جګړه او سوله

دويم ټوک

لیف نیکولایوویچ تولستوی
ژباړن:
دوکتور لطیف بهاند

مسکو
۲۰۱۲

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: جګړه او سوله
لیکوال: لیف نیکولایوویچ تولستوی
ژباړن: دوکتور لطیف بهاند
ټوک: دویم
طرحه او ډیزاین: سپین سهار
خپرندوی او مالي لګښت: د میدان وردګو ولایت والي محمد حلیم فدایي
چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
چاپکال: ۱۳۹۱ل/ ۲۰۱۲ز
د خپرونو لړ: (۳۸)

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

د ۱۸۰۶ کال پیل و چې نیکولای رستوف، په رخصتیو کې کورته راستون شو. دینیسوف چې د ورونژ د ښار او سېدونکی و، هم خپل کورته روان و، مګر رستوف هغه په دې قانع کړ چې، له ده سره څو ورځې په مسکو کې مېلمه او ددوی په کور کې پاتې شي.مسکو ته لا دوه تم ځایه پاتې وچې، دینیسوف له خپل یوملګري سره مخامخ شو او له هغه سره یې دري بوتله شراب وڅښل.

سره له هغه چې مسکو ته نږدې کېدل او دلارې د لوړې ژورې سره بیا به هم هغه د سورتمه پر پوست چې پر څوکۍ پرته و، وېده و او له خوبه نه راوېښېده.

رستوف، چې څومره مسکو ته نږدې کېده، په هماغه اندازه یې نا آرامي لا پسې زیاتېده.

وروسته له هغه چې هغوی د رخصتۍ پاڼې د ښار په دروازو کې ثبت کړې، رستوف له ځان سره وویل:

- هېڅ نه رسېږو !دا ولې داسې وخت په ځنډ تېرېږي؟دا څه اوږدې لارې دي، دا دوکانونه او غرفې، دا د څراغونو بېږولې ستنې او دا کرېږې وړې کراچۍ !

هغه همداسې مخې ته زور واهه، ګواکې په دې توګه یې غوښتل چې د ګاډۍ تګ لاپسې چټک کړي، هغه ویل:

- دینسوفه راورسېدو !هه !وېده یئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دینیسوف ځواب نه ورکاوه.

-اوهو !دا دي،دادي دهغې ګرځني ګوښه چې زاخار به هلته خپله کراچۍ دروله، او دادی خپله زاخار،هماغه زاخار او هماغه آس ! دا هم هغه دوکانګوټی چې پتیرې به مو ترې اخیستې ! نو څه وخت به ورسیږو ؟

ګاډیوان وپوښتل:

-کورمو کوم یو دی؟

-هغه دی،ایله په ایله،هغه لوی کور،نه وینې، که څنګه؟هغه لوی،هماغه زموږ کور دی،څنګه ته زموږ کور نه پیژنې؟دینیسوف ! وا دینیسوفه ! پاڅه،پاڅه چې راورسیدو !

دینیسوف،سر را هسک ،غاړې یې خلاصې،خو هیڅ یې ونه ویل.

دینیسوف،د ګاډیوان څنګ ته ناست،چوپړ ته مخ وروا ړاوه او وې ویل:

-دیمتري !ګوره !دا زموږ دکور څراغونه،نه دي؟

-ربښتیا هم،هماغه دي،دپلارجان دکوټې څراغ دې هم لګیږي.

-څه فکر کوې؟،چې لا ویده شوي نه دي،وینښ دي کنه؟

هغه چې، پر خپلو نریو او تاندو بریتونو منګولې تېرولې،وویل:

-ګوره،زما هغه واسکټ دې له یاده ونه وزي،ژر کوه،هغه راکړه.

بیا یې پر ګاډیوان ور چیغه کړه:

-تاته وایم،خوځیږه،ژر،ژر ځه !

بیا یې پر دینیسوف چې له خوبه لیونی و او سر یې نه شو هسکو لی، غږوکړ:

-پاڅیږه !راویښیږه !واسکا !

دهغوی د کور تر دهلیزه پورې درې نور کورونه پاتې وو ،هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاډیوان ته وویل:

-ژر کوه ! که ژر لاړې درې روبله انعام لرې، تلوار کوه !

هغه ته داسې برېښېده چې، آسونه نه خوځېږي او ځای پر ځای ولاړ دي، خو په پای کې ګاډی د دوی د کور د دهلیز بنې خواته ورتا او شوه او رستوف، خپل سرپورې، په خپلو سترګو، ده ته آشنا د بام د څنډې لوېدلې برخه ولیدله، خپل دهلیز او د کور پلو ته نرۍ اوږده لاره. ګاډی لا درېدلې نه وه، چې ده ترې ګام او د کور د دهیلز خواته یې هې کړل. پر ته له هغه چې چاته یې پام شي، همداسې روان و، د کور ودانۍ، هماغه شان په چوپیتیا کې ډوبه وه او د دې څرګندونه یې کوله چې، د چا په تګ راتګ چور خبره نه ده. کورته په تلونکې نرۍ لاره کې هېڅوک نه لیدل کېدل. د هغه په زړه کې تېره شوه:

-پاکه پروردګاره ! انشاءالله، خیر خیریت به وي؟ په رپېدونکي او نا ارامه زړه، یوه شېبه ځای پر ځای ودرېد، خو سمدلاسه یې منډه کړه، کورته نرۍ لاره یې ووهله او ده ته پر آشنا زینو وروخوت. دروازې ته ودرېد، د دروازې هماغه آشنا لاستی او هماغه آشنا قفل چې ګرافینې به تل د هغه له ککړوالي نه ګیله لرله. قفل هماغه شان په اسانۍ خلاصېده. په دالان کې د غوړو ډیوه لګېدله.

زاړه چوپړ میخائیل، پر صندوق وېده و، پراکافي، هماغه زوړور، چوپړ چې په یوازې ځان به یې ګاډی په منګولو کې او چتوله، په یوه کنج کې یوازې ناست او څه شي یې ګنډل. هغه را خلاصېدونکې دروازې ته وکتل او په یوه شېبه کې یې پر ویرلړلې او بې پرواخېرې، د تعجب، لېوالتیا او ګېډۍ څپه راخوره شوه، ځوان ګراف یې وپېژاند او چیغه یې کړه:

-نه یې منو ! ځوان ګراف ! داڅه وایئ؟ قربان دې شم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

په داسې حال کې چې له خوښۍ او ګبڼۍ نه رپېده، د مېلمستون خواته يې منډې کړې، ګواکې د خپل عادت له مخې يې غوښتل، د مېلمه د راتګ زېرى وکړي، خو ناڅاپه تم شو، ښکارېده چې څه يې په زړه کې ور وګرځېدل، بېرته راستون شه او له ځوان ګراف نه يې غېږ تاو کړه او وې ويل:

-د خداى شکر !د خداى شکر !

رستوف، ځان د هغه له غېږې را خوشې کړ او وې وپوښتل:

-ټول رک او روغ دي؟

--د خداى شکر ! د خداى شکر دى !همدا شېبه يې ماښامنۍ وخوړه، پرېږده چې لږ دې وګورم عاليجنابه !

-ربښتيا وو ايه، خير خيريت دى؟

-د خداى رضاده، ټول رک او روغ دي.

رستوف، خپل ملګرى دينيسوف، بېخې هېر کړ، هغه غوښتل چې له زېري او خبر نه پرته کورته ننوزي. هغه خپل پوستين وارتېږه او د پښو په څوکو، خو په چټکو ګامونو د کور لوى تياره مېلمستون ته ورننوت. هر څه د پخوا په شان وو، د لوبو هماغه ميزونه، د شمعو هماغه چلچراغ، خو ځوان ګراف چا ليدلى و او هغه ددې وخت پيدا نه کړ چې بې خبره ځان د هر کليو کوټې ته ورسوي. په همدې شېبه کې يو څوک لکه د تالندې په شان، د څنګ له کوټې نه راودانګل، د رستوف په غاړه کې يې ځان وځړاوه او څه مچې او ښکلول.

تر هغه وروسته، له دويمې، دريمې او له بلې دروازې نه هر چا راودانګل، له هغه نه يې غېږې تاوولې، اوښکې، خوښۍ او د خوښۍ چيغې او سورې. رستوف داسې سرسام شوى و، چې نه پوهېده، څوک پيتيا دى، کوم يوې يې پلار او کومه ناتاشا ده. ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

همهاله، چغېدل، غرېدل او په ګډه يې ښکلاوه، خو د هغه يوځه ته ښه پام شو، چې د دې ټولو په منځ کې يې مور نه ليدله.

-نيکولای جانه !زه خو هېڅ خبر نه وم، ان اروا مې هم د تا د راتګ تصور نه شو کولای !

-ورته ګورئ !دا خو زموږ خپل د زړه سر کوليا دی (په روسي ژبه کې نيکولای ته له نازه کوليا وايي) رښتيا څومره بدل شوی دی !

او خلکو ! ولې داسې تياره ده، لاړ شي يوه شمعه راوړي ! چای !چای راوړي !

-پرېږده چې مچو دې کړم...

-د زړه سره ! ما هم مچو کړه.

سونيا، ناتاشا، آناميخايلوفنا، ويرا او مشر ګراف، ټولو له هغه نه غېږې تاوولې، چوپړان هم ټول را ټول شوي وو، ټول غرېدل او په حيرانتيا کې ډوب وو.

پيتيا د هغه په لينګيو پورې ځان ځړولی و او چيغې يې وهلې:

- ما ولې نه مچوئ؟

ناتاشې، د هغه تندی ځان خواته راخم کړ او وروسته له هغه يې چې پر هغه د مچکو باران جوړ کړ، په داسې حال کې چې هغه يې له واسکټ نه نيولی و، له هغه نه لرې لرې شوه، خو بيا يې هم لکه ورغومی داسې ټوپونه او چيغې وهلې.

له هرې خوانه، د خوښۍ له اوښکو نه ډکو ځلېدونکو او مينه ناکو سترګو هغه ته کتل او له هر پلوه مچو غوښتونکې شونډې د ده خواته په رپېدو وې.

سونيا چې د الوان په څېر تکه سره ځلېدله، د هغه لاس يې رانيولی و او په خورا لېوالتيا او مينه ناکو کتو، د هغه کتو ته په تمه وه. سونيا نور

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو شپاړس کلنۍ ته ور اوښتې، د ښکلا غوټۍ یې په غوړېدو وه او په تېره بیا د نیکمرغۍ او مینه ناکۍ له تلوسې، په دې شېبه کې سخته ښکلې برېښېده. پرله پسې یې هغه ته کتل، هغه ته موسېده او یوه شېبه یې هم له هغه نه بل پلو سترګې نه غړولې، خو ساه یې په ګوګل کې بنده کړې وه. هغه هم هغې ته د مننې او پېرزوینې په غلچک ورکتل، خو دده سترګې لا تراوسه هم د یوبل چاپه تمه او کوم څوک یې لټول. مشره ګرافینه لا نه وه راغلې. په همدې شېبه کې د دروازې لا شا نه د پېښو ګامونه واورېدل شول، خو دا ګامونه دا سې چټک و، چې د هغې د مور ګامو ته هېڅ ورته نه وو.

خو دا د هغه مور وه، هغې ده ته نا اشنا، نوې او دده ترتګ نه وروسته ګنډل شوې جامې اغوستې وې. ټولو هغه پرېښود او ده د مور پلو ورودانګل. کله چې سره یوځای شول، مور د هغه پر ټټر سر ولګاوه او په ساندو شوه. هغې نه شو کولای سر را اوچت کړي او یوازې یې خپل مخ د هغه پر پوځي واسکټ او پر هغه د سړو تمبل او کتار شویو کارتوسو ورسولاوه. بې له هغه چې د چا ورته پام شي، دینیسوف، هم راننوتلی و، هلته ولاړ و، خپلې خوبولې سترګې یې سولولې او د دې نندارې په ننداره و. هغه ځان ګراف ته چې ده ته یې په پوښتنیز غلچ ورکتل، ورو پېژاند:

- زه واسیلي دینیسوف نومېږم او ستاسو د زوی ملګری یم.

ګراف له هغه نه غبرګ تاو کړه، پرخپل ټټر یې کېښکود، له هغه سره یې ښکل کړل او وې ویل:

- ښننه غواړم، زه تاسو پېژنم، پوهېږم، نیکولای جان په خپل لیک کې ستاسو په اړه راته لیکلي و. ناتاشې، ویرې، راشئ، دې خواته راشئ، دا هم دینیسوف دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمدلاسه ټول، د نیکمرغه او له حیرته ډکې څېرې، څښتن او د تورو بریتو خاوند ، دینیسوف خواته ورواوښتل او پر هغه ور ټول شول.

ناتاشا چې له خوښۍ نه یې ځان هم هېر کړی و ، چغه کړل:

- د زړه سره !دینیسوفه !قربان دې شمه !

هغه ته یې ور ودانګل، غېږ یې ترې تاو او په کلکه کلکه یې مچ کړ. د ناتاشې په دې کړو ټول هک حیران شول. دینیسوف خپله هم له شرمه تک سور شو ،خو وموسېد ، د ناتاشې لاس یې راونیو او ښکل یې کړ.

دینیسوف هغې کوټې ته چې د هغه لپاره یې ټاکل شوې وه ،بدرګه او درستوف کورنۍ غړي، بېرته له نیکولای نه راتاو شول.

مشره ګرافینه، د هغه تر څنګه ناسته وه ، د هغه لاسونه یې کلک نیولي او هره شېبه یې مچول. نور ټول ترې تاو راتاو و او د هغه هر غلچک ، هره خوځېدا او غرېدا یې په ځیر سره څارل او په مینه ناکو ،ځلېدونکو او حیرانتیا یې هغه ته کتل. خویندو ،ورور او پلار هر یوه هڅه کوله چې تر ټولو نېږدې هغه ته کېني او د چایو یا دستمال په راوړلو کې ،سره نا اندرۍ جوړې کړي.

رستوف د هغې مینې له کبله چې په ده پېرزو شوې وه ، خورا نیکمرغه و ،خو د راتګ له لومړۍ شېبې او له خپلوانو سره د کتنې خوند ،د هغه د اوسنۍ خوښۍ او نیکمرغۍ په پرتله داسې پرتمین وو ،چې اوسنۍ هغه هسې بې خونده ورته بریښېدل، نو ځکه دی هره شېبه د یوه نوي زېري او خوند په تمه و.

نوې را رسېدونکې بله ورځ ،سهار تر لسو بجو پورې ویده وو.

د هغوی د خوب د کوټې تر څنګ په کوټې کې، توري، پنډونه، خورجینې او پرانستې کڅوړې ،په ختو ککړ بوټونه او موزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

،همدا سې ګډوډ او تيت او پرک پراته وو...چوپړانو دوه لګنه تودې او سړې اوبه او پاکې جامې چمتو کړې وې.د ناريېنو او تنباکو بوی په کورکې خپور و.

د دينيسوف، مات او ځيږ غږ واوريدل شو:

- ګريشکا !رستوفه تاته وايم پاڅېږه !

رستوف، خپل سره تړلي بانه ومنبل، د سر جړې څڼې يې له تاوده بالښته راهسکې او وې ويل:

-څه خبره ده؟ناوخته شوې ده که څنګه؟

دناتاشا غږ له ګاونډ کوټې نه واوريدل شو ، چې ويل يې:

-اها !لس بجې کېدونکې دي.

دګاونډ له کوټې نه د شغهارکوونکو کميسونو او دنجونو دشروشور او غږېدا ،غږ راته او دهغې له نيمه پرانتې دروازې نه دشنو جامو او تورو څڼو پړواک راوځلېد او ناڅاپه ببرته ورک شو.ناتاشا ،سونيا او پيتيا راغلي وو ،چې وګوري،نوي راغلي مېلمانه راپاڅېدلي او کنه؟د دروازې له شا بيا دناتاشې غږ واوريدل شو:

- نيکولای جانه !پاڅېږه !پاڅېږه نور !

- سمدلاسه !همدا اوس !

پيتيا په همدې وخت کې په ګاونډه کوټې کې،تورې ليدلې وې او له هغو نه يې يوه را اخېستې وه ،له مشرجګړه ليدلي ورور سره کتنې، دهغه په زړه کې شور او مينه راتخنولې وه ،بې له هغه چې دې ته پام وکړي چې دا نه ښايي چې پېغلې نجونې دې لغړ او بې جامو ځوانانو ته وګوري،د ناړامۍ يا بې پروايۍ له امله هغه د نويو راغليو زلميو دکوټې دروازه پرانسته او په لوړ آوازيې وويل:

- دا ستا توره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دروازې د خلاصېدو سره سم نجونو شاته ودانګل او دینیسوف په حیرانۍ او تعجب، خپل له ویښتو نه ډک لینګي په څادر کې ومروړل او خپل ملګري ته یې وکتل، پیتیا کوټې ته ورننوت او دروازه یې ځان پسې ورپورې کړه. د دروازې له شا نه د خندا د کړسهاري غږ تر غوږه شو.

د ناتاشا غږ پورته شو:

-نیکولای جانه !کمیس واغونده او راووزه !

پیتیا وپوښتل:

-دا ستا توره ده؟ او بیا یې په خورا ادب تورځني او توربریتي دینیسوف ته مخ وروا اړاوه او وې ویل:

- او که ستا سو ده؟

رستوف کمیس واغوست، په تلوار یې څپلۍ پښو او له کوټې نه ووت.ناتاشا خپلې سګګ لرونکې یوه موزه په پښو کړې او په بله لګیا وه. سونیا تر خپل ځانه تاوېدله ،غوښتل یې لمن راټوله او کښني. په همدې حال کې رستوف د هغوی کوټې ته راننوت.دواړو نوي شنه شنه، سره ورته کمیسونه اغوستي وو.اننګې یې تک سره او خورا خوښې وې.سونیا له کوټې وتښتېده او ناتاشا ورور تر تخرګ لاندې ونیو او په خبرو خبرو یې هغه واړه مېلمستون ته بوت.

د دوی مرکه شېبه شېبه تودېده او دا مرکه هسې توده وه، چې دوی د هغو نورو زرګونو پوښتنو او ځوابونو لپاره چې یوازې دوی پورې یې اړه لرله د خبرو لپاره وخت نه شو پیدا کولای.ناتاشا په هرې هغې خبرې چې ورور ادا کوله او یا یې خپله ویله، په کړس کړس خندل.د هغې خندا نه له دې کبله وه، چې د دوی خبرې د خندا وړ وې، بلکې له دې کبله وه چې خورا خوشحاله وه او نه یې شو کولای د خپلې خندا او موسکا مخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونیسي.
د رستوف دهري خبرې په اورېدو به يې ویل:
-خوراښه ده، ډېره بې ساري ده !
رستوف داسې وانګېرله، چې د خور د تودې مینې تر اغېز لاندې راغلی دی، تر هغه یو نیم کال نه وروسته چې دی له کوره وتلی دلومړي ځل لپاره، د هغه په ګوګل او پرځېرې هغه ماشوم وزمه موسکا راخورېږي، چې په دې موده کې آن یو وار هم داسې احساس کړې نه وه.
ناتاشا به ویل:
-واه !ګوره ! له تانه لوی نارینه جوړ دی، پاکه پرودګاره ! څه لویه نیکمرغي، څه لویه نیکمرغي ده چې زما ورور ...هغې د هغه بریتونه ولمسول او وې ویل:
-غواړم په دې پوه شم، چې دا تاسو نارینه څنګه یاستئ؟همداسې لکه موږه ښځې که بل ډول؟
رستوف ځواب ورکړ:
-نه !نه !هو رښتیا سونیا ولې وتښتېده؟
هوکې !
دا یوه بله لویه قصه ده ! ګوره ! ته غواړې له هغې سره وغږېږې ،کنه؟ څنګه په ته به ورسره غږېږي او که په تاسو ؟
رستوف وویل:
-ګورو به، چې څنګه پېښېږي.
-ښه به دا وي چې تاسو ورسره وغږېږي، زه به بیا وروسته درته ووایم چې ولې.
-پوه نه شوم؟دا نو څه خبره ده؟
- ښه ته چې ټینګار کوي، همدا اوس به یې درته ووایم.ته خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږې چې زه او سونیا ډېرې نېږدې خورلنډې یو ،دا سې خورلنډې چې هغه ته مې ددوی ددوستۍ په نښه په سکروټه لاس داغلی دی،راشه وې ګوره.

لستونی یې پورته کړ او له څنګلې یې لږ څه بر اوږې ته نېږدې،پر خپل اوږد ،نازک او ښکلي مټ ،هغه ځای چې دنځا د اوږده کمیس داغوستو پر وخت پټېږي،یوه سره په اور داغلې نښه ور وښوده.

-ما دا ددې لپاره سوی دی،چې هغې ته دخپلې مینې نښه څرګنده کړم،هسې خط کش مو په اور وینو او ځان مو پرې وسوځاوه.

هغه چې دخپل ماشومتوب د سبقونو دویلو په کوټه کې پر هغې پستې اوږدې څوکۍ چې بالښت ډوله لاستیو هغه ګاڼله،ناست و ،دخپلې خور ناتاشې ناهیلیو ،خوغړېدونکو سترګو ته یې کتل،بیا دخپل ماشومتوب په ښکلې دنیاګۍ کې، دهغې کورنۍ په غېږ کې چې پرته له ده نه بل چا ته دتصور نه وه،ور ډوب شو.هغه دنیاګۍ کې چې په ده کې یې دده لپاره دژوند ترټولو نه ښه خاطرات او یادونه را تازه کول.چاته دمینې دڅرګندونې اوښودنې لپاره په سکروټو پر ځان دنښې ایښودل ددې لپاره هسې دماشونو او بابیزه خبره نه وه،هغه دا حال احساسولی شو او هغه ته دتعجب وړ نه وه.

خو بیا یې هم وپوښتل:

-دا خو ښه ده،تر دې وروسته څنګه کېږي؟

-څنګه؟ دا چې ما او تا هم هغه ته همداسې ګران یو.دتل لپاره ورته ګران یو.دا خو څه حماقت نه دی،چې لاس په سکروټه داغ کړې او بس !دا په دې معنې چې موږ به یو بل ته ګران یو.هغې ته یو څوک داسې تل ګران دی،لکه دا نښه چې ابدي ده،هغه ګرانښت به هم همداسې ابدي وي.زه په دې نه پوهېږم اوس او سمدلاسه به یې هېره کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نو څنګه؟

-هغې ته زه او ته همدا اسې ګران يو ، ناتاشا ناڅاپه تکه سره شوه او وې ويل:

- پوځ ته ترتګ نه مخکې دې، هغه وعدې ياد برې؟هغه وايي چې ته هغه هېروې، خو هغه وايي چې دی به ماته دژوند ترپايه ګران وي، پربېږده چې هغه همدا اسې ازاد واوسي، خو ماته به ګران وي...ګوره ربښتيا هم دا د پيرزوينې او رحم خبره ده، کنه؟ لوی روح غواړي، همدا اسې نه ده؟ناتاشا خپله دا خبر بيا بيا تکرار کړه او وې ويل:

-لوی روح او خورا پيرزوينه غواړي، همدا اسې ده کنه؟

د هغې د وينا له ښنو نه دا سې بربښېده ، هغه څه چې هغه يې اوس وايي، تر دې مخکې يې په ژړا ژړا ويلي وي.رستوف په خيالونو کې ډوب شو او وې ويل:

-زه هېڅکله هغه خبره چې مې کړې، نه هېروم، سونيا دا سې ښکلې ده چې ، کوم احمق به په دا سې نيکمرغۍ سترګې پټوي.

ناتاشا په لوړ او له تلوسې نه په ډک آواز وويل:

- نه !نه ! ما او هغې په دې اړه د زړه خواله کړې وه، ما لا پخوا ويلي و ، چې ته به همدا خبره کوې، خو دا سې نه ده، ځکه که ته دا خبره ددې لپاره کوې چې خپله ژبه او وعده پرځای کړې او يوازې دخپلې ژبې دساتنې لپاره ځان دې ته اړوې.دا خبره ددې معنې لري چې ته کوم بل چا واده کولو لپاره اړويستی يې او دا سمه خبره نه ده.

رستوف په دې پوه شو ، چې هغوی دا ټولې خبرې په ښه تکل برابرې کړې دي.سونيا پرون هم د خپلې ښکلا پر زور هغه کوډې کړې وې او نن يې هم د سترګو په رپ کې تر پرونه لا سخت دده پر زړه يرغل کړی و.هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چټه شپا ړلس کلنه زړه راښکوونکې پېغله وه او دا سې یې احساس کړه چې ورته ګرانه ده(په دې کې یې یوه شبېه هم شک نه لاره)رستوف په زړه کې پخوله:

- ولې همدا اوس راته ګرانه نه وي،ولې له هغې سره ژر واده ونه کړم،خو اوس،اوس خو مې ډېرې نورې خوږې شپې ورځې او لذتونه تر مخې دي،هو کې هغوی زما د رضا کولو لپاره ښه دوکه جوړه کړې ده.نه !نه !ښه به دا وي چې آزاده پاتې شم او وې ویل:

-ډېره ښه ده،په دې اړه به نو وروسته وغږېږو ،هغه زیاته کړه:

-وای وای چې نه پوهېږې،چې څومره دې په لیدو خوشاله یمه.ګوره باریس ته خو به دې خیانت نه وي کړی؟

ناتاشا وخندل او په لوړه آواز یې وویل:

- دا څه اپلتې غږوئ ! نه د هغه او نه دبل کوم یوه ،دهېڅچا په خیال کې هم نه یم او نه غواړم په دې اړه وغږېږم.

-عجبه ده،دا ولې،دا په تا څه شوي دي؟

ناتاشا چې دنیکمرغۍ موسکا یې پرشونډو خوره و ،وغوړېده او وې ویل:

-په ما ؟بیا یې له هغه نه وپوښتل،تا :

-تا دوپورت (فرانسوي ناځګر چې هغه وخت په پترزبورګ کې خورا پېژندل شوی دی) لیدلی دی؟

-نه !...

هغې زیاته کړه:

-زه به هېڅ وخت مېړه ونه کړم،غواړم نڅاګره شم،خو ګوره چاته ونه وایې.

رستوف داسې د زړه له کومې وخندل،چې دینیسوف په ګاونډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه کې د هغه غږ واورېد او د رستوف په خوښۍ او نيکمرغۍ يې رخه راغله، هغې هم د خندا مخه ونه شو نيولای او وې ويل:
-خورا ښه ده، خورا !
- ښه ده ! ښه ده !نور نه غواړئ چې له باريس سره واده وکړې؟
- ناتاشا له قهره تکه شنه شوه او وې ويل:
- زه نه غواړم د چا ښځه شم، کله چې باريس ووينم ،خپله به ورته ووايم.
رستوف وويل:
- ښه نو داسې؟
ناتاشا وويل چې دا ټولې هسې ملنډې دي، هغې زياته کړه او له ورور نه يې وپوښتل:
-ښه دا راته ووايه، دينيسوف ښه هلک دی؟
- ډېر ښه هلک دی.
-ښه ورکه وه يې، ځه جامې دې راوغونده، چې چای وڅکوو.
...رستوف چې په کوټه کې سونيا وليدله، تک سور شو.نه پوهېدو هغه يې ته څه ووايي او څه وکړي.پرون شپه يې د سترګو مشې او دېلتون له درده وروسته دوه ځله سره ښکل کړي وو ،خو نن يې داسې انګېرله چې دا کار نور کېدونکی نه دی.رستوف داسې احساسوله چې مور او خويندې يې ټول ده ته په پوښتنيز کتو ګوري او سترګه په لار دي چې دی له سونيا سره څه کوي، هغه د سونيا لاس ښکل کړ او هغې ته يې (سوني) او(تاسو)وويل.
((دا په دې معنې چې نه دومره رسمي چې د سونيا له نامه سره د هغه د پلار نوم ياد او نه دومره غير رسمي چې هغې ته(ته) ووايي،٠خو دهغو سترګو ديو بل په ليدو يو بل ته (ته)ويل او په خوند يې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکل کړل.سونیا په کتو کتو کې له هغه نه له دې کبله ښښنه غوښته،چې دناتاشا له لارې یې هغه ته خپلې پخوانۍ خبرې او وعدې وریادې کړې او له هغه نه یې له دې کبله مننه کوله چې دا لا هماغه شان ورته ګرانه ده.رستوف بیا په کتو کې له هغې نه له دې کبله مننه کوله چې هغه یې آزاد پرېښی او هغې ته ویل،که ازاد وي او که نه وي،دا به همدا سې ورته ګرانه وي،ځکه دا امکان نه لري ،چې سونیا ده ته ګرانه نه وي.

ویرې د یوې شېبې چوپیتیا نه په ګټه اخېستو ،وویل:

-دا ډېره د تعجب وړ ده،چې سونیا او نیکولای د دوو پردیو په شان یو بل د (تاسو) په نامه یادوي.

د ویرې دا خبره دهغې دنورو خبرو په شان رښتیا او دتل په شان دټولو دخوابدۍ لامل شوې ده.نه یوازې نیکولای،سونیا او ناتاشا بلکې مشرې ګرافینې هم له سونیا سره دخپل زوی له مینې له دې کبله ویرېده،چې تصوریې کاوه،کېدای دغه مینه ددې زوی له خورا سترو بریو او نیکمرغیو نه بې برخې کړي.مشره ګرافینه هم د پېغلو په څېر تکه سره شوه.رستوف د دینیسوف په لیدو هم حیرت وکړ،ځکه دینیسوف،د عسکرۍ خپلې نوې جامې اغوستې وې،عطر یې وهلي و ،په غوړو څڼو او په داسې شان او پرتم دهرکلیو کوټې ته راننوت،چې هغه ته یې دهغه دجبهې حالت وریادوه او له ښځو سره په داسې ناز او ادا ښورېده او غړېده چې رستوف هېڅکله په دغه شان دهغه دلیدو تمه نه لرله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

کله چې نیکولای رستوف له جبهې نه مسکو ته راستون شو، د هغه کورنۍ هغه ته دیوه نازولي او اتل زوی په شان هرکلي ووایه.نیکولای دهغو د زړه سر او په دیدن یې نه مړېدل. خپلو خپلوانو هم هغه ته بې ساری درناوی او ګرانښت څرګنداوه، اشنایانو بیا هغه ته د یوه سواره او زړه راښکوونکي پوځي افسرپه سترګه کتل،داسې افسر چې دښو کړو وړو خاوند او بې سارې ښه نڅا یې کوله.

درستوف کورنۍ په مسکو کې خورا مخوره،دوستان اوآشنایان یې بې شمېره او سږکال خو دمشر ګراف پیسې او شتمنۍ څکه خورا پریمانه وو، چې یو څه جایدادونه یې ګرو کړي وو.نو له همدې کبله نیکولای جان څان ته دګاډۍ غوره ښه آس، د ورځې د دود سره داسې غوره کالي چې بل چا لا په مسکو کې نه درلوده او ښایسته داوږدو ټونګوموزې، اخېستې وې،شپه او ورځ یې له یارانو دوستانو سره له خوښیو نه په ډکو بنډارونو کې تېرولې.رستوف کور ته دراستنېدو نه لنډه موده وروسته،له پخواني ژوند سره د بیارږدېدو له امله دخوښۍ احساس کاوه او داسې یې انګېرله چې اوس پوره لوی سړی شوی دی .د دنیات په مضمون کې دناکامېدو ترخه غمونه،د سورلۍ په ګاډیو کې دسپرېدو لپاره دګاوریل نه دپور اخېستنې او په غلا غلا له سونیا سره ښکلول،اوس ټول دهغه لپاره دماشمتوب دزمانې داسې لوبې برېښېدې چې دتېرو وختونو هېر شوي یادونه وو.هغه اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سواره پوځ داسې يو افسر چې د سورلۍ ښکلې، ځلېدونکې ځانګړې پوځي جامې، چې د ګيورګي په نامه د سپينو زرو مډال پرې تمبول شوی و، اغوستې وې او د ښار له خورا مخورو، نامتو او ماهرو سورو ښکاريانو سره دلوبو او د هغو د آسونو په پرتله يې خپل آس جوړ اوه. هغه د ښار په ځانګړې کوڅه کې له کومې ښځې سره آشنايي پيدا کړې وه او هرماښام به يې د يدن ته ورته. د ارخاروف په کورکې به يې د مازورکا نومې نڅا د نڅاګرو لارښوونه کوله. له فيلډ مارشال کامنسکي سره به يې د جګړې په اړه مرکې کولې، انګريزي کلوب ته يې تګ راتګ پيدا شوی و او له يوه څلويښت کلن ډګروال سره يې چې د دينيسوف له لارې پېژندګلوي شوې وه او په (ته) يې له هغه سره خبرې کولې.

په مسکو کې يې له ټولواک سره د مينې اور لړ سوړ شوی و، ځکه په دغه موده کې چې دی دلته را ستون شوی و، هغه يې ليدلی نه و، خو ددې ټولو خبرو سره سره هغه د ټولواک او له هغه سره د خپلې لېوالتيا په اړه غږېده. کله ناکله خو به يې لا داسې هم ښودله چې دی د ټولواک په اړه خپل زيات رازونه ويلی نه شي ،هغه رازونه چې د ډېرو نورو لپاره د پوهېدو وړ نه دي او د ټولو هغو احساساتو سره يې د زړه له کومې خواخوږي ښودله چې په مسکو کې يې هغه وخت ټولواک الکساندر پاولوويچ ((ځمکني فرښته))ګڼله.

په مسکو کې د اوسېدو او پوځ ته د بېرته ستنېدو په دغه لنډه موده کې، رستوف نه يوازې له سونيا سره نږدې نه شو ،بلکې لږ نور هم سره لرې شول.

سونيا خورا ښکلې، مهربانه او له ورايه څرګنده وه چې پر رستوف يې سخت زړه بايللی و ، خو رستوف د ځوانۍ په هغه منګ و، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرځوان تصور کوي، دومره بوخت او په کړکېچونو کې ډوب دی، چې مینتوب ته وخت نه لري.او یا داچې تر واده نه خپله ازادي غوره ګڼي او غواړي یوڅه نور تر سره کړي.هر کله به چې سونیا ور په زړه شوه ویل به یې:

- هه هه، داسې پېغلې ډېرې دي، نورې به هم ډېرې داسې پیدا شي، ډېرې نورې چې زه یې لا نه پېژنم.ددې کار لپاره زه لا ډېر ځوان یم، وخت ډېر دی، هغه وخت چې زما دې کار ته زړه شي او مین شم ، خو اوس د مینتوب لپاره هېڅ وخت نه لرم.

له بله پلوه هغه له ښځو سره ناسته ولاړه ځانته یو ډول سپکاوی ګاڼه، که څه هم هغه دنڅاوو بنډارونو ته تګ راتګ درلود او له ښځو سره یې ناسته ولاړه کوله، خو داسې یې ښودله چې دا کارونه د زړه له کومې او بې خونده کوي.انګریزي کلوب ته تګ راتګ، له دینیسوف سره عیاشي، په شرابو کې ډوبېدل، هغه پېژندل شوي کورته تګ راتګ ((هلته عیاشانو تګ راتګ درلود)) ،دا او دې ته ورته نور ډېر کارونه یې د یوه سواره پوځي لپاره ورځني چارې ګڼلې.

د مارچ د میاشتې په پیل کې مشر ګراف، ایلیا اندربوویچ رستوف، دهغې مېلمستیا او بنډار په چمتوالي سخت لګیا و، چې په انګریزي کلوب کې یې، د شهزاده باګراتیون په ویاړ دجوړېدو تکل کړی و.

ګراف، چې خپل اوږد کورنی کمیس اغوستی و ، په کورکې ګرځېده راګرځېده.او دانګریزي کلوب داشپزانو پېژندل شوی مشر، فئوک تیست، ته یې دمېلمستیا لپاره، دمرچ او مالګې ،زر چوبې، بادرنګو ،تازه کبانو ،دخوسې دغوښې او نورو په اړه ځانګړې سپارښتنې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف رستوف د پرانستو له پیل نه د دغه کلوب غړی او د هغه یو له مخورو سپین ږیرو نه ګڼل کېده.نو له دې کبله شهزاده باګراتیون ته د رسمي مېلمستیا د تیارۍ چارې ده ته سپارل شوې وې، ځکه هغه په مېلمه پالنې او خرڅ کې لوی لاس او نوم لاره او په دې برخه کې یې سیال نه درلود.د کلوب مشرانو،اشپزانو او چوپړانو په خورا پاملرنې او ورین تندي د هغه سپارښتنې اورېدې، ځکه هغوی په دې ښه پوهېدل، پرته له هغه نه به بل هېڅ څوک د داسې یوې مېلمستیا خرڅ ته چې څو زره روبله کېږي ملا تړینګه نه کړي او د بل هېڅ چا په مېلمستیا کې به دوی ته داسې ګټې ور په برخه نه شي...

ګراف،وروسته له هغه چې پخوونکو ته وړ سپارښتنې ورکړې،د مېلمستون خواته یې د ستنېدو تکل وکړ...په همدې وخت کې یې د دروازې له شا نه د تینګو نارینه ګامونو او د بوټو د وسپنیزو تکهارې غږ واورېد.هغه ځوان ګراف و ،هغه د تاندو ،نریو بریتو ،ښکلې او بې ساري تازه بشرې سره چې خوب یې ښه پوره او ستوماني یې لرې ښکارېده،له ښه مسکوي طبیعت سره رانغوت.

بوډا ګوا کې له شرمه ډکې موسکا سره زوی ته وویل:

-آه وروركه !چېرې یې؟چور سرسام شوی یم،که بل څوک نه یې،تا خو به لږ مرسته راسره کړې وای،تر اوسه مې لا سندرغاړي خبر کړي نه دي،سازیان شته،خو سندرغاړي؟ما وې چې جتهان راوغواړم؟تاسو سپاره پوځیانو خو د جتهانو وکوچانیو سندرو لېونۍ یاستئ.

زوی وموسېده او وې ویل:

- که رښتیا راباندې وایي،شهزاده باګراتیون چې کله د شون ګرابن،جګړې ته چمتوالی نیوه،دومره هلې ځلې یې نه کولې،لکه تاسو چې یې د دې مېلمستیا لپاره کوي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف، په لوړ او له خوښۍ نه په ډک آواز وویل:

- ...له هغه ځایه به بیا ، راز ګولپای ځي ۳۷۳ ، اپاتکا ګاډیوان هلته بلد دی، هلته به البوشکای نومی جټ پیدا کوي، هغه، هغه د ارلوف په مېلمستون کې چې ګډ بده ، یاد بېږدې؟...

نیکولای په خندا وویل:

-جټانې هم ورسره راولو ؟

-زړه دې ! ستا زړه !

په دې وخت کې، اناميخايلوفنا ، په نه اوربدونکو ګامونو ، برندې څېرې او همهالـه مسیحي وزمـه بشـرې، چې هېڅکله یـې نـه بدلوله، کوټې تـه راننوتـه... سترګې یې لـه مهربانۍ نـه وتړلې او وې وویل:

-...ګرانه ګرافه !زه به یو وار د بیبزاوخوف، کورتـه ورشم، هغه ځوان بېزاوخـوف راغلی، هـو !هرڅـه مـو چـې لـه بـاغچې نـه پـه کـار دي ګرافـه !همـدا اوس یـې راوړئ، زه بایـد بېزاوخـوف وګورم، هغـه ماتـه دبـاریس لیـک رالېږلـی، دخـدای شـکردی، باریس اوس پـه سـتره قوماندانۍ کې ګمارل شوی دی...

زما له خوا بېزاوخوف ته بلنه ورکړئ، زه به د هغه نوم د مېلمنو په ډلـه کې ولیکم، خو دا راته ووایئ چې هغـه یـوازې دی کـه لـه خپلې مېرمنې سره راځي؟

اناميخايلوفنا ، خپلې سترګې پورته خواتـه وغړولې او پـه څېره یې دغم لړلې راخورې شوې، خو وې ویل:

- اه زما ګرانه !هغه خورا بدمرغه سوی دی، هغه څه چې مـا اوربدلي او که ربښتیا وي، خدای دې په هېڅ چا نه راولي. کله چې مـوږ دهغـه پـه نیکمرغیـو کـې ډوب و ، هـېڅ چـا ددې بـدو ورځـو تصـور هـم نـه شـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولای.هغه هم دا د پاک زړه او سپېڅلي روح خاوند.زما خو خورا زړه پرې خوږېږي، څه مې چې له لاسه وشي، هو مره مرسته به ور سره وکړم.

دواړه مشرا وځوان، رستوفانو(پلار او زوی)و پوښتل:

-ولې؟څۀ شوي دي؟...

-خلک داسې وايي، چې پېير، د غم له لاسه لېونی شوی دی.

-نه !هر څه چې وې ،وې دي.پرېږدي چې مېلمستیا ته راشي، پر تمينه مېلمستيا به وي، طبيعت به يې ښه شي.

بله ورځ چې د مارچ دريمه نېټه وه،لا د ورځې دوه بجې نه وې چې د انګريزي کلوب دوسوه پنځوس تنه غړو او پنځوس تنو نورو مېلمنو دګران مېلمه او د اتريشي دجګړې اتل شهزاده باګراتيون د راتګ هرکلي ته سترګه په لار وو.مسکو چې تل دخپل پوځ دپرله پسې برى سره رږدی و ،د "استرليځ" د جګړې د خبرونو په رارسېدو سره لومړی هېڅ دا نه منله چې کېدای شي،دوی داسې ماتې خوړلې وي،ځينو خو دا خبر دروغ او بابيزه ګاڼه او نورو بيا دغه ډول حيرت وړونکې پېښې لپاره چې په خيال کې هم نه راتله، پاخه دلايل غوښتل.انګريزي کلوب، چې دمخورو او له پېښو خبرو او لېوالو ټولنيزو شخصيتونو دتګ راتګ او ټوليدو يوه ټولنه وه،د دسامبر په مياشت کې چې ددغې ماتې دخبرونو رارسېدل پيل شول،ټولو داسې ددې خبر او جګړې په اړه چوپيتيا غوره کړې وه، چې ګواکې په لوی لاس يې داسې پرېکړه کړې وې، چې هېڅوک به په دې اړه څه نه وايي.هغه مخور مرکچيان لکه:ګراف راستوپچين، سردار ولاديمير وويچ دولګاروکي، والويوف، ګراف کارکوف، سردار فيازيميسکي، چې تل به يې خبرو دنښې منځ ويشت، يا کلوب ته نه راتلل او يا هم په کورنو او وړو ځانګړو بندارونو کې راټوليدل او د زړه خوالې يې کوله او هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسکویان چې د نورو له خولې یې خبرې کولې (چې ګراف، ایلیا اندروویچ هم له هغه ډلې نه و) دلنډ وخت لپاره بې لارښود او لارښوونې پاتې شول او د جګړې په اړه یې خپل خیال نه څرګنداوه. د مسکو خلکو داسې انګېرله چې داسې کوم ناوړه څه تېرېدونکي دي، چې د هغه په اړه یې تر غزېد، چو پیتیا غوره ګڼله. خو لا څه موده تېره نه وه، چې مخور مرکچیان بېرته سره رابرالا او په جګړې کې د ماتې دلاملونو په اړه په ډاګه غږېدل او خبرې اترې یې پیل کړې. د همدې ویناوو او مرکو نه روسانو ته دد غې ناشونې، نه منونکې او نا اورېدل شوې پېښې دلایل څرګند او په ټول مسکو کور په کور خواره شول. لاملونه دا وو:

د اتریشیانو خیانت، پوخ ته د خوړو او کالو نه رسېدل، د پولندي پرژیبفسکي او فرانسوي لانژرون خیانت، او د کوتوزف بې استعدادي (او په ګنګوسه کې دا هم ویل کېده) د ټولواک ځواني، بې تجربوالی او له هغه نه د ناکسو چاپیر شویو وګړو راتاوېدل او د هغو د خبرو اورېدل. خو روسي پوځ، د پوځ په اړه ټولو دا په ګډه ویل چې هغو د زړورتیا او مېړانې یو ناشونې چاره ترسره کړې ده. د روسي پوځ هر سرتېری، هر افسر او هر جنرال، هر یو، یو اتل و، داسې اتلان چې زړورتیا او مېړانو ته یې د معجزې په سترګه کتل کېدل، خو دد غو اتلانو له ډلې نه، بیاد شهزاده باګراتیون نوم ځکه د اتل په نامه یادېده چې، په باتوروالي په شون ګراین کې جنګېدلی، په استرلیخ کې یې په وخت شاته تګ کړی او په یوازې ځان یې تر خپل لاس لاندې پوځ په خورا منظمه بڼه ژغورلی او یوه ټوله ورځ د دوه برابره زیات او پیاوړي دښمن سره په مېړانه جنګېدلی او خپل ځان او خپل پوځ ته یې ستر ویاړ ګټلی دی. د دې علت چې باګراتیون په مسکو کې د اتل نوم ګټلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ،نه یوازې دا وچې هغه له مسکو سره څه ځانګړې اړیکي نه لارل بلکې دا هم و چې هغه یو پردی او غیر روس پوځي و...د باګراتیون دغې راز ستاینې او لمانځنې همماله د کوتوزف نه د نه رضایت او کرکې څرګندونه هم کوله..خو د روسي سرتېرو په اړه خبره دا وه چې له هغو نه باید د آرامتیا هیله وشي،ځکه باید دا کار وشي چې مېړانې ته یې دې بر تاوان پېښ نه کړي.له هرې خوانه دا سترلیخ په جګړه کې،د هغه دنویو نویو مېړنو کړو او ویاړونو کیسې مرکې اوربدل کېدې،چا ویل هغه آن د دښمن له منګولو جنده راوژغورله،بل به بیا ویل چې،پنځه تنه دښمنان یې وژلي،دربیم به بیا یادونه کوله چې همماله یې په توپ کې پنځه ګولۍ ځای پر ځای کړي دي او نورې نورې کیسې.د بیرګ مېړانه هم پټه پاتې نه وه ،هغه دا چې کله یې ښی لاس شنډ شوی و ،توره یې په کین هغه چلوله او همداسې وړاندې تللی و.خو د سردار بالکونسکي په اړه هېڅچا هېڅ نه ویل،یوازې د هغه هغو نږدې انو یوالانو چې دی یې له نږدې پېژانده ،دا افسوس کاوه چې هغه خورا مخکې او وخته مړ شو او خپله بلاربه امېدواره ښځه یې هسې عجیب پلار ته پرېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

د مارچ په درېيمه د انګريزي کلوب په ټولو کوټو کې د مېلمنو د غړېدو او مرکو شروشور جوړ وو. د کلوب غړي او مېلمانه ځوک په پوځي جامو، چانوربښکلي کالي او چا د سرداري جامې اغوستې او ځانګړي پودر يې وهلي او سينګار کړې ښځې لکه د شاتو او انګبينو د پسرلنيو مچيو په شان له هرې خوانه ځپه ځپه په خوځېدا وو، ځوک ډله ډله ولاړ وو او ځوک هم نور ببېليدل، هسې دې خوا اخوا ګرځېدل. او يا به چېرې ناست او ځوک خو ګوښې ځانته ولاړ وو. سينګار شوي او غوره جامې يې اغوستي وې..لاس په نامه چوپړان د دروازو خواته ولاړ او دې ته سترګه په لار و، چې ځوک دوی ته، د چوپړ وو ايي
.د مېلمنو زياتره برخه غمر خوړلي، ددرناوي، پراخو او په ځان ډاډمن ځېرو خاونده خلک وو، چې ځوربې منګولې، شڼه لې خوځېداوې او درانه درانه غږونه يې لارل. دغه ډله مېلمانه او د کلوب غړي د دود له مخې په ځانګړو ځايو او ځانګړو ډلګيو کې سره ناست وو. يو شمېر لږاو يو واريزه مېلمانه چې زياتر يې ځوانان وو او دينيسوف، رستوف او دولوخوف چې تر خلع رتبې نه وروسته يې بيا د افسرۍ وياړ ګټلی او د سيمنوفسکي په غونډ کې ګمارل شوي و، په همدې ډله کې وو. د ځوانانو په تېره بيا د پوځي هغو له ځېرو نه دوياړ تر پردې لاندې مشرانو ته يو ډول سپکاوي ځرګند بده. هغه داسې چې ګواکې ځوان نسل تر ځانه مشرانو ته وايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-درناوي او وياړ مو سترګې په ليمو ،خو دا هم مه هېروي ،چې راتلونکې مور پورې اړه لري.
نيسيفڅکي ،چې د کلوب له پخوانيو غړو نه و ،هم دلته و.پېير ،چې د ښځې د ټينګار له مخې يې ويښته بېر سينګار کړي او عينکې يې لرې کړې وې، او دورځې لـه دود سره يـې نـوې جـامې اغوسـتې وې، پـه خواشيني او غملړلي څېرې، په بېلا بېلو کوټو ګرځېده.هغه د تل پـه شـان د هغو غوړه مـالانو لـه خوا چاپېير شوی وو ،چې د ده شتمنيو او غـوړه مـالېو تـه پـه تمـه وو ،خو ده د خپـل عـادت لـه مخې هغـو تـه پـه سپکه سترګه کتل.
د عمر لـه مخې هغـه دځوانانو ،خو دشتميو او اړيکو لـه مخې هغـه د مشرانو ډلې پورې اړه لرله،نو لـه همـدې املـه دی د دواړو ډلـو تـر منځ پـــه تـــګ راتـــګ کـــې و...تـــر ټولـــو نـــه زيـــات خلـــک د ګـــراف راستوپچين،والويف يـا ناريشـکين ډلـو تـه ورټول شـوي وو. ګراف راستوپچين،کيسې کولې چې څنګـه اتريشـيانو د تښتې پـه وخت کې روسـان تـر مخـه کـول او روسـان دې تـه اړ وو ،چـې د تـورې پـه زور دتښتېدونکو په منځ کې ځانتـه د پـر مختـګ لاره پرانيزي.والويف،پـه خورا محرمانـه ډول دا ويـل چـې ،اووارو‌ف،يې لـه پترزبـورګ نـه د دې لپاره استولي وو ،چې داتريشيانو په اړه دمسکو داوسېدونکو د خيـال جاج واخلي.په بله ډله کې ناريشـکين،داتريش پـه پـوځې شورا ملنډې وهلې...خو خپلـه سـردار انـدرېوويچ،چې پسـتې څپلـۍ يـې پـه پښـو وې،په خورا چټکۍ او بوختيـايې د هرکلېو او خوړو د تـالارونو تـرمنځ تګ راتګ کاوه او ټولو مخورو او لړو مخورو سره يې چې ده ټول په يو ډول نه ډول پېژندل، په يو ډول سترې مشي خواره مشي او کله هم يوه لنډه مرکه کوله.او کله ناکله خو به يې خپل غلچک خپل نازولی او تاند

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوی پسې ولېږه او د هغه په پیدا کولو سره به یې سترګې په هغه ورخښې او یو له نازه ډک سترګک به یې ور ولېږه.رستوف د کړکۍ ترڅنګ له دولو خوف سره ولاړ و، سره له هغه چې تازه سره آشنا شوي وو، خو سخت ورته ګران شوي و.بوډا ګراف،هغوی ته ورنېږدې شو، د ښه راغلاست په نامه یې د دولو خوف لاس ورکېښکود او وې ویل:

- ماته ویاړ راوبښې،تاسو زما له دې زلمي سره پېژني،هلته یو ځای او یو ځای موله هغو سره مېړانه کړې ده...اه اه ! او هغه بوډا ته چې له څنګه یې تېرېده،وویل:

-آه !وا سیلي ایګناتیچ،ګرانه ملګریه !څنګه یاستي؟...خو نور یې ددې وخت پیدا نه کړ،چې له دغه بوډا سره خپل دغه روغبړ ته پای ته ورسوي،ځکه ناڅاپه ټولو کې یو شروشور او لېوالتیا ګډه شوه،چوپړانو په ګبنې اخېستو بڼو را وهڅېدل او په لوړ آواز یې غبرګ غږ وکړ:

-له خیره سره راغلل !

زنګونه وشرنګېدل،مشران او سپین ږیري،تر مخې شول او ټول مېلمانه چې لکه دغنمو د دانو په شان خواره واره و،ته به وایې چې په پارو چېرته دلي شوي وي،له بېلابېلو کوټو نه په ستر مېلمستون کې راټول شول.

با ګراتیون چې د درناوي په نښه او د کلوب د دود له مخې خپله توره او خولۍ، ساتونکو ته سپارلې وو،په وره کې را ښکاره شو.هغه نه پوستین اغوستی و او نه یې د کارتوسو کتار اچولی و،لکه هغه شان چې رستوف هغه د استرلیخ تر جګړې د مخه یې لیدلی بلکې هغه نوي عسکري دریشي چې روسي،بهرني نښانونه او د ګیورګي ستوري یې پر چپ ټټر تمبولی و، اغوستې وه.داسې برېښېده چې دغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمستیا ته یې تر راتګ نه مخکې ویښته، ږیره او بریت جوړ کړي و ،چې د غه کار د هغې د ځېرې ښکلا په کوم ډول نابښکلې کړې وه. د هغه په بشره کې ،په د غه بنډار کې ،له ګډون نه د ساده خوښۍ نښې ځرګندې وې،خو کله به چې د ده د ځیرتیا او مېړانې نښې ورسره یوځای شوې،لږ د خندا وړ به وبرېښېد. بلکیشوف او فیودرپیتروویچ اوواروف چې دباګراتیون ملګرتیا کوله، ددې لپاره د وره په مخکې لږ ځنډ نې شول،چې هغه داصلي مېلمه په توګه تر ټولو نه وړاندې او یوازې مېلمستون ته ننوزي،خو هغه چې نه غوښتل ځان تر نورو لوړ وګڼي،ځان ځنډ نی ځندنی او له هغو سره همګامه کاوه،نو ځکه داسې برېښېده چې ګواکې ټول د دروازې په مخکې تم شوي وي.خو په پای کې باګراتیون دې ته اړوت او تر نورو نه مخکې شو. په خورا کمینۍ ،کرارۍ،داسې چې ګواکې نه پوهېده خپلو لاسونو سره څه وکړي،په مېلمیستون کې وړاندې وړاندې لاړ. هغه داسې کرار کرار روان و ،چې ګواکې ته به وایې د جګړې په ډګر کې و او دتوپونو تر ډزو لاندې،لکه هغه شان چې په شوینګراین کې د کورسک د غونډ په وړاندې،ګامونه پورته کوي...د کلوب د مشرۍ ډله د هغه هرکلي او درناوي ته ودرېدل او تر دروازې پورې وړاندې راغلل.هغوی د د غه شان درانه او ګران مېلمانه د درناوي په نښه خپل هرکلی ځرګند اوه او بې له هغه چې د هغه ځواب ته سترګه په لاره پاتې شي،له هغه نه تاو راتاو شول،هغه یې له مړوندونو نه راونیو او مېلمستون ته یې بدرګه کړ.ګڼه ګوڼې،ګڼه ګوڼه جوړه کړې وه...تالار ته ننوتل خورا ګران و...ګراف ایلیا اندریوویچ،په خندا او ټینګار تر ټولو نه په زیاتې تلوسې،هرڅوک پورې وهل، لاره یې پرانستله او ویل یې:

-چاته وایم،پرېږدي،هیله کوم پرېږدي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف همداسې خلک پورې وهل، مېلمه يې له لاسه رانيولي وو، مېلمستون ته يې بدرګه کړ او د صالون پر منځنۍ لوېې څوکۍ کې يې کېناوه. د کلوب لويو مشرانو او مخورو بيا د مېلمه شاوخوا ته ګڼه ګوڼه او اله ګوله جوړه کړه. ګراف ايليا اندرېوويچ، بيا د ګڼه ګوڼې په منځ کې، ځانته لار پرانسته او د باندې ووت، لا څو شېبې تېرې نه وې، چې د کلوب له يو مشر سره ګډ، د سپينو زرو يو قاب په لاس رانوت او قاب يې د شهزاده باګراتيون تر مخې کېښود. په دې قاب کې يو کاغذ چې په ښکلي خط يو شعر پرې ليکل شوی وو، پروت و. دا ويارنه د دغه پوځي اتل شهزاده باګراتيون په ستاينه کې ليکل شوې وه. باګراتيون د کاغذ په ليدو هک پک او شاوخوا ته يې داسې وکتل، تا به ويل چې له چا پناه او مرسته غواړي، خو په ټولو سترګو کې يې داسې هيلې لوستې چې دی خپله بايد تسليم شي او د نورو هيلو ته غاړه کېږدي. ده وليدل چې نه کېږي، د سپينو زرو قاب يې راواخېست، په تريو تندي يې ګراف ته چې دغه قاب يې راوړی و، وکتل. يو تن د غوړو مال په شان قاب د هغه له لاسه واخېست (کنه داسې برېښېده چې باګراتيون به هغه له ځانسره تر ماښامه ټينګ ساتي او آن د ډوډۍ په وخت کې به هم هغه ترخوا پورې نيولې ګرځوي) او له هغه نه يې هيله وکړه چې شعر ته غوږ شي. داسې وبرېښېده چې باګراتيون ګواکې وايي: ډېره ښه ده، لولم يې! په خواشينو سترګو يې کاغذ ته وکتل او په خورا پام يې د شعر لوستل پيل کړل. خو شېبه لا تېره نه وه، چې د شعر شاعر کاغذ د هغه له لاسه ورواخېست او په لوړ آوازيې د هغه لوستل پيل کړل. شهزاده باګراتيون، هغه ته سر ښوراوه او په ځير يې هغه ته غوږ نيولی و:

پېړۍ پېړۍ دې، وياړ وی، پر الکساندر،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ ویاړ پر تخت ابدي وساته !
زړور لاربنود او خواخوږی، خواخوږی اوسه !
خپل هېواد کې ریفه(د ویرژل دافسانې اتل) او جګړې ته چمتو اوسه !

***

خو اې نیکمرغه بناپارته !چې په خپلو کړو وویاړې !
او ځان دې، دباګراتیون تورې او مېړانې ته ټینګ کړ....
نه داچې له روسي جنګیالو سره د سیالۍ خیال درپیدا شي.

د شعر لوستل لا پای ته رسېدلي نه و چې، دچوپړانو مشر په لوړ آواز غږ وکړ:ډوډۍ چمتو ده !له دې آواز سره همماله دخوړنتون دروازې بېرته او له هغه ځایه ددې ترانې غږ چې:
- اې دبری چغې لوړه شه او اې زړور هېوادواله !ویاړمن اوسې ! په مېلمستون کې انګازه جوړه کړه او ګراف ایلیا اندرېوویچ، شاعر ته چې دچرګ په شان بې وخته اذان کوي ،لا د شعر په لوستلو بوخت و ، په قهر سره وکتل او دباګراتیون په وړاندې ټیټ شو. ټول ځکه پاڅېدل چې پوه شول، تر شعر نه ډوډۍ ښه ده. باګراتیون ترټولو نه مخکې د ډوډۍ میز ته ورنېږدې شو او دمیز په سر کې د ددوو الکساندروو ، الکساندر بلکیشوف اوالکساندر ناریشکین ترمنځ ،کېناست. دې خبرې له دې کبله هم اغېز درلود ،چې دټولو اک نوم هم الکساندر و. دهغه تر ناستې وروسته درې سوه تنه ټول، نامه او دریځ ته په پاملرنې سره ټول یو په بل پسې دمیز شا او خوا ته کېناستل، داسې چې هرڅومره مخور او دپام وړ دریځ خاوند و ،هغه ګران مېلمه ته نېږدې ځای پر ځای شول او داګران کار دهغو اوبو په څېر چې مخ ښکته روانې وې ،په هم داسې یوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چټکۍ ترسره شو .

ګراف ایلیا اندرووېچ، خپل زوی د ډوډۍ نه مخکې شهزاده باګراتیون ته ور وپېژاند ، شهزاده هم هغه وپېژاند او له سره یې هسې یو څو داسې خبرې چې هغه ورځې یې له ټولو سره کړې وې،له ده سره هم وکړې. ګراف دده له زوی سره د شهزاده باګراتیون د مرکې په وخت کې ،ټولو مېلمنو ته په خورا خوښۍ او غرور کتل.

نیکولای رستوف،له خپل ملګري دینیسوف او خپل نوي اندېوال دولوخوف سره ،درې واړه په ګډه ،د مېز د منځنۍ برخې په هغه ځای کې ،کېناستل چې مخامخ یې پېیر او د هغه ترڅنګ نیسیفخکي،ناست وو.ګراف ایلیا اندرېوویچ او د هغه ملګري چې د کلوب مشران ګڼل کېدل،مخامخ باګراتیون ته کېناستل او ټولو په ګډه ،هڅه کوله هغه ته، ګواکې خپله مسکوي مېلمه پالنه څرګندو کړي.

د ښې ډوډۍ او تاوده هرکلي د جوړېدو په هکله د ګراف هڅې بې ځایه نه وې پاتې...هغه د سر په خوځېدا او د سترګو په اشارو له ټولو چوپړانو سره اړیکي ساتل او تر شونډو لاندې یې هغو ته سپارښتنې کولې.هغه د هرو خوړو نوم ښه پېژانده او د هغو د خوند اندازه او د خوړلو وخت ښه ورته څرګند و ،هر څه په ښه ډول روان وو.خو کله چې یې دویم خواړه مېز ته راوړل او په لیدو یې ایلیا اندرېوویچ له خوښۍ نه نور په جامو کې نه ځایېده ،په همدې وخت کې و ،چې د شرابو د بوتلونو د سرونو د پرانیستو پرقهاري پورته شو او چوپړانو په جامونو کې، ددغو اورنیو سرو انګبینو تویېدل پیل کړل.د کبانو تر څکې نه وروسته چې سخت او د پام وړ خوند یې کړي و ،ایلیا اندرووېچ د کلوب مشرانو ته تر کتنې وروسته ،په کراره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-د ډېروياړونو په وياړ بايد وڅکل شي، ښه به دا وي چې پيل يې کړو. خپل جام يې منګولو ته کړ، پاڅېد، پر مېلمستون چوپتيا خوره شوه او ټول دې ته سترګه په لار شول، چې څه ويل کېږي.

ګراف په لوړ آواز وويل:

- د ټولواک امپراتور په وياړ !او له دې خبرې سره همهاله يې په سترګو کې له خوښۍ، لېوالتيا او شوق او ښکې راشېوه شوې. په هماغه شېبه کې و چې په مېلمستون کې د اسې يوې نغمې انګازې خورې کړې چې، " دبرى دتالندې ... " سندره په کې غږېدله. ټول همهاله پاڅېدل او همهاله يې چغه کړې، چې هورا !او باګراتيون چې هماغه شان د شون ګرابن، د جګړې په ډګر کې چغه کړې وه، داسې هورا کړل، چې ته به وا يې ستونى يې څېرې شو. د ځوان رستوف، غږ له خورا شوق او لېوالتيا نه په دغو درې سوو ،آوازونو کې له ورايه جلا او واورېدل شو او دهغه په سترګو کې هم د خوښۍ او ښکو ځان را ځرګند کړ.

هغه چغه وهلې:

- د ټولواک امپراتور د روغتيا په هيله !هورا !هغه ټول جام يو غړپ کړ او خپل تش جام يې پر ځمکه وويشت. خورا نورو مېلمنو، هغه ته ورته کړه ترسره او پر سر د جامونو ترا ړولو نه وروسته يې ،خپل جامونه پر ځمکه وويشتل. د جامونو کړنګول او د څکلو شروشور تر ډېرې پورې اورېده شول. کله چې شروشور پاى ته ورسېد ،چوپړانو د ماتو شويو جامونو ټوټې راټولې او څکوونکې هم په خورا خوښۍ او له موسکا نه په ډکو شونډو په خپلو ځايو کې کېناستل او بيا مرکې بېرته تودې شوې. ګراف ايليا اندروويچ، بيا پاڅېد ،د قاب څنګ ته ايښې ياددښت ته يې وکتل او خپل جام يې د روس د وروستۍ جګړې د اتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دستر قوماندان ،شهزاده پيتر ايوانوويچ باګراتيون د روغتيا په وياړ پورته کړ،بيا يې شنې سترګې له اوښکو راډکې او بيا د درې سوه دهورا غريو په فضا کې انګازې جوړې کړې.خو دا وار د موسيقۍ او سندرغاړو آوازونو سندريزې انګازې جوړې کړې.دغو سندرغاړو د پاول ايوانوويچ کوتوزوف(دابل کوتوزوف دی) ،د کانتات په نامه سندره بلله:

دروس د پوځ مخه هېڅوک او هېڅ څه نيولی نه شي،
زموږ مېړانه زموږ دبري ضامن دی
که موږ باګراتيون لرو
دهر ياغي سر دهغه تر پښو لاندې دی.

همدا چې د سندرغاړو د اواز انګازې آرامې شولې جامونه بيا پورته شول،شعارونه ورکړل شول، او تر هغه نه وروسته نور ډېر جامونه،هغه جامونه چې د ګراف رستوف په نازک زړه يې دم په دم اغېزه زياتېده،جامونه لا ډېر ډېر په ځمکه لړېدل او شور او چغو په ګوګلونو کې نور تالانونه جوړ کړي وو. دبکلشوف، ناريشکين، اوواروف،.دلګه روکوف،آپراکسين، والويف او نورو مشرانو د روغتيا په وياړ يو يو جام پورته او په سر واړول شول.دغه راز د کلوب دبنسټ ايښودونکو ،د بنداړ دمېلمنو او په پای کې د بنداړ د جوړونکي ګراف ايليا اندروويچ په وياړ جامونه پورته شول.نور نو ګراف ددغه شعار خوښيو او وياړونو ته ځان ټينګ نه شو کړای،خپل دستمال يې راوويست،خپل مخ يې پټ کړ او په رښتيا يې وژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

پيير، پر ميز دولوخوف او نيکولای ته مخامخ ناست و. هغه چې دتل په شان خورا ډېرخوړل او په خورا شوق يې ښکل، خو هغو کسانو چې هغه يې له نېږدې نه پېژانده، دې ته پام شو چې نن يې په کړو وړو کې کوم ځانګړی بدلون راغلی دی. د ډوډۍ له پيل نه تر پايه چوپه خوله، سترګې پټې پټې، تندی تريو، شاوخوا يې کتل او سترګې به يې په يوځای ګنډلي او په سرسامه بڼه يې د پزې پر برسر د عينکو د اېښودو ځای په ګوته مښه. د هغه پر بشرې د اسې پرېښاني او خواشيني خوره وه، چې ګواکې نه څه ويني او نه څه اوري او د کوم نه اورېدونکي او جړ خيال په خيالونو کې ډوب و.

دا جړ خيال او عذاب ښونکي غوټه د ده د ښځې او دولوخوف ترمنځ د مينه ناکو پټو اړيکو په اړه د شهزادګۍ کنايې او هغه نالاسيک شوی ليک و، چې هماغه سهار يې ترلاسه کړی و. په هغه ليک کې په خورا بده او له ملنډو ډکه ژبه چې د هرنالاسليک شوي ليک ځانګړتيا ده راغلي و، چې دی له خپلو دې عينکو سره هېڅ نه ويني او يوازې دی دی چې د دولوخوف او د خپلې ښځې له ناوړو اړيکو نه خبر نه دی. پيير هېڅکله نه د شهزادګۍ کنايې منلې او نه په ليک کې ليکل شوي تورونه. خو سره له دې ټولو خبرو پر ميز مخامخ دولوخوف ته له ناستې او هغه ته له کتو نه، يې وېره لرله. هر وار به چې، د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې بې له ارادې، دهغه له زړه راښکونکو او سپین سترګو، سترګو سره وجنګېدې، داسې یې انګېرله چې کوم وحشتناکه او زورونکې څه یې په ګوګل کې رالمسېدل او مخ به یې بلې خواته اړاوه.بې ارداې به دخپلې ښځې تېره او له دولوخوف سره دهغې اړیکې وریادېدل او دا به یې په زړه کې ورتېره شوه چې په لیک کې لیکل شوې خبرې کېدای شي رښتیا وای او یا به یې تصور کاوه که دا خبرې دده دښځې په اړه نه وای ټولې به رښیا وې.بې ارادې به وریادېدل چې دولوخوف تر جګړې نه وروسته بیا خپله خلعه شوې رتبه ترلاسه کړې، خپل دریغ یې بیا لاس ته راوړی، پترزبورګ ته راستون شوی وا و دی ورپه یاد شوی و.دهغه له پخوانۍ دوستۍ، اندیوالۍ، ګډې اشنایې نه یې ګټه اخېستې او مخامخ دده دیدن ته راغلی و.پییر په ورین تندي دهغه هرکلی کړی و، په خپل کورکې یې داستوګنې ځای ورکړی و او هغه ته یې پیسې ورکړې وې...دا به وریادېدل چې ځنګه په سپین سترګۍ، دولوخوف، هغه ته دهغې دښځې ښکلا ستایله او ځنګه مسکو ته د راستنېدو نه وروسته هېڅکله، هغه دهغې نه، جلا شوی نه و.

پییر په زړه کې ویل:

-هو کې !هغه ښکلې ځوان دي، زه هغه ښه پېژنم، له همدې کبله وچې ما دهغه لاس ونیو او مرسته مې ورسره وکړه، دادي اوس ددې په بدل کې هغه ماته رسوایي جوړوي، پرما خاندي او یو خوږغچ رانه اخلي...خو بیا هم زه دا خبرې نه منم، حق نه لرم، هغه ومنم. هغه د دولوخوف ټول هغه ناوړه کړه چې هغه یې د تربګنۍ په شېبو کې ترسره کوي وریادکړل.دا بې پرشا یې د پولېسو دسرمامور تړل، اوبو ته دهغه ارتېړل، یا دهغه له خوا حق او ناحق دوئل ته دهرچا بلل او یا هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تمانچه د ګاډیوان د آس ویشتل، دا ټول او ټول یې وریادکړل او په زړه کې به یې ویل:

-هغه یو ستر بې رحمه ته ورته دی، د انسان وژنه هغه ته هېڅ ارزښت نه لري. څومره چې له ده نه څوک ډارېږي، هومره دی، له هغه نه خوند اخلي. هغه به فکر کوي چې زه هم ترې ډارېږم، هو کې رښتیا هم زه له هغه وېرېږم. په همدې خیالونو کې و، چې یو وحشتناک او زوروونکي احساس یې په زړه کې راولمسېده. د ولو خوف، د ینیسوف او رستوف، درې واړه اوس پېیر ته مخامخ ناست او سخت خوشاله او مست وو. رستوف د خپلو دوو اندېوالانو ترمنځ ناست و. د هغو یو تن د سواره پوځ زړور افسر او بل یې پېژندل شوی عیاش او دوکه مار و. دویم هغه به کله ناکله خپل غولوونکی، وژونکی او له ملنډو ډک غلچک، پېیر ته چې په ټول بنډارکې د شډلتوب او ناآرامۍ له امله د پام وړ و، ور ولېږه. رستوف، په خورا ناخوښۍ پېیر ته کتل. لومړی له دې کبله چې هغه د ده د سواره پوځیانو د نظر له مخې خورا بډای و او د یوې ښکلې ښځې مېړه او خپله هم چورښځو ته ورته و. او بل له دې کبله چې پېیر سره له ټول پام او ځیرتیا، دی نه و، پېژندلی او د ستړي مشي په نښه یې، دده سر ښورولو ته ځواب نه و ویلی او هغه وخت چې د ټولواک امپراتور د روغتیا په ویاړ، جامونه پورته او ټول پاڅېدل، دی په خپلو خیالو کې ډوب پاتې، نه یې جام پورته کړی و او نه خپله پاڅېدلی و.

رستوف په برند او له قهره په ډک غلچک، پر هغه ورچغه کړې و:

-تاسو! تاسو ته وایم، کوڼ یې که څنګه؟ د ټولواک په ویاړ یې څکي! او پېیر سوړ اسویلي ویستلي و، په خورا اطاعت پاڅېدلی و او خپل جام یې څکلی و، د ټولو تر ناستې وروسته یې په یو خوږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موسکا رستوف ته ويلي و:

-وبښي، ما ونه پېژاندې.

خو رستوف نور نو دداسې ښځو او رېدو ته وخت نه لاره.چغې يې وهلې او هورا هورا يې ويل.

دولوخوف، رستوف ته وويل:

- ولې ؟ پېژندګلوي ورسره تازه کوې، نه؟

رستوف، ځواب ورکړ:

-لېونی، ساده سړی دی، پرېږده.

دينيسوف زياته کړه:

-دښکلو ښځو له مېړو سره بايد تل په خوږه ژبه خبرې وشي.

پېير دهغو خبرې نه اورېدې، خو په دې پوهېده چې هغوی دده په اړه غږېږې.تک سور شو او له هغو نه يې مخ واړاوه.

دولوخوف، جام پورته کړ، په خورا زغرده،خو دشونډو په کنج کې له ملنډو سره مل موسکايې، پېير ته وويل:

-دښکلو ښځو په وياړ !پيتروشا ،دښکلوښځو او دهغو دلونډانو په وياړ يې څکو !

پېير، سرښکته واچوه، پرته له هغه چې هغه ته وګوري او يا ځواب ورکړي، خپل جام يې واخېست او کرار کرار يې له هغه نه غړپ غړپ څکل او خپل غمونه يې پرې وژل.

چوپړ چې د کوتوزف د سندرې ليکل شوی متن په مخورو مېلمنو ويشه، يوه پاڼه يې د پېير مخې ته ځکه کېښوده، چې هغه هم د مخورو له ډلې نه ګڼل کېده. پېير لاس وړاندې کړ چې پاڼه واخلي، خو دولوخوف، خم شو او کاغذ يې دهغه له منګولو نه راخپل او دهغه په لوستلو يې پيل وکړ. پېير دولوخوف ته وکتل او سترګې يې برندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

برندې شوې. هغې غوټۍ او غم چې دی یې د ډوډۍ په ټوله موده کې زوراوه، یوځل بیا دده پرزړه راخواره شول، په خپل ټول ځوربوالي پر میز ورخم شو او چغه یې کړل:

- اخېستي یې نه شي؟

نیسفیځکي او هغه بل مېلمه چې د پېېر، ښي لاس ته ناست و، ددې چغې په اورېدو، پوه شول چې موخه یې ځوک دي، په ډار او ګېنهۍ یې دولوخوف ته مخ وروا ړوه او وې ویل:

-بس مو ده، تاته وایو څه کوي؟

ددولوخوف، سترګې چې له خوښۍ نه ځلېدلې، کرکه په کې له ورایه برېښېده، په موسکا یې پېېر ته وویل:

- زه له همدې کارونو نه خوند اخلم. هغه چې رښتیا له دې کاره خوند اخېسته زیاته یې کړه:

-نه یې ورکوم.

د پېېر چې رنګ الوتی او شونډې یې رپېدې، کاغذ یې له هغه نه په زوره واخېست، خپله ځوکۍ یې پورې وهله، له ځایه پاڅېد او وې ویل:

-تاسو یو احمق او سپک انسان یاستي...زه تاسو ته د دوئل بلنه درکوم.

دا یې وویل او له هغه نه لرې شو. په هغه شېبه کې چې پېېر دا خبره کوله، دا سې یې وانګېرله چې دده پر ښځې تورونو، چې دی یې په تېره یوه شپه ورځ کې زوراوه، نور له شک او تردید نه راوتلې او په یوې رښتینې خبره بدله شوې ده. هغه، له هغې نه کرکه کوله او د تل لپاره ترې جلا شوی و. رستوف، د دینیسوف د ټول ګواښ او مخالفت سره سره، بیاهم دامنلې وه چې په دې دوئل کې د دولوخوف شاهد شي او تر ډوډۍ نه وروسته له نیسفیځکي سره چې د پېېر شاهدي یې منلې و، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئل د شرایط په اړه خبرې پیل کړې.پییر له هغه ځایه کورته لاړ، رستوف او دینیسوف له دولوخوف سره تر ډېرې پورې په کلوب کې پاتې او د جپانو او نورو سندرغاړو د سندرو په ویلو یې بانډار ته دوام ورکړ.

دولوخوف له رستوف سره د خدای په امانۍ په وخت کې وویل:

- ښه نو !ترسبا پورې چې په سوکولنیکي(د مسکو په شمال ختیځ کې یو ستر پارک و او اوس هم شته ،چې هلته سوکول یا بازانو لوبې کېدې) کې به سره ګورو !

رستوف له هغه نه وپوښتل:

- ښه !ارامه یې؟

دولوخوف ودرېد او وې ویل:

-زه به اوس د دوئل ټول راز تا ته په دوو تورو کې رالنډ کړم.که د دوئل مخکې شپه، کېنې،مور او پلار ته دې له مینې نه ډک وصیت لیک ولیکې،که دا سې یې وګڼې چې په دوئل کې وژل کېږې،نو په رښتیا چې احمق او خوار وزار یې.خو که ټینګ تکل وکړې چې ځې او د سترګو په رپ کې خپل سیال وژنې،هغه شان چې ما ته د "کاسترمې" د ښار یوه اوسېدونکي چې د ابږ ښکار کوي،ویلي دي،نو هغه ده چې برې ستا دی.هغه راته ویلي و:ټولو ته څرګنده ده چې له ابږه هرڅوک ډاربږي،څوک دي چې له ابږه نه ډاربږي،خو کله چې دې ابږ تر مخې راشین شي نو وېره بیا خپله تښتي.نو هغه وخت دې ټول خیال دا وي چې ،هغه درنه ونه تښتي.زه هم اوس همدا سې یم.ښه نو !ګرانه سبا به سره ګورو !

بله ورځ، سهار په اتو بجو چې پییر او نیسفیځکي د سوکولنیکي ځنګله ته راورسېدل،دولوخوف ،رستوف او دینیسوف لا د مخه هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسېدلي و. پيير داسې خيالونو پسې اخېستي و او دداسې يو چا حالت يې لاره چې ، او سنۍ پېښې پورې يې هېڅ اړه نه لرله. رنګ يې تک سپين الوتی او ګڼېۍ اخېستی و. داسې برېښېده چې تېره شپه يې تر سهاره شوګيره کړې وي. هغه د سرسام په شان شاوخوا کتل او بانه يې ته به وايي چې دلمر له ځلېدونکو شغلو سترګې پټوي سره ترل. يوازې دوه خياله دهغه په خيالو کې زنګېدل، يو دهغې دښځې ګناه، چې دتېرې شپې له شوګېرو او چرتونو نه وروسته يې نور هېڅ شک په کې نه لاره او دويم د دولو خوف، بيګناهي چې دده د نوم او عزت دساتنې هېڅ اړتيا يې نه لرله. دهغه په زړه کې په وار وار دا خبره تېره شوه:

- که زه هم دهغه پر ځای وای، همداسې به مې کړي وای لکه دده چې کړي دي. آن په دې ډاډه يم چې پرته له دې بل څه به مې نه وای کړي. نو اوس په دې نه پوهېږم، چې دا دوئل او انسان وژنه دڅه لپاره دي؟ يا به زه هغه ووژنم او يا به دهغه ښنه زما سر ښنه کړي يا به مې په ځنګانه يا څنګله ولګېږي. يو وار خو يې په زړه کې داهم وګرځېده:

-ښه به دا وي چې له دې ځايه په منډه لاړشم، وتښتم او چېرې په پټه ځان له ټولو نه پټ کړم. خو پوره په همدې شېبه کې چې دې خيالونو يې په زړه کې توپان جوړ کړي و، په تښتېدلي رنګ او ځانګړې آرامتيا چې په هرچا کې يې د درناوي احساس راپاراوه، وپوښتل:

- څه ته ګورو؟ هرڅه چمتو دي او کنه؟

کله چې هرڅه برابر شول، توري دد دې لپاره چې د دواړو سيالانو ترمنځ بربېد وټاکي، په واورو که ښخې او تومانچې له ګولېو ډکې شوې، نيسفيڅکي پيير ته ورنږدې شو او په آرامه او مينه ناکه آواز يې وويل:

- ښاغليه ګرافه! که په دې ګوابنمنه شېبه کې، په رښتيا ستره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوابښمنه شپه کې، سپینه وینا تاته په ډاګ نه کړم، خپله هغه دنده چې تاسو زه دخپل وخت شمېرونکي لپاره ټاکلي یم او هغه مسوولیت چې دتاسو په وړاندې یې لرم هغه به مې په رښتیني ډول تر سره کړی نه وای، د ډاډ هغه ویاړ مو چې ماته رابښلی دی، هغه به رښتیا شوی نه وای، نو ځکه تاسو ته وایم: ددغه دوئل د سرته رسولو لپاره پوره دلایل نه شته او دا بې معني او سپکه پېښه ددې ارزښت نه لري چې دهغه له کبله وینه توې شي. تاسو په دې پېښه کې هسې په قهر شوي او برحقه نه وي.

پییر وویل:

- هو کې تاسو رښتیا وایي، دا زما له خوا خورا سادګي او حماقت و...

نیسفیځکي (دټولو هغو کسانو په شان چې په دوئل کې ګډون کوي او دټولو هغو کسانو په خبر چې دې ته ورته پېښو سره مخامخ کېږي، په دې باور نه لاره، چې خبره دوئل ته ورسېږي) وویل:

-ګرافه تاسو پوهېږي ! تر ټولو نه د درناوي خبره به دا وي چې تر ډزو نه به ښه دا وي چې خپله تېروتنه ومني. په دې پېښه کې یوې خوا ته هم نه دي شوي. که داسې وي، اجازه راکړي، چې ستاسو د پېښمانۍ خبر ستاسو سیال ته ورسوم، له هغه سره وغږېږم، ځکه زه ډاډه یم چې زمونږ سیال به هغه ومني.

پییر وویل:

- نه ګرانه ! غږېدا دڅه لپاره؟ تر لږ ځنده وروسته یې وویل:

-نور نو پروا نه لري... هرڅه چمتو دي؟

هغه په یوې غیر طبیعي او خورا خوږې موسکا وویل:

-یوازې دومره راته ووایي چې ، څنګه؟ ترکوم ځایه لاړشم او په څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ډزې وکړم؟هغه تومانچه واخېسته، د تومانچې په اړه يې پو ښتنې
ځکه پيل کړې، چې تراوسه پورې يې په ژوند کې هم تومانچه لاس کې
نه وه اخېستې...

دينيسوف، چې ټاکل شوي ځای ته رسېدلی و ،لا هڅه يې کوله چې
د سيالانو ترمنځ روغه وکړي، خو دولوخوف، هغه ته وويل:

- د روغې نوم به نه راته اخلې، اصلا نه غواړم په دې اړه خبرې
وکړم. کومه بښنه؟

د دوئل، ځای، دښترو ديوه ځنګله په منځ کې، دهغې لارې نه اتيا
ګامه لرې، چې ګاډی هلته درول شوې وې، ټاکل شوی و. که څه هم ښه
واوره پرته وه، خو په دې ځو وروستيو ورځو کې د هوا دتودخې له امله
ځای ځای اوبه شوې وه. سيالان څلويښت ګامه يو بل نه لرې ولاړ
ووشاهدان، نيسفيځکي او دينيسوف چې په واورو کې يې
دګامونوژورې نښې، پر واورو پاتې وې، د سيالانو د درېدو ترمنځ د
واټن جاج يې واخېست او خپلې تورې يې يو له بله دلسو ګامونو په
واټن لرې، په واورو کې خښې کړې. هغه تودخه چې واوره يې ويلې
کوله، هماغه شان توده وه او دهغه له امله داسې لړلې په فضا کې
راخورې وې چې د څلويښتو ګامونو په اوږدو کې دڅه ليدل ګران
بربښېدل. که څه هم درې دقيقې کېدې، چې هرڅه چمتو شوي وو ،خو
سره له هغه هم چا د کار په پيلېدو کې تلوار نه کاوه. ټول چوپه خوله ولاړ
وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

دولو خوف غږ وکړ:

-ښه نو !پیل یې کړئ !

پېیر چې لا موسکا یې پرشونډو خوره وه ،وویل:

-درځه !

ګوا ښمن حالت و.دا سې بربښېده چې په خورا سادګۍ سره د پیل شوې چارې مخه ،په هېڅ غوره تکل نیول کېدا ای نه شو.دا سې بربښېده چې پېښه نور نو د انسانانو له ارادې نه پرته ،په خپل سر او واک پرمخ روانه او په ډاډ سره پای ته رسېږي.تر هر چا لومړی،دینیسوف،تر هغه ځایه پورې چې د تورې په ښوولو په نښه شوی و ،وړاندې ورغی او وې ویل:

- له دې کبله چې سیالانو ،روغې ته غاړه کېښښوده،ښه به دا وي چې کار پیل شي.تومانچې واخلي او د درې په اورېدو ،د سیال پلو ته خوځېدا پیل کړي.

هغه په خورا خواشینۍ شمېرنه پیل کړه :

- یو...دوه...درې او خپله څنګ ته شو.دواړو سیالانو ،په واوره کې له ګامونو نه د جوړه شوې لارې په اوږدو کې،د لړو په تتبه رڼا کې،یو بل ته په کتو کې،سرو خوځېدل.هغوی تورو ته په رسېدو سره،چې د ډزو لپاره د برېد لپاره د نښې په توګه په واورو کې ښښې شوې وې،حق

(c) ketabton.com: The Digital Library

درلود ،پر یو بل ډزې پیل کړې.دولوخوف،بې له هغه چې تومانچه پورته کړي،په کراره مخ ته روان او په ځلېدونکو ،تکوشنو او له بې رحمۍ نه په ډکو سترګو یې د خپل سیال بشره څارله.د هغه پرشونډو لکه د تل په شان یوه موسکا ډوله څه خواره و.

پېیر د درې،په اوربېدو ،په چټکو ګامونو مخ ته لاړ ،په واوره کې د وهلې لارې نه واوښت او هڅه یې وکړه چې په بشپړه لاره کې مخ ورانډې لاړ شي.هغه په خپل ښی لاس کې تمانچه،مخامخ د سیال خوا ته په ښبه کړې وه ،خو داسې یوې وېرې پسې اخېستې و.تا به ویل، اوس به دده له خپلې تمانچې ډز وشي او دي به ووژني.خپل کین لاس یې، په خوار زیار شاته نیولې و ،ځکه هغه پر له پسې غوښتل چې،پر هغه د ښي لاس ساتنه وکړي.هغه په دې پوهېده چې داکار ناروا نه دی.لا شپږ ګامه په بشپړه واوره کې وړاندې نه و ،تللی،چې ښکته یې په واوره کې خپلو ګامونو او بیا یې سمدلاسه او په چټکۍ دولوخوف ته وکتل او هماغه شان یې چې ده ته ورښودلي و ،ماشه کېښکوده او ډز یې وکړ.ده چې د دغه شان یو زورور ډز هیله نه لرله،سخت وربېږد بد ،له ربړد بدا سره هممهاله یې وخندل او ځای پر ځای ودربد.له ډز نه پورته شوي لوګي،سره له هغه چې په لړو کې هومره دلیدو وړ نه و ،خو په لومړي سر کې یې،دده سترګې تتې کړې او دلیدو خنډ شوی و. خو ددویم ډز غږ چې دی،ورته سترګه په لاره و ،وا نه وربېدل شو ،یوازې او یوازې ددولوخوف د چټکو ګامونو غږ،واورېدل شو او د لړو او لوګي په منځ کې د هغه تنته څېره راښکاره شوه.په یوه لاس یې خپل چپ څنګ نیولې و او په بل ښکته ځوړند لاس یې تومانچه کېښکودله.د هغه رنګ تښتېدلی و.رستوف،هغه ته ورمنډه کړه او هغه ته یې څه وویل.

دولوخوف،د کېښکودل شویو غاښونو له منځ نه وویل:نه...نه...پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته نه ده رسېدلې.

هغه چې ګوډ ، ګوډ کېده ، د ننبې لپاره يې ، تر ښنه شوې تورې پورې ، څو نور کاږه واږه ګامونو واخيستل او د هغې ترڅنګه پر واوره ولوېد. خپل کين لاس يې چې پر وينو لړل شوی و ، پر جامو ومښه او پر هغه يې ډډه ولګوله. د هغه رنګ الوتي ، بشره يې ګونځې او ربړېدېده ، هغه وويل:

- هيل...

خو هغه څه چې ده يې د ويلو ، هيله لرله و نه شو کولای وو ايي ، خو تر ډېرې هڅې نه وروسته يې خپله پيل شوې خبره پوره کړه او وې ويل:

- هيله کوم...

پيير چې په سختۍ يې د ساندو مخنوي کاوه ، د هغه خواته ورمنډې کړې او نېږدې و ، چې د دو ښنو شويو تورو منځ ته ور ورسېږي ، چې دولوخوف ، غږ پرې وکړ:

-له تورو نه را وانه وړئ !

پيير د هغه په موخه ، پوه شو او د تورو ترڅنګ په ټاکل شوي بريد کې ودرېد. نورنو يو ازې لس ګامه له يو بل نه لرې وو. دولوخوف ، خپل سر په واوره کې ښخ کړ او په خورا حرص يې واوره وچېچله ، خو سمدلاسه يې سر ببرته راپورته کړ ، خپل ځان يې لږ راجوړ ، پښې يې را ټولې او کېناست. هغه هڅه کوله ځان سيالۍ ته جوړ کړي. هغه په سړې واوره کې غاښونو ښنول او هغه يې زبېښله. شونډې يې ربړېدېدې ، خو له دې سره سره ، هغه پرله پسې موسېده. د کرکې او غچ اور ، هغه د بيا ځان جوړولو لپاره لمساوه. تومانچه يې لوړه کړه او د ننبه نيولو هڅه يې وکړه..

پيير ، چې د پښېمانۍ او ننواتو موسکايې پرشونډو خوره وه ، مړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس او پښې، او پراخ ټټري خپل سيال ته ننبه، مخامخ د هغه مخې ته ودرېد او په خورا خواشينۍ هغه ته ځير و. دينيسوف، رستوف او نيسفيڅکي د ډزپه اورېدو سترګې پټې او له ډز سره همهاله يې د کرکې نه يوه ډکه چغه واورېده. دا دولوخوف و چې چغه يې کړه:
-خطا لاړ!
او له دې غږ سره ناتوانه پر واورو ولوېد. پېير، چې خپله ککره يې په دواړو لاسونو کې ټينګه کړه، راستون شو او ځنګله ته يې مخه کړه. په درنه واوره کې روان واو په لوړ غږ له ځانسره بنګېده، څه يې ويل، مګرپوهېدل يې ګران و. خو کله چې نيسفيڅکي ورنږدې شو، هغه له ځان او ټولو نه په کرکه پرله پسې ويل:
-حماقت دی، حماقت دی، دوکې او دورغ!
نيسفيڅکي، هغه ځنګله ته پرېښود او په خپله ګاډۍ کې کورته ورساوه. رستوف او دينيسوف، ټپي ښوی دولوخوف يوړ. دولوخوف، په ګاډۍ کې پروت، سترګې يې پټې کړې وې او هغو پوښتنو ته چې له ده نه کېدې ځواب نه وايه. خو مسکو ته په رارسېدو، ناڅاپه په سد شو، سترګې يې وغړولې، په سختۍ يې سر راپورته کړ او د رستوف لاس يې چې دده ترڅنګه ناست و، راونيو. بشره يې چور بدله شوې وه او دهغې پخوانۍ خوشالي او ځلا ترې ورکه شوې وه. رستوف هک حيران و، له هغه نه يې وپوښتل:
- څنګه يې؟ حال دې څنګه دی؟
دولوخوف، چې خبرې يې پرې پرې کېدې، وويل:
-بد، خورا بد! خو خبره په دې کې نه ده، غواړم پوه شم، چې چېرې يو؟ اها! پوه شوم، موږ په مسکو کې يو، خو زه خير، مګر هغه مې ووژله، ومې وژله، هغه ددې زغم نه لري، هغه دا زغملي نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف، له هغه نه وپوښتل:

- څوک یاده وې؟

-مور مې !ادکه مې !ملکه مې !مور مې یادوم.دا یې ویل، د رستوف لاس یې کېښکود او په ژړا یې ژړل.لږ چې نور ښه شو ،رستوف ته یې وویل، چې له مور سره یو ځای او سېږي، نو ځکه که هغه خپل زوی په مرګنی حال وویني، هغه به یې دزغم زور و نه لري.هغه رستوف ته زاری کولې، چې مورته یې ور شي او هغه آرامه کړي.

رستوف دهغه هیله و منله او تر ده نه مخکې ،دهغوی کورته ،دده ادې ته ورغی.هلته په رسېدو په خورا حیرانی په دې پوه شو، چې دولوخوف، دغه دمسکو نومور داړه مار او بدماش،له خپلې زړې مور او کوپړې خور سره او سي او ترټولو مهربانه زوی او تر ټولو نه خواخوږی ورور دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

پېير په دې وروستيو وختونو کې، ډېر کم له خپلې ښځې سره يوازې پاتې کېده. په مسکو او پترزبورګ کې، به تل ددوی په کورونو کې دمېلمنو ګڼه ګوڼه وه. تېره شپه، له دوئل نه تر راستنېدو وروسته، دتل برخلاف دخوب کوټې ته نه لاړ او دخپل کار په لوی دفتر کې، هماغه ستري کوټې ته، چې ګراف بيزاو خوف، هلته د ژوند وروستې شپې تېرې او ساه يې ورکړې وه، پاتې شو.

هغه پر لوېې څوکۍ په دې هيله، ډډه ولګوله، چې وبه ده شي، هرڅه هېر کړي او هرڅه چې کېږي، کېږي دې. خو داسې نه کېده. که څه هم پرونۍ شپه يې له ډېرو چرتونو نه، تږوله بې خوبه تېره کړې وه، خوننۍ شپه تر پرونۍ هغه لا له چرتونو، خيالانو، غمونو او له عذابونو ډکه برېښېده او دی يې خوب ته نه پرېښود. دهغه په ګوګل کې دچرتونو توپان جوړ شو، هغه نه شو کولای وېده شي، ناستې هم خوند نه ورکاوه، نوځکه پاڅېد او په چټکو ګامونو يې په کوټه کې ګرځېدل پيل کړل. کله به يې د واده په لومړۍ ورځو کې ښځه، دهغې نيم برېندې اوږې، مستې خماري سترګې او شهوتناک غلچکونه وريادېدل او کله به ناڅاپه د دولوخوف، ښکلې، سپين سترګې او ملنډو ډکه بشره وريادې شوه، هغه شان کرکجن لکه په انګريزي کلوب کې او يا هغه شان رنګ الوتی، رنځېدلی او له ده مخ اړولی، لکه چې ده پر واورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوېدلی، لیدلی و.

هغه خپله له خپل ځانه پوښتنه کوله:

-دا مې څه وکړل؟ما لوند وواژه، د خپلې ښځې لوند. هو کې، همداسې، نو ولې داسې وشو؟ما څنګه دا کار وکړای شو؟د زړه آواز یې ځواب ورکړ:

دا ځکه چې تا له دغې شان یوې ښځې سره واده کړی.

هغه وپوښتل:نو په دې کې زما څه ګناه ده؟

بیا یې ځواب واورېد:

-ستا ګناه خو داده چې تا هغه دوکه کړې ده،تا له هغې ښځې سره واده کړی دی، چې تا ته ګرانه نه وه. او بیا لکه پرون چې وې، هغه خبرې وریادې شوې، چې ده د سردار واسیلي په کورکې،بې له ارادې او په شک هغې ته کړې وې، هغه هغې ته ویلي و:

-ماته ګرانه یې !...له ځانسره یې وویل:

-ما هم هغه وخت دا احساس کړه چې،زما دا وینا بې ځایه ده او حق مې نه لاره چې داسې ووایم.وګوره اوس یې پای دغه شو.هغه ته د واده لومړې ورځې وریادېدې...د بر وخت د هغې په ښکلا ویاړېدلی یم...کله به مې ویل چې هغه دومره ویاړمنه او د رازمني ښکلا خاونده ده، چې زه پرې پوهېدې نه شم...خو د هغې معما حل د هغې د ښکلا په رازونو کې نه،بلکې په دې خبره کې وه، چې چا ویلي و:

-دا ښحه له پساته ډکه ده. ...

خو کله به چې هغه کتل، چې څنګه یې ښځه نارینه څه چې آن ښځې هم په ځان مینوي،له زړو او ځوانانو نه زړه وړي، لنډه دا چې په هېڅ څه یې سر نه خلاصېده، چې ولې دی نه شي کولای، پر هغې زړه بایلي.خپله به یې ځواب ورکړ:له پساته ډکه ده !او همدا خبره به یې څو واره تکرار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه او زیاته به یې کړه:

-له پخوا نه په دې پوهېدم، خو د هغې د ویلو زړه مې نه شو کولای. او اوس هلته دولو خوف، د مرګ په حال پروت دی...

پېیر د هغو خلکو په ډله کې راځي، چې ظاهراً د بر سست عنصره برېښي، خو اصلاً هغوی نه شي کولای د راز ساتونکي پیدا کړي، چې د زړه خواله ورسره وکړي، نو ځکه هر څه په خپل زړه کې ساتي او خپل زړه خوري.

هغه له ځانسره دا هم ویل:

-ټوله ګناه دا یلن(دده ښځه)ده، خو اوس دا اعتراف چاته ګټه کوي؟ څه درد دوا کوي؟ نو دا چې داسې وه، ما ولې له هغې سره واده وکړ؟ ولې مې هغې ته وویل: راته ګرانه یې. دا دروغ و، چور دروغ. له دروغ هم لا بده، نو ځکه ګناه زما ده او د هغه ټوله غمونه باید زغمونه وزغمم... خو څه؟... رسوایي؟ بدنامي؟ ناوړه ژوند؟ خو دا ټول ننګ او شرافت هسې خبرې دي او زما نامه پورې هېڅ اړه نه لري؟

د پېیر په خیال کې دا خبره تېره شوه:

-شپاړلسم لویي یې سره اعدام کړ، ځکه د هغه مخالفین په دې ډاډه وو چې، هغه خائین او جنایتکاره دی. که د هغه د مخالفینو له انده ورته وګورې، هغه برحقه دي. خو هغو کسانو چې هغه یې سپېځلي ګاڼه او تر هغه نه یې ځان ځار کړ، هغه هم برحقه وو. تر هغه وروسته یې، روبسپېیر، هم اعدام کړ، ځکه یې هغه وینزبېښونکي او ظالم ګاڼه. څوک برحقه وه؟ هېڅوک. ګنهګار څوک وو؟ هېڅوک. نن چې ژوندي یې، ژوند کوه. سبا به و مرې، لکه هغه شان چې یو ساعت مخکې کېدای شول زه مړ شم. کله چې ستا ټول ژوند، دابدیت په وړاندې له یوې شېبې نه زیات نه دی، نو ولې د دغې شېبې له امله دومره عذاب په ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزغمې؟

خو هماغه شېبه چې تصور يې کاوه، روح يې له دغه شان غيبتونو نه آرامه شوی دی، دهغه ښځه ايلن په خيالو کې ورزنګېده...او ده پرله پسې ويل:

-آخر ما هغې ته وويل چې راته ګرانه يې؟

وروسته له هغه يې چې دغه خبره په وار وار تکرار کړه، د مولير دغه خبره ورياده شوله چې ويلي و:

-څه بلا وهلی وم، چې په ډنډ کې مې ځان ورواړتېره؟او په ځان پورې خندېدل يې پيل کړل.

د شپې، هغه خپله چوپړه راوغوښته او له هغې نه يې هيله وکړه چې دهغه جامې او سفري بکس، پترزبورګ ته دتګ لپاره جوړ کړي، ځکه نور يې نو نه شو کولای له خپلې ښځې سره په يوه کور کې ژوند وکړي. نور يې نو ددې تصور نه شو کولای چې، څنګه کولای شي، بيا له هغه سره مخامخ شي. هغه پريکړه کړې وه، چې سبا به پترزبورګ ته ځي او هغې ته به داسې يو ليک پرېږدي، چې دتل لپاره له هغې سره دجدايي، خبر به په کې ليکي.

سهار چې کله چوپړه دقهوې له پطنوس سره دکار کوټې ته راننوته، پېير، پرڅوکۍ پروت او پرانستي کتاب په لاس، ويده وشوی و.

هغه سترګې وغړولې، راويښ شو، په وحشت يې شاوخوا وکتل، خو په دې نه پوهېده چې چېرې دی. چوپړ له هغه نه وپوښتل:

-والاحضرتې ګرافينې سپارښتنه وکړه، وګورم چې تاسو په خپله کوټه کې ياستۍ او کنه؟خو پېيرلا دځواب پريکړه نه وه کړې، چې خپله ګرافينه، کوټې ته راننوته. په سپينو زرو، دسپين اطلس کميس يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغوستي و، په ساده څېره، خو دګڼو کوڅېو او بدل شوې دوه کوڅې یې، دوه وار ترخپل ښکلي سره تاو کړې وې. بشره یې آرامه او ټولو اکه وزمه وه، خویو ازې دهغې پر مرمرین، خولړوتلي تندي کې یې لړ تریو والي ځرګند و. په خپلې ځانګړې آرامتیا یې، هېڅ نه غوښتل د چوپړې ترمخې څه ووایي. هغې د دوئل په اړه خبر او رېدلی و او راغلی و چې دهغه په اړه وغږېږي. هغې صبر وکړ چې چوپړه قهوه کېږدې او لاړه شي. پېیر په خورا کمینې، دخپلو عینکو له شانه هغې ته کتل او دهغه سوی (خرګوش) په شان چې دښکاري سپو په ډله کې راګیر، غوږونه ټیټ او ددښمن د برید په هیله په ځمکه څښېږي، هڅه کوله، خپل کتاب ولولې. خو احساس یې کړه چې دا کار، بې معني او ناشوني دي نو بېرته یې خپل غلچک هغې ته وروليږه. ایلن کېښناسته او په داسې حال کې چې له سپکاوي نه ډکه موسکا یې پرشونډو خوره وه، هغه ته ورکتل او دې ته سترګه په لاره وه چې چوپړه له کوټې نه ووزي. په خورا ترخه ژبه یې ترې وپوښتل:

-دادې څه وکړل؟ دا څه شي و؟ له تاسو نه پوښتنه کوم؟

پېیر وویل:

-ما...څه..زما ...

-دا دي زور راته پیدا شو !غیرتي پیدا شو، ځواب راکړئ !دا دڅه شي دوئل و؟ تاسو په دې دوئل څه ثابتول؟ څه شي؟ تاسو پوښتې اورئ او کنه؟ پېیر پر څوکۍ کې ډډه لګولې وه، خوله یې وازه، خو ویې نه شو کولای ځواب ورکړي.

ایلن دوام ورکړ:

-ښه اوس چې تاسو ځواب نه ورکوئ، زه به یې ووایم...تاسو هرهغه څه مني، چې تاسو ته یې خلک ووایي. هغه وموسبده او په فرانسوي یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل:

-تاسو ته یې وویل چې د ولوخوف، زما لونړ دی، هغې د لونړ کلمه له ملنډو نه په ډکې ځیرتیا اداکړه او زیاته یې کړه: او تاسو ومنله.ښه اوس دا ووایه چې تاسو په دې کړو څه سپېنه وي؟تاسو ته وایم، په دوئل مو څه ثابت کړل؟دا مو ثابته کړه چې تاسو یو احمق یاستئ !دا مو ثابته کړه چې په حماقت مو ټول خبرشي !پوهېږئ ددې پایله به څه وي؟ هوکې ! دا چې زه به په ټول مسکو کې، دټولو د ملنډو شم.پایله یې دا شوه چې تاسو په خورا مستئ کې، چې له ځانه ناخبره وي، یو نارینه چې بې له کوم لامله له هغه سره رخه لري، دوئل ته وروباله.

ایلن خپل غږ دم په دم لوړاوه او د هغه تریخوالي یې زیاتاوه...له هغه نارینه سره رخه کوئ، چې له هرپلوه تر تاسو نه ښه دی.

پییر په تریو تندي، بې له هغه چې وخوځېږي، له ځانسره بنګېده.

-تاسو ماته ویلي شي چې، ولې هغه زما لونړ ګڼئ؟تاسو ته وایم؟ ولې؟ دا له دې کبله چې زه د هغه له خبرو او د هغه له مرکو نه خوند اخلم.که تاسو عقل لرلای، خبرو به مو خوند لرلای، مابه تر هغه ستاسو مرکه او خبرې غوره ګڼلې وای.

پېیرپه ډډ ، خو ټیټ آواز وویل:

- د خدای لپاره، عذر کوم، له ما سره مه غږېږي !

ایلن وویل:

-ولې ونه غږېږم !دا زما حق دی، چې وغږېږم.په ډاګه ویلي شم ووایم، دا سې ښځه به پیدا نه شي چې د تا په شان مېړه، په درلودلو سره ځانته لونړ پیدا نه کړي.هغه هم نه یو لونړ ،نه دوه لونړه...هو لونړ یادوم، خو ما دا کار نه دی کړی.

پېیر، غوښتل چې څه ووایي، سترګې یې له خپل ورځني بڼې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتلې وې، ايلن ته يې په بې ساري، عجيب ښه وكتل. ايلن د هغه په كتو پوه نه شوه، خو پيېر ډېره ولګوله او وغځېد. په دې وخت كې، په يو عجيب روحي عذاب كې ډوب و، داسې بربښېده چې يو دروند پېټي يې په ګوګل پربوتی، هغه كېښكاري او د هغه سا بندوي. هغه كولای شو داسې يو كار وكړي، چې له دغه عذاب نه ځان وژغوري، خو هغه كار چې ده يې كول غوښتل، هغه خورا وحشتناكه و. هغه په پرې پرې آواز وويل:

-ښه به دا وي چې سره جلا شو.

ايلن وويل:

- جلا شو؟ هر څنګه چې ستاسو خوښه وي. كېدای شي، خو يوازې هغه وخت چې په پوره اندازه پيسې راكړئ. ښاغلي ما له جلاوالي ډاروې!

پيېر له څوكۍ نه پاڅېد او كوږ كوږ يې د هغې خواته ور ودانګل، په ټول قوت سره يې د ميز پر سر ايښې مرمري تېږه را واخېسته، هغه يې پورته كړه، يو ګام نور هم وروړاندې شو او چغه يې كړل:

- وژنم دې!

د ايلن پر بشرې وېره خوره شوه، په چغو چغو يې شا خواته هڅه وكړه، زد پلار ښې په زوی كې را څرګندې شوې وې. د غضب د پرتم مستي يې په ګوګل كې احساس كړه. د مرمرو تېږه يې پرځمكه وويشته، هغه ټوټه شوه، دې په خلاصه غېږ او په زوره چغه كړل:

-وركه شه! په داسې وحشتناك او لېونۍ چغې چې په ټول كوركې ميشتو كسانو د هغې انګازه واورېدله او له وېرې وربېږد بدل. پاک پروردګار په دې پوهېږي، كه ايلن سمدلاسه له كوټې نه، نه واى وتلای، پر هغې به څه راغلي وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېبير، يوه اونۍ وروسته، خپلې ښځې ته داسې وثيقه ورکړه، چې د روسيې د املاکو اداري کولای شو، دهغه دومره جايداد، ايلن ته ورکړي، چې دده د شتمنيو نيمايي کېده او خپله يوازې پترزبورګ ته لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

دوه میاشتې وتلې وې، چې د اوسترلیځ د جګړې د ماتې او د سردار اندرې د وژنې خبر، لیسه ګورې(د اندرې د اوسېدو کلي) ته رارسېدلی و.

د ډېرو پوښتنو، ګرویزونو او څېړنو ترڅنګ، خورا ډېر لیکونه د سفارت له لارې لېږل شوي و، خو د سردار اندرې، نه مړی موندل شوی و او نه یې د اسیرانو په ډله کې نوم پیدا کېده. خو تر ټولو نه لا بده خبره دا وه چې د سردار اندرې خپلوانو هیله لرله چې کېدای شي، د جګړې د سېمې اوسېدونکو هغه له ځانسره وړی وي او سردار به یوازې، بې توانه او خوار د پردو ترمنځ هېڅ نه شي کولای او کېدای شي، په جوړېدو وي او خبر به نه شي ورکولای. هغه ورځپانې چې د لومړي ځل لپاره، بوډا سردار(د سردار اندرې پلار) په هغه کې د اوسترلیځ د جګړې د ماتې خبر لوستلای و، په خورا لنډیز او ناڅرګنده بڼه د روسي د پوځیانو د مېړانې او ځانځارۍ په اړه لیکنې کړې وې. په لیکنه کې راغلي و چې څنګه روسي پوځ تر پرتمینو جګړو وروسته شاتګ ته اړ شو، خو شاتګ په خورا ځیرکتیا او پام سره تر سره کېده. بوډا سردار له دغو لیکنو نه داسې پایله ترلاسه کوله چې د روس پوځ مات او تالا والا شوی دی. په ورځپانو کې د اوسترلیځ د جګړې د خبر ترخپرېدو نه یوه اونۍ وروسته، زاړه بوډا د کوتوزف نه لیک ترلاسه کړ او په هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې يې د زوی ربښتيني حال څرګند و.

کوتوزف، په دې ليک کې ليکلي و: "ستاسو زوی، د غونډ په مخکې، دا تل په څېر، جنډه په لاس، لکه د تاسو د يوه پياوړي پلار د زوی او د هېواد د يوه ربښتيني بچي په شان په مېړانه زما د سترګو په وړاندې پرځمکه ولوېد. زه او ټول پوځ په دې خواشيني يو چې لا تر اوسه پورې هم په دې نه پوهېږو چې، هغه مړ دی که ژوندی. زه په دې ويار م چې ستاسو په شان زه هم هيله مند يم چې هغه به ژوندی وي، ځکه که داسې نه وای، د هغه نوم به هم د هغو کسانو په ډله کې وای، چې مړي يې د جګړې په ډګر کې پيدا شوي او د دښمن استازو هغه ماته را استولي دي. "

بوډا سردار، دا خبر د شپې ناوخته هغه وخت ترلاسه کړ چې، د خپل کار په کوټې کې يوازې و. د هغې شپې په سهار هغه خپل ورځنۍ ګرځېدا ته لاړ، خو د تل پر خلاف چوپ و، له مليار، خپل لاسمل او معمار سره يې خبرې ونه کړې او د قهرجن طبيعت سره سره يې چاته څه بد رد ونه ويل.

کله چې شهزادګۍ ماريا، د مهال ويش سره سم د هغه د کار کوټې ته راغله، سردار د خپل ماشين تر شا ولاړ او په خراطۍ لګيا و، خو د تل په شان يې سر را پورته نه کړ او لور ته يې ونه کتل.

ناڅاپه يې، په داسې يوه غږ چې له هرې ورځې نه يې توپير لاره، وويل:

-آه! شهزادګۍ ماريا! هغه د خراطي ماشين پورې واهه. د ماشين چرخ، د خپلې چټکې ګرځېدا له امله چې چرخېده تر هغه وروسته، څو واره نور هم تر هغه وڅرخېده، چې په تپه ودرېد....

شهزادګۍ ماريا خپل پلار ته ورنږدې شوه. د هغه بشرې ته يې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکتل،ناڅاپه يې زړه ولوېد ،سترګې يې له لوېدو پاتې شوې.د پلار له خبرې نه چې خوا شيني او ماتـه نـه وه ،بلکې شيطاني نښې پـه کې راڅرګندې وې او هغه نادوده هڅه چې پرځان دلاس برې لپاره پـه کې راخوټېدله،پـه دې پـوه شـوه چې،کـوم داسـې نـوغي،زورونکي او بدمرغه،بدمرغي چې تر هغه ورځې پورې دوی ليدلې نه وه،د يوه درانه پېټي په شان پر هغه راڅوړنده او نېږدې ده چې پر ککرې يې راګوزاره شي.هغه ماتم چې د هغه زغمل به د دوی زغم ونه شي زغملای او دا د هغه چا مرګ دی،چې دوی ته ګران دی،رانېږدې دی.

شهزادګۍ،په خورا ګېنې او نابشکلې بڼه وويل:

- پـلار جانـه !د انـدرې نـه کـوم؟خبر...خـو د هغـې رنځ او درد داسـې نابشکلې بڼه لرله چې پلار يې د هغې داورېدو زغم ونـه شو کړای او پـه ساندو ساندو اوله ژړا نه پـه ډک ستوني يې،لـه هغـې مخ واړاوه او وې ويل:

- ليک رارسېدلی دی !د اسيرانو پـه ډلـه کې يې نوم نـه شـته !د وژل شويو پـه ډله کې هم نه شته !دا هغه څه دي چې کوتوزوف ليکلي دي.او پـه خـورا درانـه او ډډ غږ،چـې ګـواکې غوښـتل يـې ماريـا لـه ځانـه وشړي،وويل:

-وژل يې دي !

که څه هم د شهزادګۍ رنګ هسې هم الوتی و ،مګر نه بيسده شوه او نه ولوېده.خو ددې خبرو پـه اورېدو يې بشره بدلـه او د ښکلو سترګو پـه ځلېدو کې يې،يو بل ډول ځلا وځلېده.داسې برېښېده چې ددې دنيا لـه خوښيو او غمونو نه آپلو يو ډول خوشي او روحي سپېڅلوالی پـه هغـه کې راولمسېده او يو ژور غم يې پر زړه راخور شو.له پلار نه دايمي وېره يې هېره شوه ،هغه ته ورنېږدې او د هغه لاس يې راونيو ، هغه يې ځان تـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانېږدې او ترنرۍ اوږدې غاړې نه يې لاسونه ورتاو کړل او وې ويل:

-پلار جانه، ګوره چې مخ رانه وانهړوي، راځه چې ګډې ساندې وکړو او ګډې اوښکې پرې تويې کړو..

بوډا مخ واړاوه او چغه يې کړه:

-سپکو !نامردانو !پوځ موتالا کړ، ځوانانو مو ووژل،نو ولې؟لاړه شه !لاړه شه !ليزا هم خبره کړه !

شهزادګۍ چې نور يې د تګ توان نه لاره او د پلار څنګ ته، پر اوږده څوکۍ کېناسته او ښکې را وخوټېدې.ورور يې وریاد شو چې په خورا مهربانۍ او خواخوږۍ يې له دې او له ليزا سره مخه ښه وکړه.هغه وریاد شو چې څنګه يې په ملنډو وړوکي شمائل په غاړه کې واچوه.له ځانسره يې وويل:

-عقيده يې پيدا کړې وه؟له بې ايمانۍ نه پښېمانه شوی و ؟يعني اوس هلته بله دنيا کې يې جنت په برخه شوی او هلته په ابدي نيکمرغۍ او آرامۍ کې ژوند کوئ؟

ماريا چې نور ژړل ،وپوښتل:

-پلار جانه !دا راته ووايه چې دا بده پېښه څنګه پېښه شوه؟

-ځه !ځه ! لاړه شه ! څنګه؟ په جګړه کې يې وواژه.په هغې جګړې کې چې د روس خورا ښکلي ځوانان يې په کې ووژل،په هغې جګړې کې چې دروس پرتمين وياړونه يې په کې تالا کړل،درځه مهرباني وکړه شهزادګۍ ماريا !ورشه او ليزا ته هم ووايه،زه هم اوس درځم.

شهزادګۍ ماريا چې له پلاره راستنه شوه، کمکۍ شهزادګۍ(دهغې ورينداا او د سردار اندرې ښځه) په خپلو اوبدلو ګنډلو لګيا وه او د اميدوارو ښځو په هغه ځانګړي ملالو کتو چې دهغو د سپېڅلي روح او پاک زړه څرګندونه کوي،ماريا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل.دا ښکاره وه چې هغه یې نه لیدله او هغې د زړه له کومې د خپل روح او روان هغه ژور تل ګې ډوبه وه، چې یو له اسرارو ډک، خوږ او ښکلي بدلون په کې تېرېدونکی و.

کمکۍ شهزادګۍ خپل ګنډل او بدل یو پلو ته کېښودل، ډډه یې ولګوله او وویل:

-ماریا !ته دې لاس راکړه !

د هغې لاس یې راونیو او پر خپله ګېډه یې کېښود. خپلې ځلېدونکې سترګې یې هغې ته وګنډلې او څه ویلو ته سترګه په لارې شوه، پاسنۍ، پرنرو ویښتو ښکلې شونډه یې پورته وخوځېده او د ماشتومتوب د ساده نیکمرغۍ په نښه همالته پاتې شوه.

شهزادګۍ ماریا چې اوښکې یې له سترګو اورېدلې ،د هغې په وړاندې ګونډه ووهله، خپله بشره یې د هغې د جامو په ګونځو کې ومروړله.

لیزا په ځلېدونکو اوله نیکمرغۍ نه په ډکو سترګو، د مېړه خورته ځیر شوه او وې ویل:

-ګوره ! اورې !پوهېږې ماریا چې څه عجیب حال لري؟هغه به ډېر راته ګران وي.خو شهزادګۍ ماریا سر هسکولی نه شو اوژړل یې.

کمکۍ شهزاده وپوښتل:

- ماشا، په تا څه شوي؟

شهزادګۍ ماریا خپلې اوښکې د هغې په لمن پاکې کړې او وې ویل:

-هېڅ، همدا سې غمونو پسې اخبستې یم او زړه مې ډک دی...اندرې پسې خپه شوې یم. هغه ورځ سهار څو ځله راغلې وه او هڅه یې کړې وه، چې کمکۍ شهزادګۍ ته خبر ورکړي، خو هر وار زړا هغې ته وخت نه و ،ورکړې چې ،د زړه حال ووایي. کمکۍ شهزادګۍ که څه هم ځیرکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه، خو د دغو او ښکو ليدو سره چې، د هغه په علت هم نه پوهېده ، لږ څه پريشانه غونډې شوه. هغې څه نه ويل، خو په خورا خواشينۍ يې د اپلو او آپلو کتل، ته به وايې چې څه شي ګوري... هغې وويل:

- له اندرې نه مو خبر راغلي؟

-نه !نه !تر او سه لا وخت دی، ته پوهېږئ چې داسې ژر خبر نه راځي، خو پلار ډېر نا ارامه دی، د هغه نا ارامي ما ، نا آرامه کوي.

- ښه نو کومه پېښه نه ده شوې؟

شهزادګۍ ماريا ، په ډاډمنو ځلېدونکو سترګو ، مخامخ د هغې سترګو ته کتل او ويل يې:

-نه، هېڅ نه دي شوي.

هغې پريکړه کړې وه ، چې په دې اړه له خپلې ورينداريې سره ونه غږېږي او پلار يې هم په دې قانع کړی و ، چې د دې غمجن خبر په اړه ، خپلې بلاربې ناوې ته چې د ماشوم زوکړې ته يې زياته موده نه وه پاتې څه ونه وايي. شهزادګۍ ماريا او بوډا سردار هريو په خپل ډول، د دغه غم پېټي په زړه بار او له کمکۍ شهزادګۍ نه يې پټاوه.

بوډا سردار ، نه غوښتل، هسې زړه تسل کړي. هغه په دې باور و ، چې سردار اندرې وژل شوی دی. که څه هم هغه څوک، اتريش ته د هغه دلټولو پسې استولې و ، چې د هغه زوی پيدا کړي، خو له دې سره سره يې ، په مسکو کې د هغه لپاره د ځلی ښنه فرمايش کړې وه او تکل يې کړی و ، چې هغه په خپل باغ کې ودروي. هغه ټولو ته ويلي و ، چې زوی يې وژل شوی دی... خوب او خواړه يې کم شوي و او ورځ تر ورځې يې توان کمېده. خو شهزادګۍ ماريا هيله منده وه. هغه خپل ورو ته داسې دعاوي کولې، چې ته به وايې ژوندی دي او هره شپه يې راتګ ته سترګه په لارې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

د مارچ د نولسمې نېټې سهار و، چې کمکۍ شهزادګۍ د سهارنۍ ترخوړلو وروسته، شهزادګۍ ماريا ته وويل:

-ګرانې! داسې برېښي چې سهارنۍ مې د زړه پر سر ولاړه ده او ډار برېږم چې په عذاب مې نه کړي. او ددې وينا په ويلو سره، د تل په شان د هغه پاسنۍ په نرو ويښتو ښکله شوې شونډه له خپل عادي حالته، پورته وخوځېده او همالته پاتې شوه.

خو د هغه غملړلي خبر تر رارسېدو نه وروسته، نه يوازې موسکا او خوښۍ کډه کړې وه، بلکې د کور د غړو غږېدا او کړه هم غملړلي شوي وو. د کمکۍ شهزادګۍ موسکا هم بې له هغه چې د کورنۍ د غړو په خواشينۍ پوه شي، د نور تر اغېز لاندې راغلي او دا هم غمجنه برېښېده.

شهزادګۍ ماريا په ګېنۍ او ډار سره وويل:

- د زړه سره څه درشوي؟ رنګ دې ولې داسې الوتي؟ آخ ولې داسې تکه ژېړه اوښتي يې؟

ماريا، په منډه او چټکو ګامو، ځان د ورور ناوې ته وررساوه.

يوې چوپړې ته، چې هلته وه، وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالیجنابې ! که موخوښه وي، چې مېرمن ماریا باگدانوفا(ماریا بگدانوفنا ، پېژندل شوې دایي وه چې له یوې اونۍ راهیسې، ددوی کلي لیسه گورې ته راغلې وه) پسې څوک ولېږو ؟

شهزادگۍ ماریا ،دا خبره ومنله او وې ویل:

-ربنتیا وایي، کېدای شي، په ربنتیا ددې وخت رارسېدلی وي، چې څوک راشي.زه همدا اوس ځم.خپلې ورینداري ته یې وویل:

-زړوره اوسه !ځان ټینگ کړه !هغې لیزا مچ کړه او غوښتل یې له کوټې نه ووزي.

د کمکۍ شهزادگۍ په څېره کې ،له رنگ الوتنې پرته، څه ماشوم ډوله وحشت ځرگند و او په ژړا شوه...هغې خپل واړه او ښکلي لاسونه سره مښل او ژړل یې پیل کړل.شهزادگۍ ماریا په خورا تلوار ،د ماریا بگدانوفنا ، پسې له کوټې ووته، د شهزادگۍ لیزا غږ یې واورېد:

-وا خدایه !وای خدایه !

دایي، ښځه چې واړه، څورب، سپین لاسونه سره مښل او د څېرې آرامي یې، مرموزه بربښېده، پرمخ ورغله.

شهزادگۍ ماریا له وحشته په ډکو سترگو ،هغې ته وکتل او وې ویل:

- ماریا بگدانوفنا !داسې بربښي چې دردونه یې پیل شوي وي.

ماریا بگدانوفنا ،په خورا آرامۍ او په کراره وویل:

-ښه ده !ښه ده !د خدای شکر دی.

هغې زیاته کړه:

- شهزادگۍ تاسو پېغله نجلۍ یاستۍ، د پېغلو یې په دې کارو څه؟درځه لاړه شه !

شهزادگۍ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-خو زه پوه نه شوم، باید له مسکو داکتر راغلي وای، چې ولې رانغي؟

د کمکۍ شهزادګۍ او سردرار اندري په سپارښتنه، دماشوم د زېږېدو مودې ته نېږدې باید له مسکوه، یا داکتر او یا دایي راغلي وای.اوس ټول، هره شېبه هغه ته سترګه په لاره وو، چې راورسېږي.

ماریا بګدانوفنا وویل:

-کومه دپام وړ خبره نه شته، غم مه کوي.له داکتره پرته هم کارونه په خیر تېرېږي او ماریا ووتله...په دې وخت کې ناڅاپه د وره دروازه له کوم غږه پرته ببرته شوه او زړه دایي پراسکوویاساویشنا، چې د مشر سردار په سپارښتنه له ډېرې مودې راهیسې ددوی کورته دهغې راتګ بند شوی و، کوټې ته راننوته.هغې سرپه یوه درانه دستمال تړی و، اسویلي یې ویستل او وې ویل:

-ماشاراغلم چې یوه شېبه دې ترخنګه کېنم...دا دې د شهزادګۍ دبولې شمعونه، راوړي مې دي، چې ترشمائلو لاندې یې ولګوم.

- څومره غوره کار دې وکړ، دایي جانې !

دایي شمعونه د سپېڅلي شمائل لاندې ولګول او وې ویل:

-خدای مهربانه دی ! ګرانې !...شهزادګۍ ماریا هم خپل کتاب راواخېست او لوستل یې پیل کړل...بوډا سردار، چې په درنو ګامونو دخپل کار په کوټې کې ګرځېده، تیخون یې د خبر اخېستو لپاره، ماریاباګدانوفنا ته ورولېږه او وې ویل:

-یوازې ورته ووایه چې سردار سپارښتنه کړې، وپوښتم، حال څنګه دي؟هر څه یې چې درته وویل، ماته به یې وایې.

ماریا بګدانوفنا، په معني داره غلچک، ریبار ته وکتل او وې ویل:

-سردار ته ووایي چې دزوکړې دردونه پیل شوي دي !تیخون راغي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سردار ته يې خبرراوړ.

سردار وويل:

-ډېر ښه !هغه دروازه ځان پسې وتړله او تيخون د سردار له کوټې نه هېڅ ډول غږ وانهورېد.تيخون،د کاږه شويو شمعونو د سمولو او د هغو د پلتو د جوړلو په پلمه کوټې ته ورغي.سردار پر اوږدې څوکۍ غځېدلی و، د هغه بشرې ته يې وکتل،سر يې وښوراوه او پرته له هغه چې څه وو ايي،هغه ته ورنږدې شو ،د هغه اوږه يې مچ کړه ،بې له هغه چې شمعونو ته لاس وروړي او يا څه وو ايي چې د څه لپاره راغلي و ،له کوټې نه ووت.هغه څه چې د طبيعت تر ټولو نه ستر پر تمين راز دی،د پېښېدو په درشل کې و.لمرلوېد ،تېرشوی و ،شپه خوره شوې،انتظار او زړه سوی د هغه راز په وړاندې چې سپړېدل يې د عقل په کړۍ کې نه ځائيږي،نه يوازې ګونده نه شو ،بلکې لا يې قوت اخيست او له ټولو نه خوبونو کډه کړې وه.

***

د مارچ يوه له هغو شپو نه يوه شپه وه چې ګوا کې ژمي غوښتل،بيا خپل زور څرګند او داسې وښيي چې لا تر اوسه سبری دی، په خورا قهر يې د خپلو واورو زېرمه پر نرۍ راشپندله او خپل ټول توند توفاني بادونه يې پرهغې راشړلي وو.

د الماني داکتر دلارې څارنې ته،اډه په اډه او لار په لاره خورا ښه سپاره ګمارل شوي او د هغه هرکلي ته څراغ په لاس وګړي ورلېږل شوي وو.دا ټول د دې لپاره و ،چې هم د هغه هرکلي وشي او هم له واورو او اوبو نه د سختوډکو ډنډونو او د واورو د برف کوچنو نه د هغه د راوتلو لارښوونه وشي.هره شېبه د هغه د رارسېدو انتظار کېده.

شهزادګۍ مارياډېر وخت کېده ،چې خپل کتاب لرې ايښي و او پټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله ناسته وه، د هغې ځلېدونکې سترګې، د دایې د بشرې ګونځو ته چې د هغې ټولې آن خورا وړې، ګونځې یې دې ته ښې آشنا وې، ګنډل شوې وې...دایه ساویشنا، د خپلو جورابو په اوبدلو لګیا وه.هغې په خوراټیټ غږ، داسې ټیټ چې خپله یې هم نه اورېد او آن د هغه خبرو په معنې چې دې ویله هم نه پوهېده، دا کیسه کوله چې د کشینوف، په ښارکې، د ماریا د مور، مرحومې مشرې شهزادګۍ ځنګه، تر سلو واره زیاته تکرار شوې کیسه یې، بیا ویله. هغې د یوې ملدا وي بوډۍ په مرسته، د شهزادګۍ ماریا په زوکړه کې د دایې په توګه مرسته کړې وه، کیسه، هغې ویل:

-دانګتر (داکتر) لاپسې څه وي؟ټول کارون د خدای په اراده کېږي.په دې وخت کې ناڅاپه، د باد یوه څپه، د کړکۍ یوه وازه پاتې شوې وړه پله ووهله(د سردار په سپارښتنه، د توتکیو د راتګ په وخت کې به د هرې کړکۍ یوه وړه دربچه وازه پرېښودل کېده)دربچه چې سمه تړل شوې نه وه، راخلاصه شوه، د کړکۍ داخو پرده د باد څپو پسې واخېسته او د سړو او وارو زوروره څپه پر شمعه ولګېده او مړه یې کړه.شهزادګۍ ماریا له ځایه پاځېده او هغې جورابې ګنډونکې دایې جورابې لرې او د کړکۍ خواته یې ورودانګل، د باندې خواته ورخمه شوه او هڅه یې وکړه، پرانستې کړکیګوټې په خپل لاس بنده کړي... هغه یې کلکه نیولې وه، د دې په ځای چې کړکیګوټې وتړي، مخ یې راواړاوه او وې ویل:

-ګرانې شهزادګۍ !د باندې څو تنه سواره را روان دي، شمعې یې هم په په لاس کې دي، کېدای شي دانکټروي.

شهزادګۍ ماریا وویل:

-آه خدایه ! دلوی خدای شکر.باید هغه ته لارښوونه وشي، هغه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

روسي ژبه هم نه پوهېږي.

شال يې پر سر واچاوه او دنويو رارسېدونکو هرکلي ته ورووتله.کله چې دخپلې کوټې دګاونډ کوټې له څنګه تېرېده،دکړکۍ نه يې دې ته پام شو چې ګاډۍ د لګېدلو شمعو سره،کور ته دتلونکي دهليز په مخکې ولاړه ده.هغه زينو ته ورووته.دزينې د لرګين لاسوند ،په يوه غوټه کې بليدونکې شمعه،دباد له زوره له ځانه تاوېده او ښکته څڅېده.فليپ نومي چوپړ،تر شمعې لاندې،دزينې په لومړۍ پټه،شمعه په لاس هک حيران ولاړ و او له زينو نه ښکته،د موزه لرونکو ګامونو غږ اورېدل کېده او يو آشنا غږ له هغه ځايه راته چې ويل يې:

-دخدای شکر دی؟نو پلار مې چېرې دی؟

د دِميان نومي چوپړ غږ چې لا په لومړي پوړ کې ولاړ و ،واورېدل شو ،چې ځواب يې ورکړ:

-ښاغلی ويده دی.

بيا دميان څه وويل او په منډه پر زينو راکوزشول،شهزادګۍ ماريا په خورا آرامه له له ځانسره وويل:

-دا خو اندرې دی !اما نه نه،دا خو ناشونې ده،د منلو وړ نه ده.او په همدې شېبه کې چې ماريا لا په خيالونو کې ډوبه وه،د اندرې دښځې تتوالي او بيا خپله اندرې،چې پوستين يې سپينو واورو پوښلي و ،دهغې شمعې په وړاندې،چې چوپړ فليپ شمعه په لاس کې وه،راڅرګند شو.هو کې دی په خپله و ،دی و ،خو رنګ يې تښتېدلی،خورا ډنګر،ډېر بدل شوی او سخت ګبڼۍ اخېستې برېښېده.په زينو راوخوت او له خپلې خورنه يې غېږ چاپېره کړه او وې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زما لیک مو نه دی اخیستی؟ هغه، هغه ځواب ته چې هسې یې هم اوربدی نه شو ،انتظار نه شو ځکه ماریا له ډېرې ګبنې نه غږېدای نه شوه. هغه راستون شو او له دایي سره چې، له هغې سره وه(دزینې په وروستې پته کې سره مخامخ شول)په ګډه په چټکو ګامونو له زینو پورته شو ، بیا یې خور نه غبږ تاو کړه او وې ویل:

-ګرانې ماشې !څه عجیبه برخلیک دی آه !

خپل پوستین یې وارتېږه او دښحې کوټې ته یې مخه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

کمکۍ شهزادګۍ چې نرۍ خولۍ یې پر سر وه، د سپینو سرو برېدو په منځ کې پر کټ پرته وه (دردونه تازه تازه کمزوري شوي وو) دانه دانه تورې څڅې یې، د سوځېدونکو او له خولو نه ډکو اننګو نه تاو شوې وې. شونډې، مالګینه ښکلا او ښکلې خوله یې له هغې پاسنۍ وېښته لرونکې شونډې سره، چې توره برېښېده، د موسکا په غوټه غوړېدلې وه. سردار اندرې راننوت او مخامخ د هغه کټ په وړاندې چې دا پرې پرته وه، ودرېد. د شهزادګۍ ځلېدونکې سترګې له ماشوم وزمه وحشي غلچک او ګېنۍ نه ډکې، مخامخ هغه ته ځیر پاتې شوې. د کتو سره سره، د هغه حالت بدل نه شو. د غه کتل او مړاوی غلچک غږېده:

-تاسو ټول ماته ګران یاستۍ! ما هېڅ چاته بد نه دي کړي، خو دغه زما زورېدل د څه لپاره دي؟ مرسته راسره وکړئ. هغه خپل مېړه لیده، خو په دې وخت کې، د لته د هغه په راتګ نه پوهېده. سردار اندرې د هغې له کټه تاراتاو او د هغې تندی یې مچ کړ او وې ویل:

- ګرانې! (دا خبره یې هېڅکله هغې ته نه وه، کړې) خدای خواخوږی او مهربانه دی!

شهزادګۍ، په پوښتنیز، ماشوم وزمه او ګیله مند غلچک هغه ته کتل. د هغې سترګو ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ماتا نه د مرستې هیله لرله، خو تا هم هېڅ ونه کړل، هېڅ !د مېړه له راتګ نه يې هېڅ تعجب ونه کړ، اصلا هغه په دې پوه نه شوه، چې هغه راغي.د هغه راتګ د هغې عذاب او د هغې آرامۍ پورې هېڅ اړه نه لرله.دردونو بیا زور واخیست، ماریا بګدانوفنا ،له سردار اندرې نه هیله وکړه، چې له کوټې نه ووزي.

داکتر کوټې ته راننوت او سردار اندرې،له کوټې نه ووت، شهزادګۍ ماریا په مخه ورغله، دې هغې ته ورنېږدې شو، په ساندو او بنګهارې ورسره وغږېد.د هغوی خبرې هره شېبه، بلې کوټې ته په غوږ اېښودو سره بندې بندې کېدې.

شهزادګۍ ماریا وویل:

-ګرانه وروره !درځه !ځه.

سردار اندرې خپلې ښځې ته ورغي او په ګاونډه کوټه کې ورته انتظار شو. یوه ښځه د ناروغې له کوټې نه راووته او د سردار په لیدو يې څېره بدله او سخته ورخطا شوه.هغې مخ په لاسونه پټ کړ او څو دقیقې هماغسې کېناسته.د ناروغې له کوټې نه د سختو ویرونکو، چغو نارو او د مرستې د زاریو آواز راته.سردار پاڅېد ، د وره خواته ورغي او غوښتل يې هغه وازه کړي، خو دروازه چا کلکه نیولې وه او د دروازې له شا نه يې نارې وهلې:

-نه !نه ! اجازه نه شته !اندرې بیا په کوټه کې ګرځېدا پیل کړه.چغې او نارې لږ آرامه شوې.لاڅو شېبې نه وې تېرې چې ناڅاپه د غه ساندې، چغې او سورې(دا د هغې د ښځې چغې نه وې، هغې د دغه شان لوړ چغو توان نه لاره)بیا خورې شوې.سردار اندرې،د وره خواته ور ودنګل، چغې ارامې شوې، خو بله ډول چغې واورېدل شوې.دا د ماشوم چغې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې لومړی وویل:

-نو دا ماشوم یې ولې هلته بیولی؟دا دچا ماشوم دی؟ماشوم هلته څه کوي؟ وای،دا څه وایم،دا شاله زما ماشوم دی !

کله چې یې دغو چغو او ژړا ،ژوند ښېونکې خوښي احساس کړه،ساندو یې غاړې کېښکودې،خو ده دهغو دمخنوي هڅه وکړه.دواړه لاسونه یې په کړکۍ تکیه کړل او دماشومانو په څېر یې زار زار وژړل.دروازه راخلاصه شوه،هغه داکتر چې نرۍ چپنه چې ،غاړه یې نه درلوده پرغاړه وه ، بد وهلې لستوني،رنګ الوتي او ژامې یې رېږدېدې،له کوټې نه راووت.سردار اندرې،هغه ته مخ وروا ړاوه،ډاکتر په خورا پرېشانۍ او پرته له هغه چې څه ووايي،په ملالو غملړو سترګو یې هغه ته وکتل او له څنګه یې تېر شو.یوې ښځې له کوټې نه رامنډه کړې،خو چې سرداراندرې یې ولید ،په یو ډول شک او تردېد ،د دروازې په خوله کې ځای پر ځای ودرېده.سردار دخپلې ښځې کوټې ته ورننوت.هغه په هماغه حالت او دبشرې په هماغه بڼه چې ده پنځه دقیقې مخکې لیدلې وه،پر کټ مړه پرته وه. سترګې یې نورې نه غړېدې، اننګونه یې رنګ الوتي اوتک سپین شوي وو. سره له هغه چې سترګې یې سره ورغلې او رنګ یې الوتی و ،خو دهغې ددغه ماشوم ډوله معصومانه ښکلې څېرې حالت،دهغې ښکلې،په تورو نازکو وېښتو ګاڼل شوې شونډه ،هماغه شان چې وه،هماغه وه.دهغې مرګړژلې،ښکلې او بې روحه بشرې ویل:

-تاسو ټول ماته ګران وئ !ماهېڅ چاته بدنه و رسولې وګورئ ! وګورئ ! تاسو له ماسره څه وکړل؟آخ،تاسو له ماسره څه وکړل؟

دکوټې په کونج کې،دماریا په سپینو رېږدېدونکو منګولو کې یوه سره څیز ژړل او چغې یې وهلې؟

*

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر دغې پېښې دوه ساعته وروسته، سردار اندرې په ارامو ګامونو د پلار د کار کوټې ته ورننوت. بوډا لا دوخته په تولو پېښو خبر و. هغه دروازې ته نږدې نږدې ولاړ و او د دروازې د خلاصېدو سره سم يې، خپل وچ او عمرخپلي لاسونه دزوی په غاړه کې هټکړې کړل او د ماشوم په شان يې په ساندو ساندو يې وژړل.

*

د شهزادګۍ تر مړينې درې ورځې وروسته، په کليسا کې د ځنازې مراسم پر ځای شول او سردار اندرې پر زينو وروخوت او هغې صوفې ته ورپورته شو چې، د شهزادګۍ تابوت پرې ايښی و. له هغې سره يې مخه ښه وکړه. په تابوت کې د مړې څېره، که څه هم سترګې يې پټې وې، هماغه شان وه لکه پخوا، هغې هماغه شان ويل:

- وګورئ! وګورئ! تاسو له ما سره څه وکړل؟ آخ، تاسو له ما سره څه وکړل؟ او سردار اندرې په زړه کې داسې وانګېرله چې ګواکې خورا ګنهګار دی. داسې ګناه چې نه يې جبرانولای او نه يې هېرولای شي. د هغې او ښکې وچې شوې وې او ژړل يې نه شول. بوډا هم تابوت ته ورغی او د هغې تک ژېړ لاس يې چې په کراره لوړ پر بل هغه ورپروت و، مچ کړ، خو د هغې بشرې ورته ويل:

- اخ! څه او د څه لپاره مو له ما سره داسې وکړل! آخر ولې. او بوډا د هغې د بشرې په ليدو په خواشينۍ مخ ترې واړاوه.

*

د شهزادګۍ تر خښولو پنځه ورځې وروسته يې د هغه ماشوم سردار نيکولای اندرېوويچ، ته د تعمېد لامبو ورکړه. دايۍ ماشوم پر ټټر نيولی و او کشيش د هيلۍ په سرو او ژېړو بڼکو د ماشوم لاس او پښې په سپېڅلو غوړو، غوړول....

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

مشر ګراف، ددې له امله چې ددولوخوف او بېزاوخوف په دوئل کې يې د زوی ونډه اخېستنه ټولو ته برالا نه شي، ډېرو منډو او ډځينو مخورو ليدو کتو ته اړ شو، ځکه ګراف ډېر ډارېده چې په دوئل کې يې د زوی ونډه ددې سبب شي، چې هغه خلع رتبه او په يوه هسې سرتېرې بدل شي او يا لږ تر لږه جزا ونه ويني، خو د پلار ددې تصور بر خلاف د هغه دهلوځلو له امله هغه نه يوازې جزا ونه ليدله بلکې د مسکو په ستره قوماندانۍ کې، د ياور په توګه وټاکل شو. د هغه د غه نوې دنده ددې لامل شوې وه، چې هغه زياتره وخت په مسکو کې پاتې شي او په کلي کې د کورنۍ ليدلو ته ونه رسېږي. هغه له همدې امله ګرد اوړي په مسکو کې پاتې شو. د دولوخوف، تېپ هم کرار کرار روغ شو او د نارغي په موده کې رستوف هم ورسره ډېر نږدې ملګری شو. تېپي ځوان د ناروغۍ په ټوله موده کې له خپلې مور سره، چې دلېونتوب تر بريده ورته ګران و او سېده. د دولوخوف مور، ماريا ايوانوفنا په دې موده کې له رستوف سره چې ددې له زوی سره يې خورا خوا خوږي لرله، ډېره د زړه خواله کوله.

مور به يې ورته ويل:

- ګوره ګرافه ! هغه خورا ساده او پاک زړی دی. هغه شان سپېڅلوالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پاکزړتوب چې اوس، په ننني زمانه کې هېڅ د چانه خوښېږي.اوس دغه شان رښتيتوب د تولو لپاره لکه د ستر ګو داغـزي دا سې دی.تاسو خپله قضاوت وکړی او ماته وواییی.دا د بېزا او خوف کار سم و؟ ایا یو ښه سړی دا کار کوئ؟خو زما زوی ته هغه د زړه له کومې ګران و،آن اوس هم هېڅکله هغه ته سپکې سورې نه وایي، هېڅکله.هغه ملنډې چې دوی د پولیسو له سرمامور سره په پترزبورګ کې وکړې، ټولې ټوکې ټکالې دوی په ګډه سره وکړې، خو بېزا او خوف ته چا هېڅ ونه ویل او ټوله رسوایي او بد یې زما دزوی په برخه شول...فکر نه کوم چې ترهغه نه مېړنی او هېوادپال ځوانان دې زما په پوځ کې ډېر پیدا شي.اوس نو بیا دې دوئل ته ګوره !ایا دا وګړي دکوم ویاړ او غرور احساس لري؟ ښه پوهېږي، چې هغه زما یوازینی زوی دی او دوی یې بیا دوئل ته وربولي، پرهغه مخامخ ډزې کوي.شکر دی، شکر دی، چې خدای پر موږ رحم وکړ.نو دا ټول دڅه لپاره؟ښه !او بیا ځوک او کوم ځوان نه دی، چې زموږ په وخت کې له کومې ښځې سره یو پټ پټهونی ونه لري؟ ښه بیا هغه چې دومره رخه کوله،نو زما د زوی ګناه څه ده؟دی چې دومره غیرتي و،لومړی به یې یو ګوابښ مابښ کړای وای، ځکه دا خبره خو نوې نه وه،یو کال راهیسې ټول پرې خبر و، خو هغه ځان ناګاره اچولې و او هېڅ یې نه ویل.ده زما زوی دوئل ته وروبله او فکر وکړ چې هغه به وډار شي، هغه دا فکر کاوه چې زما زوی دهغه پوروړي دي او دهغه پر سپکاوي به سترګې پټې کړي.ګوره دا څو سپکاوي او څه نامردي ده.هوکې ګرانه زه پوهېږم چې تاسو زما زوی ښه پېژندلی دی، هغه تاسو ته ګران دی،نو له هم دې کبله تاسو ماته د زړه له کومې ګران یاستی،باور وکړئ،ډېر لږ کسان دي، چې هغه درک کړای شي،دا یو بې ساری،لوړ آسماني روح دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله دولو خوف، د خپلې ناروغۍ په موده کې، رستوف ته داسې خبرې کولې چې له هغه نه چا د هغو دوئیلو تصور هم نه کاوه، هغه ویل:
- زه پوهېږم چې ، ډېر خلک ما یوه ظالم سړی ګڼي، ګڼي دې، دا د هغو زړه، پرته له هغو چې ما ته ګران دی، زه د هغو د یوه پروا هم نه لرم. هغه کسان چې راته ګران، هغه نو بیا داسې راته ګران دي، چې ځان ترې ځاروم، خو هغه چې مې دلارې خنډ شي، بیا یې نو غم خورم. زه یوه مور لرم، چې له هرڅه او هرچا نه راته ګرانه ده، زه د هغې لمانځنه کوم، داسې لمانځنه چې هېڅ اندازه نه لري. دوه درې انډیوالان لرم، چې یو یې ته یې، خو له نورو سره زما د دوستۍ او انډیوالۍ اندازه، له هغو نه زما د ګټې او تاوان پورې اړه لري، مګر دغه اړیکي زیاتر تاوانی دي، په تېره بیا له ښځو سره. له یوه شېبې ځنډ نه وروسته یې وویل:
-هو کې ګرانه !د نارینو په منځ کې خو مې یونیم، ګران، مېړنی او ښه یاران لیدلي، خو د ښځو په منځ کې مې، مهمه نه ده چې ګرافینه وي که چوپړه، له خیانته او ځانپلورینې پرته بل څه نه دي لیدلي. تر ننه پورې هغه آسماني سپېڅلتیا او ځانښندنه چې زه یې له یوې ښځې هیله لرم، نه ده لیدلې. که دغه شان یوه ښځه پیدا کړم، خپل ژوند به مې ترې ځار کړای وای، خو دغه !...اوږې یې پورته واچولې او وې ویل:
-ته دا راسره ومنه، تر او سه پورې څکه ژوند راته ګران دی، چې هیله لرم، یوه ورځ نه یوه ورځ دغه شان یوه اسماني ښاپېرۍ پیدا کړم، داسې ښاپېرۍ، چې ما ته نوی روح را راوبښي او ما ولمسوي. خو غم دادی چې ته په دې خبرو نه پوهېږې.
رستوف، چې سخت د خپل نوي انډیوال تر اغېز لاندې راغلی و، ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نه !نه !برعکس ډېر ښه پوهېږم.

دمني په پيل سره د رستوف کورنۍ مسکو ته راستنه شوه.دژمي پيل و چې دينيسوف مسکو ته راغي او ددوی په کور کې استوګن شو.د همدې ۱۸۰۶ کال دژمي پيل چې نيکولای رستوف په مسکو کې تېر کړ،دهغه په ټول ژوند کې، دهغه او دهغه دکورنۍ لپاره،ترټولو ښه،خوږ او خاطره زېږوونکي وخت و.دنيکولای شته والي ددې لامل و ،چې خورا زيات ځوانان ددوی کره تګ راتګ ولري او دده له مور او پلار سره آشنايي پيدا کړي.و ېره شل کلنه چته،ښايسته پېغله وه.شپاړلس کلنه سونيا ،هغه نجلۍ،چې له خپلو ښکلاو سره لکه نوې غوټۍ غوړېدلې وه.ناتاشا چې لا دماشومتوب چمونه کول،خو دپېغلتوب مستي او خمار والی او شيطاني يې هم پيدا کړي وه.

درستوف،په کورنۍ کې،دبل هر هغه کور په څېر چې ځومالګيني او ښکلې پېغلې ژوند په کې کوي،د ميني او ميينوتوب يو ځانګړې ځپه خوره وه.هر ځوان به چې دې کورته راته او دې موسکاوو هرکلېو او هر يو په خپل ډول نيکمرغه څېرو ته به يې کتل او يا د پېغلو له هيلو ډکې غوره خبرې به يې اورېدې،له هرچاسره به يې دهغو مهرباني او په خوږه ژبه غړېدا ليدله،هريو به په زړه کې دنيکمرغه کېدو او ميينتوب ګوړې ماتولې او هغه هيلې به يې په زړه کې غوړېدلې چې د رستوف دکورنۍ دځوانانو په زړه کې لا دوخته ګل شوې وې.

دولوخوف،يو له هغوځوانانو نه و ،چې له رستوف سره يې تګ راتګ پيل کړی و او له ناتاشې پرته د کورنۍ دټولو غړو خوښ شوی و.دناتاشا نه يوازې هغه نه خوښېده،ان نېږدې وچې خپل وړور سره دهغه له لاسه شخړه وکړي.هغې به ويل چې دولوخوف يو بد زړی انسان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، هغې په خپلې دې خبرې نه یوازې ټینګار کاوه بلکې د دوئل په برخه کې یې پېبېر برحقه ګاڼه، د هغه ملاتړ یې کاوه او دولوخوف یې ګنهګار، ملامت، ناوړه او ځانښودونکي باله.

ناتاشې، په خورا ټینګار سره یې چغې وهلې:

-دا سپینه خبره ده چې هغه خورا ظالم او بد زړی سړی دی، ته خپله وګوره !په هرحال دا ستا دینیسوف زما خوښېږي.که څه هغه کله ناکله نشئه کوي، خو بیا هم زما خوښېږي.نو دا سې بربښي چې زه پوهېږم،زه نه پوهېږم چې څنګه یې درته ووایم.مګر دولوخوف مې ځکه نه خوښېږي، چې د هغه هرڅه مخکې له مخکې تکل شوي،لنډه به یې درته و ایم، نه مې خوښېږي.

نیکولای خورته وویل:

-...ته پوهېږي چې دولوخوف څه سپېڅلي زړه لري، هغه باید درک شي، که ته له خپلې مور سره د دولوخوف اړیکو او کړه وګورې، بیا به پوه شي چې دغه ته پاک زړه وایي.

-زه دې په دې خبرو نه پوهېږم، خو یوازې په دې پوهېږم چې کله هغه وینم، نا آرامېږم.ربښتیا ته پوهېږئ چې هغه په سونیا مین شوی دی؟

-نه پوهېږم دا لا پسې څه حماقت دی؟

خو زه پوره پوهېږم، وبه ګورې.

دناتاشا اټکل ربښتیا شو. هغه دولوخوف چې تل به یې له ښځو سره په کړو وړو کې ډډه کوله، پرله پسې به یې د رستوفانو کره ته راته.که څه هم هېڅ چا په دې اړه څه نه ویل خوډېر ژر څرګنده او ټول په دې پوه شول چې، د هغه تګ راتګ د سونیا لپاره دی.او سونیا چې هېڅکله دا زړه نه شو کولای چې په دې اړه څه ووایي، خو هر وار چې به یې دولوخوف لیده،لکه پاڼه داسې به رېږدېده او تکه سره به شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولوخوف، به زياتره وخت غرمنۍ د رستوفيانو کره خوړه او هرې ننداريې ته به چې هغوی تلل، دې به هم هرومرو ، هلته و. د يُوګل، د کور دنڅاپه بنډارونو کې، چې ترټولو غوره ځای د رستوف د کورنۍ ځوانانو درلود ، دده له ګډون نه پرته، نه ترسره کېده. د هغه به ترټولو نه زيات پام سونيا ته و او داسې به يې ورته کتل، چې له دغو کتنو نه به نه يوازې دا تکه سره شوه ، بلکې د هغه له دغو غلچکو نه به د ناتاشې او مشرې ګرافينې رنګ هم له شرمه بدليده.

دا ښکاره خبره وه چې دغه پياوړی، عجيب سړی. په دغې تورسترګې ښکلې نجلۍ، چې زړه يې پر بل بايللی دی، سخت مين شوی دی.

رستوف، د سونيا او دولوخوف ترمنځ د نويو پيدا شويو اړيکو ته نه پام شوی و ، خو په دې کې يې چرت نه واهه چې دا څه ډول اړيکې دې. هغه به په زړه کې ويل:

-دا نجونې، هريوه په يو چا مينې شوې دي. موخه يې همدا ناتاشا او سونيا وو. خو د دولوخوف او سونيا په ليدو به د پخوا په شان ارامه نه و ، نو ځکه زياتره وخت، په کورکې نه پاتې کېده.

د ۱۸۰۲ کال په منې کې له ناپليون سره د جګړې آوازې بيا هر پلو خورې شوې، خو دا وار دا اوازې او خبرې له پروسږ کال نه خورازياتې او تودې وې. ټاکل شوې وه، چې نه يوازې له هرو زرو تنو نه، لس تنه پوځ ته ولېږل شي، نه هغه به په احتياط کې راټولېږي. هرچېرې به ناپليون ته ښېرا کېدې او د مسکو په هرکور او کوڅه کې خو د همدې جګړې نه پرته د بل څه په اړه خبرې نه کېدې. د رستوف په کورنۍ کې، د دغې جګړې لپاره چمتوالي يوازې له دې کبله د پام وړ و ، چې د دوی نيکولای جان، په هېڅ ډول په مسکو کې نه پاتې کېده بلکې دې ته سترګه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاره و ، چې د دینسوف، درخصتیانود پای ته ورسېدو او داختر دتېرېدو نه وروسته به دواړه پوځ ته ستنېږي، خو پوځ ته درستوف دغه بېړنی تګ نه یوازې دهغه بنداړونو ته خنډ نه پېښاوه بلکې هغه یې لا ورځ تر ورځې داسې زیاتول، چې هغه خپل زیاتره وخت له کوره بهر په دغو بنداړونو ،نڅاوو او مېلمستیاوو کې تېراوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

نیکولای، د حضرت عیسي د زوکړې د اختر په دریېمه غرمنۍ په کورکې وکړه. دا هغه څه و، چې په دې وروستیو وختو کې به ده ډېر کم کول. دا بنډار ځکه د خدای په امانۍ نښنه هم ګڼل کېدله چې له ژمنۍ څلې (د کریشنۍ ساړه) نه وروسته دی او نیکولای پوځ ته روان وو. په دې غرمنۍ مېلمستیا کې، د دولوخوف او دینیسوف په ګډون شلو تنو ګډون درلود.

د رستوف په کورنۍ کې، هغه شان چې د دغه نوي کال د جشن په ورځو کې، د مینې او مینتوب دنیاګۍ احساسېده، پخوا هېڅکله نه لیدل شوې او نه احساس شوې وه. داسې برېښېده چې تا به ویل: هرڅوک کولای شي دا نیکمرغې شېبې خپلې او خپله مین شي، زړه به یلې او زړه رانښکونکی و او سي. داسې انګېرل کېدله او د دغې کورنۍ له حالاتو داسې څرګندېده چې د نیک یوازې همدا نیکمرغي ده او هغه دا چې مین شي، نور هرڅه بابیزه او همدا نیکمرغي ده چې ټول پرې اخته دي.

که څه هم د تل په شان نیکولای رستوف دوه جوړه آسونه یې له پښنو اچولې وو او په دې بریلی شوی نه و ټولو هغو ځایو ته لاړ شي چې ده ته هلته سترګه به لاره و او یا یې د ورتګ تکل کړی و، نو بیا یې هم ځان غرمنۍ نه مخکې کورته را ورساوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته له راستنېدو سره سم یې نه یوازې دکور په مینه ناکه دنیاګۍ کې څه نا آرامي او تلوسه احساس کړه، بلکې دا یې هم لیدل چې دځینو حاضرینو خوا هم ختېه، ختېه او له یو بله خپه برېښي
په ځانګړي توګه دهغه پام شو، چې دسونیا، دولوخوف، دمشرې ګرافینې او لږ څه هم دناتاشې خوا بده برېښي.داسې یې وانګیرله چې ترغرمې نه مخکې باید دسونیا او دولوخوف ترمنځ څه تېرشوي وي.هغه دغرمنۍ دخبرو په اوږدو کې، په خورا خواخوږۍ، احتیاط او خوږه ژبه هغو دواړو سره غږېده.دنوي کال د جشن په هماغه درېیمه ورځ دتل په شان دنڅا ښوونکي یُوګل، دخپلو ټولو زده کوونکو په ویاړ دوډۍ کړې وه او دنڅا بنډاریې جوړ کړی و.
ناتاشا خپل ورور ته وویل:
-نیکولای جانه! ته که د یُوګل دنڅا بنډار ته ځې، مهرباني وکړه او راشه.هغه په ځانګړي توګه ستا د راتګ هیله او ددیمتري واسیلېوویچ (هماغه دینیسوف)د راتګ سپارښتنه کړې ده.
دینیسوف چې د رستوف په کورنۍ کې په ټوکو ټوکو ځان دناتاشا د نڅا چوپړ ګاڼه.وویل:
-کله چې شهزادګۍ امر وکړي، پښې څه کوي چې په سر به هم لاړ شم،آن چمتو یم، چې ((دپادوشال)) وکړم.
نیکولای وویل:
-که مې کولای شول، هرو مرو به راشم، ځکه ما بل ځای له اوخاروف سره هم ژبه کړې چې دهغوی بنډار ته به ورځم.
هغه دولوخوف ته مخ وروااړاوه او وې وپوښتل:
-ته څنګه؟ته هم ورځې؟ده لا خبره پای ته نه وه رسولې، چې پام شو، خبره یې بې ځایه کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولوخوف، په برنډ غلچک، هغه شان غلچک چې د کلوب په مېلمستیا کې یې پېیر ته کتلي و، لومړی سونیا او بیا نیکولای ته وکتل او بیا یې په ترخه ژبه وویل:

- هو ! کېدای شي لاړ شم.

د نیکولای بیا په زړه کې تېره شوه:

- هرو مرو کومه خبره تېره شوې ده.

تر غرمنۍ وروسته، چې دولوخوف بې له ځنډه پاڅېد او له کوره ووت، نیکولای په دې ډاډمن شو چې رښتیا څه پېښ شوي دي. هغه په همدې شېبه وخت پیدا کړ او ناتاشې ته یې ورغږ کړل. هغه یې وپوښتل:

-څه پېښ شوي دي؟

ناتاشا چې په منډه، هغه ته ځان ورساوه، په خورا ډاډمن آوازیې وویل:

-ماخو تل درته ویل، خو تا نه منله، ودې لیدل له سونیا نه یې د واده هیله وکړه.

که څه هم په دې ټوله موده کې نیکولای، چندان د سونیا په خیال کې نه و، خو د دې خبرې په اورېدو یې داسې وانګېرله چې ګواکې یوې غوټۍ یې د زړه تل ورمروړلی او د هغې غوټې د پرانستو تکل یې کړی دی. ده تصور وکړ چې دا دولوخوف، د سونیا په څېر د یوې خوارې او یتیمې پېغلې لپاره یو ښه او غوره ژبی دی. د مشرې شهزادګۍ او خورا نورو په اند، د دغه شان یوه وړاندیز نه منل به، ښه کار نه وي. د دې خبر په اورېدو، د نیکولای لومړنی غبرګون پر سونیا قهرېدل و، هغه، وویل:

- خورا ښه دی ! بې ساری وړاندیز دی. باید د ماشتوب وعدې او ژبې هېرې شي او دغه وړاندیز و منل شي، خو لا خپلې خبرې یې پای ته نه وې رسولې چې ناتاشا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-خو سونيا ،هغه ته د نه ځواب ورکړ، خورا سخت او تريخ ځواب.
ناتاشه تر يو شېبې ځنډ نه وروسته زياته کړه:
- سونيا هغه ته وويل چې، هغې ته بل څوک ګران دی. نيکولای په زړه کې وويل:
-دا ښکاره خبره ده، چې زما سونيا بله خبره نه شوه کولای.
ناتاشې غږ کړ:
- پوهېږئ ! هرڅومره چې مورجانې ټينګار وکړ، چې دغه وړانديز ومني، خو سونيا په غوڅه د نه منلو ځواب ورکړ. هو کې ته خو پوهېږې، سونيا چې کله يوه خبره وکړي، هغه بيا نه بدلېږي.
نيکولای له ملامتۍ نه په ډکه ژبه وويل:
-مورجانې هم ټينګار وکړ؟
ناتاشې وويل:
- هو کې !ګوره نيکولای جانه ! په قارېږې به نه او زه ډاډمنه يم چې نه قارېږې.زه ډاډمنه يم چې له سونيا سره واده نه کوې، خو په دې نه پوهېږم چې ولې؟خو سره له دې هم غواړم په دې اړه له سونيا سره وغږېږم.
هغه لږه وموسېده او زياته يې کړه:
- دا سونيا بيا څه نازولې نجلې ده؟
ناتاشا ورور مچ کړ، پاڅېده او په منډه کې يې وويل:
-او دا نازولې به زه اوس درته راولېږم.
شېبه لا نه وه تېره، ډارشوې، رنګ الوتې او ملامته څېره سونيا کوټې ته راننوت.نيکولای ور وړاندې شو ،د هغې لاس يې راونيو او هغه يې ښکل کړ.د پوح نه د نيکولای د راستنېدو نه وروسته دا لومړی ځل و ،چې سونيا او نيکولای وخت پيدا کړي و ،چې سره يوازې او د خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینې په اړه د زړه خواله وکړي.نیکولای لومړی زړه نازړه و ،خو وروسته یې په خورا زړورتیا او ډاډمن آواز وویل:

-سونیا تاسو څه کوئ؟دا ربښتیا ده چې ته د واده لپاره د دغه شان یو ځوان وړاندیز نه منې.دا سې تصور کوم چې له هغه سره به ګډ ژوند نه یوازې نیکمرغي ،بلکې یوه ګټوره چاره وي.هغه خورا ښه او مېړنی ځوان دی.هغه زما ملګری دی.

سونیا د هغه خبرې پرې او په تلوار یې وویل:

-ما هغه ته د نه ځواب ورکړ.هوکې !وخته مې د نه ځواب ورکړ.

-ګوره !که دې زما له کبله ځواب ورکړی وي،زه ډاریږمچې زه خو...

سونیا بیا د هغه خبرې پرې کړې او بیا په ډار شوي،رنګ الوتي او ملامته غلچک هغه ته ځیر شوه ،هغې زیاته کړه:

-ګوره نیکولای جانه !ماته دا خبرې مه کوه.

-نه،نه،باید درته ووایم.که څه هم کېدای شي زما دا خبرې،د ځانساتنې او غرور نه وي،خوښه به دا وي چې سپینه یې درته ووایم.که د واده په اړه ته د دولو خوف دغه وړاندیز نه منې،زه ځان مسوول ګڼم تاته ووایم:

-که څه هم تصور کوم چې تربل هر چا ماته ګرانه یې،خو غواړم ووایم...

سونیا چې لکه لمبه دا سې اور اخېستي و ،وویل:

-بس دي،زما لپاره ستا همدا خبرې بس دي.

- نه دا سې نه ده،زه لا تر اوسه پورې له زر واره زیات مین شوی یم.که څه هم هغه مینه،احساس او لېوالتیا چې له تاسره یې لرم،له بل هېڅ چاسره مې نه ده احساس کړې،خو زه لا تر اوسه د واده لپاره خورا ځوان یم.هوکې !ربښتیا له ټولو نه د پام وړ خبره خو لا داده چې زما مور،له

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسره زما د واده خبره اصلا نه غواړي واوري.لنډه به يې درته ووايم،د هېڅ شي ژبه او عده در کولای نه شم.زه هيله لرم چې د واده په اړه...او په خورا سختۍ يې د خپل ملګري(دولوخوف) نوم ياد کړ... او وې ويل چې،ته بايد د دولوخوف د وړانديز په اړه فکر وکړې.

-ماته هېڅکله داسې خبرې مه کوه !زه اصلا هېڅ نه غواړم او نه يې هيله لرم.ته هم لکه ورور داسې راته ګران يې او تل به همداسې راته ګران واوسې.او نور نو زه هېڅ شي نه غواړم.

نيکولای بيا د هغې لاس ښکل او وې ويل:

-ته ښاپېرۍ يې،ښاپېرۍ !زه ستا د مينې وړتيا نه لرم.خو په دې ډاربږم چې تا تېر نه باسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

د "يُوګل"د کورنڅايز بنديارونو او په هغې کې نڅاوو ،دخوښۍ او نڅاوو له پلوه بې ساری نوم درلود.دا خبره نه يوازې هغو ميندو کوله چې پېغلو يې خپلې نوې زده کړې نڅاوي په خورا ښکلې بڼه ښودلې،بلکې خپله پېغلو او زلمو هم چې له خوښۍ او ذوق نه ترلوېدو پورې نڅېدل هم يادوله.

له تنکو زلمو او پېغلو نه پرته هغو مشرانو چې دغو شان نڅاوو ته به يې خپل راتګ پرنورو منت ګڼاته،هم همداسې ګڼله او په ټولو دغونڅايزو بنديارونو کې به يې دخوښۍ او نيکمرغۍ خورا ښې شېبې موندلې.هغه کال په همدې بنديارونو کې،ځو نڅېدونکو جوړو وادونو سره کړي وو.د کورچاکوف د کورنۍ دوو شهزادګيو دهمدې نڅاوو له برکته،ريباران پيدا او واده يې کړی و.د ځوانانو دهمدې پېژند ګلوۍ هم ددغه بنديار نامه ته لا ښه نوم ورکړی و.

ددغو بنديارونو ځانګړتيا دا وه چې،هغه کوم مېلمه پال کوربه يا کوربنه نه درلوده او يوازې په خپله "يوګل"لکه يو وزري مرغه په خورا پاک زړه هر پلوالوته او هرځای ته به يې په خورا مينې ځان رساوه،دمېلمنو درناوي او مېلمه پالنه يې کوله،هغه دټولو مېلمنو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زده کړې په بدل کې پيسې اخېستې.

ددې بنډارونو بله ځانګړتيا لا دا وه، چې په هغه کې، هغو ديارلس کلنو، څلورلس کلنو پېغلو ګډون کاوه چې د لومړي ځل لپاره به يې دنڅا اوږدو کميسونه اغوستل او د هغوی اصلي موخه نڅېدل، ښه او په خوندونو کې وخت تېرول و.

ټولې نڅېدونکې، له خورا لږ شمېر هغو نه پرته، يا خورا ښکلې وې، يا يې دا ښودله چې ښکلې دي او يا هم د ځوانۍ نشې او مستۍ نه دهغو خوځېدا او نڅاوو، هغه لا پسې ښکلې ښودلې. کله کله به ددغو پېغلو له منځه خورا ښې زده کوونکې له دوو شالونو او دستمالونو سره ګډېدلې. ددغو ډول نڅېدونکو په منځ کې ناتاشا دخپلو ښکلو نڅاوو د ځانګړې خوځېدا له برکته، تر نورو نه په غورو کې غوره وه. خو په نننې بنډار کې له "جزاکوسز "(اسکاتلندي نڅا)او "مازروکا "(بالتيکي نڅا)نه پرته دنورو هغو اټکل نه کېده. د مازروکا نڅا په دې وروستيو وختونو کې، نوي دود شوې وه. "يوګل " دخپل دغه بنډار لپاره، د بيزاخوف د ماڼۍ يو ستر مېلمستون نيولی و. ټولو په يوه آواز ويل چې، دغه بنډار په هغه کې نڅاوې، خوښۍ او کړه وړه، ټول بې ساري وو. په هغه کې نه يوازې د ښکلو نجونو، شمېر بې شمېره وو بلکې درستوف د کورنۍ پېغلو خو، خپل د پام وړ او لوړ ځای درلود. په هغه ماښام درستوف د کورنۍ دواړه پېغلې خورا نيکمرغه او په بې ساري توګه خوشاله وې. سونيا په هغه شپه، د دولوخوف له خواهغې ته د واده د وړانديز او ددې له خوا د نه منلې، له نيکولای سره د پېښو خبرو نه سخته وياړمنه او مغروره بربښېده. هغه لا دغه بنډاره ته له راتګه دمخه په کورکې له خوښۍ نه په نڅېدو وه، چورليده، خوځېده او خپلې چوپړې ته يې دا وخت نه ورکاوه چې څنې يې ورجوړې کړي، دهغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستر ګې له خوښۍ او نیکمرغي نه ځلېدلې.

ناتاشا هم دلومړي ځل لپاره، دنڅا د ا رنګه اوږد کمیس اغوست او د ربنتني نڅا په یوه بنډار کې یې ګډون کاوه. هغه هم تر سونیا نه، نه یوازې څه کم نه ویاړېده، بلکې ځان یې تر هغې لا نیکمرغه باله. دواړو، نازکه، بې ساري سپین اوږده کمیسونه چې په ګلابي چرمو او ربنکیو ګاڼل شوي وو، اغوستي وو.

ناتاشا بنډار ته د رانتوتو سره سم مینه شوه. هو کې هغه مین شوه ،خو نه په یوه ځانګړي چا، بلکې پر ټولو. هر چاته یې چې ستر ګې ور اوښتې، پر هغه به یې زړه بایلود. هغې سونیا ته ورمنډې کړې او وې ویل:

- آخ چې څومره هرڅه ښکلي دي!

نیکولای او دینیسوف، دواړو، دنڅا په دغه تالار کې چکر واهه او نڅېدونکو پېغلو ته یې په خورا ځیر او مینه ناک ډول کتل، داسې چې ګواکې له خورا خواخوږۍ او مهربانۍ نه یې نه غوښتل له هغو نه غېږ تاو کړي.

دینیسوف وویل:

- چې څومره مالګینه ده !څومره ښکلې ده !

-څوک یادوئ؟

-دینیسوف په تلوار ځواب ورکړ:

-شهزادګۍ ناتاشا، دینیسوف، هر لنډ ځنډ نه وروسته زیاته کړه:

-څه بې سارې ناڅي، څه ښکلې خوځېږي !

-دا څوک د یادې دو دي؟

-دینیسوف په چټکۍ وویل:

-خور دې، نور نو څوک دیاددې دو دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او رستوف له ځانسره موسکی شو.

"یوګُل "چې په ونه ټیټ او کمکی سړی و ،نیکولای ته ورنږدې شو او وې ویل:

- ګرانه !تاسو خوزما یو ترټولو غوره زده کوونکی یاست،ښه به دا وي چې لږ ونڅېږئ،ګورئ !څه ښکلې دلته ښوري ،څه محشرېې جوړ کړی دی.

"یوګُل " له دینیسوف نه هم چې د هغه پخواني زده کوونکی و ،دې ته ورته غوښته وکړه.

دینیسوف وویل:

نه !زما مهربانه استاده !ښه به دا وي چې زه هسې د نندارچیانو په ډله کې کېنم.ایا ستا په یاد نه دي چې د زده کړې په وخت کې زه څومره بدغونی وم؟دا سې بدغونی چې ستا له پوهې نه مې هم ګټه نه اخیستله.

"یوګُل " سمدلاسه له هغه سره د خواخوږۍ ژبه پرانسته او وې ویل:

-نه !نه !هېڅکله داسې نه وه.که څه هم لږ بدغونی شانته وې،خو خورا با استعداده او پیاوړی زده کوونکی وې.

د سازیانو ډلې،د سازونو غوږونه تاو کړل او د "مازورکا "نغمه یې،چې په هغو ورځو کې دود شوې وه،وغږوله.نیکولای نه شو کولای،نڅا ته د "یوګُل "بلنه ونه منې.هغه سونیا هم نڅېدو ته وروبلله.دینیسوف،دڅو بوډیو ترڅنګ کېناست،خپله توره یې،ځنګل ته کېښوده او پر هغه یې ځنګل ولګوله.هغه بوډیو ته څه خندوونکې توکې،ټکالې پیل کړې.پښې یې دغږېدونکې سندرې د وزن او نغمې سره په ځمکه وهلې او بوډیو ته یې دټوکو ویلو سره همماله،په خور ځیر دځوانانو نڅېدو ته کتل. "یوګُل " له ناتاشې سره،چې ده د زده کوونکو په منځ کې دخپل ویاړ او غرور نښه بلله،دنورو ټولو جوړو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې ګډېدل...دينيسوف په ناتاشې سترګې خښې کړې وې او دخپلې تورې له څوکې نه يې داسې هرڅه څارل، چې تا به ويل، اوس به چغه کړي. دهغه نه نڅېدل، له دې کبله و، چې نه غواړي وناځي، نه داچې نڅېدل يې زده نه دي. دنڅېدونکو له منځه يې، پر يوچا غږ وکړ چې ده ته ورنېږدې شي. هغه، هغه ته وويل:

-دا نڅېدل نه دي، چې ته يې کوي، ايا دا پولندي "مازورکای "ده، چې ته يې کوئ؟هلته وګوره !شهزادګۍ ناتاشا څنګه ناځي ،څنکه اوړي،راوړي.

نيکولای په دې خبره ښه پوهېده چې ،دينيسوف،ان په پولند کې دخپل مازروکايي نڅا له امله پېژندل شوی اوښه نوم يې ګټلی دی،نوځکه ناتاشې ته ورنېږدې شو او هغې ته يې وويل:

- ولاړه شه او له ځانسره دينيسوف جوړه کړه ،وګوره چې څنګه ناځي،معجزې کوي.

کله چې وار بيا ناتاشې ته ورسېد ،پاڅېده ،ښکلي بوټونه،نازک کالي،په نرمو نرمو ګامونو يوازې له نازاو ادآ نه ډکه په داسې نخرو دتالار له يوې خوانه بلې خواته لاړه،چې تا به ويل، ځمکې ته وايي،له دې نه مننه وکړي، چې دا پرې روانه ده.دې هغه ځای ته چې دينيسوف ناست و ،ځان ورساوه.دهغې دې ته پام شو ،چې ټول مېلمانه دې ته ګوري.نيکولای ليدل،چې ناتاشا او دينيسوف په خندا خندا له يوبل سره غږېږي،خو دناتاشا دينيسوف دناتاشا بلنه ونه منله.دينيسوف دهغوی خواته ورمنډې کړل. ناتاشا وويل:

-هيله کوم،هيله کوم،واسيلي ديمتريوويچ !درځه چې ځو !درځئ چې وناځو !

دينيسوف،ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ګرانې شهزادګۍ !ما به و ببښې.زه نه شم کولای،هغه نه شم کولای،ما و ببښي.

نیکولای وویل:

-واسکا (په روسي کې واسیلي ته له نازه واسکا وایي)نخرې پرېږده،درځه !

دینیسوف وویل:

-داسې بریښي چې په زور یا زاریو،په هرڅه چې وي،نن واسکا لوبو ته سره لمسوي.

ناتاشا وویل:

-ددې په بدل کې به یوه شپه تر سهاره،درته سندرې ووایم.دینیسوف پاڅېد،خپله یې توره یې خلاصه او لرې کړه،هغه ویل:

-کوډګره ده،هرڅه چې غواړي،په ما یې کوي.

دخوکیو له شا نه راتېر او دنځا مېدان ته ورګډ شو.دخپلې جوړې لاس یې ټینګ راونیو،سریې هسک کړ،خپلې دواړه پښې یې ټینګې او برابرې کړې او دنځا د پیل لپاره رارسېدونکې شېبې ته سترګه په لاره شو.

د رستوف ټیټه ونه،یو د سورلۍ اوبل دنځا په وخت کې هېڅ نه معلومېده.په دې دواړو وختونو کې هماغه شان ځوان او تاندبرېښېده،لکه ده خپله چې ځان ځوان احساسا.په هغه شېبه کې چې دنځا دنغمې شرنګ ته سترګه په لاره و،په خورا پرتم یې مخ واړاوه ،په یوې خوږې موسکا یې خپلې جوړې ته وکتل ،ناڅاپه یې د پښو پرڅوکو ځمکه وډبوله او دیوه توپ په شان والوت.هغه دالوتونکي مرغه په څېر په چورلیدونکې بڼه والوت.هغه ده سره خپله نڅېدونکې پېغله جوړه،په لاربنودونکې بڼه او توان له ځانسره خوځوله.هغه نیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تالار په خورا چوپتیا ، داسې چې ګواکې الوزي وواهه.هغه چورلېده او داسې چورلیده چې تا به ویل، څوکۍ نه ویني او مخامخ پر هغو ور الوزي.ناڅاپه به یې پښې سره جلا کړې او بیا به یې دبوټو د وسپنيزو تلونونه پړق جګ کړ او په پوندو به ودرېد.یوه شېبه به ځای پر ځای ولاړ او بیا به یې دنغمې په شرنګ سره له ځمکې نه ګرز پورته شو...ناتاشې به یوازې دتصورله مخې، دهغه دبلې خوځېدا دلوري اټکل کاوه.هغې پرته له هغه چې پوه شی، خپله خوځېدا ، دهغه له خوځېدا سره برابروله او دهغه لارښونو او خوځېداووته به یې ځان سپاره...په پای کې هغه خپله جوړه(ناتاشا)دنڅا دپیل ځای ته برابر کړه.په خورا ناز، خو په چټکۍ یې هغه وچورلوله او پوندې یې پر ځمکه ووهلې.د بوټونه نه یې ګړز جګ کړ او دهغې په وړاندې یې ملا خمه کړه.ناتاشا په دې حیرت کې تللې وه، چې دځان په وړاندې یې شوی درناوي هېر کړی و او پرته له هغه چې پوه شي، په ځیر او حیرت یې، هغه ته کتل او دهغې له موسکا نه داسې برېښېده چې ګواکې هغه پېژني، هغې وویل:

-داڅه شي و؟

که څه هم "یوګل" د دینیسوف، دا ډول نڅا ، اصیله "مازورکا "نه ګڼله، خو بیا هم ټولو نندارچیانو په خورا تلوسې او درناوي، دهغه دهنر هرکلی وکړ او هرې پېغلې هغه ته دنڅېدو بلنه ورکوله.هرې بوډۍ ته دده دنڅا او مستۍ په لیدو دځوانۍ شېبې وریادې شوې وې او دلرغوني پولند په یادونو کې ډوبې شوې وې...دینیسوف چې له ستړیا تک سور شوی و ، په دستمال یې خولې پاکولې، دناتاشا ترڅنګ کېناست او دبنډار تر پای ته رسېدو پورې له هغې نه لرې نه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

رستوف تر دغې پېښې دوه ورځې وروسته هم دولوخوف، بیا په خپل کور کې ونه لید او د هغه کورته هم چې ورته، هغه یې پیدا کولی نه شو. دربیمه ورځ وه، چې د هغه یو لیک ده ته راورسېد ،د هغه په لیک کې لیکل شوي وو:

"د هغو لاملونه له امله چې خپله پوهېږي،نور ستا سو کورته نه درځم.دا مې ښه وګڼله چې پوځ ته ستون شم.له همدې امله مې نن ماښام،دخدای په امانۍ په پلمه خپل نږدې دوستانو او ملګرو ته یوه مېلمستیا جوړه کړې ده.له تاسو نه هم هیله کوم چې نن ماښام به ((انګلیس کلوب)) ته راشي ".

رستوف،هغه ماښام دخپلې ټولې کورنۍ په ملتیا تیاتر ته تللی و.دتیاتر دننداري تر پای ته رسېدو وروسته،په لسو بجو انګلیسي کلوب ته ورغی.نیکولای چې هلته ورسېد ،دچوپړانو له خوا دهغه کلوب تر ټولو غوره تالار ته،چې په بشپړه توګه د دولوخوف له خوا نیول شوی و ،بدرګه شو.

دمېز تر شا د دولوخوف په ګډون،شل تنه ناست وو.د مېز دواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرونو ته، دوه شمعې لګېدلې وې.یو شمېر سره زر او پیسې د دولوخوف مخې ته پرتې وې هغه د جوارۍ، هغې جوارۍ لپاره چې کېدونکې وه دبانکوالۍ دنده اخیستې وه.له سونیا نه د کوژدې دهیلې د نه منلو نه وروسته، نور، نو دولوخوف او نیکولای سره لیدلي نه و او له هغه سره د کتنې لیدنې حالت، هغه سخت زوراوه او نه پوهېده چې څنګه به وي.

نیکولای رستوف، چې تاکل شوي مېلمستون ته ورننوت، دولوخوف په خورا ساړه غلچک هغه ته وروکتل، خو داسې برېښېده چې ډېره موده کېږي ده ته سترګه په لاره وي، دولوخوف وویل:

-ډېره موده کېږي چې دیدن مو نه و شوی.له راتګ نه دې مننه.د غه لوبه چې پای ته ورسوم، ایلوشکا او سندرغاړي راتلونکي دي.رستوف په تریو تندي وویل:

-څو ځلې دې کورته درغلم، پیدا مې نه کړې.

دولوخوف هېڅ ځواب ورنه کړ، خو څوشېبې وروسته یې وویل:

-کولای شې پیسې کېږدې.له دې خبرې سره سم، رستوف ته د دولوخوف هغه عجیبې خبرې وریادې شوې، چې یو وخت یې ورته ویلې و:

-یوازې احمقان....

دولوخوف، ګواکې چې د هغه په زړه کې دا تېره شوې خبره اوربېدلې وي، وموسېد او وې ویل:

-داسې برېښي چې له ډاره ماسره لوبې کوې.

رستوف، د هغه له موسکا نه داسې پوه شو، چې د هغه طبیعت، هغې ورځې ته ورته دی چې، په انګلیس کلوب کې یې له ډېر سره شخړه رامنځ ته کړه.رستوف دا تصور هم وکړ چې د دولوخف، عجیب او وران

(c) ketabton.com: The Digital Library

طبیعت، دهغه چا حالت ته ورته دی، چې غواړي په یو عجیب غریب، په تېره بیا کړکیچنو کړو سره، له هغه نه ځان ژغوري.

دهغه هم طبیعت ختېه شو. په خیال کې په داسې یوې خبرې یا ټوکې پسې ګرځېده، چې د دولوخوف خبرې ته ځواب شي، خو هېڅ څه یې نه موندل. مګر مخکې له هغه چې رستنوف هغه ته ځواب پیدا کړي، هغه مخامخ دده سترګو ته ځیر شو او په خورا نرم او آرام آواز یې ورته وویل:

- یاد به دې وي چې یوه ورځ د جوارۍ په اړه سره غږېدو او ویل مو چې په رښتیا هم جواري د احمقانو کار دی، ټوک یې د نیکمرغۍ په هیله جواري کوي، ښه به دا وي چې دا قمار وو هل شي او غواړم نن دا وآزمایم.

رستوف، وویل:

-دولوخوف چې د قطعې پاڼې نوې خلاصې کړې وې، هغه یې سره ووهلې او زیاته یې کړه:

- خوښه به دا وي چې ته جواري ونه کړې. ښه ښاغلو ! کېږدئ ! پیسې کېږدئ !

خپلې مخې ته پرتې پیسې یې سره راټولې کړې او دې ته چمتو شو چې د قطعو پاڼې وویشي. رستوف چې دده څنګ ته ناست و، لومړی یې د جوارۍ تکل نه لاره. دولوخوف، بیا هغه ته وکتل او وې ویل:

- ښه !نو ته جواري نه کوې؟

یوه عجیبه غریبه تلوسه یې په زړه کې راوتوخونېده، یوه پاڼه یې راپورته او یو څه لږ یې پیسې پرې ورکېښودې او وې ویل:

- له ځانسره مې پیسې نه دي راوړي.

- هېڅ پروا نه لرو، بې پیسو دې منو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف، پنځه روبله مېدان ته واچول، هغه يې بايلودل.بيا يې پنځه روبله کېښودل، هغه يې هم بايلودل او دغه کار لس واري هم داسې تکرار شو.

دولوخوف، چې لوبې ته همداسې دوام ورکړ، لږ څه مودې نه وروسته يې وويل:

- ښاغلو !له تاسو نه هيله کوم چې پر قطعو مو نقدي پيسې کېږدئ، کنه وېرېږم چې تېروتنه ونه شي.

دجواګرو نه يوه ،وويل:

- ښه به دا وي چې پر ژبه باور وکړو ،څه دنقدو خبرې کوئ ؟

دولوخوف، ځواب ورکړ:

-باور دي پر خپل ځای وي، خو زه ويرېږم چې تېروتنه ونه شي.بيا يې مخ رستوف ته ور واړاوه او زياته يې کړه:

- ته يې غم مه خوره !لوبه کوه ! حسابونه به ،بيا وروسته کوو.

جواري روانه وه او چوپړانو پرله پسې جامونه ډکول.رستوف همداسې پرله پسې پاڼې بايلودې او پور يې اته سوو روبلونو ته ورسېد.

رستوف پرله پسې هره پاڼه بايلوده او پوره اته سوو روبلو ته ورسېد.هغه غوښتل چې ددغه ټول پورپه اندازه يو وار پيسې کېږدي..خو په لومړۍ شېبه کې يې بيا جام ورته ډک کړ ،نو ځکه دخپل دغه تکل نه لاس په سر شو او يوازې شل روبله يې پر قطعې کېښودل.

دولوخوف چې اصلا يې رستوف ته سترګې هم نه اړولې،وويل:

- ګوره !له خپل تکل نه مه تېرېږه ،کېږده ،څومره چې کولای شې ،کېږده.څومره چې ډېرې کېږدئ،هومره به ژر خپل پورنه پوره کړې.ته ښه وينې چې څوک يې ګټي، پيسې سمدلاسه ورکوم، خو ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کتې.ګوره !ته خو به له مانه ډارېږې نه؟
رستوف دهغه ومنله،نو هغه وه چې ویشل شوې قطعه یې راپورته او دهغې پر یوې څنډې یې ولیکل،اته سوه روبله.بیا ئې ددغه شان زیاتو پیسو دلوبې هرڅه او ټولې ځانګړتیاوې،ښې سره یادې کړې،یو ګچې تباشیر یې را واخیست او په لیکنې ښه یې پر قطعې بیا په څرګنده ښه ولیکل،اته سوه روبله او لوبه پیل شوه.له هغه سره یې سم ډک شوي جام پر سر واړاوه او د دولوخوف دخبرې ځواب ته یې یوه موسکا ور ولېږله...په خورا ګېنې او چټکۍ یې د دولوخوف لاسونو ته چې قطعې په ځانګړي مهارت ویشلې،کتل.وړل یا بایلل.دا وار په قطعه کې بخت دهغه لپاره خورا دپام وړ و.تېره اونۍ دیکشنبې په ورځ ګراف ایلیا اندروویچ،هغه ته دوه زره روبله ورکړي و.که څه هم هغه ده ته،دمالي ستونزو کومه یادونه نه وه کړې،خو دا وار یې داسې ښودلې وه چې د مي تر میاشتې به نورې پیسې نه ورکوي.هغه له نیکولای نه دا هیله هم کړې وه،چې دا وار د پیسو په خرڅ کې له خورا پاملرنې نه کار واخلي.نیکولای هغه ته ویلي و،چې دا دوه زره روبله هم خورا ډېرې پیسې دي او تر راتلونکي پسرلي به نور له ده نه نورې پیسې نه غواړي.
اوس له هغو دوو زره نه،یوزره دوه سوه روبله پاتې و.مګر دا وار دده دقطعې بایلودل دده لپاره یو زرو اته سوه روبله تمامېدل.دې خبرې دا معني لرله،چې پر خپلې هغې وعدې هم ستر ګې پټې کړي چې ویلي و، تر راتلونکي پسرلي به نورې پیسې نه غواړي.په داسې حال کې چې زړه یې په ګوګل کې درزېده،ددولوخوف لاسونو ته یې کتل او زړه یې ویل:هله ژر کوه !دا دبخت پاڼه ماته راکړه.هله ژر کوه !غواړم وې ګټم،پیسې مې بېرته وګټم او کورته مخه کړم.او هلته له دینیسوف،ناتاشې او سونیا سره په کراره مابنامني وخورم.هغه په زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې دا هم ویلي، که دا واریې له جواریو په خیر خلاص شي، بیا به به تول ژوند کې هم قطعو ته لاس ور نه وړي....هغه ته د کورنۍ نیکمرغي تر سترګو کېده، خو هغه پرله پسې او په ګبنۍ د دولوخوف لاسونو ته چې پاڼې یې په مهارت چورلولې، کتل...دولوخوف، بیا وویل:

- ښه نو، ته له ماسره جوارۍ نه ډارېږې؟هغه داسې څرګنده کړه چې ګواکې غواړي کومه خندنۍ ټوکه ووایي، نوځکه یې د قطعو پاڼې وارتېرلې، پرکټ یې ډډه ولګوله، له ملنډو ډکه موسکا یې پرشونډو خوره شوه او وې ویل:

- هوکې ښاغلو ! په مسکو کې مې له خوره شوو آوازو نه اورېدلي دي، چې ګواکې زه په قطعو کې دوکې کوم.دا به تاسو ته په ډاګه ووایم، چې زما دوکې به په ځیر سره څارېږي.رستوف وویل:

-درځه !پاڼې اړوه.

دولوخوف وویل:

- توبه دې وې، دمسکو له دې بدایانو نه دې توبه وې.

او بیا یې قطعې پورته کړې، هغه یې وچورلولې او په اړولو، رااړولو یې پیل وکړ.د پاڼو د اړولو سره یې چغه کړل:د مسکو له دې ښځو نه دې توبه وې.

رستوف نېږدې و، چې چغه کړي، د منګولې یې په څنو کې ننوتلې وې.او هغه پاڼه چې دده په کار وه، لا د وخته ښکاره شوې وې، چې ده یې د ورکولو توان درلود.

دولوخوف په تند غلچک، رستوف ته ور وکتل او وې ویل:

- اپلتې مه وایه، او لوچکي مه کوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

یو نیم ساعت وروسته، د میز تر شا، زیاترو ناستو مېلمنو نور نو د قطعو لوبو ته هومره ځکه پام نه کاوه چې، هغوی دا لوبه د دولو خوف او نیکولای ترمنځ خپلمنځي لوبه ګڼله. ټوله لوبه په نیکولای رستوف تو ده وه. د هغه پور نور نو یو زره او شپږ سوه نه، بلکې آن شمېر نه یې د کاغذ پر مخ له څو پاڼو نه اوښتې او اندازه یې لسو زرو ته رسېدلې وه. هغه داسې تصور کاوه چې نه لس زره بلکې کېدای شي، پنځلس زره وي، خو په اصل کې خبره له شلو زرو روبلونو نه اوښتې وه. دولو خوف هم نور نه خپلو خبرو ته پام کاوه، نه لوبې ته او نه یې هم څه ویل. هغه د رستوف لاسونه ته په خورا ځیر کتل، خو د خپلو پورونو حساب یې هم نه هېراوه. رستوف پرېکړه کړې وه، تر هغه پورې جواری ته دوام ورکړي، چې دده پورونه، درې څلویښت زرو روبلونو ته ورسېږي. دا شمېره یې ځکه خوښه کړې وه چې دده او سونیا د عمر کلونه، په ګډه درې څلویښت کلونه کېدل.

رستوف. سر له دواړو خوانه په منګولو کې کلک نیولی و او د هغه میز شاته چې سر یې د ګچ له لیکلو تک سپین، د شرابو له تویېدو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغ داغ و او ګډې وډې ډېرې قطعې پرې پرتې وې، ناست و. ګډه وډه وو بې شمېره خيالونو سخت زوراوه... چرتونو او خيالونو پسې اخېستي و، خو په کومه شېبه کې يې وويل:

- شپږ سوه روبله !... توس، درې شاه... نه نه، که دا وارې بايلم، بيا يې پوره کول شوني نه دي... خپل آرام ژوند مې درلود... دارامۍ لپاره يوازې يوه ښه قطعه په کار ده... نه پوهېږم دا لېونی له مانه څه غواړي؟ کله به يې زياتې روپۍ کېښودې، خو دولوخوف به ونه منله او د پيسو اندازه به يې خپله وټاکله او نيکولای اړ و چې، هغه ته غاړه کېږدي. کله به يې لاس دعا ته پورته کړل او خدای نه به يې مرسته غوښته، هغه شان مرسته چې د جګړې په سختو شېبو کې يې د امشتيتنسکي، د پله پر سر له خدايه نه غوښتلې وه. کله به يې له ځانسره وويل:

که دا وارېي وکولای شول کومه قطعه تېره کړي او دی له بايلودو وژغوري... کله به يې نورو جوارګرو ته په نانواتو سترګو کتل، کله به يې د دولوخوف څېرې ته چې تر واورو سره بربښېده، کتل او هڅه يې کوله هغه ولولې او پوه شي د هغه په څېره او سترګو کې څه رازونه نغښتي دي.

- هغه په زړه کې وويل:

- هغه پوهېږي چې د غه بايلود ل، ما ته څومره ګرانه تمامېږي. تصور کوم، هغه زما بربادي نه غواړي؟ هغه خو زما ملګری و، کنه؟ ما ته هم هغه خورا ګران دی. هغه لږ فکره وروسته وويل:

-نه، نه هغه هېڅ ملامت نه دی، هغه په دې کې څه ملامت دی، چې بخت يې ياري کوي، نو د چا ګناه ده. زه هم ملامت نه يم، هېڅ چا ته مې بد په زړه کې نه شته. نه مې څوک زورولي، نه مې څوک وژلي، نه مې چا ته سپکاوی کړی دی. نو دا بده بلا او بد مرغي په ما ولې راغلې ده؟ دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي څه وخت پیل شوې ده؟هو کې !البته له هغې شپې نه چې دې
میز ته په دې تمه نږدې شوم چې یو سل روبله وګټم.د خپلې مور
د کلیزې په ویاړ هغې ته یوه کڅوړه واخلم او کورته لاړ شم.خدایه چې
څومره نیکمرغه،آزاد او خوشاله وم.هغه وخت زه په دې نه پوهېدم چې
څومره نیکمرغه وم،څنګه او څه وخت هغه نیکمرغي پای ته ورسېده.
او څنګه او څه وخت دغه وحشتناکه بدمرغي پیل شوه؟دغه حالت
څنګه را پیل شو؟زه دهمدې میز تر شا کېناستم،همداسې مې د قطعو
پاڼې را واخېستې،هغې مې ترمخې واچولې او دې چټکو
خوځېدونکو لاسونو ته په کتو شوم.دا بدلون له کومې شپې را منځ ته
شو؟دا بدلون څه بدلون دی؟زه هماغه شان روغ،پیاوړی او پر هماغه
ځای ناست یم.نه،نه دا ناشونې خبره ده،هرو مرو هرڅه په خوښۍ او خیر
پای ته رسېږي.

سره له هغه چې دکوټې هوا هومره توده نه وه،خو هغه تک سور او
په خولو کې لوند خیشت و.دهغه څېره وحشت او ډار پسې اخېستې
وه،په تېره بیا دهغو هڅو له کبله چې ده د ارامۍ او ډاډمنتوب لپاره
ښودلې،هغه خورا درحم وړ برېښېده.

دهغه دبایلوده اندازه،بدمرغه شمېرې،یعنې درې څلویښت زرو ته
ورسېده...په هغه شېبه کې چې رستوف په یوه قطعه کې درې زره روبله
وګټل او هغه یې بیا لوبې ته وروا رتېږل...دولوخوف په خورا چټکۍ په
شمېرنه پیل وکړ...او وې ویل:

- نور نو ناوخته او ماښام دی،ناوخته ده،دماښامنۍ وخت دی،هغه
دې جټان په خپله جټیالۍ ژبه څه سره وایي او له ډېرو سړو نه دننه
رانښوتل،دا توربخن نارینه او ښځې...

رستوف،پوه شو چې نور نو هیله نه شته،خوبیا یې هم په خورا بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروايي ووېل:
- څنګه؟نوره نو لوبه نه کوئ؟
داسې برېښېده چې په لوبه کې نورنو هېڅ خوند پاتې نه و، هغه زياته کړه:
-افسوس دی، خورا افسوس دی، چې سمه لوبه نه کوي، کنه سختې ښې پانې مې ترلاسه شوي دي.
دولوخوف څه ونه ويل، مګر په زړه کې يې تېره شوه:
-هرڅه پای ته ورسېدل، اوس ددې کار يوازنۍ چاره له تندي نه ديوه ګرځ جګول دي.
خو په دې شېبه کې يې په داسې غږ چې له هغه نه، دخوښۍ انګازې خورې وې، ووېل:
-ښه به دا وي چې يوه بله پانه هم راکړئ...
دولوخوف ووېل:
-ګرانه !تاسو زما درې څلويښت زره روبله پوروړي ياستئ.
دا يې ووېل، ځان يې لږ شاته کړ، پاڅېد او وې ويل:
- پوهېږئ چې سړی له دومره ځای پر ځای ناستې نه څومره ستړی کېږي.
رستوف هم ووېل:
- هو کې زه هم خورا ستومانه شوي يم.
دولوخوف ددې لپاره چې خپل پور بيا ورياد کړي، په ټوکه يې ووېل:
-څنګه ګرانه، منکرېږې، که پور به دې پرې کړې؟
- رستوف، له قهره تک سور شو، وايشېد، دولوخوف يې بلې کوټې نه بوت او هغه ته يې ووېل:
- زه نه شم کولای، دا ټول پور يو ځای او په يو وار درکړم.ښه به دا وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له ماسره يې قسط کړې، چې په وار وار يې در کړم. څنګه منې يې کنه؟

دولوخوف چې مخامخ د نيکولای رستوف سترګو ته ځير و، وويل:

- ګوره رستوفه ! هغه متل دې اورېدلي او کنه چې وايي: څوک يې چې مينه کې ګټي، هغه يې جوارۍ کې بايلي. زه خو پوهېږم سونيا په تا مينه ده، نو قمار خو به خود بايلې.

ددې خبرې په اورېدو، د رستوف په سر کې ګرځ شو او له ځانسره يې وويل:

- څومره وحشتناکه ده چې سړی، ځان د داسې يو دوکمار په منګولو کې ويني.

نيکولای رستوف په دې ښه پوهېده چې د دغه خبر اورېدل به يې مور او پلار ته په څه بيه تمام شي، هغوی ته به څه يو لوی زورونکی ګوزار وي. هغه په دې ښه پوهېده، چې له دې بد مرغۍ نه ژغورل به څه لويه نيکمرغي وي. هغه په دې ښه پوهېده چې، دولوخوف، ښه پوهېږي چې څنګه دی له دغه غم او شرم نه وژغوري، خو بيا هم هغه له ده سره د موږک او پيشو لوبه روانه کړې وه.

دولوخوف، وويل:

- ستا د ترور لور... غوښتل يې وو ايي چې سونيا... خو نيکولای د هغه خبره پرې کړه او چغه يې کړل:

- دا خبره د سونيا پورې اړه لري، بيا د هغې نوم ياد نه کړې.

دولوخوف وپوښتل:

- نو پيسې څه وخت راکوئ؟

رستوف ځواب ورکړ:

- سبا ته... او له کوټې نه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

"سباته "سبا ته يې درکوم،همدا يې ويل. ځان ډاډه ښودل او خوږه ژبه ساتل، د نيکولای لپاره ګرانه خبره نه وه، خو کورته يوازې ستنېدل، خور، ورور، مور او پلار ته کتل، هغو ته د خپلې ګناه ويل، له هغو نه تر هغې ژبې وروسته چې بيا به جواري نه کوي، د دغه بې ساري پورپرې کولو لپاره د پيسو غوښتل، خورا وحشتناکه برېښېده.

دی چې کورتـه ورسېد ،د کورنۍ غړي لا ويده نه وو. پېغلې او زلميان له تياتر نه د راستنېدو او د ماښامنۍ ترخوړلو وروسته،له پيانو نه تاوو شوي وو. نيکولای کورته د ننوتو سره سم، په زړه کې هغه مينه او خواخوږي احساس کړل چې سږکال ژمی د دوی د کورنۍ پر ژوند لاسبري وو ؟ د غه حالت اوس د سونيا نه د دولو خوف د غوښتنې، د "يُوګل "د نڅا د بنديدار نه وروسته او سونيا او ناتاشې ته د پاملرنې له امله ديوه توفان نه مخکې کرارۍ ته ورته و. ناتاشا او سونيا چې تياتر ته خپلې اغوستلې شنې بخونې جامې يې لا تر اوسه بدلې کړې نه وې، خپلو ښکلاوو او زړه راښکون ته په پام سره موسکا پرشوندو د پيانو ترڅنګ ولاړې وې. ويرې له شيشين سره د هرکلو په تالار کې، په سطرنج بوخت وو. مشرې ګرافينې چې د زوی او مېړه راتګ ته شپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېرلې، د نوې سيالۍ کورنۍ له يوې بوډۍ سره چې د دوی په کورکې اوسېده، د قطعو په پانړو کې فالونه ليدل. د ينيسوف، چې سترګې يې ځلېدې او څنې يې جرې وې. د پيانو شاته ناست، يوه پښه يې شاته غځولې او لنډې ګوتې يې د پيانو د غږونکې نغمې د رنګينولو لپاره خوځولې. بانه يې نيم تړلي، په خورا ټيټ ناصافه، خوږ غږ يې، هغه شعر چې خپله ليکلي او "کوډګر" نومېده، زمزمه کاوه. هغه هڅه کوله د غه شعر ته سندره جوړه کړي:

"کوډګره وايه !
دا کومه تلوسه ده چې،
چې ما د خپل سُر شوي چنګ بلو ته هڅوي
دا څه اور دی چې زما په ګوګل کې دې لګولی
او څه شور او مستي ده چې،
زما له منګولو وړل شوې ده "

د زړه له کومې يې سندره بلله او په تورو ځلېدونکو سترګو يې، نيکمرغې او هممهاله ويرې اخېستې ناتاشې ته کتل.

ناتاشا پرله پسې چغې وهلې:

-آفرين !خورا ښه وه ! او پرته له هغه نه چې د نيکولای راتګ ته سترګه په لارې شي، دوام ورکړ:

--يو بند بل، يو ازې يو بند.

نيکولای په تالار کې ناستو، ويرې، مور او بوډۍ ته وکتل او په زړه کې يې وويل:

- دوی ټول په هماغو خپلو خيالو کې ډوب وو او ډوب دي.

ناتاشا وروور ته ورمنډه کړل او وې ويل:

-دا هم نيکولای جان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکولای وپوښتل:
- پلار مې راغلی دی؟
ناتاشا پرته له هغه چې د ورور پوښتنې ته ځواب ورکړي، وویل:
-څومره خوشاله یم چې ته راغلې، پوهېږئ او کنه؟زه څومره خوشاله یم.پوهېږئ !دیمیتري واسیلوویچ(دینیسوف) یوه بله ورځ هم زما په خاطر پاتې شي.
سونیا غږ وکړ:
- نه، پلار جان لا نه دی راغلی.
له هغې بلې کوټې نه دمشرۍ ګرافینې غږ واورېدل شو چې وې ویل:
-کوکو !هو راغلې، راغلې د زړه سره، دې خواته راشه.
نیکولای مورته ورننوېږدې شو، دهغې لاس یې ښکل کړل او پټه خوله دلوبو دمیز شا ته کېناست او دمور لاس ته یې چې فال یې کوت ځیر شو.له تالار نه د خوښیو نه ډکو هغو زاریو او ننواتو غږ راته، چې دناتاشا دراضي کولو لپاره کېدې.
دینیسوف په لوړ غږ وویل:
- اوس نو، نه کېږي، باید هرو مرو "باروکالا "نومې سندره وبولې، هیله کوم.
مشرۍ ګرافینې له خپل زوی نه چې پټه خوله ناست و، وپوښتل:
-څه درشوي دي؟
نیکولای په داسې حال چې نور نو له دې پوښتنو نه ستړی شوی و، وویل:
- هېڅ، هېڅ !پلار جان به کله راشي؟
- همدا دمګړۍ به راشي.
نیکولای خورا نا آرامه و، هغه په دې هم نه پوهېده، چې څنګه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې ځان پناه کړي.ځمکې ځای نه ورکاوه او بېرته هغه صالون ته لاړ چې هلته پیانو غږېده،خو په زړه کې یې وویل:

- دوی په خپلو خیالو کې ډوب دي او په هېڅ څه خبر نه دي چې په ما څه تېرېږي.

سونیا د پیانو شاته ناسته وه او دماښو "باروکالا "نومې نغمه یې،چې دینیسوف یې د اورېدو لېوني و،غږوله.دینیسوف په خورا لېوالتیا،په ځلېدونکو سترګو،هغې ته کتل.

نیکولای په صالون کې ښکته پورته ګرځېده او له ځانسره یې ویل:

-ددوی سندرې هم هېڅ خوند نه لري.سونیا چې د سندرې لومړې نغمه غږوله،نیکولای هماغه شان له له ځانسره غږېده:

-پاکه پروردګاره تباه شوم،بې ابرو شوم،یوازینۍ دوا مې په تندی دیوې ګولۍ ویشتل دي.دا سندرې به کوم درد دوا کړي،ښه به دا وي چې لاړ شم او سترګې پناه کړم،خو چېرته؟چاته؟خیر پرېږده،پرېږده،چې خپلې سندرې سره وغږوي...

سونیا چې نیکولای څاره،هغه ته ورنېږدې شوه او وې وپوښتل:

-نیکولای جانه !څه درشوي دي؟سونیا د هماغې لومړې شېبې او دهغه دلومړني غلچک نه په دې پوه شوې وه،چې هغه ته څه نوغی ورپېښ شوی دی.

نیکولای له هغې مخ واړاوه.ناتاشا هم دخپلې همیشنۍ ځیرکتیا له مخې،د ورور حال احساس او دهغه له درد نه ناخبره نه وه،خو هغه اوس دداسې نیکمرغۍ په تال کې زنګېده،چې...(لکه زیاتره ځوانان چې زنګېږي)له هغه سره یې دخوا خوږۍ وخت نه لاره.دهغې احساس ورته ویل:

- نه،نه،اوس زه دلذت په داسې خیالونو کې ډوبه یم،چې نه ارزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغه خوند د چا په غم ولړم..نه نه، کېدای شي زه به تېروتلې یم، هغه به هم ما غوندې او د ما په اندازه په خوښیو او خوندونو کې ډوب وي.
هغه وویل:
- ښه سونیا !
او د تالار هغې برخې ته چې د هغه په تصور تر ټولو نورو برخو، هلته د آواز او موزیک غږ ډېر نه راته، لاړ....نیکولای خپلې خور ته کتل او په زړه کې یې ویل:
- څومره خوشاله ده؟ولې نه ستومانه کېږي او ولې شرم نه لري؟
ناتاشا د سندرې لومړی بند وواېه.ستوني یې ښه صاف کړ، ګوګل یې پرانست، وړاندې راغله او سترګې یې برندې برندې کړې.په دې شېبه کې یې دهېڅ شي او هېڅ چا په اړه فکر نه کاوه.له موسکا نه په ډکو شونډو یې داسې یوغږ په راوتو شو، چې هر چا او هریو کولای شو، په دې ښه او په دې توګه، په زرګونو وارې، هغه ووایي، خو په هېڅ زړه کوم اغېز ونه کړي او بیا په یو زرو لومړی وار کې پر انسان داسې اغېز وکړي چې د هریوه اوښکې راشېوه کړي.
ناتاشا، په سږنی ژمي کې دا لومړی وار و چې د سندرو په ویلو پیل کړي و او هغه هم په ځانګړي توګه له دې کبله چې د هغه آواز د دینیسوف پر زړه اور بلاوه.
دهغې آواز نور نو خپل دماشومتوب ځانګړتیا بایللې وه، خو د هغو کسانو په وینا چې په موسیقۍ او اواز پوهېدل، هغه لا تر اوسه سندرو ویلو ته جوړه نه وه.
دهغه غږ زړه راښکونکی دی، خو پیاوړی نه دی.د دې لپاره چې چمتو شي، ډېر کار ته اړتیا لري.
نیکولای دهغې د آواز په اورېدو سترګې برندولې او په چرت سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې په زړه کې دا تکراروله.

- دا نو څه شي دي؟دې زما خور ته څه ورپېښ شوي دي؟دا نن شپه، هغه څه غواړي؟خو ناڅاپه دهغه لپاره ټول ژوند ددغې سندرې ددغو وروستيو کرښو د اورېدو تلوسې ته په ګونډو شوي و.دهغه لپاره ټول ژوند ددغې سندرې په دې درې فشارونو کې،راغبرګ شوی و:

- اې زما زورزنکې مينې !...يو...دوه...درې

نيکولای په زړه کې وويل:

- وای چې ژوند څومره بابيزه شی دی !

هغه دړام ورکړ:

-دا ټـــول ،دا بـــدمرغی،دا پيســـې،دا دولوخـــوف،دا کرکـــه او عزت...دا ټول اپلتې دي.هغه ټول رښتيا دي...خو ناتاشا ،آه ګرانې !زما ادکې !وګورو چې هغه څنګه دا سرُ ادا کوي...او ،ادايې کړ،د خدای شکر دی !

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

ډېره موده کېده چې نیکولای رستوف، داسې له موسیقي او سندرو نه خوند نه و اخېستی ،لکه نن. خو همدا چې ناتاشې د بارکارلوو نومې سندره پای ته ورسوله،هغه ته بیا واقعیت وریاد شول. پرته له هغه چې نیکولای څه ووایي، له تالاره ووت او په لومړي پوړ کې خپلې کوټې ته لاړ. له دې شېبې نه پنځلس دقیقې اوښتې نه وې، چې مشر گراف په خوښیو کې ډوب او ډاډمن له کلوب نه راستون شو. نیکولای چې د هغه غږ واورېد ، هغه ته ورغي.

ایلیا اندرېوویچ له موسکا نه په ډکه شونډو ، په خورا ښه طبیعت او خوشالۍ، زوی ته وویل:

ـ نو څنگه؟ ښه ساعت مو تېر شو؟

نیکولای هڅه وکړه چې ووایي: هو کې، خو ونه یې شو کولای. نږدې و چې وژاړي، او ساندې پیل کړي. مشر گراف، چې خپل پیپ لگاوه، د زوی حالت ته یې هېڅ پام نه شو. نیکولای د لومړي او وروستۍ ځل لپاره له ځانسره وویل: بله لاره نه شته، څه وکړم؟ ناڅاپه، له هر ډول درناوي سلامتي نه پرته، په داسې ژبه، چې هغه خپله هم ځان لچک وگانه، داسې چې گواکې راغلی وي او ښارته د تگ اجازه غواړي ،وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پلار جانه ! زه د یوه کار لپاره تاسو ته راغلی یم، نېږدې و، چې هغه هېر کړم، زما پیسې په کار دي.

پلار چې طبیعت یې خورا ښه او خوشاله و، وویل: ښه داسې ! آفرین ! مګر ما خو درته ویلي و چې پیسې کمې دي، لږ احتیاط کوه، خو په هر حال اوس دې څومره په کار دي؟

رستوف چې تک سور اوښتی و، له ملنډو په ډکه موسکا یې، په داسې بڼه، چې وروسته یې تر ډېرې مودې له دې امله ځان نه شو بښلی، وویل:

- ډېرې زیاتې، ما په جوارۍ کې لږ څه بایللي... غواړم وو ایم چې ډېرې مې بایللي، هو کې، خورا ډېرې، غواړم وو ایم چې خورا ډېرې...درې څلوېښت زره روبله...

ګراف چغه کړه او څټ یې تر اورمېږه پورې داسې سور شو، لکه زاړه چې په کومه پېښه کې سره کېږي، نېږدې و، چې سرسام شي او ولوېږي، هغه لا پسې چغه کړل او وې ویل:

- دا څه وایې؟ چېرته او چاته دې بایلو دي؟ څو کې به کوې؟

نیکولای وویل: ژبه مې کړې ده، چې تر سبا پورې، پور پرې کړم.

مشر ګراف، د بېچارګۍ او تسلیمۍ په نښه دواړه لاسونه غبرګ پورته سره خلاص، اوږدې څوکۍ کې یې ځان وارتېره او وې ویل: ښه، ښه !

زوی په خوار بد سترګۍ او بې پروایۍ وویل:

- ویاله چې هر څومره پاکه وي، کله ناکله په کې مرداري او به راځي، څوک دی، چې په ژوند کې یې داسې یوه نیمه تېروتنه نه وي کړې؟

خو په زړه کې یې ځان سپک، ګنهکار، داسې یو ناوړه څوک ګاڼه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د ژوند تر پایه به ونه شي کولای، خپله د غه ګناه جبران کړي. زړه یې غوښتل د پلار په وړاندې ګونډه شي، د هغه لاسونه ښکل کړي او ښښنه ترې وغواړي. خو بیا یې هم په سپین سترګۍ او بې پروایي او آن په ترخه ژبه وویل:

- څوک دی، چې په ژوند کې یې داسې یوه تېروتنه نه وي کړې؟

ګراف ایلیا اندرېوویچ له زوی نه د دې خبرې په اورېدو، سر داسې ښکته واچاوه، چې ګواکې، څه شی لټوي، خو وې ویل:

- هو کې! هو کې، ګرانه ده، ډېره ګرانه ده. زه وېرېږم، چې د دومره پیسو پیدا کول به خورا ګرانه وي... هو کې، څوک دی چې په ژوند کې یې داسې تېروتنه نه وي کړې. هو کې، څوک دی چې په ژوند کې یې...

بیا یې زوی ته یو ځغلند نظر وکړ او په ښکنځلو، ښکنځلو له کوټې نه ووت...... نیکولای که څه هم ځان هر ډول غندنو او سپکاوي ته چمتو کړی و، خو د پلار له خوا د دغو شان کړو هیله یې نه لرله. په داسې حال کې چې ګبنهې پسې اخېستی و، په ساندو ساندو یې پلار پسې غږ کړ:

- پلارجانه! پلارجانه... ما وبښه. د پلار لاسونه یې راونیول او د هغه لاسونه ښکل کړل او په ژړا شو.

***

د پلار او زوی د ناندرېو سره هم مهاله، د مور او لور ترمنځ هم تر هغو لا په ترخه ژبې ناندرۍ روانې وې. ناتاشا په خورا تلوار او ګبنهې مور ته راغله او وې ویل:

- مورې! مورجانې! هغه ماته...

ناتاشا په چغو چغو وویل:

- تا ته څه؟

- ادکې قربان دې شم، هغه ما ته د واده کولو وړاندیز وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشرې ګرافينې غوږونو، دا نه منله، دا يې نه منله چې دينيسوف، د واده کولو وړانديز کړی دی، چاته؟ دغې وړې نجلۍ ناتاشې ته چې تر پرونه پورې يې نانځکو سره لوبې کولې او اوس هم لا په زده کړو لګيا ده. ګرافينه لا هيلمنده وه چې ګوا کې ناتاشې ټوکه کړې ده، هغې وويل:

- ناتاشې، دا څه حماقت دی؟ دا خبرې پرېږده، بيا داسې ونه وايې.

ناتاشا په خواشينې بڼه ځواب ورکړ:

- حماقت؟ د څه شي حماقت؟ زه تا ته د زړه خبره کوم. زه راغلم له تا نه وپوښتم، چې څه ځواب ورکړم او ته وايې حماقت؟

ګرافينې اوږې پورته واچولې او وې ويل:

- باور مې نه راځي، چې ښاغلی دينيسوف دې تا ته د واده وړانديز کړی وي، خو بيا هم که هغه دا کار کړی وي، ورته ووايه، چې هغه احمق دی او بس.

ناتاشا په خورا زغرده ځواب ورکړ: نه، نه، هغه هېڅ احمق نه دی.

ګرافينې په خواشينۍ او له ملنډو نه په ډکه ژبه وويل:

-ښه، چې داسې ده،نو له ما نه څه غواړې؟ اوس تاسو ټول مين شوي ياستۍ، چې مينه شوې يې، ورشه ښځه يې شه، واده ورسره وکړه.

-نه، نه مورجانې، مينه شوې نه يم، ګمان نه کوم چې مينه شوې به يم.

-ډېره ښه ده، چې مينه شوې نه يې، همداسې، هغه ته ووايه.

-مورجانې! ته خواشينې شوې؟ خواشنې کېږه مه. د زړه سره ته ماته ووايه، په دې کې زه څه ملامته يم.

ګرافينې وموسېده او وې ويل: ښه ده، نو چې داسې ده، څه وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراني ! که غواړې، زه به ورشم او ځواب به ورکړم.

ناتاشا د مور موسکا سره خپله موسکا مل کړه، او وې ویل:

-نه، نه، زه خپله ځواب ورکوم. یوازې ته رازده کړه، چې څه شی او ځنګه ورته ووایم، تاسو ته خو خورا آسانه ده چې ځواب ورکړې. خو که تا هغه لیدلای وای، چې هغه ما ته دا ځنګه وویل، پوهېږم، هغه نه غوښتل ووایي، هسې د زړه زور پرې زور شو.

-په هر حال، ته باید، هغه ته د نه ځواب ووایې.

-نه، نه کېږي ! ډېر مې زړه پرې خوږېږي، ډېر ښه هلک دی.

ګرافینه په دې خوا بدې وه، چې چا ځنګه زړه کړی، ددې ماشومې لورته د پېغلې په سترګه وګوري، هغې وویل:

-تا ته نه ښايي، چې څه ووایې، زه خپله یې ځواب وایم.

-نه، نه، هېڅکله ! زه خپله یې ځواب ورکوم. تاسو راشی او د دروازې له شا نه غوږ ونیسی چې څه ورته وایم.

ناتاشا ددې خبرې نه وروسته منډه کړله او په تلوار د کمکي تالار نه تېره او ځان یې لوی تالار ته ورساوه. دینیسوف، هماغه شان پر څوکۍ د پیانو مخې ته ناست او خپل لاسونه یې پر مخ اېښي وو. هغه د هغې د آرامو قدمونو په اورېدو سره له ځایه پاڅېد، په چټکو ګامونو د هغې خوا ته ورغی او وې ویل:

-ناتالی، زما برخلیک تاسو پورې اړه لري، ژوند مو ستاسو په لاس کې دی، ووایی، ووایی، یو څه ووایی.

-واسیلي دیمتروویچ ! تاسو نه پوهېږئ، چې څومره خواشینی یم... نه، نه، خو تاسو دومره مهربانه یاستی، چې اندازه نه لري... باید ووایم، چې تاسو به د تل لپاره، ما ته همداسې ګران واوسی.

دینیسوف د هغې پر لاسونو ورخم شو او ناتاشې یو څه هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناپوهېدونکي عجيب غږونه اورېدل، هغه ويل.

هغې، د هغه تور او کړې کړې وېښتنه مچ کړل. په دې وخت کې و چې د ګرافينې د کميس غږهاری واورېدل شو، هغه په چټکۍ د دوی خواته را روانه وه. هغې له ګېنۍ نه په ډک آواز چې د دينيسوف په غوږو سخت دروند لګېده، وويل:

-واسيلي ديمترووېچ! له تاسو نه مننه، چې مونږ ته مو وياړ راوباښه، خو غوارم ووايم، چې زمونږ لور لا خورا کوچنۍ ده، بله دا چې تاسو زما د زوی نېږدې ملګری یاست، ښه به دا وه، چې لومړی په دې اړه له ما سره غږېدلی وای، کېدای شي بيا به مو دغه راز ځواب نه وای اورېدلای.

دينيسوف چې سرښکته اچولی و، په خورا ملامته ژبه يې وويل: ګرافينې...غوښتل چې نور څه ووايي، خو په شک کې شو چې وې وايي او کنه؟

ناتاشا چې په داسې زوربدونکې او ملامتې بڼه هغه ته په آرامۍ او کرارۍ کتلای نه شو، په چغو چغو او په لوړه په ژړا شوه.

دينيسوف چې پرې پرې غږېده، له ګېنۍ نه په ډک او ربږدېدونکي آواز يې، وويل:

-ګرافينې! زه ستاسو په وړاندې ګنهګار او ملامت يم، خو تاسو په دې پوهېږئ، چې زه ستا لور او ستاسو ټولې کورنۍ ته داسې درناوی لرم چې که دوه ژوند مې هم لرلای، ما به له... په دې وخت کې يې سترګې د مشرې ګرافينې سترګې سره برابرې شوې او پام يې شو چې د هغې مخ له ګېنۍ او قهر نه ربږدي، د هغې لاس يې راونيو، هغه يې ښکل کړ او وې ويل:

-د خدای په امان ګرافينې!.. او پرته له هغه چې ناتاشې ته وګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

په چټکو ګامونو او تلوار له کوټې ووت.

***

رستوف، بله ورځ خپل ملګری، چې نور يې يوه ورځ هم په مسکو کې د پاتې کېدو هيله نه لرله، بدرګه کړ. د هغه د مسکو ټولو ملګرو، له هغه سره د خدای په امانۍ په وياړ له جپسي سندرغاړو جټانو سره راټول شوي وو.

د دينيسوف هېڅ په ياد نه و، چې څنګه يې هغه په ګاډۍ کې کېنولی و او څنګه يې درې تم ځايه بدرګه کړی و.

رستوف د دينيسوف تر تګ نه وروسته، دوه اونۍ نور هم په مسکو کې دې ته ناست و، چې مشر ګراف، هغه د پور پيسې، چې پيدا کول يې څه آسانه خبره نه وه، برابرې کړي. په دې ټوله موده هېڅ کله له کور نه د باندې نه وت او زياتره وخت به يې له نجونو سره تېراوه.

سونيا تر پخوا هم له هغه سره مهربانه او خواخوږې وه. داسې بربښېده چې غواړي هغه ته ښکاره کړي، چې د جوارۍ بايلل خپله يوه قرباني ده او له دې کبله، دې ته لا ګران شوی دی. خو نيکولای، نور نو ځان د هغې د يارۍ وړ نه ګاڼه. پرته له هغه چې له خپل کوم ملګري او دوست سره وګوري يوازې د نجونو د خاطرو په کتابچې او کتابګوټې کې به يې شعرونه او سندرې ليکلې. بالاخره، وروسته له هغه چې د دولوخوف درې څلوېښت زره روبله پور يې پرې کړ، بې له هغه چې د خپل مسکو له کوم ملګري سره خدای په اماني وکړي، د نوامبر د مياشتې په وروستيو ورځو کې، خپل غونډ پسې چې پولنډ ته رسېدلی و، لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دويم کتاب

دويمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

پيير لـه خپلې ميرمنې سره تر نانـدريو او شروشـور نـه وروسـته د پيترزبورګ په لور وخوځېد. د تـورژيکي پـه رباط کـې د هغـه لپاره آس پيدا نه شو او يا څوکيدارنه غوښتل چې هغـه تـه آس ورکړي. پيير اړ وت چې د آسونو تر رارسېدو پورې انتظار پاتې شي. هغـه پرتـه لـه هغـه جامې وباسي، پر هغه چرمي اوږدې څوکۍ، چې مخې ته يې ګردې ميز ايښی و، ډډه ولګوله او خپلې لويې پښـې يې چې غټې غټې تـودې موزې يې پښو کړې وې، پر ميز کېښودې او په خيالو کې ډوب شو.

چوپړ وپوښتل: امر کوئ چې بکسونه مو راوړم؟ کټ چمتو کړم؟ چای راوړم؟

پيير ځکه ځواب نه وايه، چې نه يې څه اورېدل او نه يې څه ليدل. هغه لا په تېر تم ځای کې چرتي شوی و او لاتر اوسه پورې په هماغـه چرت کې و. په هماغه مهم فکر کې، نو ځکه يې هغـه څـه تـه چې د ده پـه شاوخوا کې تېرېدل پام نه اړاوه. هغه نه يوازې د دې لېوالتيا نه لرله چې پوه شي کله، وخته يا ناوخته به پترزبورګ ته رسېږي. له دې سره يې هم مينـه نـه ښودله، چې پـه دې رباط کـې بـه ده تـه د اسـتراحت او وېدو کېدو ځای پيدا شي او کنه؟....

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوکېدار، د هغه ښځه، د رباط مشر او يوه بوډۍ چې ګنډل شوي شيان يې خرڅول، هر يو په وار راتلل او د خپل خدمت وړانديز يې کاوه. پېير چې هماغه شان پر څوکۍ ډډه لګولې او پښې پر ميز پرتې وې، د خپلو عينکو له شا نه هغو ته کتل او په دې نه پوهېده، چې هغوی له ده نه څه غواړي او څنګه کولای شي، د هغو ستونزو د آواری نه پرته چې د ده خيالونه پرې اخته، ژوند کوي. هغه د هغې ورځې نه وروسته چې د سکولنکي په ځنګله کې له دوئيل نه راستون شوی و، او هغه شپه يې په شوګيرو او سخت عذاب کې تېره کړې وه، پر له پسې، هماغه يو خيال زوراوه او هېڅکله يې ځان د هغه خيال له منګلو ژغورلی نه شو. همدا له عذاب نه ډک خيال اوس د دغه سفر په يوازيتوب کې، په لاپياوړتيا د ده پر خيالونو يرغل کړی و. د هر بل څه په اړه به يې چې فکر کاوه، تل به يې خيال هماغه پوښتنو ته بېرته راګرځېده، چې ده نه شو کولای، هغه ته ځواب پيدا کړي. داسې بريښېده چې د هغه په مغزو کې، هغه پېچ سرچپه شوی دی، چې د ده ټول د ژوند بهير ترې چورلېږي....

څوکېدار راغی او په خورا کمينۍ يې له هغه هيله وکړه، چې عاليجناب دې يوازې دوه ساعته صبر وکړي، که آسونه را ونه رسېدل، هغه وخت به يې تاسو عاليجناب ته، د رباط ځانګړي آسونه، ستاسو خدمت ته وګمارل شي. (پخوا به په هر رباط کې، درې درې، آسونه د زېرمې په توګه د بيړني او فوق العاده چارو لپاره ولاړ وو.)

هر څه چې وشول، وشول (دا هسې خبرې وې، ټوله موخه يې دا وه، چې له دغه مسافر نه زياتې پيسې وشکوي) پېير له ځانسره بنګېده او ويل يې:

-دا ښه وه که بد، چې ما وکړل؟ زما لپاره ښه دی، خو د بل مسافر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره به سپکاوی وي، د هغه لپاره به دا حتمي وي، ځکه پرته له دې به وربې پاتې شي...ما دولو خوف په ګولۍ وویشت، ځکه مې وویشت چې تصور مې کاوه، زه هغه سپک کړی یم. او فرانسویانو شپاړلسم لویي اعدام کړ، ځکه هغه یې جنایتکاره ګاڼه او یو کال وروسته یې هغه کسان اعدام کړل، چې هغه یې اعدام کړی و، هر یو د یو څه په پلمه، دلته ګناه څه ده؟ ښه والی څه و؟ له کومو شیانو سره باید مینه وشي؟ کوم شیانو نه باید کرکه وشي؟ د څه لپاره ژوند وشي؟ زه څوک یم؟ ژوند څه شی دئ؟ مرګ څه دئ؟ او کوم قوت دی چې ددې ټولو لاربښوونه کوي؟ همدا سې یې له ځانه دا پوښتنې کولې. له دغو ټولو پوښتنو نه، د یوې لپاره هم ځواب پیدا کېدای نه شو، خو یوازې یو ځواب و، هغه هم منطقي نه و او هغه ځواب هم ددې د پوښتنو ځواب نه و، ځواب دا و: په پای کې مرې، هرڅه به پای ته ورسېږي. مرې او هلته به هرڅه دربرالا شي، یا به چور پوښتنې نه کوئ. خو مرګ هم وحشتناکه دی.

تارژکې کلبوا له بوډۍ، په خپل زورونکي آواز، خپلو کالو په تېره بیا د وزې له چرمه جوړو شویو څپلکو، اخښتو ته پلورونکي، وربلل. پېیر په زړه کې وویل:

- زه په سلګونو روبله لرم او نه پوهېږم، څه پرې وکړم، خو دا بوډۍ په څېرې څېرې پوستین کې زما تر مخې ولاړه ده او په سپین سترګۍ ماته ګوري، دا پیسې د څه لپاره، د هغه په کار دی؟ ایا دا پیسې د یوه ویښته په اندازه کولای شي د هغه د نیکمرغۍ یا روحي آرامۍ سبب شي؟ ایا په دې فاني دنیا کې داسې څه شته چې ما او هغه د مرګ او ظلمت له ناوړې کړۍ نه وژغوري؟ مرګ، چې هر څه پای ته رسوي، غواړې که نه غواړې، نن یا سبا رارسېدونکی دی، په ځنډ او که ژر خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ ژوند ، د ابدیت په وړاندې له یو شیبې زیات، بل څه نه دی...

د هغه چوپړ، هغه ته دا سې یو کتاب ورکړ، چې پاڼې ترنیمایي پورې شکېدلې او سمې نه وې، هغه د مېرمن سوزا ،له خوا د لیکونو په بڼه یو لیکل شوی رومان و ،.دا د هغه "املي دومانسفلد "له خوا د لیکل شویو، لیکونو یو جونګ و. پېږ، د (املي دومانسفلد) په نامه د یوې ښځې د رنځونو او له تقوا نه ډکو مبارزو د داستان لوستل پیل کړل. بیا یې په زړه کې وویل:

-اوس ګوره ! دې ښځې چې د خپل مین په وړاندې دربدلې، څه مبارزه یې کړې ده؟... دا خو ناشونې ده چې خدای دې، له خپلې ارادې نه پرته، بل څه غوښتنه د هغه روح ته ورکړی وي. زما پخوانۍ ښځه خو اصلا د دغو مبارزو سره څه اړیکي نه لرل، هغه برحقه هم وه. له یو شیبې ځنډ نه وروسته یې بیا له ځان سره وویل:

-هېڅ بشر ،نه څه موندلي او نه یې څه جوړ کړي دي،موږ یوازې په دې پوهېدای شو پوه شو ، چې په هېڅ نه پوهېږو. او دا د انساني پوهې تر ټولو لوړه پوله ده.

هغه ته په خپل روح،ځان او له ځانه چاپېر هرڅه، بې معنی او پوچ برېښېدل، خو پېیر له خپل چاپېریال سره په همدې کرکې کې، یو زورونکی لذت موندہ.

څوکېدار بیا کوټې ته راننوت. هغه یو بل تن مسافر هم چې د آس د نشت والی له امله، ځنډېدو ته اړ شوی و ، له ځانسره راوست، هغه وویل:

-جلالتمابه ! ښنه غواړم چې ځان ته د غږېدو اجازه ورکوم، هیله لرم لږ ځان سره راټول کړئ، چې دغه ښاغلی هم کېني. دا یو بوډا ، لنډونی، ځیږ اډوکی مسافر و چې ژېړ ېخنه او ګونځنه څېره یې درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼې، سپينې، پر ځلېدونکو خړو سترګو رالوېدلې وروځې يې لرلې.
پېير پښې له ميزه راټولې کړې، پاڅېد او پر هغه کټ، چې ده ته يې سره چمتو کړی و، وغځېد. کله ناکله به يې راغلي بوډا مسافر ته وروکتل. مسافر پرته له هغه چې هغه ته پام لرنه وکړي، په تريو تندي، په داسې خوځېدا چې د ستړيا نښې ترې وربدې، د خپل چوپړ په مرسته، کالي بدلول..... بالاخره په کټ کېناست. د لمڅې موزې يې پښو وې. خپل خريلي او پراخ شقيقه لرونکی سر يې د کټ شاته، تکيه کړ. پېير بېزاو خوف يې وڅاره. کتل يې، تند، ځير او داسې اغېزمن و، چې پېير يې لږ څه حيران کړ. پېير غوښتل له هغه نه د پوښتنې په پلمه، څه ووايي، خو همدا چې غوښتل يې شونډې پرانزي او د هغه د حال پوښتنه وکړي، مسافر سترګې وتړلې او خپل ګونځ زاړه لاسونه يې (چې پر يوې ګوته يې د ککرۍ نګين لرونکي ګوته پر ګوتو و) په ټټر صليب ډوله کېښودل او په کرار کرار کېناست. پېير داسې وانګېرله، چې هغه خوب وړی دی او يا هم د کوم ژور ژور خيال په خيالونو کې ډوب شوی دی. د هغه چوپړ هم يو ژېړ مخی بوډا و. مخ يې ګونځې ګونځې او بې وېښتو او بې برېته و. هغه رېره خريلې نه وه، هغه کوسه و. دغه چوپړ بوډا، په خورا چټکۍ ميز برابر او د چاينکو او پيالو تر کېښودو وروسته يې، ايشېدونکی سماوار راوړ. همدا چې هر څه چمتو شول، مسافربوډا سترګې پرانستې، ميز ته وړاندې شو، ځان ته يې يوه پياله چای واچوه او تر هغه وروسته يې خپل کوسه چوپړ ته هم يوه پياله ورکړه. پېير کرار کرار ناآرامه کېده او له دغه مسافر سره يې د مرکې د پيل کېدو هيله لرله، نه يوازې هيله، بلکې هغه يې حتمي ګڼل.
زاړه چوپړ په قاب کې خپله سرچپه اېښودل شوې پياله، چې د نه شوي قند يوه ټوټه يې هم ترخنګه ايښی و لږ شاته راکش او هم مهاله يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل:

-نور څه خو به په کار نه وي؟

مسافر ځواب ورکړ:

-نه، نور څه نه غواړم، کتاب مې راکړه.

چوپړ، هغه ته هغه کتاب، چې پېير ته مذهبي وبرېښېد ورکړ او مسافر په خورا تلوسه، د هغه په لوستو بوخت شو. پېير همداسې، هغه ته کتل. بوډا مسافر، ناڅاپه، د کتاب د لوستو په پانه کې، نښه کېښوده، هغه يې وتاړه، سترګې يې سره وروستې، لاسونه يې سر ته تکیه کړل او د پخوا په شان د کټ پر تکیه ور تکیه شو. پېير لا همداسې هغه ته کتل او سترګې يې بله خوا ته نه وې اړولې، چې بوډا سترګې پرانستې او په برندو او تندو کتو يې، مخامخ د پېير سترګو ته وکتل.

پېير ګبنهې واخېست او غوښتل يې چې له دغو کتونه،د ځان د ژغورنې په پلمه مخ واړوي، خو د بوډا د ځلېدونکو سترګو، ځير، هغه داسې تر اغېزې لاندې راوستی و، چې دا کار يې نه شو کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

بوډا مسافر په تند او چټک غږ وویل:

-په خورا خوند به واخلم.

که تېر وتلی نه یم، کولای شم وو ایـم چې تاسو ښاغلی بېزاو خوف یاست؟

پېیر بې له هغه چې ځواب ورکړي، په پوښتنیز غلچک یې د خپلو عینکو له شا نه هغه ته کتل.

بوډا مسافر خپلو خبرو ته دوام ورکړ:

-د تاسو پـه اړه مـې اوربـدلي دي، لـه حالـه مـو خبر یـم، لـه هغـې بـد مرغـۍ نـه چې تاسوته درپېښـه شوې ده، هم خبر یم. داسې وبرېښـېده چې، د بدمرغۍ کلمې تـه یې ځه زور هـم ورکړ. داسې وبرېښـېده چې غوښتل یې وو ایي، هوکې بدمرغي، تاسو چې هر څه ورتـه وایـي، وې وایۍ، خو زه پـوهېږم، هر هغـه څه چې پـه مسکو کې تاسوته درپـېښ شوي دي، یوه بدمرغي ده. هوکې ښاغلیه! زه ډېر افسوس کوم، د تاسو له امله خورا خوا بدی یم او اندېښنه څرګندوم.

پېیر لږ څه سورغوندې شو، پښې یې لـه کټـه کوزې کـړې، ځان یـې راجوړ کړ او په داسې حال کې چې هڅه یې کوله وموسېږي، د بوډا پلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورخم شو.

- له دې پېښې نه زما د يادولو موخه، دا نه وه چې زما لپاره هغه په زړه پورې ده، بلکې زه د دې خبرې يادولو ته خورا ډېر و نورو دلايلو هڅولی يم.

پرته له هغه چې له هغه نه سترګې وشلوي، تر شېبې څنډ نه وروسته يې په کټ کې ځان راجوړ کړ او په دې توګه يې پېير ته بلنه ورکړه چې د ده خوا ته ورنېږدې شي. پېير له دغه بوډا سره، د دغه شان يوې مرکې د پېلېدو لېوالـه نـه و، خو لـه خپلې خوښې نـه پرتـه پاڅېد، هغـه تـه ورنږدې شو او تر څنګ يې کېناست.

بوډا دوام ورکړ:

-زما ګرانه! ښاغليه! تاسو يو بدمرغه ياست! تاسو ځوان او زه غم خوړلی يم او هيله لرم چې د خپل توان په اندازه مرسته درسره وکړم.

پېير، چې پر شونډو يې د لاسي موسکا د خورېدو هڅه کوله وويل:

-آه، هو کې! له تاسو نه ډېره ډېره مننه. جلالتمابه، له کوم ځايه راغلي ياست؟

د بوډا په څېره کې د خوا خوږۍ کومه نښه نه برېښېده بلکې سړه او قهرېدلې وه، خو د دې سره سره يې پر پېير خورا اغېزمنه اغېزه لرله.

بوډا ناڅاپه وموسېد او موسکا يې مينه ناک او پلارنۍ وه، هغه وويل:

-زما ښاغليه! خو که په کوم دليل نه غواړئ، له ما سره وغږېږئ، کولای شې په ډاګه او برالايې وواېې.

پېير وويل:

- نه، دا څه وايې، هېڅکله داسې نه ده، برعکس ستاسو له پېژندګلوۍ نه خورا خوشاله يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بيا يې د نوي آشنا لاس ته وکتل او له نېږدې نه د هغه د ګوتې غمی ته ځیر شو. او د انساني ککرۍ هغه غمي ته چې د (فراماسونانو) نښه وه، په ځير ځير وکتل.

،،د دغه کلمې معنا، رښتني يا رښتيا ويونکي سنګ شکن دی،،

-که اجازه راکړئ، له تاسو نه يوه پوښتنه وکړم؟ تاسو د فراماسون د ډلې ياست؟

بوډا مسافر، چې په هماغه اغېزمن غلچک او برند نظر د پيير سترګو ته کتل ځواب ورکړ:

-هوکې، زه د خپلواکو سنګ شکنانو د ډلې غړی يم او دا دئ د ځان او خپلو ورونو له خوا تاسو ته د مينې او دوستۍ لاس درغځوم.

پيير د هغه ډاډ او باور تر منځ چې د دغه ماسون پر ده کړی و او د هغو ملنډو تر منځ چې د دود له مخې ده پر ماسونيان واهه، حيران پاتې و، چې څه وکړي، وموسېد او وې ويل:

ډاربېږم چې وو ايم، زه ستا له نظرياتو له پوهېدو نه خورا لرې، هو ډاربېږم، غواړم وو ايم، ډاربېږم زما خيالات ستاسو له اعتقاداتو سره، دومره توپير لري چې آن د هغه په اړه خبرې کول هم راته ګران برېښي.

ماسون يعني همدا بوډا مسافر ځواب ورکړ:

-زه ستاسو د خيالاتو سره آشنايم. دغه خيالات چې ته د هغه په اړه غږېږې او تصور کوئ چې هغه ستاسو د ذهني هڅو پايله ده، د زياترو وګړو، تفکر ته ورته دی. دغه ډول خيالات او تفکرات د يو ډول ځانستاينې، کبر، ناپوهۍ او نادانۍ پايله ده. وبښۍ ښاغليه! که زه ستا له خيالاتو سره آشنا نه وای، ما به د هغه په اړه له تاسو سره مرکه نه وای پيل کړې. ستاسو دغه خيالات د خواشينۍ او د افسوس وړ او بې لارې خيالات دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېير چې نرمه موسکا يې پرشونډو خوره شوه، وويل:

-همداسې زه کولای شم ستاسو خيالات بې لارې او د خواشينۍ ور وګنم.

مسافر چې په خپلو پخو او مدللو خبرو، شېبه په شېبه پر پېير خپل اغېز زياتوه، وويل:

-زه هېڅکله نه شم کولای دا دعوا وکړم، چې حقيقت ته رسېدلی يم، هېڅوک په يوازې ځان نه شي کولای حقيقت ته ورسېږي. هغه معبد چې د خدای د ستاينې او لمانځنې ورتيا پيدا کوي خښته په خښته لوړېږي او ودانېږي، دغه لمانځتون، له آدامه تر دې دمه، د ډېرو انسانانو په هڅو پوړ پر پوړ لوړ شوی او لا اوس هم لوړېږي.

ماسون مسافر د دې خبرو له ويلو سره سمدلاسه سترګې وتړلې.

پېير چې هڅه يې کوله تل رښتيا ووايي، په خورا سختۍ يې وويل:

-غواړم.....ووايم چې زه په خدای ايمان نه لرم.

ماسون مسافر، چې په خورا ځير پېير ته کتل، وموسېد. موسکا يې د داسې يوه بډای موسکا ته ورته وه، چې ګواکې په ميليونو شتمنی لري، خو کتل يې، ملال ملال کتل، هغه ګدا ته ورته و، چې پنځه روبله هم نه لري او که هغه ولري، د نړۍ تر ټوله نېکمرغه به وي.

هغه زياته کړه: هو کې ښاغليه! بدمرغی همدلته ده. تاسو ايمان نه لرئ او له همدې امله نه شې کولای هغه وپېژنۍ، خدای نه پېژنۍ او د ټولو بدمرغيو علت هم همدا دی.

پېير دا ومنله او وې ويل: هو کې! هو کې، زه بدمرغه يم، خو څه کولای شم؟

ماسون مسافر، په رېږدېدونکي، لوړ او ځير آواز سره وويل:

-زما ښاغليه! ستاسو بدمرغي په همدې کې نغښتې ده، چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ایمان نه لرئ. تاسو په خدای ایمان نه لرئ، حال دا چې هغه همدلته دی، په ما کې دی، زما په خبرو کې دی، هغه په تا کې، آن ستا په هغو خبرو کې، چې کفر دي، هغه شته دی.

شېبه ځنډ شو او یو سوړ اسویلي یې وویست. له ورایه برېښېده چې غواړي خپلځان آرامتیا کړي، مګر بیا یې په کراره وویل:

-که هغه نه وای، موږ به د هغه په اړه خبرې نه کولای زما ښاغلیه !

خو کومه شېبه یې ناڅاپه غږ لوړ شو او په خورا جذبه یې په لوړ او پیاوړتیا سره وویل:

- موږ د چا او څه شي په اړه غږېږو؟ تاسو له چا انکار کوئ؟ که هغه نه وای چا کولای شو، هغه رامنځ ته کړي؟ چا کولای شو، هغه ناڅرګند او په تصور کې نه ځایېدونکي موجود، څنګه د بشر په ذهن کې ځای پیدا کړی دی؟ څنګه انسان دا فرض کړې ده، ټول بشر دا فرض کړې ده، چې دغه شان نه لیدونکی او په خپلو ټولو ځانګړتیاوو کې مطلق ابدي او پای ته نه رسېدونکی قادر موجود، شته دی؟

له دې خبرې سره له خبرو پاتې او داوړدې شېبې لپاره چپ شو.

پېیر نه غوښتل او نه یې کولای شو، دغه چوپتیا ماته کړي.

بوډا ماسون بیا ژبه پرانسته، خو دا وار یې نه پېیر، بلکې مخامخ، کوم ټکي ته کتل. په خپلو زړو او ناکرارو منګلو کې یې د کتاب پاڼې اړولې:

-هغه شته دی خو درک کول یې خورا ګران دی. که کوم انسان وای او تا یې په شته والي کې شک لرلای، کولای مې شو له لاسه یې راونیسم، هغه تا ته راولم او درو ښیم، مګر زه چې د خدای یو فاني عاجز بنده یم، څنګه مطلق قادر، ابدي پرتم، د رحم او مهربانی سرچینه، داسې یو ړانده ته ورڅرګند کړم؟ داسې یو چاته چې ړوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، یا په لوی لاس خپلې سترګې تړي، چې څه ونه ویني، درک یې نه کړي، آن خپل سپکوالی او رذالت ونه ویني او احساس یې نه کړي.

شېبه ځنډ وروسته یې په سپکاوی او ملنډو وویل:

-ته څوک یې؟ ته څه شی؟ تصور کوئ، چې که کفر وو ایې، هوښیار به ښکاره شې؟ خو تر یو هغه ماشوم نه هم بې عقله او ناپوهه یې چې په مهارت جوړ شوي ساعت سره لوبې کوي، او بیا په خورا بې اعتقادۍ وايي: د ساعت پر جوړونکي اعتقاد نه لري، هغه ماشوم ځکه دا خبرې کوي، چې د دې ساعت په قدر او په دې نه پوهېږي، چې هغه څه په کار دی. د هغه پېژندنه خورا ګرانه ده، د آدم له پیدا ېښته تر نن پورې پېړۍ پېړۍ د هغه د پېژندنې په هڅه او لټه کې یو. د هدف او آرمان لاره خورا ګرانه او اوږده ده. خو په دې لاره کې تیندکونه او نیمګړتیاوې، د هغه د پرتم او زموږ د ناتوانۍ نښه ده.

پییر د زړه له کومې، او په ځلانده سترګو د دغه مسافر بوډا خبرې ته ځیر و او پرته له هغه چې د هغه وینا پرې، یا څه ترې وپوښتي، سر تر پښو ورته غوږ و او هر هغه څه چې دغه پردي سړي ده ته ویل، په ورین تندي او د زړه له تله یې اورېدل او منل. ایا هغه، هغه منطقي دلایل، چې د دغه مسافر ماسون په خبرو کې نغښتي و، منل او یا د هغه باور، د ماشومانو باور ته ورته و چې د ماسون د ډاډمن غږ او غوره وینا نه یې سرچینه اخیسته، او د هغه په غږ کې، کله نا کله رېږد بدادی یې سکوت ته اړاوه، یا د هغه ځلېدونکو زړو سترګو، چې په دې اعتقاد کې پخې شوې وې پر ده اغېز کاوه، یا د هغه آرامۍ او ژور ایمان و چې د بوډا زړه یې روښانه کړی و او بیا به یې خپلې ناهیلۍ او پریشانۍ ته کتل او د حیرت په څنډو کې به ډوب شو. په هر حال، هرڅه چې و، و، هغه په رښتیا هم د زړه له تله، هیله لرله د هغه بوډا په خبرو باور وکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او باور يې کاوه او داسې يې انګېرله چې له ژوند سره د مينې، د خوښۍ او آرامۍ احساس يې زړه ته راستنېږي.

بوډا ماسون وويل: هغه د عقل په مرسته موندی نه شو، هغه بايد په روح او ژوند کې احساس کړو.

پيير چې په شک سره يې، په زړه کې د شک راوېښېدل احساسول، وويل:

-نه پوهېږم..له دې يې وېره لرله نه چې، د هغه د مرکچې دلايل ضعيفه او سر نه خلاصېدونکي وي، هغه ډارېده پر هغه باور وکړي، نو ځکه يې وويل:

-نه پوهېږم، نه پوهېږم، څنګه انساني عقل نه شي کولای، پر هسې پوهې پوه شي، چې موږ پرې غږېږو.

د ماسون پرشونډو، مهربانه پلرنۍ موسکا خوره شوه او وې ويل:

-آسماني حکمت او حقيقت لکه رڼې اوبه داسې دی، چې موږ غواړو خپله تنده پرې ماته کړو، ايا موږ کولای شو، په ناولي کپړي کې دغه شان رڼې اوبه راواخلو او دهغې پر سپېڅلتوب قضاوت وکړو؟ يوازې د خپل ځان او روح د سپېڅلتوب له لارې کولای شو د دغو رڼو اوبو سپېڅلتيا ومنو.

پيير په خوښۍ سره وويل: هو کې، هو کې، همداسې ده.

-آسماني حکمت او پوهه پر هېڅ کوم عقلي بنسټ چې عقلي تحليل لري لکه فزيک ،تاريخ او يا کيميا ولاړ نه دی. لوړه پوهه، مطلق عقل دی او هغه يوه پوهه ده، هغه پوه علم کل دی. هغه علم چې په هغه کې د ټولې نړۍ او انسان ځای ټاکل او سپړل کېږي. ددې پوهې او علم زده کړې او منلو لپاره، انسان بايد خپل زړه هر ډول ناولتيا نه سپېڅلی کړي، هغه نوی کړي او ددې کار لپاره تر پوهې نه مخکې بايد ايمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولړو او د هغه د کمال هڅه وکړو. د غه ارمان ته د رسېدو لپاره، باید د خدای ځلا چې موږ یې وجدان نوموو په ځان کې ځای او ونغاړو.

پیېر د مننې په نښه سر وښوراوه او وې ویل:

-هو کې، هو کې.

-د زړه په سترګو، په خپل ځان کې ناست انسان ته وګوره او ترې نه وپوښته: ایا ته له خپل وجدانه راضي یې؟ هر څه عقل ته سپارنې چېرته رسولی یې؟ ته څوک یې؟ تاسو زما ښاغلیه! تاسو ځوان، تاسو بډای، تاسو هوښیار عاقل، تحصیل کړی... تاسو ته دا ټولې ښېګڼې درکړل شوي دي، تاسو له هغو نه څه ګټه اخېستې؟ ایا له خپل ژوند نه راضي یاستی؟

پیېر تندی تریو کړ او وې ویل: نه، زه له خپله ژونده کرکه لرم.

-چې کرکه ترې لرې، بدل یې کړه، سم یې کړه، ځان سپېڅلی کړه، څومره چې ځان سپېڅلی کړی، په هماغه کچه به پر حکمت لاسبری شی. زما ښاغلیه! خپل ژوند ته لږ ځیر شه، هغه دې څنګه تېر کړی دی؟ په عیش و نوش کې، له ټولنې مو هر څه واخېستل، خو هېڅ څه مو په بدل کې ورکړي نه دي. شتمنی لاس ته درغله، له هغه مو څه ګټه واخېسته؟ خپلو، خپلو خپلوانو ته مو څه وکړل؟ د خپلو لسګونو زرو مرئیانو په اړه مو څه فکر کړی دی؟ ایا له هغو سره مو څه مالي معنوي مرسته کړې ده؟ نه! نه! د هغو له ټول توان او زیار نه مو یوازې د خپل عیش و نوش لپاره ګټه اخېسته ده. هو کې، دا هغه څه دي، چې تاسې کړي دي او بس. ایا تاسو ځان لپاره کوم کار موندلی چې خپلو خپلوانو ته خدمت وکړئ؟ نه، نه، تاسو خپل ژوند هسې په چټیاتو او اپلتو تېر کړی دی او بیا مو واده کړی دی، زما ښاغلیه! واده مو وکړ، د یوې ځوانې ښځې لارښوونه مو په غاړه واخېسته؟ له هغې سره مو څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړئ؟ هغې سره مو د ربښتیا د موندلو په برخه کې هېڅ ډول مرسته ونه کړه، ښاغلیه زما ! برعکس هغه مو د دروغو او بد مرغیو په سېلاب کې لاهو کړه. کوم سړي تاسو ته سپکاوی وکړ، تاسو هم د هغه د مرګ تکل وکړ، له پښو مو واچاوه او اوس تاسو وایۍ چې خدای نه شته او له خپل ژوند نه کرکه لرئ، هو کې دلته هېڅ د حیرانتیا خبره نه شته، زما ښاغلیه !

بوډا ماسون، ګواکې چې له اوږدو خبرو نه ستومانه شوی وي، پر څوکۍ یې تکیه وکړه او سترګې یې وتړلې. پېیر د هغه برندي، زړې ګونځې، مړي ته ورته څېرې ته ځیر و او پرته له هغه چې سون یې له خولې ووزي، له ځانسره یې څه ویل. داسې بربښېده چې وایي:

-هوکې ! زما ژوند کرکجن، بدمرغه، بې حاصله او له ګناهونو ډک دی، خو زړه یې ونه شو کولای، د بوډا چوپیتیا ماته کړي.

بوډا ماسون په یوه خرپېدلي او ډډ تو خي سینه صافه کړه او خپل چوپړ ته یې ورغږ کړ.

پرته له هغه چې پېیر ته وګوري، وپوښتل:

-ښه ! آس څه شو؟

-یو کرایي آس پیدا شوی دی، مګر تاسو وېده کېږی نه؟

-نه، نه وېده کېږمه، درځی، بارونه وتړئ.

پېیر پاڅېد ، په داسې حال کې چې سر یې ټیټ اچولی و ، په کوټې کې یې ګرځېدل پیل کړل، کله ناکله به یې هغه ته ورکتل او له ځانسره به یې وویل:

-دا څه کوئ؟ ربښتیا ځي که څنګه؟ پرته له هغه چې خپلې خبرې پای ته ورسوي او له ماسره د مرستې کومه ژبه وکړي، غواړئ لاړ شۍ. ما یوازې پرېږدئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوکې، ما رښتیا ددې شیانو په اړه فکر نه کاوه، ټول ژوند مې ټول ګناه ګناه او سپکاوی و، خو ما له دې ژوند سره نه مینه لرله او نه د هغه لېواله وم. مګر دا سړی چې رښتیا او حقیقت ته رسېدلی دی، که غوښتل یې وای، کولای شو، ما ته هم لارښوونه وکړي.

پېیر غوښتل چې دا خبرې بوډا ماسون ته هم ووایي، خو زړه یې نه شو کولای.

بوډا مسافرله خپلو زړو او ژوند ځپلو منګلو سره، خپل کالي ټول کړل، د خپل پوستین تڼۍ یې وتړلې، د خپلو ټولو چارو تر سرته رسېدو نه یې وروسته یې پېیر بیزاو خوف ته مخ ورواړاوه او په خورا آرامۍ او ډاډمن آواز وویل:

-ښه زما ښاغلیه ! اجازه راکړئ، وپوښتم او س کوم پلو؟

پېیر په نه ډاډمن، ماشوم وزمه ژبه ځواب ورکړ:

-زه، زه د پترزبورګ پلو. زه له تاسو مننه کوم او په ټولو خبرو کې له تاسو سره موافق یم، خو تاسو فکر ونه کړی، چې زه دومره ګناهګار او نادانه یم، زه د زړه له کومې نه غواړم، هغه شان واوسم، چې تاسې یې هیله لرئ. مګر ما هېڅکله له هېڅ چا نه په دې برخه کې مرسته او لارښوونه، لیدلې نه وه... که څه هم پوهېږم، چې له هر چا نه د مخه، زه خپله په دې کې ملامت یم، له تاسو هیله کوم، مرسته راسره وکړئ، لارښوونه راته وکړئ، رازده یې کړئ..... نور یې ونه شو کړای خبرو ته دوام ورکړي، ستونی یې راډک شو او مخ یې واړاوه.

بوډا ماسون ډېر ځنډ چپ و او تصور کېده، چې څه فکر کوي، خو بالاخره یې وویل:

-یوازې خدای دی چې مرستندوی دی، خو هغه څه چې زموږ د ورونو په توان کې وي، له تا نه به ونه سپمول شي زما ښاغلیه ! تاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پترزبورګ ته روان یاست، دغه یاددښت به ګراف ویلارسکي ته ورکړې (یو کاغذ یې راواخیست، قات یې کړ او د هغه په څلورمه برخه کې یې څه کلمې ولیکلې) که اجازه راکړئ، تاسو ته یوه سپارښتنه او مشوره درکوم. پلازمېنې ته چې ورسېدئ، تر هر څه لومړی، د ځان پېژندنه پیل او د ځان په اړه فکر پیل کړئ. د ژوند پخواني کړه او لارې پرېږدئ.

خو همدا چې چوپړ یې کوټې ته راننوت، زیاته یې کړه:

-ښه، ښه زما ښاغلیه! سفر مو په خیر. تاسو ته د برې هیله کوم!

پېیر وروسته په رباط کې د مسافر د نوم لیکنې له دفتر نه پوه شو، چې دغه سړی، اوسیپ الکسي یوویچ بازدایف (د نولسمې پېړۍ په پیل کې، د روسي فراماسیونانو د ډلې یو ستر غړی) نومېده. بازدایف د دغه غورځنګ دنوویکف (د روسیې د سترې ټولواکې دویمې ایکاترینې په زمانه کې ستر مبلغ) له زمانې نه د فراماسیون د ډلې غړی و. پېیر د هغه تر تګه وروسته تر ډېر یې پورې و نه شو کولای ویده شي، د آس د چمتو کېدو خیال یې هم له فکره ووت. له غمه په کوټه کې ګرځېده راګرځېده او د خپل ګناهونو نه تېر ډک ژوند په اړه یې چرتونه وهل. هغه د خپل نوي، راتلونکي او ګناهونو پاک، سپېڅلی، با تقوا او نېکمرغه ژوند تصور هم کاوه، او داسې یې ګڼله چې په خورا آسانۍ به یې پیل کړي. هغه داسې انګېرله چې، یوازې له دې کبله د ګناه غېږ ته لوېدلی، چې بې پروا و او په دې نه پوهېده، چې د پرهېزګارۍ او تقوا ژوند څومره ښکلی او سپېڅلی دی. لویه ګناه لا دا چې دی له دې غفلت او بې پروایۍ نه خبر نه و او نه پوهېده. د هغه په روح او په زړه کې د پخواني شک او تردید، هېڅ یوه نښه هم پاتې نه وه. هغه په ټینګه ډاډ لاره چې د ورورګلوۍ او خواخوږۍ لاره چې د یو بل نه د ملاتړ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپېڅلوالي له لارې رامنځ ته کېږي، جوړېدی شي، او هغه د فراماسيون لاره او جوړښت هم داسې يوه لاره او جوړښت ګڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

پيير چې پترزبورګ ته ورسېد ، هېڅوک يې له خپل راتګ نه خبر نه کړل، هېڅ چېرې نه ته او خپل ټول وخت يې د فوماکمينسکي د کتاب په لوستلو چې کوم ناپېژندل شوی ورته راوړی و ، تېر اوه. پيير د دغه کتاب د لوستلو په وخت کې په يو شي ښه پوهېده او هغه، هغه نا ځرګند خوند او لذت و ، چې تر اوسه پورې يې د دغه کتاب له لوستلو اخيست. دغه خوند ،هغه ډاډ او پوهېدنه وه، چې کمال ته د رسېدو او د وګړو ترمنځ د خواخوږۍ او وروړګلوۍ د مينې له پيدا کېدو نه رامنځ ته کېږي. او اوسيپ الکسيوويچ دی له دغه رازه خبر کړی و. پترزبورګ ته د راستنېدو نه يوه اونۍ وروسته، ګراف ويلارسکي، چې يو پولندي ځوان و ، او پيير له هغه سره د پترزبورګ په بنډارونو کې له لرې آشنايي لرله، د ده ديدن ته راغی. د هغه کره وړه هماغه شان د درناوي نه ډک و چې د دولوخوف د شاهدۍ په وخت کې يې ليدلی و. هغه وخت چې د دوئيل د شرايطو د ټاکنې لپاره ده ته راغلی و. وروسته له هغه چې د کوټې دروازه يې ځان پسې وتړله او ډاډمن شو چې له پييره پرته، بل هېڅوک په کوټه کې نه شته، پيير ته يې وويل:

-جلالتمابه ګرافه ! زه د يو خورا مهم ماموريت لپاره راغلی يم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو ته وړاندېز لرم. زموږ د ورونو د ټولنې يو خورا لوړ غړي هيله او وړانديز کړی دی، چې تاسو ته له ځانګړو شرايطو نه پرته، زموږ د ټولنې غړيتوب ورکړ شي. هغه له ما نه هيله کړې، چې ستاسو د پېژندګلوۍ تضمين وکړم. زه دغه دندې ته په درناوي ګورم او هغه يوه سپېڅلې چاره ګڼم، ايا تاسو هيله لرئ، چې زموږ د خپلواکو معمارانو د ټولنې غړيتوب ومنې؟

پېير د دغه سړي له وچې او سړې ژبې نه، چې پخوا به د نڅا او سندرو په بنډارونوکې د خورا ښکلو ښځو په منځ کې د خوږ ژبي او خوښۍ ډکو لو په نامه پېژندل شوی و، تعجب وکړ، خو بيا يې هم ځواب ورکړ:

-هو کې ! خوښه مې ده.

ويلارسکي، د درناوي په نښه سر ټيټ کړ او وې ويل:

-ښاغليه ګرافه، که اجازه وي يو بله پوښتنه هم لرم. دا پوښتنه له تاسو نه، نه د يو راتلونکي ماسون، بلکې د يو صادق او ربښتيني انسان په توګه کوم او هيله لرم، چې د زړه کومې او په ربښتيني توګه د هغه ځواب راکړئ: ايا له خپلو پخوانيو عقايدو نه اوښتي يې او کنه؟ ايا په خدای ايمان لرې؟

پېير له لږ ځنډ او فکر نه وروسته وويل: هوکې، هوکې، په خدای ايمان لرم.

ويلارسکي وويل: چې داسې ده نور...

پېير يې خبرې ورپرې کړې او وې ويل:

-هو کې ! په خدای ايمان لرم.

ويلارسکي وويل: چې داسې ده درځه، زما ګاډی زما او ستا تګ ته چمتو ولاړ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټوله لاره کې ويلارسکي چوپه خوله و. د پيير د دې پوښتنو په ځواب کې چې هغه به هلته څه وکړي، څنګه ځوابونه وو ايي، ويلارسکي يوازې دومره وويل چې:

-تر ده نه لا پوه او ښه ورونه به هغه وآزمايي او هغوی له تا نه د رښتيا ويلو نه پرته د بل څه هيله نه لري.

د يوې لويې ودانۍ د دروازې له تېرېدو نه وروسته، يوې تيارې برنډې ته ورو ختل، يو کوچنی راڼه د هلېز ته ورننوتل او د کوم چوپړ له مرستې نه پرته يې خپل پوستينونه وويستل. يوې کوټې ته ننوتل او له هغې نه بلې کوټې ته لاړل. يو سړی چې عجيب او غريبې جامې يې اغوستې وې، د وره په خوله راڅرګند شو. ويلارسکي هغه ته ورنږدې شو او په فرانسوي ژبه يې په کراره هغه ته څه وويل او بيا په يو کونج کې لږ څه لويې الماری ته نږدې شو. د پيير پام شو چې هلته څه جامې ځوړندې دي. ويلارسکي د الماری نه يو دستمال راواخيست، هغه يې د پيير په سترګو ورکېښود او د دستمال دواړه سرونه يې، د هغه تر څټه غوټه کړل. داسې چې په غوټه کې يې وېښته هم غوټه او درد احساس يې وکړ. بيا يې پيير د ځان خوا ته ورخم کړ، د هغه مخ يې ښکل کړ، لاس و نيو او يوې خوا ته يې د هغه لارښوونه پيل کړه. په غوټه کې، د هغه د غوټه شويو وېښتو درد ، هغه زوراوه، له درد يې تندی تريو شوی و ، مګر بيا هم هوسېده او نه پوهېده، چې له کوم شي نه شرمېږي... هغه ويلارسکي پسې روان و.

ويلارسکي چې لس دولس ګامه لاړ، ودرېد او وې ويل:

-که رښتيا دې د معمارانو په ټولنه کې د غړيتوب پرېکړه کړې وي، هر کړاو چې په تا راځي، بايد په مېړانه يې وزغمې. (پيير د منلو په نښه سر وخوځاوه) کله چې مو د دروازې د ټکهاري غږ واورېد ، سترګونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مو تړل شوی دسمال لرې کړی.

ویلارسکي د پیېر لاس راونیو ، هغه یې کېښکود او وې ویل:

-تاسو ته مېړانه او برې غواړم او تر دې وروسته لاړ ، ووت.

پیېر چې کله یوازې پاتې شو ، بیا هم موسېده. یو دوه ځله یې اوږې پورته واچولې، لاس یې د ستمال ته وروړ ، ګوا کې غوښتل یې هغه له سترګو لرې کړي، خو بیا به یې لاسونه ښکته واچول. پنځې سترګې چې پنځه دقیقې انتظار پاتې شو ، هغه ته داسې وبرېښېد ، لکه یو ساعت. د هغه لاسونه ستومانه او پښې یې درنې شوې، داسې انګېرله چې خورا ستومانه شوی دی. د هغه په زړه کې ډول ډول خیالونه په راوېښېدو وو. دی په ژوند کې له راتلونکو پېښو نه په وېره کې و ، خو هغه تر دې هم زیات له دې نه وېرېده ،چې څوک یې له ډاره خبر شي،هغه په دې لټه کې و ،چې څه ورپېښېږي او څه رازونه به ده ته وسپړل شي،خو دی له هر څه نه په دې خوشاله و چې په پای کې هغه شېبه رارسېدلې ده، چې بالاخره دی د رښتیا لارته برابرېږي او دی د زهد او تقوا هغه ژوند پیل کوي، چې له اوسیپ الکسي یوویچ سره یې له کتنې وروسته هیله لرله. دروازه په سختۍ سره وټکول شوه. پیېر دستمال له سترګو لرې کړ او شاوخوا یې وکتل. کوټه تپه تیاره وه، یوازې په یو ځای کې یو څراغ چې د کوم سپین کپړي په منځ کې لګېدلی و. پیېر څراغ ته ورنږدې شو او وې لیدل، چې څراغ پر یوه تور میز ایښی دی.پر میز یو کتاب پروت و ،دا سپېڅلی کتاب و. هغه سپین شی چې شمعه په کې بلیده د انسان ککره وه. انساني ککره ، له خپلو سوریو ، اډکو او له غاښو سره. د کتاب لومړنۍ کلمې یې ولوستې:

- په پیل کې کلمه وه او کلمه له خدای سره وه.پیېرچې له میزه ورتاو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو ،یو پرانستی لوی صندوق یې ولید ، چې یو شی په کې ا یښې و ، هغه یو تابوت و ، چې اډوکې په کې پراته وو. ده له دغو لیدل شویو شیانو نه هېڅ حیرت ونه کړ. هغه هیله لرله چې نوی ژوند ، داسې نوی ژوند ، چې د هغه له پخوانی هغه نه چور بل ډول و پیل کړي. هغه د غیر عادي شیانو د لیدو په تمه و ، داسې غیرعادي، چې تر اوسه یې نه و لیدلي. د ککرې، تابوت او سپېڅلي کتاب لیدل هغه نه حیرانا وه. ځان ته یې تر دې نه د عجیبو شیانو وعده ورکړې وه. هغه هڅه کوله په زړه کې د مینې او سپېڅلتیا روح راوپاروي. شاوخوا یې وکتل په زړه کې یې ویل:

-خدای، مرګ، مینه د انسانانو وروروګلوی. هغه هڅه کوله چې، ناڅرګند خو په زړه پورې خیالونه او تصویرونه انځور کړي. په دې وخت کې دروازه راخلاصه شوه او څوک راننوتل. تتوالی او تیارې، هغه تیارې چې د پېیر سترګې نور نو ورسره روږدې شوې وې، او هر څه یې لیدل، ښکاره شو چې د یوې منځنی ونې سړی راننوت. هغه سړی له رڼا نه تیارې ته راننوتی و ، نو ځکه ځای پر ځای ودرېد. بیا په خورا احتیاط سره د میز خوا ته ورنږدې شو او خپل ښکلي په چرمې دستکشو کې مروړلي لاسونه یې پر هغه کېښودل.

د منځنۍ ونې دغه سړي چې، سپینه چرمې چپنه یې اغوستې وه، چپنې د هغه یوه برخه ټټر او د پښو یوه برخه پوښلې وه.

نوی راننوتی سړی، د پېیر د جامو د شغهاري خوا ته مخ وروااړاوه او وې پوښتل:

-تاسو د څه لپاره دلته راغلي یاست؟ تاسو چې د حقیقت په رڼا ایمان نه لرئ او اصلا هغه نه ویني، ولې دلته راغلي یاست؟ له موږه ته څه غواړئ؟ حکمت، خواخوږي که رڼا یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې دروازه پرانستل شوه او ناپېژندل شوی سړی کوټې ته راننوت، په پيير کې يې هماغه وحشت او درناوی راپيښ کړ، چې د ماشومتوب په وخت کې يې د ګناهونو د اعتراف په وخت کې احساس کړی و... زړه او سا يې ربړېدل. هغه وپناوال (ماسونانو هغه څوک په دې نامه يادول چې د حقيقت لټوونکي يې د فراماسون د ټولنې غړيتوب ته چمتو کول) هغه ته ورننوتی شو او هغه يې وپېژاند. هغه دده پخوانی پېژند ګلوی و، هغه سمولپانينوف، نومېده. خو دې خبرې، چې نوی لټوونکی دی پېژني، لږ شانته زوراوه. نوی لټوونکی يوازې يو لټوونکی او زده کوونکی و. پيير تر ډېرې پورې ونه شو کولای، آن يوه خبره هم وکړي، نو ځکه ويانددې ته اړوت، چې خپله پوښتنه تکرار کړي:

بالاخره، پيير تر زيات زيار نه وروسته، وويل:

-هو کې، زه... غواړم بدل شم.

سمولپانينوف وويل: ډېر ښه ! او زياته يې کړه: ايا د هغه طريقې او لارې نه چې زموږ د ورو ګلوی په سپېڅلي نظام کې نغښتې ده او له تاسو سره به د ارمان په رسولو کې مرسته کوي، کوم تصور لرئ؟

پيير په لړزيدلي آواز چې په خورا سختۍ يې لازمې کلمې موندلې، ځکه ګبنۍ اخېستی و او په دې هم رډېدی نه و چې وچې جملې په روسي ووايي، وويل:

-هيله لرم چې لارښوونه مې وکړي، مرسته راسره وکړئ، چې بل انسان شم.

-تاسو د فراماسوني جوړښت نه څه تصور لرئ؟

پيير چې څو مره خبرې اورېدولې، د خپلو خبرو له ګډوډۍ او بې اړيکتوب نه لا شرمېده، هغه وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زه فراماسوني جوړښت، د انسانانو د وروروګلوۍ د ټینګښت ضامن ګڼم، د غه لاره له هغوی سره ښکلو ارمانو ته د رسېدو په برخه کې مرسته کوي، داسې تصور کوم...

ویاند چې ددې وینا له اورېدو نه په ډاګه خوښ برېښېده، په تلوار وویل:

-ډېر ښه! کله مو دا هڅه کړې ده، چې خپل ارمان ته د رسېدو لپاره، له مذهب نه مرسته وغواړئ؟

-نه، ما مذهب بې لاری ګڼلو او د هغه له پوهې نه مې ګټه نه اخېستله.

دا خبرې یې هومره په کراری کولې، چې وینا هغه وا نه اورېدې او وې پوښتل چې څه وایې.

پیېر ځواب ورکړ:

-ما په خدای ایمان نه لاره.

ویاند له لږ ځنډ نه وروسته وویل:

-تاسو د رښتیا په لټه یاستئ، د هغې رښتیا په لټه کې یاستئ چې په ژوند کې د هغو له قوانینو نه ګټه واخلی. تاسو د تقوا او رڼا په لټه کې یاستی؟ همداسې نه دی؟

پیېر دا خبره ومنله، او وې ویل: هو، هو.

ویاند په ټوخېدو سره ستونی صاف کړ او په سپین چرمو کې نغښتل شوی لاسونه یې په ټټر صلیب کړل او وې ویل:

-اوس زه دا دنده لرم چې تاسو ته د خپل وروروګلوۍ د نظام د اصلي هدف رازونه راوسپړم، که دغه موخه، ستاسو هدف سره نبږدې وي، تاسو به د ورورۍ له ټولنې سره د یو ځای کېدو لپاره، له هغه نه ګټه واخلی. د هغه لومړی هدف د ورورۍ د نظام بنسټ جوړوي او هېڅ انساني توان د هغه د ناتوانه کولو توان نه لري، دا د یو داسې ستر راز

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتنه ده چې له لرغوني زماني او آن د لومړني انسان نه راپاتې دی او کېدای شي وو ایو چې د بشر بر خلیک هغه پورې تړلی دی. موږ د دغه راز د ساتنې دنده لرو او هغه باید راتلونکو نسلونو ته وسپارو، خو ددې راز د ساتنې یو راز په دې کې دی، چې د زړه صفایي او ایمان له رڼا نه پرته کېدای نه شي، هر پلټونکی باید د پرله پسې ریاضت له لارې، دغه کار ته چمتو شي. هر څوک نه شي کولای په آسانۍ د دغه مقام د لاس ته راوړنې هیله وکړي. موږ دویم هدف هم لرو او هغه دا دی چې خپلو پیروانو او لټوونکو ته د هغو لاروچارو او دودونو له لارې چې موږ ته زموږ د مشرو لارښوونکو او سپېڅلو سالکانو نه راپاتې دي، د توان تر اندازې ،دوی ته مرسته ورسوو، چې زړونه یې پاک او ذهنونه یې د ایمان په رڼا روښانه شي او په پای کې زموږ دریيم هدف دا دی چې د ورونو د زړونو د سپېڅلتیا او سمې لارې ته د هغو د راوستلو له لارې د ټولې بشري ټولنې نیکمرغۍ لپاره هڅه وکړو. دا په دې معنی چې د خپلو ورونو د زړونو صفایي تقوا او ذهني رڼا ، د بېلګې په توګه د هغو مخې ته ږدو او په ټول توان سره د هغه شیطاني تورتم په وړاندې چې په نړۍ واکمن دی، دربرو. اوس به لږ د دغو ټکو په اړه فکر وکړئ، زه به بیا ستاسو دیدن ته راشم. دا یې وویل او له کوټې نه ووت.

پېیر له ځانسره تکراره کړه: د هغه شیطاني تورتم په وړاندې چې پر نړۍ واکمن دی...په دې لاره کې یې، خپلې راتلونکې هلې ځلې تصور کړې.

هغه د هغو کسانو تصور کاوه، لکه دی خپله چې دوې اونۍ وړاندې و. ده تصور کاوه چې دی د هغو مخې ته ولاړ دی او دښوونکې یا ددغې لارې د ویاند په شان د هغود زړه د سپېڅلتیا او ذهني رڼایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره خبرې کوي. هغه د ګناهونو په سين کې لاهو او په تياروکې د ورک لارو تصور کوي چې دی له هغوی سره د پوهولو مرسته کوي....
هغه د دغه لارې د درې اهدافو، د هغه د وروستی، يعنې د بشر د نيکمرغۍ او سمې لارې ته راوستلو په اړه، چې د ده خيالاتو ته خورا نږدې دی، زيات فکر کاوه. د هغه ستر راز په اړه چې وياند ده ته ويلي و، ده زيات فکر نه کاوه، که څه هم د ده د لټونې احساس يې لمساوه، خو هومره جوړونکی ورته نه برېښېده. دويم هدف، رياضت او د زړه سپېڅلوالی هم د هغه پام ورا نه ړاوه، ځکه چې په هغه شېبه کې يې د اسې انګېرله، چې دی، نو لارې ته سم شوی دی او هغه ټوله پخوانۍ ناولتيا يې ترې ورکه شوې دي. داسې چې پرته د ښو کارونو، د بل هېڅ کار سر ته رسولو ته چمتو نه دی.
نيم ساعت وروسته، بيا لاربنود ويانده راستون شو او هغه ته يې هغه اوه اصله، چې د سليمان د معبد د درجو بنه لرله او هر ماسون بايد هغه د زړه له کومې وپالی، وشمېرل:
لومړی کمينې، فروتني او د نظام د رازونو ساتنه، دويم د مشرانو اطاعت، درېيم ښه اخلاق، څلورم انسان دوستي، پنځم مېړانه او زړورتيا، شپږم سخا، او اوم له مرګ سره لېوالتيا.
ويانده وويل: هڅه وکړئ چې د اوم فضليت په اړه لږ په ځير فکر وکړی. د مرګ په اړه په فکر کولو کې، بايد داسې پايله واخلی چې، مرګ ستاسو لپاره نه يو وحشت، بلکه د يوه مهربانه دوست په بڼه وبرېښي چې رنځېدلی او زوربدلی روح له ناولي رنځ او عذاب نه ژغوري او هغه ابدي آرامۍ او ثواب ته لوړوي.
کله چې لاربنود ويانده له دغې وينا وروسته، بيا له کوټې نه ووت او پيير يې د پرېکړې او فکر لپاره له ځانسره يوازې پرېښود، هغه په زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې وويل:

-هو کې، بايد همدا سې وي، خو زه لا تر اوسه پورې دومره ناتوانه يم، چې له دغه ژوند سره مې، چې اوس يې کرار کرار اصل راته برالا کېږي، زړه تړلی دی. ددې سره سره، ده له هغو اوو فضيلتونه چې ده ته ويل شوي، پنځه هغه په ګوتو شمېرل او بيا بيا يې يادول. هغه دا سې انګېرله سخاوت، مېړانه، ښه اخلاق او انسان دوستي، ټول، ټول په تېره بيا د اطاعت هغه، نه فضيلت بلکې نيکمرغه وه. (هغه په دې خورا ډېر خوشاله وه چې له خپلې خپلواکۍ نه، خپلواک شوی و او ځان يې د هغه چا خوښی ته سپاره چې په رښتيا سره يې واقعي حقيقت موندلی و) هغه اوم فضيلت هېر کړی و او هر څه يې چې کول، هغه ورياد بدی نه شو.

لارښود وياند ، درېيم وار او دا وار هر بل وار نه ژر بېرته راستون شو او له پېير نه يې وپوښتل:

-ايا لا تر اوسه هم پر خپله ژبه او تکل ولاړ او له تاسو چې هر ډول تسليمي غواړي، هغه به سر ته رسوئ؟

پېير وويل:

-دې ټولو کړو ته چمتو دی.

لارښود وياند وويل: يو بل ټکی چې بايد تاسو ته وويل شي او هغه دا دی چې زموږ په روزنيز جوړښت کې، ښودنه نه د وينا بلکې له نورو لارو هم کېږي. دا په دې معنا چې کله کله پر پلټونکی او د حقيقت په غوښتونکی په خپله حقيقت او تقوا تر وينا او خبرو زيات اغېز کوي. دا زما لاره د لرغونو روزنو په ډلې کې تر ټولو هغو زيات اغېزمنه ده، چې د هېرو ګليف له تورو نه ګټه اخلي. هېرو ګليف د هغو څيزونو د څرګندونې دا سې يوه ننداريزه ښه ده، چې د حواسو له لارې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساسېږي، په انځوريزه بڼه د څيز د کيفيت ښودنه کوي.
پيير په خورا ښه توګه پوهېده چې هېڅ ګليف څه ته وايي، خو زړه يې ونه کړ چې څه ووايي. د سکوت سره ويساند تـه غـوږ و او له ټولو شواهدو نه يې دا احساسوله، چې اوس آزماينښت پيل کېږي.
لاړښود ويساند پيير ته ورنږدې شو او هغه ته يې وويل:
-که مو د زړه له کومې پرېکړه کړې وي، کولای شم تا حرم ته بدرګه کړم. له تاسو هيله کوم چې د سخاوت پـه نښـه، خپـل ټول قيمتي شيان ما ته راکړئ.
پيير چې تصور وکړ، د هغه د ټولې شتمنۍ غوښتونکی دی، وويل:
-ما خو له ځانسره څه نه دي راوړي.
- څه چې لرئ، ساعت، پيسې، ګوتې...
پيير په چټکۍ له جيبي کڅوړې نه پيسې او بيا ساعت وروسپارل خو نه يې شو کولای په آسانۍ د واده کړې له خپلې ښورېږې ګوتې نه راوباسي. خو کله چې يې دا چارې تر سره کړې، ويساند ورته وويل:
-هيله لرم د اطاعت په نښه خپلې جامې هم وباسې.
پيير خپل نرۍ کوټ، واسکټ او چپه موزه راوايستل. ويساند د هغه د کميس ګرېوان د هغه د ټټر چپې خوا ته ورخلاص کړ او د هغه د پطلون چپه پايڅه يې تر ځنګانه پورې وربډ وهله. پيير د خپل پطلون د ښي پايڅې د بډوهلو لپاره لږ خم شو خو سړي د هغه ددې کار مخنيوی وکړ او وې ويل چې دې ته اړتيا نه شته. هغه د چپې پښې يو څپلکه ورکړه، چې پښو يې کړي. د هغه پرشونډو يو خپل سره ماشومانه موسکا، چې د شک او پر ځان د ملنډو نښه و، راخوره شوه. په ځوړندو لاسونو او سره خلاصو پښو د ويساند نويو سپارښتنو ته سترګه په لاره و.
ويساند وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زما وروستنۍ هیله دا ده چې د خپل ربښتینتوب د اثباتولو په نښه د خپلو نفساني هیلو نه، تا ته تر ټولو غوره یې ماته وواییږ.

پییر وویل: زما نفساني هیلې؟ زما نفساني هیلې یو دوه نه دي....

هغه نفساني هیلې چې تر ټولو نه زیات، د ربښتینتوب او حقیقت لارې ته، خنډ وي.

پییر په خاموشۍ کې، د خپلو دغو نفساني هیلو شمېرنه کوله:

-شراب؟ ډېر خوړل؟ کبر؟ راحت پالنه؟ قهر؟ بدنیتي؟ ښځې؟ هغه په خیال کې دا ټول شمېرل، تلل او پرېکړه یې کوله، چې کوم یو تر ټولو مخکې دی؟ تر څه ځنډ نه وروسته یې په خورا کرار آواز، چې په سختۍ اورېدل کېده وویل:

-ښځې

ویاند لاربښود، د دغه ځواب تر اورېدلو، لږ وځنډېد خو هېڅ یې ونه ویل. هغه پییر ته ورنېږدې شو او هغه دستمال یې، چې پر میز پروت و، راواخیست او بیا یې د پییر سترګې وروتړلې، او وې ویل:

-د وروستي ځل لپاره تاسو نه هیله کوم، خپل ټوله پاملرنه ځانته ورواړوئ. خپل احساسات ایل کړئ او خپله نیکمرغی نه د شهوت په ارضا کولو، بلکې د زړه په صفائي او تقوا کې ولټوئ. د نیکمرغی سرچینې نه د باندې، بلکې په خپل ځان کې دي.....

پییر په هغه شېبه کې د نیکمرغۍ هغه ژوند ښونکې سرچینې په خپل ځان کې احساسولې، چې د هغه روح یې رڼاوه او زړه د هغو له لېوانتیا نه ډکاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

یو څو شېبې وروسته، په پېير پسې هغه تياره حرم ته يو بل څوک راغی.دا هغه پخوانی ويانـد نـه و ،بلکې دماسون لـه ډلـې سره دده لـه پېژند گلوی سرې،ويلارسکي و.که څه هم تياره و ،خو پېير هغه لـه غـږه پېژنـدلی و. پېيـر د خپـل د ټينـگ تكـل پـه اړه د هغـه نويـو پوښـتنو تـه ځوابونه ورکړل:

-هوکې ! هوکې، تکل مې ټينگ دی.پېير په ورين تندي چې ماشوم وزمه موسکا يې پرشونډو خوره وه، پراخ برېنډ ټټر، يو موزه په پښو او بله پښه بربنډه، گوډ گوډ پـه داسې حـال کـې چـې ويلارسـکي د هغـه پـر بربنډ ټټر، بربنډه توره ابښې وه، په گډه، هغه سره لاړ.

ويلارسكي هغه له كوټې نه وويست، هغه يې له څو دهلېزونو نه تېر کړ، بيا بېرته شا خواته راوگرځېدل، بيا مخامخ لاړل او په پای کې يوې برنډې تـه ورسـېدل. ويلارسـكي وټوخـېد ،د تيږومـاتولو د يـو ځـانگړي سوټک، څو گوزارونه، دهغه ټوخي ته ځواب ورکړ او دهغه په وړانـدې ور پرانستل شو. يو شډل ځيږ غږ (د پېير سترگې هماغه شان تړلې وې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نه د نوم، ځای، دزو کړې د ځای او د اسې نورې پوښتنې وکړې. او وروسته یې بیا هماغه شان تړلې سترګې بل چېرته بو ته.

بل ځای ته د تګ په اوږدو کې، هغوی د کنایې په په ژبه دوی ته د ترمخې سفر کې، سپېڅلې دوستۍ، د نړۍ د ابدي معمار او د هغې مېړانې په اړه خبرې اترې وشوې چې د دغه ستونزمن او ګوا ښمن مزل د سرته رسولو په وخت کې ورسره مخامخ شي، وهل به یې له هغه ګران وي. د دغه سفر په لړ کې د پېير دې ته پام شو چې هغه، کله د پلټونکي، کله د زوربدونکي او کله هم د غوښتونکي په نامه نوموي. هر وار د سوټکانو او تورو د ګذارونو ډول او سند ریزوالی بدلیده. کله چې یې هغه کوم ځای یا کوم چا ته وروست، او دی نه پوهېده، چېرته یا چاته، دې ته یې پام شو، چې د لارښوونکي سرې ګامونه سست شول او د ده د لارښوونکو ترمنځ کوم کړکېچ او شخړه رامنځ ته شوه. هغه واوربدل، چې څنګه د هغه لارښوونکي یوله بل سره په بنګهاري پټ پټ غږېږي. د هغو یوه تن ټینګار کاوه، چې هغه باید له یوې قالینې تېر شي، د هغه ښۍ لاس یې راونیو او پر کوم څه شي یې کېښود. هغه ته یې سره وویل چې کین لاس، د خپل ټټر په کینه خوا کېږدئ او د هغه نظام د وفادارۍ اصول تکرار کړي، چې دی یې د غړیتوب غوښتونکی دی. بیا یې شمعې مړې او پېير یې له بوی نه پوه شو چې الکول یې سره وسوځول. هغه ته یې سره وویل، چې کمکۍ رڼا ووینې. په دې شېبه کې یې د هغه سترګې ورپرانستې، هغه تصور کاوه چې وېده دی، او پېير د الکولو د سوځېدو په تته رڼا کې، څو تنه ولیدل. هغوی ټولو د هغه ویاند په څېر چپنې اغوستې وې. هغوی ټول د ده په وړاندې ولاړ او خپلې بربنډې ځلېدونکې تورې یې د ده د ټټر پلو په نښه کړې وې. د هغوی په منځ کې یو سړی چې په وینو لړلی سپین کمیس یې اغوستی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. پېير د دغه حال په ليدلو، خپل ټټر د تورو خواته وروړاندې کړ او هڅه يې وکړه چې د تورو څوکې د ده په ټټر کې ننوزي، خو تورې دمګړۍ له هغه نه يو پلو ته شوې او هغه سره سم يې د هغه سترګې بېرته وروتړلې.

هغه ته يو غږ وويل: تا اوس کمکۍ رڼا وليدله. بيا يې شمعې سره ولګولې او وې ويل: اوس بايد بشپړه رڼا وګورئ. د هغه له سترګو بيا دستمال لرې کړ او له لسو غږونو نه زياتو هم مهاله غږ وکړ:

- د نړۍ پرتم داسې تېرېدونکی دی.

پېير کرار کرار ګواکې په سد کېږي، کوټې، د هغې ديوالونو او هغه کسانو ته چې هلته وو، کتل.

په کوټه کې د ولاړ ميز تر شاو خوا، چې تور ټوکر پرې غوړېدلی و، دولس تنه ناست وو او ټولو د هغو کسانو په څېر جامې اغوستې وې چې ده څو شېبې مخکې ليدلي وو. ده، ددغو کسانو له ډلې نه ځينې د پترزبورګ په بنډارونو کې ليدلي وو. دلته د مشر پر ځای ده ته يو نا پېژندلی ځوان ناست او يو ځانګړی صليب يې په غاړه کې ځوړند و. د هغه کېڼې خوا ته، يو ايتالوی کشيش ناست و. دا هماغه آبات و چې څو کاله مخکې پېير هغه د انا پاولوفنې په کور کې ليدلی و. دغه شان يو لوړپوړی او پېژندل شوی چارواکی او هغه سويسي سړی چې يو وخت يې د کوراګين په کور کې، د هغه د ماشومانو د ښوونکي دنده لرله. ټولو په داسې حال کې چې په سکوت کې ډوب و، په خورا درناوی يې خپل مشر ته غوږ نيولی وو. په ديوال کې يو ځلېدونکی ستوری ټومبل شوی و. د ميز يوې خوا ته، په بېلا بېلا انځورونو انځور شوې يوه قالينګوټې غوړېدلې وه او بلې خوا ته يو قربانځای، يو سپېڅلی کتاب او پر هغه يوه انساني ککره ايښې وه. له ميز نه ګرد چاپېره، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلب شمعونو ته ورته اوو شمعونه کتار شوي و. دوو تنو پېير ته لار ښودنه وکړه چې د قربانځای خوا ته لاړ شي.

یو بل تن وویل:

- ښاغلو ! دا څه خبرې دي، پرېږدئ، هيله کوم دا خبرې پرېږدئ.

پېير پر ته له هغه چې په ځمکه پرېوزي، له خپلو نږدې ليدونکو سترګو سره، حيران حيران شا و خوا کتل، خو ناڅاپه يې په زړه کې شک پيدا شو او له ځان سره يې وويل:

- چېرې يم؟ څه کوم؟ دا پر ما ملنډې وهي که څنګه؟ وروسته به ددې چارو ياد بدل، ما ته شرم نه وي؟

خو دغه شک د سترګو په رپ کې بېرته ورک شو. له ځانه د چاپېير شويو وګړو برندو څېرو ته ځير ځير و. ټول هغه څه يې ورياد کړل، چې په دې مراسمو کې تېر شوي وو او وويل، چې په نيمه لاره کې به نه درېږي. له شک نه خورا وېرېده، نو ځکه يې د صفا او صداقت د بيا لاس ته راوړلو په هيله د لمانځتون په ورانديې په ګونډو شو او پر ځمکه يې ځان واچاوه. په رښتيا يې هم تر پخوا لا زيات د آرامۍ او خواخوږۍ احساس وکړ. وروسته له هغه چې څو شېبې همداسې په درناوی غځېدلی پاتې شو، سپارښته وشوه، چې پاڅېږي او هغه شان سپينه چرمي چپن واغوندي، لکه چې نورو اغوستې وې. هغه ته يې يو پارو او دري جوړه دستکشه ورکړل. په دې وخت کې مشر استاد، هغه ته مخ وروا ړاوه او وې ويل، چې د سپينې چپنې، سپين والی او پاکي ته چې د پرهېزګارۍ او صداقت نښه ده، پوره پاملرنه ولري. بيا يې د پارو په هکله چې لاتر اوسه د هغه د دندې په اړه څه ورته ويل شوي نه و، وويل چې، دا ددې لپاره دی، چې د هغه په وسيله لومړی خپل زړه له ګناهونو او ناولتيانه پاک کړي او بيا په کمينۍ د خپلو خپلوانو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو وګړو زړونه او روان پاک او رون کړي. بیا د لومړي نارینه د دستکشو په اړه ورته وویل، چې دا راز به ده ته هم دا سې ناسپړلی پاتې شي، خو باید د هغه په ساتنه کې ډېره پاملرنه ولري. د دویم جوړه دستکشو په اړه چې هغه هم د نارینو و، ورته وویل شول، چې هغه د برنډې په غونډو کې په لاس کوي او د دریمې جوړې په اړه، چې ښځینه دستکش و، ورته وویل شول، چې:

- ګرانه وروره! دا دستکش هم ستا دي. دا به هغې ښځې ته ورکړې، چې تر نور ټولو هغو نه تاسو ته د درناوي وړ وي. په دې ډالۍ سره باید هغې ته د خپل زړه سپېڅلوالی څرګند کړې او هغه د معمار واده ته وهڅوې.

لږ څنډه وروسته یې وویل:

- ګرانه وروره! خو پام کوه، چې دا دستکشونه، ناولو لاسونه په لاس نه کړي...

کله چې مشر استاد خپلې دا وروستی خبرې هغه ته اورولې، پېیر د هغه په تندي او څېره کې د خورا ژورې خواشینۍ نښې ولیدې او د هغه په لیدو دی هم لا پسې خواشینی او نېږدې و، چې سترګونه یې اوښکې را وبهېږي. څېره یې د ماشومانو په شان تکه سره شوه. په ګبنۍ او نا آرامۍ یې شاوخوا وکتل او یوه زورونکی چوپتیا خوره شوه.

یوه ورور، دغه چوپتیا بیا داسې ماته کړه چې پېیر یې له لاسه ونیو او یوې قالینګوټې ته یې ورنېږدې او د یوې کتابچې له مخې یې پر قالینې د انځورونو په اړه، ویناوې ورته ولوستلې. دا انځورونه د لمر، سپوږمۍ، سوټک، شاقول، پارو او دوه ټوټې تیږې، انځورونه وو. یوه تیږه شډله او بل هغه یې د مکعب په شان تراشل شوې وه. دغه راز یو پایه او درې کړکۍ او ځېنې نور شیان هم هلته انځور شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې پیر ته یو ټاکلی ځای وټاکه، د برنډې ننبې یې وروښودلې، د ننوتلو (د شپې نوم) یا کود یې ورته وو ایه او بالاخره یې اجازه ورکړه چې کښني. مشر استاد د دوی د نظام د بنسټیزو اصولو او کړنلارې لوستل پیل کړل. هغه یو خورا اوږد متن و. پیر له خوښۍ، شرم او ګبنۍ نه، په هغه څه چې لوستل کېدل، سر نه خلاصېده. هغه یوازې د کړنلارې وروستۍ خبرې سمې واورېدې او په یاد یې پاتې شوې:

مشر استاد داسې ولوستل:

- زموږ په لمانځتونو او معابدو کې د تقوا او بې لارېتوب د کچو او درجو نه پرته، بله درجه نه شته. هر چېرته او هر کله چې امتیاز رامنځ ته کېږي، هلته چې د انسانانو تر منځ د برابرۍ زړې او بنسټ ړنګېږي. د ورونو مرستې ته چې هر څوک وي، وردانګه. هر بې لارې ته، چې هر څوک دی، لارښوونه کوه، هر لوېدلي ته لاس ورکوه او هېڅکله دې په زړه کې د ورور په وړاندې کرکه مه اچوه. تل خواخوږی او مهربانه اوسه. په هر زړه کې د مینې او صفايي ډېوه بلوه. په خپلو نیکمرغیو کې دې، خپل خپلوان او ورونه شریک ګڼه او هېڅکله د دغه سپېڅلو الی خوند په رخه او کرکه مه لړه. دښمنان دې ښښه او له خواخوږۍ نه پرته، په بله وسیله له هغه نه غچ مه اخله. هر کله چې په دې توګه لوړ آسماني قوانین مراعات کړې، د لرغوني پرتم ورکې شوې نښې به بیا پیدا کړې.

په همدې وروستیو ټکو یې خپله وینا پای ته ورسوله، پاڅېد، له پیر نه یې غېږ تاو او هغه یې ښکل کړ.

پیر چې سترګې یې د خوښیو له اوښکو ډکې وې، شاوخوا ته کتل او په دې یې سر نه خلاصېده چې څنګه مبارکیو او د تکلونو بیا تازګۍ ته ځواب وو ایي، له ځان نه راچاپېر شویو کسانو کې یې، څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژند ګلوي نه لیدل، هره خوا ته به یې چې کتل، ټول نوي ورونه و او په دې کې یې، تلوسه کوله، چې له دوی سره به ګډ نوي کارونه پیل کوي.
مشر استاد د سوټک په ګوزار،له میز له ګړز جګ کړ، ټول پر خپلو ځایو کېناستل او یوه تن د کمینۍ او تواضع په اړه دعا ولوستله.
وروسته د مشر استاد په غوښتنه، د وروستۍ دندې د سرته رسولو سپارښتنه وشوه، یو لوړ پوړي روحاني، چې د (صدقې د راټولولو) دنده یې لرله، پاځېد او له یوه پلوه یې په ورونو ګرځېدل پیل کړل. پېیر غوښتل ټولې پیسې صدقه کړي، خو له دې نه وډار شو چې دا به کبر او ځانستاینه وګڼل شي، نو ځکه یې د صدقو په نامه په یوه لیک کې، هغه اندازه ولیکله چې نورو لیکلې وې.
غونډه پای ته ورسېده، خو پېیر کورته د رسېدو سره، داسې انګېرله چې له خورا اوږده سفر نه راستون شوی وي. هغه سفر چې لسګونه کاله یې دوام کړی و او د هغه په لړ کې دی داسې بدل شوی و، چې له پخواني جوړښت، نظام، ژوند او د هغو له عادتونو نه خورا لرې شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

پېير، په لوژ کې تر منلو يوه ورځ وروسته په کور کې ناست و او کتاب يې لوست. هغه هڅه کوله د هغې مربعې په معنا ځان پوه کړي، چې يوه خوا يې خدای، دويمه خوا يې اخلاق، دريمه خوا يې روحاني او جسماني عالمونه او څلورمه هغه يې د هغو اړيکي و.

کله ناکله به د دغې مربعې له خياله وزګار شو، سر به يې له کتاب هسک کړ او تصور کې به يې خپل نوی ژوند نه نکلونه انځورول.

د پرون ماښام په غونډه کې يې ده ته ويلي و، چې د ده د دوئيل آوازې تر تهولو اکه پورې ورسېدلی او ښه به دا وي چې يوه څه موده له پلازمينې پترزبورګ نه چېرته لاړ شي. پېير دا ښه ګڼلې وه، چې خپلو سهيلي جايدادونو ته لاړ شي او يو څو موده له خپلو بزګرانو سره ناسته ولاړه او حسابونه وکړي. هغه د خپل دغه نوی ژوند د خيالونو په خوښۍ کې ډوب و، چې ناڅاپه سردار واسيلي کوټې ته راننوت او سمدلاسه يې وويل:

- ګرانه ملګريه! دا په مسکو کې دې، څه بلا پېښه کړې ده؟ د زړه سره، دا لېوليا سره دې، څه اخ و ډب جوړ کړی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزاده واسيلي چې لا ناست نه و، زياته کړه:

- ته هسې لمسول او پارول شوی يې، ته ډېر تېر وتلی يې، زه په هر څه خبر يم، زه کولی شم په ډاګه او د زړه له کومې تا ته ووايم چې ايلن ستا په وړاندې هومره بې ګناه ده، لکه هغه شان چې حضرت مسيح، د يهودانو په وړاندې بې ګناه و.

پيېر غوښتل چې ځواب ووايي، مګر سردار واسيلي، هغه خبرو ته پرې نښود:

- ته ولې، مخامخ ما ته رانغلې او د يوه دوست او ملګري په څېر دې هر څه را ته ونه ويل؟

هغه زياته کړه:

- زه په هر څه پوهېږم او له هر څه خبر يم. پوهېږم ستا کړه، د هغه نارينه کړو ته ورته و، چې له خپل ناموس نه دفاع کوي، خو هغه خورا په تلوار و. ښه په دې اړه به قضاوت نه کوو.

هغه خپل آواز لږ ټيټ کړ او دوام يې ورکړ:

- تصور يې کولای شې، ته لږ فکر وکړه، د تا په دې کړو سره، خلک اوس د هغې او زما په اړه څه فکر کوي. خلکو خو لا څه کوې، چې دربار... هغه هلته په مسکو کې پاتې شوه او ته دلته.

هغه د پيېر لاس راونيو، لږ يې ښکته کېښکود او وې ويل:

- ګرانه ! دا په ياد لره، هرومرو کومه تېروتنه شوې ده، زه داسې انګېرم، چې ته هم همداسې فکر کوې او پوه شوی يې. وروره ! سمدلاسه به، همدا اوس زما په مخ کې هغې ته يو ليک، ليکې.

ليک به ليکې، چې هغه دلته راشي، هر څه په روغه جوړېږي، دا بدمرغي بايد پای ته ورسېږي، کنه ګوره ! دا ساده او وړه پېښه به لوی جنجالونه جوړ کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار واسيلي هغه ته له معنا نه په ډک يو غلچک وکتل او زياته يې کړه:

- زه له خورا ښو خلکو نه خبر يم، چې ټولواکه امپراطوره، چې خپله يوه کونډه ده، له دې خبرې سره يې لېوالتيا پيدا کړې ده، ته خو پوهېږې، چې هغه له ايلن سره ځانګړې مينه لري.

پيير څو ځله هڅه وکړه چې څه ووايي، خو نه سردار واسيلي هغه ته د خبرو وخت نه ورکاوه او نه يې خپله له داره خوله پرانسې شوه، خو سره له دې يې هم تکل کړی و چې په خورا غوڅه ژبه له خسر سره خپل مخالفت څرګند او د هغه وړانديز ونه مني. په همدې شېبه کې هغه ته د خواخوږۍ، مهربانۍ او ورورګلوۍ په اړه، د ماسون د ډلې اصول وريـاد شول. مخ يې سور او ګونځې ګونځې شو. ګېڼۍ اخېستې و، همداسې پاڅېده او کېناسته، پاڅېده او کېناسته. هغه د ژوند تر ټولو په کړکېچن کړکېچ کې ځان راګير او لاس په ګريوان ليد... دغه حالت دی يو روحي اخ و ډب سره مخامخ کړی و... هغه د دغه راز تندو خبرو د اورېدو سره رږدی شوی و. هغه د سردار واسيلي له بربنډې او ترخې ژبې او په ځان باور سره هم عادت کړی و، نو ځکه يې داسې انګېرله، چې اوس هم دی ددې توان نه لري، چې د هغه په وړاندې څه ووايي، خو ده دا هم احساسوله، چې د هغه ټول برخليک او راتلونکې هغه ځواب پورې اړه لري، چې اوس يې بايد ووايي:

ايا دی هماغه شان خپل پخوانۍ لارې ته، خپل عادت شوې لارې ته دوام ورکوي او يا دغې په زړه پورې لارې ته، چې ماسونانو ورته ويلې وه، هغې لارې ته چې ده سخت ايمان پرې پيدا کړی و، هغې لارې ته چې د نوې نړۍ ور يې ورته پرانست راګرځي.

سردار واسيلي په ټوکيزه وينا هغه ته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه ګرانه ! ته یوازې ماته (هو) ووایه، زه به هغې ته لیک ولیکم، بیا به په دې ویاړ زه خوسکی درته حلال کړم.

خو شهزاده واسیلي لا خپله ټوکیزه خبره پای ته نه وه رسولې، چې د پېیر پر څېرې د غضب داسې لړې راخورې شوې چې د هغه د پلار د څېرې د غضب یاد کاوه، بې له هغه چې خپل مرکچي ته وګوري، تر شونډو لاندې یې وویل:

- سردار، ما خو ته خپل کورته نه یې رابللی، هیله کوم چې لاړ شي !

پېیر پاڅېد، هغه ته یې ورپرانست او بیا یې وویل:

- مهرباني وکړئ، څه ته ګورئ؟

هغه هم پر ځان دا باور نه درلود، چې د غسې وکړي او له هغه وحشت، تلوار او ګبنې نه چې د سردار واسیلي په څېره کې راڅرګند شوی و، خوشاله برېښېده.

سردار واسیلي وویل:

- څه در شوئ؟ ناروغه خو به نه یې؟

پېیر چې غږ یې رېږدېده، په ګواښمن آواز یې بیا وویل:

- مهرباني وکړئ !

شهزاده واسیلي، پرته له هغه چې د خپلو پوښتنو ځوابونه واوري، دې ته اړ کړل شوی و، چې باید لاړ شي.

پېیر یوه اونۍ وروسته، د ماسون د ډلې له خپلو نویو ملګرو سره خدای په اماني وکړه، د خیریه چارو لپاره یې ښې غټې پیسې ورکړې او خپله د خپلو جایدادونو د څارنې لپاره لاړ. د ماسون له ډلې نه د هغه نویو ورونو د کیف او ادېسې د ښارونو د ماسون له نامه هغه ته لیکونه ولیکل او په هغه کې یې پېیر ته ډاډ ورکړ چې دی به لیکونه ولیکي او په نوي پیل شوی ژوند او چارو کې به له هغه سره مرسته او لارښوونه وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

سره له هغه چې ټولواک، د دوئيل او دوئيل کوونکو په وړاندې سخت دريغ غوره کړی و، خو نه پيير او دولوخوف او نه د هغو شاهدانو يوه هم کوم ګواښ يا تاوان ونه ليد. او پېښه په خير تېره شوه. مګر د دوئيل له کبله و، چې پيير او مېرمن يې سره جلا شول او د دغې بدنامۍ، ډنډورد ټولو خلکو په تېره بيا د اعيانو په غونډو او بنډارونو کې سختې انګازې ګډې کړې وې. پيير چې تر دې نه پخوا يو ارمونی او نا مشروع سړی ګڼل کېده، اوس يې د ټولو په تېره بيا خير غوښتونکو او غوړمالو له خوا ښه ملاتړ کېده. هغه لا تر څو موده د مخې، د روسيې تر ټولو بډای ځوان او بې ښځې مجرد زوم ګڼل کېده، د هرې کورنۍ له خوا يې هرکلی کېده، خو تر واده نه وروسته هغو ميندو چې پېغلې لوڼې درلودې او نور يې هيلې، په ناهيلو بدلې شوې، تر زياتې اندازې يې د هغه په وړاندې خپله بايلوده... د دوئيل په پېښه کې هم دی ملامت شمېرل کېده، هغه د يو لېوني او رخه لرونکي مېړه نوم ګټلی و او پسې ويل کېدل چې هغه د خپل پلار په څېر باڅاری او عصبي ستونزې لري. کله چې ايلن د پيير ښځه، له پترزبورګ نه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د تګ نه وروسته، دې ښارته راستنه شوه، ټولو خپلوانو او آشنایانو نه یوازې په خورا خوښۍ بلکې د هغې بدمرغۍ له کبله چې پر هغې راغلې وه، په ډېر درناوی د هغې هرکلی وکړ. هرکله به چې چا د ایلن د مېړه په اړه خبرې کولې، هغې خورا مظلومه څېره غوره کوله. که څه هم هغه د خپل دې دریځ په معنا نه پوهېده، خو بیا هم د هغه د ځیرکتیا احساس خپل په خپله په هغه کې رالمسېده. ددې دغه دریځ دا راڅرګندوله، چې هغې پرېکړه کړې ده، د دغې بدمرغۍ او پېغور ټول پېټی یوازې، پرته له هغه چې چا ته ګیلې او شکایت وکړي، په خپله وزغمي. هغې داسې انګېرله، چې ددې مېړه هغه صلیب (صلیب د شهادت نښه ده، هغه شهادت د ګناهونو د بښلو په خاطر باید وزغمل شي) و، چې خدای دې ته را لېږلی و. سردار واسیلي بیا په دې اړه لږ په ډاګه خبرې کولې. هر وار به چې د پییر په اړه خبرې پیل شوې، ده به اوږې پورته واچولې، تندي ته به یې ګوته ونیوه او ویل به یې:

- د هغه ماغزه خراب دي، ما خو له هماغه لومړي ورځې ویل، چې لېونی دی.

انا پاولوفنا د هغه په اړه ویل:

- ما هم د همدې پېښې اټکل کاوه، زه همدا اوس هم وایم او له هماغې لومړۍ شېبې نه، تر ټولو لومړی ما دا اټکل وکړ (دې په دې زیات ټینګار کاوه، چې تر هرچا د مخه یې اټکل کړی و) ما ویل چې دا ځوان لېونی او ماغزه یې د پیړۍ په بې لارې عقایدو لړل شوي دي. ما ویل، ما لا هماغه وخت چې ټول پرې مین و. ویل؟ په یاد مو نه دي؟ هغه وخت چې نوی له بهره راغلی و او یو ماښام یې زما په یوه بنډار کې، ځان د کوم (مارات) په نامه خلکو ته ورو پېژاند. (د روسي متن ۴۴۴مخ) اوس نو ورته ټینګ شئ، ګورئ! خبره چېرته ورسېده. زما لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغه وخت دې واده ته خوښه نه وه او د دغه شان یو پای اټکل مې کاوه.

انا پاولوفنا د پخوا په شان په خپلو وزګارو ورځو کې، په خپل کور کې مېلمستیاوې جوړولې، هغه شان پرتمینې مېلمستیاوې چې یوازې انا پاولوفنا د هغې د جوړولو توان درلود. په دغو شان بنډارونو کې چې لومړی په هغه کې، د او سنۍ ټولنې غوره پېیروي (کوچ) د پترزبورګ د روښان اندو ټولنو تر ټولو غوره ګېډۍ، راټولیدل. د انا پاولوفنا په بنډارونو کې په ځیر د مېلمنو د ټاکنې ترځنګ، یوه ځانګړتیا دا هم وه چې هر وار به په هغې کې یو ناپېژندل شوی او په زړه پورې څېره مېلمنو ته وروپېژندل کېده او بله ځانګړتیا یې لا دا وه چې هېڅ چېرې، لکه په دې بنډارونو کې، د پترزبورګ د سیاسي حالاتو په هکله اټکلونو او د هغو په اړه شننې نه کېدې.

د ۱۸۰۶ کال په پای کې هم چې په اینوي او اورشتت کې د ناپلیون له خوا د جرمن د پوځ د غمرلې ماتې له ټولو وړو او غټو پېښو او کیسو نه هر څوک خبر و، د جرمن د پوځ د سنګرونو د ړنګېدو کیسه هره خوا خپره وه. د روس پوځ، جرمن ته ننوتلی و او د ناپلیون روس دویمه جګړه پیل شوې وه، انا پاولوفنا یوه لویه مېلمستیا او بنډار جوړ کړ. په دې مېلمستیا کې غوره اعیان او د روښان اندو له ګېډونه، زړه راښکوونکې بدمرغه ایلن چې مېړه (پېیر) پرېښې وه، مورتمار، له ویانا نه نوی رارسېدلی، په زړه پورې شهزاده ایپولیت، دوه دیپلماته، ترور، هغه ځوان چې په دې بنډار کې یې د خورا غوره سړي نوم ګټلی و او په همدې نوم نومول کېده او یوې پېغله چې تازه د ښځېتوب وياړ ور په برخه شوی و، د هغې مور او څو تنه نورو چې هومره پېژند ګلوي او نوم یې نه درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نوې خبره چې انا پاولوفنا ، د هغې شپې په مېلمستيا کې مېلمنو ته ورپېژندله، باريس دروبتڅکوی و ،چې نوی يې د کوم لوړ پوړ چارواکي، ياورتوب رتبه اخېستې وه او په دې وروستيو وختو کې د جرمن د پوځ په ځانګړي استازيتوب راغلی و.

سياسي اړيکلونو او شننو دا ويل، که هرڅومره د اروپايي هېوادونو مشران او پوځيان، د ناپليون د زورزياتي په وړاندې، نرمي او کراري وښيي، زموږ خيال د بناپارت په وړاندې بدليدونکی نه دی. د هغه په وړاندې زموږ په ډاګيز دريځ کې بدلون نه راځي، د جرمن پاچا او نورو ته يوازې وايو چې:

- خپل عمل د لارې مل دی، هر څه چې کوئ، ځواب به يې ګورئ. دا ستا غوښتنه و ،هو کې ښاغليه جورج دا اند ښنه ! (د مولير د يوې ننداري اتل اند ښنه ده)...

کله چې نبرد ې ټول مېلمانه راټول او باريس تالار ته راننوت، په همدې شېبو کې د انا پاولوفنا په ځانګړي لارښوونه، ټولې خبرې له اتريش سره زموږ په سياسي اړيکو او له اروپا سره زموږ په اتحاد را چورليدې.

باريس، چې د ناظرتوب، وريښمينه نوې ښکلې دريشي اغوستې وه، له پخوا نه په مېړانې، تازه، تاند سور او سپين او په ډاډ منو ګامونو تالار ته راننوت او هغه شان چې لارښوونه ورته شوې وه ، بوډۍ ترور ته ورغی او تر ځانګړي درناوی نه وروسته ،له نورو سره يو ځای شو.

انا پاولوفنا خپل وچ لاس هغه ته ور اوږد او هغه ښکل کړ. بيا يې له هغه سره ځيني ناپېژندل شوي کسان، هغه ته وروپېژندل او د هر يوې، نوې پېژندونکې خبرې په اړه به يې په کراره يوه ستاينه کوله، هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل:

- شهزاده ايپوليت کوراګين خورا مهربان ځوان، دا هم ښاغلی کروک د دنمارک شارژدافير، چې د ژورو خيالاتو خاوند دی او دا هم ښاغلی شيتوف چې خورا دروند سړی دی.

باريس چې اوس د اناپاولوفنا، د هلو ځلو او خپلو ځيرکتيا او هڅو له امله ځانته، غوره او د درناوي وړ دنده غوره کړې او د کوم لوړ پوړي چارواکي د ياورتوب دنده يې تر لاسه کړې وه. هغه د جرمن په پوځ کې ښه منصب ګټلی او دا دي د يوې خورا درنې دندې د سرته رسولو لپاره د ځانګړی استازی په نامه پترزبورګ ته راغلی و. هغه په الميوخ کې د نظم په اړه له ناليکل شوو قوانينو سره ښه آشنا شوی او له هغوی سره ښه لېوال شوی و. دغه نظم او انضباط، او د هغه ځانګړي کړه وړه چې کولای شول يو ساده بريدګی، په خوار نامعقوله بڼه، له يوه جنراله نه، لوړ وښيي. د همدې ناليکل شويو قوانينو له مخې، په پوځ کې د لوړېدو او برې د لاس ته راوړلو لپاره نه هڅې په کار وې او نه زيات کار، نه يې مېړانې ته اړتيا ليدله کېده او نه يې زړورتيا ته، يوازې څه چې په کار و، هغه له هغو کسانو سره نږدېوالی او دوستي وه، چې دغه رتبې، مډالونه او نښانونه يې ببښل. باريس هم کله کله د خپلو چټکو رتبو له اخېستو نه تعجب کاوه او هم به له دې کبله په حيرت کې و چې څنګه نور د ده له دغه راز برياليتوبونه، نه خبرېږي. باريس د دغه نوي ژوند له کبله، له ډېرو پخوانيو دوستانو سره پخواني کړه وړه، دودونه او حتی آشنايان او وعدې هېرې کړې وې. خپله هم چور بدل شوی و. که څه هم هغه بډای نه و، خو خپله وروستی ټنګه يې هم په کالبو او جامو خرخوله او هڅه کوله چې تر نور ښه او ښکلی وبرېښي. هغه له ډېرو لذتونو ځان ددې لپاره بې برخې کاوه، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پترزبورګ په لارو کوڅو کې، په خورا ښو ګاډیو کې سپور او ښو نویو پوځي جامو کې وګرځي. یوازې له هغو کسانو سره د آشنایي په لټه کې و چې تر ده نه لوړ دریځ ولري او په یو څه نه، یو څه کې دی ګټه ترې واخېستی شي. پترزبورګ ده ته ډېر ګران او مسکو ته یې په سپکه کتل. د رستوف له کورنۍ او له ناتاشې سره یې خپل د تنکي ځوانی لېونۍ مینې ته په ملنډو کتل او په پوځ کې د ګډون نه وروسته هېڅکله بیا د هغو کور ته نه وه ورغلی. دا دی اوس، د اناپاولوفنا د مېلمستیا تالار ته رابلل شوی و. دې تالار ته رانوتل یې د خپلې لوړتیا یوه غوره نښه ګڼله.... خپله یې په ډېرې ځیرتیا ټول څارل. هر مېلمه ته یې جلا جلا په ځیر ځیر کتل او په دې اړه یې فکر کاوه چې له کوم یوه نه کومه ګټه اخېستی شي او په څه ډول له هغه سره ځان نېږدې کولی شي. د مېلمه پالې له لارښوونې سره سم د ښکلې ایلن تر څنګ کېناست او د بنډار عمومي خبرو ته غوږ شو.

د دنمارک شارژدافیر وویل:

- ویانا د وړاندیز شوي تړون په ټکو په ښه توګه پوهېږي. هغوی پوهېږي چې د ډېرو بریو سره سره، بیا هم دغه وړاندیز سرته رسېدای نه شي، نو ځکه هغوی د دغه تړون د اهدافو عملي کېدو ته په شک ګوري. او همدا د ویانا د کابېنې نظر هم دی.

یو هوښیار او ځیرک سړي وویل:

- همدا شک او تردېد د ویاړ وړ خبره ده.

مورته مار وویل:

- د ویانا د کابینې او د اتریش د امپراطور او ټولواک خبره باید یوه ونه ګڼله شي، د اتریش ټولواک هېڅکله نه شي کولی داسې خبرې وکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

انا پاولونا په خبرو راغله او وې ویل:

-ګرانه ګرافه ! اُروپ (خدای خبر چې هغې ولې اوروپا ته اُروپ ویل، تصور کېده چې هغې دا تلفظ د ژبې یو ښه والي ګاڼه.. دا چې اوس له هغې سره یو فرانسوي غږېده، نو دا یې ښه وګڼله چې دا سې ووایي).

-انا پاولوفنا هم خبره د اترېش د ټولواک د زړورتیا پلو ته ځکه ور اوړ.ده کړه چې باریس په خبرو راولي.

باریس په خورا ځیرتیا د هغو خبرو ته غوږ نیولی و او دې ته سترګه په لاره و چې خپله هم په خپل وار سره څه ووایي، خو له دې سره سره څو ځله بریالی شوی و، چې خپلې ښکلې او زړه راښکونکې ګاونډۍ ایلن ته وګوري، هغې ښکلا سره چې ښکلې موسکا یې پرشونډو خوره وه، څو ځله یې خپل غلچک له ده سره جنګولی و.

انا پاولوفنا د جرمني په اړه د خبرو په لړ کې څو ځله په نرمه او ناپېیلې ژبه له باریس نه وغوښتل چې (ګلوګاو) د خپل سفر د پابلو په هکله وغږېږي او د جرمن د پوځ په اړه، لکه هغه شان چې ده لیدلي و، خبرې وکړي. باریس په آرامۍ او بې تلواره، په خورا خواخوږۍ او بې هر ډول تېروتنو په فرانسوي ژبې، د جرمن د پوځ او دربار په هکله هر اړخیزې خبرې پیل او د خبرو په لړ کې یې هڅه کوله چې پېښې له خپل ځانګړي نظره پرته لکه هغه شان چې دي، په ربښتیني ډول بیان کړي. د ده دغه بیان او ژبې د څه کم ټولو وګړو پام ځان ته ور واړاوه. انا پاولوفنا دا سې احساسوله چې د دې له خوا ټول رابلل شوي مېلمانه، له دغه ځوان سره له آشنايۍ خوند اخېستی او قدر یې کوي. ایلن تر ټولو نه زیات د باریس خبرو ته پام کړی و. څو ځله یې د هغه د سفر په اړه دا سې پوښتنې وکړې چې ګوا کې د جرمن د پوځ د حالاتو سره لېوالتیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري. همدا چې باریس خپلې خبرې پای ته ورسولې، ایلن له هغې موسکا سره، چې تل به یې پرشوندو خوره وه، هغه ته مخ ور واړاوه او وې ویل:

- تاسو باید هرومرو زما دیدن ته راشئ!

د هغې له ژبې نه داسې ښکاره وه، چې ګواکې دغه لیدنه چې باریس یې په اړتیا نه پوهېده، خورا اړینه ده. ایلن تر لږې شېبې څنډ نه وروسته وویل:

- د سه شنبې په ورځ، د نهو لسو بجو په اوږدو کې، که دا کار وکړئ، تاسو به زما د خاطر، خاطر ویاړ شي.

باریس وعده وکړه، چې ددې هیله به سر ته رسوي او هڅه یې کوله له هغې سره مرکه توده کړي، خو اناپاولوفنا په دې پلمه، چې ګواکې ترور غواړي د ځوان ناظر خبرې واوري، خپلې خوا ته وروغوښت او په دې توګه یې هغه له ایلن نه لرې کړ، هغې اناپاولوفنا د دغې بلنې په ترڅ کې، په یوې ملالې او ځانګړې ادا چې له ایلن سره د خواخوږۍ نښې ترې ښکارېدې وې وویل:

- ګوره تاسې خو، د هغې مېړه پېژنی؟

هغې چې ایلن ته اشاره کوله زیاته کړه:

- اخ! ایلن داسې یوه بد مرغې ښکلې ښځه ده! د هغې په مخ کې د هغې د مېړه په اړه مه غږېږئ، هیله لرم چې هغه مه وریادوئ، د هغې لپاره خورا د خواشینۍ وړ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

کله چې باریس او اناپاولوفنا مېلمنو ته راستانه شول، سردار ایپولیت په خبرو لګیا و. هغه ځان د څوکۍ څنډې ته نږدې کړ او وې ویل:

- د پروس ټولواک! دا یې وویل او په خندېدو شو. ټولو هغه ته مخ ور واړاوه. هغه بیا په پوښتنیزه ډول وپوښتل:

- د پروس ټولواک؟ بیا یې وخندل، بیا یې ځان د خپلې لاستي لرونکې څوکۍ منځ ته برابر او په خورا ډېره توګه آرام کېناست. انا پاولوفنا یوه شېبه د هغه خبرو ته سترګه په لاره شوه، خو ولیدل چې سردار ایپولیت د خبرو د دوام تکل نه لري، دا خبره یې راونیوه چې دا خدای ناپېژندونکی بناپارت، څنګه په یوتسدام کې د (ستر فردریک) توره غلا کړې ده، دا د ستر فردریک توره وه چې زه ...

خو ایپولیت د هغې خبرې پرې کړې او وې ویل:

- نو څه وو ایم، د پروس ټولواک!

خو همدا چې د ټولو پام یې ځانته ور واړاوه، بښنه یې وغوښته او چپ شو. انا پاولوفنې لږ تندی تریو کړ، خو مورتمار چې د ایپولیت ملګری و، هغه ته په قهر مخ ور واړاوه او په غوڅه ژبه یې ورته وویل:

- پوه نه شوم، تاسو د پروس له دې ټولواک څه غواړئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اېپولېت بیا وخندل او خندا یې دې ته ورته وه، چې ګواکې د خپلې خندا له کبله شرمېدلی وي، خو وې ویل:

- نه ! هېڅ نه غواړم. یوازې دومره مې غوښتل چې ووایم (هغه د بنډار له پیل نه دې ته سترګه په لاره و، هغه ټوکه چې په ویانا کې یې اورېدلې وه، دلته واوروي)

هغه دوام ورکړ:

- ما غوښتل یوازې دومره ووایم چې موږ هسې د پروس د ټولواک لپاره جنګېږو.

باریس... او نورو ټولو وخندل.

انا پاولوفنا...

هغه په ګوانښمنه خو له ملنډو په ډکه ژبه وویل:

- له کلمو سره ستاسو لوبه، ښه پای نه لري، البته چې خورا عاقلانه دي، خو رښتیا نه دي. موږ د ښه نیت لپاره جنګېږو نه د پروس د ټولواک لپاره. او دا سردار اېپولېت خو، هسې شیطانکئ دی.

دا خبرې اترې چې دم په دم تودېدې، ټولې د سیاسي پېښو د خبرونو په شاوخوا راچورلیدې، خو کله چې خبرې د ټولواک له خوا دی او هغه ته د رتبو، نښانونو او مډالونو ورکولو پورې ورسېدې، لا تودې او تودې شوې.

هغه هوښیار او ځیرک سړی وویل:

- پروسږ کال خو، ن.ن. یوه تنبا کمروړه، هغه هم په عکس انځور شوې، هغه نو سږ کال ولې هغه س.س. ونه ګټي؟

دیپلمات وویل:

- ښښنه غواړم، د ټولواک په تصویر انځور شوی تنبا کمروړه، یو سوغات دی، نه رسمي امتیاز، هغه یوازې یوه ډالۍ ده، ډالۍ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ټول کورونو ته د تګ لپاره چمتو شول، ایلن چې د بند ار په اوږدو کې تر ټولو کمه غږېدلې وه، بیا یې مخ باریس ته وروا ړاوه او په هیله یزه خوږه ژبه یې هغه ته وریاده کړه چې د سه شنبې ورځ یې هېره نه شي. هغه چې انا پاولوفنا ته موسېده، باریس ته وویل:

- دا خورا ضروري ده چې سره وګورو! او اناپاولوفنا له هماغې خواشینې موسکا سره، چې هر وار د ټولواک، د هغه د پلویانو او د کورنۍ د غړو د نامه په یادېدو سره یې پر شونډو خورېده، د هغې د هیلې تائید وکړ.

داسې برېښېده چې د پروس د پوځ په اړه د باریس په شویو خبرو کې، ایلن ناڅاپه د ځان لپاره کوم نوی ټکی موندلی دی، نو ځکه یې داسې د دیدن لېواله ده. هغې داسې څرګند وله، چې د سه شنبې په ورځ هغه ته راشي، هغه به دغه ټکی ټول ده ته څرګند کړي.

باریس چې د سه شنبې په ورځ، د ایلن پرتمین مېلمستون ته ورغی، دلته د ده د راتګ د هرومرو والي، هېڅ دلیل ورته ونه ویل شو. که څه هم نور مېلمانه هلته و، خو ایلن له هغو سره خورا لږه غږېده. هغه یوازې د خدای په امانۍ په وخت کې، هغه هم هغه وخت چې باریس د هغې لاس ښکلاوه، له موسکا پرته په خورا برنده بڼه په بنګهاري، هغه ته وویل:

- سبا ماښام ته به راشئ، هرومرو به راځۍ، هرومرو!

او باریس پترزبورګ ته د دغه سفر په اوږدو کې، د ایلن بیزا و خوف له نېږدې انډیوالانو نه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

د جګړې اور دم په دم زياتېده او لمن يې د روسيې پلو ته رانېږدې کېده. هر ځای او هر چېرې د بشري ټولنې دښمن، بناپارت ته د ښېرا او غېږ او رېدل کېده. له کلېو او باندو نه د جګړې لپاره زلميان راټولېدل، احتياط زياتېده، او ډول ډول آوازې او خبرونه له بېلا بېلو جبهو نه رارسېدې، هغه خبرونه چې زياتره وخت به ناسم او خپل تعبيرونه لرل.

د بوډا يا مشر بالکونسکي د سردار اندرې او شهزادګۍ ماريا ژوند له ۱۸۰۵ کال راهيسې له هره پلوه چور بدل شوی و.

په ۱۸۰۶ کال کې، د روسيې د احتياط پوځ لپاره، اته مشر قوماندانان ټاکل شوي وو، چې يو يې مشر بالکونسکي و. سره له هغه چې هغه د زړښت ناتوانيو او د خپل ګواکې وژل شوی زوی د نشت والي په موده کې، لا ژوبل شوی و، دا يې ښه ونه ګڼله چې د ټولو اک له خوا وړاندې شوی، وړانديز ونه مني. نو له دې کبله دغې نوې دندې، هغه ته د نويو هلو ځلو او د ځان د ټينګښت نوې لارې پرانستې. خپل زياتره وخت يې په هغو درېو ولايتو کې چې زياتره احتياط پوځونه په کې مېشت شوي وو، تېراوه. هلته په تګ راتګ او څارنې لګيا و. د دندو په سر ته رسولو کې يې ځېرتيا، د هغو تر خورا وړو برخو پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلټنه او څارنه به کله خبره پر ښېښانۍ او خوا بدی ته ورسوله، نو ځکه یې کله کله خورا کمکي کارو تر خپلې څارنې لاندې سر ته رسول. شهزادګۍ ماریا، نور له پلاره سره د ریاضي زده کړې نه کولې.... هغې خپل زیاتره وخت، د خپل وراره په روزنه تېراوه. پېغلې بوري ین هم داسې ښودله چې سخته د ماشوم لېواله ده....

د لیسه ګورۍ د کلیسا په قربانځای کې د اېښودل شوي میز تر څنګ د کمکۍ شهزادګۍ (د اندرې ښځه) د قبر تر څنګ د لمانځنې یو ځای جوړ شوی و. پر قبر د یاد یوه ایتالوي مجسمه چې یوه ښاپېرۍ یې په پرانستو وزرو انځورولې او د آسمان پلو یې الوتو ته ښودله، جوړه شوې وه. د دغې ښاپېرۍ پاسنی شونډه لږ پورته تللې وه، او داسې ګڼله کېدای شوه، چې اوس به یې شونډې په یوې موسکا خورې شي. سردار اندرې او خور یې چې یوه ورځ دلته په ګډه له لمانځتون نه راوتل، دا ومنله چې د دغه ښاپېرۍ څېره خورا د خدای بښلې کمکۍ شهزادګۍ څېرې ته ورته ده. او له ټولو نه د تعجب وړ خو لا دا و چې هغه ناپېژندل شوی مجسمه جوړونکی، هغه حالت چې په دغه ښاپېرۍ کې انځور کړی و، سردار اندرې ته د خدای بښلي کمکۍ شهزادګۍ هغه ګله منډې خبرې وریادولې چې ویلې و:

- ګوره !له ما سره مو څه وکړل؟

خو سردار اندرې، خپل دغه احساس خور ته ونه وایه.

د سردار اندرې د راستنېدو له موده نه وروسته، پلار د هغه میراث وربېل کړ او د باګوچاروو اجایدادونه (ځمکې او باغونه) چې د لیسه ګورۍ په ۴۰ (وروسته) کې پراته و، ده ته ورکړل. سردار اندرې له دې کبله چې د لیسه ګورې له چاپېریال نه یې ښه خاطرات نه لرل، د پلار سخت طبیعت یې هم هر وخت زغملی نه شو، لږ آرام او بې غم ځای ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې اړتيا لرله، له دغه وخت نه يې ګټه واخېسته او په جايداد ونو کې يې ځانته يو کور جوړ او خپل زيات وخت يې هم هلته تېر اوه.

سردار اندرې، د اوسترليځ تر جګړې وروسته پرېکړه کړې وه، چې هېڅکله به پوځ ته نه ورستنېږي، خو کله چې جګړه پيل شوه، په پوځ کې د مخامخ خدمت نه د مخنوي لپاره، له پلار سره يې د احتياطو د راټولولو په چارو کې دنده واخېسته. داسې برېښېده چې پلار او زوی ۱۸۰۵ کال تر جګړې وروسته، په جګړه کې خپلې ونډې بدلې کړې وې.

په دې پوځي بهېر کې مشر بالکونسکي، د چټکې او فعالې ونډې په اخېستو، بيا په ځان کې خپل پوځي احساسات راويښ کړي و او هيله يې لرله چې جګړه په خورا ښه ډول تر سره شي او پای يې نه هېرېدونکی او بريالی وي. برعکس سردار اندرې چې په جګړې کې يې ګډون نه درلود، که څه هم د زړه په تل کې له دې کبله پښېماني ښودله خو د جګړې پای يې بد مرغي ګڼله.

د ۱۸۰۷ کال د فبرورې په شپږويشتمه چې کله مشر سردار په خپله مشرۍ د سرتېرو د راټولولو لپاره يوې سيمې ته د څارنې لپاره تللی و، کشر سردار د تل په شان په ليسه ګورې کې پاتې شوی و.

څلور ورځې کېده، چې کمکی نيکولای ناروغ و. هغه ګاډی چې مشر سردار يې ښارته بېولی وو کشر سردار ته له يو شمېر اسنادو او ليکونو سره، بېرته راستنه شوه. هغه چوپړ چې ليکونه يې سردار ته راوړي و، همدا چې سردار اندرې يې خپله کوټه کې پيدا نه کړ، د شهزادګۍ ماريا کوټې ته ورغی، هلته هم نه و. هغه ته يې سره وويل چې هغه د ماشوم په کوټه کې دی. سردار پر يوه وړه څوکۍ ناست و، په رېږدېدونکو لاسونو او برندو وروځو يې، درمل، څاڅکې څاڅکې له يوه بوتل نه په يوه پيالې کې چې تر نيمايي له اوبو ډکه وه، تويول. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې يو نجلۍ چې د ماشوم د دايي مرستندويه وه، د ننه راغله او وې ويل:

- جلالتمابه! وبښئ! پتروشا ليکونه راوړي دي.

سردار اندرې په تريو تندی او ترخه ژبه وويل:

- څه خبره ده؟

له بې احتياطۍ نه يې لاس وخوځېده او له اندازې نه زيات درمل په ګيلاس کې تو يې شول. هغه ګيلاس پر ځمکه واړاوه او بيا يې اوبه راوغوښتې او نجلۍ نورې راوړې...

دوې شپې کېدې، چې سردار اندرې او خور يې د ماشوم د ناروغتيا له امله ويده شوي نه وو. هغوی د ماشوم د کټ ترڅنګ چې سره تبه يې لرله، په ويښه ناست وو. له دې کبله چې هغوی پر خپل کورنۍ ډاکتر ډاډمن نه وو، له ښار نه يې بل ډاکتر راغوښتی و او دا دوه شپې او ورځې يې، د هغه د ډاکتر د رارسېدو په هيله، هر ډول دارو درمل په ماشوم آزمايل. بې خوبۍ لېوني کړي وو، طبيعتونه يې وران او يو بل ته يې بد رد هم ويل...

چوپړه نجلۍ بيا راغله او وې ويل:

- پتروشا دی، د پلار له خوا دې څه ليکونه راوړي دي.

سردار اندرې... له يوه لنډ شرو شور نه وروسته د پلار نه راغلي ليکونه واخېستل او ببرته د ناروغ ماشوم کوټې ته راستون شو او وې پوښتل:

- ښه، نو څنګه دی؟

شهزادګۍ ماريا يو سوړ اسويلی وکړ او وې ويل:

- هماغسې چې و، هماغسې دی، مګر ته او خدای چې لږ صبر وکړه، کارل ايوانوويچ تل وايي، خوب تر بل هر درمل ښه درمل دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې ماشوم ته ورنږدې شو ، لاس يې پر تندي ورکېښود ، ماشوم له تبې اور اخېستی و ، هغه وويل:

- ورځه ورکه شه له خپل کارل ايوانوويچ سره دې رنګ ورک که.

هغه بيا ګيلاس او په هغه کې اچول شوي څاڅکي او اوبه راواخېستل او ماشوم ته نږدې شو.

شهزادګۍ ماريا وويل:

- اندرې مه کوه !

خو اندرې چې تندی تريو او سترګې برندې کړې، له قهره په ډکې خوځېدا يې خورته وکتل او ګيلاس په لاس پر ماشوم ورخم شو ، او وې ويل:

- زه غواړم چې د غه درمل هغه ته ورکړل شي، خو هيله کوم، چې دا کار ته وکړې.

شهزادګۍ ماريا اوږې پورته واچولې، خو وروسته يې د هغه خبره ومنله، ګيلاس يې واخېست، دايه يې ته ورغږ کړ او ماشوم ته يې د درملو په ورکولو پيل وکړ. ماشوم راويښ شو ، چغه يې کړې او په ګډوډ آواز يې ژړل پيل کړل. سردار اندرې، سترګې برندې او وروځې وو ښتې، سر يې په لاسونو کې ټينګ کړ، له کوټې ووت او په ګاونډه کوټه کې يې ځان پر اوږده څوکۍ واچاوه. ليکونه يې په لاس کې و ، هغه يې په ګېنۍ او وران طبيعت پرانستل او په لوستلو يې لګيا شو. مشر او بوډا سردار پر شنه کاغذ په ځيرو او لويو کرښو او په ځينو برخو کې په انځوريزه بڼه ليکلي و:

"همدا يوه شېبه مخکې مې له ډاګي نه يو ښه خبر تر لاسه کړ ، هيله لرم چې هسې تشه آوازه نه وي. که دروغ نه وي، د ايلو ښار ته نږدې، بينيګسن په پوره توګه د بناپارت يو خونه لاندې کړې او بری يې تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه کړی دی. په پترزبورګ کې ټول ښادي او خوښي کوي او پوځ ته بې شمېره ښبانونه او مډالونه لېږل شوي دي، که څه هم دا بری لږ څه پردی او د جرمنیانو دی، خو بیا هم د مبارکۍ وړ دی.

په دې مې سر نه خلاصېږي، چې دا خاندریوکف، چې د کورچووا، د پوځ مشري کوي، ولې داسې تېروتنې کوي. هغه احتیاط پوځونه خواره او کالي چې باید ده رالېږلي وای، تر اوسه پورې رارسېدلي نه دي. سمدلاسه به هلته ورشي، او ورته ووایه که تر یوې بلې اونۍ پورې هغه په بشپړه توګه راونه رسېږي، د هغه سر به پرې کړم. په جرمني کې د ایلو د جګړې په اړه مې د پتنکا (شهزاده بګراتیون) نه لیک تر لاسه کړ، هغه په خپله په دې جګړه کې ګډون لاره. ټولې خبرې رښتیا دي. که غیر مسوول کسان په چارو کې لاسوهنه ونه کړي، آن یو پردی هم کولای شي، بناپارت مات او ایل کړي. ویل کېږي چې لښکر یې مات او په تېښته تښتېدلی دی. ګوره په یاد دې وي، چې سمدلاسه به (کورچووا) ته ورځې، او هغه څه به سر ته رسوې چې درته و مې ویل "

سردار اندرې سوړ اسویلی وویست او بل لیک یې پرانست. دا لیک دوه مخیزه لیک د (بېلیبین) و. په تور مېده خط لیکل شوی و. هغه یې ونه لوست او بېرته یې وتاړه. بېرته یې د پلار لیک راواخیست، هغه یې ولوست. د پلار لیک په دې کرښو پای ته رسېدلی و:

"سمدلاسه به کورچووا ته ورځې او هغه څه به سر ته رسوې، چې درته ویلي مې و. "

هغه په خیالو کې ډوب شو او وې ویل:

- نه ! ما به وبښې پلاره ! اوس نه ورځم، تر هغه نه ورځم چې ماشوم روغ شوی نه وي. په همدې خیالو کې ډوب و چې د هغې کوټې دروازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته چې ماشوم په کې پروت و، ورغی، کوټې ته یې وروکتل، شهزادګۍ ماریا هماغـه شان د کټ ترڅنګ ولاړه وه او ماشوم یې پـه کراره کراه ځنګاوه.

سردار اندرې د پلار د لیک د کرښو د رایادولو د هڅو پـه لړ کې لـه ځانسره ویل:

" یـو بـل زورونکـی خبـر دې هـم لیکلـی و، هغـه څـه و؟ هـو کې، پـر بناپارت د بری خبر و. هو کې دا خبر هغه وخت راځي، چې زه په پوځ کې نـه یـم، هـو کې سرنوشت تـل پـر مـا ملنـډې وهـي، ښـه ده، ښـه ده، ودې وهي ! " تر دې خبرې وروسته یې د بېلیبین لیک چې پـه فرانسوي ژبې لیکل شوی و راواخېست او د هغـه پـه لوستلو یـې پیـل وکـړ. لیـک یـې لوسته، خو دهغه په نیمایي یې سر نه خلاصېده او نه پوهېده، چې څـه لیکل شوي دي، خو هغه یې ددې لپاره لوسته، چې لـه هغـو خیـالونو نـه ځان وژغوري چې د ده خیالونه یې ولکه کړي و او دی یې زوراوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

بېلیبین اوس په سترې قوماندانۍ کې د سیاسي استازی دنده لرله، که څه هم لیک یې د ټوکو، متلونو او ځینو اصطلاحاتو په کارونې په فرانسوي ژبې لیکلی و، په هغه کې یې د جګړې بهیر انځور کړی و، خو د هغه ټوله لیکنه پر خپلو کړو مېړنۍ ګوت نیوکې او ملنډې وې. دا سې ګوت نیوکې او ملنډې چې د روسانو ځانګړتیا ده. هغه لیکلی و چې د دیپلوماسۍ له راز ساتنې نه خورا په تنګ دی. او اوس ځکه ډېر خوشاله دی چې کولای شي، د خپل زړه خبرې، د سردار په څېر یو رښتیني اوریدونکی ته اوروي، ځکه په دې ډول سره، د زړه هغه غوټې آوارېږي، چې د جګړې له سختو شېبو نه دده په زړه کې پاتې شوي او په جړو غوټو بدلې شوې دي.

دا لیک زوړ او د پروس د ایلو د جګړې د پېښېدو نه پخوا لیکل شوی و.

هغه لیکلي و:

"ګرانه سرداره! پوهېږئ، چې د اوسترلیخ په جګړه کې د نه هېرېدونکو بریو نه وروسته، نور هېڅکله دا سترې قوماندانۍ نه، نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرې کېږم، نور نو له جګړې سره زړېدی شوی یم او په دې حال ډېر خوشاله یم. هغه څه مې چې په دې وروستیو درې میاشتو کې لیدلي، د نه منلو وړ دي.زه یې له اوفو(؟)نه راپیل کوم. هغه شان چې تاسو ته ثرګنده ده دبشر ستر دښمن، په پروسیانو یرغل کوي، پروسان زموږ وفادار ملګري دي، چې په تېرو درې کالونو کې یې یوازې درې واره موږ دوکه کړي یو. موږ د هغو ملاتړ کوو، خو داسې ښکاري چې د بشري دښمن ښاغلی اصلاً زموږ دغو کړو ته کومه وړه پاملرنه هم نه کوي او په خورا وحشتناکه بڼه پر هغو تالان جوړوي. داسې تالان چې حتی هغوی ته د پیل شوي پریټ د پای ته رسېدلو وخت نه ورکوي. داسې پرې ورتوېږي چې هغو تالا والا کېږي او دوی مخامخ د پوتسدام په ماڼۍ کې دربار جوړوي.

د پروس ټولواک بناپارت ته داسې لیکي:

" د زړه له کومې هیله لرم چې زما په ماڼۍ کې تاسو ټولواک ته تر ټولو نه په ښه ډول تود هرکلی وویل وشي. په دې اړه مې د توان په اندازه په بې پایه لېوالتیا لازمې سپارښتنې، سپارلې دي، هیله لرم چې په دې برخه کې بریالی واوسم."

پروسي جنرالان، د فرانسویانو په وړاندې درناوی او غوره مالي، خپل ویاړ ګڼي او د لومړی ګواښ په اورېدو د هغو په غږ وسله اچوي.

د پروس د "ګلوګا " د قطعي قوماندان، چې لس زره پوځ یې تر قوماندې لاندې دی، د پروس له ټولواک نه پوښتي، که د تسلیمۍ غږ واوري، څه وکړي؟..... دا خبرې ټولې رښتیا دي.

لنډه دا چې موږ هیله لرله، دښمن به زموږ د مېړانې په لیدو، لاره ورکه کړي، شا ته به لاړ شي، خو اوس له موږ هغه سره په جګړه اخته شوي یو. هغه هم داسې جګړه چې زموږ له پولو وتلې جګړه ده. داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه چې د پروس د ټولواک په ملتیا او د هغه لپاره جګړه ده. ټولې چارې سمې شوي دي، یوازې یوه هغه پاتې ده، هغه هم د ستر قوماندان ټاکنه ده. داسې ویل کېږي، که د او ستر ولېڅه په جګړه کې زموږ ستر قوماندان ځوان نه وای، داسې ماتې به مو نه وای خوړلی. دا دی اوس مشـر یـې لـه اتیـا نـه د پورتـه عمـر جنرالانـو تـه ورکـول کېـږي. د پروزوروفسکي او کامنسکي ترمنځ، دویم هغه غوره ګڼل کېږي.....

د میاشتې په څلورمه د پترزبورګ نه لومړنۍ پوسته رارسېږي. داګـۍ ټـول صـندوقونه د مارشـال کـوټې تـه راوړي. د پوځونـو سـتر قوماندان هیله لرله چې ټولې چارې د ده تر څارنې لاندې تر سره شي. ما هم ورپولې چې زموږ په نامه د لیکونو په پیدا کولو کې مرسته ورسره وکړم. مارشال هر څه خپله څاري، سترګې یې هغه لیکونو پسې ګرځي چې د ده په نامه لیکل شوي وي، خو هر څومره لټونه او پلټنه کوو، د ده په نامه کوم لیک پیدا کولای نه شو. مارشال ته تشویش پیدا کېږي، خپله د لیکونو په پلټنې پیل کوي، خو کله چې د (ت)نومی ګراف په نامه د ټولواک لیکونه ویني، له قهره لېونی کېږي. ټولو ته په ښکنځلو پیل کوي. د هغو لیکونو سرونه پرانیزي چې د نورو په نامه لیکل شوي دي، هغه لولې...ښه داسې...دوی له ما سره دوکې کوي... په ما باور نه لري... پر ما پسې جاسوسان اچوي...ډېر ښه... بلا ورپسې او د جنرال بنیګسین په نامه خپل نه هېرېدونکی فرمان لیکي:

"زه ټپي شوی یم، ښورېدلی نه شم، دا په دې معنا چې د قوماندانۍ چارې هم سر ته رسولی نه شم. تاسو تر خپل واک لاندې پوځ له ماتې سره مخامخ کړئ، هغه مو پولتوسک ته ورستون کړی دی، چې نه دفاعي چتر لري، نه اعاشه او نه هم وسلې. باید د ژغورنې لارې ولټول شي، تاسو خپله هم پرون ګراف بوکسګیفدین ته ویل چې باید د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پولو، پلو ته د شاتګ په خیال کې واوسو، ښه به دا وي چې د دغه تکل عملي کول همدا نن پیل کړئ "

او ټولواک ته لیکي:

"د اوږدې جګړې په موده کې پر آس د زیاتې سورلی له امله مې کوناټي خوږين شوي دي او نورو څو روغتیایي ستونزو، چور هر څه راشنډ کړي دي او پر آس زما سپرېدل خورا ګران دی او د دغه شان یو پرتمین پوځ د قوماندانۍ خنډ ګرځي، نو له دې کبله قوماندانۍ یې یو پخوانی او مشر جنرال بوکسګیفدین ته ورپرېښی، خپل ټول ناظران او ځانګړی ګارد یې د هغه چوپړ ته ورکړی دی او هغه ته یې سپارښتنه کړې ده که د خوږولو له لړوالي سره مخامخ شي، د پروس خاورې ته مخکې لاړ شي، دا خبره مې ځکه درته یاده کړه چې، د هغو خواړه د یوې ورځې لپاره پاتې دي. د ځینو غونډونو قوماندانانو لکه جنرال (اوسترمان) او (سېدرمویخکي) خبر ورکړی دی چې د هغو آن د یوې ورځې لپاره هم خواړه نه بس کېږي. د بزګرو په سیما ځایو کې هم هېڅ پاتې نه دي. دغه راز غواړم د ټولواک دربځ ته وړاندیز وکړم او ووایم که په همدې ډول پنځلس ورځې نور هم زموږ پوځونه په لارو کې پاتې شي، تر پسرلي پورې به یو سر تېری هم موږ ته را پاتې نه شي.

هغه عمر خوړلی بوډا چې تاسو هغه ته د نورو د برخلیک د ټاکلو ستر او ویاړمن کار سپارلی و، ددې چارو د سر ته رسولو توان نه لري، ښه به دا وي چې هغه لرې او خپل کلي ته ورستون شي. زه خپله به په دې روغتون کې د معظم ټولواک ښښنې ته سترګې په لاره شم، چې د پوځې قوماندانۍ پر ځای یو نوم ورکی منشي توب راته وسپاري. له پوځ او قوماندانۍ نه به زما لرې کېدل هېڅ کوم غبرګون ونه لري....زما په شان په روسیه کې په زرګونو نور قوماندانان ژوند کوي. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی فیلډ مارشال له ټولو اک نه خوا بدی کېږي، خو جزا مور ته راکویودا یږ منطقي کار دی....

سردار اندرې، لومړی دې لیک سره چندان لېوالتیا نه لرله، خو وروسته یې بې له هغه چې خپله غوښتنې وي، هغه سره مینه پیدا شوه. (که څه هم په دې پوهېده چې د بېلیبین له خوا پر ټولو لیکل شویو خبرو باور نه دی په کار.) کله چې د لیک دې برخې ته راورسېد. هغه یې په منګلو کې کېښنکود، لرې یې واچوه. د هغه قهر او خوابدی له هغه څه نه چې لوستلي یې و نه و، بلکې له هغو ستاینو نه و (چې اوس په دې لیک کې راغلي دي او ده پورې یې هېڅ اړه نه لرله) سترګې یې وتړلې، لاس یې داسې پر تندي تېر کړ، چې ګواکې غواړي، هغه څه له ذهن نه وباسي چې لوستلي یې و. هغو غږونو ته یې غوږونه تېره کړل، چې د زوی له کوټې یې راتلل. ناڅاپه یې داسې وانګېرله چې یو نه پوهېدونکی غږ د دروازې له شا نه اوري، ګبنې او ویرې پسې واخېست، داسې یې وانګېرله چې د لیک د لوستو په موده کې یې په زوی څه بده بلا نه وي راغلی. په کرار کرار د ماشوم د کوټې شاته ورغی او هغه یې پرانسته.

کله چې کوټې ته ورننوت، مینځه ته یې پام شو، چې په تلوار سره یې کوم څه تر شا پټ کړل او هم یې ولیدل چې نور نو شهزادګۍ ماریا د ماشوم سر پورې ولاړه نه ده.

د شهزادګۍ له ناهیلو نه ډک غږ یې، د دروازې له شا واورېد چې ویل یې:

- ګرانه !...

ددې غږ په اورېدو سره، لکه هغه شان چې له یوې زورونکې او درنې شوګیرۍ نه وروسته پېښېږي، یو نامعلوم وحشت او ناآرامۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې اخیستې و.

د هغه په خیال کې راوګرځېدل، چې ماشوم یې مړ شوی دی. هر هغه څه چې ده لیدل او اورېدل، دا ډار یې واقعیت ته نېږدې کاوه.

په زړه کې یې وویل:

- هر څه پای ته رسېدلي دي.

په تندي یې سړې خولې راماتې شوې. په خورا پرېشانۍ د ماشوم کټ ته نېږدې شو او په دې ډاډه و چې اوس به کټ خالي وګوري او هر هغه څه چې مېنځې تر شا پټ کړي، هغه به د ده د زوی مړی وي. کټ ته پرته پرده یې لرې کړه، یو شېبه یې په سترګو تیاره راوغوړېده او د هېڅ شي تو پیر او پېژندنه یې نه شو کولای خو په پای کې یې ماشوم ولید. ماشوم سره اننګۍ او خلاصې پښې د کټ په پای کې وېده او سر یې له سرو یېږدې نه لوېدلی و، شونډې یې د کوم شي د زبېښېدو په لړ کې ښورېدې او په ښه توګه یې ساه وېستله.

سردار اندرې د خپل ماشوم په لیدو داسې خوشاله شوی و، چې ګوا کې په رښتیا یې خپله کومه ورکه بیا موندلې ده. پرهغه ور خم شو او هغه شان چې خور یې ورښودلې و، په خپلو شونډو یې د هغه تبه وکتله. د ماشوم نازک تندی لوند و. لاس یې پر تندی ورکېښود. داسې خولې یې کړې وې چې آن څڼې یې لمدې شوې وې. نه یوازې مړ شوی نه و، بلکې په ډاګه څرګند و چې د هغه تبه هم ماته او د رغېدو نښې په کې ښکاره وې. سردار غوښتل دغه کمکی او ناتوانه مرغه، راپورته کړي، په لاسونو کې یې واخلي او پر ټټر یې کېښکاږي، مګر زړه نا زړه شو او دغه کار یې ونه کړ... سردار اندرې هماغه شان سر پرې خم کړی و او د هغه د ساه ایستلو آواز ته غوږ نیولی و... چې شهزادګۍ ماریا په خورا آرامو او کرارو ګامونو رانېږدې شوه، پرده یې پورته او سر یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکته اچولی و. سردار اندرې له هغه چې وګوري، د سیورې نه یې هغه وپېژانده او لاس یې هغې ته وروغځاوه، خو ریې د هغه لاس کېښکود.

سردار اندرې وویل:

- خولې یې کړې دي!

- راغلې وم، چې تا ته همدا خبر در ورسوم.

ماشوم په خوب کې وربړېدېد، وموسېد او تندی یې پر بالښت ومښه.

سردار اندرې تر سترګو لاندې خپلې خور ته وکتل. ځلېدونکې سترګې یې د پردې د تتې رڼا لاندې د ښادۍ له اوښکو ډکې او له پخوا نه لا ځلېدونکې برېښېدې. شهزادګۍ ماریا ځان دخپل ورور خوا ورو ځښاوه او هغه یې ښکل کړ. د کټ په پردې کې لږ بنده غوندې شوه. یو بل ته یې سره وویل، دا دې څه وکړل؟ ګوتې یې وښورولې او د یو څو شېبو لپاره د پردې د تتې رڼایي لاندې پاتې شول. دا سې برېښېده چې نشي کولای، د خپلې دغې درې کسیزه دنیاګۍ نه چې دغه پردې له نورې دنیا نه جلا کول، زړه وشکوي. سردار اندرې چې څنې یې د پردې په سخونو کې بندې شوې وې، تر خور نه د مخه یې له هغه ځانه لرې کړ. یو سوړ اسویلی ووېست او وې ویل:

- اوس دا یو ازینی څوک دی، چې راپاتې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

پېير د ماسونانو د ورورګلوۍ په ټولنه کې تر غړيتوبه وروسته، له هغې نوې کرښلارې سره چې د خپلو جايدادونو د چارو په اداره کې د اصلاحاتو لپاره جوړه کړې وه، د کيف ښارته چې د ده زياترې ځمکې او باغونه هلته و، لاړ. همدا چې کيف ته ورسېد، د خپلو چارو ټول مشران يې خپل دفتر ته راوغوښتل او هغوی ته يې وويل چې ډېر ژر به داسې پرېکړه وشي، چې له مرئيتوب نه د بزګرو د بشپړې ژغورنې لاره پرانزي او تر هغه پورې چې دغه پرېکړې وشي، بايد هغوی درنو او له کړاونه ډکو کارونو ته اړ نه کړل شي، ماشومان او ښځې بيګار ته ونه لېږل شي. له بزګرو مرئيو سره بايد مرسته وشي، که هغوی نه کومه تېروتنه کېږي، بايد د نصيحت له لارې راسم شي، هغوی بايد تر وهلو ټکولو لاندې رانه شي، هر لوی جايداد بايد خپل روغتون، ښوونځی او يتيم تون ولري. او د بزګرو مرئيانو ځيني مشران (چې ځيني په هغو کې چور نالوستي و) ددې خبرو په اورېدو په حيرت کې شول او داسې يې وانګېرله چې د هغوی بادار د دوی په غلا او دوکې خبر او له دوی نه خوابدی شوی دی، له ځينو مرئيو او بزګرو نه، چې لومړی حيرت لړې شو، د خپل بادار په دغو غير معمولي خبرو کې، څه په زړه پورې ټکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا کړل، خو دغه خبرې یې چې د لومړي ځل لپاره اورېدلې وې، ټوکې وګڼلې. بلې ډلې، په خورا سادګۍ د بادار له خبرو خوند اخېست او په پای کې یوه ډله چې په هغو کې د چارو مشران هم وو، د هغو له خبرو نه دا پایله تر لاسه کړه چې څنګه له خپل بادار سره جوړ شي او هماغه شان خپل مشري ته دوام ورکړي.

د دغو مشرانو له ډلې نه، تر ټولو مشر هغه،د پییر ټولې خبرې ښې خوښې شوې، ځان یې د هغه ملګری، هم اندې او هم لارې وباله، خو دا یې وویل چې د دغو بنسټیزه بدلونونو تر څنګ باید د جایدادونو بد حالت ته هم پاملرنه وشي.

د ګراف بېزاو خوف جایدادونه، خورا بې پایه و. له هغه وخته چې پییر هغه تر لاسه کړي و او لکه څنګه چې ویل کېدل، د هغو کلنی عاید پنځه سوه زره روبله ته رسېده، خو ده تر هغو کلونه چې له خپل نامشروغ پلار نه په کال کې لس زره روبله تر لاسه کول، اوس ځان خوار ګاڼه. ده خپل کلنی حاصل او بودجه داسې حسابوله: اتیا زره روبله په شاوخوا کې یې ښار ته مالیه ورکوله، د مسکو، د مسکو په څنډو او په هغو کې د مېشتو شهزادګانو خرڅ دد برش زره روبله په شاو خوا کې، څه کم پنځلس زره روبله یې د تقاعد صندوق ته او په همدې اندازه یې له خیریه موسسو سره مرسته کوله، د ګرافینې(ایلن-دهغه ښځه) خرڅ هم تر یو سلو پنځوس زره روبله کېده، په تېرودوو کلونوکې یې تر لسو زرو روبلونو پورې یې کلیسا ته ورښنلې و... نېږدې سل زره روبله نور معلوم نه و چې په څه خرڅېږي او دا پته نه لګېده، چې هر کال څه پورونه هم اخلي. دغه راز هر کال به د بزګرو یا مرئیو کوم مشر د اورونو د لګېدو، د درومندونو د سوځېدو، د وچکالېو له امله د فصلونو د خرابۍ، د ودانیو د جوړونې او بیا جوړونې او نور خرڅونو حسابونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رالېږل. نو له دې کبله تر هر څه دمخه باید د هغه چارې راسمې کړې وای، چې له هر څه نه يې لږ له هغه سره لېوالتیا ښودله او هغه د خپلو جایدادونو د چارو اداره وه.

پېير هره ورځ د ده د جایدادونو د ادارې د چارو د مشرانو له مشر سره، دغه چارې څېړلې، خو ده داسې انګېرله، چې هېڅ پایله نه لري... له یوه خوا به دغه مشر له خورا ورو ستونزو نه لوی غر جوړ کړ او له بله پلوه به یې په دې قانع کړ چې باید پورونه پرې شي. هغه به نوې لارې جوړولې چې څنګه مرئیان په کار بوخت شي، خو پېير به دا نه منله او غوښتل يې چې ژر تر ژره مرئیان آزاد کړي. خو د چارو مشر له شورا سره د تړون له مخې، د پورونو د پرې کولو لاملونه وړاندې کول او د مرئیو د سملاسي آزادۍ خنډ کېده. که څه هم دغه چارواکي په ډاګه دا خبره نه کوله، چې د مرئیو آزادای ناشونې ده...

پېير د کیف په لوی ښار کې بې شمېره آشنایان پیدا کړل او نا آشنایانو هم له هغه چا سره چې د دغه ولایت تر ټولو بډای او د ستر و جایدادونو خاوند و، او اوس دلته راغلي و، د آشنا کېدو لارې چارې لټولې. د ګناه ویرې، د ده د ژوند تر ټولو نه کمزوری ټکی، هغه ټکی چې ده، د ماسونیانو په ټولنه کې،ژبه کړې وه چې نور به هسې نه کوي، هم خورا زوراوه. هغه به شپې،ورځې،اونۍ او میاشتې په همدې چرتونو او د ګناه د ویرې په خیالونو کې تېرول. هغه د نوي ژوند ،د پیل کېدو پر ځای چې ده خپلو نویو ملګرو ته د هغه د پیل وعده ورکړې وه، په هماغه پخواني عیش و نوش، خو یوازې په بله بڼه ژوند تېراوه. هغه د دغو عیشونو او بنډارونو د زیاتوالي له امله، د دې وخت نه شو پیدا کولی چې د نوي ژوند په اړه فکر وکړي.

پېير د هر ماسون لپاره، د درې اصلي دندونه چې پر ده واجب شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې، يوه هم سر ته نه رسوله. په هغو کې لومړنۍ هغه يې، په ورځنۍ ژوند کې د غوره اخلاقو لرل و. او له ټولو اوو اصولو نه چې هر ماسون يې بايد ولري، دوه خو چور نه لرل. يو ښه معاشرت او بل له مرګ سره مينه...

د ۱۸۰۷ کال په پسرلي کې، هغه بېرته پترزبورګ ته د ستنېدو تکل وکړ. هغه په پام کې لرل چې د ستنېدو په لاره کې، خپل ټول جايدادونه په خپله وګوري او په خپله د هغو سپارښتنو جاج واخلي، چې ده د بزګرو او مرئيانو د ژوند د ښه والي په اړه سپارلې وې.

(مرئيو) بزګرو اود اداري چارو د مشرانو مشر، د ځوان ګراف دغه سپارښتنې د لېونتوب نښې ګڼلې او داسې يې ګڼله چې دغه خبرې نه د ده، نه د رعيت او نه د بادار لپاره، يوه لپاره هم ګټه نه لري. د مرئيو د آزارولو چاره يې هم باخاريتوب باله خو په ټولو جايدادونو کې يې، د روغتونونو، ښوونځيو او د بې وزلو او بې کورو لپاره سترې ستړې ودانۍ جوړې او د لوی بادار د راتګ په وياړ جشنونه ترتيب شول. د ده د سپارښتنې له مخې بايد دا جشنونه، پرتمين او لوی نه وي، ځکه هغه پوهېده، چې د پيېر دغه راز پرتم نه خوښېږي. بلکه هڅه وشي، چې هغه مذهبي بڼه ولري، شمايل په کې ډېر وي او د هغه تر مخه وښورول شي او د هغه دهرکلي مراسم د ډوډۍ او مالګې په وړاندې تر سره شي، ځکه همدا شيان د پيېر ډېر خوښېدل او اغېز يې پرې کاوه.

د سهيل آرام پسرلی، په هغه کې چټکه ګرځېدا په ويانايي ګاډۍ کې هلته دا خوا هغه خوا چکر، پر پيېر سختې اغېزې کړې وې. هغه سيمې او جادېدادونه چې ده لا نه وې کتلې، يو له بل نه لا پسې ښکلې کېدل. خلک هم ظاهراً خورا هوسا او د هغو کړو او خير نه چې له دوی سره شوي وې، خورا منت باره وو. کله کله به دی له هغه درانه درناوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هرکلي نه چې ده ته کېده، خپله شرمېده، خو بیا یې هم د زړه په تل کې، د هغه د خوښۍ او غرور احساس راویښاوه. د ده د جایدادونو په یوه کلي کې، کلیوالو د روسي د ټولواکانو، پتر او پاول سپېڅلي شمایل د ده هرکلي ته راوړل، او اجازه یې غوښته چې د ده (سن پېیر) د نامه په ویاړ او له خلکو سره د ده د مینې او ددوستۍ د نښې په توګه، د کلیسا په یو کنج کې، په خپل خرڅ د لمانځنې یو ځای جوړ کړي. په یو بل کلي کې، هغه ښځې چې هغوی یې له درانه کار نه معاف کړې وې واړه شود روي (د غبرګې ماشوم)ماشومان یې لرل،او ده هغوی له درانه کار نه معاف کړې وې په دې ویاړ او د ده د لمانځنې لپاره د ده مخې ته په هرکلي وتلې وې،. یو بل ځای یو صلیب په لاس کشیش ولاړ او غوښتل یې د هغو ماشومانو په استازیتوب ده ته هرکلی ووایي، چې د پېیر له برکته یې لیک لوست پیل کړی و. پېیر په خپلو سترګو لیدل، چې هر چېرې د یوې نقشې له مخې، د روغتونونو، ښوونځیو او کورونو لپاره یا ودانۍ جوړې شوې او یا دجوړېدو په حال کې دي، چې ډېر ژر د پرانستلو لپاره چمتو کېږي. هر چېرې د مرئیانو او بزګرانو د ډلو د مشرانو د حسابونو نه داسې ښکاره ښکارېده چې د بادارانو له خوا د بېګارۍ کچه لږ شوې ده او په شنو جامو کې یې د خلکو هغه استازي منل، چې د بېګارۍ د کمېدو له امله ده ته د مننې د څرګندولو لپاره راروان وو.

خو پېیر په دې نه پوهېده، په هغه کلي کې چې د ده مخې ته یې د ډوډۍ او مالګې په راوړلو او د پتر او پاول، د شمایلو په راوړلو هرکلی وایي، آن لا د پتر په وخت کې جوړ او د سوداګرۍ ښه بازار و او دېرش ایو کلیوالو او بزګرو له خوا جوړ شوی کلی و. د هغه په دې سر نه خلاصېده، چې د لمانځنې هغه ځای لا کلونه کلونه پخوا د همدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بزګرو په خرخ جوړ شوي و او هغه ځوک چې د ده هرکلي ته راوستل شوي و، هماغه بډای بزګر وو، حال دا چې په سلو کې نوي کلیوالو یوه هم، د یوې ټنګې توان نه لاره. دی په دې نه پوهېده چې هغه مېندې چې تی پورې ماشومان لري، او د ده په سپارښتنه ډاګونو ته بېګارۍ ته نه لېږل کېږي، په خپلو جونګړو کې سختو شاقه کاروته ګمارل شوي دي، هغه په دې نه پوهېده چې له ماشومانو سره صلیب په لاس کشیش له کلیوالونه څه سرسایې او اسقاتونه غواړي او دا ماشومان چې د ښوونځیو دزده کوونکو په نامه ورسره هلته راغلي په زور هغو له مور او پلار نه راوستل شوي دي،د مور او پلار ماشومانو پسې سترګې له اوښکو ډکې پاتې شوي دي. دی په دې نه پوهېده چې د دغو ماشومانو مورو پلار بیا خپلو کورونو ته د ماشومانو د ستنېدو لپاره څه غټې پیسې ورکړې دي. هغه له دې نه خبر نه و چې د ده شاوخوا کې له نقشو سره سم دا لوړې د تیږو ماڼۍ او ودانۍ د هغو مرئیانو په متو جوړې شوې دي، چې په زور بېګاري کارونو ته ګمارل شوي او له پخوا نه اوس پر هغوی زورزیاتی زیات شوی دی. په دې توګه د بېګارۍ..... پېیر، خپلو جایدادونو ته د سفر او د هغو تر څارنې نه وروسته خورا خوشاله او پترزبورګ ته د سفر په پیل کې یې، په ګوګل کې یې هغه انسان دوستانه لېوالتیا چې رالمسېدلې وه، لاپسې دی خوشاله او انساني وروزګلوۍ ته یې لمسولی و، هغه خپل ماسوني لاربښود ورور (هغه مشر استاد په دې نامه یادوه) ته، په دې اړه لیکنه کړې وه.

پېیر له ځانسره ویل:

ـ د خیر ددې کارونو سرته رسول، څه آسانه کار دی، څومره کمې هلې ځلې غواړي، موږ څومره لږ د خپلو ورونو سره د مرستې تکل کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه که څه هم شرمېده، خو له هغو خواخوږی او درناوی نه چې ده ته کېده، خورا خوشالیده. همدې شکرونو او منتونو هغه ته وریادول چې تر دې نه زیات هم ده کولی شول، دغو ساده او پاک زړو وګړو ته مرسته وکړي.....

که څه هم پېیر په پرله پسې د مرئیانو د آزادۍ ټینګار کاوه او د مرئیانو او بزګرانو مشر هغه ته وعده ورکوله، چې څه توان لري د هغه د ښه نیت په سرته رسولو کې به یې په کار اچوي،خو په دې هم ښه پوه شوی و چې بادار هېڅکله په دې پوه نه شي چې آیا ده په رښتیا دځنګلونو د خرڅولو ،دجایدادونو د څارنې او د سیمه ایزې شورا د پورونو د پرې کولو لپاره دده سپارښتنې سرته رسولې دي او کنه؟ آن هغه مشر په هم پوهېده چې بادار به یې هېڅکله په دې پوه او خبر نه شي چې نوې یې جوړې شوې ودانۍ همدا اسې تشې ولاړې دي او مرییان به دپخوا په شان،بادارانو ته جزیه ورکوي او هرڅه چې ورکولای شي ورکوي به یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

پییـر چې د روسـيې جنـوب تـه تر سـفره وروسـته پـه خورا خوښـۍ راستنېده، خپله پخوانۍ هیله یې تر سره او د یوه زاړه انډیوال، اندرې بالکونسکي پوښتنې او دیدن ته چې دوه کاله یې نه و لیدلی، ورغی.

باگوچاروو ا ، چېرې چې اندرې اوسېده، داسې یوه ډاګیزه سیمه وه ،چې هومره سترګې نه پرې خوږېدې، دا یـوه آواره کرنیـزه ځمکـه وه او ځای ځای نوې د نښتر او څېړې ونې په کې اېښودل شوې وې.

په وروستي تمځای کې په دې خبر شو چې سردار اندرې نـه د لیسـه ګورې په سیمه بلکې په خپل نوي ځای باګوچاررو ا کـې اسـتوګن شـوی دی.

د سـردار کـلا د دغـه کلي پـه وروسـتې برخـه کـې پرتـه وه.کـلا خپلـو دواړو خواوو ته لارې درلودې،هلته یـو نـوی نهـر چـې اوس لـه اوبـو ډک و ،کېندل شوی و.د دغه نهر په شا و خوا کې شنیلي لا لوی شوي نه وو...

کلا یـو داسـې انګـړ تـه ورتـه وه چـې لا تـر اوسـه پـورې یـې دروازه نـه لرله،هغه پورې اړونده ودانۍ،تبېلې،حمامونه او خپلـه د سـردار لپـاره له تېرو جوړه شوې ودانۍ،لا بشـپړ شـوي نـه وو ،...خو هرڅه دیوه نظم څرګندونـه کولـه...د سـردار زاړه چوپړ انتون،لـه ګـراف بېـزاوف سره لـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاډی، نه په رابنکته کېدو کې مرسته وکړه، او هغه ته یې وویل چې سردار په کور کې دی.هغه یې د ورې او پاکې دروازې پلو بدرګه کړ...د دروازې له شا یو شدل او قهرجن آواز واورېدل شو:

- څه خبره ده؟

انتون ځواب ورکړ:

-صاحبه مېلمه دی.

-هیله کوم،یوه شېبه ،زه اوس در ورو زم.

دروازه خلاصه شوه او سردار د پېیر مخې ته ودرېد.له هغه نه یې غېږ تاو کړه او وې ویل:

_ په لیدو دې ډېر خوشاله شوم، هېڅ د منلو وړ نه دی.

پېیر هېڅ نه ویل او په حیرت هغه ته ځیرو، له هغو بدلونو په تعجب کې و چې په اندرې کې یې لیدل. خبرې یې ډېرې خوږې، مینه ناکې او پر شونډو یې موسکا لوبه کوله. خو دې خبرو سره سره یې سترګې لوبدلې او مړو ته ورته وې. د ټولو څرګندو هڅو سره یې، نه شو کولای سترګو ته ځلاه راستنه کړي. که څه هم سردار اندرې لږ ډنګر شوی، رنګ یې الوتی او څېره یې پخو نارینو ته ورته شوې وه، خو د هغه د سترګو دمنډو، پر تندي ګونځې او په خبرو کې ډېر فکر، د پېیر د حیرت سبب شوی وو. د هغه له همدې ځانګړتیا سره د بلدتیا او له هغو سره تر ړېدی کېدو پورې، پېیر له هغه نه ځان پردی احساساوه. زیاتره وخت د دوو دوستانو تر منځ تر ډېر ځنډ نه وروسته په کتنه کې، مرکه په آسانۍ سره نه خوږه کېږي. له همدې کبله، هغه موضوعات چې د ډېرو خبرو اترو غوښتنه یې کوله، یوازې په پوښتنو او ځوابونو کې پای ته رسېدل. خو کرار کرار او په پای کې، خبرې او مرکې، هغو موضوعاتو ته راوګرځېدې چې تر اوسه پورې دوی پوره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې غرېدل: تېر يادونه او راتلونکي وړانديزونه، د پېير سفرونه، د هغه کارونه، جګړه او نور نور... پېير کرار کرار داسې احساسوله، چې اندرې ته د هيلو او نيکمرغيو ښودنه، پر عقايدو ايمان او سپېڅلتيا، هغه ته هېڅ زړه راښکون نه لري. هغه له دې نه ډېر شرمېده، چې خپلې ماسونې عقايد، چې ده نوي پيدا کړي و او د خپل وروستي سفر په وخت کې يې د هغه لپاره نوې بڼه پيدا کړې وې، خپل دوست ته بيان کړي. هغه له دې ډاره چې خپل دوست ته ساده ونه برېښي، د دغو عقايدو له ويلو او سپړلو نه يې ډډه وکړه، خو له دې سره سره يوې تلوسې دې ته لمسوه، چې ژر تر ژره خپل دوست ته دا څرګنده او ثابته کړي چې په ده کې يو ژور او د پام وړ بدلون راغلی او له هغه څه نه چې په پترزبورګ کې و، ډېر ښه شوی دی. هغه وويل:

ـ نه شم کولای او نه پوهېږم، ټول هغه څه تاسو ته څرګند کړم، چې پر ما او په ما کې راغلي دي. دومره بدل شوی يم، چې زه خپله ځان نه پېژنم.

سردار اندرې وويل:

ـ هو کې، ډېر، ډېر بدل شوي يو، له پخوا نه ډېر بدل شوي يو.

پېير وپوښتل:

ـ ښه، نو تاسو، تاسو څه وړانديزونه لرئ؟

سردار چې پېغور ډوله يې د هغه پوښتنه تکراروله، وويل:

ـ وړانديزونه؟...

داسې يې وښودله چې ګوا کې ددې خبرې له اورېدو نه حيران شوی دی، بيا يې وويل:

ـ هو کې، دا ده ګورئ، هر څه وينې، نوې ودانۍ مې پيل کړئ او غواړم کال ته بالکل همدلته راکډه شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېير چې پر څېره يې د اندرې سره تر وروستي کتنې وروسته د کلونو د ګذارونو نښې له ورايه څرګندې وې، په ځير ځير هغه ته کتل، خو وروسته يې وويل:

ـ نه، ما پوښتل... سردار اندرې...

خو سردار اندرې د هغه خبره پرې کړه، ولې زما په اړه خبرې، ښه به دا وي چې د ځان په اړه وغږېږې، د خپل سفر په اړه او د خپلو جايدادونو په اړه.

پېير د هغو چارو په اړه چې ده په خپلو جايدادونو کې تر سره کړي، خبرې وکړې. خو هڅه يې کوله، هغه ونډه پټه کړي چې د اصلاحاتو په سر ته رسولو کې ده تر سره کړې ده. سردار اندرې څو ځله، هغه څه مخکې له مخکې پېير ته وويل، چې هغه يې د ويلو هڅه کوله. داسې برېښېده چې سردار اندرې ته دا خبرې نوي والى نه لري، نو له دې کبله هغه نه يوازې هغه په ځير او پام نه اورېدو، بلکې داسې يې ښودله چې په دې کارونو دى شرمېږي هم.

پېير نه يوازې نا آرامه شو، بلکې له خپل اندېوالـه سره خبرې اترې ورته ګرانې وبرېښېدې. هغه چور چوپ شو. سردار اندرې هم چې له ورايه، نا آرامه برېښېده دغه شان دزړه خوالې خوند نه ورکاوه، اړ وې وويل:

ـ هوکې د زړه سره، ته پوهېږئ چې دلته زما ژوند ، لکه په ډاګونو کې پاتې شوى پوځي ته پاتېږي، هسې راغلى وم، چې دا ځاى وګورم، نن ماښام ببرته روان يم، هوکې ببرته خپلې خور ته ور روان يم، غواړم، چې له هغې سره ستا پېژند ګلوى وکړم.

هغه چې هڅه کوله خپل دوست چې، اوس د دوى تر منځ د ګډ خيال کومه نښه پاتې نه ده، خوشاله او په خبروبوخت وساتي، وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ له غرمې نه وروسته به د هغې دیدن ته ورشو، اوس غواړې چې زما د ځمکو ننداره ته ووزو؟

هغوی د باندې ووتل او تر غرمې پورې دا خوا، ها خوا وګرځېدل، که څه هم هغو د پخوانیو ګډ آشنایانو یادونه او نویو سیاسي خبرونو په اړه خبرې اترې کولې، خو د دوو نا آشنا کسانو په شان برېښېدل. سردار اندرې یوازې هغه وخت لږ راژوندی کېده او خبرې یې له زړه برېښېدې چې کله به یې د خپلو نویو جوړېدونکو ودانیو او یا باغونو او ځمکې په اړه غږېده، خو هلته هم چې کله د یوې ودانۍ د سرطاق لاندې ورسېد، ناڅاپه خپلې خبرې پرې او وې ویل:

ـ که رښتیا ووایم، کومه په زړه پورې خبره نه شته، راځه چې ځو، غرمنی تیاره ده او ډوډۍ وخورو.

د ډوډۍ په ترخ کې، د پیېر د واده خبره هم رایاده شوه. سردار اندرې وویل:

ـ ما چې کله ددې په هکله واورېده، سخت تعجب مې وکړ.

پیېر تک سور شو. هر وار چې د ده د واده خبرې کېږي، د هغه رنګ تک سور ګرځي، هغه په چټکۍ وویل:

ـ کېدای شي کومه ورځ درته ووایم، چې دا پېښه څنګه وه، خو اوس دومره درته وایم چې هر څه پای ته رسېدلي، د تل لپاره پای ته رسېدلي دي.

سردار اندرې وویل:

ـ د تل لپاره، د تل لپاره هېڅکله څه پای ته نه رسېږي.

پیېر وویل:

ـ مګر تاسو واورېدل چې دا خبره څنګه پای ته ورسېدله، تاسو زما د دوئیل خبره اورېدلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هو کې، اورېدلي مې ده، ستا خبره دوئيل ته هم ورسېده.
پيير ځواب ورکړ:
ـ هغه يو څه چې له خدايه شکر پرې کوم، دا دی چې ما دا سړی ونه واژه.
سردار اندرې وويل:
ـ ولې؟ دا نو څه خبره ده؟ د يوه خراړي سپي وژنه، ډېر ښه کار دی.
ـ نه، نه د انسان وژل نه ښه کار دی او نه د حق خبره...
سردار اندرې تکرار کړه:
ـ ولې د حق خبره نه ده. انسانان دا حق نه لري چې د حق او ناحق په اړه وغږېږي، هغوی تل ددې په اړه چې څه حق او څه ناحق دي، تر هر څه زيات تېر وتلي او لا به تېروزي.
پيير چې نور په خورا لېوالتيا خبرې کولې، له سردار اندرې سره په دې کتنه کې، د لومړي ځل لپاره خبرې خوند ورکاوه، په مينې او خواخوږۍ يې مرکې ته دوام ورکاوه او غوښتل يې هغه څه ووايي چې دی يې دې حال ته راوستی دی، هغه وويل:
ـ چا تا ته ويلي، چې څه شی نورو ته د شر سبب کېږي؟
پيير وويل:
ـ شر؟ شر؟ موږ ټول پر دې پوهېږو چې زما لپاره شر څه دی؟ او څه شی شرارت ګڼو؟
ـ هو کې، پوهېږو، خو زه هغه څه چې د ځان لپاره ښه نه ګڼم، بل ته يې هم نه غواړم.
سردار اندرې ته خبرو لا خوند ورکاوه او له ورايه ښرګندېده، چې غواړي دې خبرو ته له نوي نظره وروګوري، هغه چې په فرانسوي ژبه غږېده، دوام ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ زه په ژوند کې، يوازې بد مرغۍ پېژنم، يو د وجدان ناآرامۍ او بله ناروغي... او نېکمرغي هغه وخت راځي، چې له دغه دوو دردونو نه لرې و اوسو. انساني مخلوق بايد له دغو دوو بلاو نه ځان وژغوري او د ځان لپاره ژوند وکړي. هوکې، زما لپاره د ژوند ټول حکمت او معنا اوس همدا دی.

پيير زياته کړه:

ــ له نورو سره مينه او سرښندنه بيا څه؟ نه، زه نه شم کولای له تاسې سره هم انده و اوسم. ځان له شر ددې لپاره ژغورل چې وجدان مو نا آرامه نه شي ! نه، نه، دا څه وايې د ژوند لپاره دا پوره نه دی. ما هم همدا اسې ژوند کاوه، ما هم پرته له ځانه د بل چا په اړه فکر نه کاوه، همدې کار ژوند را برباد کړ. او يوازې اوس، چې زه د نورو لپاره ژوند کوم يا لږ ترلږه هڅه کوم (پيير خپله کميني وښودله) چې د نورو لپاره ژوند وکړم، ايله په دې پوه شوم چې زه د ژوند پر نېکمرغيو پوه شوم. نه له زه تا سره دا نه منم، او خپله هم هغه څه چې وايې، دا سې فکر نه کوې.

سردار اندرې پرته له هغه چې څه ووايي، هغه ته کتل او له ملنډو ډکه موسکايې پرشونډو خوره وه، خو لږ وروسته يې وويل:

ــ ښه ده، اوس به دې زما له خور سره پېژند گلوی وشي او وبه گورې چې هغه هم همدا ستا خبرې کوي، تاسې ښه سره جوړېږئ.

بيا لږ ځنډنی شو او تر لږ ځنډه او چوپتيا نه وروسته يې وويل:

ــ ښايي د ځان په هکله ته برحقه واوسې، مگر هر څوک د ځان لپاره په خپل ډول ژوند کوي. تا د ځان لپاره ژوند کاوه او وايې چې نېږدې و، د تباهۍ پای ته ورولوېږم، تاسو وايې چې نېکمرغي مو هغه وخت وموندله، چې د نورو لپاره مو ژوند پيل کړ، مگر زما کار چور برعکس و. زما د ژوند موخه د وياړ گټل و، ولې نه پوهېږم، وياړ څه شی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغه له نورو سره مینه کول، د هغو لپاره خدمت، د هغو لپاره ددې لپاره چوپړ کول چې د هغو مینه، خواخوږي او ستاینه تر لاسه شي. هوکې، ما د نورو لپاره ژوند کاوه او خپل ژوند مې لکه هغه شان چې ته وایې نېږدې نه، چې په پوره او غوځه توګه تباه کړ، خو له هغې شېبې نه مې چې د ځان لپاره ژوند پیل کړ، لږ آرامه شوی یمه.

پېیر په خورا تنده او ترخه ژبه، وپوښتل:

ـ څنګه یوازې د ځان لپاره ژوند وشي؟ زوی، خور او پلار؟

سردار اندرې وویل:

ـ هغه ټول زه یم، هغوی له ځانه لرې نه ګڼم، خو نور، هغه کسان چې ته او شهزادګۍ ماریا یې همنوع‌کي (همنوعان) ګڼئ، د ټولو بدمرغیو او شر اصلي سرچینې دي، نور هماغه ستا د کیف بزګران او مرئیان دي، چې ته هغو ته د چوپړ او خیر غوښتونکی یې.

هغه له ملنډو نه په ډک او زورونکي غلچک پېیر ته کتل او هغه یې ناندریو ته رابله.

پېیر چې دم په دم یې ژبه تودېده، وویل:

ـ ټوکې خو به نه کوئ؟ څنګه کولې شې، خیر ته زما تکل... که څه هم په نیمګړې بڼه شوی، خو بیا هم یو څه شوی دی... نو څنګه کولای شي دغه کار، تاسو شر او بې لارتوب وګڼې؟ کله چې دغو بدمرغیو، زموږ دغو بزګرو مرئیو، دغه ما او ستا غوندې وګړو ته چې پیدا کېږي، لوېږي او مري، له ځینو مناسکو ناپوهېدونکو دعاوو او ښېراوونه پرته له خدایه بله هېڅ ډول پېژندنه نه لري، کله چې ایمان یوازې هغوی ته د ابدي ژوند او د خیر و شر د مکافاتو او جزا ښېه ده، نو څنګه، نو څنګه موږ له هغوی سره د شر او خیر په اړه خبرې کولای شو؟ خلک له ناروغیو مري او هېڅوک د هغو په خیال کې هم نه دي، حال دا چې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو مرسته کول څو مره آسانه خبره ده. ګوره زه اوس هغو ته داکتران ګمارم، روغتونونه جوړوم او بوډاګانو ته یې کورونه ودانوم. تاسو څنګه کولی شې دې ته بې لاري او بد کار و وایاست؟...

پییر دوام ورکړ:

ـ ایا دا په ډاګه برالا مرسته نه ده چې خپلو مرئیو بزګرو، د هغو ښځو، ماشومانو، پلارو میندو ته چې شپه او ورځ په چوپړونو او خواریو کې ډوب دي، لږه څه هوسایي او آرامي برابروم؟ هغه برند برند کتل او پربکړې پربکړې خبرې یې کولې....

که څه هم هغه شان چې ښایي نه به وي، خو دغه کارونه مې کړې دي.. دا لاره مې غوره کړې ده، تاسو نه یوازې نه شی کولای ما قانع کړئ چې زما کړه ښه نه دي، بلکې ما په دې هم قانع کولای نه شی چې تاسو هم داسې فکر نه کوئ.

او تر لږ ځنډ نه وروسته یې وویل:

ـ تر ټولو نه لا غوره داده، چې دا دی زه پوهېږم او په دې ډاډه یم، هغه خوند چې خلکو ته له خپل دغه چوپړ نه اخلم، د ژوند یوازنی نیکمرغي ده.

سردار اندرې وویل:

ـ که خبره بل ډول و وایو، هر څه به بل ډول څرګند شي. زه کور جوړوم، باغونه ږدم او ته روغتونونه پرانیزې، دا دواړه کولای شو ښه وخت تېرونه وګڼو، خو د خیر او شر څېړل زموږ کار نه دی، دا به بل چاته، هغه چا ته پرېږدو چې پرې پوهېږي.

او بیا یې زیاته کړه:

ـ خو ته غواړې نور یې هم وشاربې، مهرباني ! دا ګز او دا مېدان ! له میزه پاڅېدل او د کوټې وتلي ځای ته چې د برنډې ښه یې لرله،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووتل او هلته کېناستل.

سردار اندرې وویل:

ـ ښه تا غوښتل چې دا نور هم وشاربو. او په خپلو ګوتو یې شمېرنه پیل کړه او وې ویل:

ـ وایې ښوونځی او روزنه او داسې نور، یعني غواړې دغه سړی.... او هغه،هغه بزګر مرئي ته چې د دوی له څنګه تېرېده او د درناوي په ښه یې خوله پورته کړه، اشاره وکړ ،ته غواړې ،هغه،د هغه له څاروي وزمه ژوند نه وژغورې. د هغه په ژوند کې روحاني ا و اخلاقي احساس راوتخنوې، خو ما ته داسې بریښي چې د هغه یوازنی نېکمرغي او خوښي، د هغه په همدې حیواني ژوند کې ده او ته غواړې هغه له دې نېکمرغی او خوښۍ نه بې برخې کړې. زه د هغه پر دې نیکمرغۍ رخه کوم او تا تکل کړی دی، پرته له هغه چې هغه ته، زما غوندې نه پوهه، نه زما احساس او نه زما امکانات ورکړې، هغه نه ما غوندې سړی جوړ کړې. بله دا چې ته وایې غواړې هغه د زیار له درانه پېټي وژغورې، خو زما په اند ، هغه جسمي کار ته داسې اړتیا لري، د هغه د ژوند لپاره داسې اړتیا دی لکه ما او تا چې فکري او روحاني هڅو ته اړتیا لرو. ته نه شې کولای خپل ذهن له فکري هڅو وژغورې. زه د شپې په درې بجو وېده کېږم، خو بیا مې هم چرتونه او خیالونه خوب ته نه پرېږدي. اړخ په اړخ اوړم او تر سپېدو پورې ویښ پاتېږم، ځکه فکرونه کوم او نه شم کولای فکر ونه کړم. هغه شان چې هغه نه شي کولای کلبه (یویه) ونه کړي، کرنه ریېبه ونه کړي او خولې تویې نه کړي. که هغه کار ونه کړي، ځي ساقي خانې ته شراب څکي، یا هم له وزګارۍ نه ناروغه کېږي (آدم بیکار یا غر شود یا بیمار) هغه شان چې زه نه شم کولی، درانه جسمي کارونه وکړم او که یې وکړم، اونۍ وروسته به مړ شم. دغه شان هغه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو سايي نه شي زغملی، ځکه هغه له اوزګاری نه ځورېږي او مري او دربېم دا چې... دربېم تا څه وويل...؟

سردار خپله دربېمه ګوته تاو کړه او وې ويل:

ـ اخ روغتون، دارو درمل. هغه سړی سکته کړئ، هغه مري او ته هغه ته وينه ورکوې او له مرګه يې ژغورې. هو کې ته يې ژغورې او هغه لس کاله نور ژوندی پاتې کېږي. هغه به ژوندی وي، خو معيوب، بېچاره او د ټولو په اوږو پېټی، خو د هغه لپاره تر ټولو ساده او ښه لاره دا ده چې ومري، پربږده چې ومري، که هغه ومري، نور پيدا کېږي، هغه هم خورا بې شمېره. که ته له دې کبله چې يو مرئي بزګر دې مري او ته يې له کاره بې برخې کېږي، ستا په موخه به پوه شوی وای، ځکه زه بزګر د کار يوه سرچېنه ګڼم، خو ته، نه ته، ته د يوه همزاتي په بڼه، له هغه سره مينه کوې او غواړې چې د هغه غم وخوړل شي او پالنه يې وشي. ګوره هغه ستا دغه شان مينې او پالنې ته اړتيا نه لري. هو کې، بله خبره دا ده، چې لا تر اوسه پورې تا ليدلي چې طب کوم وخت يا کوم چېرې د چا علاج کړی وي؟ څه تش او بابيزه خيالونه ! هو !که وواېې چې روغتون جوړوې، هلته داکتران ګمارې چې ناروغان ژر ووژني، دا به درسره ومنم. هغه چې دا خبرې په خورا کرکجنې ژبه وکړې، وروځې يې برندې کړې او له هغه نه يې مخ واړاوه...

پېير وويل:

ـ اخ څومره وحشتناکه، څومره وحشتناکه دی، زه په دې نه پوهېږم څنګه انسان کولای شي،له دغه شان خيالو سره ژوند وکړي. ما هم دغه حال درلود ، همدا څو مودې د مخه په دې حال وم، لرې نه، دا څو موده د مخه په مسکو کې، سفر ته روان وم. زه په دغه شان حالتو کې داسې خوارېږم، داسې له ځانه ورکېږم، چې نور ژوند را ته ژوند نه برېښي، له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څه په تېره بیا له خپل ځانه مې خوا شنه کېږي. هغه وخت دی، چې نه ډوډۍ خورم، نه ځان مینځم او نه ... او ته څنګه؟

سردار اندرې وویل:

ـ ولې انسان ځان پرې نه مینځي؟ دا سمه نه ده. برعکس باید هڅه وشي چې خپل ژوند لا پسې خوږ کړو. زه ژوند کوم په دې کې زه هېڅ ګنهګار نه یم. باید هر څنګه چې کېږي، کوم ډول نه کوم ډول پرته له هغه چې د نورو د زورېدا او خواشینۍ سبب شو، تر مرګه پورې خپل ژوند لا پسې ښه کړو.

ـ زه نه پوهېږم ته له دې خیالو سره، څنګه ژوند سره لېوالتیا لرې؟ چې داسې ده، ولې نه غواړې یو ځای کرار نه کېنې؟ کرار بې له خوځېدا او کار نه... دا هلې ځلې د څه لپاره؟

ـ زه خو له خدایه غواړم، چې په کرار کېنم، خو ژوند مې په کراره نه پرېږدي، مهرباني وکړئ وګورئ له یوې خوا د اعیانو جرګې ما ته ویاړ رابښلی او زه یې خپل مشر ټاکلی یم، چې ما هغه ویاړ منلی نه دی، هغو په هېڅ ډول په دې نه پوهېدل، هغه څه او ځانګړتیاوې چې د دې مشرۍ لپاره په کار دي، هغه په ما کې نه شته، دغه ځانګړتیاوې، یو ډول له دوکو او پلمو نه ډکې هلې ځلې او کره وړه دي. له بلې خوا دغه ودانۍ دي، چې باید جوړې شي، ځکه زه هم خپلې یوې څنډې ته اړتیا لرم چې په کې آرام ژوند وکړم او بیا دغه د احتیاطي سرتېرو د راټولولو خبره.

ـ ولې دې په پوځ کې خدمت پرېښود؟

سردار اندرې په خورا غمجنه ژبه وویل:

ـ د او سترلیخ تر جګړې وروسته نه، نه تاسو خوار مهربانه یاستۍ!

تر هغې جګړې نه وروسته مې له ځانسره ژبه کړې ده چې نور به د روس

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پوځ کې فعال خدمت نه کوم، آن که بناپارت سملینسک ته راورسېږي او لیسه ګوری (د ده پلارنی کلی) هم تر ګوابش لاندې راولي، یوه شېبه به بیا هم پوځ ته لاړ نه شم.

سردار اندري چې د ځان د آرامی هڅه کوله، خپلو خبروته یې دوام ورکړ:

ـ هوکې، او د داوطلبانو او احتیاطو په اړه، پلار مې د درېیمې سیمې ستر قوماندان ټاکل شوی دی، له هغه سره مرسته یوازنۍ لاره ده، چې پوځ ته یې زما د تګ مخنوی هم کړی دی، هوکې زه باید له هغه سره واوسم.

ـ بنه، دا خبره دا معنا لري، چې په پوځ کې خدمت کوئ؟

ـ هوکې خدمت کوم. او تر دې نه وروسته لږ چوپ پاتې شو.

ـ بنه ده، بنه ده، نو ولې خدمت کوئ؟

ـ ولې خدمت کوم؟ زما پلار د خپلې پېړۍ یو له غورو نه غوره شخصیت دی، که څه هم هغه اوس زړېږي، نه غواړم ووایم چې ظالم دی، مګر دخورا ټینګ طبیعت خاوند دی، په هر څه د بر ولاړ سړی دی. هغه د خپل پخواني عادت له مخې، له بې واکه واک سره رږدی شوی دی او اوس د نوکیانو او احتیاطو د راټولولو لپاره، ټولواک دغه شان واک هغه ته ورسپارلی دی. همدا دوې اونۍ پخوا که یو دوه ساعته ځنډلی وای او نه وای ورسېدلای، د (یوخونوف) په سیمه کې به یې یو منشي ځړولی وای.

سردار اندري تر دې خبرې وروسته وموسېد او دوام یې ورکړ:

ـ همدا علت دی چې په پوځ کې خدمت کوم، ځکه له ما نه پرته، بل هېڅوک پر هغه اغېز نه لري. هوکې زه یوازنی څوک یم چې د هغه د هغو چارو مخنوی کوم، چې سر ته رسول یې ورته بیا د عذاب سبب نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه، ښه، خپله په هر څه پوهېږې!

سردار اندرې دوام ورکړ:

ـ خو، نه هغه شان چې ته پرې پوهېږې. زه هېڅکله هغه بد مرغی منشي ته کوم خیر او زړه سوی نه غواړم. هغه منشي ته چې د سرتېرو موزې یې پټې کړې وې، آن زه به خورا خوشاله وای، که هغه مې ځړول شوی لیدلای وای، خو زما په خپل پلار زړه سوځي، یعنې پر خپل ځان مې زړه سوځي.

د سردار اندرې خبرې لا پسې تو دېدې، لکه چې هغه غوښتل، پیېر ته دا په ډاګه کړي، چې د هغه په کړو کې، د انسان دوستۍ هېڅ نښه نه ګوري، سترګې یې د تب نیولو ناروغانو په شان ځلېدلې. هغه خپلې خبرې لا پسې اوږدې کړې:

ـ ته غواړې چې مرئیان او بزګران آزاد کړې، دا خورا ښه خبره ده، خو نه ستا لپاره. زه دا سې تصور کوم چې تا به هېڅکله خپل بزګران وهلي نه وي او نه به دې سایبریا ته فرار کړي وي، خو هغو ته هم هېڅ پروا نه لري، چې یا وزورېږي، وهل ټکول وخوري او یا سایبرې ته وشړل شي. هغوی به په سایبریا کې هم خپل دغه بد مرغه ژوند ته دوام ورکړي، له وهلو ټکولو نه پیدا شوي ټپونه به یې روغ شي او بیا به د پخوا په شان نېکمرغه شي. د مرئیو آزادي د هغو کسانو لپاره ښه ده، چې روح یې تباه کېږي، هغه کسان چې له خپلو ظلمونو نه پښېمانه کېږي او پښېماني یې یو پر بل کوټ او پر دوی بېرته دروند پېټی جوړوي او زړه نه یې تیږه جوړېږي. بیا پر خپل رعیت، چې ګناه یې کړي وي یا یې نه وي کړي، ظلمونه کوي، هغه لا زوروي. زما په دغو زړه خوږېږي، زه له دې کبله غواړم چې مرئیان آزاد شي، تا ګوا کې نه وي لیدلی، خو ما ډېر لیدلي دي چې څنګه د سپېڅلي زړه خلک د دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شان بې پايه واک د دودونو په لمن کې روزل شوي او د وخت په اوږدو کې په ژر خواشيني کېدونکو، سخت زړو او لويو ستمګرو بدلېږي. که څه هم هغوی پر خپلو دغو نيمګړتياوو پوهېږي، خو نه شي کولای، د هغه مخنوی وکړي او ورځ تر ورځې بدمرغه او بدمرغه کېږي.

سردار اندرې په داسې مبالغې او شوق خبرې کولې چې پيېر نابېره او بې له فکره تصور کاوه چې د اندرې د دغو خبرو او خيالاتو سرچينه د هغه پلار دی، هغه سردار اندرې ته هېڅ ځواب ور نه کړ.

ـ هو کې، په څه شي، او په چا بايد زړه خوږ او وسوځي، په انساني کرامت، د وجدان په آرامۍ، په صداقت او ايمان، نه د هغو وګړو پر ملاو او تندي چې څومره يې ووهې، څومره يې سرونه وخرې (په روسيه کې سايبريا ته د شړېدونکو سر پرې خريل کېده) بيا هم هغه شان چې دي، هغه شان پاتېږي.

پيېر وويل: نه، زر واري نه! زه يې هېڅکله نه درسره منم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

ماښـام و چـې سـردار انـدرې او پـېـيـر پـه ګـاډۍ کـې کـېناسـتـل او د سردار کلي ليسه ګورې ته لاړل. سردار چې کله نا کله پېير ته کتـل او پـه څه ويلو به يې چوپيتيا ماتوله، هڅه کوله څرګنده کړي چې طبيعـت يـې خورا ښه دی.

هغه خپلې ځمکې، کرکيله هغه ته ښودل او د هغـو اصـلاحاتو پـه اړه يې هغه ته معلومات ورکول، چې ده تر سره کړي وو.

پېير خواشينی بريښېده، چو په خوله و، د هغه پوښتنو ته يې هم لنډه لنډه ځوابونه ورکول او داسې ښکارېده، چې په خپلو خيـالونو کـې ډوب دی. پېير په دې فکر کې و چې سردار اندرې بدمرغی دی، هغه بې لارې شوی دی، هغه نه د رښتيا نور ورک شوی دی، نـو ځکـه يـې خپلـه دنـده ګڼله، چې له هغه سره مرسته وکړي، چې زړه تـه يـې صـفايي لاره وکـړي، لاس يې ونېسي او د ظلمت له کندې نه يې راپورته کړي، خـو همـدا چـې له ځانسره به يې خبره راجوړه کړه چې څه ووايي او څنګه يې پيـل کـړي، مخکې لـه مخکـې يـې دا احسـاس ولـه چـې سـردار انـدرې بـه د هغـه ټولـه پوهـه او حکمـت پـه يـوه خبـره بـابيزه وګڼـي. هغـه ډاربـده، هغـه لـه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډارېده، چې ده ته تر ټولو د درناوي وړ سپېڅلي اندونه او خيالونه د ملنډو وړ نه شي. هغه ناڅاپه سرښکته واچاوه او لکه مست سخوندر غوندې يې ځان يرغل ته چمتو کړ:

ـ نه، نه! آخر راته ووايه ته ولې فکر کوې چې.... ولې داسې فکر کوې؟ ته بايد داسې فکر و نه کړې.

سردار اندرې په حيرانتيا وويل:

ـ څه فکر؟ د څه په اړه فکر؟

ـ د ژوند په اړه د انسان د دريځ په اړه، دا شونې نه ده. ما هم تاسو غوندې فکر کاوه، ولې پوه شوې څه شي وژغورلم؟ فراماسوني روزنې، نه، نه، خاندې به نه. فراماسوني جوړښت، د هغه څه برخلاف چې ما هم فکر کاوه يوه مذهبي ډله او هسې تش په نامه کره وړه او مناسک نه دي، بلکې د انساني ارمان تر ټولو غوره، ابدي، خورا ښه او يوازنی سپېڅلی ارمان دی.

هغه اندرې ته هغه شان چې خپله پوهېده، د فراماسوني جوړښت په شننه پيل وکړ. هغه ويل، فراماسوني جوړښت هماغه د حضرت عيسی ښوونې دي، چې د دولت او مذهب له منګلو ژغورل شوی دی، هغه د برابری، ورورګلوی او مينې جوړښت. يوازې زموږ د ورورګلوی سپېڅلی جوړښت دی، چې د ژوند په ربښتني جاج پوه شوی دی، له دې نه پرته چې هر څه دي، خوب او خيال دی. پيېر دوام ورکړ: زما ګرانه دوسته، ستا سر بايد خلاص شي، چې د فراماسوني له ټولنې پرته، هر څه دوکه او دروغ دی او زه هم ستا اند ته درناوی کوم او منم چې زموږ په ټولنه کې د يو نېک زړی او سپېڅلی انسان، يوازينی لاره دا ده، چې يوازې ژوند وکړي او د نورو د لارې خنډ نه شي. خو همدا چې زموږ لاره ومنې، د ورونو کړی ته رانتوتې، ځان نه تېر او لارښود نه دې منلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شویو استازو ته وسپارله، ځان به بیا زما په شان د داسې یو نالیدونکي ځنځیر یوه کړۍ وګڼي چې یو سر یې دلته او بل یې آسمانه نه راپیل کېږي.

سردار اندرې څه نه ویل، مخامخ یې کتل او د پیېر خبرو ته غوږ وه که یو نیم وخت به د ګاډۍ د اربو د شروشور له کبله د هغه خبرې سمې وانه وربدې، بیا به یې پوښتنه ترې وکړه. پیېر د اندرې په سترګو کې د ځانګړې ځلا، له ځلېدو، په پټه خوله د هغه له غوږنیولو او پام کولو نه ښه پوهېده چې اندرې به د ده خبرې نه پرې کوي او پر ده به ملنډې نه وهي.

داسې یو سیند ته ورسېدل، چې مست شوی او څپې څپې اوښته. دوی دې ته اړ و چې، له ګاډۍ کوز او په بېړۍ کې سپاره شي. دوی ګاډۍ او آسونه هم په بېړۍ کې سپاره او خپله هم هلته وروختل.

سردار اندرې د بېړۍ پر کتاره څنګل ولګوله، پټه خوله یې د اوبو هغو ځلېدونکو څپو، چې د سپېده داغ تر سرو شعلو لاندې ځلېدلې کتل.

پیېر وپوښتل: ښه تاسو په دې اړه څه فکر کوئ؟ ولې چوپ شوې؟

سردار اندرې وویل:

ـ څه فکر کوم؟ د تا خبرې ټولې سمې دي، خو ته وایې: راځه زموږ د وروګلوۍ د ټولنې غړیتوب ومنه، موږ به تا ته، د ژوند موخه، د بشر رسالت او پر نړۍ لاسبرې قوانین وسپړو، هو کې! موږ څوک یو؟ ای خلکو څنګه تاسو پر هر څه پوهېږئ؟ څنګه یوازې زه نه شم کولی هغه څه ووینم، چې تاسو یې وینئ؟ تاسو پر نړۍ د رښتیا او حقیقت واکمنی وینی، زه هغه لیدی نه شم.

پیېر دلته، د هغه خبرو کې ورننوت او وې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ايا ته په بلې دنيا ايمان لرئ؟
خو پيير د ځواب ورکولو وخت ورنه کړ او د پوښتنې دغه ډول تکرار يې ځکه د انکار نښه وګڼله، چې د اندرې د ملحد والى عقايد ورته څرګند و.
ـ تاسو وايې چې پر نړۍ د رښتيا او حقيقت واکمني نه وينې، ما هم هغه نه ليده او تر هغه پورې چې د خپل ژوند پای ته د هر څه د پای په سترګه وګورو، نه، نه شو کولای هغه ووينو. نه شو کولای حقيقت په دې نړۍ، پر دغې ځمکې (شاوخوا کروندو ته يې وکتل) پيدا کړو. په دې نړۍ کې له دروغو او له شره پرته بل څه نه شته، خو په کيهان او ټوله هستۍ کې حقيقت او رښتيا واکمن دی. او موږ اوس ددې نړۍ بچې او که د هستې ابديت ته ځير شو، ددې وجود ابدي بچيان يو. ايا زه په خپل روح کې دا نه احساسوم چې د دغې سترې، بې پايه جذبه لرونکې هماهنګې هستۍ يوه برخه يم؟ ايا دا نه احساسوم چې د خدای يا مطلق قوت يا بل هر نوم چې ورکوې، ور يې کړه، ددې بې پايه خلقت د بې شمېره مخلوقاتو، په منځ کې يو کوچنی ذره يم، يو داسې کړۍ يم، چې له ټيټو مخلوقاتو نه د لوړتيا په لوردرومې. که دغه پلې، که دغه د پيدا ايښت د لوړتيا او ټيټيا کچې، چې له نبات نه انسان ته رسېږي، په ښه توګه او په خير وګورم، څنګه کولای شم، داسې وانګېرم چې کله دغه لوړتيا ما ته راورسېږي، پای ته ورسېږي او له ما نه پورته لوړ، ډېر لوړ ته ادامه پيدا نه کړي؟ زه داسې انګېرم، چې نه يوازې زه له مينځه نه ځم، ځکه په دې دنيا کې هيڅ شی له مينځه نه ځي، بلکې تل به وم به، هماغه شان چې په پيل کې هم وم. زه داسې انګېرم چې له ما نه پرته پر ما ارواحې ژوند کوي او حقيقت دا دی، چې په دنيا کې حقيقت شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې ځواب ورکړ:

ـ هو کې دا (د جرمن د اتلسمې پېړۍ د متفکر) جان هردر خبرې دي. خو زما د زړه سره، دا خبرې ما نه قانع کوي، ژوند او مرګ قانع کوي. ددې په پایله کې وینم چې ستا زړه ته ګران، پر یوې ابدي او همیشنو اړیکو له تاسره پیوند او یو ځای شوي دي، زه د هغه په وړاندې ګنهګاریم او هیله لرم چې یوه ورځ نه یوه ورځ وکولای شم پر هغه د خپلو ستمونو پور پرې کړم (په دې شېبه کې د سردار اندرې آواز وربږدېد او مخ یې واړاوه) ناڅاپه ستا زړه دغه ګران زړه په عذاب اخته کېږي او په خورا کړاو، خواریو او دردونو کې ستا له څنګه ځي... ولې، ولې؟ هېڅ امکان نه لري، د دغه ولې؟ لپاره ځواب نه وي... زه ایمان لرم، چې ځواب شته او همدا خبره ده، چې ما قانع کوي، او همدا دی چې زه یې قانع کړی یم.

پېیر وویل:

ـ نو ښه ده، ښه ده، ایا دا هماغه څه نه دي چې زه یې وایم؟

ـ نه، زه وایم هغه څه چې ما د ابدي ژوند پر شته والي قانع کوي، دلیل نه دی، هغه بل څه دی، ګوره کله چې ته په ژوند کې له یو چا سره اوږه په اوږه، لاس په لاس روان یې، ناڅاپه هغه درنه ورکېږي، ستا زړه ته ګران په یو ناڅرګند ځای کې درنه ورکېږي او ته د دغه پاڼ پر غاړه پاتې کېږې، هغه ته ګورې او ما د دغه زورونکي پاڼ تل ته ورکتلي...

ـ ښه پایله څه ده؟ ته پوهېږې چې دغه شان ځای شته، هلته څوک شته، ابدي ژوند همالته دی، خدای همالته دی.

سردار اندرې ځواب نه ورکاوه، ګاډی او آسونه لا د مخه، د رود آغاړه لېږدول شوي وو، آسونو بیا ګاډیو پورې تړل شوي وو، لمر تر نیمایي پورې د افق په څنډو کې ډوب شوی و او د ماښامنیو سړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیرام د رود پر څنډو د کنګل ځالي جوړې کړې وې، خو پېير او اندرې لا هماغه شان د چوپړانو، جواليانو او ګاډيوانانو د تعجب نه ډکو سترګو په وړاندې ولاړ وو او غږېدل. پېير وويل:

ـ که خدای شته، ابدي ژوند هم شته، نو حقيقت او خير هم شته. او د انسان تر ټولو ستره نېکمرغي هم هغو ته د رسېدو په هڅو کې ده. بايد ژوند وشي، بايد مينه وشي او بايد ايمان ولرل شي. موږ بايد په دې ايمان ولرو چې موږ يوازې نن په دې يوه لوېشته کې خاورې ژوند نه کوو، بلکې له پېل نه تر ابده پورې به هلته (آسمان ته يې اشاره وکړه) ژوندي يو.

سردار اندرې هماغه شان چې څنګل يې د بېړۍ پر کټارې ايښی او ولاړ و، د پېير خبرو ته يې غوږ نيولی و او د لمر لوېدو سرو شعلو نه، په شنه مست سيند کې د لګېدلي اور د سرو شعلو ننداره يې کوله. پېير چُپ شو، هر څه هر چېرې آرامه وو. بېړۍ لا د وختـه ساحل ته رسېدلې وه، يوازې د څپو سندريز نرم غږو نه چې اورېدل کېدل. سردار اندرې داسې انګېرله، چې د څپو دغه آوازونه، پېير ته په خوږه ژبه وايي چې: همدا رښتيا دي، باور پرې وکړه. سردار اندرې زګيروی وکړ او په ځلېدونکي، مهربان او ماشوم وزمه غلچک يې د پېير څېرې ته چې د خپل اندېوال له ښه والي نه له شرمه تک سور شوی و، کتل او وې ويل:

ـ هو کې! ای کاشکې رښتيا همداسې وای. اوس درځه چې ځو، ښه به دا وي چې لاړ شو او کېنو. د بېړۍ نه د وتلو په وخت کې پېير آسمان ته چې اشاره يې ورته کوله، وکتل او د اوسترليخ تر جګړې نه وروسته دا لومړی ځل و چې هغه لوړ هسک ابدي ولاړ آسمان وليد، هغه آسمان چې کله ده د جګړې په ډګر کې د لوېدو په حال کې په خپل سر ليدلی و. په هغه کې ناڅاپه يو تت شوی هېر شوی څه د خوښۍ او ځوانۍ څه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هر څه نه ده ته ګران و ، راوتخنېدل. البته په سردار اندرې کې دغه احساس ورځنی ژوند ته تر را ستنېدو وروسته، له مینځه ولاړ ، خو دا ورته په ډاګه شوه چې هغه پټ احساس، چې د سپڅنکي په شان د ده په ځان کې نغښتی و د ده زړه یې د څرګندولو توان نه لري.له پېير سره تر کتنې وروسته، د سردار اندرې د ژوند نوی پړاو چې ظاهراً یې له پخواني هغه نه توپیر نه درلود ، خو په زړه کې یې د بدلون سبب شوی و ، پیل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

کله چې د سردار اندرې او پېير ګاډۍ په ليسه ګوري کې، د سترې ماښې مخې ته ورسېده، هوا تياره شوې وه. هغوی هلته درسېدو سره، سردار اندرې چېمو سکا يې پر شونډو خوره و، د پېير پام د هغو چوپړانو لېوالتيا او هلوځلو ته وروا ړاوه، چې هلته يې جوړ کړي وو. په ملا کړو پې بوډۍ، چې کوم پېټې يې په شا کړی و، او يو لنډ ونی تورځنې سړی چې تورې جامې اغوستې وې، د ګاډۍ په ليدلو ځانونه پناه کړل او له دروازې نه ووتل. دوو نورو ښځو هم هغوی پسې منډه کړل. دغو څلورتنو په وحشتناکو غلچکو ګاډۍ ته کتل او په ګېڼۍ او ډار د ودانۍ د شا له خوا وتښتېدل.

سردار اندرې وويل:

ـ دا خدايي خدمتګاران (هغه خوار مسيحيان، چې د مسيح د ليدو په هيله به هره خوا ګرځېدل او روزګار يې په ګدايي تېراوه) دي چې ماريا مرسته ورسره کوي. هغوی پر مورږ زما د پلار ګمان وکړ. دا يوازنی کار دی، چې ماريا د هغو په برخه کې د پلار خبره نه مني او اطاعت يې نه کوي. پلار وايي چې دغه خدايي خدمتګاران کورته مه پرېږدئ، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماریا د هغو هرکلی کوئ.

پیېر وپوښتل:

ـ دا د خدای بندګان لا څوک دي؟ او څه کوي؟

سردار اندرې وخت پیدا نه کړ، چې پیېر ته ځواب ورکړي، چوپړان د هغو هرکلي ته رامنډې کړې او ده له هغو نه وپوښتل، چې مشر سردار چېرې دی او څه وخت رارسېږي؟

چوپړانو هغه ته وویل چې مشر سردار لا له ښاره راغلی نه دی او ډېر ژر به راورسېږي.

سردار اندرې، پیېر خپلې کوټې ته چې د پلار په کور کې یې جوړه کړې بدرګه کړ او خپله د خپل ماشوم کوټې ته ورغی.

له لږ ځنډ نه وروسته راستون شو او وې ویل:

ـ راځه چې خور ته مې ورشو، ما لا هغه نه ده لیدلې، هغه چېرې پټه شوې او له خپلو خدایي خدمتګارانو سره اخته ده. زموږ په لیدو به وشرمېږي، خیر پروا نه لري، حق لري، ته به هم له دې خدایي خدمتګارانو سره آشنا شې، خورا د لیدو وړ دي، دا ومنه، خورا.

پیېر وپوښتل:

ـ دا خدایي خدمتګاران، دا څه معنيٰ لري؟

ـ اوس به یې خپله ووینې.

شهزادګۍ ماریا د هغو په لیدو رښتیا ګېنګې واخېسته، ورخطا شوه او مخ یې تک سور شو، هغه تتې شمعې چې په کوټه کې، تر شمایلو لاندې لګېدې انسان ته یو ډول روحي آرامي وربښله. شهزادګۍ د چای د میز تر شا پر څوکۍ کې ناسته وه او یو اوږد پزی، اوږد څڼې زلمی، چې د راهبانو جامې یې اغوستې وې، د هغې تر څنګ ناست و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواره او زړه بوږی چې ماشوم وزمه ښېره یې، هغې ته خوږه او مهربانه ښه ورکړې وه، په لاس لرونکې څوکۍ کې د هغوی تر څنګه ناسته وه.

شهزادګۍ ماریا لکه د هغې چرګې په شان چې د خپلو چورګړو د ساتنې لپاره ولاړه وي، د خپلو خدایي خدمتګارانو نه ملاتړ کاوه او د ملامتۍ په نرمه ژبه یې وویل:

ـ اندرې ولې مو مخکې خبر نه کړو، چې راځې؟

او پېښېر ته یې چې د هغې لاس یې ښکلول، وویل:

ـ مهرباني مو وکړه چې راغلی. ستاسو له لیدو ډېره خوشاله شوم!

شهزادګۍ ماریا له ماشومتوب نه، پېښېر پېژانده او اوس، له اندرې سره د هغه ملګرتوب، له ښځې سره د هغه د جلاوالي جنجال او له ټولو نه غوره د هغه ساده او مهرباني څېرې، د هغې خواخوږی لا پارولې وه. په ښکلو او زړه راښکونکو سترګو یې هغه ته کتل او داسې بریښېده چې هغه ته وایي:

ـ تاسو ماته ډېر ګران یاستي، خو ګوره، زه هیله کوم چې زما په دوستانو به ملنډې نه وهي. تر لومړنۍ پېژندنې وروسته ټول سره کېناستل. سردار اندرې، خندا پرشونډو، ځوان خدایي خدمتګار ته اشاره وکړه او وې ویل:

ـ آه، ایوانوشکا هم راغلی دی! ستړی مشې!

شهزادګۍ ماریا له ننواتو نه په ډکه خوله وویل:

ـ اندرې!

سردار اندرې، پېښېر ته مخ وروا ړاوه او وې ویل:

ـ دا ایوانوشکا ښځه ده.

شهزادګۍ بیا په هماغه غږ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اندره، ستا دې په خدای قسم وي!

داسې برېښېده چې په خدايي خدمتګارانو د سردار اندرې ملنډې او له هغو نه د شهزادګۍ ماريا ملاتړ د هغوی تر منځ ورځنی خبره، خو پخواني ريښې لري.

سردار اندرې وويل:

ـ ګرانې خورې، ولې دې خوا بدېږي، برعکس ته بايد ما نه مننه وکړې چې پېير ته ستا او د دې ځوان خپل منځي اړيکې داسې برالا کوم...

زړه بوډۍ چې په څوکۍ کې ناسته وه.... سردار اندرې له هغې نه وپوښتل:

ـ ښه له کومې راغلې، وايې چې کيف ته تللې وې؟

بوډۍ چې ډېره غږېدله، وويل:

ـ هو کې پلارجانه! هو کې هلته تللې وم، سپېڅلو غوښتې وم، دعيسیٰ د زوکړې شپه مې نصيب شوه، د آسماني راز د ليده په شپه هلته وم. او اوس کولېازين ته تللې وم او داشپه له هغه ځايه راغلم....

ـ اوس ايوانوشکا هم درسره ځي؟

.... په کاليازين کې مې خپله، يوه ستره معجزه وليدله، يوه لويه معجزه.

سردار اندرې وپوښتل:

ـ ښه څه دې وليدل؟ يو بل سپېڅلی موميايي شوی مو پيدا کړې که څنګه؟

شهزادګۍ ماريا وويل:

ـ اندرې! بس کړه! هغې بوډۍ ته مخ وروا اړاوه او وې ويل:

ـ پلاګې يوشکا، پربږده، مه ورسره غږېږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه ولې ادکی، ولې يې ونه وايم؟ ډېر ښه ځوان دی، زما خوښېږي، مهربانه دی، هغه د خدای په نامه مرسته کوي، هغه دا وار هم لس روبله راکړل، زما ښه په ياد دي ! په کيف کې وم، هلته کيربوشا ، پوهېږئ د خدای له ښو خدايي خدمتګارانو نه دی، شپه او ورځ لوځې پېښې ګرځي، لنډه به يې درته وايم چې کيربوشا ، راته وويل:

ـ دلته څه لالهانده يې؟ دا ستا ځای نه دی، لاړ شه کولپازين ته، هلته شمايل معجزې کوي. خدای ته سپېڅلی، د حضرت مريم سپېڅلی شمايل. دا خبره مې چې واورېده، د هغه ځای له خدايي خدمتګارانو سره مې مخه وکړه او لاړم...

ټول پټه خوله ناست وو او يوازې د غه بوډۍ خورا موزونه غږېده او کله کله به يې سا هم بندېدله...

ـ هو کې راغلم پلار که، ټولو خلکو همدا ويل، چې معجزه شوې، يوه لويه معجزه، د حضرت مريم له سپېڅلي شمايل نه د تبرک څاڅکي راڅڅېږي.

شهزادګۍ ماريا چې سره شوې وه، وويل:

ـ ښه ده، ښه ده، نورې به يې بيا وروسته ووايې.

پېير وويل:

ـ اجازه راکړئ له هغې نه يوه پوښتنه وکړم، تا په خپله وليده؟

ـ څه وايې پلاره ! خپله مې دا ويار په برخه شو، د حضرت مريم له سپېڅلي شمايل له څېرې نه د خدای نور ورېده او له شونډو يې څاڅکي څڅېدل...

پېير چې د بوډۍ خبرو ته په ځير غوږ نيولی و، په خورا سادګۍ وويل:

ـ هو کې، وګورئ، دا لويه دوکه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلاګي يوشکا چې سترګو يې د ننواتو غوښتنه کوله، شهزادګۍ ماريا ته مخ ورواړاوه او په وحشت يې وويل:

ـ توبه، توبه، دا ته څه وايې پلارجانه! داسې مه وايه!

پېير بيا تکرار کړه:

ـ دا د خلکو دوکه کول دي.

بوډۍ خدايي خدمتګارې چې په ټېټر او تندي صليب کېښ وې ويل:

ـ لوی پروردګاره، حضرت مسيح، توبه وباسه داسې مه وايه پلاره! يو جنرال هم چې د زړه سترګې يې ړندې وې، ايمان يې نه لاره، همداسې ويلې و "د کليسا پاپان دوکې کوي او خلک غولوي" خو دا خبره يې لا پای ته رسولې نه وه، چې په دواړو سترګو ړوند شو، بيا يې ايمان راوړ، زه به دې د سترګو رڼا يې بېرته در وبښم، جنرال په زاريو زاريو ويل، ما ورولۍ، د شمايلو پښو ته ورولۍ، ما ورولۍ! دا يوه رښتني کيسه ده، زما په مخکې تېره شوې او په خپلو سترګو مې ليدلې ده، ما په خپلو سترګو وليدل چې ړوند جنرال يې شمايل ته وروست، هغه ورو ړاندې شو او د شمايل پښو ته ورولو بد او وې ويل: سترګې مې رڼا کړه، ټول هغه څه چې څار (پاچا) رابښلي ستا له نامه به يې ځار کړم، ما په خپلو سترګو وليدل، ومې ليدل پلاره، چې د هغه جنرال ستوری يې په شمايل کې کېناوه، څه به دې سر درخوږوم، لنډه به يې درته وايم، د هغه جنرال سترګې رڼې شوې او بيا يې پېير ته مخ ورواړاوه، په نصيحت وزمه ژبه يې هغه ته وويل: ګناه ده، پلارجانه ګناه، داسې مه وايه، د خدای له قهره وډار شه!

پېير وپوښتل:

ـ دا دې ونه ويل: چې دا ستوری څنګه په شمايل کې کېناست؟

سردار اندرې چې له خندا نه شين و، وويل:

ـ سپېڅلې حضرت مريم ته يې جنرالي ورکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناڅاپه د پلاګی یو شکا رنګ والوت، لاسونه یې آسمان ته لوړ کړل، بیا یې رنګ تک سور شو او وې ویل:

ـ پلاره! زما پلاره! توبه وباسه، ګناه ده، داسې مه وایه، ته خو ماشوم لرې. او بیا یې چې په ټېټر او تندي صلیب وېست، وویل:

ـ پلاره! دا څه کفر و چې و دې ویل؟ خدای دې تا وبښي. یا خدایه! د هغه ګناهونه وبښه! بیا یې شهزادګی ماریا ته مخ وروااړاوه او وې ویل:

ـ ادکې دا خبرې لاپسې څه معنیٰ لري؟ هغه پاڅېده، نېږدې وه، چې له سترګویې اوښکې راتویې شي، د خپلې کښوړې په ټولولو پیل وکړ، له ورایه ښکارېده چې هم په حیرت کې ده او هم یې افسوس کاوه، چې چا، څه وویل او له دې نه ډېره شرمېده، چې څنګه په هغه کور چې دا صدقه راټولوي، هلته داسې کفر ویل کېږي.

شهزادګی ماریا وویل:

ـ تاسو هم له څه نه خوند اخلی، تاسو ته چا ویلي و چې ما ته راشی؟

پېیر وویل:

ـ نه ادکی! پلاګی یو شکا! ته مه خوابدې کېږه، ما ټوکه کړه، هغه شهزادګی ماریا ته مخ وروااړاوه او وې ویل:

ـ هیله کوم دا ومنئ، چې ما رښتیا د هغې د خوابدې کېدو تکل نه لاره، هغه چې هڅه کوله، پر خپلو ګناهونو لمن وغوړوي، موسېده او زیاته یې کړه:

ـ هسې یو خبره وه، په دې کې مو هېڅ کوم ځانګړی هدف نه درلود.

پلاګی یو شکا په شک او تردید کې ودرېده، خود پېیر څېرې د رښتني پښېماني ثرګندونې کولې او سردار اندرې خو په مهربانه څېر تیا هغې ته داسې کتل، چې کرار کراره بېرته آرامه شوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

بوډۍ خدايي خدمتګاره آرامه شوه او بيا په خبرو راغله.تر ډېرو پورې يې د (امفي لوخي)نومي کشيش ستاينې کولې.هغې ويل چې هغه کشيش دومره سپېڅلی او پاک زړی دی چې د رغوي نه يې د خوشبويۍ بوی راته.هغه په دې غږېده چې د کيف ښارته د وروستي سفر په اوږدو کې يې له يوې کشيشې سره پېژند ګلوي وشوه او هغې دې ته د هغو خمڅو د دروازې کلی ورکړه چې هلته د موميايي شوو راهبانو مړي ايښي دي.هغې يادونه وکړه چې هغې په خمڅه کې له نورو خدايي خدمتګارانو سره دوه شپې ورځې تېرې کړې دي او دې هلته له ځانسره وچه ډوډۍ هم وړې وه.دې ويل چې کله به ديوه شهيد قبر ته کېناسته،کله به يې بل ته دعا کوله،کله به يې له يوه نه دعا غوښته او کله به بل ته ورغله....مور جانې نه پوهېږې څه خاموشي،څه سپېڅلتيا ،په زړه کې دې داسې روښانايي راخورېږي،چې د بهر د روښانۍ ليدل نه غواړي.

پېير،په خورا ځير او غوځ ټينګار هغې ته غوږ نيولی و.سردار اندري له کوټې نه ووت او شهزادګۍ ماريا يې خپلو خدايه خدمتګارانو ته پرېښوده چې خپل چای وڅکي،خو هغې پېير د هرکلېو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته بدرګه کړ او هغه یې وویل:
-تاسو ډېر مهربانه یاستي !
-اخ !ما ربښتیا نه غوښتل دهغې سپکاوي وکړو ،زه دغه احساسات احساسوم او دهغو درناوي کوم.
شهزادګۍ هېڅ ونه ویل،هغه ته یې وکتل،یوه ملاله موسکا یې پرشونډو خوره شوه او وې ویل:
-زه تاسو له ډېر پخوا نه پېژنم او د ورور په شان راته ګران یاستئ.
ددې خبرې سره سم یې،ناڅاپه،پرته له هغه نه چې پېیر دې ته د مینې او ځواب څرګندولو حق ورکړي،وې ویل:
-څنګه؟اندرې څنګه و؟ دهغه روغتیا ما ډېر زورووي،ژمی یې روغتیا ښه وه،خو پسرلی یې زخمونه تازه شول ،روغتیا یې ژوبله شوه او داکتر سپارښتنه وکړه چې باید لاړ شي او دخپلې روغتیا غم وخوري.روحي حالت یې هم ما زورووي.موږ ښځې خپل ټول غمونه په ژړا او ننواتو سره وو ،خو هغه هرڅه په زړه کې ساتي او غم زیاتوي.نن یې طبیعت ښه دی،ځکه ته راغلي یې.ډېر کم داسې پېښېږي چې داسې خوښ وي.کاشکې ته وکولای شي هغه قانع کړې،چې بهر ته لاړ شي.هغه ډېرې خوځېدا ته اړتیا لري.دلته دا آرام ژوند دی له ژونده باسي.دنورو خو دې ته پام نه شته،ولې زه خو یې وینم.دشپې لس بجې وې چې چوپړان د مشر سردار د ګاډۍ د آسونو دزنګونو په شرنګهارې سره چې له لرې رانېږدې کېدل، د دروازې د زینو خواته ورمنډې کړې.سردار اندرې او پېیر هم په ګډه دهغه هرکلي ته ورودانګل.د بوډا سردار د ګاډۍ نه دراښکته کېدو په حال کې ،په پېیر سترګې ولګېدې او وې ویل:
--دا څوک دی؟خو همدا چې نا آشنا ځوان یې ځای ته راوست او وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژاند ،وې ویل:

-اوهو !څومره ښه ډېر خوشاله یم چې وینم دې ،راشه مچ مې کړه.

دبوډا سردار طبیعت خورا جوړ او پر پېیر ډېر مهربانه و.

تر ماښامنۍ مخکې چې کله سردار اندرې د پلار دفتر ته راستون شي، پلار يې له پېیر سره په توده مرکه کې بوخت ولید. پېیر غوښتل زوړ بوډا په دې قانع کړي چې داسې وخت را رسېدونکی دی چې جګړه د انسانانو له منځه ورکه شي، خو بوډا سردار په ملنډو ملنډو دې خبرې پورې خندل، هغه ویل:

ـ د انسانانو له مراندونه، ويني راوباسئ او هلته نوې وينې په کې وبهوئ، هغه وخت کېدای شي جګړه پای ته ورسوې. دا ټول ښځينه خيالونه دي، خو سره له دې هم هغه پېیر پر کينې اوږې وواهه او خپل ميز ته ورنږدې شو ،سردار اندرې چې هيله يې نه لرله،د پلار او انډيوال مرکې ته ورګډ شي، ځان يې په هغو کاغذو بوخت وساته چې پلار يې له ځانسره له ښاره راوړی و ، بوډا سردار هغه ته ورنږدې شو او له هغه سره يې ،د هغه د ورځنيو کارونو په اړه خبرې پيل کړې:

ـ سردار رستوف د اعيانو د ټولنې مشر لا د هغو وګړو نيمايي هم نه دی، برابر کړی، چې بايد راټول کړی يې وای. هغه ښارته راغلی او زه او زه يې مېلمستيا ته رابللی يم..... بيا پېیر په اوږه واهه او زوی ته يې وويل:

ـښه وروره ! ستا دا انډيوال ښه سړی دی، زما خوښېږي !

..... بوډا د کوټې نه د وتلو په وخت کې غږ کړ:

ـ زما له هغې ساده لېونۍ لور سره مينه کوه او له هغې سره مهربانه اوسه !

پېیر ليسه ګورې، ته په دې سفر کې له سردار اندرې سره د خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینې په ټینګښت او پرتم پوه شو. له سردار اندرې سره د پییر د دوستۍ پرتم، نه په خپله د اندرې په دوستۍ، بلکې د هغه له خپلوانو سره په دوستۍ کې څرګندېده. که څه هم پییر نه ظالم او زړه سختی مشر سردار پېژانده او نه یې آرامې او مهربانې شهزادګۍ ماریا سره آشنایي لرله، خو داسې یې انګېرله چې له دواړو سره له کلونو کلونو پېژندګلوي او دوستي لري. هغه د ټولو په زړه کې ځان موندلی و. شهزادګۍ ماریا نه یوازې له دې کبله چې د هغې له خدایي خدمتګارانو سره پییر لېوالتیا ښودلې وه، هغه په مینه ناکو سترګو کتل، بلکې د مشر سردار په وینا آن د هغه ماشوم لمسی سردار نیکولای هم هغه ته موسېده او غېږې ته یې ورته.

میخاییل ایوانوویچ او پېغله بورې ین هم هغه وخت چې پییر او شهزادګۍ ماریا به سره غږېدل، دوی ته کتل او له مینې نه به یې موسکا پرشونډو خورېدله.

مشر سردار ماښامنۍ ته راغی، پر میز کېناست او ټولو ته څرګنده شوه چې دغه کار یې د پییر لپاره کړی دی. بوډا په لیسه ګوري کې د پییر د دوه ورځنۍ مېلمستیا په وخت کې خورا ښه او مهربانه و. له هغه سره به یې مینه کوله او ورته ویل به یې چې دیدن ته یې راشئ.

کله چې پییر لاړ او د کورنۍ غړي بېرته را ټول شول، لکه هغه شان چې په هره کورنۍ کې د نوي مېلمانه د تګ نه وروسته دود دی، ټول د هغه په اړه خبرې کوي، دوی ټولو هم دا کار کاوه، خو له ستاینونه پرته، بل هېڅ نه اورېدل کېدل او دا هغه څه دي چې ډېر کم پېښېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

رستوف چې دا وار له رخصتيو راستون شو ،دلومړي ځل لپاره يې داسې يې احساس کړه، چې د هغه اړيکي له دينيسوف او په ځانګړي توګه له غونډ سره څومره ټينګې او ژورې دي.

کله چې غونډ ته نږدې کېده، د هغه په زړه کې داسې احساس څپې وهلې، لکه هغه احساس چې د مسکو د پاورسکايا په کوڅې کې يې، خپل کور ته د نږدې کېدو په وخت کې احساسوله. هغه چې کله د خپل غونډ سپاره پوځ سور څڼې ديمينتوف وليد ، هغه يې سمدلاسه وپېژاند او سره بخوړو آسونو د څرڅای ديوال يې تر سترګو شو ، کله چې يې لاورشکا په چغو چغو هرکلي ته راودانګل:ګراف راورسېد ! دينيسوف له خوبه راپاڅېد ، په داسې حال کې چې څڼې يې جږې وې، له خپلې ځالې يې رامنډې کړې، له رستوف نه يې غېږ راتاو کړ او د غونډ افسران ترې راتا و شول. د رستوف په ګوګل کې هماغه احساس څپې وهلې لکه چې کور ته د ستنېدو په وخت کې يې مور او پلار او خويندو له ده غېږې تاوولې، دې يې کېښکوده، له خوشالۍ نه ګېڼې واخېست، ژړا ورغله او ژبه يې ګونګه ګونګه شوه. غونډ هغه ته د خپل کور په شان و، هماغه شان په زړه پورې او ګران و، لکه د مور او پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور.

رستوف د غونډ له قوماندان سره تر کتنې وروسته، په خپل هماغه د سورو پوځونو په ډله کې وګمارل شو..... تر څو پیرو او دندو تر سرته رسولو وروسته یې، بیا له کار سره مینه پیدا شوه، د آزاد کورنی ژوند آزادي یې هېرې او بېرته یې ځان د پوځي ژوند د نظم او ټینګو کړو په کړېو کې برابر کړ. خو دلته یې هم هماغه د کورنی تود ژوند مینه، محبت، خواخوږی چې د مورو پلار او خویندو نه لیدل، احساسول. دلته نور د ټولنې د ګډو او غیر پوځي ژوند آزادي نه وه، چې په کې هرې خوا ته لاس واچوي او تېروتنې ترې وشي، نور نو سونیا نه وه چې له هغه سره د رازونو یا نه رازونو یا د زړه دغوټې خلاصولو ته اړ شي. نور نو دا امکانات نه و چې دې خواته، هغې خواته لاړ شي، نور نو په یوه شپه و ورځ کې ۲۴ ساعت نه و، چې هر ساعت یې په ډول ډول لوبو تېر کړي، نور نو د خلکو هغه یې شمېرې ډلې نه وې، چې دی په پېژندنه کې حیران وي، نه وو، نور یې له پلار سره د مالي ستونزو خبرې نه وې او نور نو دولوخوف ته په قمار کې د پیسو بایلېدل نه وریاد بدل، دلته په غونډ کې هر څه څرګند او ساده و. ټوله دنیا او د هغه هر څه په دوو نابرابرو برخو وېشل کېدل: یو د پاولوګراد غونډ، چې هغه خپل ګانه او نوره ټوله دنیا. او هغه له دې دویمه برخې سره هېڅ اړیکي او کار، نه لاره. په غونډ کې هر څه څرګند و، هر څوک پوهېدل، څوک بریدګی او څوک جګړن دی، څوک پاک زړی او څوک بد زړی او له ټولو نه مهمه دا ده چې څوک ستا ملګری دی. دوکاندارانو به باور کاوه، هر څه یې په پور ورکول او په هرو دربوو میاشتو کې یې یو وار پورونه ټولول. هېڅ اړتیا نه وه، چې پلمې وکړي او دروغ ووایي، یوازې دا باید په پام کې نیول شوي وای چې د پاولوګراد په غونډو کې داسې څه نه وای تر سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي چې بد ګڼل کېدل او هر کله چې تا کوم کار ته ګمارې باید هغه په غوره توګه تر سره کړې او د هغه امر له مخې چې تا ته درکړ شوی دی، هغه بشپړ کړې.

رستوف چې کله بیا د غونډ په ځانګړو حالاتو کې ژوند پیل کړ، هغه مسافر ته ورته و، چې له اوږده مزله وروسته یې کولای شول، وغځېږي او ښه استراحت وکړي. د پوځ دا ژوند د رستوف لپاره ځکه په زړه پورې و چې دولوخوف ته د پیسو د بایلودلو (د مورو پلار د خواخوږۍ سره سره یې نه شو کولای د دغه ګناه له کبله ځان وبښي) نه وروسته یې پرېکړه کړې وه چې تر پخوا نه به داسې زیات خدمت کوي، داسې هځه او زیار به باسي، چې د ګناهونو پور پرې کړي، لنډه دا چې پیاوړی وتلی افسر، خوږ ملګری او په یوه خبره کې، یو ځانګړی سړی و اوسي. هغه څوک چې په ولسي ژوند کې ګران او په پوځي کې خورا آسانه خبره ده.

رستوف د قمار، تر بایلودو وروسته پرېکړه کړې وه، چې د پنځو کلونو په اوږدو کې د پلار پور وروپرې کړي. پلار یې په کال کې لس زره روبله ورته رالېږل او تکل یې کړی و چې تر دوه زرو نه زیات روبله خرڅ نه کړي او په پاتې یې هغوی د پلار پور ادا کړي.

زموږ پوځ تر شاتګ او په پولتوسک او ایلا پروس کې تر یرغلونو او بېلابېلو جګړو نه وروسته، بارتن شتاین ته نېږدې راټول شوي و. ټول د ښار (ټولواک) راتګ او د نوي جګړې پیل ته سترګه په لاره وو.

د پاولوګراد غونډ چې د ۱۸۰۵ کال په جګړه کې ګډون درلود، ځانته د خوړو او کالو په راټولولو لګیا و، نو ځکه یې ونه شو کولای د پولتوسک او ایلا پروس په لومړنیو نښتو کې ګډون وکړي، خو د دویمې جګړې په نیمایي کې یې ځان جګړه ځپلي پوځ ته ورساوه او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلاتف له پوځ سره یو ځای شول. د پلاتوف ډله له پوځ نه جلا جنګېدل. د پاولوګراد پوځ څو ځله، له دښمن سره په نښتو کې ګډون کړی و، اسیران یې نیولي وو او آن یو وار یې د مارشال اودینو ګاډی هم غنیمت کړې وه. دغه غونډ د اپرېل په میاشت کې څو اونۍ یو لرې او کنډواله شوي کلي ته نږدې، دېره شوي، همالته ځای په ځای ولاړ او هېڅ وڼه خوځېد.

که څه هم د واورو د ویلیدو او د اوبو د بهېدو فصل و، هره خوا ختې وې او کله به د سړو څپو راخوره شوه، سیندونه په څپو راغلي وو، لارې بندې وې. په ورځو ورځو به آسونه له خوځېدا پاتې شول، نه آسونو ته واښه او نه وګړو ته خواړه رسېدل. دا چې ګاډی او کراچۍ خوځېدای نه شوې، خلک پلي، کلو او بانډو ته تلل او هلته به له خلکو نه په تشو کلېو کې، کچالو یا نورو خوړو پسې ګرځېدل، خو د خوړو څه شی یې پیدا کولای نه شو.

هر څه چې و، کلېوالو خوړلي او تښتېدلي وو، هغه شمېر چې پاتې وو، سخت خوار، مظلوم او څه خواړه او کالي یې نه درلودل، چې له هغو نه یې څوک واخلي یا یې غلا کړي. آن سخت زړو سرتېرو هم ددې پر ځای چې له هغو نه څه واخلي، خپله یې که څه درلودل، هغو ته یې ورکول......

دوې اونۍ کېدې چې آسونو هم د کورونو د کوټو د چتو له سوارونه پرته، نور کوم واښه خوړلي نه و. خورا ډنګر او ژوبل شوي وو..... خو سره له دې هم افسرانو او سرتېرو پوځي ژوند ته دوام ورکاوه، د سورو غونډ پوځیانو، که څه هم رنګ الوتی، پړسېدلی او جامې یې ټوټه ټوټه وې، مګر بیا هم هر سهار په کتار کې درېدل او هم به بیګارۍ ته تلل، آسونه یې خره کول، وسلې یې پاکولې، آسونو ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له چتونو نه سوارې راویستې، د خوړو په تمه د نغریو شاو خوا ګرځېدل، وړې پاځېدل او دلوړې او خوړو په اړه به یې ټوکې کولې او اپلتې به یې غړولې.......

رستوف د پخوا په شان له دینیسوف سره په یوه کوټه کې اوسېده او تر رخصتیو نه یې وروسته، ملګرتوب لا ټینګ او خوږ شوی و. دینیسوف هېڅکله د خپل اندېوال رستوف د کورنۍ د غړو په هکله نه غږېده، خو رستوف دا سې احساسوله، چې د ناتاشا ناکامه مینه، د دوی په دوستۍ کې بې اغېزه نه ده. دینیسوف چې تر رستوف لوړه رتبه درلوده، هڅه یې کوله، چې هغه سختو چارو او ګوابنمنو سپارښتونو ته ونه ګمارې. د هغه پالنه او ساتنه یې کوله او تر هرو عملیاتو وروسته به یې د هغه پوښتنه کوله، چې تاوان ور رسېدلی نه وي. رستوف په یو کلي کې د خپلو دندو د سرته رسولو په وخت کې، یو پولنډي بوډا ، چې یوه کمکۍ لور یې ورسره وه، ولیده، چې بربنډ او وږي دي، او نه پوهېږي چې چېرې وتښتي، رستوف هغه له ځانسره قطعې ته راوستل، هغو ته یې په خپله کوټه کې ځای ورکړ، هغوی یې تر هغه وخته پورې وساتل چې بوډا روغ شو.

د رستوف یوه ملګري د ښځو په اړه د خبرو اترو په لړ کې،هغه ته ویل چې هغه ناځوانه ملګری دی،ځکه دی،خپل دوستان له هغې یوې لنډېې ښځې سره چې دده کورته راغلې ده،نه اشنا کوي.رستوف ته دغې ټوکې خوند ورنه کړ او سخت خفه شو.هغه افسر ښه وښکنځاه چې دغه ټوکه یې ورسره کړې وه،خو دینیسوف کرار کرار هغه آرامه او دلاسا کړ او دهغوی تر منځ یې ددوئیل مخه ونیوله...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۶

د اپرېل په میاشته کې، د ټولواک د راتګ خبر، پوځ بیا راژوندی او زړور کړ. رستوف ونه کولای شو په هغه برید کې د ګډون حق پیدا کړي، چې په بارتن شتاین کې کېدونکی و، ځکه د پاولوګراد غونډ د پوځ په لومړیو کرښو او له بارتن شتاین نه لرې پروت و.

غونډ په یو لرې ډاګ کې ځای پر ځای شوی و. دینیسوف او رستوف په هغه مورچل کې، چې سرتېرو د خمځې په ډول وېستلی او په پاڼو، ښاخونو او شنو یې پټ پوښلی و، پناه اخېستې وه. د غه مورچل چې د هغه وخت د دود سره جوړ شوی و، یو متر سور، یونیم متر ژوروالی او درې نیم متره اوږد والی درلوده. د دغه مورچل یوه خوا، د وتلو لپاره لکه زینې داسې جوړې شوې وې، همدا خمځه د پوځیانو کوټه هم وه. د خمځې په بل سر کې سورو پوځیانو، څولګې په دېوال کې وهلې، پر سر یې یوه تخته وراېښې او له هغه نه یې د مېز کار اخېست. د څنګ په دوو دیوالونو کې یې، د یو متر په اندازه بیا نور ځایونه وهلي وو او له هغو نه یې د کټ کار اخېست. د مورچل د لوړوالي کچه له هغه اندازې سره برابره چې دی هلته ولاړ و. سر یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاس نه لګېده. د دينيسوف کوټې (هغه سرتېرو ته ګران هم و) يوه بله ښکلا هم درلوده او هغه دا چې له چته يو داسې دړه چې په هغې کې د ښيښې ټوټې ټومبل شوې وې، راځوړنده وه. کله به چې هوا ډېره سړه شوه، سرتېرو به لږ سکروټې د اوسپنو په تختو کېښودې... د دينيسوف او رستوف مورچل به ښه تود، او د سرتېرو او پوځيانو ګڼه ګوڼه به هلته جوړه وه.....

د اپريل د مياشتې يوه ورځ چې رستوف د سهار په اتو بجو له پيرې او سختې بې خوبۍ نه وروسته، خپل مورچل ته راغی، سپارښتنه يې وکړه چې اور راوړل شي. له اورښته لوند شوی خپل کميس يې وويست، دعا يې وکړه، چای يې وڅکه او ځان يې تود کړ... خپل کالي او کپړې يې ټول او په يوه کميس کې په خپل کټ کې وغځېد. لاسونه يې تر سر لاندې کېښودل، په خيالو کې ډوب شو او د هغې رتبې د اخېستو په چرت کې لاړ، چې د خپلې وروستۍ دندې د بريالي سر ته رسېدو له امله يې په همأغه ورځ د حکم د اخېستو وړاندېز شوی و. هغه دينيسوف ته چې معلومه نه وه، چېرته تللی و، سترګې په لاره و. ده غوښتل چې په ګډه سره کيني او د زړه خواله سره وکړي. په دې وخت کې د دينيسوف چغې چې له قهره ډکه معلومېدې، واورېدل شوې. رستوف پاڅېد، د مورچل د هېنداره نه يې د باندې وکتل، ګوري چې ډلګی مشر توپچنکو دی.

دينيسوف پرله پسې چغې وهلې، ما خو تا ته خپله امر کړی و، چې څوک دغه د ماشکين ريښې ونه خوري. ما خپله وليدل چې لازارچوک ريښې له ډاګه راوړې. ډلګی مشر ځواب ورکړ:

ـ ښاغليه! ما ټولو ته ستا امر وو ايه، سپارښتنه مې ورته وکړه، خو د هغو غوږونه کله خبره اوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف بېرته خپل کټ ته راستون شو او په خورا ډاډ يې له ځان سره وويل:

ـ پر بېړه چې خپلې چغې سورې وکړې، ما خپل کارونه په ښه توګه تر سره کړي دي، زه غواړم ويده شم، ترخوبه بل ښه شی په دنيا کې نه شته.

خو د ډلګی مشر له غړه پرته، دد ينيسوف د نوکر، هماغه چالاک او اوروزمی لاروشکا غږ هم واورېدل شو. هغه پر ډوډۍ باروکرا چيو او غوايانو په اړه خبرې کولې اوويل يې چې خوړو پسې ګرځېدو، ده هغه ليدلي دي. بيا د دينيسوف د چغو غږ واورېدل شو چې ويل يې:

ـ دويمې ډلې ته وواييځ چې چمتو شي.

رستوف په زړه کې وويل:

ـ دا چېرې ځي.

دينيسوف پنځه دقيقې وروسته خمڅې ته راننوت او په ختو ککړو بوټو سره کټ ته وروخوت، په خورا قهر يې خپل پيپ څښاوه او خپل شيان يې په کڅوړه کې اچول. هغه خپله توره او متروکه تر ملا کړل او د وتلو د وره خوا ته د خوځېدو په لړ کې يې، د رستوف د دې پوښتنې په ځواب کې چې چېرې ځې، په خواشينی ځواب ورکړ، کار لرم. دينيسوف د خمڅې د دروازې نه د وتلو په شېبه کې وويل:

ـ لوی خدای او ستر تولواک به مې ساتنه کوي.

رستوف له خمڅې نه باندې په ختو کې د څو آسونو د خوځېدا ګامونه واورېدل، خو ځان يې آن دومره هم په عذاب نه کړ چې وګوري، چېرې ځئ؟ په هماغه ګوښه کې چې غځېدلی و، کرار کرار لړ تود او خوب يووړ. لمر په غرغړو و چې راويښ شو او له خمڅې نه راووت. دينيسوف لا راستون شوی نه و. آسمان شين و. د ګاونډې خمڅې څنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته، دوو افسرانو او يو بريد ګي په پستې نمجنې ځمکې کې، چې ختېجنه وه، په خورا خوښۍ د سافيکا د لوبې د پيل په هيله، ميرړوي تکول. رستوف هم له هغو سره يو ځای شو. د دوی پيل شوې لوبه لا نيمايي ته رسېدلې نه وه، چې خپل پلو ته را روانو کراچيو ته يې پام شو. يو پنځلس شپاړلس سواره، چې آسونه يې خورا ډنګر وو، کراچيو پسې را روان وو. کراچۍ د سپرو په لاربښوونه، د آسونو د تويلې خوا ته ورننېږدې شول، سواره ترې راتاو او لويه ګڼه ګوڼه يې جوړه کړه.

رستوف وويل:

- ښه وګوره، دينيسوف هسې ځان له ډاګه ويشته، دا دي هم خواړه !

افسرانو وويل:

- همداسې چې وايي، اوس به سرتېري مزې کوي.

د سرتېرو نه لږ وړاندې وروسته، د پلبو پوځونه دوه افسره چې پر آسونو سواره وو، او له رستوف سره يې چغ جګ و، راروان و. رستوف د هغو مخې ته ورغی.

ډنګر، لنډووني افسر، چې له ورايه يې له ژبې نه قهر وربېده، ويل:

- زه تاسو ته خبر درکوم.

دينيسوف وويل:

- لاس مو خلاص، ما خو وويل، چې ببرته يې نه ورکوم.

- ګوره تورن صاحب ! مسوولیت به يې ستا په غاړه وي، تاسو په خپلو تالان ګډه کړي دي، دا خو غلا ده، دوه ورځې کېږي، زموږ سرتېرو يوه مړۍ ډوډۍ هم نه ده خوړلې.

دينيسوف ځواب ورکړ:

- زما سرتېري دوه اونۍ کېږي چې وږي ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلي افسر په لوړ آواز بیا وویل:

- دا سو چه غلا ده، تالان دي. تاسو یې مسوول یاستئ.

دینیسوف ناڅاپه لکه اور چې اخېستي و، چغه کړل:

- څنګه، پرېږدئ مې کنه؟ ځواب یې زه وایم نه تاسې. ګورئ، مخکې له هغه چې خبره بې آبې ته ورسېږي، ما نه لاس واخلي او کنه... شاګرز، تاسو ته وایم مخ واړوئ.

لنډ وني افسر، پرته له هغه چې یا شاګرز او یا وخوځېږي، په لوړ آواز یې وویل:

- ډېر ښه، ډېر ښه، هم غلا کوئ او هم...

دینیسوف د خپل آس مخه، د دغه افسر خوا ته وروا ړوله او چغه یې کړل:

- ځه ورکېږه ! کنه اوس به هغه څه در باندې وکړم چې مې کوه پو ښتنه.

افسر هم په ګوا ښمنه ژبه وویل:

- ډېره ښه ده، اوس به ګورو.

هغه د خپل آس مخ راواړوه، په خپل ربړ بډ ونکي زین ناست، په یرغه ځغاسته لرې شو.

دینیسوف ورپسې چغې کړل:

- د سپي په شان غاپي، لکه خراړي سپي.

دا د پلي پوځ یو افسر ته د سواره پوځ تر ټولو بدې ښکنځلې او پر هغه ملنډې وې.

دینیسوف تر دې سپکو نه وروسته، په بنګېدو بنګېدو، د رستوف خوا ته راغي او وې ویل:

- په زور مو ترې واخیستل، غلا مو کړل، دهغود خوړو کاروان مو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې کړ. څه وکړم، وګړي مې له لوږې مري، بل ډول خو ونه شوه.

هغه څه چې د سواره پوځ، پوځیانو ته ترلاسه شوي و، د پاولګراد د قطعې یو غونډ ته ور روان و، خو دینیسوف چې د لاوروشکا نه د هغه له راتګ او ساتونکو د نه درلودلو نه خبر شوي و، له خپلو ساتونکو سره پرهغه یرغل او تالان کړي و. هغه خپلو سرتېرو ته پوره وچه ډوډۍ ورکړه او آن نورو سورو ته یې هم ست وکړ.

بله ورځ، د غونډ قوماندان دینیسوف ځان ته وروغوښت، خپلې منګولې یې پرانیستې او سترګوته یې ونیولې:

- زه دا پېښه داسې ګڼم، ګواکې پرهغه سترګې پټوم، ګواکې هېڅ مې نه ده لیدلې او نه مې اورېدلې او تا په غلا نه تورنوم او دوسیه نه درته جوړوم، خو تا ته مشوره درکوم چې په خپله سترې قوماندانۍ ته لاړشې، او دغه شخړه په کراره آواره کړې او که شونې وه، کوم سند لاسلیک کړې، چې څومره خواړه دې ترلاسه کړي دي او کنه د پلې غونډ له عرض سره به مخامخ او خبره به خدا زده چېرته ورسېږي.

دینیسوف د غونډ له قوماندان سره ترکتنې وروسته، مخامخ سترې قوماندانۍ ته لاړ او د زړه له کومې یې تکل وکړ چې د غونډ د قوماندان خبره ترسره کړي. هغه چې کله د شپې خپلې خمڅې ته راستون شو، داسې و چې رستوف هېڅکله خپل ملګري دغه شان لیدلې نه و. هغه نه غوښتل وغږېږي او له خواشینۍ نه سرسام و. کله چې به رستوف هغه نه وپوښتل چې څه شوي دي. هغه به شونډو لاندې ښکنځلې او ګواښمن څه به یې ویل، چې په پوره توګه نه د پوهېدو وړ و او نه دا څرګنده وه، چې چاته یې وایې.

رستوف چې د دینیسوف ددې حال په لیدو ویرې اخیستې و، هغه ته یې د کالېو د بدلولو او یو ګیلاس اوبو د څکلوست وکړ او یو تن یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ډاکتر پسې ولېږه.

- غواړي ما د غلا په تور محکمه کړي. ورکه وه يې، يو بل ګيلاس اوبه راکړه، پرېږده چې محکمه مې کړي. زه به تل د دغو دوه مخو په وړاندې جنګېږم، دا خبره خپله ټولواک ته هم کوم، هو کې، راکړه، راکړه يو بل ګيلاس يخې اوبه هم راکړه.

پوځي ډاکتر چې راغي وې ويل:

- هرومرو يې بايد وينه واخېستل شي. او يو شيشه توره وينه يې د دينيسوف له ويښتن لاس نه واخيسته او په همدې وخت کې متې هغه وکوليې شو، د هغه څه په هکله خبرې وکړي، چې په ده تېر شوي و:

- کله چې ستړې قوماندانۍ ته ورسېدم، ومې پوښتل، ښه رئيس مو چيرې دی؟

وې ويل:

- ايا کولای شي لږ صبر وکړئ؟ ما وويل:

- بايد لاړ شم، خپلې دندې ته بايد ستون شم، تر دې ځايه پورې مې ديرش (ورست) لاره وهلې، که ورته وو ايې چې د صبر کولو وخت نه لرم، ښه به دا وي چې ما ومنئ. تر دې خبرې وروسته و چې د داړمارو غلو مشر راښکاره او ما ته يې په نصيحت پيل وکړ:

- دا کار چې تا کړي دي، غلا ده! زه چې ورننوتم، ومې ويل:

-غلا، دا غلا نه ده چې يو افسر خواړه ددې لپاره اخلي چې خپل وړې سرتېري ماړه کړي، غلا هغه ده چې د سرتېرو خواړه د خپل جيب د ډکولو لپاره واخلي، هغه وويل:

- ښه! چې داسې ده، لاړ شه او د جرګې مشر ته ورشه او هلته به هغه يو پاڼه درکړي، ته هغه واخله او لاسليک يې کړه، چې ستا دغه دوسيه پای ته ورسېږي. بيا زه د جرګې مشر ته ورغلم. څه فکر کوئ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمیز شا ته څوک ناست و؟ نه، نه پوهېږې؟ تصور وکړه، فکر کوې، څوک موږ له لوږې ژغوري؟ دینیسوف چې دا خبره وکړه، له قهره یې په هماغه ټپي لاس میز ته داسې ګوزار ورکړ، چې د هغه پر سر ولاړه پیاله ورغړېده او خپله میز نږدې و، چې واوړي. پوهېږې څوک و، تلیاتین و، تلیاتین. هغه ته مې وویل:

- دا ته یې چې موږ دې، له لوږې د مرګ پولو ته رسولې یو؟ یوځپېږه، بله څپېړه، خدای دې بده ورځ نه درښیي،وربوز مې ورسم کړ، که رښتیا درته ووایم زړه مې پرې یخ شو. ښه وهل مې ورکړل. دینیسوف همداسې رمباړې وهلې او سپین غاښونه یې تر تورو ببرو بریتو لاندې، له کرکې ځلېدل:

- که رانه ژغورلای یې نه وای، وژلی به مې و.

رستوف ورته وویل:

- دا رمباړې د څه لپاره؟ آرامه شه! بیا دې وینه را وایشېده، راځه چې د لاس د ټپ پلستر دې بدل کړو.

د هغه د لاس پلستر موبدل کړ، کټ ته یې سره بدرګه کړ او ویده شو. بوه ورځ وروسته، هغه په ښه طبیعت او خوښۍ له خوبه راپاڅېد. د هماغه ورځې په ماسپښین د غونډ یاور په خورا قهر او غوڅه بڼه د رستوف او دینیسوف څمڅې ته راغي او په خورا خواشینۍ یې د غونډ د قوماندان له خوا، جګړن دینیسوف ته یوه پاڼه چې د پرونۍ پېښې په اړه پوښتنې په کې راغلې وې، ورکړه. یاور وویل چې، خبره ډېره کړکیچنه برېښي. هغه وویل چې یو پوځي محکمه جوړه شوې ده، ځکه په پوځ کې او سنۍ بې پروايي او د خلکو او کلیوالو د شتمنیو تالان زیات شو او د دینیسوف جزا به هم لږ ترلږه خلع رتبه وي.

خبره د خبرلوڅو او شیطانانو له خوا داسې ښودل شوې ده چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګواکې جګړن دینیسوف له پوځي کاروان نه د خوړو تر تالان او غلا نه وروسته، بې له هغه چې چا غوښتی وي، په بدمستۍ او نشه کې، تللی د اعاشې چارواکي یې غل نومولی، بد رد یې ورته ویلي او ښه یې وهلی دی. له هغه ځایه یې چې سره ویستلي... بیا نورو سره...

دینیسوف د دغو ټولو خبرو او ملنډو په اورېدو خندل او ملنډې یې پرې وهلې، خو رستوف چې دینیسوف ښه پېژانده، په دې ښه پوهېده. سره له هغه چې دینیسوف ګواکې نه ډارېږي، مګر له محکمې نه ډېر ډارېږي. د محکمې له پریکړو او ددې پېښې له راتلونکو بدنامیو ویرېده.

هر ورځ به جلبونه پسې را روان و او محکمې ته به یې غوښت، خو په پای کې دې ته اړ شو چې د مې د میاشتې په لومړۍ نېټې د پوځي سورو د ډلې مشري، خپل مرستیال ته وسپاري او خپله د ستر قوماندانۍ د مستنطق د مشر دفتر ته ورشي او د خپلو ناوړو کړو په هکله پوښتنو ته ځوابونه ووایي. یوه ورځ دمخه پلاتونوف له ددو قزاقانو او له دوو سپرو سره دځینو کشفیاتو لپاره وتلی وو.

دینیسوف د تل په شان تر ټولو نه مخکې روان و او هلته یې بیا ښه زړورتیا او مېړانه ښودلې وه، خو د یوه فرانسوي وشتونکي د ټوپک یوه مرمۍ د هغه ورون لږ شان ټپي کړ. کېدای شي که بل وخت وای، دینیسوف به هېڅکله په داسې نرم ټپ له غونډ نه روغتون ته د تګ تکل نه وای کړي، مګر اوس یې دغه ټپ پلمه کړ او د قوماندانۍ مستنطق ته یې د ورتګ پر ځای، روغتون ته مخه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

د جون په میاشت کې چې د فرېدلند جګړه پیل شوه، د پاولګراد غونډ په هغې کې ګډون نه درلود او تر دې جګړې نه وروسته د اوربند تړون لاسلیک شو. رستوف، چې د دینیسوف بېلتون زوراوه د هغه د تګ نه تر اوسه پورې یې له هغه نه هېڅ پته نه لرله.د هغه د دوسیې او روغتیا لـه کبلـه هـم خـورا پرېښـانه و. لـه دغـه اوربنـد نـه پـه ګټـې اخیستوېې، اجازه واخېسته چې روغتون ته لاړ شي او د دینیسوف دیدن وکړي.

روغتون د پروس په یوه داسې واړه کلي کې پروت و، چې یو وار روسانو او یو وار هم فرانسویانو هغه تالان او کنډواله کړی و. اوړی و، ډاګونه تک شنه او زړه راښکوونکي وو، خو د کلي د کورونو ړنګ بامونه، وران دیوالونه، ناولې کوڅې، بربنډ او وږي اوسېدونکي، تېپي، ناروغه یا نشه سرتېري چې هر پلو لالهانده ګرځېدل، هغه څه وو، چې دلیدو خورا ښه منظر یې جوړ کړی و.

د روغتون ودانۍ له تېرو نه جوړه شوې وه. د هغه د انګړ دیوالونه لا یو څه پاتې وو، که په ځینو کړکیو کې لا ښیښې پاتې وې، خو د ځینو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوکاټونه هم دړې وړې او الوتي وو. ناروغ، ټپي، رنګ الوتي، د چا لاس، د چا پښه یا بل ځای تړلي، څوک لمر ته ناست او څوک په باغچه کې ګرځېده.

رستوف همدا چې د روغتون انګړ ته ورننوت، په روغتون کې د کوم شي د وروستوالي بوي، هغه سرسامه کړ. په زينو کې يو روسي ډاکتر چې سيګار يې په خوله کې و، په مخه ورغي. ډاکتر پسې يو روسي روغتياپال هم روان و.

ډاکتر وويل:

- ځان خو څېرولې نه شم، چې ټولو ته ورسېږم، ماښام قضا د ماکارالکسويچ کوټې ته راشئ، زه به همالته واوسم.

روغتياپال چې کوم بل څه له هغه پوښتلي و، ځواب ورکړ:

- هرڅنګه چې ستا خوښه وي، پروا نه لري!

د ډاکتر په دې شېبه کې، په زينو راختېدونکي رستوف ته پام شو او هغه نه يې وپوښتل:

- ښاغليه! دلته څه کوئ؟ دلته ولې راغلي یاست؟ د دښمن له مرمۍ نه مو ځان ژغورلي، راغلي یاست چې په تيفوس اخته شي؟ دا د جذام روغتون دی.

رستوف وپوښتل:

- ولې د جذام روغتون؟

ډاکتر په داسې يوه ژبه، چې ګواکې له خپلو خبرو خوند اخلي، وويل:

- تيفوس، ګرانه، تيفوس! هېڅوک له دې ځايه ژوندي نه وزي. يوازې دوه تنه يو، چې دلته ورته ټينګ يو زه او يو دغه ماکايف (خپل روغتياپال ته يې اشاره کوله).

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ پنځه تنه نور داکتران مړه شول..له پروسي داکترانو نه مو مرسته وغوښته، خو هغوی دزموږ غوندې دټلوالو(متحدانو) د ليدو زغمل نه لري.

رستوف وويل:

- د سواره پوځ د جګړن دينيسوف ديدن ته چې ستاسو په روغتون کې پروت دي، راغلي يم.

- نه يې پېژنم، هېڅ خبر نه يم پلاره ! ته خپله فکر وکړه، زه يو تن يم، درې روغتونه او څلورسوه ناروغان. د خدای شکر دي چې پروسي مهرباني مېرمنې موږ ته د ټپونو د تړلو توکر، قهوه او کوم کيلو کبان رالېږلي، کنه نفس به مو لا وخته ختلي وای. وې خندل او بيا: څلورسوه ناروغان او نور هم راروان دي.

روغتياپال ته يې مخ واړاوه؛ تا ته وايم څلورسوه کنه؟

د روغتياپال له خبره نه له ورايه د هغه نه زغم څرګند و او هيله يې لرله، چې دغه ډېرغږېدونکي داکتر ژر تر ژره لاړ شي، چې دي خپلو کارو پسې لاړ شي.

رستوف وويل:

- جګړن دينيسوف د مولنين په څنډو کې ټپي شوي و.

داکتر په خورا بې پروايي له روغتياپال نه وپوښتل:

- ښکاری مړ شوي به وي. څنګه داسې نه ده ماکايفه؟

خو روغتياپال د داکتر خبره ونه منله.

داکتر وويل:

- جګه ونه او سرې څښې يې نه وې؟

رستوف د دينيسوف د څېرې ځانګړتياوې انځور کړې.

داکتر وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هوکې، هوکې ! یو تن له همدې نښو سره و ، هوکې، خو باید مړ شوی وي. په هرحال، بیا دې هم څېړنه وشي. موږ سره، نوم لیک شته دي، ماکایف، هغه نوم لیک خوله تا سره دی؟

روغتیاپال وویل:

- هغه له ماکارالکسویچ سره دی. بیا یې مخ رستوف ته ورواړاوه او وې ویل:

- مهرباني وکړئ، د افسرانو کوټې ته لاړ شي، هلته به یې خپله وګورئ.

داکتر وویل:

- اخ، پلاره ! که زما منې، مه ورځه، ډاربږم، چې خپله دلته پاتې نه شي.

خو رستوف، له داکتر سره مخه ښه وکړه او له روغتیاپال نه یې د لارښوونې غوښتنه وکړه.

داکتر د لاندنیو زینو نه راچغه کړل:

- ګوره، چې بیا ونه وایې، چې چا راته ونه ویل.

رستوف او روغتیاپال، دهلېز ته ننوتل. په دې دهلېز کې د روغتون بوی دومره قوي او بد و ، چې رستوف اړ وت پزه کلکه او ددې لپاره چې ځان وړاندې تګ ته لا ښه چمتو کړي، ودرېد. د ښي پلو دروازه خلاصه شوه او له هغې نه یو ډنګر، ژېړ رنګې، تخرګ لاندې لکړې، لوڅې پښې په یوه نري کمیس کې څوک راووت. دروازې ته یې ډډه ولګوله. په ځلېدونکو سترګو سره یې په حیرت حیرت تېرېدونکو ته کتل. رستوف د ننه کوټې ته وروکتل او وې لیدل چې ناروغان او ټپیان په کوټه کې، څوک پر سواره او څوک پرخپلو کوټونو پراته دي.

هغه وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا څوک دي؟
روغتیاپال ځواب ورکړ:
- دا سرتېري دي. هغه زیاته کړه: څه کولای شو، هغه دا خبره داسې وکړه، چې تا به ویل ښښنه غواړي.
رستوف وپوښتل:
- کولای شم، کوټې ته ورننوزم او وې ګورم؟
روغتیاپال وویل:
- څوک ګوري؟ دا خبره روغتیاپال ځکه وکړه، چې هیله یې نه لرله، چې رستوف د ناروغانو کوټې ته ورننوزي. هغه ناولې بوي چې رستوف د دهلېز په اوږدو کې ورسره روږدي شوي و، دم په دم زیاتېده او دلته بالکل لکه د ډېزو په شان و. انسان داسې احساسوله چې ددې بوي سرچینې همدلته دي. کوټه خورا اوږده او رڼا وه او دلمر رڼا د کړکیو نه راخورې وې. ناروغان او ټپیان د دواړو دیوالونو بېخ ته داسې پرځمکې وېده وو، چې د دواړو کتارونو په منځ کې یوه نرۍ لاره پاتې وه.
د ناروغانو زیاتره هغهٔ بېسده وو یا داسې په عذاب وو چې نوي راغلي یا تېرېدونکو کسانو ته یې پام نه شو کولای. خو په سد هغه یې پاڅېدل، له خپلو ژېړو، وچو ککرو سره چې له پوټکي پرته بل څه یې پر اډوکو پاتې نه و، سرونه راپورته کړل. ټولو په یو احساس، داسې یو احساس چې د مرستې د غوښتنې هیله او پر روغو رخه یې څرګندوله، رستوف ته ځیر شول. رستوف د کوټې منځ ته ورننوت او نورو هغو دوو کوټو ته چې دروازې یې دې لویې کوټې ته راوتلې وې، وروکتل. هغو کوټو هم له دې کوټې نه څه توپیر نه درلود. رستوف ودرېد او په پټه خوله یې خپل شاوخوا وڅارل. هغه په هېڅ ډول د دغه منظر د لیدو تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه لرله. د هغه تر پښو وړاندې، همداسې پر برښنډه ځمکه، د کوټې د منځ په نري، لاره کې يو ناروغ پروت و او لاره يې بنده کړې وه. څېره يې قزاقانو ته پاتې کېده، څنې يې هم د قزاقانو په شان جوړې شوې وې. د هغه لاس او پښې داسې خلاص لوېدلي و چې لاره يې بنده کړې وه، مخ يې سور بخون رنګ درلود او سترګې يې داسې لوېدلې وې، چې له سپينوالي نه پرته بل څه نه په کې ښکارېدل. د برښنډو پښو او لاسونو مراندې يې پړسېدلې او لکه رشمه له هغو تاوېدلې ښکارېدې. سر يې پر ځمکې ډباوه او په جړ او نه پوهېدونکي آواز يې څه ويل، او خپلې خبرې يې بيا بيا تکرارولې. رستوف هغه ته غوږ ونيو او د هغه په خبرې يې ځان پوه کړ:

-اوبه، اوبه، اوبه غواړم.

رستوف ددې لپاره شاوخوا وکتل، که کوم څوک پيدا کړي، چې دغه ناروغ خپل ځای ته ورسوي او هغه ته اوبه ورکړي. له روغتياپال نه يې وپوښتل:

- ددې خلکو پالنه او څارنه څوک کوئ؟ روغتياپال يې چېرې دي؟

په دې وخت کې له ګاونډي، کوټې نه يو سرتېري چې په لوژستيک کې يې خدمت کاوه، راووت. تيارسي شو، يو ګام رستوف ته وروړاندې شو، په لوړ آواز يې وويل:

- ښاغليه! روغتيا مو غواړم.

داسې برېښېده چې هغه پر رستوف د روغتون د مشر ګمان کړی و.

رستوف، هغه ته قزاق سرتېري وروښود او وې ويل:

- هغه راجګ کړه او اوبه ورکړه.

سرتېري په لا خوند، لېوالتيا او شوق سترګې وغړولې، لا پسې شخ شو او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اطاعت کېږي ښاغلیه ! مګر له خپله ځایه ونه ښورېد.

رستوف له ځانسره وویل:

-خبر دی، پروانه لري، هېڅ کولې نه شم، هغه غوښتل ووزي، خو له ښځ خوا نه یې د غلچک دروند بار پر زړه احساس کړ، چې پر ده لا زیاتېده، مخ یې ورواړاوه. هلته یو بوډا سرتېري پرخپل کوټ ناست او په ځیرځیر یې ده ته کتل. څېره یې پر اډوکونښتي ژېړ رنګه پوټکي ته ورته وه. سپینه ببره لویه ږیره یې وه. د بوډا ګاونډ ناست سرتېري، د هغه په غوږ کې څه وویل او رستوف ته یې اشاره وکړه. رستوف پوه شو چې بوډا څه هیله لري. رستوف ورنږدې شو. وې لیدل چې یوه پښه یې کړه او بله هغه یې له ځنګانه نه پاس پرې شوې ده...

بوډا سرتېري چې لاندې ژامه یې رېږدېده، وویل:

- نه پوهېږم چې څومره درته ووایو، ښاغلیه ! ګورئ، آن نن سهار یې نفس ختلی، آخر موږ هم انسانان یو، سپیان خو نه یو...

روغتیاپال په تلوار وویل:

- سمدلاسه یې رالېږم، سمدلاسه، چې یو یې سئ... مهرباني وکړئ، درځه چې ځو.

رستوف هم په تلوار وویل:

- درځه، درځه چې ځو...

سر یې ښکته واچوه، ځان یې راټول کړ، غوښتل یې ورک شي، ورو کې شي او د چا پام وروانه وړي. هغه د دغې کوټې په دواړو خواوو کې د پرتو کتارو ناروغانو ملامتو او رخې نه ډکو غلچکونو په بدرګه کې له کوټې نه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

روغتیا پال، رستوف، تر ډهلېزه له تېرېدو وروسته، هغو درې ورخلاص کوټو ته بدرګه کړ، چې د افسرانو برخه ګڼل کېده. په دې کوټو کې کټونه هم پراته وو. په دغو کټونو کې، ناروغ او ټپي افسران ناست یا پراته وو. د هغو ځینو چې د روغتون کالي یې اغوستي و، په کوټو کې ګرځېده راګرځېده. هغه لومړني څوک چې رستوف، د افسرانو په کوټه کې ولید، یو ډنګر او لنډ ونی سړی و، چې یو لاس یې نه درلود، خولۍ یې پر سر وه، د ناروغانو کالي اغوستي، د شونډو په کونج کې یو کوچني پیپ نیولې و او د کوټې تر مخې یې قدم واهه. رستوف هغه ته ښه ځیر شو او هڅه یې کوله ورپه یاد کړي چې هغه یې چېرې لیدلی دی.

لنډ ونی سړي وویل:

- ګوره چې خدای مو چېرې دیدن نصیب کړ. توشین، توشین! ! یاد به دې وي کنه؟ تاسو مو پر آس سپاره کړئ او شون ګرابن ته ورسولئ، ګوره! ما ته ګوره، ما نه یې یو څه پرې کړل.

په موسکا یې د خپل کمیس تش لستوني ته اشاره وکړه. همدا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوه شو رستوف څوک لټوي، وې ويل:

- تاسو واسيلي ديميترويچ دينيسوف پسې ګرځئ، کنه؟ هغه له ما سره په کوټه کې دی، دلته دی، مهرباني وکړئ، دې خواته راشئ!

او هغه يې، بلې هغې کوټې ته چې د څو افسرانو د خندا غږ ترې راته، بدرګه کړ.

رستوف چې د مړو د سيمې د ډډزوبوي يې لا په پزه کې پاتې و، د سرتېرو د کوټې په دواړو خواو کې د پرتو کتارو ناروغانو ملامت او له رخې نه ډک غلچکونه او ده ته د ځوانو سرتېرو وراوښتې حيرانې سترګې يې له سترګونه، نه لرې کېدې، په زړه کې يې وويل:

- خندا څه کوي، زه حيران يم چې دلته څنګه کولای شي، ژوندي پاتې شي.

که څه هم د ورځې دولس بجې وې، خو دينيسوف څادر پر مخ غوړولې و او پروت و. په غونډ کې د خپلې قوماندانۍ د وخت په شان يې په هماغه پخواني غږ، چې رستوف ورسره روږدي و، چغه کړل:

-آه رستوفه! راغلې! سلام- سلام!

خو رستوف په خورا خواشينۍ پام شو چې د ده د دغې لېوالتيا او خوښۍ شاته يو غمرلي نوي درد چې په څېره او آواز کې يې هم څرګند و نغښتي دي.

که څه هم ټپ يې خورا لږ و، خو د شپږو اونيو په تېرېدو، بيا هم ښه شوي نه و. څېره يې د نورو ټولو ناروغانو په څېر پړسېدلې او رنګ يې الوتي و. خو رستوف د هغه له دې حال نه حيران نه شو، د هغه حيرت له دې نه و چې ګوري دينيسوف د ده په ليدو خوشاله نه دي او موسکا يې هم د زړه له کومي نه وه. نه يې د غونډ په اړه څه پوښتل او نه يې د پوځي عملياتو يادونه کوله، او کله به چې رستوف په دې اړه څه وويل، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

به ورته غوږ نه نیو... داسې بریښېده چې دینیسوف هڅه کوله، خپل پخواني ژوند هېر کړي او له پوځي مستنطقینو سره د ده د شخړې نه پرته یې، له بل هېڅ شي سره مینه نه ښودله. کله چې رستوف له هغه نه، د ده د دوسیې په اړه وپوښتل، سمدلاسه یې هغه پاڼې چې د څېړنيزې جرګه ګۍ نه ده ته رارسېدلې وې، ... د بالښت لاندې راوویستې، په خورا لېوالتیا یې د هغه په لوستلو پیل وکړ او پر هغو ټکو یې ډېر ټینګار کاوه چې ده خپلو دښمنانو ته خپل غوره ځوابونه ګڼل، د دینیسوف ملګري چې له رستوفه شاوخوا چاپېر شوي وو، همدا چې د لیک لوستل پیل شول، کرار کرار ووتل. رستوف د هغو له کتو او خوځېدا نه پوه شو چې هغو ټولو دا داستان په وار وار اورېدلی او نور د هغه د اورېدو حوصله او زغم نه لري. یوازې دوه تنه، یو ځوان افسر چې په غمرلي خبرې د دینیسوف د کټ تر څنګ پر خپل ناټول شوي کټ کې ناست و او پیپ یې څښناوه او بل لنډه ونې لاس پرې شوي، توشین چې هغه ته یې غوږ نیولی او د نه په نښه یې سر ورته ښوراوه... لومړي افسر د لوستلو په منځ کې ورودانګل او رستوف ته یې وویل:

- زما په اند ښه به دا وي، چې له ټولواک نه ښښنه وغواړئ. ما اورېدلي چې په دې ورځو کې خورا لویې جایزې او سوغاتونه ښښي. د هغه غوښتنه به هم ومنل شي.

دینیسوف په داسې یو غږ چې غوښتل یې هغه پخوانۍ لېوالتیا او تودوالي وروښیي، خو د ده د هڅو سره پرته له قهره بل څه نه په کې اورېدل کېدل، وویل:

- زه له ټولواک نه ښښنه وغواړم؟ څه ګناه مې کړې ده؟ که زه غل وای، هغه بله خبره ده، بیا به مې د ښښنې غوښتنه کړې وای، خو اوس ما ددې لپاره محکمې ته کشکاږي چې د غلو مخه مې نیولې ده. ښه ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پربړده چې محاکمه مې کړي، زه له هېڅ چا نه، نه ویرېږم، په ویاړ سره مې د ټولواک چوپړ کړي دي، د وطن په لاره کې مې سربښندلي او غلا مې نه ده کړې. غواړي ما خلع رتبه کړي... واورئ! زه سپینه او په ډاګه هغه ته لیکم، ګوره ما ورته لیکلي دي: که ما د دولت شتمني تالان کړي یې...

توشین وویل:

- خورا ښه لیکل شوي دي... خو واسیلي دیمترویچ !اوس خبره په دې کې نه ده، هغه هم رستوف ته مخ اړولی و: دلته غرور ګټه نه لري، سرتېري باید تابع وي او واسیلي دیمترویچ داسې نه غواړي. ګوره وکیل یې هم ورته وویل چې د دوسیې مزه یې نه شته.

دینیسوف وویل:

- پربړده چې نه وي، خرابه دې وي.

توشین دوام ورکړ:

- هغه غوښتنلیک چې وکیل درته لیکلي، هغه لاسلیک کړه او وې لېږه...

دینیسوف ځواب ورکړ:

- ګوره یو وار مې درته وویل، چې زه د ننواتو او عذر سړی نه یم...

کله چې تر یو ساعته وروسته د دینیسوف غمجنو زهرلړو پانو لوستل پای ته ورسېدل، رستوف هېڅ ونه ویل او نوره ټوله ورځ یې په خورا خواشینۍ او خواشیني طبیعت د دینیسوف د روغتون د انډیوالانو په منځ کې د هغو د نقلونو او خبرو په اورېدو چې ببرته پرې راټول شوي وو، تېره او خپله په خورا خواشینۍ تر ماښامه پورې چپه خوله پاتې و. ماښام ناوخته پاڅېد چې وخوځېږي، هغه له دینیسوف نه وپوښتل، چې کوم پېغام یا سپارښتنې لري او کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دېنيسوف افسرانو ته وکتل او وې ويل:

- صبر وکړه ! خپل بالښت لاندې کاغذونه يې راوويستل او د هغې کړکۍ خوا ته چې هلته مشواني ايښې وه، ورننوتې شو، چې څه شي وليکي. وروسته له کړکۍ نه رالرې شو، مخ يې رستوف ته وروا ړاوه، يو لوی ليک يې هغه ته ورکړ او وې ويل:

- دا سې برېښي چې هغه برحقه دی، دخپل څت عيب ليدل ګرانه خبره ده.

ليک هماغه د ښښنې غوښتنه وه، چې د مدافع وکيل له خوا ليکل شوی و. د دېنيسوف په دې ليک کې پرته له هغه چې د پوځيانو د غلاوو کومه يادونه شوي وي، يوازې او يوازې په لنډه توګه له ټولو اک نه د ښښنې غوښتنه شوې وه.

- دا به ورکړې او...

پرته له هغه چې خپله خبره پای ته ورسوي، يوه تصنعي او زورونکي موسکا يې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹

رستوف غونډ ته د راستنېدو سره سم، د دینیسوف د دعوا په اړه د غونډ قوماندان ته ګزارش ورکړ او ټولواک ته د خپل انډیوال له خوا لیکل شوي لیک سره د تیلزیت پلو وخوځېد.

د فرانسې او روس ټولواکان د جون په دیارلسمه تیلزیت ته ورسېدل. باریس دروبتڅکوي له هغه مخورنه چې ده یې په چوپړ کې و، هیله وکړه چې د ټولواک د ساتونکو په ډله کې دي هم تیلزیت ته ولېږل شي، هغه وویل:

- هیله لرم دغه ستر انسان ووینم. له ستر انسان نه د هغه موخه، ناپلیون و، چې تر هغه پورې ټولو ناپلیون «بوناپارت» باله.

جنرال وموسېد او وې ویل:

- ستا موخه بوناپارت دي؟

باریس په پوښتنیزه بڼه خپل جنرال ته وکتل او سمدلاسه پوه شو چې دا یو ډول ګواښمنه ټوکه وه، ده ځواب ورکړ:

- ښاغلیه سردار، زما موخه ټولواک ناپلیون دي. جنرال چې موسکا یې پرشونډو خوره وه، باریس په اوږه وټپاوه او وې ویل:

- ته به خورا لوړو رتبو ته ورسې او هغه یې له ځان سره بوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باریس د هغو لږ شمېر کسانو په ډله کې و، چې د نیمان پر رود د ټولواکانو د کتنې په ورځ هلته وو. هغه، هغه ستره بېړۍ چې د دواړو هېوادونو په ځانګړو نښانونو ګاڼل شوې وه، ولیده. هغه ناپلیون ولید چې د رود له هغې غاړې نه راګوري او ټولواک الکساندر چې په اندیښمنه څېره د ساحل ددې غاړې په مېلمستون کې، د هغه راتګ ته سترګې په لاره دي. وې لیدل چې دواړه ټولواکان جالۍ ته وختل، هغه ولیدل چې بېړۍ ته الکساندر نه مخکې ختلي ناپلیون، څنګه ددوی د ټولواک هرکلي ته وررروان شو، د هغه لاس یې کېښکود، دواړه پر هغه څادر چې ددوی د کتنې لپاره ټاکل شوی و، ګامونه کېښودل او له سترګو پناه شول. له هغه وخته چې باریس د واک دغو لوړو کړیو ته تګ راتګ پیل کړی و، ځان دې سره روږدی کړی و، چې خپل د سترګو لیدلي حال ته په ځیر وګوري او هغه ټول له ځانسره ولیکي. د تیلزیت د کتنې په اوږدو کې یې د ناپلیون د چوپړانو نومونه پوښتل، د هغو د جامو په اړه یې څېړنې کولې او هغه خبرې چې هغو کولې، ټولې ده خپل ذهن ته سپارلې. کله چې ټولواکان په بېړۍ کې ټاکلي سایوان لاندې کېناستل، ده خپل ساعت کې وخت په نښه کړ او کله چې روس ټولواک الکساندر له هغه نه راووت، بیا یې خپل ساعت ته وکتل. دغه کتنه یو ساعت او درې پنځوس دقیقې اوږده شوې وه. دغه پېښه یې هم هغه شپه د نورو هغو پېښو په ډله کې چې تاریخي پېښې شمېرل کېږي، ولیکله. دا چې له ټولواک سره د مل کسانو شمېر زیات نه و، د تیلزیت په کتنه کې له ټولواکانو سره ملګرتیا د هغو کسانو لپاره چې د واک د لوړو پوړو لېوال و، خورا اهمیت لاره او باریس هم دا سې انګېرله چې له کتنې وروسته د ده دریځ هم ښه ټینګ شوی دی. نه یوازې ټولو هغه پېژانده، بلکې په ځیر یې هغه ته کتل، د هغه کړو وړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې پام کاوه او په هرځای او هره پېښه کې خلک د هغه شته والي سره عادت شوي وو. دوه ځله يې ټولواک ته د پېغامونو د وړاندې کولو يار په برخه شوي و، دا په دې معنا چې پاچا يې له نېږدې پېژانده او د ټولواک نېږدې کسانو د پخوا په شان باريس نه يوازې پردي نه ګاڼه، له هغه چا ځان نه لرې کاوه، بلکې د هغه نشته والي به د تعجب وړ و.

باريس يو بل لاسمل سره چې په ختښه پولنډي و او ژيلنسکي نومېده په يوه کوټه کې اوسېده. هغه په پاريس کې روزل شوي او لوی شوي، خورا بډای، فرانسويان ورته ګران او د تيلزيت د کتنې په ټوله موده کې څه کم هره ورځ د فرانسې د ګارد د سترې قوماندانۍ ځيني مشران او د ګارد افسران د سهارني او غرمني لپاره د ده په کوټې کې راټوليدل.

د جون څلورويشتمه وه چې د باريس د کوټې انډيوال سردار ژيلنسکي خپلو فرانسوي آشنايانو ته د ماښامنۍ مېلمستيا جوړه کړې وه. په دې مېلمستيا کې وياړمنو مېلمنو د بناپارت يو لاسمل، د ګارد څو تنه افسرانو او د فرانسې د پخوانيو اعيانو نه، يو زلمي چې د ناپليون په دربار کې غلام بچه و، ګډون درلوده.

د همدې ورځ په ماښام، رستوف د ماښام په تياره کې، د دې لپاره چې څوک يې ونه پېژني، ملکي جامې واغوستې، تيلزيت ته راغي او د ژيلنسکي او باريس کورته ورغي.

د رستوف او د غه راز د هغه د ټول پوځ په ذهن کې چې دې ترې راغلي و... لا هغه بدلون راغلي نه و چې د پوځ د مشرۍ او باريس په ذهن کې راغلي او ناپليون او فرانسويان يې د دښمن له کچې په دوستانو بدل کړي وو. د پوځيانو په ګوګل کې د ناپليون او فرانسويانو په وړاندې هماغې پخوانۍ کرکې، وحشت، بې اعتمادۍ او سپکاوي څپې وهلې. ډېره لږ موده پخوا رستوف د پلاتوف د ډلې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو قزاق افسر سره په خبرو اترو کې ویلي و، که ناپلیون اسیر شي،له هغه سره باید نه د یوه ټولواک، بلکې د یوه جاني په توګه کړه وشي. همدا ځو موده د مخه یې چې کله په لاره کې یوتن ټپي فرانسوي ډګروال سره کتنه شوې وه، هغه ته یې ویلي و، چې دا ناشونې ده، چې د روسیې د قانوني ټولواک او ډارمارجاني ناپلیون ترمنځ د سولې تړون لاسلیک شي، له همدې کبله و چې کله یې د باریس په کور کې فرانسوي افسران، په هماغه جامو کې چې د عادت له مخې یې د جبهې په هغه بل اړخ کې لیدلي وو، ولیدل، حیران او سرسامه شو. همدا چې د کور د وره تر مخې یې یو فرانسوي افسر ترسترګو شو د کرکې او غېچ اخیستو، هغه احساس چې تل به د دښمن په لیدو د ده په ګوګل کې په ځپو کېدو، بیا د ده په زړه کې راولمسېده. هغه د وره په خوله کې ودرېد او په روسي ژبه یې و پوښتل:

- دروبتخکوي همدلته ژوند کوي؟

باریس له دهلیز نه د پردې غږ په اورېدو، وروړت، په رستوف یې سترګې ولږېدې، هک پک شو، رنګ یې والوت، ژر یې ځان راټینګ کړ، وموسېد، هغه ته ورنږدې شو او وې ویل:

- آه، دا ته یې، له لیدو دې خورا خوشاله شوم، خورا...

خو رستوف چې د باریس لومړني حالت ته پام شوی و، وویل:

- زه وینم، چې په ښه شېبه کې نه یم راغلي، که خپل واک مې وای نه راتلم، خو زه یو کار لرم.

باریس ځواب ورکړ:

- نه، زما تعجب یوازې ددې لپاره دی، چې د غونډ چارې دې څنګه او چا ته پرېښي.

د بلې کوټې نه ورته راغږ شو، ده مخ وروا اړاوه او وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یوه شېبه، زه مو په چوپړ کې یم.
رستوف بیا وویل:
- زه وینم، چې ډېر بې وخته راغلي یم.
د باریس له څېرې نه د خوابدۍ او خواشینۍ نښې کډه شوې، داسې برېښېده چې هغه په زړه کې پریکړه کړې ده، چې څه وکړي، په خورا مینې یې د هغه دواړه لاسونه راونیول او ګاونډ کوټې ته بدرګه کړ. په آرامۍ خو خورا ځیر سره یې رستوف ته کتل...
باریس وویل: .... دا دې تل خپل کور دي.
هغه یې، هغې کوټې ته بدرګه کړ، چې هلته د ډوډۍ میز تول شوی و. هغه یې نورو مېلمنو ته وروپېژاند او وې ویل چې د هغه کالبو ته به پام نه کوئ، هغه د سوارپوځونو افسر او دوه پخواني ملګري دي، بیا یې نور ده ته وروپېژندل. ګراف ژیلیسنکي، ګراف ن.ن. جګړن س.س. رستوف په تریو تندي فرانسویانو ته ځیر و او پرته له هغه چې څه ووایي، په ناخوښۍ یې هغو ته سرښوراوه. دا له ورایه ښکاره وه چې ژیلیسنکي خپل بنډارته د دغه نومي روس له راتګ نه هېڅ خوشاله نه و او له هغه سره یې خبرې نه کولې. داسې برېښېده چې باریس د خپل انډیوال د راتګ نه د نورو خوابدۍ ته پام نه وي او په هماغه ورین تندي او ملالو کتو یې چې در ستوف هرکلي کړي و، هماغسې یې هڅه کوله بنډار تود وساتي. یو تن فرانسوي مېلمانه، په فرانسوي معمول نزاکت سره رستوف ته چې پرله پسې چوپه خوله ناست، مخ وروااړاوه او ورته وې ویل، داسې ښکاري چې د ټولواک دیدن ته به راغلي وي.
رستوف په لنډه ځواب ورکړ:
- نه، یو کار لرم.
رستوف، د باریس په تندي او څېرې کې د ناخوښۍ نښو ته په پام

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې کېدو سره، د ټولو نورو هغو وګړو په څېرو، چې د ناخوښۍ او نارضايتۍ په وخت کې انګېري چې هر ومرو به ټول ده ته ګوري او دي به د خپل بنداړ د خوښۍ خندا بولي. په رښتيا هم د هغه شته والى ټولو ته ځکه مزاحمت کاوه، چې ده په ټينګار سره تکل کړي و، په هغو خبرو او مرکو کې ګډون ونه کړي، چې د ده تر راتګ نه وروسته بيا پيل شوې. د ټولو سترګو او غلچکونو دا پوښتنې کولې، دغه سړي دلته زموږ په منځ کې څه کوئ؟ په پاى کې دى خپله پاڅېد او باريس ته ورنږدې شو او وې ويل:

- زه شرمېږم، دلته ټولو ته مزاحم يم. درځه چې د يو کار په اړه درسره غږېږم.

باريس ځواب ورکړ: دا څه وايې، له څه شي شرم، ته ستړي شوي يې، درځه چې زما کوټې ته لاړ شو، هلته کرار و غځېږه او دمه وکړه.

- رښتيا چې دا ښه خبره ده.

دوى هغې وړې کوټې ته چې باريس په کې وېده کېده لاړل. رستوف لا ناست نه و، چې په ګېنۍ او تلوار يې داسې چې ګواکې، باريس څه لويه ګناه کړې وي، هغه ته د دينيسوف په اړه خبرې پيل کړې، هغه وپوښتل:

- ايا کولئ شئ يا غواړئ د خپل جنرال له لارې، د دينيسوف د ښښنې غوښتنليک ټولواک ته ورسوي. رستوف همدا چې له باريس سره يوازې پاتې شو، دې خبرې ته يې پام شو چې سترګې يې د خپل انډيوال سترګو ته له کتنو نه تښتي. باريس چې پښه په پښه اړولې وه او په داسې حال کې چې په کين لاس يې د ښي لاس ګوتې مښلې، کله شا او خوا و کله به يې په پردي کتو رستوف ته کتل او د هغه خبرو ته يې هغه شان غوږ نيولې و لکه يو جنرال چې د خپلې قطعې د کوم ګمارل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي افسر خبرتیا ته غوږ وي. رستوف به چې هر وار د باریس دغه پردي پردي کتو ته پام شو ، ځان به يې خورانا آرامه انګاره او سر به يې ښکته اچاوه.

بالاخره باریس وویل:

- ما داسې اوريدلي چې ټولواک په دغه شان پېښو کې خورا غوښ او پريکړې يې خورا سختې دي، هو زه داسې انګيرم ښه به دا وي چې خبره تر ټولواکه ونه رسي او له خپل قوماندان نه هيله وکړئ چې... خو په کلي توګه زه فکر...

رستوف پرته له هغه چې د باریس سترګوته وګوري په لوړ چغن آواز يې وویل:

- دانګ پېيلي راته ووايه چې ته نه غواړې مرسته وکړې.

باریس وموسيد: نه برعکس، زما چې هره مرسته له لاسه کيږي هغه کوم خو فکر کوم...

په دې شيبه کې د ژيليسنکي آواز چې باريس ته يې غږ کاوه واوريدل شو.

رستوف وويل: درځه، درځه چې غواړې دې.

ماښامنۍ ته يې د هغه بلنه ونه منله او په هماغه وړه کوټه کې يوازې پاتې شو. تر ډېرې مودې پورې په کوټه کې ښکته پورته ګرځېده او له ګاونډې کوټې نه يې په فرانسوي ژبې د راتلونکو غږېدا او خندا آواز ته يې غوږ نيولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

رستوف په هغه ورځ تیلزیت ته راغلی و چې له بلې هرې ورځې نه د دینیسوف د ننواتو لپاره لږه ګټوره وه. هغه چې رسمي دریشي نه درلوده او د خپل قوماندانۍ د اجازې نه پرته تیلزیت ته راغلي و، خپله یې نه شو کولای د ټولواک د امنیت او ساتنې جنرال ته ورشي او باریس آن که غوښتي هم وای څه یې نه شو کولای، ځکه د جون په اوویشتمه نېټه نه یوازې د روغې د تړون لومړنۍ پریکړې لاسلیک کېدې، بلکې ټولواکانو نښانونه هم بدلول. الکساندر ویاړمن لژیون دونور، نومی او ناپلیون دلومړي اندرې، نومی نښانونه تر لاسه کړل. په همدې ورځ پرې ابراژنسکي، نوي قوماندان ته چې د یو کنډک قوماندان و، د فرانسوي ګارد له خوا ډوډۍ شوې وه. دواړو ټولواکانو باید په دې مېلمستیا کې هم ګډون کړی وای.

رستوف ته دومره ګرانه وه او داسې له باریس نه خوابدی شوی و، چې له ماښامنۍ نه وروسته باریس د هغه دیدن ته ورغی. داسې یې وښوده چې ګواکې ویده دي. او سهار هم ددې لپاره چې باریس ونه ویني، د وخته له کوره ووت. جمپر یې په ځان او یوه ګرده خولۍ یې پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر، همداسې لالهانده په ښار کې سرګردانه ګرځېده، د فرانسويانو او کالبوته يې کتل او د هغو واټونو او ودانيو ننداره يې کوله چې د روسيې او فرانسې ټولواکان په کې مېشت شوي وو. د ښار په ډګر کې د غرمنۍ لپاره ميزونه کتار شوي وو. د واټونو په ديوالونو لوی لوی ټوکرونه او د دواړه هېوادونو بيرغونه ځړول شوي او په ځينو ځايو کې پر هغو د (ا) او (ن) توري چې د الکساندر او ناپليون نښه وه انځور شوي وو. د کور په کړکيو ځوړند بيرغونه هم په همدې تورو ګاڼل شوي وو.

نيکولای رستوف له ځانسره ويل: دا خبره څرګنده ده چې نه باريس له ما سره مرسته کوي او نه زه غوړې ورسره کولی شم. اوس هر څه په ډاګه شوي دي، زموږ ترمنځ هر څه پای ته رسېدلي دي. خو يوه خبره څرګنده ده، زه به تر هر هغه وخته له دې ځايه لاړ نه شم چې دينيسوف ته مې يو څه نه وي کړي، په تېره بيا تر هغه چې د هغه ليک ټولواک ته ونه رسوم. له دې ځايه چېرته نه ځم. ټولواک؟ خو ټولواک خو همدلته دي! او ښه واکه د هغې وداني پلو ته ورو خوځېد، چې ټولواک هلته استوګن و.

د وداني مخې ته د سوار پوځ پوځيان ولاړ وو. او چوپړانو د ټولواک د خوځېدا لپاره چمتووالي کاوه، داسې بريښېده چې ټولواک به اوس راووزي. رستوف له ځانسره وويل: هره شېبه دا خبره شوني ده چې زه هغه ووينم، کاشکې مې کولای شوای، دا ليک مخامخ هغه ته وسپارم او هرڅه په خپله ژبه ورته ووايم... دا هم کېدای شي چې ما له دې کبله چې غير پوځي جامې لرم، بندي کړي. نه، داسې به نه کوي. هغه خپله پوهېږي چې څوک برحقه دي هغه په هر څه ښه پوهېږي. ايا تر هغه بل څوک مهربانه او ستر وي؟ او بيا هم په دې ګناه چې زه ولې دلته راغلي يم، نو څه پروا کوي؟ په همدې خيالونو کې ډوب و، يو افسر ته پام شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې يو ازې پورته پر زينو خېژي. له ځانسره يې وويل:

- ګوره ! ټول ورروان دي ! نو زه ولې ډار بېږم ! زه ورځم او خپله دا ليک ټولواک ته ورکوم. که کومه پېښه وشوه، دا ګناه د دروبتڅکوي ده چې زه يې دې کارته هڅولی يم، بيا يې هغه جيب ته چې ليک په کې پروت و لاس ورننيست او ناڅاپه په داسې يوې منډې چې خپله يې هم تصور نه کاوه، مخامخ هغې ودانۍ ته ورننوت چې ټولواک په کې ميشت و.

په دې هيله چې هره شېبه ګوندې ټولواک ووينې، په زړه کې ويل:

- نه، نه دا وار نو وخت له لاسه نه ورکوم. همدې خيالونو يې وينې په زړه کې لاپسې تودولې او بيا به يې له ځانسره وويل: د هغه په وړاندې ګونډه کېږم، زارۍ ورته کوم، هغه به ما له ځمکې راپورته کړي زما خبرو ته به ترپايه غوږ ونيسي او مننه به رانه وکړي. هغه، هغې خبرې چې ګواکې ټولواک به هغه اوري په وار وار سره په خيال کې تکرارولې:

- زما نيکمرغي په دې کې ده چې يو د خير کار تر سره کړای شم. زما ټوله لېوالتيا او هيله د ظلم او ناروا پای ته رسول دي. هغه د هغو خلکو له ځنګه چې د ټولواک د ودانۍ پر زينو ولاړ و او په حيرت سره يې ده ته کتل، تېر شو.

زينې د ودانۍ د مخنۍ دروازې نه مخامخ لوړو پوړو ته ختلې وې...
چا له هغه نه وپوښتل:

نيکولای په ربړد بدلي آواز ځواب ورکړ:

- ليک بايد ټولواک ته ورسوم، يوه عرضپاڼه ده.

- عرضپاڼه، لاړشئ، نوکريوال ته يې وسپارئ، مهرباني وکړئ، دې خواته !

هغه ته يې، لاندنۍ دروازه وروښودده ! خو وبه يې نه منئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف د دغه بې پروا ځواب له اورېدو نه په حیرت کې و... خو یو چوپړ، د نوکریوال دروازه ورته پرانسته او دي کوټې ته ورننوت.

یو لنډ ونې دیرش، دوه دیرش کلن سړي چې د سورو پوځیانو سپین پتلون یې په ځان، ساق دارې پراخې موزې یې په پښو او سپین کمیس یې اغوستي و، داسې بربښېده چې نوي یې په ځان کړي وي، د کوټې په منځ کې ولاړ و... هغه په ګاونډۍ کوټې کې له یو چا سره خبرې کولې.

هغه ویل: هم ښکلی اندام لري او هم خورا مالګینی دی. د رستوف په لیدو یې خبرې پرې، وروځې برندې او وې ویل:

- څه مو ویل؟ عرضپاڼه!

د ګاونډ کوټې سړي هم وویل: تاسو ته وایي څه خبره ده؟

هغه سړی چې په دې کې کوټه کې ولاړ و او خپل ملاوستی یې تاړه وویل: یو بله عرضپاڼه!

-ورته ووایئ چې وروسته راشه، اوس راوزي، باید لاړ شم.

- وروسته، سباته دې راشي اوس ناوخته شوې ده.

رستوف وګرځېد غوښتل یې چې لاړ شي. هماغه سړي چې پرتوګاښ تاړه هغه ودراوه او ترې وې پوښتل: غرضپاڼه د چا ده؟ تاسو خپله څوک یاستي؟

رستوف ځواب ورکړ: د جګړن دینیسوف.

- تاسو خپله څوک یاستئ؟ افسر یاستئ؟

- ګراف رستوف، افسر یم برید من.

نوکریوال سړي، هغه دریشي چې چوپړ ورته چمتو کړې وه، په ځان کړه او وې ویل:

- څه زړورتیا! لیک باید د خپلې قطعې له لارې راولېږې، خپله هم له دې ځایه ژر لاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف بیا د ودانۍ د مخې دهلیز ته ورغی او وې لیدل چې خوراګڼ شمېر افسران او جنرالان چې د پریټ جامې یې اغوستې وې، پر زینو ولاړ وو. دی باید د هماغو له مخې تېر شوي وای.

هغه په دې خیالونو کې چې هره شېبه به دی سره وپېژني، وبه یې نیسي او د ټولواک په وړاندې به چې هره شېبه کېدای شي راووزي، ډېر وشرمېږي.. په خپلې زړورتیا یې لعنت ووایه. د خپلو کړو په بې احتیاطۍ او بې تدبیرۍ پوه او پښیمانه شو، سر یې ښکته واچاوه له کوټې نه راووت او په پرتم کې د ولاړو او ښکلو جامو اغوستو درباریانو او چوپړانو په منځ کې یې لاره پرانسته چې یوه آشنا غږ، هغه په نامه ونوموه او یو لاس یې پر اوږه ولګېد:

هغه آشنا غږ وویل: تاسو پلاره ! دلته په دې جامو کې څه کوئ؟

د غږ څښتن د سورو پوځونو یو جنرال و، چې یو وخت د رستوف قوماندان و. هغه په دې جګړه کې ښه زړورتیا او سربښندنه ښودلې نو ځکه هغه ټولواک ښه پاللي او نازولې و.

رستوف چې له ویرې ربړېده، د خپل برحق والي هڅه یې پیل کړه، خو همدا چې د جنرال خوږه له ټوکو ډکه ژبه او مینه ناکه څېره یې ولیده، د هغه څنګ ته لاړ ورنېږدې شو او په هماغه ربړېدلي غږ یې دینسوف ته د ورپېښې نقل، ټول نقل ورته وکړ او له هغه نه یې هیله وکړه د دینیسوف لپاره چې جنرال ته هم ګران و، مینځګړتوب وکړي.

جنرال په خورا ځیر او مینې د رستوف خبرې واورېدې، سر یې وښوراوه او وې ویل:

- افسوس، افسوس، په تا دې آفرین وي، راکړه لیک راکړه.

همدا چې رستوف لیک هغه ته وسپاره او خپل اندېوال ته د ورپېښې شوې پېښې کیسه یې ورته وویله، پر زینو د راښکته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدونکو د تندو ګامونو او د بوټونو د شرنګهارو انګازه واورېدل شوه، جنرال وخوځېد او هغې خواته لاړ، د ټولواک د بدرګې او ساتنې ډله له زينې راښېوه شوه او آسونو ته يې ځان ورساوه...

نيکولای د ساتونکو له خوا د ده د پېژندنې ګوابښ چور هېر کړ او له نورو څو تنو سيمه ايزو وګړو سره زينو ته لا ورنږدې شو. تر دوو کالو وروسته يې بيا هغه څېره چې د لمانځنې پورې ورته ګرانه، هماغه څېره هماغه کتل، له خواخوږۍ او پرتم نه ډک هماغه کړه، بيا و پېژندله او د ټولواک په وړاندې يې هماغه پخواني مينه، په هماغه قوت بيا راوپارېده او د ده په ګوګل کې يې لمبې بلې کړې...

د ټولواک بدرګه او ساتونکي چې لږ مخې ته شول، رستوف وليدل، چې جنرال په خورا خوښۍ خورا ډېرې شېبې له ټولواک سره وغږېد. ټولواک د خبرو تر اورېدو هغه ته لنډ ځواب ورکړ. څو ګامه يې واخيستل، چې خپل آس ته ورنږدې شي. بيا د تولواک د بدرګې او ساتنې ډلې او هغه وګړي چې د هغه هرکلي او کتنې ته راټول شوي و، د تولواک پلو ته ورنږدې شول. ټولواک د خپل آس تر څنګ ودرېد، لاس يې پر زين کېښود، په لوړ او څرګند غږ يې چې ټول يې واوري، د سواره پوځ جنرال ته، هماغه ته چې د رستوف عرضپاڼه يې ټولواک ته وروړاندې کړې وه، وويل:

- جنراله، نه شم کولای! ځکه يې نه شم کولای چې قانون تر ما نه لوړ او قوي دی!

دا يې وويل او پښه يې رکاب ته ورلوړه کړه. جنرال د درناوي په نښه سرښکته وخوځاوه او ټولواک پر آس کېناست، وخوځېد، آس په چټکۍ په کوڅه کې هه کړل او له دوی نه لرې شو. رستوف چې له حيرت ځان هېر کړی و، بېوا که يې له نورو پرګنو سره ټولواک پسې منډه کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۱

ټولواک هغه ډګر ته ورغي چې يو بل ته مخامخ دوه کنډکه ولاړ وو، ښۍ خوا نه يې د پري ابراژنسکي کنډک او کيڼې خوا ته د فرانسوي ګارد کنډک چې د خرس د پوست خولۍ يې پر سر وې، ولاړ وو. کله چې ټولواک د کنډک هغې خوا ته چې د قراول او احترام ډله ولاړه وه، نږدې شو، مخامخ خوا ته هم د فرانسوي پوځ يو ډله چې مشر يې ناپليون و او رستوف وپېژاند، راورسېده. له ورايه بريښېده چې د هغه ډلې مشر په رښتيا هم ناپليون نه، پرته بل څوک نه دي. ناپليون چې پر عربي آس سپور و، وړه خولۍ پر سر، د اندرې د نښان نرۍ پټاره يې له اوږو تاو شوې... يرغه روان و. همدا چې ټولواک الکساندر ته نږدې شو، خولۍ يې له سره پورته کړه، د رستوف سور و (سپرو) پېژندونکو سترګو نه شو کولای دې ته پام نه شي، چې هغه پر آس ټينګ ناست نه دی. له دواړو کنډکونو نه د «هورا» او «ژوندي دې وي ټولواک!» نارې لوړې شوې. ناپليون الکساندر ته څه وويل، دواړه له آسونه راښکته شول او يو بل يې له لاسه سره ونيول. د ناپليون څېره چې د هغه پر شونډو له ريا نه خورې شوې موسکا بې خونده کړې وه، خوره شوه. الکساندر په خورا مهربانه او خوږه ژبه له هغه سره خبرې کولې.

رستوف هغو ته سترګې ګنډلې وې او د فرانسوي ژاندارمو د آسونو د ترپښو کولو لاندې، سره سره، چې پر ګڼې يې پورې وهلې، له يوه ټولواک نه هم سترګې بل پلو نه اړولې. هغه څه چې د رستوف لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ د انتظار وړ نه و ، دا و چې ګواکې ټولواک الکساندر، له بناپارت سره خپل ځان سيال ګڼي او د بناپارت کړه وړه هم خورا آزاده و ، دا سې چې له ټولواک سره يې د غه شان آزادي، يوه ورځنۍ خبره ګڼله او د روس ټولواک يې له ځان سره برابر او سيال ګاڼه. الکساندر او ناپليون چې د ساتونکو او پالونکو لويې ډلې بدرګه کول، د پري ابراژنسکي کنډک خوا ته، چې ښي پلو کې ولاړ و او هلته خلکو هم ګڼه ګوڼه جوړه کړې وه ، مخامخ ورغلل. د خلکو د ګڼې ګوڼې ځپه ، ناڅاپه دا سې دواړو ټولواکانو ته رانېږدې شوه چې په لومړي کرښې کې ولاړ رستوف ګبنۍ واخيست او وډار شو ، چې څوک يې ونه پېژني. يو تند خو ټينګ غږ چې هر توري يې په خورا متانت وايه وويل:

- اعليحضرتا ! ويا ړ راوبښئ اجازه راکړئ چې ستاسو تر ټولو زړورو سرتېرو ته د «لژيون دونور» نښان ورووبښم.

دا د ټيټ وني بناپارت غږ و ، چې له ښکته يې سر را پورته کړي، د الکساندر سترګو ته يې مخامخ کتل او غږېده. الکساندر هغه ته څه ويل، په خورا ځير يې غوږ نيولې و ، سر يې وښوراوه او خوږه موسکا يې پرشونډو خوره وه.

ناپليون زيا ته کړه:

- هغه چا ته چې تر ټولو نه يې په دې جګړه کې ځان نه زړورتيا ښودلې ده.

ناپليون چې هر توري او سيلاب جلا جلا ادا کول په ډاډ يې روسي نه خوځېدونکو پوځيانو ته، چې په چوپه خوله او په وتلو ټټرونو خپل ټولواک ته ځير و ، کتل. رستوف خورا نا آرامه و.

الکساندر په چټکۍ د کنډک د قوماندان شهزاده کزلوفسکي پلو څو ګامونه واخېستل او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اعلیحضرتا ! اجازه راکوئ په دې اړه د کنډک له قوماندان نه وپوښتم؟

ناپلیون په دې شېبه کې، له خپلو وړو منګلو نه د دستکش د ویستلو هڅه وکړه، هغه یې څېرې کړل، لرې یې وارتېړل. یو تن ساتونکي په تلوار او چټکۍ راوړاندې او دستکش یې راپورته کړ.

ټولواک الکساندر، مخ کزلوفسکي ته ورواړاوه او په روسي ژبه یې (هغه له ناپلیون سره په فرانسوي ژبه غږېده) وپوښتل:

- چا ته ورکړ شي؟

- هر هغه چا ته چې تاسو اعلیحضرت امر وکړئ.

د ټولواک تندي تریو شو او وې ویل:

- دا څه وایئ، هغه ته یو ځوک باید ورو پېژنو.

د کزلوفسکي غلچک د سرتېرو کرښو ته ورشېوه او ځیر شو. په دې لړ کې یې سترګې په رستوف هم ولګېدې.

رستوف په زړه کې وویل:

- څه وایئ؟ پر ما ګوته ږدي که څنګه؟

ډګروال وروځې برندې کړې او غږ یې وکړ:

- لازاروف !

او لازاروف په چټکۍ د سرتېرو د ولاړو کرښو نه یو ګام وړاندې راووت. لازاروف حیران پاتې و او نه پوهېده چېرته او چاته ورشي. هغه ته نېږدې سرتېرو په کراره ورته وویل:

-چېرې ته په منډه راووتې؟ ځای پر ځای ودرېږه !

لازاروف ودرېد او په حیران یې ترسترګو لاندې، ډګروال ته کتل. د هغه څېره او حالت هغو سرتېرو ته ورته و چې تل د پوځ مخې ته د راوتلو غږ پرې کېږي، هغه له ویرې رېږدېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناپليون خپل اورمېږلړ شاته تاو کړ او کوچني ښکلي ځورب ښکلي لاس يې داسې چې ګواکې څه شي راواخلي، لږ شاته وغځاوه. د هغه ياورانو چې سمدلاسه د هغه د تکل او غوښتنې تصور کړی و ، سمدلاسه غوږ په غوږ شول، څه شي يې لاس په لاس کړل او پاڅ، هماغه ځوان چې پرون شپه رستوف د باريس په کور کې ليدلی و ، رامنډه کړې او د درناوي له مخې د ناپليون پر غځول شوي لاس ورټيټ شو او بې له هغه چې کومه شېبه هغه تم کړي، د هغه په منګل کې يې پر سرې پټاره ګانډل شوی نښان ورکېښود. ناپليون بې له هغه چې چاته وګوري، دوه ګوتې يې ومروړلې او نښان يې د ګوتو په منځ کې کېوت. ناپليون د لازاروف خواته، چې په پرله پسې يې د خپل ټولواک خواته کتل او نېږدې و چې د سترګو ګاټې يې د باندې راووزي ، وړاندې لاړ، مخ يې واړاوه او ټولواک الکساندر ته يې وکتل. هغه په دې توګه غوښتل ووايي چې دا کار د ده د متحد لپاره کوي. سپين ښکلي نازک لاس چې نښان په کې و د لازاروف ټټر ته وروړاندې شو. داسې برېښېده چې ناپليون تصور کوي، نښان خو څه کوې چې د سرتېري پر ټټر آن د هغه بې نښانه لاسونه لګېدل، هم يو ستر وياړ دی، داسې وياړ چې د عمر تر پايه هغه د نړۍ له ټولو نورو خلکو نه وياړمنه، نيکمرغه او د پام وړ کوي. ناپليون د صليب نښان د لازاروف په ټټر کېښود ، هغه ګواکې پوهېده چې صليب پر ټټر ټومبل کېږي نه، بلکې ابښودل کېږي، ګواکې نښان په خپل سر ټومبل کېږي او رښتيا هم صليب د هغه له ټټر نه، نه وښوريد او نه ولويد ، ځکه چې روسي او فرانسوي دنده پېژندونکي لاسونه په يوه شېبه کې صليب ته راوړاندې شول، هغه يې ونيو او د دريشۍ پر ټټر يې وروټمبه. لازاروف، لنډ ونې سړي ته چې سپين لاسونه يې لرل او د ده ټټر ته يې نېږدې کړي وو ، په برند غلچک وکتل او همداسې غوږ غوږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېد. بیا یې نیغ د الکساندر سترګو ته داسې وکتل، چې ګواکې وپوښتي، نور څه وکړي؟ همدلته پاتې شي او یا کوم بل څه وکړي؟ خو هغه ته نور هېڅا هېڅ سپارښتنه ونه کړه او تر ډېره وخته همداسې ځای پر ځای ناخوځېدونکي پاتې شو.

ټولواکان په خپلو آسونو سواره او لاړل. د پري ابراژنسکي د کنډک پوځیانو کتارونو مات، د فرانسوي ګارد له هغو سره ګډوډ شول او هغو میزونو ته کېناستل چې هغو ته چمتو شوي وو.

لازاروف د میز سر ته کېناست، هر چا له هغه نه غېږې تاوولې، مچاوېې او مبارکي یې ورته ویلې. روسي او فرانسوي پوځیانو او سرتېرو یې لاسونه کېښکودل. د خلکو او پوځیانو ډلې په دې هیله ورنږدې کېدې، چې ګوندې د هغه دیدن یې نصیب شي.

د روسي او فرانسوي خبرو او خنداوو انګازې د میز شاوخوا او وړاندې په ډګر کې خورې وې.

دوه روسي افسران چې مخونه یې تک سره اوښتي و، په خورا خوښۍ او نیکمرغۍ د رستوف له څنګه تېر شول، یوه وویل:

- ورورکه! څه خواړه، څه د سپینو زرو قابونه او څه خواړه... هو! لازاروف دې ولید؟

- ومې لید.

- ویل کېږي، چې سبا ته به د پري ابراژنسکي کنډک ډوډۍ ورکوي.

- نه، لازاروف څه نیکمرغه سړی دی!

- تر مرګه پورې د میاشتې یو زرو دوسوه فرانکه تقاعدي.

د پري ابراژنسکي د کنډک یوه سرتېري چې د پوست فرانسوي خولۍ یې په سر کړې وه، چغه کړل:

- هلکانو، دغې ته خولۍ وایي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بې سارې، بې سارې، ښکلې ده !

د ګارد يو افسر خپل ملګري ته وويل:

- د شپې نوم دې واورېد ؟ پرون نه، هغه بله ورځ: ناپليون، فرانسه، زړورتيا ! پرون: الکساندر، روسيه، پرتم !...

باريس هم خپل ملګري ژيلنسکي دغې مېلمستيا ته راوستی و. د راستنېدو په وخت کې هغوی رستوف وليد چې د يوه کور د ودانۍ اړخ ته ولاړ دي، باريس پر هغه غږ وکړ:

- رستوف ! سلام، وبښئ چې ليد نه مو ونه شوه.

د رستوف څېره خوابدې او ناآرامه برېښېده، نو ځکه يې له هغه نه وپوښتل:

- څه خبرې دي؟

رستوف ځواب ورکړ:

- هېڅ، هېڅ خبرې هم نه شته.

- ما ته به راشئ؟

- هرومرو.

رستوف تر ډېرې مودې پورې همالته ولاړ و او د دغې مېلمستيا ننداره يې کوله. ګډوډ خيالونو آزاراوه او د هېڅ شي په اړه يې تر پايه پورې فکر نه شو کولای. کله به روغتون وريادشو، کله به په هغه روغتون کې بې لاسو او پښو ناروغان، د هغو ټپونه، د هغو له ټپونو نه تلونک زه وې، د هغوی ډډوزې، د هغو بوي يې په پزه کې احساساوه، داسې احساساوه چې آن مخ يې دې خواته، هغې خواته اړاوه چې وګوري، بوي له کومه راځي. کله به يې د دې ځانغښتونکي ناپليون او دهغه ودواړو سپينو ښکليو لاسونو په اړه فکر کاوه، هغه ناپليون چې اوس د ده لپاره ټولواک شوی، الکساندر ته ګران او د درناوي وړ شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. نو اوس چې ناپليون الکساندر ته ګران شوی و، خو دا مرګ ژوبله، دا پرې شوي لاس او پښې، ټپيان او مړي د څه لپاره؟... د پرې ابراژنسکي د کنډک د خوړو بوی، د هغه اشتها وپاروله او خپله لوږه ورياده شوله. له تګ نه مخکې يې بايد څه خوړلي وای. هغه رستورانت (هوټل) ته چې سهار يې په نښه کړی و، ورغی. په هوټل کې ډېره ګڼه ګوڼه وه. د هغو افسرانو شمېر چې د ده په شان په ولسي جامو کې راغلي وو، خورا زيات و، داسې زيات چې آن ډوډۍ هم نه ورسېده. له ده سره د يو ميز خواته د ده د غونډ دوه نور افسران، چې د سولې له تړون نه ناراضه وو، هم ناست و. دا څرګنده خبره وه چې ټولې خبرې اترې، د همدې تړون په اړه وې. د غه افسران چې د رستوف انډيوالان و، د پوځ د زياترو افسرانو په څېر د سولې د دغه تړون نه، چې د فريدلنډ تر ښتې وروسته لاسليک شوی و، ناراضه وو. ټولو ويل که جګړې ته دوام ورکړل شوی وای، ناپليون ځکه ماته خوړله، چې نوريې نه خپل پوځ ته خواړه رسولې شول او نه يې خپلو ټوپونو ته مهمات. نيکولای هېڅ نه ويل، ډوډۍ يې خوړله او يو دوه بوتله شراب يې وڅکل. د ګوګل بې پايلې غوغا او شور آزاراوه، له دې نه زورېده چې د دغه خيالات په ده لاسبري نه شي، ځان يې له دغه چرتونو نه هېڅ ژغورلي نه شو. ناڅاپه يې د يو افسر په ځواب کې چې ويل يې و، د فرانسويانو د ليدو زغم نه لري، په لوړ او له شوره په ډک آواز چې د ټولو لپاره عجيبه او بې ځايه برېښېده، په قهرجن بڼه چغه کړل:

- تاسو څنګه کولای شي دا قضاوت وکړئ چې کوم کار به غوره وای؟ تاسو څنګه کولای شي د ټولواک د کړو قضاوت وکړئ؟ چا موږ او تاسو ته دا حق راکړی دی چې په دې اړه وغږېږو؟ موږ نه د هغه په تکل او نه د هغه په کړو پوهېدای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو تن افسر چې د رستوف دا خبرې یې د هغه د نشې له مستۍ نه پرته بل څه نه ګڼله، ځان نه دا سې دفاع وکړه:

- څه وایئ، ما د ټولواک په اړه یوه خبره هم نه ده کړې.

خو رستوف پرته له هغه چې د هغه خبروته غوږ شي، دوام ورکړ:

- موږ خو څه دیپلماتان نه یو، ساده سرتېري یو او بس. که موږ ته سپارښتنه وشي، چې ومرئ، مرو او که جزا راکړي، دا معنا به لري چې ګنهکاره یو. دا زموږ کار نه دي، چې د ټولواک پر کړو قضاوت وکړو که اعلیحضرت دا ښه وګڼي چې بناپارت د ټولواک په نامه وپېژني او له هغه سره د اتحاد تړون لاسلیکوي، دا به غوره ګڼي، چې دا کار وکړي او که موږ وغواړو د هر څه په اړه قضاوت او خبرې وکړو هېڅ غوره او سپېڅلي شي به پاتې نه شي. که همدا سې دوام ورکړو سبا به د خدای او د هغه له قدرتونو نه هم منکر یو او هېڅ به پاتې نه وي.

رستوف چې دا خبره وکړه، له میزه یې ګرز جګ کړ. هغه ته یې خبرې خورا غوره او په ځای بریښېدې، حال دا چې نورو ټولو هغه د پر بې ځایه ګڼلې، هغه خپلې خبرې دا سې راټول کړې او وې ویل:

- موږ یوازې او یوازې باید خپلې دندې تر سره کړو، وجنګېږو او نور هېڅ فکر و نه کړو. هوکې همدا او بس.

د افسرانو له ډلې نه یو تن چې نه غوښتل خبرې نا ندریو ته ورسېږي، وویل:

-او ویې څکو؟

او نیکولای، خبرو ته ورګډ شو:

-او وې څکو.

هغه چغه کړل: آه، ته!

- یو بل بوتل!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم کتاب

درېیمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

په ۱۸۰۸ کال کې، ټولواک الکساندر له ناپليون سره د نويو خبرو لپاره (ايرفورت) ته لاړ. د پترزبورګ په لوړو ټولنيزو کړيو کې، د دغه کتنې د پرتم په اړه ډېرې خبرې اترې روانې وې.

په ۱۸۰۹ کال کې د نړۍ د دغو دوو واکمنو (دا هغه نوم و چې الکساندر او ناپليون ته ورکړ شوی و.) دوستي دومره خوږه شوه چې کله بناپارت د اتريش په وړاندې جګړه پيل کړه، روس له خپل پخواني دښمن (بناپارت) سره د خواخوږۍ په نښه، د خپل پخواني ملګري اتريش په وړاندې ودرېد، خپل پوځونه يې د اتريش خاورې ته ولېږل او خبره لا هلته ورسېده، چې د پترزبورګ په غوره کړيو کې د الکساندر له کومې خور سره، د ناپليون د واده آوازې هم خپرې شوې. خو بهرني سياست ته د پوره پام تر څنګ د روسي د ټولنې پام زياتره هغو بدلونو نه او بيا جوړونو ته وراوښتی و، چې په هغه پېر کې د دولت په ټولو اداري چارو کې پيل شوي وو. ژوند، د خلکو د ژوند رښتيني بهير، له خپلو ټولو ځانګړتياوو: روغتيا، ناروغيو، کار، منډو ترړو، استراحت، له خپلو په زړه پورې خيالونو، علم، پوهې، شاعرۍ، سندرو او موسيقۍ، مينې، کرکې، دوستۍ، دښمنۍ، لېوالتيا او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګیا سره، له بناپارت سره د سیاسي نښتو والي او یا په ټولنه کې د اصلاحاتو او بدلونونو نه، لرې لرې، او په خپل بهیر کې روان و.

سردار اندرې د دغو دوو کلو په اوږدو کې، خپل لرې کلیوالي ژوند ته په یوازې ځان دوام ورکړ. او په دغه موده کې چې پییر په خپلو جایدادونو کې پیل شوي تکلونه یو هم تر سره نه شو کړای (ځکه هغه پرله پسې له یوه کار بل ته لاس اچاوه) هغه بې له شروشور او ډنډورو نه هرڅه په خورا لږه خواري، ترسره کړل.

هغه په چارو کې د خورا پام او ځیرکتیا توان لاره، هغه توان چې پییر له هغه بې برخې و. اندرې د همدغه نعمت له برکته په خورا کمو هلو ځلو هرڅه ترسره کول.

د هغه په یوه کرونده کې درې سوه مریییان، په خپلواکو بزګرانو بدل شوي وو. او دا په روسیه کې د مریییانو د آزادۍ د غورځنګ لومړنۍ بېلګه ګڼل کېده. په بله کرونده کې د اجباري کار او باج ځای، د ځمکې خاوند ته د کلنۍ حاصل د ورکولو په بهیر بدل شوی و. دده په (باګوچارووا) نومي جایدادونو کې د مزد په بدله کې یوه روغتیاپاله (نرس) ګمارل شوې وه او د کلي کشیش د حق په بدل کې د پرګنو او اعیانو د ماشومانو روزنه پیل کړې وه.

سردار اندرې د خپل ورځني ژوند تر نیمایي وخت په خپله کلېوالـه مینه (لیسه ګوره کې) له خپل پلار او کمکي زوی سره چې مینځو یې ساتنه کوله تېراوه او نیمایي وخت یې په باګوچارووا کې، په هغه ځای کې چې مشر سردار، هغه د ده د کلي په نامه یادوه، تېراوه. که څه هم هغه پییر ته داسې ښودلې وه، چې نور د بهرنیو پېښو خیال نه ساتي، خو بیا یې هم نه یوازې ټولې پېښې له نېږدې نه څارلې، بلکې ډېر کتابونه یې تر لاسه کول او هر وار به چې څوک له پترزبورګ نه دده یا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د پلار دیدن ته راتلل، دا به یې احساسوله چې د بهرنۍ نړۍ او روسیې په اړه د هغو معلومات تر ده نه چې په کلي کې ګوښه ځان دېره شوي دي، خورا زيات دي.

سردار اندرې د کرنې، مالداري، عمومي خیرېنو او خپلو نورو ډول ډول هلو ځلو ترڅنګ په دوو وروستیو جګړو کې زموږ د پوځ د ناکامیو په کره کتنه او د پوځي اصلاحاتو لپاره زموږ د پوځ په کړنلارې کې د اصلاحاتو د راوستو لپاره د یوې نوې کړنلارې په جوړولو هم لګیا و.

سردار اندرې د ۱۸۰۹ کال په پسرلي کې، د ریزان په ښار کې د هغو جایدادونو دیدن ته ورغی، چې د زوی په نامه یې و. د پسرلي تر لومړني تاوده لمر لاندې، په خپله ګاډۍ کې ناست و، پر ډاګونو کې د لومړنیو شنلیو، د چنارونو د لومړنیو پاڼو د غوټیو او په شنه آسمان کې د پسرلنیو لومړنیو کنډک کنډک وریځو په ننداره بوخت روان و. د هېڅ شي په اړه یې فکر نه کاوه. په خورا بې غمۍ او خوښۍ یې شا وخوا کتل.. د چنارونو ځنګل چې د واټ دواړو خوا وته پروت و، ورسېد. په دې ځنګل کې هوا ځکه لږه شان توده وه، چې هلته باد نه لګېده. له ځایه ناخوځېدونکو چنارونو د شنو غوټیو او نریو پاڼو جامې اغوستې وې. تر پروسږنیو پرتو پاڼو لاندې د ډول ډول شنلیو او ګلانو غوټیو سر راپورته کړی و. د صبر ابدي شنو خورو ځانګو په خپله غمجنه بڼه یو نیم ځای د ژمي یادونه راتازه کول، د آسونو شنهارې په ځنګله کې انګازې کولې، له ورایه ښکارېدل، چې هغوی سخت خولې شوي دي.

د سردار بوډا چوپړ، ګاډیوان ته څه وویل او هغه هم د منلو په نښه سر وښوراوه، خو داسې برېښېدل چې د ګاډیوان یوازې سرښورل، بوډا نه قانع کوي، نو ځکه یې مخ واړاوه او په خورا درناوي او موسکایې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ارباب ته وويل:

- جلالتمابه، څه ښکلې هوا ده !

- څه دې وويل؟

- هوا يادوم، ښاغليه !

د سردار اندرې په زړه کې تېره شوه، دا څه وايئ؟ خو وروسته پوه او لـه ځانسره يـې وويـل: هـو کـې، پسـرلي دي، رښـتيا هـم پسـرلي دي. شـاوخوا يـې وکتـل، رښـتيا هـم څـومره ژر هـر څـه شـنه شـوي دي. هـم چنارونـه، هـم وحشـي گـيلاس، ... خـو د ځېرې لا درک نـه شـته، هـوکې يوازې ځېرې ! او ځېرې د واټ پر غاړه، غاړې هسکې کړې وې. کېداى شي، د هغـو د هـر يـوې عمـر، لـس ځلـه تـر چنـارونو نـه زيـات و، تـر هغـو چنارونو نه چې ځنگل ترې ډک وو. د هغو سور هم لس وارې او لوړوالي يې دوه واره تر چنـارونو نـه زيـات وو. دواړو خواتـه پـروت، لـه پخـوا نـه ماتې شوې ځانگې، چاودې چاودې پوستکي، زاړه زخمونه لـه خپلو هـرې خواتـه غځېدلو ځـانگو سـره، يـو قهـرجن او بدرنگـه چاتـه پـاتې کېده، چې د ښکلو چنارونو په منځ کې ولاړ و، هغې پورې يـې خنـدل او ملنډې يې پوروې وهلې. يوازې هغه و چې د پسرلي د ښکلا لـه دوکو دوکه کېده، نه يې د پسرلي د ليدو هيله لرلـه او نـه يـې د لمر. داسې برېښېده چې وايي:

- پسرلى، مينه او نيکمرغي ! هېڅ ددې بې معنا احمقانه تکراري دوکې نـه، نـه ستومانه کېږي، هماغـه کيسـه، هماغـه دوکـه او هـر کـال همدا غولوونکي خبرې، کوم پسـرلي؟ کـوم لمـر؟ وگـورئ، وچـه شـوې، مړه شوې ځېرې، چې د تل په شان هماغه چې ده، ده، هېڅ بدلون نه لري. هغه له ځانسره وايي: ماتـه گـورئ، چـې زمـا خپلـې مـاتې گـوډې ځـانگې چې زما له هر ځايه، سر، څنگ او بل هر ځاه سر راوهي، غـوړېږي او هـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره چې وغوړېږي، پر ما اغېز نه کوي. نه ستاسو په ایمان او نه ستاسو په دوکو، په هېڅ شي باور نه لرم.

سردار اندرې له ځنګله نه دتېرېدو په وخت په وار وار بېرته وکتل، هغې څېرۍ ته، هغې څېرۍ ته یې ور وکتل. داسې یې ور کتل چې ګواکې له هغه نه څه شي غواړي. تر څېرۍ لاندې ګلان او شنیلي غوړېدلي وو او دغه غمجنه ونه په نه خوځېدونکي او بدرنګه بڼه د هغو په منځ کې ولاړه وه.

سردار اندرې له ځانسره وویل:

-هو کې! هغه حق لري. دغه څېرۍ په زرګونو وارې حق لري. پرېږدۍ نور ځوانان، بیا بیا په دغه دوکې مین شي. خو موږ ژوند پېژنو. که څه هم زموږ ژوند پای ته نېږدې دی، خو بیا هم پوهېږم د دغې ونې په لیدو کوم نوی او تازه، خو غمجن خیال ذهن ته ورغی. دغه خیال د غم سره سره دده زړه ته تسل ورکاوه، د دغه سفر په اوږدو کې ټول ژوند بیا بیا وریاد کړ، خو بیا بیا هماغه یوه خبره وه، ناهیلي او مایوسي، داسې پایله چې باید هېڅ نوی شی پیل نه کړي. هغه باید خپل عمر له کړکیچ او بدیو لرې تېر او هېڅ هیله په زړه کې ونه پالي.

دلته هم کم دي ۵۱۲ روسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

سردار اندرې د ريزان په ښار کې د خپل زوی د جايدادونو د چارو د سرته رسولو لپاره، دې ته اړ و چې د دغې سيمې د مشرانو له جرګه ګۍ سره وګوري. د دغې جرګه ګۍ مشر، سردار اليا اندريوويچ رستوف و.
د مې مياشتې نيمايي و چې سردار اندرې د هغه ديدن ته ورغی.
د پسرلي تودخه راغلې وه. ځنګلونو ټولو شنې جامې اغوستې وې، دوړې الوتې او تودخه خوره وه، نو ځکه د اوبو له څنګه په تېرېدو سره، هر څوک لمبېدو ته لمسېدل.
سردار اندرې په خواشينۍ او د خيالونو په څپو کې ډوب، په دې اړه چې د خپلو چارو د سرته رسولو په اړه، د سيمه ايز جرګه ګۍ له مشره څه غواړي، د ګراف رستوف د کليوالي باغ له لارې په خپله ګاډۍ کې، د هغه کورته چې اترادنيا نومېده، ننوتو. هغه له ښۍ خوا، د ونو له شا نه، د ښځو له خوښۍ نه ډک آوازونه واورېدل او يو ډله نجونې په منډه منډه د هغه د ګاډۍ له مخې تېرې شوې. د دغو نجونو په ډله کې تر ټولو نه د مخه، ګاډۍ ته نږدې، يو غنم رنګه نرۍ تورسترګې نجلۍ وه چې ژېړ بخن ځالۍ کميس يې اغوستي و، سپين دستمال يې داسې په سر تړلي و او جړې کوڅۍ يې د هغه لاندې راوتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې. نجلۍ په لوړ آواز څه ویل، خو د پردي سړي په لیدو یې هغه ته ونه کتل، وې خندل او په منډه بېرته راستنه شوه.

د سردار اندرې زړه ناڅاپه خوږ او ناآرامه شو. هوا ښه وه، لمر ځلېده او هر څه یې په شاوخوا کې خوښ بریښېدل او دغه په ملا نرۍ او لوړه ښکلې نجلۍ چې هغه نه پېژانده او آن په دې خیال کې هم نه وه چې هغه وپېژني. هغه له خپل بخت نه راضي، له خپل پوچ او خوښ ژوند خوشاله او نیکمرغه وه. سردار اندرې په زړه کې وویل:

- دا ولې او له څه نه داسې خوشاله ده؟ د څه شي په اړه هغه فکر کوي؟ هرومرو هغه نه په پوځي کړنلارې او نه هم د ریزان د جایدادونو په اړه خپل خیالونه بوختـه وي. د هغه په زړه کې به څه ګرځي؟ کومو شیانو هغه داسې خوشاله کړې ده؟

ګراف ایلیا اندریویچ په ۱۸۰۹ کال کې هم لا د پخوا په شان، په اترادنیا کې خپل روزګار تېراوه. د سیمه ټولو مخورو ته یې ډوډۍ کوله، کورته یې وربلل، هغوی ته به یې بنډارونه جوړول، کله به ښکار ته سره تلل، ننداري او یا کنسرتونه به یې جوړول. هغه د سردار اندرې په لیدلو د بل هر بل نوي مېلمه د لیدو په شان د زړه له کومې خوشاله او هغه یې په زوره د شپې هم وساته. اندرې ټوله ورځ په خورا خواشینۍ له خپل بوډا کوربه او ځینو نیو پاتې شویو مېلمنو سره چې د چا د کلیزې لمانځنې ته سترګه په لاره وو، د ایلیا اندریویچ په کور کې تېره کړه. کله ناکله به یې زړه راښکوونکې ناتاشې ته چې تل یې خندا پرشونډو خوره وه او معلومه نه وه، چې په څه تل خاندي او ولې له خوښۍ نه ایشي، وروکتل او پرله پسې یې په زړه کې ویل:

- دا له څه نه داسې خوشاله ده؟ د څه شي په اړه فکر کوي؟

د شپې چې هغه په نوي ځای کې یوازې پاتې شو، تر ډېره پورې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونه شو کولای چې وېده شي. هغه کتاب لوست، شمعه یې مړه کړه، پریوت، خو خوب ورنغي او بیا یې شمعه ولګوله.

د کوټې کړکۍ چې له د ننه نه تړلې وې او هوا یې ډېره توده وه. طبیعت یې په دې ډېر خراب و چې د دغه احمق بوډا (هغه ګراف رستوف په دې نامه یاداوه) هغه په دې قانع کړي و چې د ده د چارو د سرته رسولو لپاره، باید څه لیکونه له ښاره راوړي، ځان یې په دې ملامتوه، چې ولې یې د هغه خبره منلې وه او د ده په کور کې پاتې شوی و.

پاڅېد، د کړکۍ خواته ورغی، چې هغه پرانزي... د سردار کوټه په منځني پوړ کې وه. د هغه د کوټې د پاسه، په کوټه کې هم څوک و چې د ده په شان خوب نه ورته. ښځینه غږونه له پاسینۍ کوټې او رېدل کېدل.

هغه ښځینه غږ، چې سمدلاسه سردار اندرې وپېژاند، وې ویل:

- یوازې یو وار بیا !

بل غږ ځواب ورکړ: خو، آخر ته څه وخت غواړې وېده شې؟

- هېڅکله نه غواړم وېده شم، نه شم کولای، ولې وېده شم؟ راځه یوازې یو وار بیا، یوازې یو وار !

او دواړه د یوې سندرې په ویلو پیل وکړ.

- وای چې څومره ښکلې ده ! ښکلې ده ! درځه نو وېده شه ! هر څه بس دي...

هغه لومړنی غږ چې کړکۍ ته نږدې کېده، ویل یې: ته وېده شه، ماته خوب نه راځي. داسې ښکارېده چې هغې له کړکۍ نه ښکته ځان ځړولی وي، ځکه آن د هغې د کمیس شغهاري او د هغې د سا غږ له ورایه اورېدل کېدل. چوپه چوپتیا هره خوا خوره او هر څه لکه سپوږمۍ او پر ځمکې د هغې د شغلو درنا په شان ځای پر ځای چوپ ولاړ وو. سردار اندرې هم له خپل ځایه ځکه له ډاره نه ښوربده چې د ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شتوالي نه تول ناخبره، خبر نه شي.

لومړي غږ په داسې یو آواز چې ته به وایې له سترګو یې اوښکې څاڅي وویل:

- سونیا، سونیا! ته څنګه کولای شې ویده شې! راځه وګوره! وګوره ته به وایې طبیعت کوډو ولکه کړي دي! څومره ښکلي دي! وه نجلۍ راویښه شه! ګوره داسې ښکلې شپه، هېڅکله، هېڅ چا، هېڅچېرته نه ده لیدلې!

سونیا په خورا ناهیلۍ ځواب ورکړ:

- نه!

- ته راشه وګوره، څه سپوږمۍ ده، د هرڅه زړه پرې مینېږي. هیله کوم راشه! زما د زړه سره!! پاڅېږه! دلته راشه! زړه راته وایي... چې والوزم...

- څه کوې... اوس به ولوېږې!

ددوی ترمنځ د پورې وهلو او د سونیا قهرجن غږ اورېدل کېده، چې ویل یې:

- ته نه ګورې، شپه له نیمایي نه هم اوښتې، یوه بجه کېدونکې ده.

- وای وای چې ته تل دا خوندونه بې مزه کوې! ښه ده، درځه، درځه.

غږونه بیا چوپ شول، خو سردار اندرې پوهېده چې هغه همالته ناسته ده، ځکه کله کله به د هغې کالبو شغهار او کله هم د هغې د ژورې سا اېستلو غږ راته.

هغې ناڅاپه چغې کړې:

-وای خدایه! دا څه حال دي؟ خو چاره څه ده؟ هېڅ کولای نه شم، خوب، خوب، چې نه کېږي ویده به شم او د کړکۍ د تړلو غږ یې تر غوږه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې چې کله د هغې غږ اورېده له ځانسره يې ويل:

- هغه خو اصلا په دې خيال کې هم نه ده چې زه دلته يم. دا ځرګنده نه وه چې ولې سردار دا هيله لرله او ويرېده هم چې د ځان په اړه څه واوري، بيا يې له ځانسره وويل:

-بيا هغه ده ! فکر کوم چې په لوی لاس دا کار کوي !

او ناڅاپه يې په ګوګل کې د ځوانۍ د شېبو داسې له خونده ډک، خو نه پوهېدونکي خيالونه او هيلې راوپارېدې چې له هغه نه يې د ژوند لاره ورکوله. داسې خيالونه او هيلې چې هغه هم وانګېرله چې خپله هم نه شو کولای پر هغه پوه شي او همداسې خوب يووړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

بله ورځ چې سردار اندرې راوېښ شو ، پرته له هغه چې د ښځو راوتو ته سترګه په لاره شي، یوازې له ګراف سره یې مخه ښه وکړه او د خپل کور پلو وخوځېد.

د جون د میاشتې پیل و. سردار اندرې کورته د ستنېدو په لار بیا د چنارونو له هغه ځنګله نه تېر شو چې پرې راغلی و. په ځنګله کې بیا د څېرې هغې زړې، سره تاوراتاو شوې، څانګ ماتې ونې د هغه پام ځانته ورواړاوه، داسې برېښېده چې یادونه د ده په زړه لوبې کوي.

د آسونو د غاړو د زنګونو شرنګهاري، تر یو نیم میاشتې پخوا لا آرامه انګازه کوله. په ځنګل کې پاڼې لا لویې، ګڼې او سیورې یې لا زیات شوي وو. په ځنګله کې دا خوا هاخوا د ځوانو څېړیو خورو څانګو ددې ځای ښکلا ته نه یوازې څه تاوان نه رساوه، بلکې د شاوخوا لا ښکلول او ښایسته کولو یې پوره کول...

که څه هم، په یو نیم ځای کې تالندې او برېښنا ځان غړومبېدو او ځلېدو ته چمتو کاوه، خو له یو کنډک وریځو نه پرته نورو ځان ځنګله پورې ونه شو رارسولې، نو ځکه یوازې د یو نرې باران څو څاڅکو پر دوړو او پاڼو نرې لمدبل جوړ کړ. د ځنګله پر کینې خوا سیورې او تیاره خواره وو او ښې خوا یې لمده، د لمر شغلو لاندې ځلېدونکې او نرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړمه پرې چليد له. پر طبيعت د ګلو باران جوړ شوي او د بلبلو د سندرو انګازې کله لرې او کله هم نېږدې قيامت جوړاوه.

سردار اندرې په زړه کې وويل: هغه د څېرې ونې، هغه عمر وهلې ونې چې له ما سره يې د زړه خواله کوله، په همدې ځنګله کې ولاړه وه او بيا يې له ځانه وپوښتل:

- نو چېرې ده؟ او د هغه د موندلو په هيله يې د ځنګله چپې خوا ته سترګې ورتاو کړې او پرته له هغه چې پوه شي، په هماغې څېرې چې په لټه کې يې و او پيدا کولای يې نه شوه، پرته له هغه چې خپله پوه شي، پرهغه مين شوی و. عمر خوړلې څېړۍ چور بدله شوې وه. هغې بوډۍ د تکو شنو زرغونو پاڼو تازه او تاندې جامې اغوستې وې، ونه يې لوړه شوې وه، د لمر لوېد په سرو شغلو کې له مستۍ نه کږه وږه خو نرمه نرمه خوځېده. په هغه کې نه د ماتو تاوراتاو وچو څانګو نښې ليدل کېدې، نه د هغه په ځان کې زاړه ټپونه، نه د هغه ګډې وډې انديښنې او نه د هغې ابدي غمجنه څېره، يو هم نه ښکارېدل. دې ټولو نه شنو زرغونو تاندو پاڼو داسې غبږ تاو کړې وه چې آن نښه يې هم نه ليدل کېده... دا هېڅ د منلو نه وه چې دغه بوډۍ دې، د داسې ځوانېدو توان ولري. سردار اندرې په زړه کې وويل:

- دا زما پخوانۍ ملګرې، هماغه عمر خوړلې څېړۍ ده. او ناڅاپه يې بې له کومې پېښې پسرلنۍ خوښي او تاندوالی، په ګوګل کې راوخوټېد. ناڅاپه يې د ژوند ترټولو سترو يادو په ګوګل کې سر راهسک کړ. هماغه او ستر ليځ (د جګړې ډګر)، د هغه هسک او بې پايه آسمان يې بيا وليد او د خپلې مېرمنې بې روحه او نتواتو په حال کې څېره يې ور په ياد شوه. له سيند نه په پورې کېدونکې جالې ولاړ پېير، په تورې شپې او تپه تياره کې پرناليدلې ښکلې نجلۍ مينه، هغه شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د هغې سپوږمۍ او دا ټولې او ټول بیا په یادونو کې ورژوندي شول او ناآرامه یې کړ.

سردار اندري چې تا به ویل ناڅاپه بیا ډاډمن شوي وي، له ځانسره یې وویل:

- ژوند په یو دیرش کلنۍ کې پای ته نه دي رسېدلی. یوازې دا کفایت نه کوي چې زه پوه شم چې ډېر توان مې په مټو او روح کې نغښتي دي، ټول باید په دې پوه شي، هم پېیر باید په دې پوه شي او هم ،هغه پېغلوټه چې غوښتل یې آسمان ته والوزي. زما ژوند باید یوازې زما لپاره نه وي، باید د هغو ژوند زما له ژوند سره تړلی وي. موږ باید ګډ ژوند وکړو. سردار اندري چې له دغه سفره راستون شو، دا پریکړه یې وکړه چې سږ کال مني باید پترزبورګ ته لاړ شي او ددې پریکړې لپاره یې بېلابېل لاملونه غوټه کول. خورا ډېر عاقلانه او منطقي دلایل یې د پترزبورګ د سفر او آن په دولت کې د یوې چارې د منلو لپاره پیدا کولای شول. نور نو آن په دې نه پوهېده چې څنګه یې تر اوسه پورې دا توان لاره چې د ژوند له ورځنیو چارو ځان ګوښه وساتي. هماغه شان چې لا میاشت پخوا په دې نه پوهېده چې څنګه به دې وکولای شي، کوم وخت له خپل کلیوالي ژوند نه لرې لاړ شي. نور نو دا ورته په ډاګه شوې وه، که له ورځني ژوند نه ګټه وانخلي، هغه به هسې د سیند پر غاړه کرلی ګل وي، د هغه آن په دې سر نه خلاصېده چې تر دې نه مخکې څنګه ده یو شمېر نامعقوله سست دلایل چې ګواکې د ژوند تجربو ورښودلي وو، منلي وو. هغه دلایل چې ویل یې په ژوند کې د بري خوند او د مینې نیکمرغي بابیزه خبرې دي. اوس عقل هغه ته بل څه ویل:

-په کلي کې ناسته ورته غم لړلې شوې وه، نور یې نو پخوانیو کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړو سره لېوالتیا او مینه نه ښوده او زیاتره وخت به په خپله کوټه کې یوازې ناست و. هغه پاڅېد ، هیندارې ته ودرېد او تر ډېرې پورې یې خپل څېرې ته کتل. بیا یې مخ واړاوه او په هینداره کې یې د خدای ښنلې لیزا (میرمن یې) تصویر ته چې په یوناني ډول یې خپلې کوڅۍ تر سر تاو کړې وې او موسکا پرشونډو وه.او له زرین چوکاټ نه یې ده ته سترګې نیولې وې، وکتل. هغې نور نو خپل خاوند ته هغه پخوانۍ ترخې خبرې نه کولې، هغې په سادګۍ، خواخوږۍ او خورا مهربانۍ ده ته کتل. سردار اندرې لاسونه شاته کړي کړي وو او تر ډېرې پورې په کوټه ګرځېده راګرځېده. کله به یې تندي تریو او وروځې برندې کړې، کله به موسکا پرشونډو خپل نامعقول او نه بیانېدونکي خیالونه، لکه د جنایت رازونه، ورپاد شول، کله به هغه اندېښنې او تصورونه چې پېیر او دده له ویاړونو سره اړوند وو، یا کړکۍ ته ولاړه نجلۍ، هغه عمرخوړلې د څېرۍ ونه، یا ښځینه ښکلا او مینه چې د هغه ژوند یې چور بدل کړی و، ورپاد بدل او ورپاد بدل. که څوک به په دغو شپبو کې چې دي په دغو خیالونو کې ډوب و، کوټې ته ورننوتلی وای، هغه به په ځانګړې توګه وچ او غوڅ و او د هغه د ترخه منطق له اورېدو سره به مخامخ کېده.

کله به په دغه شان شپبو کې شهزادګۍ ماریا، د هغه کوټې ته ورننوتله او ویل به یې:

- ګرانه ! نن نه شو کولای، نیکولای جان (د اندرې زوی) د باندې وباسو، هوا خورا سړه ده.

سردار اندرې به په ترخه ژبه خپلې خور ته ځواب ورکاوه:

-که هوا توده وای، هغه به په یو کمیس کې وتلي وای، خو اوس چې هوا سړه ده، تودې جامې ورواغوندئ، تودې جامې د همدې لپاره دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په سرو کې واغوستل شي، نه د اوړي لپاره. همدا تاوده کالي، همدا ساړه، نه دا چې کله ماشوم تازه او تاندې هوا ته اړتيا لري په کور کې وساتل شي. په خورا منطقي دلايلو يې هر چا ته ځواب وايه. ګواکې هڅه يې کوله يو چا ته د هغه پټو، نابشکاره او غير منطقي اندېښنو د ګناه له امله چې د ده په خيالونو کې روانې وې، جزا ورکړي. شهزادګۍ ماريا به په دغه شان شپېو کې له ځانسره ويل:

- دا فکري هڅې نارينه ځومره وچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

سردار اندرې د ۱۸۰۹ کال د اګست په میاشت کې پترزبورګ ته ورسېد. دا د ځوان سپیرانسکي د ویاړونو زمانه او د هغه له خوا د وړاندې شویو بدلونونو د چټکو سرته رسېدو وخت و. همدا د اګست په میاشت کې و چې ټولواک له ګاډۍ نه ولوېد او پښه یې خوږ شوه. دی درې اونۍ د پتروګراف په ښارګوټي (د پترزبورګ څنډې) کې پاتې شو او هره ورځ به یې بې ناغې له سپیرانسکي سره کتل. د زړه خواله به یې سره کوله او له هغه نه پرته بل هېڅوک یې نه منل. په همدې وخت کې نه یوازې هغه دوه پېژندل شوي فرمانونه (چې د خلکو له کرکې سره مخامخ شول) چې د درباري رتبو د له منځه تلل او د مامورینو د روزلو لپاره مسلکي ښوونځیو ته آزموینې یې حتمي کولې، راووتل، بلکې یو زیات شمېر نور قوانین چې د روسیې د قضایي، اداري او مالي جوړښت د ټولو برخو، د وزیرانو له شورا نه نیولې، تر سیمه ایزو جرګو پورې د بدلونونو او اصلاحاتو غوښتنه یې کوله، راووتل.

ټولواک الکساندر هغه لیبرال خیالونه چې هغهٔ واک ته رسېدو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې د هغو د سرتېه رسولو تکل کړی و، د خپلو مشاورينو (چارتوريژسکي، نووسيلڅووف، کوچوبامي او ستروګانوف، چې ده په ټوکه د ملي ژغورنې جرګه ګۍ بلله) په مرسته، سرته رسول.

اوس د ټولو دندې دوو تنو ته سپارل شوې وې، سپرانسکي د ټولو ملکي او آرکچييوف د پوځي چارو مشري کوله. سردار اندرې چې د ټولواک ياور ټاکل شوی و، پترزبورګ ته د رسېدو سره سم دربار ته لاړ.

ټولواک دوه واره هغه ليدلی و، خو نه يې هغه ته پاملرنه کړې وه او نه يې کومه خبره ورسره کړې. سردار اندرې له هغه نه پخوا هم داسې انګېرله چې ټولواک له هغه سره د خبرو اترو لېوال نه دی او د هغه خبره او شتوالي په ټولواک کې د بېزارۍ احساس راالمسوي. ده ته د ټولواک ننني سوړ او له ده نه تښتېدونکي غلچک د همدغې انګېرنې تاييد و. درباريانو سردار اندرې ته داسې ښودله چې ټولواک له هغه نه په دې خوابدی و چې بالکونسکي له ۱۸۰۵ کال راهيسې پوځ پرېښی و.

سردار اندرې له ځانسره ويل:

- زه خپله په دې پوهېدم، چې د يو چا خوښېدل او ناخوښېدل څومره زموږ له واک وتلې خبره ده، خو دا بايد ددې لامل نه وي، چې زما له خوا د پوځ د سمون لپاره جوړه شوې کړنلاره، په خپله هغه ته وړاندې نه کړم. دغه کړنلاره به خپله، يوښه دفاعيه وي. د خپلې کړنلارې په اړه يې له يو بوډا فيلډ مارشال سره چې د ده د پلار ملګری و، د مشورې غوښتنه وکړه. فيلډ مارشال هغه ته وخت وټاکه او په خورا ورين تندي يې د سردار هرکلي وکړ او دا وعده يې هم ورکړه چې د هغه په اړه به ټولواک ته خبر ورکړي. څو ورځې وروسته سردار اندرې ته خبر ورکړ شو چې دي بايد د دفاع وزير ګراف اراکچييوف ته ورشي.

سردار اندرې په ټاکل شوي ورځ د سهار په نهو بجو د دفاع د وزير

(c) ketabton.com: The Digital Library

دفتر ته ورغي. هغه خپله له اراکچييوف سره پېژند ګلوی نه درلوده او هېڅکله يې هغه نه و ليدلي، خو هغه څه چې دي د هغه په اړه پرې پوهېده، په ده کې د هغه په وړاندې ځانګړي درناوي نه راپاروه.

سردار اندرې د ګراف اراکچييوف د انتظار په کوټه کې د نورو څو تنو مخورو غيرمخورو کسانو ترڅنګ چې د هغه د کتو هيله يې لرله، ناست او له ځانسره يې ويل:

-دا د دفاع وزير او د ټولواک د ډاډ وړ دي، هغه يو ناپېيلي او له چا سره ځانګړي اړيکي نه لري، زما ليکنه او ياددښتونه هغه ته سپارل شوي دي او هغه يوازيني څوک دی چې د هغه په اړه به پريکړه وکړي.

سردار اندرې د خپل خدمت په وخت کې چې زياتره هغه يې لا په ياد وو، د خورا ډېرو لويو لوړپوړو چارواکو د منني او انتظار کوټې ليدلې وې او د هغو له ډولا ډول او بېلابېلو ځانګړتياوو سره آشنا و، خود ګراف اراکچييوف د انتظار کوټې يوه ځانګړې، ځانګړتيا لرله. د هغو غيرمخورو وګړو په څېره کې چې د وزير د ليدو په تمه ناست وو، يو ډول د شرم او تابعيت نښې خورې وې او د مخورو او پېژندل شويو کسانو په څېره کې چې له هغه سره يې د کتنې هيله لرله د ناهيلې او ګنډې حالت چې تر يو ډول سپين سترګی او بې پروايي لاندې د پټولو هڅه يې کوله ليدل کېده. کولای شو ووايو چې دوی په خپل دغه حالت او پر هغه چا چې دوی يې د کتو هيله لرله، ملنډې وهي. ځينې په خيالو کې ډوب په کوټه کې ښکته پورته ګرځېدل او ځينو نور خپل منځو کې بنګېدل او خندېدل. سردار اندرې د هغو د خبرو اترو په لړ کې د سلاوا ! اندرېوويچو(د دفاع وزير بشپړ الکسي اندرېوويچ آرکچييوف و) او ياره غم به دې وخوره، اصطلاحات چې د اراکچييوف په اړه څو واره ووېل شول، واورېدل. يو جنرال چې خورا مهم بربښېده ګواکې ځان ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ډېر انتظار سپکاوي گاڼه، پښه په پښه اړولې وه او له ملنډو ډکه موسکا يې پرشونډو خوره وه، خو بيا هم هر وار به چې د وزير د کوټې ور راخلاص شو، د ټولو پر څېرو به يو احساس، چې ډار و، راخوربده. سردار اندرې د دويم ځل لپاره د هغه ياور ته وريادنه کړه چې د ده نوم گراف ته وريادکړي، خو ياور هغه ته په سپکاوي وکتل او وې ويل، يادونې ته اړتيا نه شته، وار به دې راشي. وروسته له هغه چې ياور څو تنه د وزير دفتر ته بدرگه او بېرته راوويستل، د سردار اندرې يوه افسر ته پام شو چې د سپکاوي او ډار نښه يې له څېرې څرگندې وې، هغه وحشتناکې دروازې ته ورپريښودل شو. له وزير سره د دغه افسر کتنه خورا اوږده شوه، خو ناڅاپه د دروازې له شا نه د سپکاوي له قهره ډک لوړ غږ واورېدل شو. هغه افسر چې رنگ يې الوتي، شونډې او غومبورې يې رېږدېدل، له کوټې راووت، سر يې په دواړو لاسو کلک نيولې و، په چټکۍ او بې له هغه چې چاته وگوري،د انتظار له کوټې نه تېر شو.

تر هغه نه وروسته، سردار اندرې دروازې ته بدرگه او ياور په بنگهاري هغه ته وويل:

-ښۍ خوا، کړکۍ ته نږدې.

سردار اندرې د کار يوې ساده کوټې ته چې د پرتم نښې يې نه لرله، خو ښه منظمه وه، ورننوت. د ميز تر شا د څلويښتو کالو په منګ يو سړي چې وتلې تټر، اوږده ککرۍ، لنډې څڼې او له گونځو ډک تندي لاره، وليد. سره ورته وروځو لاندې يې، خړې شنې رنگې سترگې ستومانۍ او ناپوهېدونکې بريښېدې. پزه يې سره، ډېره اوږده او پر شونډو راشېوه شوې وه. اراکچييوف سردار ته مخ راواړاوه او پرته له هغه چې ده ته وگوري وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه مو غوښتل؟

سردار اندرې په کرارۍ ځواب ورکړ: هیله کوم جلالتمابه! زه څه غوښتنه نه لرم.

د اراکچییوف سترګې هغه ته ورواوښتې:

-مهرباني وکړئ کېنئ، سردار بالکونسکي!

سردار زیاته کړه:

- زه څه هیله نه لرم، اعلیحضرت مهرباني کړې ده او زما وړاندیزونه یې تاسو عالیجناب ته رالېږلي دي.

اراکچییوف د هغه خبره پرې کړه او وې ویل:

-ما ته خورا ګرانه ده، اجازه راکړئ، ما ستاسو وړاندیز ولوست...

یوازې او یوازې د هغه د لومړۍ خبرې نه د مینې انګازه واوربدل شوه، پرته له هغه چې سردار ته وګوري، مخ یې شا و خوا ته اړاوه، رااړاوه او شېبه په شېبه یې خبرو د چغو او سپکاوي بڼه پیدا کوله:

- دنوي پوځي قانون وړاندیز کوئ؟ قوانین ډېر دي، نوي څه کوئ؟ چې د هغو زړو د سرته رسولو ځوک نه شته. نن سبا ټول قوانین لیکي، ګرانه! قانون لیکنه آسانه خبره ده، خو د هغه سرته رسول خورا ګران کار دی.

سردار اندرې، په خورا درناوي وویل:

-جلالتمابه! زه د ټولواک په سپارښتنه ستاسو لیدنې ته راغلی یم، تاسو زما د وړاندیز په اړه کومه لارښوونه او سپارښتنه لرئ؟

اراکچییوف، پاڅېد، د میز نه یې پاڼې راواخېستې، سردار اندرې ته یې ورکړې او وې ویل:

- مهرباني وکړئ، ما د هغه په اړه خپل نظر ولیکه او هغه مې ځانګړې جرګه ګۍ ته سپارلی دی، زه ستاسو وړاندیز نه منم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پاڼې په منځنۍ برخه کې، په پنسل، داسې کرښې چې له تېروتنو نه ډکې او آن د ټکو او نښو د پر ځای اېښودو پاملرنه هم په کې شوې نه و، داسې ليکل شوي و:

- بې بنسټه، ګډه وډه او د منلو وړ نه ده، ځکه چې د فرانسوي پوځ د قانون له مخې اخېستل شوې او زموږ د پوځ د کړنلارې هېڅ څه په کې ليدل کېږي نه.

سردار اندرې وپوښتل:

- کومې جرګه ګۍ ته ورلېږل شوې ده؟

- د پوځي اصولو جرګه ګۍ ته، او زما له خوا په هغه جرګه ګۍ کې ستا د افتخاري غړيتوب سپارښتنه هم ليکل شوې ده.

سردار اندرې ځواب ورکړ: - زه کوم شکايت نه لرم.

اراکچييوف تکرار کړه:

-هو کې افتخاري غړي، هغه هم بې شکايته ! ښه راغلاست.

هغه اندرې ته سرو ښوراوه او چغه يې کړه:

-آها، تا ته وايم، بل تن ته ورغږ کړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

سردار اندرې په جرگه گۍ کې د خپل غړیتوب د منلو خبرتیا ته د انتظار په موده کې له پخوانیو آشنایانو ، په تېره بیا له هغو کسانو سره چې کېدای شو ،له ده سره په راتلونکې کې خواخوږي وکړي، آشنایانۍ تازه کولې. هغه اوس په پترزبورگ کې، هماغه احساس، احساساوه چې د جگړې د پیل په درشل کې یې احساساوه، هغه احساس چې په ده کې یې، په راتلونکي کې،لوړ پلو ته ناآرامه لېوالتیا راپاروله او د میلیونو انسانانو برخلیک پورې یې اړه پیدا کوله.

هغه،د عمرخوړلو له قهره،د ناخبرو له لېوالتیانه،د بې له ټینگاره، دخبروکسانو له احتیاط او پاملرنې او د ټولو له گېډۍ او ناآرامۍ نه، د بې شمېره جرگه گیو چې ورځ تر ورځ د هغو له شته والي او نویو جوړېدو نه خبرېده،دا سې احساسوله، چې اوس یعنې ۱۸۰۹ کال کې، دلته په پترزبورگ کې د کومې لویې کورنۍ جگړې د پیل لپاره چې ستر قوماندان یې سپیرانسکي و ، چمتووالی روان دی. سپیرانسکي یو مرموز سړي وچې ده نه پیژاند ، خو ده ته یو نابغه برېښېده...

سردار اندرې اوس په داسې یو منزل شوي لوړ، ښه او د پام وړ دریځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې و، چې د پترزبورګ لوړو اعیانو او بلې هرې ډلې په ورین تندي او پرانستې غېږې د هغه هرکلي کاوه. د بیا جوړونې ګوند ځکه د هغه منلو ته خوښي ښودله چې هغه یې نه یوازې د کتاب او مطالعې د یوه لېوال او ښه ذهن لرونکي په نامه پېژانده، بلکې د خپلو مریيانو او بزګرو د آزادۍ له امله یې د یوه لیبرال څېرې نوم ګټلی و. د عمر خوړلو او ناراضیانو ډلې ته، هغه د خپل پلار د غوره دریځ له امله د درناوي وړ و او دغې ډلې هیله لرله چې د نویو اصلاحاتو په وړاندې د دوی د سیالي لپاره، د هغه ملاتړ تر لاسه کړي. د ښځو ډلې هغه په بې ساري خوښۍ ځکه مانه، چې هغه ته یې د یو ښه بډای او داسې یو زوم په سترګه کتل، چې په جګړې کې د وژنې (یو وار آوازه خپره شوه چې دی په جګړه کې وژل شوی دی) او د ځوانې ښځې زوروونکې مرګ یې د هغه د څېرې نه یو شاعرانه کړۍ تاو کړې وه. ددې تر څنګ هغه چا چې دی له نېږدې او پخوا نه پېژانده، ټول په یوه آواز په دې ډاډمن وو، چې هغه په دې پنځو وروستیو کلو کې د ښه والي پلو خورا بدل شوی دی. طبیعت یې نرم شوی او څېره یې لا مېړنۍ شوې ده. د ځان ښودنې، کبر او پر نورو ملنډې یې په کړو وړو او خبرو کې له منځه تللي... د ده له کار سره یې مینه او لېوالتیا زیاته او زیات شمېر خلک یې د لیدو هیلمند شوي دي.

د دفاع له وزیر ګراف اراکچییوف سره د کتنې نه یوه ورځ وروسته مازدیګر هغه د ګراف کوچوبیه کره ورغی او له «سلاوا اندربوویچ» (کوچوبیه هم وزیر په دې نامه یادوه...) سره یې د خپلې کتنې نقل ورته وکړ.

ګراف کوچوبیه هغه ته وویل:

- ګرانه! آن په دې پېښه کې هم، تاسو د میخائیل میخائیلوویچ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګډون نه پرته، هېڅ څه کولای نه شي. د زړه سره ! دا سړي هر کاره دي، خیر، هغه ژبه کړې ده، چې نن ماښام دلته راشي.

سردار اندري وپوښتل:

- نو دا د جګړې کړنلاره د سپیرانسکي پورې څه اړه لري؟

کوچوبیه وموسېد او سر یې وښوراوه. هغه چې د بالکونسکي سادګۍ حیران کړي و، داسې زیاته کړه:

- څو ورځې د مخه مو له هغه سره د تا په اړه خبرې کولې او د تا له خوا د مریيانو د آزادۍ خبره هم یاده شوه.

یو بوډا چې د ټولواکې ایکاترینې د زمانې له لوړپوړو چاروا کو نه و، سردار ته مخ وروا ړاوه او په سپکاوي یې له نه هغه وپوښتل:

- ښه سرداره ! دا ته وې چې خپل مریيان دې آزاد کړل؟

سردار په دې هیله چې بوډا لا پسې خوابدی او په قهرنه کړي او خپل دغه دریځ چې مریيان یې پرېښي کمزوري وښیي، ځواب ورکړ:

- ځمکې خورا لږې او حاصل یې کم و.

بوډا کوچوبیه ته وکتل او وې پوښتل:

- ډاربږي چې د اوښتون له قافلې نه شاته پاتې نه شئ ! او ترلږ ځنډ نه وروسته یې وویل:

- زما په یوه خبره هېڅ سر نه خلاصېږي، مریيان خو دې پرېښودل اوس به کرکیله څوک کوئ؟ قانون جوړول خو آسانه کار دی، خود هېواد د چارو اداره خورا ګرانه ده، په هر حال زه له تاسو نه پوښتنه کومه ګرافه ! که ټول آزموینه ورکړي، څوک به د شورا مشر وي، څوک به د ادارو مشران وئ؟

کوچوبیه، پښه په پښه واړوله، ټولو ناستو کسانو ته یې وکتل او ځواب یې ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه فکر کوم، هغه کسان چې په آزموینې کې بریالي شي.

- ښه، د ساري په توګه له ماسره پریا چنیکوف کار کوي، ویاړمن سړی دی، په سرو زرو ارزي، هغه له شپیتو اوښتی، ایا هغه لاړ شي، آزموینه تېره کړئ؟

- هو کې، دا ستونزمنه خبره ده، ځکه د روزنې دودول زما په هېوا د کې ګرانه چاره وه، خو،...

ګراف کوچوبیه خپله خبره پای ته ونه رسوله. له خپله ځایه پاځېد، د سردار اندرې لاس یې ونیو او د هغه لوړ ونې، نیم طاس سري، ژیړ څېرې، پراخ تندي او برند وروځي سړي مخ ته چې ددوی خوا ته روان و،ورغی... هغه د څلویښت کالو بر ښېده، شین بخون جمپر یې اغوستی، دصلیب نښان یې په غاړه او یو ستوري یې د ټټر په چپه خوا ټمبولې و. دا سړي هماغه سپیرانسکي و. سردار اندرې د سترګو په رپ کې هغه وپېژاند او ژوند ته د ګوانېمنو شېبه په شان یې څه په زړه کې رالمسېدل. خو دی په دې نه پوهېده چې د ده په زړه کې دغه رالمسېدونکي او وینېدونکي احساس، له رخې و، که له انتظاره او یا د هغه درناوي له امله چې دغه سړي په چا کې راوېښاوه. د سپیرانسکي څېرې ځانګړې بڼه لرله، چې د لیدو په لومړي شېبه کې پېژندل کېده. سردار اندرې په هغو ټولو بنداړونو او غونډو کې، چې ده هلته تګ راتګ لاره، څوک په دې اندازه آرامه او ډاډمن نه و لیدلي...

هغه هېڅ چېرې، د هېڅ چا داسې اغېزمن کتل او هم مهاله هغه مهرباني چې د هغه له نیم پرانستو او لږ ولمدو سترګو نه وربده، هغه دغه راز ژوره، خو صادقه موسکا چې کومه ځانګړې معنا یې هم نه لرله، هېڅ چېرې نه وه لیدلې. هغه دغه شان خوږ، صاف او آرام غږ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېره بيا دا سې ښکلې تانده ښېره، په ځانګړي توګه لاسونه، لږ سوروړ، خورا پاسته، تاوده او سپين لاسونه، هېڅ کله نه و ليدلي... سپيرانسکي څوک و؟ هغه د بهرنيو چارو وزير، د ټولواک ويانند، د هغه د لارې مل، چې له ده سره ايرفورت ته تللي و او څو ځله يې هلته له ناپليون سره ليدلي او له هغه سره يې خبرې کړې وې.

سپيرانسکي د هغه څه برخلاف چې په لويو غونډو او بنډارونو کې کېږي، نه يوازې هر چاته جلا جلا نه کتل، بلکې په خبرو کې يې هم تلوار نه کاوه. په خورا آرامۍ او ډاډ يې خبرې کولې، په دې ډاډمن و چې ده ته ټول غوږ غوږ دي او ده به هم يوازې هغه چاته کتل، چې ورسره غږېده.

سردار اندرې په ځانګړي توګه د سپيرانسکي هرې خبرې او هرې خوځېدا ته ځير ځير و...

سپيرانسکي، کوچوبيه، ته وويل:

-له دې امله خواشيني څرګندوي چې ناوخته راغلی دی. هغه وويل چې په دربار کې ځنډېدلی دی، خو دا يې ونه ويل چې له ټولواک سره بوخت و، خو په ځان ښودنه کې د کمينۍ کچه د سردار اندرې نه پټه پاتې نه شوه. کله چې کوربانه سردار اندرې هغه ته ورپېژاند، سپيرانسکي په کراره خپلې سترګې د هغه ښېرې ته ورځير کړې، يوه شېبه يې په خندا خندا هغه ته وکتل او بيا يې وويل:

- تاسو سره له پېژند ګلوۍ نه خورا خوشاله شوم، ما د ټولو نورو په شان ستا په اړه ډېر اورېدلي دي.

کوچوبيه، په لنډه توګه د آراکچييوف له خوا د بالکونسکي د منلو په اړه وغږېد. ددې خبرې په اورېدو د سپيرانسکي پرشونډو موسکا خپره شوه، هغه چې په کراره او آرامه غږېده، هر څپه او کلمه يې جلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلا ادا کول:

- ښاغلي مګنیخکي د پوځي قوانینو د څانګې مشر زما نېږدې ملګري دي، که تاسو هیله لرئ زه کولې شم له هغه سره ستاسو پېژند ګلوی وکړم او د هرې جملې په پای کې یې لږ څنډ کاوه...

ډېر ژر د سپیرانسکي شاوخوا ته یوه ډله جوړه شوه او هغه بوډا چې د خپل مامور پریانیچنیکوف د برخلیک په غم کې و، هم له هغه نه پوښتنه وکړه. سردار اندرې هېڅ نه غږېده او په خبرو اترو کې یې ګډون ونه کړ. یوازې د سپیرانسکي او د هغه د غږېدا او خوځېدا څارنه یې کوله او هغه چا ته یې چې لا څو شېبې د مخه د ده لپاره د دیني علوم د طالب نه زیات څوک نه و، او اوس یې د ده په انډ د روسیې ټول برخلیک د هغه په سپینو او پستو لاسونه کې لید، په ځیر کتل. بوډا ته د ځوابونه په لړ کې د سپیرانسکي بې ساري او له آرامي نه ډک ځوابونه سردار اندرې حیران کړي و. داسې برېښېده چې هغه خپلې خبرې له خورا لوړو څوکو هغه ته رالېږي، خو همدا چې بوډا خپل غږ له اندازې زیات اوچت کړ، سپیرانسکي وموسېد او وې ویل:

- دی ځان ته حق نه ورکوي، چې د ټولواک د ښو یا بدو په اړه قضاوت وکړي.

سپیرانسکي وروسته له هغه چې یوه موده، له مېلمنو سره پاتې شو، پاڅېد، د سردار اندرې پلو ورغی، هغه نه یې هیله وکړه چې د تالار کوزې خوا ته لاړ شي. دا څرګنده ده، چې هغه غوښتل له بالکونسکي سره د زړه خواله وکړي.

په یوې نرمې موسکا چې د ملنډو نښې په کې لیدل کېدې، وویل:

- دغې تودې مرکې او خبرې اترې چې دغه درانه بوډا له ما سره پیل کړې، له تاسو سره خبرو ته پرې نښود م...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپیرانسکي زیاته کړه:

- زه ډېره موده کېږي چې تاسو پېژنم، لومړي خو ستاسو له خوا د کلیوالو مریبیانو پرېښودل او آزادول، یوه غوره او بېلګیزه چاره وه او کاشکې نورو ځمکوالو هم ستا په شان کار کړي وای. دویم دا چې تاسو د یاورانو له ډلې نه هغه څوک یاستئ، چې د درباري امتیازاتو او درجو د لغو د فرمان سپکاوي مو نه دی کړئ، هغه مو بد نه دی ګڼلی او له هغه نه خوابدي نه یاستئ.

سردار اندرې وویل:

- هو کې پلار مې نه غوښتل چې زه له خپل دې حق نه ګټه واخلم او له ټیټو پوړو او رتبو نه کار پیل کړم.

- ستاسو پلار د زرینې پیړۍ سړی دی. داسې ښکاري چې هغه داوسنۍ زمانې تر وګړو د لوړو خیالاتو خاوند دی، نو ځکه د طبعي عدالت دغه جوړښت نه مني.

سردار اندرې چې هڅه یې کوله، د سپیرانسکي د خبرو د اغېز په وړاندې چې پر ده هم اغېز کوي، ودرېږي، وویل:

- خو زما په اند ، دغه نیوکې بې بنسټه هم نه دي.

سردار اندرې چې نه غوښتل په هر څه او د هر شي په اړه د هغه ټولې خبرې و مني، تکل لاره چې له هغه سره ناندرۍ پیل کړي..

هغه غوښتل چې د دغه پېژندل شوي شخصیت خبرې په ځیر واوري، د هغه کړه وړه وڅاري، چې هغه ښه وپېژني. دغه کار د هغه ذهن او خیال سخت بوخت کړی و.

سپیرانسکي په آرامي وویل:

- بې بنسټه نه دي؟ کېدای شي، بنسټ یې د ښاغلو شهرت پالنه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- او تر یوه ځایه ملي ګټې.
سپیرانسکي سترګې ښکته واچولې او وې ویل:
- ستا موخه څه ده؟
سردار اندرې وویل:
- زه ښايي د مونتیسکوي مینه وال یم، د هغه دا اند ته چې درناوي او سپېڅلتیا د پاچاهۍ بنسټ ګڼي، بې له هرڅه منم، زما په اند د اعیانو او درباریانو ځینې امتیازونه او حقوق د همدې جوړښت ځینې بنسټونه جوړوي.
که څه هم د سپیرانسکي له سپینې څېرې نه موسکا کډه وکړه، خو هغه لا په زړه پورې شوه، دا سې ښکارېده چې د سردار اندرې ځینې خبرو یې پام اړولی دی. هغه په فرانسوي ژبه د هغه پوښتنو ته ځواب ویل پیل کړل، که څه هم څرګنده وه چې هغه له روسي ژبې نه په دې ژبه کې په ستونزو خبرې کوي، ولې بیا هم هماغه شان آرامه غږېده، هغه وویل:
- که له دې اړخه خبرې ته ځیر شو... هغه په دې اند و چې ویاړ او درناوي یو چا ته د امتیاز په ورکولو، نه شي ساتل کېدای. او د هغه دلایل ساده، روښانه او لنډ وو.
ټینګ، ویاړمن او پرتمین جوړښتونه چې د سیالۍ او پېژندنې سرچینې دي، باید د ستر ټولواک ناپلیون د "لژیون دونور" په شان د پرمختګ د اصلونو نه یو اصل وي، نه د کومې طبقې یا دربار امتیاز.
سردار اندرې وویل:
- په دې کې هېڅ شک نه شته، خو له دې نه هم سترګې پټولای نه شو چې درباري امتیازات هدف ته په رسېدو کې ښه اغېزمن وو. درباریان ټول هڅه کوي چې د خپل امتیاز وړتیا ولري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپیرانسکي وویل:

- خو تاسو په خپله له دې امتیاز نه لاس په سر شوي یاستئ.

هغه په یوې موسکا دا څرګنده کړه، چې غواړي هغه خبرې چې سیال یې په کې د ناآرامي احساس کوي، په مینه ناکه ژبه پای ته ورسوي، وې ویل:

- هیله کوم ما ته ویاړ راوبښئ او د چهارشنبې په ورځ، زما کره مهرباني راوکړئ. په هغه ورځ به ما له ګنیځکي سره هم خبرې وکړو، زه هغه سره غږېدلي یم او هیله لرم چې د هغه خبرې به تاسو ته په زړه پورې وي. ددې ترڅنګ به مې دا ویاړ هم په برخه شي چې له تاسو سره پوره او د زړه له کومې د زړه خواله وکړم. هغه سترګې وترلې،د درناوي په نښه یې سر وښوراوه او په فرانسوي ښه یې بې له هغه چې مخه ښه وکړي او یا د چا پام ځانته وروا ړوي، له تالاره ووت

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

سردار اندرې په پترزبورګ کې د خپلې استوګنې په لومړیو وختونو کې داسې انګېرله چې د پلازمینې وړې او ناڅرګندې چارې، د هغه د خیالاتو هغې سپېڅلتیا ته تاوان رسوي چې ده د باندې په ساده ژوند کې ترلاسه کړې دي.

ماښام به چې کور ته راستون شو، په ټاکلو وختونو کې به یې څلور پنځه کتنې لیدنې د خپل یاددښت په کتابچه کې په نښه کړې. هغه نه کار کاوه او نه یې د څه شي په اړه فکر کاوه، ځکه هغه آن د فکر کولو لپاره هم وخت نه لاره... خو بیا یې هم خبرې ښې او پر ځای کولې.

کله به یې په خواشنۍ دې ته پام شو، چې یوه ځانګړې موضوع یې په څو مجلسونو کې طرح کړې او پرې غږېدلی دی...

سپیرانسکي د چهارشنبې په ورځ په خپل کور کې له هغه سره کېناست او د اوږدې مودې پورې یې، له هغه سره یوه په یو د زړه خواله وکړه. دغې کتنې هم لکه د لومړۍ کتنې په شان چې کوچوبیه د کور په څېر پر بالکونسکي ډېره اغېزه وکړه.

هغه کسان چې د سردار اندرې تر نظره سپک او بې اندېښنې ورتلل، خورا زیات او بې شمېره وو، نو ځکه یې هڅه کوله، هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمال ارمان په هر چا کې پیدا کړي چې دی یې د سرته رسولو لپوال و ،نو ځکه یې په ډېرې آسانۍ وکولی شو ، چې سپیرانسکي د پوره او هوښیار انسان د بېلګې په نامه ومني.

که سپیرانسکي د هماغه ټولنیزې ډلې وای چې سردار اندرې و ، که هغه د هماغه ډول روزنې او اخلاقي دودونو خاوند وای، لکه دی، نو کېدای شو چې بالکونسکي ژر تر ژره د هغه د انساني ناتوانیو او ټولنیز شخصیت کمزورو ټکو ته پام شوی وای. خو اوس د سپیرانسکي حیرت پارونکی عجیب منطقي تفکر په ده کې هغه ته خورا ژور درناوی راپاراوه، په تېره بیا له دې کبله چې هغه د ده په دې ډول خیالاتو او تفکر پوره پوهېدای نه شو. کېدای شي، سپیرانسکي له دې امله چې د سردار اندرې دا استعداد او توان درناوی یې کاوه او یا له دې کبله چې ویې کولای شو ، د هغه د دوستۍ ویاړ وګټي، یوازې سره کیني او د زړه خواله وکړي. سپیرانسکي په پوهې او فضیلت، پیاوړي تفکر او خپل له تعصب نه آزادو خیالاتو سره هڅه کوله، هغه دځان خواته راوکاږي.. دا په دې معنیٰ چې په پټه خوله یې ځان او هغه، یوازیني کسان ګڼل چې کولای یې شول، د نورو ناتواني او حماقت وغندي او د یو بل د ژورو اندېښنو او هوښیارۍ درناوي وکړي. سپیرانسکي له سردار اندرې سره د چهارشنبې په ماښامنۍ اوږدې کتنې کې په وار وار سره د "زموږ" په کلمې ټینګار کاوه، د ساري په توګه هغه ویل:

ـ خلک زموږ ټولو هغو کړو وړو ته ګوري چې له ورځنی دود دستور او حالاتو نه لوړ او یا ښکته وي...

یا به یې په موسکا ویل:

ـ ولې موږ غواړو ، دا سې لاره ولټوو چې لېوان ماړه وي او رمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بشپړه وي... یا دا چې: هغوی نه شي کولای په موږ پوه شي... دغه ټولې خبرې په داسې یوې ژبې کېدې چې، ښودنه یې کوله:

ـ موږ پوهېږو چې هغوی څوک او موږ څوک یو...

له سپیرانسکي سره دغو اوږدو خبرواترو یوه پایله لرله او هغه دا، دده هغه احساس یې لا پسې پیاوړی او ژور کړ، چې تر لومړي کتنې نه وروسته د سردار اندرې په زړه کې پیدا شوی و. سردار اندرې ته دا څرګنده شوه چې هغه یو منطقي، خورا هوښیار او په اندېښنو او تفکر کې ډېر سختګیر دی، په پرله پسې زیار او هلوځلو واک ته رسېدلی و او خپل دغه واک یې له روسیې نه د چوپړ نه ځاروه.

سپیرانسکي، د سردار اندرې په اند، هماغه څوک و چې ده غوښتل دی خپله دهغه په شان واوسي. هغه څوک چې د ژوند ټول اړخونه یې په خورا هوښیارۍ سپړلي او پرته له عقله، بل څه نه مني .هغه هر څه د عقل په تله تلل. خورا پېچلې خبرې یې په داسې آسانۍ او سادګۍ سپړلې چې سردار اندرې نابېره د هغه هره خبره، منله او ملګرتیا یې کوله. هغه که په کومه خبره نیوکې کولې، دا یوازې ددې لپاره و چې د خپلې ذهني خپلواکۍ درناوی وکړي او په ټولو برخو کې د سپیرانسکي تر اغېز لاندې رانه شي. د هغه هر څه سم، ښکلي او د پام وړ و، خو هغه څه چې سردار اندرې یې خواشیناوه، نه یوازې د سپیرانسکي ساړه هینداریز کتل و، چې د هغه زړه نه یې د خبرېدو لار بدلوله، بلکې د هغه سپین او ښکلي لاسونه و چې سردار اندرې بې ارادې هغو ته پرله پسې کتل، هغه شان چې ساده خلک د واک لرونکو خلکو لاسونه ته ګوري. همدا هینداریز کتل او سپین ښکلي لاسونه هغه څه و چې سردار اندرې یې عصبي کاوه. هغه څه چې په سپیرانسکي کې د سردار اندرې د تعجب او حیرانتیا وړ و، هغه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې خلکو ته په بې ساری توګه د هغه په سپکاوي کتل، بلکې هغه لارې چارې او بېلابېل دلایل وو، چې د خپل نظر د عملي کولو لپاره یې له هغه نه کار اخیسته...

سردار اندرې له سپیرانسکي سره د خپلې پېژند ګلوۍ په لومړنیو وختونو کې هماغه شان د هغه لېوال و، لکه هغه لېوالتیا چې ده یو وخت له بناپارت سره ښودله... هماغه لومړۍ شپه چې بالکونسکي د سپیرانسکي کورته ورغی او خبرې د پوځي مقرراتو جرګه ګۍ ته ورسېدې، سپیرانسکي په ملنډو سردار اندرې ته وویل چې یو سلو پنځوس کاله د دغه جرګه ګۍ له عمره تېرېږي، په میلیونو روبله خرڅ پرې شوي دي، خو د روزنکاف له پرتله ایز قوانینو پرته، بل هېڅ کار په دې برخه کې شوی نه دی. هغه زیاته کړه:

- دولت، په میلیونو روبله خرڅ کړي دي، خو پرته له همدې نه بل هېڅ څه ترسره شوي نه دي. موږ غواړو، مشرانو جرګې ته نوي واکونه وسپارو، خو ددې لپاره قانون نه لرو، نو له همدې امله دا به ستاسو په شان خلکو لپاره لویه ګناه وي، چې د دولت له خدمت نه لرې دي.

سردار اندرې وویل:

ـ ددې کار لپاره، حقوقي زده کړې په کار دي او زه له هغو نه بې برخې یم.

ـ نو څه غواړئ؟ هېڅ څوک یې نه لري. دا یو کوډې وهلې کړۍ ده، چې باید ځان ترې وژغورو.

****

یوه اونۍ وروسته و چې سردار اندرې د پوځي قوانینو د جرګه ګۍ غړی شو او هغه څه چې ده یې په تمه نه و، هغه دا و چې، هغه ته د دغې جرګه ګۍ د یو ډلې مشري هم وسپارل شوه. هغه د سپیرانسکي په هیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

او غوښتنه د مدني قوانينو دلومړۍ برخې د جوړولو مسووليت چې کار پې روان، په غاړه واخيست. هغه د ناپليون او جوسي نين پر بنسټ، د فردي قوانينو په جوړولو پيل وکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

پیېر، په ۱۸۰۸ کال کې، چې څه کم دوه کاله پخوا له خپلو جایدادونو نه تر سفر وروسته راستون شو، بې له هغه چې دی یې هیله ولري، د ده د ارادې نه پرته د پترزبورګ د فراماسونانو د ټولنې مشر شو، هغه خوړنتونونه پرانستل، نوي نوي غړي خپلې ټولنې ته رابلل او د دغې ټولنې، دبېلابېلو ډلو د یووالي لپاره یې هلې ځلې کولې. د پخوانیو اسنادو اصلي نسخې یې راټولولې، په خپلې پانګې لمانځتونونه جوړول او د امکان تر اندازې پورې یې د خپلې ډلې د هغو کسانو پر ځای، چې نه یې شو کولای د خپل غړیتوب پیسې ورکړي، له خپله جېبه پیسې ورکولې. هغه په پترزبورګ کې د بې وزلو لپاره د جوړې شوې خونې ټول خرخ یوازې له خپلې پانګې ورکاوه.

دې سره هممهاله، د هغه ژوند لکه د پخوا په شان په خپل ډول روان و. عیاشي، عیش و نوش. د هغه ښه خواړه، پریمانه څکل خوښېدل او سره له هغه چې له نامحرمه ښځو سره یې معاشرت ګناه او غیر اخلاقي چاره ګڼله، مګر تل به یې د خپلو مجردو دوستانو د عیاشي په

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنداړونو کې ګډون کاوه.

هغه د خپلو ټولو چارو او په ورځني ژوند کې د مشرۍ د درلودلو سره سره، کرارکرار دا احساسوله چې د فراماسونۍ هغه بنسټ چې دی پرې ولاړ دی، د ده د هلوځلو سره سره نه یوازې ټینګېده نه، بلکې ورځ تر ورځې یې د ړنګېدو احساس کېده.

خو سره له هغه چې ده دا احساسوله چې د هغه تر پښو لاندې دغه ولاړه ځمکه چې دی پرې ولاړ دی ښویږي، مګر هغه خپل اړیکي په خورا درناوي لا هغه سره پیاوړي کول.

له هغه وخته چې دی د فراماسون د ټولنې غړی شوی و، د هغه چا حالت یې درلود، چې په خورا باور پر یوې ناولې جبې (خټو) روان وي او کله چې یې یوه پښه په کې ډوبه شي، د خپل توان د آزمایلو لپاره بل ګام هم اخلي، وړاندې درومي، او لا پسې په کې ډوبېږي او سره له هغه چې اوس د هغه دواړه پښې ترځنګنو پورې په دغه ناولو خټو کې نښتې وې، خو بیا هم ده په ډېرې ناهیلۍ خپل تګ ته دوام ورکاوه.

یوسف الکسوویچ په پترزبورګ کې نه و. هغه په دې وروستیو وختونو کې د پترزبورګ د فراماسون د یوې ډلې مشري پرېښې وه او زیاتره وخت یې په مسکو کې تېراوه. د دغې ډلې مشران هغه کسان وو چې پيېر په ورځني ژوند کې هغه پېژندل او نه یې شو کولای هغو ته د شهزاده ب. یا د ایوان واسیلوویچ پر ځای معمارورونه، ووایي. که څه هم هغوی ټول ده د تنبلو او بې وزګارو خلکو په توګه پېژندل، خو هغوی به د فراماسون د ټولنې ځانګړې جامې اغوستې، د دغې ډلې نښانونه او نورې نښې چې په زیاتي خوارۍ یې ګټلې و سره ځړول او په غاړه کې یې صلیبونه اچول. زیاتره وخت به چې اعانه راټولیده، د پيېر به دې ته پام شو، چې د دوی د یولس کسیزه ډلې (لژ) څو تنه غړي چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شتمنۍ کې تر ده خوار نه وو، په ګډه متې شل د پرش روبله ورکولې او کله کله خو به یې یوازې د هغو د ورکولو وعده ورکوله او بس. د دغو کړوو په لیدو به هغه ته هغه ماسوني قسم وریاد شو چې هر ماسون یې دې ته ګماره چې خپله ټوله شتمنۍ تر خپلو نېږدې کسانو ځار کړي. د همدې خبرو لمسون به کله ناکله په ده کې د شک او تردید زړي راززغونول، خو هغه هڅه کوله په هغو سترګې پټې کړي.

د دغې ډلې ټول ورونه چې ده پېژندل، هغه یې په څلور ډلو ویشل:

لومړنۍ یې هغه ډله وه چې نه یې د لومړنیو ډلو (لوژ) چارې تر سره کولې، نه یې د خواخوږۍ په چارو کې ګډون کاوه، بلکې یوازې په روحاني رازونو کې ډوب و او د خدای د درې ګونو نومونو او د نړۍ د جوړښت د لومړنیو درې ګونو شیانو، چقمق، جیوه او مالګې په مسایلو او... لګیا وو.

پېیر د ورونو د دغو ډلو ډېر درناوی کاوه او د عمر خوړو زیاتره ورونه یې چې یوسف الکسوویچ هم د هغو یو تن و، د همدې ډلې شمېرل. هغه د هغو په دغو عقایدو کې ځان ځکه شریک نه ګاڼه، د ماسوني د جوړښت له عرفاني اصولو سره یې لېوالتیا نه درلوده.

ځان او ځان ته ورته ورونه یې ځکه د دویمې ډلې غړي ګڼل چې دوی لا په ماسوني جوړښت کې، هغه لار چې د عقل له تلې سره برابره وي، نه وه پیدا کړې او هیله یې لرله چې دغه ارمان به یې ترسره شي.

دریمه ډله هغه ورونه و چې د ماسوني جوړښت په مراسمو او د هغو پر بڼکلو او پرتمینو تشریفاتو یې زړه تړلی و، خو د هغه د روان او روح پروا یې نه ساتله. دغه ډله چې د شمېر له پلوه تر نورو زیاته وه، پېیر، ویلارسکي او آن د لوژ (یا لومړنۍ ټولنې) مشر استاد هم د دغې ډلې غړي ګڼل. او په پای کې څلورمه ډله هغه ورونه وو، چې زیاتره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه کسان و چې نوي يې د غه لاره غوره کړې وه. د پېير په اند د غه ورونه د خپلې ټولنې په يوه اصل هم ايمان نه لاره، جذبه يې نه لرله او يوازې په دې هيله د دغې ټولنې غړي شوي وو، چې په دې ټولنې کې له ځوانو بډايو غړيو سره چې شمېر يې لږ هم نه و، آشنا او د هغو نه مرستې تر لاسه کړي. پېير کرار کرار په دې لاره او عقېدو کې، له خپلو هلوځلو نه پښيماني او ناخوښي ښکاره کړه. کله به يې آن د غه لاره چې په روسيه کې ورسره آشنا شوي و، چور بې معنىٰ او دوکې نه ډک ګڼله. که څه هم پېير دا تصور نه شو کولای، چې د دغه جوړښت په اړه شکمن شي خو دا فکر يې کاوه چې، د روس ماسوني غورځنګ بې لارې او له خپلو لومړنيو سرچينو نه، نه لرې شوی دی، نو له دې کبله د کال په وروستيو ورځو کې بهرته لاړ، چې خپل روحي هڅې د لوړ عالم د راز سپړلو ته وګماري.

***

د ۱۸۰۹ کال په اوړي کې پېير بېرته پترزبورګ ته راستون شو. زموږ ماسونان، له خپلو بهرنيو هملارو د ليکونو له لارې نه دا سې خبر شوي وو، چې پېير بيزاو خوف په بهر کې د دغه جوړښت د خورا لوړپوړو غړو او مشرانو باور او خواخوږي تر لاسه کړې، له لوړو رازونو نه خبر شوی او کېدای شي، په دې نظام کې غوره پوړ ته ورسېږي، نو له دې کبله هغه به له خورا سترولاس ته راوړلو سره د دغه جوړښت د لاپرمختګ او غوړتيا لپاره روسيې ته راستون شي.

د راستنېدو سره سم، د پترزبورګ ماسونان هغه ته ورغلل، ټولو هغه ته د مرستې او لارښوونې هيله څرګنده کړه، خو دا سې يې انګېرله چې هغه کوم راز له دوی نه پټوي او د کوم نوي کار په تکل کې دی.

پرېکړه وشوه چې د دويمې کچې د يوه (لومړنۍ کړۍ) لوژ پرتمينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډه جوړه شي. پېبير وعده کړې وه چې په دې پرتمينې غونده کې به د دغې ورور ګلوۍ د ټولنې د لوړو مشرانو يو پيام د پترزبورګ ورونو ته اوروي. د وروګلوۍ د ټولنې ټول غړي راغلي وو. پېبير تر ځانګړو تشريفاتو وروسته پاڅېد او خپلې خبرې يې پيل کړې.

هغه چې خپله ليکل شوې وينا په لاس کې وه، رنګ يې تک سور اوښتی و او ژبه يې لړ اوښته، وويل:

ـ ګرانو ورونو!

آرامه او له رازه په ډک لوژ کې، د سپېڅلو مناسکو سرته رسول، پوره کار نه دی، بايد کار وکړو... کار. موږ ټول ويده شوي يو، بايد راويښ او کار وکړو. هغه خپله کتابچه راواخيسته او په لوستلو يې پيل وکړ:

ـ د ريښتينې حقيقت د خورېدو او د پوهې د رڼا د برې لپاره، بايد انسانان له ناولتيا پاک او د هغو د روح د ښېبر قوانين د زمانې د روح له غوښتنو سره برابر او هر پلو خواره کړو، د ځوانانو د روزنې او پالنې لارښوونه وکړو، د پوهې او د ژور حکمت له خاوندانو سره اړيکي لاپسې ټينګ، په مېړانې او غوره اند ښېنې سره د جهالت الحاد او خرافاتو په وړاندې ودرېږو او خپل هغه دوستان، چې د واک په خلکو کې د خواخوږۍ وړ او وفادار دي، سره يو کړو.

دغه هدف ته د رسېدو لپاره بايد خواخوږي او مهربانه وواسو، په سستۍ او بدبينۍ لاس بري شو. بايد هڅه وکړو چې ښه خلک او پرهيزګاران خپل حق په همدې دنيا کې تر لاسه کړي. خو سياسي ډلې، موږ له دغې روښانه او ځلېدونکې لارې نه بې لارې کوي. نو په دغه حالاتو کې بايد څه وکړو؟ ايا د انقلاب لپاره کار وشي او د زور کلي په زوروران شي؟... نه، موږ به په دې لاره لاړ نه شو، دا زموږ لاره نه ده. هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اصلاحات چې د زور له لارې ترسره شي ،هغه د درناوي وړ نه دي، ځکه تر هغه پورې چې انسانان خپله اصلاح شوي نه وي، هېڅ توان نه شي کولای د اهریمن د ناولتیاو او بدیو د مخې خنډ شي، نو ځکه عقل زور زیاتی ته اړتیا نه لري.

د غوره نظام بنسټ باید پر هغه څه ودرېږي چې په هغه کې انسانان ارادتمند ، سپېڅل اندي او عقاید یې د یووالي له مینې ډک وي. دوی باید په دې ګروهمن وي چې هرځای یې باید په خپل قوت سره د دوکو او جهالت جرړې ویستل شي او پرځای د هنر او پوهې رڼا وځلېږي. رښتیني خلک د سپکو او بد زړو له منګلو وژغورل شي او د ورونو ټولنې ته راوستل شي. یوازې دغه وخت کېدای شي، زموږ ټولنه او جوړښت خپل هغه لازم توان ترلاسه کړي، چې د فساد او ناولتیا لاسونه په خورا کراری لنډ کړي.. لنډه دا چې داسې یو پیاوړی او له هر پلو واکمن نظام رامنځ ته شي، چې د واک لمن یې پر ټوله نړۍ خوره شي، پرته له هغه چې د مدني اړیکو مزې وشلېږي، حکومتونه باید خپلې ورځینۍ چارې تر سره او له هر ډول اغېزونه خپلواک وي. دغه حکومتونه باید عالي هدف ته یعنې پر تیارو او ناولتیاو بري، کې زموږ د هلوځلو خنډ نه شي. مسیحیت هم له دغه ارمان پرته بل هدف نه لاره، خپله مسیح هم د پوهې او نیکۍ زده کړې کولې. هغه موږ خلکو ته دا لارښود له چې عاقل او مهربانه واوسی، او د خپلې نیکمرغۍ لپاره د پرهیزګارانو او هغو کړو او ویناوې خپل ورځنی کړنلاره کړو .

هغه وخت چې د نیا د ناپوهي په سمندر کې لاهو وه، دژغورنې لپاره یې دا تشې ویناوې بس وې، د رښتیا لاره نوې وه او همدا نوي والي، هغې ته قوت ورکاوه. خو نن موږ قوي او پیاوړو وسایلو ته اړتیا لرو. نن د احساساتو په سیند کې لاهو او برمته شوي انسان باید د پوهې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا وګاڼل شي. اوس د شوقونو او هیلو مخه نیوي نه شو ، هغو ته باید سپېڅلو ارمانو ته د رسېدو پلو لاربنود نه وشي. دغه راز هر انسان باید وکولای شي د یاغي شهوت مخه ونیسي او د اخلاقو په اډانه کې هغه مهار کړای شي... که موږ په هر هېواد کې څو دغه شان سپېڅلي هېوادوال ولرو ، او بیا د هغو هر یو په خپله دوتنه نور وروزي، دا چاره همداسې مخکې لاړه شي او دغه وګړي بیا خپل منځ کې ښه اړیکي او یووالي ولري، هغه وخت به زموږ د وروګلوۍ د ټولنې د بري لپاره هر څه برابر ېږي او اوس هم د بشر د نیکمرغۍ لپاره په پټه ډېر کارونه شوي دي.

دغې ویناوې په دې غونډه کې نه یوازې ښه اغېز لاره، بلکې سخت غبرګونونه او شروشور یې هم جوړ کړ. زیاتره ورونو د پېیر په دې وینا کې د نویو اشراقیانو (پر زړه د معرفت د نور ځلېدل، د زړه تزکیه او سپېڅلوالي) د ګواښمنو خیالونو نښې نښانې پیدا کړې او د هغې هرکلي یې ونه کړ. پېیر دې کار هک حیران کړي و ، تر ټولو نه مشر استاد د هغه په وړاندې ودرېد او پېیر د خپلو خیالو په شننه کې دم په دم تودېده. ډېر وخت کېده چې غونډې داسې له ناندریو او شوره ډکې نه وې. غونډه په ډلو وویشل شوه ، یوې ډلې پېیر اشراقي ګاڼه او بلې د هغې پلوی کوله. په دې غونډه کې و چې پېیر د لومړي ځل لپاره د انسان د ذهن هر اړخیزتوب نه په حیرت کې شو او په دې پوه شو چې هېڅ ډول حقیقت د دووتنو په ذهن یو ډول اغېز نه کوي. آن د هغې ډلې ځینو غړو چې د ده پلوی یې کوله، هر یو په خپل ډول او د خپلو هیلو سره برابر د خبرو شننه کوله، داسې شننه چې په خپله د پېیر لپاره هم د منلو وړ نه وه...

د غونډې په پای کې، مشر استاد له ملنډو نه په ډکه ژبه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيزاره وخوف نيوکې وکړې او وې ويل چې د هغه په وينا کې نه پوهېږي سره د مينې او لېوالتيا ، بلکې مشرۍ ته د رسېدو مينه زياته څرګنده وه. پېير هغه ته ځواب ونه وايه، خو په لنډه توګه يې وپوښتل، چې ايا د ده وړانديز به ومنل شي کنه؟ هغه ته يې سره وويل: نه، نه منل کېږي. همدا چې د نه ځواب يې واورېد ، بې له هغه چې د دود سره سم تشريفاتو ته سترګې په لاره شي، له لوژ نه ووت او کور ته لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

پیېر بیا په هغو غمونو کې ډوب شو چې دې ډېر ترې ډاربېده. هغه په لوڅ کې تر وینا لا درې ورځې وروسته هم په کټ کې پروت و، له کوره د باندې نه وت او هلته یې هېڅوک نه منل او نه یې له چا سره کتل.

په همدې وخت کې و چې له خپلې ښځې نه یې یو لیک ورته راورسېد او هغې په لیک کې زاری کړې وې، چې یو وار ورسره وګوري، هغې په لیک کې لیکلي و، چې ده .ډېره پسې خفه شوې ده او هیله لري، چې خپل ټول ژوند تر ده نه ځار کړي.

هغې د لیک په پای کې لیکلي و چې اوس په بهر کې ده او ډېر ژر به پترزبورګ ته راستنه شي.

د لیک تر رارسېدو وروسته، د پیېر لپاره خورا د حیرانتیا وړ خبره دا وه چې د ورورګلوۍ د ټولنې نه یو تن، چې پیېر یې چندان درناوی نه کاوه، د ده کورته راغی او په خپلو خبرواترو کې یې خبره کورني ژوند او د مېړه ښځې اړیکو ته ورسوله او وې ویل چې د ښځې په وړاندې د پیېر غوره شوې دریځ له عدالته لرې او د وورګلوۍ د ټولنې د یو اصل سره چې پښېمانه ګنهکار باید وبښل شي، مخالفت لري.

په همدې وخت کې د هغه خواښې، د سردار واسیلي مېرمنې یو څوک پیېر ته راولېږه او له ده نه یې هیله کړې وه، آن که یو څو دقیقې هم وي، د هغې دیدن ته ورشي، ځکه هغه غواړي د یوې خورا مهمې خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اړه ده له سره وغږېږي.

پېير په دې پوه شو چې د ده په وړاندې کومه دوکه روانه او غواړي چې دی له ښځې سره پخلا کړي، خو په هغه حالت کې چې دی اوس و، هغه د دغه شان دوکې هېڅ پروا نه لرله، او آن بد هم پرې ونه لګېده. د هغه لپاره په ژوند کې هېڅ شي زيات اهميت نه لاره، هغه خواشيني چې پر ده لاس برې وه او دی يې زوراوه، نه د خپلې آزادي او نه خپلې ښځې ته د سپکاوي او جزا ورکولو لېواله و. له ځانسره يې ويل:

-نه څوک حق داره دي او نه څوک ګنهکاره ! نو ځکه زما ښځه هم بايد ګنهکاره ونه شمېرل شي !

خو د پخلاينې لپاره يې د خپلې ښځې وړانديز هم ځکه ونه مانه، چې پر ده د غم پروت درانه پېټي،له ده نه د هرې پرېکړې، توان اخيستي و. که ښځه يې ده ته راغلې وای، ده نو اوس هغه بيرته نه شړله. ايا په هغه حالت کې چې اوس پېير ژوند کاوه، له ښځې سره ژوند او يا له هغې سره نه ژوند ، د ده لپاره کوم اهميت لاره؟ هغه پرته له هغې چې خپلې ښځې يا خواښې ته د هو يا نه ځواب ووايي، څو ورځې وروسته يوه شپه ناوخته د سفر پېټي وتړل او د مسکو پلو ته ځکه لاړ چې هلته يې له يوسف الکسيوويچ سره د ليدو هيله لرله. هغه د يادښتونو په خپله کتابچه کې ليکلي و:

مسکو –د نوامبر ۱۷ مه

همدا اوس د خير خواه او نيک انديښن له کوره راغلم او هغه څه مې چې د هغه له کتنې احساس کړي، ليکم:

يوسف الکسيوويچ په خورا بې وزلۍ کې ژوند کوي او دا درې کاله کېږي چې په ناروغۍ اخته دي، خو په دې ټوله موده کې د هغه ګيله يا شکايت چا اورېدلي نه دي. له سهار تر نيمو شپو پورې، پرته له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې څو شپې ډوډۍ وخوري، نور تول وخت پرله پسې علمي کارونه کوي. زما يې ډېر تود هرکلي وکړ او د خپل خوب په کټ يې کېنولم، ما د ختيځ او د بيت المقدس د مېړنو او باتورانو په نښه ويادوه او ده هم په داسې حال کې چې ماته همداسې اشاره کوله، له ميني نه په ډکه خندا له ما نه وپوښتل:

-په پروس او اسکاتلند کې دې د ورور ګلوۍ د ټولنو نه څه زده او څه حقايق دې تر لاسه کړل؟

ټولې خبرې مې هغه شان چې کولای شوې، ورته وکړې او هغه څه مې چې د سنت پترزبورګ غونډې ته اورولې و، ورته وويل. د پترزبورګ په غونډه کې د بې ساري تاوده هرکلي او د هغه سيالۍ نه چې بيا په دې غونډه کې د ګډوډنکو ونکو او بيا د هغو او زما ترمنځ پيدا شوه، خبر کړ. يوسف الکسيوويچ ددې خبرې تر اورېدو وروسته، ښه په خيالونو او فکر کې ډوب او چوپ شو، بيا يې ددې ټولو په هکله د خپل اند په شننه پيل وکړ او راته وې ويل: ما ته په يوه شېبه کې زما لارې تېروختونه او راتلونکې تګ لاره څرګنده شوه. هغه زه په خپلې دې پوښتنې چې ايا زه د دغې ټولنې په درې ګونو اهدافو پوهېږم؟ حيران کړم. هغه دا درې ګونه ټکي راته وويل: -لومړي، په رازونو خبرتيا او د هغو ساتنه. -دويم، د رازونو د درک لپاره د ضمير، نفس او تهذيب سپېڅلتيا. او دريېيم، په دغه لاره کې د رښتينو هلوځلو له لارې د انسانانو د زړونو او روان پاکول. بيا يې وپوښتل چې په دغو درې ټکو کې کوم يو تر نورو غوره دي؟ او خپله يې ځواب ورکړ: البته چې د ضمير سپېڅلتيا او له ناولتياو نه د هغه لرې ساتل. يوازې په همدې لاره کې موږ کولای شو چې له هر شرط او بند نه د تل لپاره آزاده واوسو. خو ددې ترڅنګ دغه هدف ته رسېدل، ډېر هلوځلو ته اړتيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري، کله هم د کبر او غرور له امله دي، چې شیطان موږ بې لارې کوي او هدف ته د رسېدو نه مو مخنوي کوي. یا کله چې لومړي پړاو د راز پېژندنې ته رسېږو د ضمیر او روان د ناولتیا له امله هغه ته د رسېدو توان نه لرو، یا کله چې د بشر پالنې اولاربنوونې هڅه کوو، خپله د ناولتیا او فساد ښکار ګرځوو. هغه اشراقیون چې ته د هغو په اړه غږېږې، هغه لا د اړیکو نه آزاد نه دي او د کبر بوټي دي.

له همدې کبله یې زما پر وینا نیوکې وکړې او زما ټول کړه وړه یې وغندل. ما د هغه ټولې خبرې د زړه له کومې ومنلې، خو کله چې خبره زما کورنۍ ژوند ته راورسېده، وې ویل:

-دیوماسون، تر ټولو نه غوره دنده لکه هغه شان ما درته وویل، په ځان کار کول او کمال ته رسېدل دي. خو موږ تل دا سې تصور کوو، چې له ستونزو تېښته، موږ دې هدف ته رسوي، حال دا چې ګرانه ! یوازې د ژوند په کړکېچن اخ و ډب کې دي چې موږ کولای شو د غو درې اصلي موخو ته ورسېږو:

۱ -ځان پېژندنه، انسان یوازې له نورو سره د پرتلې له لارې ځان وپېژني.

۲ -کمال ته رسېدل، چې یوازې د ریاضت له لارې ترلاسه کېږي.

۳ -فضیلت ته رسېدل چې له مرګ سره د مینې له لارې ور ورسېږو.

یوازې د ژونده لوړه ژوره او د هغې بې ثباتي کولې شي د هغې بې ګټې والي موږ ته څرګند کړي. له مرګ سره لېوالتیا او مینه د بل ژوند هیله زموږ په زړه کې راټوخنوي. د یوسف الکسیوویچ دغه خبرې ځکه په زړه پورې وې چې هغه د خپلې ناروغي او سختو دردونو سره سره، هېڅکله له ژوند نه بېزاره شوی نه و، که څه هم زړه او روح یې سپېڅلي دي خو نه یوازې ځان لا د مرګ وړ نه ګڼي، بلکې هغه ورته ګران دي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه او سوله

پترزبورګ د نوامبر ۲۳ مه

بیا له خپلې ښځې سره اوسم. خوابښې مې په ژړا راغله او وې ویل، چې ایلن دلته راغلې او په دې یې ټینګار کاوه چې هغه له بېګناه ده، هغه ده سره تر جدایی نه وروسته بدمرغه ده او داسې نورې نورې خبرې. زه په دې ښه پوهېدم که یوازې له هغې سره کتنه ومنم، په ځان کې نو بیا د هغې د نورو هیلو د نه منلو توان نه وینم. د همدې شکونو په ځپو کې لاهو وم او نه پوهېدم له چا سره مشوره وکړم، له چا نه مرسته وغواړم، که خیرخواه مشر مې دلته وای، هرومرو به یې راته ویلي وای چې څه وکړم. ځان باچا، زړه مې وزیر کړ، سره وغږېدو او د یوسف الکسیوویچ لیک مې راواخیست، هغه مې بیا ولوست، له هغه سره مې خپله د زړه خواله رایاده کړه، له دې ټولو نه مې وروسته پرېکړه وکړه، چې د یوه اړتیا وړ چا سره، هغه هم له هغه چا سره چې له ما سره داسې ژور اړیکي لري، مرسته وکړم، زه باید د خپلو ګناهونو پېټې خپله یوسم. خو که زه هغه ښښم دا زما فضیلت ته زما درناوی دی او له هغې سره زما یوځای کېدل یوازې روحاني موخه ولري. دا پرېکړه مې وکړه او د هغه په اړه مې یوسف الکسیوویچ ته ولیکل. ښځې ته مې وویل چې هیله لرم، ټولې زړې او پخوانۍ خبرې هېرې کړي. هر هغه تېروتنه مې چې د هغې په وړاندې کړې، هغه وبښي، هغه د ځان په وړاندې ګنهکار نه ګڼم چې د ښښنې خبره رامنځ ته شي. کله چې مې دا خبرې وکړې، داسې مې انګېرله، یو دروند پېټی مې له اوږو کوز شوی دی. پربړدئ هېڅکله په دې پوه نه شي، چې د هغې بیا لیدنه پرما څومره سخته تمامه شوې ده.

د لوی کور په دویم پوړ کې مېشت شوی یم او د ژوند د بیا نویوالي نه ځان بې پایه نیکمرغه ګڼم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

د تل په شان، په هغه وخت کې هم لوړې او د اعيانو ټولنې په لويو مېلمستياوو او بنډارونو کې سره راټوليدل. دغو مېلمستياوو او بنډارونو هر يو خپله ځانګړتيا لرله. د دغو ډلو نه تر ټولو غوره، د ناپليون فرانسوي ټولنه وه چې د ګراف رومايانځوف او کولين کيورت له خوا جوړه شوې وه. ايلن چې خپل مېړه پيير سره پخلا او په پترزبورګ کې مېشته شوې وه، په همدې کړۍ کې يو غوره ځاى غوره کړي و. د فرانسې د سفارت ځينو غړو او ډېر نورې پېژندل شوي څېرې چې په پوهې او نيکي کې يې نوم لاره او ددې لارې لارويان ګڼل کېدل، د هغه په کور کې راټوليدل.

ايلن د دارفورت په ښار کې، د دواړو ټولواکو د کتنې په وخت کې، په هماغه ښار کې وه، هغې د ناپليون له پلويانو او د اروپا له پېژندل شويو او اغېزمنو ټولنيزو شخصيتونو سره پېژند ګلوي او ځانګړې دوستي پيدا کړې او ښه نوم يې ګټلي و. په خپله ناپليون هم هغه په تياتر کې ليدلې و، د هغې پوښتنه يې کړې وه او د هغې ښکلا يې ستايلې وه. ايلن د ښکلې او د ښو جامو اغوستونکې ښځې د نوم په ګټنې، پيير حيران نه کړ، ځکه ايلن د کلونو ګوزارونه له پخوا لا ښکلې کړې وه، خو هغه دې ته حيران و چې هغې په دې دو کلونو کې د «زړه رانښکونکې» نوم ګټلي و. زړه رانښکونکې ښځه ځېرکتيا يې له ښکلا نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمه نه وه، پېژندل شوي شهزاده دیلیګن، هغې ته په اتو مخونو کې یو مینه ناک لیک لیکلی و. بېلېبېن هڅه کوله، ښکلې جملې او خبرې ددې لپاره راټولې او وساتي، چې بیا د لومړي ځل لپاره له مېرمن بیزاوخوف سره د کتنې په وخت کې ورواوروي. د ګرافینې بیزاوخوفې مېلمستیا ته لاره موندل، د ویاړ او پېژندنې غوره نښه ګڼل کېده. ځوانانو به د ایلن مېلمستیا ته د ورتګ نه مخکې ددې لپاره کتابونه لوستل، چې بیا د هغه په مېلمستون کې د خبرو توان ولري. د سفارتونو دیپلماتانو او آن ځینو سفیرانو به هغې ته دیپلوماتي رازونه ویل. ایلن په ځینو برخو او چارو کې په خپله په یوه واک بدله شوې وه. پېیر چې د خپلې ښځې پر پوهنیزې نیمګړتیا ښه پوهېده، کله به یې په حیرت او آن وحشت او ویرې په هغو غرمنیو یا ماښامنیو کې ګډون کاوه چې په هغو کې به د سیاست، شعر یا فلسفې په اړه خبرې اترې کېدې. په دې مېلمستیاوو کې د پېیر احساس، د هغه شعبده باز احساس ته پاتې کېده چې هره شېبه یې ویره لرله چې راز یې ښرګند نه شي... خو د هغې ځیرکې زړه راښکونکې شهرت دومره په خلکو اغېز کړی و، که هغې خورا بې معنا خبرې هم کړي وای، ټولو په خورا لېوالتیا هغې ته غوږ نیو او په خبرو یې مین وو...

پېیر پوره هغه شان مېړه و چې د غه شان مېلمستیاوو او بنډارونو ښایسته کوونکې ښځې هغه ته اړتیا لري. پریښانه، ګېڼې اخېستلي، عصبي او سخي مېړه چې له هیڅا سره یې کار نه لاره، نه یوازې دا چې په مېلمستیا کې یې څه شروشور او خنډ نه جوړاوه، بلکې د خپلې ښځې برخلاف عادتو له مخې یې د هغې لوړتیا ته لا ګټه رسوله... که څه هم د تواضع او کمینې له کبله د ټولو ددرناوي وړ و، خو د خپلې ښځې محفلونو ته د اسې ورننوت، لکه تیاتر ته چې ننوزي. له ټولو سره آشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ، ټولو ته په یو ډول او په یوه اندازه موسېده او د ټولو په وړاندې یې په یوه اندازه بې پروا و. کله به چې کومې خبرې ورته په زړه پورې وې، پرته له هغه چې د محفل غړو ، آن د سفارتونو دیپلماتانو ته پام وکړي، خپل عقاید یې په داسې یوې ژبې او ناپوهېدونکې بڼه، چې ګواکې په خوله کې یې یو غابښ هم نه شته، او د هغه محفل له روان بهیر سره یې هېڅ اړخ نه لګاوه او آن بې ځایه بریښېدل، بیانول. خو د پترزبورګ دمېرمنې عقاید او ویناوې د وګړو په ذهن او خیال کې ځانګړې ځای ومونده ، داسې ځای چې هر چا یې هر ناز وړ.

د نورو ډېرو ځوانانو په منځ کې چې د ایلن تر راستنېدو وروسته، هره ورځ د هغه کورته راتلل، یو هم باریس دروبڅکوي و. باریس د دوی په کور کې تر ټولو نه نبږدې سړي ګڼل کېده...

هغې له باریس سره لکه ماشوم سره خواخوږي کوله، که څه هم باریس ته د هغې موسکا ، ټولو نورو ته د هغې د موسېدو په شان وه ،خود دغې موسکا لیدنې په پېیر کې، رخه راپاروله.

باریس پېیر ته خورا ځانګړی درناوي کاوه خو د هغه د دغه درناوي لاندې یو ناڅرګند غم پروت و. همدې ځانګړې درناوي پېیر زوراوه. دهغه سپکاوي له امله چې درې کاله مخکې د هغې د ښځې له خوا ده ته شوی و ، ده هڅه کوله چې بیا هغه ترې کار تکرار نه شي، نو ځکه یې په ببلابېل ډول هڅه کوله چې ځان له دغه شان سپکاوي نه لرې وساتي، لومړي دا چې نور یې ځان د هغې مېړه نه ګاڼه، دویم دا چې ځان ته یې اجازه نه ورکوله، پرهغې بد ګمانه شي. ده به له ځانسره ویل: نه هغې اوس د پوهې، ادب پالنې لاره غوره کړې او د تل لپاره یې د شوقونو او عاشقۍ لاره پرېښې ده. ده به تل دا ویل شوې خبرې چې څرګنده نه وه، له کومې راپیدا شوې، له ځانسره تکرارولې. خو ددې سره سره عجبه دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه چې د خپلې ښځې د هرکليو په کوټه کې د باريس تګ راتګ چې دايمي ښه يې پيدا کړې وه، دې ډېر زوراوه او له هغه نه يې د ډېرو کړو توان اخيستې و.

په زړه کې به يې ويل: پوهېږم ولې مې له دغه ځوانه بد راځي، حال دا چې پخوا مې هغه له اندازې زيات خوښېده.

مېلمنو پېير ته، د ښه مېلمه پال، پوه د يوې پېژندل شوې ښکلې ښځې درلودونکي خورا ساده او خندا وړ مېړه په سترګه کتل... هغه هېڅوک نه خوابدي کول، مهربانه او سر به يې ګرېوان کې ښکته و، خو په دې ټوله موده کې د هغه په ګوګل او روح کې يو پېچلې او ګران کړکيچ ددې لپاره روان و، چې د ده لپاره يې ډېر رازونه سپړل، ډېر بې رخې او شکونه يې په کې راتخنول او ډېرې خوښۍ يې ورته غوړولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

پیېر د ورځني ژوند د یاددښتونو لیکلو ته دوام ورکاوه او دا هم هغه څه دي، چې هغه په خپلې کتابچې کې لیکلي و:

د نوامبر څلورویشتمه:

د سهار په اتو بجو له خوبه راپاڅېدم، یو څه وخت مې سپېځلي کتاب ولوست، بیا دفتر ته لاړم (پیېر د یوسف الکسیوویچ په سپارښتنه د ورور ګلوۍ په جرګه کې، د یوې څانګې مشري منلې وه) غرمه کورته راستون شوم او یوازې مې غرمنۍ وکړه (مېرمنې مې ډېر مېلمانه لرل، خو یو یې هم زما په زړه نه و) خواړه او څکل مې په اندازه وکړل او بیا مې له یوه کتاب نه دیو ورور لپاره ځینې مطالب راواخېستل. ماښام د ګرافینې (خپلې مېرمنې) کوټې ته ورغلم او د ښاغلي ب په اړه مې له خندا ډکه یوه کیسه ورته وکړه، خو هغه وخت مې په دې سر خلاص شو، چې د غه کیسه مې باید دلته نه وای کړي، چې ټولو له خندانه ښه وډې کلک کړي وو. په خورا آرام او نیکمرغه روح ویده کېږم، لویه خدایه مرسته راسره وکړه، چې ستا له سمې لارې نه بې لارې نه شم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱-خدایه دا توان راکړې، چې پر خپل غضب او ناآرامۍ لاسبري شم.
۲-په پرهېزګارۍ له شهوت او هوس نه ځان وساتم.
۳-له دنیایي شر او شور او کړکیچونو نه آزاد شم، خو:
الف- نه د دولتي خدمت نه د پټېدو له لارې،
ب- نه د کورنۍ له ستونزو نه د غاړه غړونې له لارې،
ج- نه له دوستانو سره د اړیکو د شلولو له لارې،
د- نه د اقتصادي چارو نه د ځان خلاصول له لارې.
د نوامبر ۲۷ مه نېټه:

له خوبه ناوخته راویښ شوم، تر ډېره وخته پورې په کټ کې اوښتم را اوښتم او ځان مې تنبلۍ ته سپارلي و. لویه خدایه مرسته راسره وکړه، توان راکړه چې ستا په غوره لاره لاړ شم. یو وخت مې د زړه له حضور او د خیال له آرامۍ نه پرته، چې باید همداسې وای، سپېڅلي کتاب ولوست. ورور، اوسوف راغي او د نړۍ د جنجالونو په اړه مو خبرې وکړې. د ټولواک د نویو طرحو په اړه راته وغږېد، غوښتل مې چې د هغو غندنه پیل کړم چې د خپل مشر استاد هغه خبرې را یادې شوې چې ویل یې: یو رښتني ماسون چې کله چوپړ ته ګمارل کېږي، باید په کړووړو کې زیارمن او په هغو چارو کې چې ده ته بلنه نه ده ورکړ شوې، بې له غږېدا یوازې په ننداریزه بڼه ګډون وکړي. خپله خوله هم کلا ده هم بلا. بیا ورونو هر یو ګ. و. او و. زما لیدو ته راغلل او د یوه نوي ورور په جذبولو خبرې وشوې. هغوی ماته د دغه ورور د منلو په غونډه کې د ویاند دنده راوسپارله. په دې چاره کې د ناتوانۍ احساس کوم او په ځان کې د دغه کار وړتیا نه وینم. بیا د اوه ۷ ستونو او د سلیمان د لمانځتون د اوو ۷ پوړونو خبره رایاده او د هغو په اړه خبرې وشوې: ۷ ګونه پوهې، ۷ فضایل، ۷ ګناهونه او د سپېڅلي روح د ۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ښښنو) خبرې وشوې. ورور خورا خوږه او تـوده وينا وکړه. د نـوي ورور غړيتوب هماغـه ماښام پـای تـه ورسېد. د لـوژ نوي پـرتمين سينګار د دغو مراسمو په بريالي رسېدو کې خورا اغېزمن و. نوی ورور باريس دروبځکوي و. لوژ ته د هغه راتګ زما په وړانديز او د هغه ويانـد هـم زه په خپله وم. په ټوله هغه موده کې چې لـه هغـه سره پـه تيـارې کـوټې کې وم، يو عجيب و غريب احساس مې پر زړه راخور و او له هغه سره سخت لاس و ګرېـوان وم. د هغـه پـه وړانـدې مـې زړه کې د کرکې يـو تـوفـان رالـوتي و او مـا هڅـه کولـه هغـه مهـار کـړم، نـو لـه دې کبلـه مـا د زړه لـه کـومې هڅـه کولـه چې هغـه د تيـارو او بـدلارې لـه منګلو وژغـورم او د رښـتيا او حقيقت لارې تـه يـې لارښوونه وکـړم. خوبيا هم د هغـه پـه اړه نـورو فکرونـو لـه مـا نـه ځان نـه لـرې کـاوه. مـا تصـور کـاوه چې زمـوږ د ورور ګلوی ټولنې تـه د هغـه راتـګ موخـه، دا وه چې هغـه ځان د لـوژ لـه غوره وګړو سره آشنا او له هغو سره نږدې پېژند ګلوی پيدا کړي. که څه هم هغه څو ځله لـه مـا پوښتنه کړې وه چې ايـا ښـاغلي ن. و. س زمـوږ د ټولنې غـړی دی او کنـه (البتـه مـا اجازه نـه لرلـه هغـه تـه دغـه معلومـات ورکړم) دغه راز تر هغه اندازې چې ما د هغه کړه وړه ليدلي و ، دا خـورا لـرې برېښـېده چې هغـه دې زمـوږ ورور ګلوی ټولنې تـه د زړه لـه کـومې درناوي ولري، ځکه هغه په بې ساري توګه د دنيـايي ښـېګڼو پـورې زړه تـړلـي و او دې تـه يـې وخـت او اراده نـه وه پـاتې چې پـه خپـل معنـوي ښېګڼو کار وکړي. که څه هم ما د هغه د صدق د نشتوالي لپاره د پـام وړ کـوم دليل نه درلود ، مګر بيا هم ماته رښتيني نه برېښېد او په ټولـه هغـه مـوده کې چې پـه تيـاره معبـد کې لـه هغـه سره يـوازې وم، داسې مـې انګېرله چې له ملنډو نه په ډکې موسکا زما خبرې اوري، نـو ځکـه مـې زړه غوښتل، هغه نرۍ څوکې توره چې په لاس کې مې وه او د ده پـر ټټـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې ابېښې وه، په رښتيا د هغه په ګوګل کې ورننباسم. وينا مې دا توان نه لاره چې خپل شک او ګمان په رښتيا د لوژ ورونو او مشر استاد ته ثرګند کړم. د نړۍ ستر معمار مرسته راسره وکړه چې د دروغو په کړوو وړو کې، د حقيقت او ايمان سپېڅلي لاره پيدا کړم.

تر دې وروسته يې په کتابچه کې درې مخونه سپين او ناليکلي پرېښي و او بيا يې دوام ورکړي و:

و ،نومي، نوي وررور د اوږدو خبرو اترو په لړ کې لاربشودنه راته وکړه چې د آنوي وررور سره خپلې اړيکې وساتم. ډېرې داسې خبرې راته ثرګندې شوې، چې ما يې وړتيا نه لرله–آدوناى–د نړۍ د هستوونکي نوم دې او الويم د ټولو چاروچلوونکې. هغه دربيم نوم چې په خوله نه ويل کېږي، هغه د کل معنا لري. له (و) نوي وررور سره خبرې او د زړه خواله مې نه يوازې زړه ته قوت او روح ته ځلا، بلکې د فضيلت په لاره کې لا پياوړي کوي. د هغه ترخنګ مې، زړه او روان کې شک نه پاتېږي، ماته د رسمي سپکو ټولنيزې پوهې او زموږ د ښوونځې د سپېڅلې او هر اړخيزې پوهې تر منځ توپير ښه ثرګند دې. بشري او ددې دنيا علوم هر څه د درک کولو لپاره څېرې او تجزيه کوي. هر څه تباه کوي، چې زده يې کړې خو زموږ د نظام سپېڅلې پوهه يووالې او وحدت ورزده کوي، هرڅه په ټولنيزه توګه پېژندونکې دي...

درې ګړنې بنسټ: يعنې د هرڅه بنسټ: ګړګړ، جيوه او مالګه.

د ګوګړ طبيعت غوړين او اورين دی.له مالګې سره د هغه ګډېدل د خپل اورين کيفت له امله په هغه کې لوږه او تنده هڅوي او د هغه برکته جيوه ځانته راکاږي او له ځانسره يې ساتي.او ددغه درې واړه يو والی ټول اجسام رامنځ ته کوي.جيوه اوبلنه ده

د دسمبر دربيمه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه او سوله

ناوخته له خوبه راپاڅېدم، سپېڅلی کتاب مې ولوست، خو بې احساسه وم. بیا له کوټې نه تالار ته لاړم، هلته مې قدم وواهه. ومې غوښتل فکر وکړم، خو خیالو مې یوه پېښه چې څلورکاله پخوا تېره شوې وه، په پرله پسې توګه زما د سترګو په وړاندې راښودله. ښاغلي دولوخوف، تر هغه دوئیله وروسته یوه ورځ په مسکو کې زه ولیدم او وې ویل، هیله لري چې د ښځې تر سفره وروسته دې اوس زړه پوره، په کرار شوی وي. ما هغه وخت هغه ته هېڅ ځواب ورنه کړ، خو اوس مې د هغې لیدنې ټولې خبرې او حالت را یاد کړل او په زړه کې مې په خورا ناولېو کلمو او زورونکو وینا وو، هغه ته خپله کرکه څرګنده کړه، یوازې هغه وخت مې د دغو خیالونو لمن پرېښوده چې ځان مې د غضب په شعلو کې ولید، خو په خپلو دې کړو هومره پښېمانه نه وم. بیا باریس دروبڅکوي راغی او ډولاډول کیسې یې پیل کړې، زه چې د هغه د راتګ له لومړي شیبې نه د زړه له کومې خوښ نه وم، د هغه د هرې خبرې په وړاندې ودرېدم، هغه ټینګار وکړ او زه په قهر شوم او آن چې سپکې سپورې مې هم ورته وویلې. هغه چوپه خوله او زه هغه وخت آرام شوم، چې نور نو ناوخته شوې وه. لویه خدایه! زه هېڅ نه شم کولې، په آرامه له هغه سره وغږېږم. آن د هغه د لیدو توان هم نه لرم، دا ټول زما د ځانستاینې پایله ده. زه ځان تر هغه نه لوړ او غوره ګڼم او همدا کار ما خورا سپکوي، ځکه هغه زما سپکې سپورې زغمي او هغو ته ځواب نه وایي. خدایه! ما ته دا توان راکړه چې د هغه په وړاندې خپل سپکاوي ته مې پام شي او داسې مې کړه وړه جوړ کړم، چې د هغه په ګټه وي. تر غرمې وروسته ویده شوم او هغه شیبه چې ویده کېدم، یو څرګند غږ مې واورېد، چې په کین غوږ کې مې وایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نن ستا ورځ ده.

خوب مې لیده، چې په تیارو کې روان یم او ناڅاپه یو ډله سپي رانه تاو برې، خو زه بې له ویرې وړاندې تلم. ناڅاپه یو کوچني سپي د کینې پښې له ښنګرې ونیولم او نه یې پرېښودم، ما هغه په سوکونو واهه او همدا چې د هغه له دارومې خپله پښه وژغورله یو بل سپي چې تر لومړني نه هغه لوی و، پر ما ټپ راودانګل. له دې نه مې هم ځان وژغوره، خو دربیم هغه چې تر دویم هغه نه، هم غټ و، دارې یې راته جینګې کړې. هغه مې په لاسونو کې راپورته کړ، هرڅومره مې چې هغه رالوړاوه، په هماغه اندازه هغه لوېده او درنېده. په همدې وخت آنوي ورور راورسېد. له لاسه یې ونیولم او له ځانسره یې بوتلم. هغه یوې ودانۍ ته وروستم، چې د ننوتلو لپاره باید له یوه نري دړې نه تېر شوي وای، ما پر هغې پښه کېښوده او هغه لاړ، دړه ماته او ولوېده. ما چې متې دیوال ته لاسونه ورسېدل، پر هغه مې د ختلو هڅه وکړه. تر ډېرو هلو ځلو نه وروسته دومره پر دېوال وروختم، چې پښې مې دد یوال یوې خواته او نور ځان مې د هغې بلې خواته ځوړند و. بیا مې مخ واړاوه او آ، نوي ورورمې ولید چې دد یوال پر سر ولاړ او ماته ښکلې لاره، ښایسته باغ او یوه پرتمینه ودانۍ راښيي. له خوبه راویښ شوم. ای لویه پروردګاره! د طبیعت ستر معماره! مرسته راسره وکړه چې د شهوت او نفس دغه سپي چې له ما نه راتاو دي، په تېره بیا د هغه وروستیني چې د ټولو پخوانیو قوت یې هم په ځان کې راټول کړی دي، له ځانه لرې کړم او مرسته راسره وکړه، چې د خواخوږۍ هغه معبد ته چې انځور یې په خوب کې راڅرګند شو، لاره پیدا کړم.

د دسامبر ۷ مه نېټه:

خوب مې لیده، چې یوسف الکسیوویچ زما کورته راغلی، زه ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشاله او غواړم تود هرکلي یې وکړم. داسې راته ښکاره شوه، چې زه له پردو خلکو سره په خبرو اترو لګیا یم او فکر مې شو چې دا کار پرهغه چندان ښه ونه لګېږي. هیله مې لرله، چې هغه ته ورنږدې او غبرګ ترې تاو کړم، خو همدا چې ورنږدې شوم، ومې لیدل چې څېره یې بدله او ځوانه شوه، هغه ما ته په کرار کرار زموږ د ټولنې د پوهنې څه وویل، خو هغه دومره په کرار دا خبرې کولې، چې ما نه شو کولای هغه په ښه توګه واورم. بیا ګواکې ټول له کوټې ووتل او له وتو سره سم یوه عجیبه پېښه وشوه، موږ په غولي ناست وو که پراته وو. هغه څه ویل او ما غوښتل هغه ته خپل احساسات څرګند کړم. بې له هغه چې د هغه خبروته غوږ ونیسم خپل زړه ته مې سرور شېوه او په خیال کې د خپل روان او هغه الهي رحمت په کتنه بوخت شوم چې خدای ما ته را په برخه کړی و. اوښکې مې په سترګو کې راماتې شوې او زه ځکه خوشاله شوم چې د هغه زما دې حالت ته پام شو. خو هغه خپلې خبرې پرې کړې او په قهر قهر یې ما ته وکتل، پاڅېد، زه وشرمېدم او ومې پوښتل، ایا دا ستا خبرې زما لپاره دي؟ بې له هغه چې هغه زما ځواب راکړي، څېره یې مهربانه شوه، بیا ناڅاپه زما د خوب کوټې ته چې یو لوی دوه کسیزه کټ په کې و، ورسېدو. هغه د کټ پر یوه څنډه وغځېد، زه له شوقه لېونی وم، هیله مې لرله چې له هغه سره مهربانه اوسم، د هغه ترڅنګ وبېده شم، داسې بربښېده چې له ما نه پوښتي: رښتیا راته ووایه ستا لویه نیمګړتیا څه ده؟ ایا خپله تر ټولو لویه نیمګړتیا پېژنې؟ فکر کوم پرې پوهېږئ! زه دې پوښتنې خورا ناآرامه کړم او ځواب مې ورکړ چې زما تر ټولو لوی عیب تنبلي ده. هغه زما خبره ونه منله، سر یې وښوراوه، زه لاپسې ناآرامه شوم او ځواب مې ورکړ: زه ستا په لارښوونه له خپلې ښځې سره ژوند کوم، خو اړیکي مو د ښځې او مېړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دي. هغه را ته وويل چې بايد خپله ښځه له خپلې مينې او خواخوږۍ نه بې برخې نه کړي. هغه د خبرو په لړ کې داسې راته وويل چې زه بايد په دې خبره پوه شوم چې دا د ده هغه دنده ده، چې بايد تر سره شي. ما ځواب ورکړ: چې زه په خپلو کړو شرمېږم او له دې خبرې سره هر څه تري تم شول، زه راويښ شوم او د سپېڅلي کتاب دا څو ټکي را ياد شول:

- هغه په ژوندکې وا او رڼا د انسان ژوند و ،رڼا په تيارو کې ځلېدله، خو تيارو هغه ونه موندله (انجيل، لومړي کتاب، څلورمه او پنځمه برخه) د يوسف الکسيوويچ ځوانه شوې څېره ځلېدلې وه. په هماغه ورځ د هغه يو ليک راورسېد. په ليک کې د کورني ژوند او په هغه کې د مېړه او ښځې د اړيکو ښه شننه او ما ته د هغو د سر ته رسولو سپارښتنه شوې وه.

د دسامبر نهم:

يو زورونکي خوب مې ليده او په رپېدونکي زړه راويښ شوم. خوب مې ليده چې ګواکې په مسکو کې يم. زه په واړه تالار کې ناست يم او يوسف الکسيوويچ د هرکليو له تالاره را روان دي، داسې مې انګېرل چې هغه بيا راژوندي شوي او زه يې هرکلي ته ور روان يم. د هغه مخ او لاسونه مې ښکل کړل. هغه را ته وويل: پام دې شو چې اوس زما څېره بدله شوې ده؟ ما هغه همداسې په غېږ کې نيولې و او د هغه څېرې ته مې کتل، داسې مې انګېرل، چې څېره يې تانده او ځوانه شوې ده، خو ويښته يې تللي او د ځان نورِ غړي يې هم بل ډول شوي دي، ګواکې هغه ته مې وويل: که ناڅاپه مې هم چېرې ليدلای وای، تاسو به مې پېژندلي وای. او په همدې شېبه کې په زړه کې وايي: ايا ما رښتيا ويلي؟ خو مې ليدل چې ناڅاپه هغه لکه مړي داسې ولوېد. بيا کرار کرار را په سد شو او له ما سره زما د کار لوېې کوټې ته راغي. هغه يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی کتاب چې پاڼه یې د الکساندري نوي کاغذ دي ګواکې ما هغه ته وویل:

-دا کتاب ما لیکلی!

هغه د سر په ښورولو زما دا خبره منې او زه کتاب پرانیزم. پر ټولو پاڼو یې ښکلې انځورونه، انځور شوي وو او داسې برېښېده چې دغه انځورونه د مینې او مین د وصال د حال انځورونه دي. داسې برېښېده چې د کتاب پر پاڼو د داسې یوې ښکلې پېغلې تصویرونه انځور شوي دي، چې ځلېدونکي رنې جامې یې اغوستې، ځان یې هم روڼ و، هغه د وریځو پلو په الوتو وه. داسې مې انګېرله چې دغه پېغله د غزلو غزله ده، داسې مې انګېرله چې زه دغه انځورونو ته په کتو سره، په ګناهونو کې ډوبېږم، خو نه شم کولای له هغو نه سترګې بل پلو وغړوم. لویه خدایه له ما سره مرسته وکړه، که زه دي په خپل حال پرېښې یم، دا به ستا خوښه وي، زه هغه ته غاړه ږدم او ورته تسلیم یم، خو که دا زما د بې لارې پایله وي، ما ته لارښوونه وکړه او دا رازده کړه چې څه او څنګه وکړم. که ما یوازې پرېږدې، زه به د فساد په څپو کې ډوب او تباه به شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

د هغـو کلونـو پـه اوږدو کـې چـې رسـتوف کـورنۍ پـه کلـي کـې اوسېده، د هغو مالي حالت ښه نه شو. سره له هغه چې نیکولای رستوف په خپله ژبه ودرېد او د یوې نوم ورکې سیمې په یو لرې کنډک کې خپل پوځي خدمت ته دوام ورکړ. کورنۍ پیسې نه لرلې. د ژوند بهېر پـه کلـي کې(اترادنیا) په تېره بیا د میتکا له خوا د چارو اداره داسې وه، چې کال پر کال د کورنۍ پورونه زیاتېدل او د دغو پورو د زیاتېدو مخنوي هم ناشوني و. زاړه گراف تـه د ژغـورنې لاره دا وه چې پـه دولت کـې کـار وکړي، نو ځکه پترزبورگ ته راستون شو، چې ځان تـه کـار پیـدا کـړي، هغه ویل دا دې لپاره چې لونړې یې د وروستي ځل لپاره خوشاله شي.

پـترزبورگ ته د رستوف د کورنۍ د راستنېدو نـه لـږه مـوده وروسـته بیرگ له ورېرې نه د واده غوښتنه وکړه او هغه سمدلاسه ومنل شوه. سـره له هغه چې د رستوف کورنۍ په مسکو کې پرته له هغـه چې پـوه شي یـا په دې اړه فکر وکړي چې کومې ډلې پورې اړه لـري، خـو پـه پـترزبورگ کې د هغوی ټولنیز دریځ ناځرگند و. په پـترزبورگ کـې، هغوی آن د هغـو کسانو لپـاره چـې دوی پـه مسـکو کـې بې لـه هـر ډول پوښـتنې پـه وریـن تندي خپلو مېلمستیا ته منل، دوی کلیوال او د خپلې تگ راتگ سیال

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بلل. د رستوف کورنۍ په پترزبورګ کې هم لکه د مسکو په شان مېلمه پاله ژوند لاره، هر ماښام به یې ډولاډول خلک په کور کې مېلمانه وو: د مسکو د اترادنیا د کلي ګاونډیان، پخواني خان او اوسني خوار له خپلو لوڼو سره، مېرمن پېیروسکایا، پېیر بېزاوخوف او د پست د اداري زوی چې په پترزبورګ کې مامور و. باریس او پېیر چې زاړه ګراف، هغه په لاره کې لیدلي وو، او په زور یې کورته راوستي وو، ډېر ژر د رستوف د کورنۍ دایمي او ځانګړي مېلمانه شول. خو بیرګ له سهاره تر بېګا پورې، لکه هغه شان چې د نویو زومانو ځانګړتیا وي، په دې کور کې و. هغه به له ګرافینې او وېرې نه تاوېده راتاوېده، او له هغو نه به یوه شېبه هم نه لرې کېده...

ځلور کاله مخکې په ختېځ آلماني بیرګ، د مسکو په یو تیاتر کې خپل یو آلماني ملګري سره مخامخ شوی و، خو بیرګ په هماغه کتنه کې هغه ته وېره رستوف ورښودلې وه او په آلماني یې هغه ته ویلي و:

-هغه وینې، هغه به زما ښځه وي.

او له هماغه وخت یې پرېکړه وکوله، چې هغې پسې ریباران ولېږي او هغې سره واده وکړي. دوی په پترزبورګ کې د رستوف د کورنۍ او خپل دریځ په پام کې نیولو، ځانته وویل: ددې وخت رارسېدلی دی چې هغه وغواړي.

د بیرګ ریباران د رستوف کورنۍ ځکه حیران کړي و چې هغوی ویل چې څنګه یو نوم ورکي لیفلانډي (په لیتویا کې یوه سیمه ده) ځانته دا حق ورکوي، د ګرافینې رستوفې نه د واده غوښتنه وکړي. خو د بیرګ سادګۍ او پاک زړه توب د رستوف کورنۍ په دې قانع کړه چې ووایي، که دې خپله له وېرې سره خپل واده غوره ګڼي او پر خپلې غوښتنې ډاډمن دي، دی حق لري چې دا واده وکړي او دا واده به یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوره واده وي...

له کوژدې نه یوه میاشت تېره وه او یوه اونۍ واده ته پاتې وه، خو د رستوف کورنۍ د ولور له ستونزې سره مخامخ و. (په روسیه کې، په تېره بیا پخوا هره کورنۍ په واده کې خپلې لور ته زښت زیات شیان او پیسې ورکولې)... څو ورځې واده ته پاتې وې چې یوه ورځ بیرګ سهار وختي د خپل خسر زاړه ګراف کوټې ته راغي، په داسې حال کې چې خوږه موسکا یې پرشونډو خوره وه، له هغه نه یې وپوښتل:

-د وبرې جهېز به څومره وي؟

ګراف ددې پوښتنې نه سرسام شوی و، خو بیا یې هم ځان ورک نه کړ او وې ویل:

-سودا مه وهه، تا به خوشاله کړو...

مګر بیرګ هماغې موسکا پرشونډو دوام ورکړ: که په ډاګه پوه نه شي، څومره روپۍ ترلاسه کوي او یو څه یې مخکې له مخکې وانخلي، کېدای شي له واده کولو تېر شي...

ګراف چې نه غوښتل ډېر وغږېږي، وویل: اتیا زره روبله به وي...

بیرګ هماغه موسکا پرشونډو، د ګراف اوږې ښکل کړې او وې ویل:

-تاسو نه ډېره مننه کوم،

خو دد پرش زره روبله پرته نه شي کولای نوي ژوند پیل کړي. بیا یې زیاته کړه:

-ښاغلیه ګرافه ! لږ ترلږه شل زره روبله اوس او شپېته زره بیا وروسته.

ګراف په چټکه او جورجر وویل: ښه ده، ښه ده شل زره اوس درکوم، او اتیا زره بیا وروسته درته برابروم. راشه راشه مچ مې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

۱۸۰۹ کال او ناتاشا د شپاړلسو کلونو وه. دا هماغه کال و چې څلورکاله مخکې ناتاشې له باریس سره د لومړني مچې نه وروسته، د ګوتو په څوکو هغه د رارسېدو شېبې شمېرلې وې. له هغه مچې نه وروسته دې هېڅکله باریس نه و لیدلي. هر وار به چې د مور یا سونیا په مخکې د باریس په اړه خبره یاده شوه، هغې به په ډاګه داسې، چې ګواکې هر څه پای ته رسېدلي دي، ویل چې هر څه چې پخوا شوي، شوي دي، هغه ټولې د ماشومتوب خبرې وې، هغه په یادولو نه ارزي او ټولې هېرې شوي دي. خو د زړه په تل کې دغې وعده او ژبې چې دې له باریس سره کړې، دا مهمه نه وه چې ټوکه وه که رښتیا، دا ډېره زوروله.

باریس چې ۱۸۰۵ کال کې له مسکو نه پوځ ته لاړ، د هغه اړیکي د رستوف له کورنۍ سره شلېدلي و، هغه څو وار مسکو ته راغلي وو او آن د اترادینا سېمې نه نېږدې، چې د ناتاشا کورنۍ په کې اوسېدله، تېر شوي و، خو یو وار هم د هغو کورته نه و ورننوتلي.

ناتاشا به کله تصور کاوه چې کېدای شي باریس نه غواړي، هغه ووینې او ددې دغه خیال به لا هغو غمجنو خبرو پسې قوي کړ، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددوی د کور مشرانو به باریس پسې کولې.

ناتاشې به د دغو خبرو تر اورېدو وروسته ویل:

- زموږ په زمانه کې څوک نه پخواني ملګري یادوي او نه یې غم خوري.

انامیخایلوفنا هم په دې وروستیو وختو کې د رستوف دوی کره، ډېر کمه راتله، ځان یې ډېره غوره ګاڼه او هر وار به یې د خدای شکر کاوه او په ډېره غوره ژبه به یې، د خپل زوی د ښېګڼو او په پوځ کې د غوره ځای د موندلو په اړه خبرې کولې. خو ددې ټولو خبرو سره سره، کله چې د رستوف کورنۍ په سن پترزبورګ کې مېشت شوه، باریس د هغو دیدن ته ورغی.

د هغو کورته د ده ورتګ بې له ګېڼې او پرېښانۍ نه و. د ناتاشې یادونه د باریس لپاره تر ټولو غوره شاعرانه یادونه وه. خو سره له هغه هم هغه ټینګه پرېکړه کړې وه، چې هغې او د هغې خپلو خپلوانو ته په ډاګه دا ووایي، چې د ماشومتوب د وختونو وعدې نه د ده او نه د ناتاشې لپاره کومه د پور خبره نه ده. هغه په ټولنه کې ځانته غوره دریځ موندلي و او له ګراف بېزاوخوف سره یې د پېژند ګلوۍ له برکته، د اعیانو په منځ کې هم نوم ګټلي او د لویو چارواکو سره یې اړیکي پیدا کړي و... نو له دې کبله یې ښه راتلونکي بې تر مخې، په ښو خیالونو کې ډوب او داسې یې په زړه کې ریبل او کرل چې د پترزبورګ له یوې بډایې پېغلې سره واده وکړي. او دا خیالونه په آسانۍ کېدای شول عملي شي. کله چې باریس د رستوف د کور د هرکلیو کوټې ته ورننوت، ناتاشه خپلې کوټې کې وه. ناتاشه د هغه د راتګ د خبر په اورېدو تکه سره شوه، یوه ساده خوږه موسکا یې پرشونډو خوره او څه کم په منډه د هرکلو کوټې ته ورغله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باریس هغه څلور کاله مخکې لیدلې ناتاشه چې لنډ کمیس یې اغوستی، تور یې سترګې یې د کړۍ کړۍ جړو کوڅو لاندې ځلېدې، ده ته آشنا ماشوم، د له ناهیلۍ ساده موسکا به یې پرشونډو خوره و، په خیالو کې تصورو له، خو کله چې اوس هغه د هرکلو کوټې ته راننوته، د هغو ځانګړتیاوو نه هېڅ پاتې نه و، باریس د هغې د دغې بلې ناتاشې په لیدو له حیرته ګېنګې واخېست او څېره یې بل ډول شوه... د باریس دغې ګېنګې او د څېرې بدلون ناتاشا لا پسې خوشاله کړه. ناتاشې ورپورښتل:

- څنګه؟ د خپل ماشومتوب د اور ټوټه نه پېژنې.

باریس د هغې لاس ښکل کړ او وې ویل: په هغې کې راغلي بدلون، دي حیران کړي، څه ښکلا! څومره ښکلې شوې یې.

د ناتاشې ځلېدونکو سترګو ځواب ورکړ: تا څه غوښتل؟ هغه ورپورښتل:

- پلار مې، پلار مې زوړ شوی که څنګه؟

ناتاشا پرته له هغه چې د باریس او خپلې مور په خبرو کې ورګډه شي، په پټه خوله د خپل ماشومتوب نامزد (چنغول) ته داسې ځیر وه، چې تا به ویل غواړي، هغه غواړي د هغه ټولې ځانګړتیاوې جلا جلا وپېژني. باریس د هغې د دغې پرله پسې پرغلیز خو مینه ناک غلچک ټول اغېز احساساوه او کله ناکله به ده هم، هغې ته وروکتل.

د باریس دریشي، د بوټو وسپنیزې پوندې، نکټایي او څنې ټول او ټول د ورځې له وروستي دود سره برابر او د پام وړ و. ناتاشا په یوه غلچک دا ټول ولیدل. باریس په یو څنګ پر لاس لرونکي څوکۍ د مشرې ګرافینې خواته ناست، په ښي لاس یې د کین لاس د خورا پاک دستکش کونځې آو ارولې او په ښکلو او خورا پام په یو بل اېښودل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو یو شونډو یې د پترزبورگ د پېژندل شو یو بډایانو د ورځني ژوند، چارو او بنډارونو په اړه خبرې کولې.

ناتاشا داسې احساس کړه چې ځینې دا خبرې کېدای شي رښتیا نه وي.

هغه د دغې کتنې ترپایه پورې پټه خوله ناسته وه او تر سترگو لاندې یې هغه ته کتل. باریس د هغې دغه کتل احساسول او شېبه په شېبه ناآرامه کېده. ده هم پرله پسې هغې ته ورکتل او په وینا کې به یې دمه کېدل یې لاپسې زیاتېده. له لسو دقیقو نه زیات کېنناست، پاڅېد او مخه ښه یې وکړه... باریس په همدې لومړنې کتنه کې په دې پوه شو چې ناتاشا د پخوا په شان زړه راښکونکې ده، خو دې باید د دغې کوډ گرې ښکلا دوکه نه شي، ځکه له هغې سره واده، چې اوس یوه بې وزله نجلۍ وه، د ځان د راتلونکې برباد ول و. هغه د پخوانیو اړیکو پر بنسټ واده کول یو ناسپېڅلي کار وگاڼه، نو پرېکړه یې وکړه چې له ناتاشې سره ونه گوري. خو د دې ټولو خبرو سره سره ځو ورځې وروسته، دی بیا د هغو کور ته ورغی او دغه راتگ څو واره تکرار شو. هغه به د شپې تر ناوخته د هغو کره پاتې کېده. له ځانسره به یې ویل چې باید له ناتاشې سره جلا وگوري، خپل اړیکي یې هغې سره څرگند کړي، ځکه دی خپله هم بې وزلی و او ناتاشا به دغه شان خوار ته څوک ورنه کړي. هغه په دې نه بریالي کېده، چې دغه کتنه وکړي، ځکه په دې شرمېده چې په دې اړه له هغې سره وغږېږي. ورځ تر ورځې دغو خیالونو ده ته کړکیچنه ښه پیدا کوله. مشرې گرافینې او سونیا بیا تصورکاوه چې ناتاشا د پخوا په شان پر باریس مینه او هغه شعرونه چې د باریس خوښېږي، هغه ورته وایي، خپله کتابچه ورښیي او له هغه نه غواړي یو څه د ښې په ښه په کې ولیکي. هغې هغه ته وخت نه ورکاوه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوانيو وختونو رایاد کړي او داسې يې ښودله چې اوسني وختونه تر هر بل وخته خوندور، ښه او ښکلي دي. باریس هره ورځ تکل کاوه چې هغه ته څه ووايي، خو د هغې په لیدو به دومره په خیالونو او کې ډوب شو او ګېنې ـ به واخېست، چې هر څه به يې له یاده وتل او پرته له هغه چې څه ووايي، ببرته به لاړ. خپله به هم نه پوهېده چې څه غواړي، څه کوي او په پای کې به چېرې دروميي. سره له هغه چې هره ورځ د مېرمن بېزاوخوف (ایلن) له پلوه ده ته ګیله ډوله یاددښتونه رارسېدل، خو دي د هغې کور ته نور نه ورته او خپله ټوله ورځ به يې د رستوف په کور کې تېروله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

یوه ورځ ماښام، کله چې مشرې ګرافينه په زګيروزګيرو، اسويلو اسويلو، خولۍ پر سر، د خوب په کالېو کې، يو منګل سپين ويښته د هغې له خولۍ نه راوتلي، په سجده پرته په دعا او خدای ته په زاريو لګيا وه، د کوټې د دروازې غږ شو، ناتاشا دې په ورته د خوب جامې په ځان، بې جورابو، پستې څپلکې په پښو، په کاغذ کې کړې کړې ځنې مروړلې، راننوته. ګرافينې مخ وروااړاوه، تندي يې تريو، او خپله وروستۍ دعايې پای ته ورسوله: ايا دا کټ به زما تابوت وي؟ خو د هغه د دعا خلوص او ښه نيت ګډوډ شو. ناتاشا چې په تلوار او ګبنې خپله مور په دعا اخته وليدله، ناڅاپه له منډو پاتې شوه، کښناسته، ګونډې يې ووهلې، ګواکې د خپلې ملامتۍ په اړه يې خبرې پيل کړې. همدا چې پوه شوه چې مور يې لا په دعا اخته ده، د پښو په څوکو څوکو کټ ته نبږدې شوه، خپلې ښکلې پښې يې يو پر بل وسولولې او خپلې آرامې څپلکې يې له پښو راوويستې او هماغه کټ ته يې چې مور يې ډاربده، تابوت يې نه وي، ورودانګل. دغه د بيرک تلتک يو لوړ کټ و چې د زانو د ناليو (بښو) نه يوه جوړه شوې پريړه برستن او پنځه دانې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بېلابېلو اندازو سرو بېږدي پرې پراته و. ناتاشې ورو د انګل، بړستن لاندې ننوته، دد پوال خوا ته وروغړېده، ځان يې ښه پر ځای کړ، پښې يې راټولې، ځنګنونه يې تټر پلو راټول کړل او لغتې يې وهلې، له خندا تکه شنه وه، سر يې کله له بړستنې لاندې ننوېسته، کله راويسته او مور ته به يې ورکتل. ګرافينې دد عا تر پای ته رسېدو وروسته، په تريو تندي او ځير ځير کتو د کټ خوا ته ورغله، خو همدا چې وې ليدل چې ناتاشې سر تر بړستن لاندې پټ کړي دي، د هغې پر شونډو د خواخوږۍ نرمه موسکا خوره شوه او وې ويل:

- نو دلته د څه لپاره راغلې يې؟

ناتاشا وويل:

- مورې، اجازه ده، چې وغړېږم، آ؟

لاسونه يې د مور له غاړې تاو کړل، په غاړه يې هغه مچ کړه او وې ويل:

- يوه هم په غاړه، دا يو هم بله. او بيا نور يې...

مور د سرو بېږدو ترمنځ کېناسته او وې ويل:

- ښه نن به څه راته ووايې؟

شپه به په تمه شوه چې ناتاشه واورې راواورې، ځان تربړستنې لاندې برابر، لاسونه له هغې نه را د باندې او ځان خبروته جوړ کړي. له مور سره د ناتاشا دغه ماخوستنۍ کتنې چې له کلوب نه د پلار تر راستنېدو پورې يط دوام کاوه، د مور او لور تر ټولو نه غوره او زړه خوښوونکي کتنې وې.

- نن شپه بيا څه راته وايې، زه غواړم تا ته ووايم...

ناتاشې خولې ته لاس ونيو او په ترخه ژبې يې وويل:

- د باريس په هکله... پوهېږم... زه هم د همدې لپاره راغلې يم. مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایه، زه پوهېږم. نه، نه ووایه، ووایه.

هغې د مور له خولې نه لاس رانښکته کړ:

- مورجانې ووایه، هغه خورا مهربانه دی، کنه؟

- ناتاشا ! ته شپاړلس کلنه یې، زه چې ستا په منګ وم، واده مې کړی و. ته وایې باریس مهربان دی؟ هو، هغه ډېر مهربانه دی، ما ته هم لکه زوی داسې ګران دی، مګر ته څه غواړې؟ ته څه فکر کوې؟ تا هغه چور سرسام کړی دی، زه خو یې وینم...

ګرافینې چې دا وویل، خپلې لور ته یې وکتل. ناتاشا لکه نرۍ، بې خوځېدا ، اوږده غځېدلې وه او سترګې یې مخامخ، له سره رنګه لرګي نه جوړ هغه ابوالهول(   ) ته ګنډلې وې، چې د کټ پر یوې څنډې تراشل شوی و. هغې داسې کتل، چې ګرافینه د هغې د مخ یوازې یو پلو لیدای شو. د هغې څېره داسې په خیالو کې ډوبه او داسې په چرت کې وه، چې ګرافینې یې حیرانه کړې وه. ناتاشا د مور خبروته غوږ غوږ او فکر یې کاوه:

- ښه، نور نو بیا څه؟

- تا هغه سرسام کړی دی، ولې؟ ته له هغه څه غواړې؟ ته خو خپله پوهېږې، چې ښځه کېدای یې نه شې.

ناتاشا پرته له هغه چې وخوځېږي، وې ویل:

- ولې نه شم کېدای؟

- له دې کبله چې هغه ډېر ځوان دی، له دې کبله چې هغه بې وزلی دی، له دې کبله چې هغه زموږ خپلوان دی او له دې کبله چې هغه تا ته ګران نه دی.

- ته څه پوهېږې، چې راته ګران نه دی؟

- زه پوهېږم، دا ښه کار نه دي، د زړه سرې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا وویل:

- که زه وغواړم...

ګرافینې وویل:

- پرېږده، پرېږده اپلتې مه غړوه.

- که زه وغواړم...

- ناتاشا زه رښتیا وایم او ته...

ناتاشا پرېښوده چې مور یې خبره پای ته ورسوي، د ګرافینې لوی لاس یې ځان خواته رانېږدې او مچ یې کړ. بیا یې د هغې د لاس رغوي او بیا شا واړاوه، راواړاوه او د هغې د ګوتو بندونه یې مچول. بیا یې د هغې د ګوتو منځ، بیا له سره د ګوتو بندونه او په کرار کرار یې له هرې مچې سره میاشتې شمېرلې:

- جنوري، فبروري، مارچ، اپریل، مې...

د مچو، مچو په منځ کې مورته ځیر شوه، هغې ته یې وکتل او وې ویل:

- مورجانې، وغږېږئ، ولې چوپه شوې؟ تاسو ویل چې...

هغې مورته چې په خورا مینه ناک او مهربانۍ لورته ځیر او له ډېرې خواخوږۍ نه یې هرڅه هېر کړي و، په حیرانۍ کتل.

- ګوره، ګرانې! ستا دغه نازونه، ښه پای نه لري، ټول خو ستاسو د ماشومتوب نه خبر نه دي، کله چې خلک ستاسو دغه شان نېږدیوالي ویني، ښایي هغو نورو ځوانانو ته زښته بد وبریښي چې زموږ کورته ځي راځي، خو له ټولو نه لا بده خبره دا ده چې ته هغه هسې بې ځایه زوروې. کېدای شي، هغه ځانته کومه بدایه نجلۍ پیدا کړې وي او اوس هغه ستا نازونو سرسام او لېونی کړی دی.

- لېونی کړی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ما د ترور يو زوی درلود ، زه دې له هغه سره پرتله کوم...
- زه هغه پېژنم- کيريل ايوانوويچ يادوې ! نو هغه خو زوړ دی...
- هغه تل زوړ نه و ! زه غواړم،له باريس سره وغږېږم او لـه هغـه هيلـه وکړم چې هغه نور داسې زيات زمونږ کورته را نه شي...
- ولې؟ که زړه يې کېږي، ولې رانه شي؟
- ځکه زه پوهېږم، چې دغه چارې ښه پای نه لري.
- ته څه وايې؟ ته څه پوهېږې، چې ښه پـای نـه لـري، تاسو بـه څـه نـه وايې، دا څه خبرې دي !

د ناتاشـا خبـرې او دغږېـدا ژبـه، دهغـه چـا ژبـې تـه پـاتې کېـده، چـې ګواکې له هغې هغه څه اخيستل کېږي، چې دده خپل دي، هغې وويل:

- ښه، واده نه ورسره کوم، خو پرېږده کـه خوښېږي يـې، راځـي دي، ځومره چې راځي، راځي دې. دا يې وويل، وموسېده، مورتـه يـې وکتـل، او بيا يې وويل: واده نه ورسره کوم، هسې که راځي.
- پوه نه شوم، هسې يې څنګه وې؟ ګرانې !
- همداسې، نو څه پروا لري که واده ورسره ونه کړم.
- همداسې، همداسې، دا همداسې يې لا څه معنا لري.

مشرې ګرافينې دا خبرې ځو وار تکرار کړې، ناځاپـه پـه خنـدا شـوه، خو خندا يې که څه هم ټوله له خواخوږۍ نه ډکه وه، مگر بيـا هـم رپېـدله. ناتاشې چغه کړل: بس کړه، کوم ځای يې د خندا وړ دي؟ ګوره وګـوره، ټول کټ رېږدي ! ځومره ته ماته ورته يې، ما غوندې د خپلـې خنـدا مخـه نيولی نه شې...صبر وکړه...د مور دواړه لاسونه يې راونيـول، د يـوه لاس يوه وړه ګوته يې ښکل کړه او وې ويل:

- جون...

او بيا يې د مور د نورو ګوتو پـه شمېرلو د مياشتو د نومونو يـادولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دوام ورکړ: جولای، اګست او د بل لاس، ګوتې.هغې خپلو خبرو ته دوام ورکړ:

- ګوره موري هغه ډېر مېين دی؟ هغه ډېر مهربان، ډېر مهربان دی، خو هغه زما هيڅ نه خوښېږي، هغه د خوړنتون د ساعت په څېر نری دی... تا ته وايم، دې ته دې پام شوی دی؟ نری، خړ رنګی، خو روښانه دی...

ګرافينې وويل:

- دا څه اپلتې غږوې؟

ناتاشې دوام ورکړ:

- رښتيا ته نه پوهېږې، که نيکولای جان وای هرومرو پوهېده... لکه د بېزاو خوف په څېر خواشينی او غمجن دی، هغه خوار زار برېښي...

ګرافينې په موسېدو موسېدو وويل:

- او ته هغه ته نازونه کوې.

- نه، هغه فراماسوني دی. هغه خورا ښه سړی دی...

د ګراف غږ د دروازې له شانه واورېدل شو، چې وې ويل:

- ګرانې ګرافينې! ته لا وېده شوې نه يې؟ ناتاشې له کټه ودانګل، خپلې څپلکې يې واخيستې، لوڅي پښې منډې کړې او خپلې کوټې ته لاړه. هغه تر ډېرو پورې وينه پاتې شوه. هغه په دې حيرت کې وه، چې ولې څوک په هغه څه نه پوهېږي، چې دا پرې پوهېږي.

سونيا او د هغې له سره تاو شوي کوځيو ته يې وکتل، چې لکه د پيشو په شان په خپلو څنګلو کې ډوبه وېده وه او وې ويل: سونيا! نه، هغه چېرې په دې خبرو پوهېږي! هغه په نيکولای جان مينه شوې او له دې مينې پرته د بل څه په خيال کې نه ده. مور خو بالکل نه پوهېږي، زه هم عجيبه هوښياره او څيرکه نجلۍ يم! هغه ځان ته غږېدا پيل کړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خيالونو کې يې خپلې خبرې د يوه هوښيار او آن خورا هوښيار سړي له خولې کولې او ويل يې:

- چې څه بې ساري او زړه راښکونکې ده (ځان يې ښوده) څومره ځيرکه او مالګينه ده. ډېره مهربانه، په بې ساري ډول هوښياره، ښه لامبي، په آس ښه سورلۍ کوي او څه غږ لري! کولای شو ووايو، کوډګر او حيرت ښونکي غږ لري! د کروبيني (ايتالوی موزيکانت) د اوپرا څو کرښې يې چې ډېرې خوښېدې را يادې او تکرار کړې، بيا يې کټ ته ورودانګل او له دې کبله يې پرځان وخندل، چې فکر کاوه سمدلاسه به ويده شي. وې خندل او دونياشا ته يې ورغږ کړ چې شمعه مړه کړي. دونياشا له کوټې وتلې نه وه، چې ناتاشا بيا بلې دنيا، د خوب دنيا ته، لانيکمرغې دنيا ته، چې هر څه په کې داسې آسانه او لاس ته راوړونکي و، لکه دا ربتيني دنيا، ته لاړه، نه يوازې تر دې نه غوره، بلکې چور بل ډول وه.

بله ورځ مشرې ګرافينې باريس را وغوښت، له هغه سره يې خبرې وکړې او له هغه ورځې نه وروسته بيا هغه د رستوفيانو کور ته رانغې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

د دسامبر ۳۱ او د ۱۸۱۰ کال د نوي کال شپه وه او په همدې ویاړ د دویمې کاترینې د یوه غوره مخور په کور کې د نڅا یو بنډار جوړ و. ټاکل شوې وه، چې ټولواک او بهرني ډیپلوماتان هم په دې بنډار کې ګډون وکړي.

ددې سړي کور، د نوا د ساحل پر غاړه په انګریزي واټ کې بې شمېره څراغونو پرتمین کړی و. د دغه کور د دهلیزونو مخه په سرو څراغونه رڼا شوې او هلته پولېس ولاړ و. نه یوازې پولیس، بلکې د هغو مشران او په لسګونه افسران هم څارنې ته ګمارل شوي وو. سینګار شوې او نوې جامې اغوستې ښځې او نارینه، له ګاډیو او کراچیو رابښکته کېدل او په چټکۍ ورانده تلل.

هر وار به چې کومه نوې ګاډۍ راورسېده، خلکو به پر هغه یرغل وروړ او خولۍ به یې وویستلې (روسان د درناوي په نښه خولۍ له سره جګه وي). یو چا وپوښتل:

-ټولواک دی؟

ځواب به یې واورېدل شو: نه وزیر... شهزاده... نه سفیر دی. ولې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولۍ ښکې يې نه وينئ؟

د خلکو له منځه يو تن داسې و چې تر ټولو نورو يې ښکلي کالي اغوستي و، او ظاهراً داسې بربښېده چې دی ټول پېژني او د دې زمانې ټول مخور يې په نامه يادول.

د نڅا دغه بنډار ته رابلل شويو مېلمنو له څلورو نه درې برخې هغه رارسېدلي و، خو د رستوف کورنۍ چې د مېلمستيا ته رابلل شوې وه، لا په ډېر تلوار د کالو په اغوستو لګيا وو...

ماريا ايګناتي يونا پرونسکايا، د ګراف رستوف د کورنۍ پخواني دوسته، چې ژېړ بخونې څېره او ډنګره ونه يې درلوده، په پخواني دربار کې د مينځيتوب دنده لرله، تکل لاره له دوی سره دغې مېلمستيا ته لاړه شي، د پترزبورګ د مخورو په دغې بنډار کې د هغوی لارښود واوسي، ځکه دوی د پترزبورګ په ښار کې کليوال بلل کېدل.

د ماخوستن په لسو بجو، د رستوف کورنۍ بايد تافريچسکي باغ ته نېږدې، د هغې مخورې مينځې کورته ورشي، خو پنځه دقيقې لسو ته پاتې وې، مګر د رستوف لوڼو لا خپله جامې نه وې اغوستې.

دا لومړي ځل و چې ناتاشا په خپل ژوند کې د نڅا يوې داسې مېلمستيا ته تلله. هغه په هغې ورځ د سهار په اتو بجو له خوبه راپاڅېدلې وه، او ټوله ورځ يې دغې مېلمستيا ته د چمتووالي په ګبنۍ او تلوار په تبه تېره کړې وه. دغه ټولې هلې ځلې د دې لپاره وې، چې هغوی ټول، مور، سونيا او دا خورا ښکلي کالي واغوندي. سونيا او مور، هر څه د ناتاشا خوښې ته پريښې وې. ګرافينې بايد د مخمل کميس اغوستی وای او ناتاشا او سونيا به ګلابي رنګه وريښمين کميسونه چې پر ملا يې د ګلو غوټې او پر سر يې اطلس پروت و، واغوندي. ټاکل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وه، چې دوی خپلې ځنې په يوناني دود سينګار کړي.

ټولې غوره چارې تر سره شوې وې، پښې، لاسونه، غاړې او غوږونه ټول او ټول په خورا ځير، هغه شان چې نڅا ته د تګ لپاره وي، مينځل شوې او عطر و پودر وهلي شوي و. وريښمينې جورابې او په اطلسو کې مروړل شوي بوټونه په پښو شوي وو. د ځنو پوره سينګار نېږدې شوي وو، سونيا او ګرافينې، جامې هم اغوستې وې، خو ناتاشا چې د ټولو غم يې خوړ خپلې چارې لا پوره کړې نه وې، هغه لا د هينداري مخې ته ناسته وه... سونيا چې جامې اغوستې وې د کوټې په منځ کې ولاړه وه...

د ګرافينې غږ پورته شو:

- څه وخت به چمتو شئ، لس بجې کېدونکي دي.

- سمدلاسه سمدلاسه مورې، تاسو چمتو ياستئ؟

- يوازې په خولۍ کې څو ستنې وهم.

ناتاشې چغه کړه: صبر وکړئ، تاسو نه پرې پوهېږئ، صبر وکړئ زه به درشم.

- لس بجې شوې.

او د ناتاشا د ځنو ترسينګارولو وروسته، د جامو اغوستل پيل کړل، سر يې لا د کميس نه وتلی نه و، چې پلار يې ور راپرانست، خو له هغې چغه شوه:

-پلاره يوه شېبه، يوه شېبه! او سونيا دروازه بېرته پورې کړه...

ناتاشا څو ګامه شا ته لاړه، له لويې ديوالي هينداري نه لږ لرې شوه، ځان ته يې وکتل...

په دې وخت کې پلار په کرارو ګامونو راننوت. خولۍ په سر او بخملي ډوله کميس يې اغوستي و. هغه چغه کړل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ګورئ! زما ښکلا وګورئ! تر تاسو ټولو نه ښکلې ښکاري! هغه غوښتل چې له هغې نه غېږه تاو کړي، خو هغې له هغه ځان وژغوره چې جامې يې ګونځې نه شي...

بالاخره لس بجې او پنځلس دقيقې وې، چې په ګاډۍ کې سپاره شول او د تاوريچسکي د کلي پلو وخوځېدل. هغه زړه بوډۍ، پخواني درباري مينځه پيرونسکايا چمتو دوی ته سترګه په لار وه. هغې د خپل زړښت له نابشکليتوب سره سره بيا هم، دې بنداړ ته هماغه شان چمتووالي کاوه، لکه د رستوف د پېغلو په شان. خو توپير يې په دې کې و چې نه په ګبنهې (د رستوف لونې په تلوار عادت وې) هغې هم خپلې ډنګر غړي مينځلي، عطر او پودر يې وهلي... او نور.

د رستوف د کورنۍ ټولو غړو د هغې د ذوق او عطرو پوډرو ستاينه وکړه او له دې ډاره چې څڼې، اوربلونه او کالي يې خراب نه شي، د شپې په يوولسو بجو ګاډۍ ته وختل او د مېلمستيا پلو وخوځېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

ناتاشا د هغې ورځې له سهاره آن یو شېبه هم نه وه اوزګاره شوې چې د هغه څه په اړه فکر وکړي چې دې ته سترګې په لاره و.
په هغې سړې او لمدې هوا ، په هغې ټکان خوړونکې ګاډۍ کې، په یوې تیارې ګوښه کې هغې، هغه څه په خیال کې تصوروول، چې په دغه ځلېدونکي تالار کې، د لومړي ځل لپاره د نڅا په دغه بنډار کې، دې ته سترګه په لاره و. هغې په خیال کې موسیقي اورېده، نڅاوې او د خلکو له خوا پر ټولواک د ګلو باران لیده. د پترزبورګ ښکلي او زړه راښکوونکي ځوانان، هوکې هر هغه چې خیال ته ورتلل په کوډګره ښه ښکلي او ددې لپاره نه منونکي وو. کله چې د مېلمستیا تالار ته پر سرو قالینو فرش شوې لاره، ووهله د هلیز ته ورسېده، دروازې ته ورننوته، خپل نرى کوټ یې وویست او له سونیا سره په ګډه د مور په وړاندې د ګلو په منځ کې پر پرتو رڼا شویو زینوو پورته لاړه، لږ څه یې زړه ته ورولوېده، چې څه به ګوري او څه به کېږي. په همدې شېبه کې پوه شوه چې د نڅا په محفل کې باید څنګه واوسي، نو له همدې کبله یې خپل کړه وړه ځکه شاهانه وزمه کړل چې تصور یې کاوه یوه اصیله پېغله په دغو شان محافلو کې باید همداسې وي. هغې داسې احساس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه چې په سترګو يې يوه نرۍ توره پرده راخوره ده، هرڅه يې ترمخې تت شوي و، زړه يې په بې ساري توګه رپېده... له ډېرې ګڼې نېږدې وه، چې سرسامه او بېسده شي. د زړه له کومې او په ټول توان يې هڅه کوله، چې خپل دغه حالت له نورو پټ وساتي او دا خورا ښه حالت او کړه وړه چې دي ته ښه برېښېده. ددوی ترمخې او تر شا نورو مېلمنو هم د مېلمستيا نوې جامې اغوستې وې او ددوی په شان په کراره سره بنګېدل او مخې ته روان وو. هغه هينداري چې د زينو څنګ ته کتارو کې لګېدلې وې، د سپينو، شنو او ګلابي کالېو مېرمنې او پېغلې او د هغو په بربنډه غاړو او مړوندونو کې پراته غمي، مرغلرې او نورې ګاڼې لا پسې ځرګندې ښودلې.

ناتاشا هينداروته کتل او د هغو هندارو په زړه کې يې د راخورېدونکو تصويرونو په منځ کې نه شو کولای، د نورو ښځو په منځ کې خپل تصوير پيدا کړي. ټول د رڼا او ځلا په يوه ځلېدونکي کاروان کې سره ګډوډ شوي وو. همدا چې تالار ته ننوتل د مېلمنو د غړېدا، ګامونو، سلامونو او سترې مشئ يو ډول ګڼه ګوڼې او بنګهارې، د هغې سر وروګرځاوه او د تالار د څراغونو خورا زورورې ځلېدا د هغې سترګې ورتتې کړې. کوربه او د هغه مېرمن، چې له نيم ساعت راهيسې د تالار په وره کې هرکلي ته ولاړ و، ټولو رارسېدونکو مېلمنو ته يې دغه څو ټکي په يو ډول هر مېلمه ته جلا جلا ويل چې «هرکله، ستاسو په ليدو خوشاله يو» دوی او ميرمن پيرونسکايا ته يې هم دغه شان هرکلی ووايه. دوو پېغلو چې سپينې جامې يې اغوستې وې او خپلې تورې څڼې يې په سرو ګلانو سينګار کړې وې، د خپلو ځنګنو په لړ خمېدو سره درناوي وکړ. خو د کوربنې سترګې د هغې له ارادې پرته د ناتاشا ښکلا ته وروا وښتې. هغې ته يې کتل او پر يوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسمي موسکا يې چې هر مېلمه ته يې وربښله، لږ ځانګړتيا ورزياته کړه او ناتاشا ته يې وروبښله، کېداى شي ناتاشا ته ددې موسکا په ليدو د خپل پېغلتوب لومړنۍ نه هېرېدونکې ورځې او د هغه وختونو د نڅاګانو لومړنی بنډار وريادشوې وي. د کورښې سترګې هم هغه ځارله او له خپل خاوند نه يې وپوښتل: کومه يوه يې لور ده. او د خپلو ګوتو سرونه يې ښکل کړل او وې ويل: څومره زړه راښکوونکې ده.

د تالار دروازې ته نږدې په لويه ګڼه ګوڼه کې خلک سره ولاړ او د ټولواک راتګ ته يې سترګې ځارلې. ګرافينه په لومړۍ کتار کې ودرېده. ناتاشا د څو تنو غږونه چې ددې په لټه کې و، اورېدل او د هغو غلچکونه يې ځان پلو احساسول. هغه په دې پوه شوه چې ددې پسې لټونکي او دې ته پام، د هغو کسانو دي، چې دا يې خوښه شوې او دغه حالت دا لږه آرامه کړه، له ځانسره يې وويل: زياتره موږ ته ورته دي، له موږ نه بدتره هم شته.

پيرونسکايا په محفل کې يو مخور، ګرافينې ته وروپېژاند. هغې، هغه سړي ته چې کړې کړې ګڼ سپين ويښته يې لرل، اشاره وکړه او وې ويل: هغه د هالند سفير دي. بيا يې ايلن ته چې تالار ته راننوته، هغې ته وروښوده او وې ويل:

- دا هم د پترزبورګ ټولواکه ده، مېرمن بيزاوخوف!

- څومره ښکلې ده، په مالګينتوب کې تر ماريا انتونوفنا (د لومړي الکساندر معشوقه) کمه نه ده. ګوره، ښه ورته ګوره، چې زاړه او ځوانان څنګه ترې چورلېږي. هم ښکلې ده او هم هوښيار... خلک وايي چې شهزاده... پرې مين دي. دې نوروته وګوره! سره له هغه چې ښکلې نه دي، خو بيا هم خلک پرې ورټول دي. يوه ښځه چې له خپلې ناښکلې لور سره راروانه وه، وروښودله او وې ويل: يو خورا بډاى يې غواړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ريباران يې ورلېږلي دي. هغه وينې، هغه دوی يې غواړي... پيرونسکايا د ګارد يو ښکلي افسر ته چې د دوی له څنګه تېرېده او په جګه غاړه يې د ښځو د سر له پاسه کوم ځای ته کتل، اشاره وکړه او وې ويل:

- دا اناتولې کوراګين دي، د ګرافينې بيزاوخوا ورور. ډېر ښکلي دي، همدا سې نه دي؟ دا سې ګونګوسې دي چې غواړي، همدا بډايه پېغله ورته وغواړي، خو ستاسو دا خپلوان دروبتځکوي هم، د هغې نجلۍ شاوخوا چورلېږي. دا سې ويل کېږي، چې د هغه نجلۍ شتمني له څو ميليونو اوړي.

بيا يې د ګرافينې، هغې پوښتنې ته چې هغه څوک دي، وويل:

- دا د فرانسې سفير دي. وګورې ! هغه ځان د ټولو اک ښي لاس ګڼي، خو بايد اعتراف وکړو دا فرانسويان هم خورا خواږه خلک دي، خورا مهربانه، په دې بنډارونو کې تر دوی نه خوږ ژبې پيدا کولای نه شي. آها ! زموږ ماريا انتونوفنا ته ګوره ! تر ټولو ښکلې ! د جامو ساده ګۍ ته دې پام کړي، خورا ساده او ښکلي.

پيرونسکايا بيزاوخوف ته اشاره وکړه او وې ويل: دې بل ته بيا ګوره ! عينکي، - دا څه کوي، د خپلې ښځې تر څنګ يې تصور کړې، د ملنډو يو ټوټه، يوه ناندرۍ او يوه ټوکه.

پېير غټ، شډل، درانه کاږه واږه ګامونه، هر پلو ته کتل، خلک يې دې خوا هغې خوا پورې وهل، په دا سې ساده ګۍ او بې پروايي مخې ته روان و، ته به وايې چې د بازار په ګڼه ګونه کې ګرځي راګرځي. د خلکو په منځ کې يې څوک لټول. ناتاشا په خوښۍ د پېير د پيرونسکايا په وينا، د بنډارونو د ملنډو موضوع، څېرې ته کتل. هغه په دې پوهېده چې پېير دوی په تېره بيا دا لټوي. پېير هغې ته وعده ورکړې وه، چې دغې نڅا ته به راشي او دی به هغې ته ښه نڅاګر ورو پېژني خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیزا او خوف تر دوی پورې لا نه ورسېدلي، چې د یو نه لوړ، خورا ښکلي، تورځني، په پوځي دریشي کې د ولاړ ځوان ترڅنګ ودرېد، دغه ځوان د کړکۍ تر خوا د یوه لوړ تورځني او خورا بل ښکلي ځوان تر څنګ چې سپینه دریشي او ټټر یې له نښانو نو او مډالونو نه ډک و، ولاړ او خبرې سره یې کولې. ناتاشا د سترګو په رپ کې دغه د منځني ونې سپین جامې ځوان وپېژانده. هغه سردار بالکونسکي و. هغه دې ته ډېر ښکلي، ځوان او تاند وبرېښېد.

پیرونسکایا وویل: ښه داسې ده، تاسو هغه پېژنئ ؟ زه یې لیدل هم زغملی نه شم. اوس خو ټول پسې لېوني شوي دي. هغه داسې کبرجن او ځانستایونکي دي، چې مه کوه پوښتنه. خپل پلار ته شوي. ځان یې سپرانسکي ته نږدې کړي اوس غواړي کومې طرحې جوړې کړي. له ښځو سره یې کړوړو ته لا پسې ګوره ! هغه ښځه غواړي ده سره وغږېږي او دې مخ ترې اړوي. ته ګوره، هغه ته یې اشاره وکړه، که له ما سره یې داسې کړي وای ما به ورښودلي و، چې یو من څو پټېرې کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

ناڅاپه ټول وخوځېدل او شرو شور ګډ شو، ګڼه ګوڼه جوړه شوه، ټول مخې ته وخوځېدل او په دوو ډلو وويشل شول، لاره جوړه شوه او سازيانو، سازونو ته ګوتې وروړې، موسيقي وغږېده، ټولواک مخکې، کوربه او کوربنه د مېلمنو د دووکتارونو د هرکلو په منځ کې تالار ته راننوتل. ټولواک چټک چټک ګامونه اخېستل، ښي او کين خوا ته يې لاسونه ښورول، داسې بريښېدل چې هڅه کوي له ګڼو خلکو سره د ددغې کتنې له پيل نه ځان وژغوري. ارکستر هغه پولندي طرز وغږاوه چې په هغو ورځو کې د خپلې ښکلې سندرې له پلوه دود شوي و. ددې سندرې شعر داسې و:

- (الکساندر، اليزابت مو ږ ستاسو مينان يو) ټولواک د هرکليو کوټې ته لاړ او خلک دروازې کې پاتې شول. څو تنه په تلوار او ګبنې چې رنګونه يې الوتي وو، تالار ته راننوتل، خو بېرته ستانه شول. کله چې ټولواک او د هغه کوربنې په غږېدا غږېدا کې بيرته په دروازې کې رابښکاره شول، د خلکو ګڼه ګوڼه کوټې ته شاته لاړه، خو يو تن ځوان چې وارخطا ښکارېده، د ښځو خواته داسې ورنږدې شو، هغه يې پورې وهلې او له هغو نه يې هيله وکړه چې شاته لاړې شي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک بیا دې خواته، هغې خواته شول، لاره یې جوړه کړه، د ټولواک موسکا پرشونډو وه، کوربنه یې له لاسه راونیولې او د هرکلو کوټې نه تالار ته راووتل. هغو پسې کوربه او منارا شکینا روان وو، بیا سفیران، وزیران، هغه بېلابېل جنرالان چې پیروسکایا یې په وار سره نومونه یادول روان وو. له نیمایي نه زیاتو ښځو چې د نڅا لپاره جوړې لرلې، یا د نڅا په کتارونو کې ودرېدې او یا د هغو کتار ته وخوځېدې. ناتاشا داسې انګېرله چې دا د مور او سونیا په څېر د هغو څو تنو ښځو په ډله کې ده، چې نڅا ته نه دي بلل شوي، د ېوال ته نږدې یوازې ولاړه وو... هغې نه ټولواک ته کتل او نه هغو مخورو ته چې پیروسکایا هغوی ته نومول او ښودل. هغې یوازې یو خیال لاره او هغه دا وه چې ایا دا به څوک نڅا ته وروبولي او کنه؟ ایا په رښتیا ددې نارینو له ډلې به د هېڅچا ما ته پام نه یي؟ ایا په رښتیا به زه د لومړیو جوړو په منځ کې ونه نځېږم؟ ایا هېڅوک به ما ته رانږدې نه شي؟ داسې بریښي چې ما دوی نه ویني، که دوی ما ته وګوري، په زړه کې به وایي: نه، دا هغه نه ده. نه، دا ناشونې خبره ده، مګر دا څنګه کېدونکي دي. خو هغوی په دې نه پوهېږي چې زه څومره هیله لرم ونځېږم؟ هغوی باید پوه وي، چې زه څومره ښکلې ګډېږم او له ما سره ګډېدل، څه خوند لري او څه پارونکي دي.

د پولندي نغمې اوږدې او دوامدار غږېدا، د ناتاشې په غوږونو کې څه غمجنې انګازې کولې. هغې غوښتل وژاړي، پیروسکایا هغوی نه لرې شوې وه، ګراف هم د تالار بلې اړخ ته تللی و، ګرافینه، سونیا او ناتاشا د پردیو خلکو په دې ګڼه ګوڼه کې داسې یوازې پاتې وو، لکه څوک چې په ځنګله کې پاتېږي، نه د چا ورته پام و نه یې څوک لېواله و، سردار له یوې ښکلې سره په نڅا نڅا ددوی له څنګه تېر شو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې برېښېده چې هغه دوی پېژندلي نه و. اناتول په موسکا موسکا د خپلې نڅا جوړې په غوږ کې څه ويل او د ناتاشې څېرې ته يې داسې وروکتل، لکه څوک چې وچ د ېوال ته ګوري. باريس دوه واره ددوی له څنګه تېر شو او هر وار يې مخ ترې واړاوه، بيرګ او ميرمن يې چې نه نڅېدل، ددوی څنګ ته راغلل...

په پای کې ټولواک په نڅا کې د خپلې درېيمې جوړې تر څنګ ودرېد (هغه درې تنو سره نڅېدلي و) د موسيقي انګازې ودرېدې. ياور په خورا تلوار او ګبنې د رستوف د کورنۍ د غړو خوا ته نږدې شو، که څه هم هغوی ديوال ته ولاړ وو، خو له هغو هيله وشوه چې لاره پرېږدي. هغوی چې ديوال ته ولاړ وو د شاتګ امکان يې نه و... سردار اندرې د ډګروالۍ په خپلې سپينې دريشۍ کې، په خورا لېوالتيا او خوښۍ په لومړي کرښې کې، هغوی ته نږدې ولاړ و. بارون فيګروف، له هغه سره د دولت د عالي شورا د لومړي غونډې په اړه چې يوه ورځ وروسته جوړېدونکي وه، غږېده... سردار اندرې هغو جوړو ته چې د ټولواک په مخکې له ګډېدو نه شرمېدلي او هغو مېرمنو ته چې په دې بندار کې يې د زړه له کومې د نڅېدو هيله لرله، کتل.

پيېر سردار اندرې ته ورنږدې شو، د هغه څنګل يې راونيوه او وې ويل:

- تاسو خو تل نڅېږي، راشه زما دا رستووه، ښکلې نازولې رستووه نڅا ته راوبوله!

بالکونسکي وويل:

- چېرې ده؟

هغه خپل ملګري بارون ته چې د دولتي عالي شورا په اړه ورسره غږېد، وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښښنه غواړم، دا خبرې به کوم بل ځای او وخت وکړو. د نڅا په محفل کې باید یوازې ونا څو.

هغه مخکې شو او هغې خواته چې پییر وروښودله وخوځېد. لږ وړاندې لاړ او د ناتاشا ناهیلې او ستومانه ملالـه سترګې د سردار اندرې له سترګو سره ولګېدې. سردار اندرې هغه وپېژانده او د هغه له احساساتو نه داسې پوه شو، چې هغه په نڅا کې نوې ده او د کړکۍ شاته د هغې خبرې وریادې شوې. په خورا خوښۍ ګرافینې ته ورنږدې شو.

ګرافینه تکه سره شوه او وې ویل:

- اجازه راکړې خپلې لور سره تاسو آشنا کړم.

سردار اندرې په ادبي درناوي سره، چې د هغه په اړه د پیرونسکایا له خبرو نه چور توپیر درلود، وویل:

- که ګرافینې(ناتاشا) هېره کړې نه وي، زه لا پخوا د هغې د آشنا ویاړ لرم. هغه ناتاشې ته ورنږدې شو، لاس یې راونیو، پرته له هغه چې هغې ته د نڅا د بلنو خبره وریاده کړي، د هغې له ملا نه یې لاس تاو کړ. هغه ته یې دا وار د نڅا وړاندیز وکړ. د ناتاشا ستومانه سترګې او څېره چې د ناهیلۍ او مینه ناکۍ لېوالتیا لپاره یې په یوه اندازه، چمتووالي لاره، ناڅاپه په یوې ماشوم وزمه موسکا او خوښۍ وغوړېدې او د منني او درناوي ځلا پرې خوره شوه. داسې برېښېده چې ګواکې دا ویرېدل شوې او نیکمرغې نجلۍ په یوې موسکا سره، چې تر شایې، د اوښکو باران ورېدو ته چمتو و، غواړي ووايي: زه لا پخوا دې بلنې ته سترګې په لاره وم.

ناتاشا او اندرې د نڅا دویمه جوړه وه، چې د نڅا کړۍ ته راننوتل. سرداراندرې د خپلې زمانې یو له ښکلو نڅاګرو نه و. ناتاشا هم خورا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې نښېده. وړې پښې يې د نڅا په ښکلو اطلسي بوټونو کې پټې، خو په چټکۍ او ددې له ارادې نه خپلواکه خوځېدلې او څېره يې له مستۍ او د برې له خونده ځلېدله. د هغې لوڅه غاړه او ډنګر لاسونه زړه راښکوونکي و، د هغې اوږې د ايلن د اوږو په پرتله خورا ډنګرې، ټټر يې لنډ او مړوندونه يې هم وچ و، خو په زرګونه ښويېدونکي غلچکونه، د ايلن پر ښکلو اندامونو لکه ناولې داغونه لګېدل، حال دا چې ناتاشا لکه د يوې معصومې او ساده نجلۍ په شان وه چې د لومړي ځل لپاره بربنډه شوې وه. که پر هغې دا منل شوي نه واى، هغه به هرومرو له شرمه او به شوې واى.

سردار اندرې له نڅا نه ښه خوند اخېست، هغه نه يوازې هيله لرله، ژر ترژره له هغو سياسي وچو خبرونه چې خلکو به له هغه نه د هغو په اړه پوښتنې کولې ځان وژغورې، بلکې دا يې هم غوښتل چې د ټولواک په شاوخوا د غه راټوله شوې غم لړلې کړۍ ماته اوله هغه نه ووزي. نو د همدې کبله يې تکل وکړ وناڅې، او ناتاشه يې ددې ګډېدا لپاره خپله جوړه وټاکله. هغه يې ځکه وټاکله چې پېير ورته وويل او هم له دې کبله چې تر ټولو ښکلې ښځه وه، چې هلته ليدل کېده. همدا چې د نڅا لپاره يې د هغې له نرۍ او چټکې خوځېدونکې ملا نه لاسونه کړۍ کړل، د هغې خوځېدا او چورليدل يې ځان ته خورا نېږدې احساس کړل. د هغې له صداقت نه ډکه موسکا يې د خپلو سترګو په وړاندې خورا نېږدې وليدله او د دغې نجلۍ د ښکلا مستي يې په ځان کې احساس کړه. کله چې يې تر نڅا وروسته، هغه خپل ځای ته بدرګه کړه، سا يې وويسته، ځاى پر ځاى ودرېد، د نڅاګرو په ننداره شو، او د زړه په تل کې يې د داسې يوه تاند، شور او مستي روح راوتوخنېد، چې ځان يې ځوان او تاند احساس کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

تـر سردار انـدري نـه وروسـتـه باريس ناتاشې تـه ورغـي او هغـه يې ګډېدا تـه وبلله، بيا هماغه ياور چې د نڅا بنـدار يې پيـل کـړي و او بيـا نورو نورو زلميانو له ناتاشې نه د نڅېدو غوښتنه وکړه. ناتاشـا کـه څـه هم هغه شپه، پـه خورا شور، لېوالتيا او تکـې سرې شوې څېرې، يـوه شېبه هم له نڅېدو ونه درېده، خو بيا يې هم خپـل ځينـي هغـه لېـوال چې له دې سره يې د نڅېدو هيلـه لرلـه، سونيا تـه د ګډېدو لپـاره ورلېږل. د هغې هېڅ شي ته پام نه و او نه يې ليدل چې څه څيزونه د نورو پـام ځانتـه وراړوي. نه يې وازې يې دې ته پام نه شو چې ټولواک ډېر وخت د فرانسې له سفير سره وغږېد او يا يې پـه څـه مينـې لـه پلانـي مېرمنې سره د زړه خواله وکړه، يا دا چې کوم شهزاده لـه چا سره څه کـړي او څـه يې ويلـي دي، يا دا چې ايلن څنګه د ټولو پـه منځ لـه ورايه ځلېدلـه او يـا يې لـه چا سره ځانګړې خواخوږي لرله، بلکې هغې آن خپله ټولواک هم نـه ليـده او يوازې په مېلمستيا کې د شور، خندا او غږېدو لـه زياتوالي نـه پـه دې پوه شوه چې ټولواک تللی دی. سردار اندري لـه ناتاشې سره کوتيلوف نومې مستـه نڅـا چې تـر ډوډۍ نـه مخکـې شـوې وه، بيـا وکـړه. هغـه د آترادنيا (پـه مسکو کې هغـه کلی چې ناتـشا پـه کې اوسېده) د باغ پـه لاره کې، له ناتاشې سره خپل لومړي ديدن هغې تـه وريـاده کـړه او دا يـې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وریاد کړ چې ځنګه ناتاشا ته هغه شپه چې سپوږمۍ خپله رڼا خوره کړې وه، خوب نه ورته او سردار اندرې بې له هغه چې تکل ولري، په بې خبرۍ کې د هغې خبرې اورېدلې وې. ناتاشا چې له هغه نه دا خبرې واورېدې تکه سره شوه، هڅه یې وکړه له هغه ښښنه وغواړي. هغې وویل، د هغو احساساتو په اړه چې هغې، هغه شپه خبرې کړې او سردار اندرې ورېدلې دي، ځیني د شرم خبرې هم وې.

سردار اندرې د ټولو هغو کسانو په شان چې د اعیانو په کورنیو کې لوی شوي وي، دا ښه ګڼله په محافلو کې له هغو کسانو سره خبرې اترې ونه کړي، چې په ټولنه کې د کومې بدنامي په تور تورن شوي وي او ناتاشا په تعجب سره د خپلو خوښیو، تېروتنو او په فرانسوي ژبه کې د خپلو نیمګړتیا له امله همدا سې وه. سردار اندرې په خپلو خبرو او کړو وړو کې له هغې سره خورا خواخوږې او مهربانه و. د هغې تر ځنګ ناست و او له هغې سره یې د خورا ساده ساده او بې ارزښته څیزونو او کسانو په اړه خبرې کولې. سردار اندرې د هغې د سترګو له ځلېدونکو شغلو، د موسکا له انګازونه چې له ویلو شویو خبرو سره یې هېڅ اړه نه لرله، او د هغې د زړه له تل نه د راپارېدونکو خوښیو نه خوند اخېست. هر وار یې به چې چا ناتاشا نڅا ته بلله او هغه به په موسکا موسکا پاڅېدله، د تالار په منځ کې به چورلیده، سردار اندرې به د هغې نورو پټو اداګانو ته پام کېده او هغه به یې د زړه له تله ستایل.

یو وار چې ناتاشا یوه نڅا پای ته ورسوله او په سا ایستلو سا ایستلو بېرته خپل ځای ته راستنه شوه، یو بل ځوان هغه ته د نڅا بلنه ورکړه. هغه سخته ستومانه شوې وه او له ژورو سا ایستلو نه یې داسې ښکارېده، چې نه غواړي دغه بلنه ومني. خو ناڅاپه یې پرشونډو بیا موسکا خوره شوه او په خندا خندا یې بیا لاسونه د هغه ځوان پر اوږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکېښودل او سردار اندرې ته د يوې خوږې موسکا تر لېږلو وروسته، په چورليدو چورليدو لرې شوه. اندرې ته د هغې موسکا ويل:

- زه به په دې خورا خوشاله وای، چې کرار، ستا تر څنګ ناسته وای، زه ډېره ستومانه شوې يم، نو تاسو خپله ګورئ چې څوک مې نه پرېږدي، که څه هم زه په دې خوشاله يم، ځکه ټول راته ګران دي، تاسو او زه دواړه په دې خبره ښه پوهېږو. کله چې له دغه ځوان سره دغه نڅا پای ته ورسېده. او ځوان هغه پرېښوده، ناتاشا په منډه د تالار له دې خوا نه هغه بلې خوا تـه ورمنډې کړلې، چې يو دوه ښځې د نڅا لپاره خوښې کړي.

سردار اندرې همداسې هغې ته کتل او په يوه ډول چې ده خپله يې تمه نه لرله، په زړه کې وويل:

- که هغه لومړي خپلې دغې خپلوانې پېغلې او بيا هغه مېرمنې ته ورشي، ناتاشا به زما ښځه شي.

خو ناتاشا تر هر چا لومړي، د سونيا پلو ورغله.

سردار اندرې په زړه کې وويل:

- کله کله څه تش خيالونه هم د انسان ذهن ته راځي.

خو کله چې ناتاشا د ده ترڅنګه تېرېده او د خپل ټټر پر سر ايښي ګلان يې جوړول، اندرې له ځانسره وويل:

- خو يوه خبره څرګنده ده او هغه دا چې دا نجلۍ دومره خوږه، نازولې او دومره له نورو نجونو نه توپير لري، چې د يوې مياشتې په اوږدو کې به هرومرو واده وکړي، داسې پېغلې دلته نه پيدا کېږي.

د نڅاوو په پای کې، بوډا ګراف په خپل شنه باراني کوټ کې، د نڅاګرو خوا تـه راغـي. سردار اندرې تـه يـې بلنه ورکړه چې لـه ده سره کورته لاړ شي او له لور نه يې وپوښتل، چې ايا ددې وخت خنګه تېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي دي. ناتاشا لومړي ځواب ورنه کړ، یوازې یوه موسکا یې وکړه او موسکا داسې وه چې ګواکې په ملنډو وایي: څنګه کولای شي داسې یوه پوښتنه وکړي؟ خو بیا یې هم وویل:

- داسې ښه او په خوښۍ تېره شوه، چې په ژوند کې مې نه وه لیدلې.

د سردار اندرې ته پام شو چې څنګه د ناتاشا ډنګر لاسونه د دې لپاره پورته شول چې پلار نه یې کړي کړي، خو ناڅاپه او ژر هغه بېرته ښکته ولوېد. ناتاشا په ژوند کې ځان داسې نیکمرغه احساس کړی نه و. هغه د نیکمرغۍ او برې هغو څوکو ته رسېدلې وه چې انسان په پوره توګه مهربانه او ښه کېږي او آن دا چې د بدۍ، بدمرغۍ او غم شتون والې هېروي.

پېیر په دغه مېلمستیا کې د لومړي ځل لپاره د ټولنې په لوړو او اعیانو کړیو کې د خپلې ښځې خورا ښه او لوړ دریځ، ځان ته سپکاوي وګانه، نو ځکه خورا غمجن او پرېښانه ښکارېده. د هغه د تندي ګونځې لا ژورې برېښېدې، د کړکۍ تر څنګ ولاړ و او د خپلو عینکو له شا نه مخامخ چیرته ځیر و، خو هېڅوک یې نه لیدل.

ناتاشا چې د خوړنتون پلو روانه وه، د هغه له څنګه تېره شوه. د پېیر پرېښانۍ او خواشینۍ، هغه حیرانه کړه، د هغه تر مخې ودرېده، غوښتل له هغه سره د خپلې نیکمرغۍ او خوښۍ په شریکولو له هغه سره مرسته وکړي، هغې وویل: څومره ښه و ګرافه! تاسو ته وایم همداسې نه وه؟

پېیر بې له ارادې نه وموسېد او داسې برېښېده چې هغه نه پوهېږي، هغه ته څوک څه وایي، خو بیا یې هم وویل:

- هو کې، ډېر خوشاله یم.

ناتاشا په زړه کې وویل: څنګه امکان لري، هغوی ناراضه واوسي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تېره بیا د بیزاو خوف په څېر یو ښه سړي! ټول هغه کسان چې د غه بندار ته راغلي وو، ناتاشا ته ټول په یو شان ښه، مهربانه، یو بل ته ګران خلک برېښېدل او د هغو نه یو هم نه شي کولای یو بل خپه کړي، نو له دې کبله دوی ټول باید نیمګرغه وا وسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

بله ورځ سردار اندرې د پرونۍ شپې د نڅا مېلمستیا وریاده کړه، خو دغو یادونو زیات وخت دوام پیدا نه کړ، هغه وویل: هو کې، د نڅا خورا پرتمین بزم و،... هو کې، او نور... رستوفه هم خورا مهربانه او خوږه وه. هغه کومه ځانګړې ځانګړتیا لري. کوم غیر پترزبورګ ځانګړتیا، هغه ځانګړتیا چې دې ته له نورو نه توپیر ورکوي. دا هغه څه و، چې ده د پرونۍ شپې د محفل په اړه له ځانسره وویل. هغه خپله سهارنۍ وخوړله او په کار یې پیل وکړ.

هغه د پرون شپې د شوګیرو او بې خوبیو له امله کار ته زړه نه کېده، ورځ یې ښه نه وه، سردار هېڅ څه نه شو کولای، هغه خپل ځان او خپل کړه خپله غندل، په همدې وخت کې واورېد، چې څوک راغلل، خوشاله شو.

ده ته راغلي څوک، بیڅکي نومېده، هغه په بېلابېلو جرګه ګیو کې غړیتوب درلود او د پترزبورګ په ټولو محافلو کې یې تګ راتګ کاوه. هغه د نویو نظریاتو غوښتونکي و او د سپرانسکي له لېونیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلویانو نه و، په نه ستو مانه کېدونکي ډول يې د پلازمينې خبرونه هر پلو خپرول او یو له هغو کسانو نه و چې د خبرو په څېر يې خپل عقاید هم بدلول...

هغه په تلوار سره سردار اندرې ته راغی او سمدلاسه يې په خبرو پیل وکړ. هغه ویل چې، د ټولواک په مشرۍ د عالي شورا د جرګې له اجندا نه چې همدا نن سهار جوړه شوې ده، څو شېبه مخکې خبر شو او د هغه په اړه يې په خورا ګټېي سردار اندرې ته خبرې پیل کړې. د ټولواک وینا په بې سارې توګه ښه وه. دغه وینا یوه له هغو دریو ویناو نه وه، چې یوازې او یوازې مشروطه غوښتونکي ټولواک يې کوي. ټولواک په ډاګه وویل:

- ولسي او مشرانو جرګې د دولتي اصل دوه ستنې دي. هغه وویل: دولت باید پر ټینګو اصولو ولاړ وي نه د چا په ځانګړې خوښې او پریکړې. ټولواک وویل: د دولت مالي چارو کې باید ژور بدلون راشي او ټول حسابونه باید برالا او په ډاګه وي. بیځکي دا ټولې خبرې وکړې، په ځینو يې ټینګار کاوه، خپلې سترګې به يې په ځانګړې معنا لرونکي بڼه کېښکودلې، بیځکي خپلې خبرې راټولې کړې او د پایلې په توګه يې وویل:

- نننۍ پېښه د یوه نوي پړاو پیل دي. زموږ په تاریخ کې د یو زرین پړاو.

سردار اندرې د ټولواک د عالي جرګې خبر، چې خورا په بې صبرۍ ورته سترګه په لاره و، او هغه يې خورا با اهمیته پېښه ګڼله، په خورا سړه مینه واورېد او له دې نه يې حیرت کاوه چې اوس دغه پېښه سر ته رسېدلې ده، دغې پېښې نه یوازې په ده يې کوم اغېز ونه کړ بلکې هغه ته ډېره بې اغېزه او یوه کوچنۍ پېښه وبرېښېده. هغه چې په آرامۍ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ملنډو په ډک خیال، د بیخکي له احساساتو نه ډک یې خبرونه اوریدل، یو تر ټولو ساده فکر یې ذهن کې وګرځېد: په ما او په بیخکي پورې څه اړه لري، په موږ پورې څه اړه لري، چې ټولواک په عالي شورا کې څه ویلي دي؟ ایا دا ټولې خبرې ما ته کومه نیکمرغي را په برخه کوي؟

همدې ساده قضاوت په یوه شېبه کې له اصلاحاتو د سردار اندرې هغه پخوانی لېوالتیا له مینځه یوړه. دي او ځونور په ګوته شمار کسان، هغه ورځ د غرمنی لپاره د سپرانسکي په کور کې مېلمانه وو. کوربانه، هغه ته د بلنې په وخت کې ویلي و:

- ځانګړې مېلمستیا ته بلل شوي دي.

د سردار اندرې لپاره دغې مېلمستیا تر اوسه پورې ځکه خورا اهمیت لاره، چې هغې ته هغه کسان راتلل چې ده له هغو سره ځانګړې لېوالتیا لرله... مګر اوس یې زړه نه غوښت چې هلته ورشي.

سردار اندرې د غرمنی لپاره په ټاکل شوي ساعت، د تاوریچسکي باغ ته نېږدې د سپرانسکي کورته ورننوت. نور مېلمانه چې د سپرانسکي نېږدې او خواخوږي ملګري وو ،تر ده مخکې او پوره په پنځو بجو رارسېدلي وو. د دغه هومره نه لوی کور، خوړنتون او د پخلنتون پاکی او سپېځلتوب پام ځانته وراړاوه او د کوربانه د راهبانه ژوند نښې یې ښکاره ولې.

د سپرانسکي له اوږد مخې (پلار ته ورته) لور او د هغه له یوې چوپړې نه پرته نورې ښځې په دې مېلمستیا کې نه وې. مېلمانه څوک وو؟ ژوروه، ماګینتخکي او ستولپین. سردار اندرې لا په ګاونډه کوټه کې و چې لوبغاړو ته د ورته انګازې خندا غږ یې تر غوږه شو.دغه خندا د هغو لوبغاړو خندا ته ورته و، چې په ننداړو کې خاندي. د یو چا غږ چې د سپرانسکي غږ ته ورته و، خندل او د خندا انګازیو یې په کوټو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې خورې وې، تر دې نه مخکې سردار اندرې کله د سپرانسکي د خندا غږ نه و اورېدلی. د دغه ستر چارواکي د خندا شور په ده سخت اغېز وکړ.

سردار اندرې خوړنتون ته ورننوت. ټول حاضر کسان د دوو کړکیو تر منځ د یوه میز پر شاوخوا چې ځکه (تر ډوډۍ نه مخکې خواړه) پر ایښي و ولاړ وو... ماګنیڅکي میخایل میخایلوویچ کومه ټوکه ویلې... سپرانسکي چې همداسې خندل، د سردار اندرې په لیدو، خپل نرم او سپین لاس وراوږد کړ، د هغه لاس یې کېښکود او وې ویل:

- ستاسو له لیدو نه خورا خوشاله یم!

سپرانسکي مخ ماګنیڅکي ته ورواړاوه، د هغه خبرې یې پرې کړې او وې ویل:

- وبښئ، یوه شېبه هیله کوم...

هغه سردار اندرې ته وویل:

- نن مو پرېکړه کړې، چې یوازې خوند به اخلو او د کار په اړه به هېڅ نه غږېږو. او بیا یې نکل کوونکي ته مخ ورواړاوه او خپلې خندا ته یې دوام ورکړ.

سردار اندرې په تعجب او خواشینۍ د سپرانسکي خندا اورېده او د هغه خندېدونکي څېرې ته ځیر و. هغه ته داسې برېښېده چې دا سړی نه سپرانسکي، بلکې بل څوک دی. هغه په زړه پورې له رازه ډک پخواني خیال چې سردار اندرې په خپل ذهن کې د سپرانسکي نه انځور کړی و، یو ناڅاپه د هغه لپاره بربنډ، ساده او نه د پاملرنې شو.

د میز شاوخوا یو شېبه هم څوک نه آرامېدل. داسې برېښېده چې هغوی ټوکې ټکالې راټولې کړې وې. لا ماګنیڅکي خپله ټوکه پای ته رسولې نه وه، چې بل چا غوښتل تر هغې نه لا خندني څه ووایي، دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوکه که د دولت په اړه نه وه، خو په دولتي چارواکو يې ملنډې وهلې... داسې برېښېده چې سپرانسکي د يو سختې کړاو نه ډکې ورځې نه وروسته غوښتل له انډيوالانو سره استراحت وکړي. د هغه انډيوالان د هغه په دې هيله پوهېدل او خپله يې هم غوښتل چې يوه شېبه وخاندي، خو د دوی ټوکې اندرې ته هسې د خندا وړ نه ښکارېدې، هېڅ خوند يې نه ورکاوه. د سپرانسکي نري غږ هم د هغه په غوږو ښه نه لګېده او په دې هېڅ نه پوهېده چې د هغه د پرله پسې بې خونده، انګازو ولې پر ده، بې خونده اغېز کاوه. اندرې ته خندا نه ورتله او له دې نه وېرېده چې د ده دغه حالت پر نورو دروند تمام شي، خو ښه وه، د هېڅ چا د ده دغه حال ته پام نه و او ټولو ته داسې برېښېده چې ټول خوشاله دي. سردار اندرې څو ځله هڅه وکړه، خبرو ته ورګډ شي خو هر وار يې هڅه بې ګټه پاتې کېده...

تر ډوډۍ وروسته د سپرانسکي لور او د هغه مينځه پاڅېدل، سپرانسکي خپل سپين لاس د لور پر سر تېر کړ، هغه يې ښکل کړه، آن دغه کړه هم سردار اندرې ته غير طبيعي وبرېښېدل...

سپرانسکي د شراب بوتل وتاړه... ماګنيڅکي سمدلاسه له ځايه پاڅېد او د شعر لوستلو ته يې چمتووالي ونيو. هغه د پترزبورګ د ځينو مخورو په اړه په فرانسوي ژبه له ملنډو ډک شعرونه ولوستل، څو ځله شعرونو ته لاسونه وپړکول شول. د اشعار تر لوستلو وروسته اندرې، سپرانسکي ته راغي، چې له هغه سره مخه ښه وکړي.

سپرانسکي وپوښتل:

- چېرې دومره وخته؟

- چا ته مې په مېلمستيا کې د ګډون وعده ورکړې ده...

دواړه چوپ شول. سردار اندرې دغو هيندارو ته ورته سترګو ته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتل هغو کې ناشونې و ، ځیر و. هسې ملنډې ورته وبریښېدل، چې هغه چارې دې ښه پایله ولري، چې ده د هغه په مرسته پیل کړې دي. هغه دې ته حیران و چې څنګه ده هغو چارو ته په درنه سترګې کتل چې سپرانسکي سرته رسولې. د هغه له حیا نه د ډکې او خوښۍ نه د لرې خندا غږ، تر هغې نه وروسته چې دې د هغه له کوره راووت دده په غوږو کې انګازې کولې.

سردار اندرې کورته د راستنېدو سره تکل وکړ، په پترزبورګ کې خپل څلور میاشتې ژوند ته په نوې ډول وګورې. هغه خپلې ټولې هلې ځلې وریادې کړې، د ده له خوا د پوځې کړنلارې وړاندیز وریاد شو، دا وریاد شول، چې د ده کړنلاره له دې کبله منل شوې وه او ټولواک ته وړاندې شوې وه چې بله هغه خورا بده وه. د جرګه ګۍ غونډې، په هغو کې د بیرګ ګډون او په هغه کې پر پوځې کړنلارې خبرې اترې وریادې شوې. هغه ته هغه درانه کارونه وریاد شول، چې ده د نورو لوایحو په جوړولو کې زغملي و. ده په دې لاره کې د لرغوني روم او فرانسې له قوانینو نه زیات مواد روسي ته ژباړلي و. ده چې ددې ټولو چارو په اړه فکر وکړ، وشرمېد. بیایې د خپلو جایدادونو سیمه بوګاچاروو ا په ژوندي ښه سترګو ته ودرېده، په کلي او ریزان کې یې خپلې هلې ځلې وریادې شوې. خپل رعیت، بزګران او د هغو مشر درون او دې ته هک حیران و چې څنګه یې داسې ډېره موده کولای شول، په داسې بې ګټې او بې پایلې کارونو بوخت واوسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹

سردار اندرې بله ورځ، د څو نورو هغو کسانو او له هغه ډلې نه د رستوف کورنۍ دیدن ته ورغی، چې د نڅا د وروستي بنډار په وخت کې یې له ډېرې مودې وروسته ورسره لیدلي او وعدې ورسره کړې وه. ددې تر څنګ ده د ادب له مخې غوښتل د ګراف رستوف دیدن ته ورشي او دا هیله یې هم لرله، د هغې له شور ډکې او له نورو نه توپیر لرونکې نجلۍ کور هم وګوري، چې ده ته له لیدو نه ښې خاطرې پاتې وې.

ناتاشا یو له هغو کسانو نه وه، چې له هر چا نه د مخه ده ته هرکلي ته راووته. هغې شین بخون کورني کمیس اغوستي و، هغه په دې کمیس کې سردار اندرې ته د نڅا تر هغه محفل نه هم لا ښایسته او ښکلې وبرېښېده. د کورني ټولو غړو سردار ته د یوه پخواني، خواخوږي او نېږدې دوست په توګه په خورا ورین تندي هرکلي ووایه... په پترزبورګ کې د مشر ګراف مېلمنه پالنې پر بالکونسکي داسې اغېز کړی و، چې هغه نه شو کولی غرمنۍ ته د هغه بلنه ونه مني. بالکونسکي په زړه کې ویل: هو کې، څه مهربانه او ویاړمن خلک دي، خو دا ښکاره خبره ده چې دوی د یوه وېښته په اندازه هم له هغې خزانې نه خبر نه دي، چې ناتاشا ددوی لوراو د ناتاشا ښکلا یې لري، خو دغه ساده خلک د دغې نازولې ښکلې ژوند ښونکې او شاعرانه نجلۍ د مخ ته راتګ لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه بڼ و.

سردار اندرې په ناتاشا کې، يو بې ساري، نا آشنا ، له خوښيو او مستيو ډکه دنيا موندلې وه، هغه پر دې دنيا چې د اترادينا په باغ کې د هغې تر ليدو او په هغه شپه کې د کړکۍ تر شا له اورېدو نه يې، د ده زړه تخنولی و...

تر غرمنۍ نه وروسته ناتاشا د اندرې د هيلې له مخې، د پيانو شاته کېناسته او سندرې يې ويلې. سردار اندرې د کړکۍ تر څنګ له نورو ښځو سره ولاړ و ، خو غوږ يې ټول د هغې آواز ته و. د خبرو په منځ کې يې ناڅاپه چوپ شو ، ناڅاپه يې غاړه غړۍ او غم ونيو ، خو ژړا يې وچه شوه. ناتاشا سندرې ويلې او دي ورته ځير و او کوم تت ارمان او هيله يې په زړه کې راتوخنېدله. هغه خوشاله، خو د غم په منګلو کې اسير و. ددې لپاره يې هېڅ پلمه نه لرله چې وژاړي، خو هغه ژړېدو ته چمتو و. ولې وژاړئ؟ د څه لپاره؟ د پخوانۍ مينې لپاره؟ د کمکۍ شهزادګۍ لپاره؟ د خپلو ځپلو شويو غمونو لپاره؟ د راتلونکو ارمانو لپاره؟ هو کې او نه ! د دغه غم، د دغه اوښکنيز غم عمده علت، همدا ويرونکي او ناڅاپي او ده ته لا څرګند تضاد و. د يوه ستر او لا د ده په زړه کې د پټ ستر شي او د يوه خوار او جسماني شي چې دی او دغه نجلۍ وه، ده تصور کاوه چې دغه تضاد د ناتاشا د آواز په اورېدو سره د ده زړه هم ناکراره و او هم يې آرامه و.

همدا چې ناتاشا سندره پای ته ورسوله، هغه سردار اندرې ته ورغله او هغه نه يې وپوښتل:

- څنګه زما آواز مو خوښېږئ؟

دې چې دا پوښتنه وکړه، وشرمېده، ځکه له پوښتنې وروسته پوه شوې وه، چې دا پوښتنه يې بايد نه وای کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وموسېد ، هغې ته يې وکتل او وې ويل: د هغې آواز د بل هر څه په شان چې دا يې کوي، د هغه خوښېږي.

سردار اندرې ماخوستن ناوخته د رستوف له کوره لاړ. هغه د عادت له مخې لاړ پريوت، نو ډېر ژر پوه شو چې خوب يې له سترګو تښتېدلی او وېده کېدای نه شي. هغه شمعه ولګوله، په کټ کې کېناست، کله به کېناست او کله به بيا پريوت، خو بې خوبي زوراوه. د هغه روح داسې ښاد او د خوښۍ او نيکمرغۍ داسې احساس يې په ګوګل کې غوړېده چې، ګواکې د تړلو شويو کړکيو کوټې نه د خدای بې پايه آسمان ته الوتلی وي. هغه دا تصور هم نه کاوه، چې په رستوفې مين شوی دی. هغه د هغې په اړه فکر نه کاوه، خو يوازې يې په خيالونو کې تصوروله او داسې انګېرله چې ټول ژوند يې د رڼا پلو د رومي. هغه په زړه کې وويل: زه له څه ډارېږمه؟ دا زما په زړه کې دا غوغا د څه ده؟ ولې په دې تنګو تړو ديوالو کې لاس و پښې وهم؟ حال دا چې ژوند له خپلو ټولو خوښيو سره زما په وړاندې پرانستي دي. او له ډېرو وختونو وروسته هغه د لومړي ځل لپاره د راتلونکي نيکمرغه ژوند تکلونه تازه کول. دا يې خيال ته ورغلل چې د زوی په اړه غوځ فکر وکړي، هغه ته روزونکي پيدا کړي، له دولتي چارو ګوښه شي، بهر ته لاړ شي او د انګلستان، سويس او ايتاليا هېوادونه وګوري، له ځانسره يې ويل:

بايد تر هغه له خپلې آزادۍ نه ګټه واخلم، چې په ما کې د ځوانۍ او پياوړتيا احساس راخوټېږي. اندرې رښتيا ويل:

د نيکمرغي والي لپاره بايد د نيکمرغي په امکاناتو ايمان راوړو او ما اوس دا ايمان پيدا کړي دي. پرېږدئ، مړي، خپل مړي خښ کړي او تر هغه چې موږ ژوندي يو بايد په نيکمرغۍ کې ژوند وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

یو ورځ سهار د ګروال آدولف بیرګ، چې پېیر د مسکو او پترزبورګ د نورو مخورو په شان ښه پېژاند په پاکې او نوې دریشۍ کې په داسې حال کې چې څنې یې ښې غوړې کړې او د تولواک الکساندر پاولوویچ په شان یې ږمنځ کړې وې، د هغه دیدن ته راغی، هغه په خندا وویل:

- همداسې ګرافینې ته، ستاسو مېرمنې ته ورغلی وم، خو دا چې زما هیله د هغې له خوا ونه منل شوه، خورا خواشیني یم. اوس هیله لرم چې تاسو ګراف مې نیکمرغه کړي.

- څه امر کوئ ډګروال صاحب! زه ستاسو په چوپړ کې یم.

بیرګ وویل:

- تاسو پوهېږئ، زه اوس په پوره توګه په خپل نوي کور کې مېشت شوی یم، ...

هغه داسې انګېرله چې د غه خبر هر و مرو اورېدونکي خوشالوي..

- ما هیله لرله چې خپلو او د خپلې مېرمنې نېږدې دوستانو ته داسې یوه وړه مېلمستیا جوړه کړم (د دې خبرې سره همهاله یې خوړه موسکا پرشونډو خپره شوه). ما غوښتل چې ګرافینې او تاسو نه هیله وکړم، چې موږ ته ویاړ راوبښئ او د یوې پیالې چای او... ماښامنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره زمونږ کره راشئ !

یوازې ایلینا واسیلوفنا وه چې له نوم ورکي بیرګ سره یې اړیکي درلودل ځانته سپکاوي ګانه او دایې کولې شو، د هغه بلنې ته نه وو ایي. بیرګ ډېره سپینه دا په ډاګه کړه چې ولې غواړي د مخورو په رابللو سره یوه وړه مېلمستیا جوړه کړي، او ولې به دا مېلمستیا د ده لپاره د خوښۍ وړ وي. ده دا هم وویل چې ولې نه غواړي پر جواریو او نورو ناوړو لوبو پیسې خرڅې کړي، خو د ښو او مخورو مېلمنو لپاره د خرڅ لپاره چمتو دي. ده په دې خبره دومره ټینګار وکړ چې پیېر دې ته اړ و چې د هغه دا هیله ومني. بیرګ وویل:

- ښاغلیه ګرافه ! هیله کوم چې ناوخته نه کړئ، که اجازه وي، غواړم و وایم چې مهرباني وکړئ لس کم اته بجې تشریف راوړئ... زما قوماندان جنرال هم راځي، هغه له ما سره ډېر مهربانه دي. ښاغلیه ګرافه ! ماښامنۍ به کوو او تاسو به ما منت داره کړئ.

پیېر د خپل عادت برخلاف چې تل به مېلمستیاو ته ناوخته راته، هغه ورځ د لس کم اتو پرځای پاو کم اته بجې د بیرګ کورته راغي.

بیرګ او میرمن یې چې څه توان لاره او شونې و... ټول د مېلمنو نه د هرکلي لپاره چمتو کړي وو.

بیرګ او ښځه یې په خپله پاکې او روښانه کوټه کې چې په ښه ډول مجسمې، الماري، څوکۍ او میزونه په کې ایښودل شوي وې ناست وو. بیرګ نوي پوځي دریشي چې په تنهیو سینګار شوې وه، اغوستې، د ښځې تر څنګ ناست او هغې ته ویل: کولې شي او باید هم د مخورو او تر ځانه لوړو خلکو سره تل باید پېژند ګلوی پیدا کړې، ځکه یوازې دغه وخت دي، چې آشنایي ګټه او خوند لري، هغه خپلې ښځې وېرې ته ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته کولای شې، دا یا هغه شي واخلې، یا له دې او هغه نه هیله وکړې، چې څه وکړې، خو ګوره ! ګوره چې ما خپلې لومړي رتبې څنګه ګټلې دي. تر اوسه مې څنګه ژوند کړی دی، (بیرګ خپل عمر نه په کلونه بلکې د رتبو، نښانونه او مډالونه په شمېر، شمېره) زما همزولې او ملګري لا هېڅ ځای نه دي رسېدلي او زه که ځای خالي شي، د غونډ قوماندان به شم، او په ځان ویاړم چې ستا مېړه یم (پاڅېد او د وېرې لاس یې ښکل کړ، خو هغې ته تر رسېدو نه مخکې یې د قالینې څنډه چې ګونځه شوې وه، سمه او آواره کړه) زه څنګه دې ځای ته ورسېدم؟ تر هغه نه مخکې له دې کبله چې ما کولای شول، ځانته ښه آشنایان او ملګري خوښ کړم، او د دې تر څنګ باید انسان مهربانه او ځیرک واوسي.

بیرګ وموسېد او پر خپلې خوارې ښځې یې د لوړتیا د انګېرنې د احساس په درک، چوپ شو. هر څه چې دي دا زما مهربانه ښځه په ربښتیا هم خورا کمزورې او ناتوانه ده، داسې ناتوانه چې هغه څه نه شي کولای، د نارینه هغه لوړتیا احساس کړي، چې د هغه د نارینتوب ښې دي. ښځې یې (وېرې) هم تصور کاوه چې دا ته مېړه په هر څه کې غوره او پوه دي او د دې مېړه یې د ټولو نورو نارینو په شان د ژوند له رازونو بې خبره دي...

بیرګ ناڅاپه پاڅېد، په احتیاط یې ځکه له خپلې مېرمنې نه غېږ تاو کړه چې د هغې هغه ټکري چې په خورا جګه بیه یې هغې ته اخیستې و، ګونځې نه کړي او د شونډو په منځ کې مچ کړه.

بیرګ چې خدازده پام یې چېرته و، ښځې ته وویل:

- یوې خبرې ته باید پام وکړو چې ژر مو ماشوم پیدا نه شي.

وېرې ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو کې، زه هم سمدلاسه د ماشوم لېواله نه يم. بايد خلکو ته خدمت وکړو.

بيرګ چې خوږه موسکا يې پرشونډو خوره وه، د هغې جالۍ ډوله ټکري ته يې اشاره وکړه او وې ويل:

- شهزادګۍ يوسپووا ، هم همدغه شان فکر کوي.

په دې شېبه کې يې خبر ورکړ چې ګراف بېزاوخوف راورسېد. دواړو مېړه او ښځې هر يو داسې تصور کاوه چې د ده يا د دې په هيله بيزاوخوف د دوی کورته بلنه منلې، د هر يوه پرشونډو پرځان د باور او ډاډ موسکا خوره شوه.

د بيرګ په زړه کې تېره شوه: وګوره ! د ښو ملګرو پيدا کول، څه لوی نعمت دي.

وېرې وويل:

- ګوره له تا نه هيله کوم، کله چې له مېلمنو سره غږېږم، چې خبرو ته به مې نه رالوېږې، ځکه زه خپله پوهېږم چې له چا سره، څېرته، څنګه وغږېږم.

بيرګ وموسېد او وې ويل:

- دا ته څه وايې؟ کله کله نارينه په خپل منځ کې خپلې خبرې لري.

پيير يې په کور کې نوي جوړ شوي مېلمستون ته بدرګه کړ. د کوټې نظم او سينګار داسې جوړ شوی و، چې په هغه کې د ناستې د ځای پيدا کول ګرانه خبره وه. دا د حيرانتيا خبره نه وه چې خپله بيرګ هلته د اېښودل شويو ميزونو او څوکيو دښورولو او د جوړ شوي نظم د ورانولو وړانديز وکړ، خو له دې چې خپله يې د دغه نظم د ورانولو زړه نه شو کولی، مېلمه ته يې واک ورکړ. پيير د ځان لپاره د يوې څوکۍ په رانېږدې کولو ، د کوټې نظم مات کړ. کوربنو دواړو هڅه کوله، چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه تود هرکلي وکړي، نو ځکه بې له هغه چې پوه شي دواړه يو ځای غړېدل. وېرې له زيات فکر نه وروسته پرېکړه کړې وه، چې له پېير سره بايد د فرانسې د سفارت په اړه خبرې وشي، نو ځکه يې سمدلاسه له هغه سره په دې اړه خبرې پيل کړې، خو بيرګ د هغې برخلاف بيا فکر کاوه چې خبرې بيا د نارينوو د چارو په اړه وي، نو ځکه د خپلې ښځې خبروته ورولوېد ، د هغې خبرې يې پرې کړې او د اتريش د جګړې کيسه يې پيل او بې له هغه چې دې خبرې ته يې پام شي، له ټولنيزو خبرو نه ځانګړو ته راغي او د هغو وړانديزونو په اړه، چې په دې جګړه کې د ده د ګډون لپاره، ده ته شوي و ، غړېدا پيل کړه. بيا يې خپلې خبرې اوږدې کړې او وې ويل، چې ده ولې دغه وړانديزونه ونه منل. سره له هغه چې له مېلمه سره مرکه ډېره بې خونده او وېرې ددې په خبرو کې د خپل مېړه د ورولوېدو نه خوابدې برېښېده. د مېلمنو له ډلې نه پرته له پېير نه بل څوک راغلي نه و ، مګر بيا هم دواړو ډاډه و چې مېلمستيا ښه پيل شوې ده...

ډېر ژر د بيرګ پخواني ملګري باريس هم راورسېد خو له وېرې او بيرګ سره يې کره وړه لږ ساړه برېښېدل. تر باريس نه وروسته يو مېرمن او يو ډګروال راغلل، بيا يو جنرال، بيا د رستوف د کورنۍ غړي راورسېدل او نورنو بيشکه مېلمستيا ، نورو ښو مېلمستياو ته ورته شوه.

بيرګ او وېرې د مېلمنو د خوښۍ او لېوالتيا ، د هغو د ګډوډو خبرو اترو ، سترې مشې خواره مشې، په مېلمستون کې د ښکلو جامو د شغهاري له ليدو او اورېدو نه وروسته نه شو کولای، خپله خوښۍ پټه کړي. هر څه، د نورو مېلمستياو په شان و. په تېره بيا جنرال چې کوربانه يې د کور د ښه جوړولو له امله ستايل او بيرګ به يې پرله پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اوږه کېښکود. او بیا یې خپله د باستون د لوبې لپاره هرڅه برابر او هغه یې پیل کړه. جنرال د ګراف ایلیا اندریوویچ تر څنګ کېناست، ځکه هغه یې تر ځان نه وروسته، تر نورو غوره مېلمه او د درناوي وړ ګاڼه. زاړه د زړو او ځوانان د ځوانانو تر څنګ کېناستل. کوربنه د چای د میز تر څنګ چې یو د سپینو زرو په یوه توکرۍ کې هماغه شان پتري په کې اېښې وې، لکه د پانین په مېلمستیا کې چې وې، ناسته وه. لنډه دا چې هر څه، له هره پلوه نورو مېلمستیاو ته ورته وو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۱

پیېر د مېلمنو په منځ کې د یوه درانه او ویاړمن مېلمه په شان باید د ګراف ایلیا اندرېوویچ، جنرال او ډ ګروال تر څنګ کېناستلي وای. پیېر د باستون د میز تر شا ، داسې کېناست چې مخامخ ناتاشې ته برابر شو. دي د هغه عجب بدلون نه، چې د نڅا د بنداړ نه وروسته په هغې کې لیدل کېده په حیرت کې و. هغه چوپه خوله او نه یوازې هغه شان ښکلې نه وه، لکه د نڅا د شپې په شان، بلکې څه بدرنګه هم برېښېده. پیېر تر سترګو لاندې هغې ته ورو کتل او له ځانسره یې وویل: په هغې څه شوي دي؟ ناتاشا د چای د میز شا ته د خپلې خور ترڅنګ ، په ډېرې بې پروایئ، بې له هغه چې ورته وګوري، ناسته وه، باریس پوښتنو ته ځوابونه ویل. پیېر د قطعو څو پاڼې بدلې او پنځه نورې یې راواخیستې، د ده دا کار د هغه د سیال خوښۍ لا زیاته کړه، په دې شېبه کې د نویو رارسېدونکو ګامونو او سټړي مشي غږ واورېدل شو ، سر یې پورته کړ، بیا یې ناتاشاته وکتل او په لا حیرانۍ یې ځان نه وپوښتل: په دې نجلۍ څه شوي دي؟

سردار اندرې یې ولیده ، چې د ناتاشا مخې ته ولاړ دي. په ځانګړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاملرنې او مهربانۍ هغې ته څه وايي. هغې چې څېره یې ګلابي رنګ اخېستي و، سر یې ورپورته او هڅه یې کوله خپله ستړې سا آرامه کړي، هغه ته وروکتل، د هغه په ګوګل کې لګېدلې لمبې څو شېبې مخکې آرامې شوې وې، بیا یې شغلې او اور په څېره کې لګېدلي وو. تږوله بدله شوې وه او بیا یې د څو مخکې شېبو ناښکلې څېرې، هماغه د نڅا د شېپې ښکلا خپله کړې وه. سردار اندرې پېیر ته ورغی او پېیر د خپل ملګري په څېره کې د ځوانۍ هغه تاندې او هیله مندې نښې ولیدې. پېیر د لوبې په اوږدو کې څو واره ځای بدل کړ، کله به یې ناتاشې ته مخ شو، کله به یې څنګ او کله به یې هغې ته شا شوه، او د شپو لوبو په اوږدو کې یې هېڅکله له هغې نه سترګې ونه شلولې.

یوې ناڅرګندې خوښۍ چې د رخې او ګېنۍ له تریخ احساس سره مل و، دی زوراوه او تصور یې کاوه چې د هغوی (ناتاشا –اندرې) تر منځ څه تېربدونکي دي. همدې احساس دي اړ کړي و چې لوبه چور هېره کړي.

تر شپږ واره لوبې نه وروسته جنرال پاڅېد او وې ویل:

- په دې ډول لوبه ناشونې ده او د هغه د پاڅېدو سره پېیر هم وزګار شو. یو پلو ته ناتاشا له سونیا او باریس سره غږېده، وېره چې نرۍ موسکا یې پرشونډو خوره وه، له سردار اندرې سره د څه په اړه غږېدل، پېیر خپل ملګري ته ورنېږدې شو، له یوې پوښتنې نه وروسته پوه شو چې خبرې پټې نه دي، د هغه تر څنګ کېناست.

وېرې چې خپلې خور ته د سردار اندرې ځانګړې پاملرنې ته پام شوي و، له لږ فکر نه وروسته دا ښه ګڼلې وه چې په مېلمستیا کې، په رښتینې مېلمستیا کې، هرومرو باید، په شاعرانه او عاطفي ژبه د مېلمنو پټو احساساتو ته لاره ولټول شي، نو ځکه یې په تږولیز او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېره بیا د خپلې خور پر عواطفو او خیالاتو خبرې وکړې. دا یې هم ښه ګڼلې وه چې باید د اندرې په څېر له ځیرکو او پوه مېلمنو سره په خورا ځیرتیا او د دیپلوماتي هنر په ژبه خبرې وشي.

پېیر چې کله هغو ته ورننېږدې شو، پام یې شو چې وېره د خپلو خبرو له خونده په خوندونو کې ډوبه او سردار اندرې لږ شانته ناآرامه بریښي (دی خورا کم له دغه شان حالت سره مخامخېده) وېرې، چې نرۍ موسکا یې پر شونډو خوره وه، وویل:

- ښاغلیه سردار تاسو چې داسې ځېرک او له ورا د خلکو په خصلت پوهېږئ، د ناتالیا (ناتاشا) په اړه څه فکر کوئ؟ ایا هغه کولای شي، د نورو ښځو په شان خپل اړیکي دایمي وساتل شي؟ (د نور ښځو نه یې موخه ځان و) ایا کولای شي هغه یو وار مینه شي او د تل لپاره، خپل مین ته وفا وکړي؟ زه هم دغه وفا رښتیني مینه ګڼم، تاسو څه فکر کوي، ښاغلیه سرداره؟

سردار اندرې له ملنډو نه په ډکې موسکا، چې غوښتل یې خپه ناآرامي تر هغې لاندې پټه کړي، وویل:

- ستا له خور سره، زما پېژند ګلوی دومره نه ده، چې د دغه شان نازکو رازونو د سپړنې توان ولرم... ددې تر څنګ زه په دې اند یم چې څومره مو ښځې کمې خوښېږي په هماغه کچه دوی زیاته وفا کوي.

او پېیر ته یې چې دده خواته را روان و، ورو کتل.

وېرې دوام ورکړ:

- هو کې سرداره! تاسو رښتیا وایئ، زموږ په زمانه کې نجونې دومره آزادې او د ځوانانو له خوا هغوی ته پام دوی هومره سرساموي، چې رښتیا او حقیقت ترې نه هېرېږي (وېرې هم د نورو لنډ اندو په شان، په ټولیز ډول خوښېدل «زموږ په زمانه کې» له نامه نه وغږېږي. دغه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

وګړي تصور کوي چې د خپلې زمانې په ټولو ځانګړتياو ښه پوه او دا ورته څرګنده شوې ده، چې د خلکو کړه وړه له پخوا نه بدل شوي دي) بايد ووايم چې نتاليا د خپل شاو خوا ځوانانو د هڅو په وړاندې ډېره مات غاړې او آرامه ده.

سردار اندرې دا چې دويم وار خبر د نتاليا ياده شوه، ناآرامه شو او غوښتل يې پاځېږي، خو وېرې چې خوږه موسکا يې پر شونډو را تازه کړه، دوام ورکړ:

- تصور کوم بلې هېڅ پېغلې ته ځوانان دومره پاملرنه نه کوي، لکه هغې ته يې چې کوي، خو تر دې وروستيو وختونو پورې د هغې څوک د زړه له کومې خوښ شوي نه و.

وېرې مخ پېير ته ورواړاوه او زياته يې کړه:

- آن زما ګران خپلوان باريس، ښاغليه ګرافه! (پېير) تاسو خو باريس ښه پېژنئ، باريس يادوم، خبره دې زموږ تر منځ وي، دوی (د مينې په دنيا کې) خورا وړاندې لاړل. دغه د مينې په دنيا کې دوړاندې تګ خبره وه، دمينې کنايه وه، چې په هغه زمانه کې خورا دود وه.

سردار اندرې تندی تريو او چوپ شو.

وېرې هغه ته وويل:

- تاسو خو له باريس سره دوست ياست که څنګه؟

- هو کې، زه هغه پېژنم.

- هغه به هرومرو له ناتاشې سره د خپل د ماشومتوب د مينې خبرې درته کړې وي.

سردار اندرې ناڅاپه تک سور واوښت او وې پوښتل:

- عجبه ده، د ماشومتوب مينه؟

- هو کې، کله نا کله د خپلوانو ترمنځ کډ کار، ملګرتيا او خواخوږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ګوا ښمنه مینه بدلېږي.
سردار اندرې وویل:
- هوکې هوکې، بېشکه چې همدا سې وي !
هغه ناڅاپه په خبرو راغي او له پېير سره يې تړوکې پيل او وې ويل چې هغه بايد په مسکو کې د خپل ماما، کاکا لـه پـنځـوس کلنو ميشـتو لونړو سره لـه احتيـاط کـار واخلي. د همدې تړوکنيزو خبرو پـه منـځ کې پاڅېد، پېير يې له لاسه ونيو او يوې خوا ته يې له ځانسره بوته.
پېير چې د خپل ملګري تـازتوب لا پـه خبـرو راتـګ او د پاڅېـدو پـه وخت کې يې ناتاشا ته د هغه خوړو کتو ته پام شوي و، په تعجب هغه ته وکتل او وې پوښتل:
- نو څه پېښ شوي دي؟
سردار اندرې وويل:
- زه بايد... زه بايد له تاسره وغږېږم. زموږ د ښځينو دستکشو پـه اړه (موخـه يـې هغـه دسـتکش و، چـې ماسـونانو، نويـو ورغلـو کسـانو تـه ورکول او يو له هغو نه بايد خپلې د خوښې ښځې ته ورکړل شوي واى.) زه بايـد... نـه، نـه، بيـا بـه وروسـته درسـره وغږېـږم. سـردار انـدرې چـې سترګې يې له حيرانـوونکې ځلا نـه ډکـې، خـو دې ډېـر آرام و، د ناتاشـا خواته ورنږدې شو او د هغـې ترڅنـګ کېناسـت. پېيـر ليـدل چـې څنګـه سـردار انـدرې لـه ناتاشـې نـه څـه وپوښـتل او هغـې پـه قهـر سـره ځـواب ورکـړ، خو په دې وخت کې بيـرګ پېيـر تـه ورغـي او لـه هغـه نـه يـې هيلـه وکـړه چـې د هسـپانيا د شخړې په اړه د جنرال او ډګروال تـرمنځ پـه روانـو خبرو کې ګډون وکـړي. بيـرګ نيکمرغـه او راضـي برېښـېده، د خوښـې موسکا د هغه پرشونډو خوره وه. مېلمستيا خورا ښه، چور هماغه شـان و، لکه د نورو مېلمسـتياو پـه شـان. د ښـځو خـوږې خبـرې، د باسـتون د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبې ميز، قطعې او په قطعو کې د جنرال د آواز جګېدل، آن سماوار، ډوډۍ، پتاسې او شريني ټول، ښه او ښه وو. يوازې يو څه په دې مېلمستيا کې کم و، هغه څه چې په ټولو مېلمستياو کې ده ليدلي و او دلته نه و، هغه دا و چې د کومې مهمې شخړې يا موضوع په اړه د نارينو ترمنځ په جګ آواز خبرې اترې او شخړې وې، هغه هم جنرال پيل او ده هم پېيير هغو ته ورګډ کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۲

سردار اندرې بله ورځ د رستوف کور ته ورغی. هغه ګراف ايليا اندريوويچ بللی و. هغه ټوله ورځ هلته تېره کړه.

د کورنۍ ټول غړي په دې پوهېدل، چې سردار اندرې د چا لپاره د دوی کره راغلی، هغه هم دا نه پټوله او د ورځو په اوږدو کې يې هڅه کوله چې له ناتاشې سره واوسي. ناتاشا نه يوازې په زړه کې ويرېده، بلکې له نيکمرغۍ نه هم خوشاله وه او د کورنۍ ټول غړي يوه بختور زيري ته سترګه په لاره وو.

کله به چې سردار اندرې له ناتاشې سره خبرې کولې، مشرې ګرافينې به هغه ته په خورا ځير غمجن او له خيالونو نه په ډک تصور کتل، خو کله به چې سردار اندرې هغې ته وروکتل، هغې به له چا سره هسې تشې خبرې پيل کړې. سونيا نه غوښتل هغه دواړه يوازې پرېږدي، نو ځکه به تل له هغو سره وه او له بله پلوه له دې کبله پرېښانه وه چې د هغوی د خبرو خنډ او د خلکو د خندا نه شي. کله به چې ناتاشه له هغه سره يوازې او سترګو په سترګو شوه، له انتظاره به تکه سپينه او ورخطا شوله. هغه د سردار اندرې کمينې او حيا حيرانه کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې داسې انګېرله چې سردار اندرې غواړي څه ورته ووايي، خو څه، دا نه پوهېده او هغه نه شو کولای هغه ووايي.

کله چې ماښام سردار اندرې لاړ، ګرافینه ناتاشې ته ورغله او په پټه یې له هغې نه وپوښتل:

- نو څه وشول؟

ناتاشې وویل:

- مورجانې ! تا ته قسم درکوم چې اوس مې هېڅ مه پوښته.

سره له هغه هم هغه شپه تر ډېره پورې کله ناآرامه او کله هم په وېره کې وه، سترګې یې په یو ځای کې ګنډلې وې او د مور کټ ته به یې کتل او د سردار اندرې په اړه مورته وغږېده. هغې وویل چې اندرې دا ډېره وستایله، هغه به کله ویل چې بهر ته سفر کوي او له دې نه یې پوښتل چې سږکال اوړي به دا چېرې ځي او کله خو یې د باریس په هکله دې نه پوښتنې کړې دي. هغې ویل:

-خو پوهېږئ، دغه شان... دغه شان یو حالت سره هېڅکله مخامخ شوې نه ده، کله چې له هغه سره یم وېرېږم، دا څه ولې، دا څه معنی لري؟ دا ددې نښه ده چې دا هرڅه رښتیا دي؟ ها؟ مورجانې !ویده شوئ؟

موریې ځواب ورکړ:

- نه، ویښه یم، زه هم وېرېږم، ځه ویده شه.

- چېرې لاړ شم؟ هرڅنګه چې وي، خوب نه راځي؟ خوب یعنې څه؟ خوب لا څه لېونتوب دي؟

په زړه کې راویښ شوي احساس حیرانه کړه او د دغه احساس له ډاره یې زیاته کړه:

- مورجانې ! زما ادکي ! تر اوسه پورې هېڅکله داسې شوې نه وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آن تصور يې هم نه شم کولای، چې ولې داسې شوم، همداسې ده، مورې!

ناتاشې ته داسې برېښېده چې هماغه لومړی وار يې چې په اترادينا کې، سردار اندرې ليدلی دی، زړه يې پرې بايللی دی. هغه ګواکې دغې ناڅاپې او عجيبې نيکمرغۍ ويروله، هغه نيکمرغي چې ددې د هغه په لومړي وار ليدلو په برخه شوې، خپله يې خوښه کړې وه، د هغه په وړاندې بې احساسه نه ده، داسې برېښي چې دا به تقدير وي، چې هغه دې هم هغه وخت پترزبورګ ته راشي، چې مور هم دلته يو او بيا د نڅا په هغې مېلمستيا کې سره مخامخ شو. دا ټول د تقدير کار دی. دا په ډاګه د تقدير کار دی چې ټول داسې سره برابر شول، چې په دې نڅا کې له دې سره برابر شو. د هغه د لومړي وار په ليدو مې داسې احساس کړه، چې دا کتنه کومه ځانګړې کتنه ده.

مور د خيالو په څپو کې ډوبه او لور نه يې وپوښتل چې سردار اندرې نور څه ورته وويل؟ څه يې ورته ولوستل او کوم شعرونه يې د خاطرو په کتابچه کې ورته وليکل؟

ناتاشې ناڅاپه وپوښتل:

- دا خو به د شرم ځای نه وي، چې هغه کونډ دی؟

- دا څه د لېونتوب خبرې کوئ؟ د خدای شکر وکړه، د نکاح بختونه په آسمانو کې تړل کېږي.

ناتاشې چې د خوښۍ اوښکې يې پر ليمو راشېوه وې، ګېڼۍ اخيستې وه، له مور نه يې غېږ تاو او چيغه کړل:

- زما ګرانې مورې! څنګه راته ګرانه يې، ها نه پوهېږئ چې څومره نيکمرغه يم.

په همدې وخت کې سردار اندرې له پېير سره ناست و او له هغه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پر ناتاشې د خپلې لېوني مينې او د واده کولو کيسې کولې.

په همدې ورځ ګرافينې ايلينا واسيلوفنا (د پيير ښځه) يوه لويه مېلمستيا جوړه کړې وه، دې مېلمستيا ته د فرانسې سفير، يو بهرني شهزاده چې هرکله به ددوی کور ته راتلل او يو شمېر نور ډېر مخور او پېژندل شوي مېلمانه، نارينه او ښځې راغلي وو. پيير هم دلته و، په سالون کې ښکته پورته ګرځېد او ځانته خورا پام، پريښانی او سرسام والي يې ټول حيران کړي وو.

پيير د نڅا د هغې ورو ستې مېلمستيا نه وروسته داسې احساس کړې و چې بيا يې د ملالتوب او پريښاني شېې او ورځې را روانې او بې ګټې او په ناهيلۍ د هغه په وړاندې ټينګار کوي. پيير بې له هغه چې پوه شي په دې ورځو کې په يو ځانګړي ياور بدل شوي و او د دغې ځانګړتيا د پيدا کولو له پيل نه يې د سپکاوي يو دروند پيټی پر اوږو ورلوېدلي او د ځينو وګړو د غرور ناولي خيالونه يې، خيال ورګډ وړ کړی و. له دې سره هممهاله د خپل ملګري سردار اندرې او ناتاشې، چې د خپل کوچنی خور په شان يې نازوله، ترمنځ د نويو پيدا شوو عاطفي اړيکو او په دې برخه کې د ده او د ده د ملګري د حالت تو پير دی ډېر زوراوه او د پريشانی سبب يې کېده. هغه په هماغه اندازه چې د خپلې ښځې په اړه فکر کولو نه کرکه لرله، په هماغه کچه يې نه غوښتل د سردار اندرې او ناتاشې ترمنځ د پيدا شوې عاطفې او خواخوږی په اړه فکر وکړي. هغه ته بيا ددې دنيا هرڅه ترنظر بابيزه ورغلل. د هغه په خيال کې بيا دا پوښتنه راژوندی شوه: ولې؟ ولې ده شپه او ورځ په ماسوني کتابونو او کړو تېرول، چې اوس بيا شيطاني روح پر ده زورور کېږي. شپه دولس بجو ته رسېدلې وه، چې له مېلمستيا نه ووت، پاڅېد او خپلې کوټې ته چې د کور په دويم پوړ کې و ورغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه تیاره او د سګرټو له لوګو نه ډکه وه. دي د خپل میز تر شا کېناست، په لیکلو یې پیل وکړ، د سکاتلندي ماسونانو د قلمي نسخو نه یې څه رالیکل چې یو څوک کوټې ته رانوتل. هغه سردار اندرې و. پېیر د یوه سرسام او خواشینۍ چا په څېر وویل:

- هو، دا تاسو یاست!

هغه د یو نا امېد او ستومانه په شان چې د ژوند له بدمرغیو یې د ژغورنې لپاره کارته لاس وراچولې و، خپلې کتابچې ته د اشارې په ترڅ کې وویل:

- دا دی کار کوم.

سردار اندرې د خوښۍ او شور نه په ډکې خوځېدا، د هغو کسانو په څېر چې ژوند ته په نوې بڼه ګوري د پېیر په وړاندې ودرېد او پرته له هغه چې د هغه پریښانۍ او خټه طبیعت ته یې پام شي، په خورا غرور او نیکمرغۍ وموسېد او وې ویل:

- ښه د زړه سره! ما پرون شپه غوښتل تا ته ووایم، خو ومې نه ویل، نن شپه هم د همدې لپاره راغلی یم، زه ژوند کې دا سې نه وم شوي، مین شوي یم، مین، ګرانه!

پېیر ناڅاپه ژور اسویلی وویست او خپل څورب ځان یې پر اوږده څوکۍ واچوه او وې ویل:

- پر ناتاشې رستوفې، مین شوی یې، ها؟

- هو کې، هو کې، نور پر چا؟ هېڅ کله به مې باور نه وای کړی، خو دغه احساس پر ما خورا لاس بري دی. پرون شپه زور بېدلم، په عذاب وم، خو دغه عذاب زه په دنیا کې پر هېڅ شي نه بدلوم. ما مخکې له دې ژوند درلود. اوس یوه شوم چې ژوند څه شي دی، خو بې له هغې نه هم ژوند نه شم کولای. خو ایا دا شونې ده، چې زه هم هغې ته ګران واوسم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د هغې لپاره زوړ یم... ولې سرسام یې؟ ولې نه غږېږې؟
- زه، زه، زه به څه درته ووایم.
پېیر ناڅاپه پاڅېد او په کوټه کې یې په ګرځېدا شو:
- ما تل فکر کاوه... ما تل فکر کاوه چې دا نجلۍ یوه خزانه ده، دا یوه بې سارې نجلۍ ده... مهربانه ملګریه! زه له تاسو هیله کوم، ډېر ځان هوښیار هوښیار مه کوه، شک ته لاره مه ورکوه، واده وکړه، واده وکړه واده وکړه، زه درته وایم، تر تا نه به بل نیکمرغه سړی په دنیا کې نه وي.
- او هغه؟
- هغې ته هم ګران یې.
سردار اندرې وموسېد، د پېیر سترګو ته یې وکتل او وې ویل:
- اپلتې مه وایه.
پېیر په خواشینۍ چیغه کړل:
- زه پوهېږم، ورته ګران یې.
سردار اندرې پېیر له لاسه راونیو، هغه یې ودراوه او وې ویل:
- غوږ شه، زما له زړه نه خبر یې کنه؟ زه باید یو چا ته زړه تش کړم او هر څه ورته ووایم.
پېیر وویل:
- ښه، غږېږه، زه ډېر خوشاله کېږم، چې خبرې دې واورم.
په رښتیا هم د هغه څېره بدله شوه، د تندي ګونځې یې وغوړېدې او په خورا پام یې د خپل ملګري خبرو ته غوږ شو. داسې بربښېده چې سردار اندرې هم چور بدل شوی وي... پېیر یوازینی څوک و، چې ده کولای شول، هغه ته د خپل زړه راز وغوړوي... هغه ویل:
- که یو چا راته ویلي وای چې داسې به په یوه نجلۍ مین کېږم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند کې به مې نه وای منلي، زما دغه او سني احساس، له هغه څه سره چې پخوا مې په زړه کې درلود هېڅ وره نه دي. تولـه دنيا مـا تـه پـه دوو برخو ويشل شوې ده: يوه د نيکمرغـۍ، هيلو او رڼا او بلـه هغـه چې دا هلته نه شته، وير او تياره ده.

پيير د هغه خبرې پسې تکرار کړې:

- هو کې، هو کې وير او تياره. په دې ډېر ښه پوهېږم.

- پـه دې کـې زه هـېڅ ملامـت نـه يـم، چـې رڼـا راتـه گرانـه ده، زه ډېـر نيکمرغه يم، ته په دې پوهېږې؟ زه په دې پوهېږم چې زما پـه دې حالـت ته خوشاله يې.

پيير د خپل ملگري خبرې و منلې او وې ويل:

- هو کې، هو کې همداسې ده. په ملالو او غمجنو سترگو يې هغـه تـه وکتـل، پـه هغـه کچه چې د سردار اندرې برخليـک ورتـه نيکمرغـه پـه هماغه کچه يې خپل هغه ورته وير جن او بد مرغه برېښېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۳

د واده لپاره د پلار خوښه هرومرو وه، نو لـه دې کبلـه سردار اندرې بله ورځ پلار ته لاړ. پلار په ظاهره، په کراره خو په ګوګل کې يې پـه يو اخ و ډب د زوی دغه خبر واورېد.

هغه نه شو کولای دا درک کړي، چې څنګه په هغه وخت کې چې د ده لپاره ژوند پای ته رسېدلی، يو څوک وغواړي هغـه بدل او څه نوي پـه کې ورزيات کړي. بوډا له ځانسره ويـل: ښـه بـه دا و چې پريښي يې وای چې ژونـد مـې هسـې پـای تـه رسولې وای، چې زه يې غـواړم، تـر هغـه وروسته يې بيا هر څه چې سره کول، کول دې. خپل زوی سره يې له هغې ديپلوماسۍ نه کار واخيست چې په خورا مهمو چارو کې يې کار ترې اخيست. هغه په خورا کراره ژبه له هغه سره په دې اړه خبرې پيل کړې:

- لـومړی خو واوره، د قـامي اعتبـار، کـورني شـتمنۍ او پـوهې لـه پلوه غوره نه بريښي، دويم دا چې نور تا ته نه ځواني او روغتيا پـاتې ده (بوډا په دې خبره ډېر ټينګار کاوه) حال دا چې پېغله خورا تنکۍ ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریېیم په خپل زوی دې زړه نه خوږېږي، چې څنګه یې دا سې یوې پېغلوټې ته وسپارې، او څلورم دا چې (بوډا له ملنډو نه په یو ډک غلچک زوی ته وکتل) په پای کې درته وایم، که دا کار یو کال وځنډوې ښه به وي، بهرته لاړ شه، د روغتیا غم دې وخوره، هماغه شان چې هیله لري، سردار نیکولای ته یو آلماني روزونکي پیدا کړه او بیا هغه څه چې ته یې مینه، شوق، سیالي یا پرېښانی ګڼې، هر څه یې چې نوموې، هغه تر سره او ښځه وکړه. دا زموږ وروستۍ خبره ده، پوه شوې کنه؟ وروستۍ.

سردار خپلې خبرې په دا سې یوې ژبې پای ته ورسولې، چې څرګندېده هېڅ څه نه شي کولای، د ده درېځ بدل کړي.

سردار اندرې په څرګنده پوه و چې بوډا هیله لرله، چې نه د اندرې او نه په راتلونکي یوه کال کې دهغه احساساتو، زغم نه لري او یا به د یو کال په لړ کې خپله بوډا له دنیا نه سترګې پټې کړي، نو ځکه یې د پلار خبرو ته غاړه کېښوده، دا په دې معنا چې ریباري به وکړي، خو واده به یو کال وروسته کوي.

سردار اندرې د رستوف کره د خپل وروستي تګ نه درې اونۍ وروسته، پترزبورګ ته راستون شو.

ناتاشه له مور سره تر زړه خوالۍ نه یوه ورځ وروسته، له سهاره تر ماښامه پورې بالکونسکي ته سترګې په لارې وه، خو هغه رانغی. دویمه او دریېمه ورځ یې په کاته کاته سترګې په خاته شوې. پېیر هم ددوی دیدن ته رانغي او ناتاشا نه شو کولای په دې پوه شي، چې ولې هغه ددې دیدن ته نه راځي.

درې اونۍ په همدې ډول تېرې شوې، هغې هېڅ چېرې د تګ تکل نه لاره او لکه د سیورې په شان سرګردانه او خواشینه کوټه په کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

گرځېده. ماښامي به يې له ټولو په پټه ژړل او آن له مور سره به يې هم نه کتل. هغه به قهرېده او خوابدی، ته به يې هسې پلمې لټولې، هغې ته داسې برېښېده چې ټول د هغې په ناهيلی خبر دي، پر هغې ملنډې وهي او يا يې هم زړه پرې سوځي. ګواکې د هغه د زړه وير کم دی چې د بدمرغی پېټی هم پرې وربار شو.

يوه ورځ مورته راغله، غوښتل يې مورته څه ووايي، خو ناڅاپه په ژړا شوه، د هغې اوښکې د هغه ماشوم اوښکو ته ورته وې، چې خپله هم نه پوهېږي په څه رټل شوي دي. ګرافينې ناتاشا تسل او آرامه کړه، ناتاشا لومړي خپلې مورته غوږ غوږ وه، خو ناڅاپه يې د هغې خبرې پرې کړې او وې ويل:

- مورې، تا ته وايم مورې بس کړه! بس کړه! زه د هغه په اړه فکر نه کوم او نه غواړم فکر وکړم. يو څو وخته دلته راته، راته اوس نه راځي، نه دې راځي... نو څه؟

غږ يې وربږدېد او نږدې و، چې بيا يې اوښکې راتويې شي، خو ځان يې ټينګ کړ او په کراره يې دوام ورکړ:

- زه اصلا نه غواړم مېړه وکړم، له هغه نه ډارېږم. اوس، اوس دا دي هر څه هېر او خپله چور آرامه شوم.

هغې له مور سره تر دغو خبرو نه يو ورځ وروسته، خپل هماغه زوړ کميس واغوست، چې هر سهار به يې په اغوستو د خوښی په څپو کې ډوبېده. هغې بيا خپل همااه پخواني ژوند پيل کړ. د چای تر څکلو وروسته هغه تالار ته چې غږ به ښې انګازې په کې کولې، لاړه او هلته يې د سولفژ (د موسيقی يوه آله) تمرين پيل کړ. کله چې د موسيقی لومړنی درس پای ته ورسېد، د تالار په مينځ کې ودرېده او د يوې سندرې يو بيت يې چې تر ټولو نه زيات يې خوښېده، تکرار کړ... بيا يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کې هغه پخوانۍ هیلې او تلوسې را وخوټېدې او له ځانسره یې وویل:

- ولې دومره زیات په دې اړه فکر وکړم، هسې هم هر څه ښه دي. تر دې خبرې نه وروسته یې په تالار کې قدم وهل پیل کړل... کله چې د هینداري تر مخې تېره شوه، ځان ته یې وکتل، خپله څېره یې ولیدله او وې ویل:

- هو، آها دا زه یم! څومره ښکلې، ډېره ښکلې، زه هېڅ چا ته اړتیا نه لرم.

کومې مینځې غوښتل تالار ته راننوزي، چې څه شي جوړ کړي، خو هغې لاره ورنه کړه، بېرته یې دروازه ورپسې پورې کړه او دې خپله قدم وهلو ته دوام ورکړ. هغه ورځ په خورا ښه او ددې په پخوانۍ خوشال حالت پیل شوې وه، هر څه خپل ځان نیو، بیا یې ځیني نارینه په خیال ګرځېدل چې پر دې مین دي، ددې په ښکلا کې ډوب او په ستاینو یې لګیا دي:

- دا څه ښکلا ده، دا ناتاشا ده؟ ښکلې، ښه آواز، ځوانه، هغه د هیچا خنډ نه دی، چا ته آزار نه رسوي، خو یوه هیله لري، هغه په کراره پرېږدئ. که هر څومره هغه خلکو په کراره پرېښې وای، خو دا شونې نه وه، چې هغه په کراره پاتې شي او په دې خبره اوس هغه خپله هم پوهېده.

په دې خیالونو کې وه، چې د تالار یوه دروازه را خلاصه شوه او چا غږ وکړ:

- په کور کې یئ؟

او له دې غږ سره د چا د پښو غږ واورېدل شو. ناتاشا په هینداره کې خپلې څېرې ته وکتل، هلته یې څوک ونه لیدل. د ګاونډې کوټې نه د چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ راته، خو بالاخره يې په هينداره کې خپله څېره چې رنګ يې تک سپين الوتی و، وليد. دا د هغه غږ و. ناتاشا ډاډمنه وه، چې دا هغه دی. که څه هم د هغه غږ يې د ترلو دروازو له شا اورېده، خو بيا هم پوهېده چې دا دی دی. په تلوار او الوتي رنګ د هرکلو کوټې ته ورغله او وې ويل:

- مورجانې! بالکونسکي راغي! ډارېږم. زه د دغه حال زغم نه لرم، نور نه غواړم وکړېږم خو څه وکړم؟

ګرافينې لا ځواب نه و ورکړی، چې سردار اندرې په ګبڼۍ او برندو سترګو رانووت، خو همدا چې ناتاشا يې وليده، سترګې يې وځلېدې او آرامه شو. د ګرافينې او ناتاشې لاس نه يې ښکل کړل او کټ ته نږدې کېناست.

ګرافينې وويل:

- ډېره موده کېده چې موږ مو له خپلې کتنې...

خو سردار اندرې هغې ته د چټک ځواب او هغه څه له امله چې هغې ته يې غوښتل وواييې، د هغې خبرې پرې کړې او وې ويل:

- يوه موده ځکه ستاسو له چوپړه نه بې برخې شوم، چې د پلار ديدن ته ورغلی وم. بايد له پلار سره د يوې خورا ځانګړې خبرې په اړه غږېدلای وای.

هغه په منډه ناتاشا ته وروکتل او وې ويل:

- پرون شپه بېرته راستون شوم. د يوې لنډې شېبې نه وروسته يې وويل:

- آغلې ګرافينې، زه بايد له تاسو سره وغږېږم.

ګرافينې سترګې په ځمکه خښې کړې، سوړ اسويلي يې وويست او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مهرباني وکړئ، تاسو ته مې غوږ دی.

ناتاشا په دې ښه پوهېده، چې هغوی باید یو ازې پرېږدئ، خو نه یې شو کولای له خپل ځایه وښوري، کوم درد یې ستوني کېښکود، رډو رډو او سپین سترګي یې سردار اندرې ته کتل.

په زړه کې یې ویل:

- همدا اوس، همدا شېبه، دا ناشونې خبره ده!

سردار اندرې بیا هغې ته وروکتل او ناتاشا د هغه له همدې ځیر کتو نه پوه شوه، چې تېروتلې نه ده، هوکې، همدا اوس، په همدې شېبه کې، ددې برخلیک ټاکل کېږي.

ګرافینې تا به وای چې زګېروي کوي، وویل:

- ناتاشا، ځه ته لاړه شه! بیا وروسته به درغږ کړو.

ناتاشا په ویرېدلو او زاریونه ډکو سترګو سردار اندرې او مور ته وکتل او ووتله. سردار اندرې وویل:

- آغلې ګرافینې، زه راغلی یم، چې ستا لور وغواړم.

ګرافینې له قهره تکه سره شوه، هېڅ یې ونه ویل او وروسته په خورا نرم او آرام آواز وویل:

- ستاسو وړاندیز...

سردار اندرې پټه خوله بې له هغه چې څه ووایي د هغې سترګو ته کتل. ګرافینې وویل:

- ستاسو وړاندیز... (لږه ورخطا شوه) ... زموږ لپاره د خوښۍ ځای دی... زه ستاسو ریباري او وړاندیز منم... ډېره خوشاله یم. مېړه مې هم... هیله لرم... خو بیا هم هر څه خپله ناتاشې پورې اړه لري.

سردار اندرې وویل:

- کله چې مې ستا خوښه واورېده، بیا به له هغې سره وغږېږم، ایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو له ما سره دا منئ؟

گرافينې وويل:

- هو،

او خپل لاس يې هغه ته وروړاندې کړ. اندرې د هغې پر لاس ورخم شو، گرافينې له پرديتوب سره په مينه ناک احساس په مينې د هغه تندي مچ کړ. هغه هم هيله لرله چې سردار اندرې د زوی په شان ورته گران وي او هم هغه يو پردي سړي گڼه. له هغه نه يې ويره په زړه کې پيدا کېده. گرافينې زياته کړه:

- زه ډاډه يم چې خاوند به مې هم ستاسو ريباري ومني، خو ستاسو پلار...

- ما له هغه سره په دې اړه خبرې وکړې، هغه هم ومنله، خو يوه خبره يې وکړه چې واده به يو کال وروسته کېږي او دا هغه خبره وه چې غوښتل مې تاسو ته هغه ووايم.

- دا رښتيا خبره ده چې ناتاشا خورا ځوانه ده، خو دومره ځنډ،يو کال خو خورا ډېر وخت دی...

سردار اندرې يو سوړ اسويلی وکړ او وې ويل:

- بله هېڅ چاره نه شته.

گرافينې وويل:

- اوس به هغه تاسو ته راولېږم او خپله له کوټې نه ووته.

کله چې لور پسې ورروانه وه، له ځانسره يې ويل:

- لويه خدايه پر موږ رحم وکړه!

سونيا وويل چې ناتاشا د خوب په کوټه کې ده. هغه رنگ الوتي په خپل کټ کې ناسته، په ساړه غلچک يې شمايلو ته کتل، پر ټټر او تندي يې صليب ويست او په چټک بنگهارې يې څه ويل. د مور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدو یې له کټه راودانګل او هغې ته یې ورمنده کړل:

- مورجانې، څه وشول، وایه څه وشول؟

مور په داسې یوه ژبه چې ناتاشا ته خورا بې خونده وبرېښېده وویل:

- ورشه، هغه ته ورشه، هغه دې ریباري کوي.

او په داسې یو آواز چې په هغه کې د غم او ملامتې نښې څرګندې وې، په داسې حال چې لور یې په تلوار دې نه لرې کېده ورپسې غږ وکړ:

-ورځه، ورځه،

او یو سوړ اسویلي یې وویست.

ناتاشا بې له هغه چې پوه شي، د هرکلیو کوټې ته رسېدلې وه، هغه یې چې ولید ودرېده، له ځانسره یې وویل:

- ایا دا پردې سړی اوس زما د پاره څوک دی؟ او سمدلاسه یې ځواب ورکړ، هو کې، اوس دغه تن په دې نړۍ کې ما ته تر هر چا ګران دی؟

شهزاده اندرې هغې ته ورنږدې شو، سترګې یې ښکته واچولې او وې ویل:

- هماغه شېبه چې مې ولیدلې په تا مین شوم، ایا کولې شم هیلمند واوسم؟

ناتاشې ته یې وکتل او د هغې د څېرې غوڅې حیرانۍ دي حیران کړ.

د هغه څېرې ده ته ویل: دا پوښتنې بیا نو د څه لپاره؟ ولې پر هغه څه شک لرې، چې پرې ډاډمن وې؟ ولې هغه خبرې وکړو چې کلمات نه شي کولای هغه څه بیان کړي چې احساسوو یې؟

ناتاشا هغه ته ورنږدې شوه، ورته ودرېده، سردار اندرې د هغې لاس ونیو او مچ یې کړ.

- ایا زه تاسو ته ګران یم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو کې، هو کې

د هغې په آواز کې د خوابدي نښې ښکاره وې. ژور سوړ اسويلي يې وويست، بيا يې اسويلي وويست، بيا بيا او اسويلې په سلګيو بدل شول.

- ولې ژاړې، څه درشوي دي؟

هغې د اوښکو او ژړا په منځ کې په موسېدو موسېدو ځواب ورکړ:

- اخ! چې څومره نيکمرغه يم!

هغه ته ورکړه او يوه شېبه په خيال کې داسې ډوبه شوه چې ګواکې له ځانه پوښتي: ايا دا امکان لري؟ او هغه يې ښکل کړ.

سردار اندرې د هغې لاس نيولی و. د هغې سترګو ته يې کتل، خو په خپل ګوګل کې يې له هغې سره د څو شېبو مخکې مينه احساس نه کړه. د هغه په زړه ناڅاپه څه شي راپرزېدلي و، نور نو هغه پخوانۍ او له رازه ډکه شاعرانه پرتمينه لېوالتيا نه وه، د هغې ځای د هغې له ښځينه ماشوم وزمه ناتواني سره رحم نيولې و، د هغې دوفا او باور په وړاندې ډار، ګران خو خوښۍ سره هغه پور، چې دي يې د ابد لپاره هغې سره يو ځای کاوه، که څه هم اوسني احساس د پخواني هغه په شان روڼ او شاعرانه نه و، خو پياوړی او تر پخوا زغرد و.

سردار چې لا هماغه شان د هغې سترګو ته کتل، هغې ته وويل:

- ايا مورجانې درته وويل چې تر يو کال پورې دا کار ناشونی دی؟

ناتاشا په زړه کې وويل:

- ايا دا په رښتيا زه يم؟ ايا په رښتيا هماغه ماشومه نجلکۍ (ټولو ماته دغه شان ويلي) ايا په رښتيا زه له همدې شېبې نه د دغه پردي خو د ګرانښت وړ، مهربان، هوښيار او آن زما پلار ته د درناوي وړ سړي ښځه يم؟ ايا دا رښتيا ده؟ ايا دا رښتيا ده، چې هر څه ته بايد په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساده ګۍ ونه کتل شي، زه نور غټه او د خپلو هرو کړو وړو او خبرو درناوي او مسؤولیت لرم؟ هو، رښتیا همدا اوس یې له ما نه څه وپوښتل؟

خپله یې ځواب ورکړ: نه! خو هغه په دې نه پوهېده، چې هغه څه پوښتلي و.

سردار اندرې وویل:

- ما وبښه، تاسو خورا ځوانه یئ، ما خو په ژوند کې ډېر څه لیدلي او آزمایلي، زه پر تا ویرېږم. تاسو لا ځان هم نه پېژنئ.

ناتاشا په ځیر او خورا پام هغه ته غوږ و او هڅه یې کوله د هغه په خبرو یې سرخلاص شي، خو نه کېدل.

سردار اندرې اوږده کړه:

- که څه هم دغه یو کال، چې ما له نیکمرغۍ نه لرې کوي، پر ما خورا ګران تمامېږي، په دغه موده کې به تاسو د ځان د آزمایلو وخت ولرئ. زما هیله له تاسو نه دا ده چې یو کال وروسته ما د نیکمرغۍ په څپو کې ډوب کړئ، خو تاسو په خپلو کړو کې آزاده یاستئ. زموږ کوژده به له ټولو پټه وي، که دا احساس مو وکړ، چې زه درته ګران نه یم یا مو کوم بل نارینه...

د سردار اندرې دا خبرې چې په یو ډول غیر طبیعي بڼه کېدلې، ناتاشا ورپرې کړې:

- تاسو ولې دا خبرې کوئ؟ تاسو پوهېږئ له هماغې ورځې نه، چې تاسو د لومړي ځل لپاره اترادینا ته راغلئ، زه پر تاسو مینه شوم.

هغې دا خبره داسې غوڅه او ډاډمنه کوله، چې په رښتیا والي یې پوره ډاډمنه وه.

- او د یو کال په اوږدو کې به تاسو لا خپل ځان وپېژني...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په پای کې په دې پوه شوه چې واده یو کال ځنډېږي، نو ځکه یې ناڅاپه وویل:

- یو کال! پوره یو کال!

سردار اندرې هغې ته د واده د یو کال ځنډولو د علتونو په ویلو پیل وکړ، خو ناتاشې هغه نه اورېدل.

هغې وپوښتل:

- بله چاره نه شته؟

سردار اندرې ځواب ورنه کړ، خو د دغې پرېکړې د نه بدلون نښې یې له ورایه په څېره کې څرګندې وې.

ناتاشا ناڅاپه په سلګیو شوه او وې ویل:

- دا وحشتناکه ده! نه، نه وحشتناکه، وحشتناکه ده! یو کال انتظار ما وژني، دا ناشونې او وحشتناکه ده.

هغې د خپل کوژدنې څېرې ته وکتل او په هغه کې یې د رنځ او شک نښې ولیدلې.

ناڅاپه یې اوښکې ودرېدې او وې ویل:

- نه، نه زه هرومرو دا ټول زغمم، زه په بې سارې ډول نیکمرغه یم.

د ناتاشې مور او پلار کوټې ته راننوتل، ناوې او زوم ته یې مبارکي وویله.

له همدې ورځې نه، سردار اندرې د زوم په نامه د رستوف کورنۍ ته تګ راتګ پیل کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۴

د سردار اندرې په ټينګار، د ده او ناتاشې د بولې (نامزدي) خبر نه چا ته وويل شو او نه يې کوژده وشوه، هغه ويل:

- دا چې د واده ځنډول د ده په خوښه و، نو د هغه ټول درونډ پېټى هم بايد د ده پر اوږو وي. هغه ويل چې دى به ټول عمر پر خپله خبره ولاړ وي، خو نه غواړي ناتاشا په کوم بند کې ايساره کړي، ښه به دا وي چې هغه خپل واک ولري. که ناتاشا آن د شپږو مياشتو په اوږدو کې هم داسې احساس وکړي، چې کوژدني يې ورته ګران نه دى، کولاى شي، له هر څه لاس په سر شي. خو دا ښکاره خبره ده چې نه د ناتاشې مور او پلار او نه خپله هغې د دغو خبرو لېواله وو، خو سردار اندرې خپله خبره ټينګه کړې وه. هغه به هره ورځ د رستوف دوى کره راته، خو له ناتاشې سره د هغه کړه وړه، د زوم په شان نه و. هغه به، هغې ته (تاسو) ويل او يوازې به يې د هغې لاس ښکلول. تر ريبارۍ او بولې (نامزدۍ) نه وروسته د هغو اړيکې، خورا ساده او مينه ناک شول. داسې برېښېده چې تر دې وخته پورې دوى يو بل نه پېژندل او د دوى

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو خوښېدل چې تر بولۍ نه خپل مخکې اړیکې وریاد کړي، هغه وخت وریاد کړي چې هېڅوک نه و دوی ځنګه د یو بل سترګو ته کتل. او اوس دا دي چور بدل شوي دي. پخوا ددوی کړه وړه خورا لاسي او غیر طبیعي و او اوس ربښتیني او زړه له کومې دي. له سردار اندرې سره خبرې اترې او ناسته ولاړه په لومړیو وختو کې له ستونزو سره ځکه مل و چې هغه ټولو د بلې کچې او دنیا سړي ګاڼه او ناتاشا تر ډېرو پورې هڅه کوله هغه د خپلې کورنیو له غړو سره رړدي کړي... شپې او ورځې همداسې تېرېدې. سردار اندرې ټولو سره له نېږدې آشنا شو. هغه کولای شول د ناتاشې له پلار سره د جاید ادونو او کرنې په اړه او د هغې له مور او خپله له دې سره د جامو او سینګار په اړه خبرې اترې وکړي.

له سونیا سره یې د ګنډولو اوبدلو او د خاطراتو د کتابچې په اړه خبرې کولې. کله به بیا د رستوف د کورنۍ غړو بیا په خپل منځ کې په دې اړه خبرې کولې، چې دا تقدیر ځنګه دا ټول رامنځ ته کړل، په دې اړه چې ځنګه سردار اندرې لومړي ددوی کلي اترادنیا ته راغي او بیا دوی پترزبورګ ته لاړل او د هغه ګډ احساس په اړه چې تر لومړۍ کتنې نه د ناتاشا او سردار اندرې ترمنځ پیدا او ددوی د مینځې ورته پام شوی و... دا ټول، دوی د تقدیر خبره ګڼله...

د کوژدنیو ترمنځ شاعرانه چوپتیا چې تل پر دوو کوژدنیو ولاړه وي، پر دوی هم لاسبره وه. زیاتره وخت به دوی ځنګ ترځنګ ناست وو، خو چوپه خوله به وو. کله به ټول پاڅېدل، لاړل به او دوی به یې یوازې پرېښودل خو دوی به همداسې چوپ وو. ډېره کمه داسې پیښېده چې د خپلې راتلونکې په اړه وغږېږي. سردار اندرې ته راتلونکې وحشتناکه برېښېده او وجدان ورته ناآرامه و. ناتاشا د هغه په دغه اود هغه په نورو احساساتو چې دې درک کول، پوهېده خو یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وار ناتاشې له سردار اندرې نه د هغه د زوی نیکولای په اړه وپوښتل. سردار اندرې تک سور شو، داسې تک سور چې اوس زیاتره وخت کېږي، هو دا هغه څه دي چې د ناتاشې په ځانګړي توګه خوښېږي، هغه وویل چې د ده زوی به له دوی نه جلا ژوند کوي.

ناتاشا په ویرې وپوښتل:

- ولې؟

- زه نه شم کولای هغه له نیکه نه جلا کړم، ځکه چې...

هرکله به چې سردار اندرې غږېده (او څومره ښکلي غږېده) ناتاشا به په ډېر ویاړ هغه ته غوږ نیو او هر کله به چې ناتاشا شونډې پرانستې، په خوښۍ او ویرې به یې لیدل چې هغه په ځیر ځیر دې ته ګوري، حیرانه به پاتې شوه او ویل به یې: هغه په ما کې څه لټوي؟ هغه په خپلو غلچکو کې ما نه څه غواړي؟ او که هغه څه چې دی لټوي او غواړي، په ما کې یې پیدا نه کړي، بیا به څه وکړم؟ کله به له خوښۍ نه ډک لېونتوب، چې ددې د طبیعت خپله ځانګړتیا وه، پر دې لاسبری او هغه وخت به سر تر پایه غوږ او سترګې شوه، چې د هغه خندا واوري او وګوري. هغه کله ناکله خندل، خو کله چې یې خندل، د هغه خندا د زړه له کومې او خورا لوړه وه او هر وار به ددې خندا نه وروسته، ناتاشې هغه ته ځان خورا نېږدې ګاڼه. که د راسېدونکي بېلتون خیال دا نه ډارولای، ناتاشا به چور نیکمرغه او له دې نیکمرغۍ نه مسته لېونۍ وای. سردار اندرې له پترزبورګه ترخوځېدو نه یوه شپه مخکې، پیېر هم له ځانسره د رستوف دوی کورته، چې د هغه د نڅا له بنډار نه وروسته دلته نه و راغلي، راوست. پیېر سرسامه او پرېښانه برېښېده او له مشرې ګرافینې سره یې د زړه خواله کوله. ناتاشا چې سونیا سره د شطرنج میز ته ناست وو، اندرې یې هم خپلې خواته وروبوله. اندرې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو خواته ورغي او وې پوښتل:

- تاسو له ډېرې مودې راهيسې بېزار او خوف، پېژنئ، هغه مو خوښېږئ؟

- هو، زموږ خوښېږي، ډېر ښه ځوان دی، ډېر ښه طبيعت لري...

سردار اندرې وويل:

- پوهېږئ، ما خپل راز هغه ته ويلی دی. زه هغه له ماشومتوب نه پېژنم. هغه ډېر پاک زړی ځوان دی او ناڅاپه يې لږ په زغرده وويل:

- ناتالي (ناتاشا) تاسو نه هيله کوم... ګوره! زه روان يم، ځم بيا به خدا زده څه پېښېږي، تاسو کېدای شي... ښه! پوهېږم چې په دې اړه څه ونه وايم... خو يوازې يوه... هيله کوم، هر هغه چې پېښېږي او زه دلته نه وم...

- څه کېدای شي پېښ شي؟

سردار اندرې دوام ورکړ:

- هر غم چې و، ګوره پېغلې سونيا ،له تاسو نه هم هيله کوم، هره پېښه چې وه، يوازې پر هغه اعتماد وکړئ او مرسته ترې وغواړئ. هغه سرسام او د خندا سړی دی، خو تر هغه نه رښتينی او پاک زړی بل څوک نه شته.

نه مور، نه پلار کولای شي دا تصور وکړي، نه سونيا او نه خپله سردار اندرې چې له کوژدني نه د ناتاشا بېلتون به، د هغې پر ژوند څه اغېزې ولري... ناتاشا په تکه سرې څېرې، له شور او هيلو په ډک زړه، خو په حيرانو سترګو په کور کې سرګردانه ګرځېده او په خورا ورو او د نه پام وړ کارونو لګيا شوه. داسې برېښېده چې نه پوهېږي چې قسمت څه ورسره کوي او آن هغه وخت چې سردار اندرې د خدای په امانۍ په نښه د هغې لاس ښکل کړل، اوښکې يې تويې نه شوې او يوازې دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې وویل:

- مه ځئ ! هغې دا مه ځئ په داسې یوه ژبه ادا کړل چې سردار اندرې یې دې فکر ته ولمساوه، چې ښه به دا نه وي، چې په رښتیا له دغه سفره سر په لاس شي، او له دې سره پاتې شي. د اندرې په غوږو کې تر ډېرې مودې دغه آواز انګازې کولې، کله چې سردار اندرې مخه ښه وکړه او لاړ، که څه هم بیا یې هم ونه ژړل، خو د څو ورځو لپاره به په کوټه کې یوازې وه او هېڅ څه یې له لاسه نه کېدل. هغې څه خواشینۍ هم نه کوله، یوازې کله کله به یې له ځانسره وویل:

- ولې او د څه لپاره لاړ؟

خو د سردار اندرې تر تګه دوې اونۍ وروسته، د ټولو د انتظار برخلاف، یو وار له خپلو خیالونو او دردونو نه آزاده شوه، کړه وړه یې د پخوا په شان شول، خو د هغې په ګوګل او زړه کې، د هغو ماشومانو په څېر چې له یوې ځنډنۍ ناروغۍ نه روغ شوي وي، هر څه بدل شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۵

مشر سردار نیکولای اندریوویچ، د زوی د تګ نه وروسته، لا ناروغ، عصبي او تند مزاجه شوی و. د هغه د ناخرګنده قهرونه تول دروند پېټی د شهزادګۍ ماریا پر اوږو وربار و. داسې بربښېده چې پلار هڅه کوله د لور په ژوند کې هغه ټکي او ځایونه پیدا کړي، چې دي و کولای شي د هغو په کېښکوده، هغه لا پسې په عذاب کړي. ماریا په ژوند کې له هر څه زیات له دوو څېزونو سره چې د دې د خوښۍ سرچینې وې، زیاته مینه لرله: یو یې وړوکی نیکولای او بل مذهب و. او دا دواړه هغه پلمې وې چې پلار به په آسانۍ د هغو له کبله ښکنځله او ملنډې به یې پرې وهلې. هره خبره به چې وه، پلار به یې د زړو پېغلو له خوا د ناولو دودونو، شګونو، ټوټکو او د ماشومانو د بې ځایه او بې پایه نازولو پلو وروا ړوله او ویل به یې:

- ته غواړې په دې نازونو سره هغه (نیکولای جان) د ځان غوندې د یوې زړې بوډۍ په توګه وروزې. پوهېږې نه نه سردار اندرې زوی غواړي، نه یوه زړه او له واده نه پاتې لور.

یا به یې د شهزادګۍ ماریا تر مخې له پېغلې بوري ین نه و پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د روسانو دغه کشیشانو ته بې پایه او بې ځایه درناوی، دغه د شمایلو او شمعو لګولو یې خوښېږي کنه؟ او په دې توګه به یې په خپلې لور ملنډې وهلې.

تل به یې خپله لور په ترخو ترخو خبرو زوروله. د هغه زړه به یې ورماتاوه، خو لور به دغه ټول په خورا آسانۍ ښښل او د پلار درناوي به یې کاوه. هغې هېڅکله پلار ګنهکار نه ګاڼه. خو ایا دا شونې وه، چې له ټولو دغو آزارونو او قهرونو سره سره چې پلار به یې پر دې کول، هغه ورته ګران نه وي، ایا پلار یې پر دې عذاب او ظلم روا ګڼل او عدالت یې نه درلود.

خو اصلاً د عدالت معنا څه ده؟

شهزادګۍ ماریا هېڅکله د هغه عدالت په هکله چې د کبر ښښې ولري، فکر نه و کړی. د انساني ټولنې ټول پېچلي او جړ قوانین، د هغې لپاره په یوه څرګنده او روښانه قانون کې مرووړل شوي وو، او هغه د عشق او له ځانه د انکار قانون و او دا قانون یو چا موږ ته راښوولی و. هغه چا چې د انسانانو په لاره کې زور ېدلی او له همدې مینې نه یې ژوند ځار کړی و. (حضرت مسیح). چې دا سې وه نو شهزادګۍ ماریا، څوک وه چې د نورو د عدل او ضلم په اړه فکر و کړي؟ د هغې یوازنۍ دنده دا وه چې وزورېږي او نور ورته ګران واوسي او دا هغه څه و چې دې کول.

سردار اندرې په ژمي کې خپل کلي، لیسه ګوري ته راغي. هغه مهربانه، خوشاله او ښه طبعه لرله. شهزادګۍ ماریا ډېره موده کېده چې خپل ورور یې داسې نه و لیدلی. هغې داسې انګېرله چې ورورته یې څه ورپیېښ شوي دي. خو سردار اندرې د خپلې مینې په اړه خورته هېڅ ونه ویل. له خپل تګ نه مخکې یې له پلار سره څه ناندرۍ درلودې او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزادګۍ ماريا دې ته پام شو، چې په خواشينۍ سره بېل شول.

شهزادګۍ ماريا د ورور تر تګ نه وروسته خپلې يوې خورلنډې ژوليه کاراګينا ته چې د ټولو نورو نجونو په شان يې له د سردار اندرې سره د واده هيله لرله، يو ليک وليکه. ژوليه کاراګينا چې ورور يې له ترکانو سره په جنګ کې وژل شوی و، ماتم درلود.

ګرانې او مهربانې خورلنډې ژوليه!

دا يوه ښکاره خبره ده، چې زموږ ټولو برخليک له زغمه پرته بل څه نه دی، ستا وير هومره دروند دی، چې زه خو يې د زغم تصور هم نه شم کولای، خو يوازينی زغم به دا وي چې هغه د لوی خدای اراده وبولو، چې د هغې له مخې ستاسو او ستاسو د ګرانې مور د آزمايښت تکل لري.

ګرانې خورلنډې! مذهب او يوازې مذهب دی چې کولای شي موږ ته، نه به وايم چې تسل، بلکې له ناهيلو نه ژغوري. يوازې مذهب دی. هوکې يوازې مذهب کولای شي هغه شخړې چې له ايمانه پرته، د انساني پوهې له ماحول بهر دي، موږ ته را څرګندې کړي... هغه لومړنی مرګ چې ما ليدلی، زه خپله د هغه شاهده وم او هېڅکله به هغه هېر نه کړم. زما د ورور د نازولې ښځې مرګ و. هغه مرګ پر ما يې سخته اغېزه پرېښې ده. هغه شان چې تاسو هغه برخليک حيران کړي یاستئ، چې ولې يې ستا ورور ستاسو له څنګه يووړ، زه هم دې ته حيران وم چې ولې يې ليزا، هغه ښکلې ښاپېرۍ، چې نه يوازې يې چا ته تاوان نه رسېده، بلکې له ښېګڼو پرته بله اند ښنه يې په خيالو کې نه ګرځېده، بايد مړه شي. خو په هر حال زما ګرانې! دا دي له هغې ورځې نه چې زما وريندار مړه شوې پنځه کاله تېرشول او زه په خپل خوار عقل په خورا ښه توګه دا درک کوم چې هغه بايد مړه شوې وای. او دغه مرګ څنګه د خدای د بې پايه مهربانۍ او ټولو ارادو شاهد و، که څه هم موږ د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکمت په پوره موخه نه پوهېږو، خو داسې تصور کوم چې دا ټول له بندګانو سره د هغه د بې پایه مینې پرته بل څه نه دي. زه زیاتره داسې فکر کوم چې هغه یوه داسې ښاپېرۍ او نازولې معصومه وه چې د مورولۍ د درانه پېټي او د هغو د درنو دندو د سرته رسولو زغم یې نه درلود. هغې که د مېرمنتوب او ښځیتوب سپېڅلې دندې په ښه توګه ترسره کولې، کېدای شي د مورولۍ د درانه زغم، زغم به یې نه درلودای... ګرانې خورلنډې! دغه خبرې ځکه تا ته لیکم چې، په انجیل کې هغه نغښتل شوی راز چې زما د پاره د ژوند د بهېر بنسټ جوړوي، تا ته درولېږم. د هغه له ارادې پرته، د هېڅ خوځېدونکي یو ویښته هم نه ښوري او له موږ سره د هغه بې پایه مینه ده چې د هغه غوښتنې تاکي، نو ځکه هر هغه چې پر موږ راځي زموږ په ګټه او زموږ د نیکمرغۍ لپاره دي. (په هرحال یې شکر) تاسو له ما نه پوښتلي و چې په راتلونکي ژمي کې به مسکو ته راشم او کنه؟ که څه هم ستا د دیدن سخته لېواله یم، ولې تصور نه کوم او هیله هم نه لرم چې مسکو ته دې راشم. زما دا خبره به تاسو حیرانه کړي، که ووایم چې زما د نه راتګ علت بناپارت دی. تاسو هرومرو خبر یاست چې زما د پلار روغتیا ورځ تر ورځې مخ په ژوبلېدو ده. هغه نه شي کولای د سیالېو دښمني او بري وزغمي. هغه ژر ژر په قهرېږي. د هغه زیاتره نازغمي او قهر له سیاسته دي. هغه دا نه شي کولای وزغمي چې بناپارت دې، د اروپا له ټولو اکانو په تېره بیا زموږ له ټولواک د سترې کاترینې له کړوسي سره لکه د ښځې په شان کړه وړه وکړي... زما د پلار لپاره د دغه شان کړووړو زغمل خورا ګران دي... تصور کوم هغه زیاتره د خپلو سیاسي عقایدو او له دې کبله چې د هېڅ سیاسي سیالۍ زغم نه لري او خپل نظر د نورو نظریاتو ته د کومې پاملرنې نه پرته وړاندې کوي، اټکل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم چې د سختو او زورونکو ناندريو لمسون به شي. نو له دې کبله مسکو ته له تګ سره هومره لېوالتيا نه ښيي. ټولې هغه لاس ته راوړنې چې د تداوۍ له لارې ګټې، پر بناپارت د سياسي ناندريو له لارې به يې بايلي. په هر حال هر څه به ډېر ژر څرګند شي. زموږ کورنی ژوند که د خپل ورور په لرې والي سترګې پټې کړم، پخوانی رنګ لري. هغه شان چې مې پخوا درته ليکلي و، هغه په دې وروستيو وختو کې ډېر بدل شوی دی. د خپلې مېرمنې تر مرګه وروسته يې سر کال يو ټکان خوړلی دی، په ګوګل کې يې يوه څپه را الوتلې ده او بيا هماغه شان شوی دی، چې ما په ماشومتوب کې پېژانده. رښتينوالي، خوږ ژبه والي، پاک زړتوب او نورې هغه ښېګڼې چې ما په بل چا کې نه دي ليدلې. داسې تصور کوم چې په دې پوه شوی دی چې ژوند د هغه لپاره پای ته نه دی رسېدلی. خو له دې رواني بدلونو سره سره له جسمي پلوه ډنګر، ژوبل او عصبي شوی دی. د هغه له پلوه پرېښانه يم، خو خوشاله يم، چې د ډاکترانو د پخواني ټينګار له امله يې بالاخره بهر ته د هغه سفر پخوانۍ سپارښتنه ومنله. هيله لرم چې د هغه روغتيا په بشپړه توګه روغه شي. تاسو ليکلي و چې هغه په پترزبورګ کې يو له غوره، ځيرکو او پوهو ځوانانو نه ګڼل کېږي، هيله لرم چې زما کورني غرور، به وبښي، ما هېڅکله په دې خبره کې کوم شک نه لاره. هغه مرستې او نيکي چې دلته له خلکو، له مرييونه نيولې تر لويو ځمکوالو پورې کړې دي، شمېرل يې ګران کار دی. اوس پترزبورګ ته راغلي او هغه منصب يې تر لاسه کړی دی، چې ورټيا يې درلوده. زه حيرانه يم او تعجب کوم چې څنګه دغه شان آوازې هغه هم ناسمې چې ګواکې هغه له کومې ورېږ رستوفې سره مرموز واده کړی، له مسکو نه پترزبورګ ته رارسېږي. زه فکر کوم چې سردار اندرې به له کوم چا، په تېره بيا له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغې نجلۍ سره په دغو دلایلو واده وکړي:

لومړي خو دا چې زه پوهېږم چې ورور مې خورا لږ خو بیا هم د خپلې خدای ښېنلې ښځې په اړه غږېږي، د هغه ویر او خواخوږي دومره د هغه پر زړه واکمن دي چې تصور نه کوم. دغه زړه دې بل چا ته ورکړای شي او بیا زموږ دغه نازولې ملک (نیکولای) د میرې منګلو ته وسپاري.

دویم دا چې دغه نجلۍ د هغو ښځو له ډلې نه ده چې د سردار اندرې دې خوښه شي او ده دې واده ورسره وکړي. که رښتیا راباندې وایئ زه هم نه غواړم چې هغه دې دغه شان ښځه ولري. وبښه قلم مې آزاد پرېښود، کیسه اوږده شوه او دا دی دا دویم مخ دی چې توروم یې. د خدای په امان ګرانې خورلنډې، خدای دې تاسو په خپل سپېڅلي رحم او پناه کې وساتي. زما ګرانه ملګرې پېغله بوري ین هم تاسو ښکلوي.

ماریا

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۶

د اوړي نيمايي وه، چې شهزداګۍ ماريا له خپل ورور سردار اندرې نه چې په سويس کې و، ليک ترلاسه کړ. هغې دغه ليک ته هېڅ انتظار نه لاره، سردار اندرې په دې ليک کې خپلې خور ته يو عجيب او ددې له انتظاره لرې خبر ليکلي و. هغه له پېغلې رستوفې سره د ده د بولې خبر و. ټول ليک خپلې کوژدنۍ ته د ده په ښکلو ستاينو،د مينې په خبرو او خپلې خور ته د وروګلوۍ او پر هغې د باور له تورو ډک و. هغه ليکلي و چې لا تر اوسه هېڅکله په کومې ښځې مين شوي نه و. دا دی دی اوس نوی د ژوند په معنا پوه شوم، له خور نه يې له دې کبله ښښنه غوښتلي و، چې هغې ته يې د خپلې کوژدنۍ په هکله څه نه و ويلي او يوازې يې له پلار سره په دې اړه خبره کړې وه. هغه دا دليل راوړی و چې خور به يې بيا پر پلار ټينګار کړی وای چې د ورور واده ومني، پلار به د هغې هيله نه وای منلې او پلار به يې لا پسې عصبي شوی وای او بله دا چې، خبره لا هغه وخت څرګنده نه وه، لکه اوس چې څرګنده شوې ده. هغه ورځ پلار ده ته يو کال وروسته د واده وعده ورکړه. له هغه وخته دا ده شپږ مياشتې اوښتي دي، يعنې نيمايي موده تېره شوې وه او زه له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخته اوس زيات دي واده ته لېواله يم. که دغه داکترانو دلته زه د نورو درې مياشتو لپاره په دغو معدني اوبو کې د لامبو لپاره نه واى ساتلاى، زه به لا د وخته روسيې ته ستون شوى واى... ته ما پېژنې او له پلار سره مې په اړيکو ښه پوهېږې. زه هغه ته هېڅ ډول اړتيا نه لرم او هېڅ څه ترې نه غواړم. زه تل خپلواک وم او يم خو د هغه په وړاندې مخالفت هم د هغه د کرکې او قهر سبب کېږي. هغه په داسې حالت کې دى چې له موږ سره د هغه شپې ورځې، خورا کمې پاتې دي، نو ځکه نه غواړم چې هغه دې زما د نيکمرغۍ خنډ شي. دا دي اوس لګيا يم په دې اړه هغه ته يو ليک ليکم او له تا نه هيله کوم چې يوه ښه شېبه غوره او هغه ته يې ورکړې. ته به ګورې چې هغه په دې اړه څه وايي، ايا کومه هيله شته چې هغه به دا ومني او کنه؟ ايا هغه به دغه يو کال موده لږ رالنډه کړي که څنګه؟

شهزادګۍ ماريا له ډېرو شکونو، دعاګانو او هيلو نه وروسته ليک پلار ته وسپاره، يوه ورځ وروسته بوډا سردار په کراره هغې ته وويل:

- ورور ته دې وليکه چې تر څو مړ نه يم، صبر دې وکړئ، ډېر وخت پاتې نه دى، په همدې لنډو ورځو کې به زما له غمه خلاص شي.

شهزادګۍ غوښتل چې د مخالفت کوم ځواب ورکړي، خو پلار هغې ته د خبرو اجازه ورنه کړه، آواز يې لا لوړ کړ او وې ويل:

- واده يې کړه، واده يې کړه ګرانه، تر دې نه غوره موندې نه شي. هوښيار خلک دي آ؟ بډاى دي آ؟ د نيکولاى جان به ښه ميره وي؟ ګوره ورته وليکه، واده يې کړه، همدا سبا يې واده کړه، د نيکولاى جان به ميره شي. هغه او زه به له بورينکې سره واده وکړم! هه، هه، هه چې دى هم بې ميرې پاتې نه شي. خو په يوه خبره بايد پوه شي چې نور زما په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې بله ښځه په کار نه ده، پرېږدئ چې واده وکړي، هر څېرې چې ژوند کوي، کوي دې.

هغه ماريا ته وکتل او وې ويل: ته هم هغه ته ورکډه شه؟ خداى دې مل شه! دا ګز دا مېدان، څلور پلو دې قبله...

لورته يې وويل:

-ولې يې ونه کړو، د شهزادګۍ نوم خورا ښه ورسره ايسي، شهزادګۍ ماريا په حيرت سره ليدل چې پلار يې په دې وروستيو وختونو کې خپله فرانسوي مينځه ډېره ځانته نږدې کړې ده. ورور ته يې وليکل، چې د ده دليک په وړاندې د پلار غبرګون څه و. دې له ورور سره خپله خوا خوږي ښکاره کړه او هغه ته يې ډاډ ورکړ چې د بوډا خوښه به ژر ترژره تر لاسه کړي.

د شهزادګۍ ژوند ټول د نيکولاى له روزنې، د اندرې په اړه خيالونو او له مذهب سره له مينې جوړ و او له هغو نه دې د مرستې هيله لرله، خو ددې ترڅنګ لکه هغه شان چې هرڅوک خپل ځانګړي ارمانونه لري، شهزادګۍ ماريا هم د زړه په تل کې هغه پټ ارمانونه چې ددې د ژوند پانګه جوړوله، ساتلې وو. ددې د دغو هيلو سرچينې هماغه خدايي خدمتګارانو ډله وه چې ددې ديدن ته به راتلل...

له دغو خدايي خدمتګارانو نه يوه هم، يوه بوډۍ مېرمن فېډيوسيوشکا نومېده. هغه پنځوس کلنه ښځه، چې کمکۍ ځان يې درلود، ساده، آرامه او چوپ و. ديرش کاله کېدل، چې يو زنځير يې تر ملا تړلى وه، هغې پښېبلې سفرونه کول. شهزادګۍ ماريا د هغې زيات ته لېواله وه. يو ورځ چې دغې ښځې په يوه تياره کوټه کې، د يو تت څراغ مخې ته، د خپل ژوند کيسې شهزادګۍ ته کولې، ناڅاپه د شهزادګۍ ذهن ته راغلل، چې فېډيوسيوشکا يوازينۍ ښځه ده، چې سمه لاره يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږلي ده. هغې پرېکړه وکړه، چې همدا لاره غوره کړي... يو کشيش سره يې په دې اړه مشوره وکړه، هغه هم خوښه ورکړه. شهزادګۍ ماريا يو جوړ جامې او تور ټکری په دې پلمه ځانته جوړ کړل، چې ګوا کې هغه کومې خدای خدمتګارې ته وربښي... خو په زړه کې، هغه وخت ته سترګې په لاره وه چې دغه جامې واغوندي او له هغو سره لاړه شي... خو کله چې يې پلار په تېره بيا کمکي نيکولای وليد، د هغه تکل لږ سست غوندې شو، لږ آرامه شوه او ځان يې ګنهګاره وباله او په کرار کرار يې وژړل. ځکه هغې ته پلار او کمکي وراره تر خدايه هم ګران وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دويم کتاب

څلورمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

د انجیل په سپېڅلي کتاب کې راغلي دي، چې له جنته د آدم له شړلو مخکې هغه یوازې استراحت کاوه او له کار او زیار نه بې غمه و. په خاورین انسان کې د هوسایي لېوالتیا په هماغه لومړنۍ بڼه پاتې ده. خو د خدای د لعنت پېټي له دې کبله پرې وربار دي چې هغه تورن او نه یوازې دې ته اړ دی چې د خپل لاس له تناکو ځان موړ کړي بلکې د موړ ختېه داسې نغښتل شوې چې نه شو کولای په اخلاقي آرامتیا هوسا او آرامه واوسو. یو مرموز غږ په پرله پسې زموږ د زړه په غوږو کې انګازې کوي او وايي چې موږ باید د دغې هوسایۍ له کبله ګنهګار وګڼل شو... که انسان کولای شوای هغه حالت رامنځ ته کړي، چې په هغه کې هم هوسا ، هم ګټور او هم خپلې دندې تر سره کړي، د هغه به هممهاله ازلي نیکمرغي په برخه شوي وای. د ټولنې یو ډله چې پوځیان دي ،د همدې ازلي نیکمرغۍ او دهرومرو دندې سرته رسولو پړاو ته رسېدلي دي، د پوځي خدمت غوره زړه راښکون په همدې اجباري خدمت او هم مهاله د وجدان په آزادۍ کې نغښتی دی او وي به.

نیکولای رستوف چې لا همالته د پاولوګراد په غونډ کې خدمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاوه او د ۱۸۰۷ کال راهیسې د دینیسوف پر ځای د سواره پوځ قوماندان شوی و، دغه نیکمرغي په غوره توګه تر لاسه کړې وه.

رستوف یو پاک زړي انسان و چې په پوځ کې لږ قهرجن شوی و او که د ماسکو آشنایانو هغه لیدلي وای، هغه به تر پامه هسې بې لارې او باڅاری ورغلی وای، خو په پوځ کې هغه ته، ملګرو، لاس لاندو او مشرانو د یوه ګران او درانه ځوان په سترګه کتل. خپله هم له خپل ژوند نه خوشاله و. په دې وروستیو وختونو (پر کال ۱۸۰۹ کې) هغه د مور له خوا په رارسېدلو لیکونو کې، د کورنۍ د مالي وضعې د ورځ تر ورځې خرابېدو په اړه خبرونه لوستل او د مور دا هیله یې لیده چې نور د دې وخت رارسېدلی چې دی باید د عمر خوړلو مور او پلار د خیال د آرامۍ او د هغو د پریشانۍ د مخنوي لپاره کورته راستون شي.

نیکولای چې دغه لیکونه لوستل، له دې یې ویره لرله چې خدای مه کړه، دی له دغه چاپیریاله چې دی ورسره عادت شوی او له غیر پوځي پریشانیو نه یې دراتښتېدو نه وروسته هلته پناه اخیستې او دی هلته په خورا آرامۍ اوسي، ونه باسي. هغه داسې انګېرله چې ژر به وي یا لږ په ځنډ هغه به دې ته اړ وي چې بیا د ژوند د بهېر هغه ناآرام ورخ ته ورودانګي. له کړکیچونو او شخړو سره پنجه نرمه کړي، جړې غوټې پرانزي، د ژوند دوکو او ناروا ووته غاړه کېږدي او له سونیا سره د مینې د وعدې خبرې بیا راتازه کړي. دغه ټولې خبرې او د هغو وریادېدل، ټول وحشتناکه، کړکیچن او ورک لاري وو او هغه به د مور لیکونو ته په سړو او دودیزو خبرو، ځوابونو لیکل او لیکونه به یې په دې تورو: ګرانې مورې! ستاسو مطیع زوی. په تورو پیل او په همدې تورو به پای ته رسېدل. همداسې ځوابونه به یې ورلېږل. خو په دې اړه چې څه وخت به کورته ورستنېږي، هېڅ نه لیکل. ۱۸۱۰ کال و چې هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مور او پلار نه يو ځانګړی ليک ورسېد او په هغه کې يې ليکلي و چې ناتاشا يې سردار اندرې ته ورکړه. په ليک کې دا هم راغلي و چې د مشر سردار د مخالفت له امله واده يو کال وروسته کېږي. دې ليک نيکولای هم غمجن او هم خوابدی کړ. لومړی له دې کبله چې، ده احساس کاوه چې ده ته تر ټولو نه د کورنۍ ګرانه غړې، ددوی له کوره ځي، دويم دا چې د يوه سواره پوځي په څېرېې هيله لرله چې د دغې بولې په وخت کې کاشکې هلته وای، چې دغه بالکونسکي ته يې ښودلي وای چې له دوی سره خپښي هومره د وياړ وړ نه ده او په رښتيا که ناتاشا په ده ګرانه وي، کولای يې شول هر څه د خپل هغه سرسام پلار له خوښې پرته ترسره کړي. يوه شېبه زړه نا زړه و چې رخصت واخلي او ناتاشا د ناوې په جامو کې وګوري، خو بيا هغه ته بېلابېل خيالونه، خيالونو ته ورغلل، هغه ته سونيا او له هغې سره د ده اړيکې او هغه ستونزې چې دغه اړيکي به يې ده ته پيدا کړې وريا د شول. نيکولای له رخصتۍ نه لاس په سر شو، خو د هماغه کال په پسرلي کې يې د مور نه يو بل ليک تر لاسه کړ. مور دغه ليک د نيکولای له پلاره پټ ليکلي و. دغه ليک دي په دې قانع کړ چې کورته لاړ شي. مور يې ليکلي و، که دي کورته راستون نه شي، ددوی د ځمکو او جايدادونو غم ونه خوري، ددوی هر څه به تالا والا او کورنۍ به ګدايي ته کېني. مور ليکلي و چې پلار يې اوس داسې ژوبل شوی، دومره يې هر څه ميتينکا ته پرېښي او دومره له هر چا سره خواخوږی دی چې هرڅوک يې دوکه کوي او هرڅه ورځ تر ورځې خرابېږي او خرابېږي. هغې ليکلي و:

تا ته په خدای قسم درکوم، که همدا اوس را نه شې، کورنۍ او د هغې شتمني له بدمرغۍ ونه ژغورې، خدای خبر څه به پېښ شي؟ که

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ يې را خوځېږه او که ناست يې را پاڅه. دغه ليک په نيکولای اغېز وکړ، د هغه سالم عقل ده ته لار ښوونه وکړه چې څه باید وکړي.

اوس هغه باید کورته ستون شوي وای، که له پوځه يې چور استعفا نه وای کړي، لږ تر لږه خو يې باید رخصتي اخيستي وای.

دی باید همدا اوس تللی وای خو په دې نه پوهېده چې ولې تر غرمنۍ وروسته وېده شو. له خوبه چې را پاڅېد سپارښتنه يې وکړه د هغه خړ مارس نومي مست آس، چې ډېره موده يې نه و زغلولی، زين کړي. هغه چې له خپل مست آس سره راستون شو، لاوروشکا (د دينيسوف چوپړ چې ده ته يې پريښي و) او خپلو ملګرو ته چې ماښام د ده ديدن ته راغلي وو، وويل چې دی څه موده رخصتي اخلي او کورته ځي. هغه ته دا تصور ګران و او ورته عجيبه برېښېده چې څنګه به دی له قوماندانۍ نه د خپل نوي ترفيع خبر او په وروستيو تطبيقاتو کې د بري له امله د (انا) نومي نښان د اخيستو پرته کورته لاړ شي. ده ته دا هم ګرانه وه... چې څنګه به يې د مېرمن پشازديڅکا په وياړ د سواره پوځ له خوا په جوړه شوې مېلمستيا او د هغو په نڅا کې چې د مېرمن بارژاوسکا په وياړ جوړېږي، ګډون نه کوي... خو هغه اوس په دې ډاډمن او پوه شوی و، چې هغه باید له دې په زړه پورې او ښکلي ماحوله، هلته لاړ شي، چې هر څه تشې خبرې او پېغورونه دي. د يوې اونۍ په اوږدو کې يې رخصتي واخيسته، د خدای په امانۍ تر مېلمستيا نه وروسته د کور پلو وخوځېد... کورته د نيمايي لارې تر وهلو وروسته يې له ځانه پوښتنې پيل کړې چې په اترادنيا (په مسکو کې د دوی کلي) کې به څه کېږي. څومره چې کورته نږدې کېده، د ده په وړاندې د پرتو ستونزو خيالونو، پر ده يرغل زياتوه... اترادنيا ته لا يو تم ځای پاتې و چې ګاډيوان ته يې درې روبله ورکړل، چې آسونه لا پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يرغه کړي. همدا چې له کور سره کوزشو ، لکه ما شوم داسې په منډه منډه د کور په زينو داسې وروخوت چې سا يې بنده بنده کېده.

تر تودې ستړې مشې خوار مشي او د خپلو خپلوانو تر تاوده هرکلي نه وروسته يې هغه خيالونه چې ستونزې يې تر مخې دي، هېر کړل (هر څه هماغه شان دي، چې و ، نو ما ولې تلوار کاوه). نيکولای کرار کرار بېرته له کورني چاپېريال او ژوند سره روږدی شو. د مورو پلار په کړوورو کې يې هېڅ بدلون نه و راغلي، يوازې لږ څه نور هم زاړه شوي وو. هغه نوې خبره چې د مور او پلار په کړوورو کې د ده ورته پام شو دا و چې د دوی ترمنځ د خواشيني او مخالفت روحيه چې پخوا ده نه و ليدلي، پيدا شوې وه. نيکولای ډېر ژر په دې پوه شو چې دغه روحيه د ناوړې مالي وضعې له امله ده. سونيا شل کلنه شوې وه. ښکلې کېدل يې پای ته رسېدلي او تر هغه څه چې و ، د لا ښکلي کېدو هيله يې نه کېده. خو هغه څه چې و ، هماغه د دې د ښکلا لپاره پوره و. د نيکولای تر راتګ نه وروسته هغه د مينې او نيکمرغۍ په څپو کې ډوبه وه. د هغې دغې رښتينې مينې او خواخوږۍ پر نيکولای ښه اغېز لاره. پيتيا او ناتاشا هغه حيران کړي و. پيتيا نور نو زلمي شوی و. ديارلس کلن، ښکلي، مست، ځيرک او خورا شوخ. آواز يې هم ډډ شوی و. نيکولای خپلې خور ته هم تر ځير ځير کتلو نه وروسته هک حيران و ، هغه هغې ته وويل:

-نور نو هغه پخوانۍ ناتاشا نه يې؟

-ولې، بدرنګه او باڅارې شوې يم.

-نه، برعکس.

هغه په پته د هغې غوږ کې وويل: برعکس اوس شهزادګۍ ته ورته شوې يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا په خوښۍ ځواب ورکړ: هو ، هو ، .... او .... هغې له اندرې سره د خپلې مينې او اترادنيا ته د هغه د راتګ کيسې ورته وکړې. هغه ته يې د اندرې وروستي ليک ولوست او ورور نه يې وپوښتل:

- څنګه خوشاله شوې؟ ګوره زه اوس داسې آرامه او نيکمرغه يم...

نيکولای ځواب ورکړ:

- هغه خورا ښه سړی دی، څنګه سخته پرې مينه شوې يې؟

ناتاشې ځواب ورکړ:

- څه درته ووايم، زه په باريس مينه وم، د نڅا په معلم مينه وم، پر دينيسوف مينه وم، خو دا وار چور بل ډول مينه ده. دا وار مې زړه آرامه او ډاډمن دی. پوهېږم چې تر ده نه بل ښه سړی نه شته، نو ځکه آرامه او ډاډمنه يم. دا وار، د نورو وارو په شان نه دی...

خو نيکولای د بالکونسکي په ريبارۍ او دده له خور سره د هغه واده ته په شک کتل. هغه په دې ډاډمن نه و چې د خور برخليک يې ټاکل شوی دی. په تېره بيا چې هغه د خور تر څنګ بالکونسکي نه و ليدلی. هغه په دې کېدونکې واده کې، په کوم ټکي نه پوهېده او د زړه غوټه يې نه آوارېده. هغه په زړه کې دا خبره ډېره کوله:

- نو ولې واده ځنډوي؟ ولې يې کوژده ونه کړه؟ له مور سره په دې اړه تر خبرو او زړه خوالې نه وروسته په تعجب سره پوه شو چې مور هم هغه شان فکر کوي لکه دی. دی پوه شو چې مور هم په زړه کې دغې بولې ته په شک او بې باورۍ ګوري. دغې خبرې دی خوشاله کړ.

مور د هغې رخې له کبله چې هره مور يې د خپلې لور د راتلونکي مېړه په وړاندې لري، د سردار اندرې يو ليک خپل زوی ته ورښکاره کړ او وې ويل:

- هغه ليکلي و چې د د سامبر د مياشتې نه مخکې راتلای نه شي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې راتلای نه شي؟ پوهېږم ناروغ دي، تداوي ته تللي دي. خو په هر حال، ته په دې اړه ناتاشې ته څه مه وایه، د هغې خوښی ته پام مه کوه، دا د پېغلتوب وروستۍ لوبې دي. یوازې زه پوهېږم، چې هر وار د هغه لیک رارسېږي، په دې څه تېرېږي. هغې هر وار خپلې خبرې په دې خبرو پای ته رسولې:

- توکل په خدای، هر څه به ښه شي، هغه خورا ښه ځوان دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

نیکولای کورته تر راستنېدو وروسته په لومړیو وختونو کې ډېر په غوره کې ښکارېده، خو له دې حالت سره سره هغه پریشانه و. هغه د جایدادونو په اړه هغو کړکیچونو او چارو زوراوه چې مور یې د هغه د سرته رسولو لپاره دی له پوځه راغوښتی و. ددې لپاره چې هر څه ژر دغه پېټې له اوږه پریباسي، تر راتګ نه درې ورځې وروسته پرته له هغې چې د ناتاشې دې پوښتنې ته چې چیرې ځې؟ ځواب ورکړي، په برندو سترګو او تریو تندي د کور د ودانۍ هغه برخې ته چې میتینکا هلته مېشت و، ورغي او له هغه نه یې د چارو جاج او د کارونو حساب وغوښت. د چارو حساب او د هغو پوښتنه، هغه څه وو چې دی، تر میتینکا چې ډار پسې اخیستی و،لا خراب پوهېده، خو د ده دې پوښتنې میتینکا هم سرسام کړی و.له میتینکا سره خبرو او د هغه ځوابونو ډېر وخت ونه غوښت. د بزګرو ټاکل شوي مشر او نورو استازو چې د کور دالان ته دده د راننوتو په وخت کې د دروازې په خوله کې سترګه په لاره وو. د ځوان ګراف غږ اورېده چې له بنګهاري راپیل او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرار کرار په غږمبېدو بدل شو او وروسته بیا بدو ښکنځلو ته ورسېد.
- غله، دوکه ماره، ناشکره، لکه د سپي په شان به دې څېرې کړم...
زه مې پلار غوندې نه یم، ستا دې دوکو خو موږ ګدایۍ ته ورسولو.
تر دې وروسته ټولو په خورا خوشالۍ چې ډار هم ورسره مل و، ولیدل چې ځوان ګراف، مېتینکا له ځتمه رانیولی، کشکارېي یې، له کوټې یې راوویست، په لغتو لغتو یې واهه او ورته وې ویل:
- ووزه، لعنتي ارواح دې ورکه کړه، چې بیا دې دلته ونه وینم.
میتینکا، لکه بریښنا داسې له شپږمې زینې نه راوالوت او مخامخ یې ځان په باغچه کې پټ کړ (د اترادنیا په کلي کې د ګنهکارانو د پټېدو ځای و، میتینکا هم چې هر وار له ښاره نشه راګرځېده دلته به یې ځان پټاوه او په اترادنیا کې د هغه لاس لاندې وګړو هم د میتینکا له ویرې په همدغې باغچې کې ځان ته د پناه ځای لټاوه. دوی ټول د دې باغچې د ژغورنو، کوډو په کوډو پوهېدل.)
د میتینکا مېرمن او د هغه ښینې (د ښځې خویندې) په خورا وحشت سره د هغې کوټې له وره چې پاک سماوار هلته اېښېده او لوړ په ښکلو بړستنو پټ کټ په کې اېښي و، راودانګل.
ځوان ګراف، چې سا یې بنده بنده کېده، پرته له هغه چې هغو ته وګوري، په خورا ټینګو ټینګو قدمونو د هغو له څنګه تېر او اصلي ودانۍ ته ورغی.
مشرې ګرافینې سمدلاسه له دې پېښې نه خبره شوه، که له یوه پلوه آرامه وه چې ددوی د جایدادونو او مالي چارو غمخور پیدا شو، خو له بله پلوه هغه په دې خواشینې شوه چې ددوی زوی به څنګه دغه درونډ پېټي او د هغه ناندرۍ وزغملي شي. څو واره کرار کرار او د پنجو پر سر د نیکولای د کوټې شاته ورغله، هلته یې غوږ ونیو او په دې پوه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نیکولای پرله پسې پیپ څښنوي.
بله ورځ بوډا ګراف، خپل زوی ځانته وروغوښت، په داسې یوې موسکا چې ویره ترې لاندې پټه وه، هغه ته وویل:
- زما د زړه سره ! ته هسې داسې په قهر شوی یې، میتینکا ټولې خبرې راته وکړې.
نیکولای له ځانسره وویل:
- زه پوهېدم، چې په دې ناوړه دنیاګۍ کې والله که په هېڅ شي هم پوه شم.
- ته په دې به خپه شوي وې، چې هغه او سوه روبله په کتابچې کې نه و لیکلي، خو هغه دغه او سوه روبله په پټه په بل مخ کې لیکلي او تا هغه بل مخ نه و کتلي.
-پلار جانه هغه یو دوکه مار دي، زه پوهېږم چې هغه څه کړي او څه کوي، خو که ته نه غواړې زه به نور هغه ته هېڅ هم ونه وایم.
- نه ګرانه ! (ګراف هم ناآرامه او له دې امله یې ځان ګنهکار ګاڼه چې ښځه یې څنګه د شتمنیو اداره کوي. د اولادونو په وړاندې ملامته او په دې نه پوهېده چې کارونه څنګه جوړ کړي) نه، نه زما هیله تا نه دا ده چې د ټولو چارو واک تر لاسه کړې، ځکه زه زوړ شوي یم.
-نه پلار جانه ! زه تاسو نه له دې کبله ښښنه غواړم چې په خپلو کړو مې تاسو خوابدي کړي، زما په رښتیا په دې کارونو سر نه خلاصېږي.
نیکولای په زړه کې وویل:
- بلا ورپسې، بلا په دې بزګرو، په دې پیسو، په دې حسابو، په دې حوالو، په دې ټولو او پر هغو پاڼو پسې. زه په دې هېڅ شي نه پوهېږم...
له هغه وروستې یې بیا د چا کارو کې ونډه وانه اخیسته، خو یوازې یو وار ګرافینې خپل زوی ورغوښت او ورته وې ویل چې هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

انامیخایلوفنا نه د دوو زړو روبلو یو حواله لري او له هغه نه یې وپوښتل له هغه سره څه وکړي؟

نیکولای ځواب ورکړ:

- تاسو غواړئ چې زه ځواب ورکړم؟ نه، نو رنو نه انامیخایلوفنا ما ته ګرانه ده او نه د هغه زوی باریس. هغوی، هغه وخت له موږ سره نږدې و چې او خوار وو. او اوس... حواله یې څیرې او په خپل دې کار سره یې زوړ ګراف له خوشالۍ نه په ژړا کړ. تر دغې پېښې وروسته نیکولای بیا د جایدادونو او حسابونو په چارو کې هېڅ ونډه وانه خیسته او یوه نوې لاره چې دده لپاره یې چورنویوالی درلود، غوره کړ. دا کار ښکار و. ښکار له ډلې ډلې سپیانو سره. زاړه ګراف هم دد ې ډول ښکار لېواله و. په دې لاره کې یې ډېرې پیسې خرڅولې او لوی لوی ښکارونه جوړول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

يخني پيل شوې وه. د سپېده داغ سره د مني له بارانو نه لمده شوې خمکه، لکه وسپنه داسې کنګل کړې وه او نور نوښنيلېو رنګ بايلودلی و او هغه شين والی، دنويو کرل شويو ژمنيو غنمو دشنه رنګ په وړاندې کمرنګه او دتېرو ربېل شويو غنمو دسوارې د ژېړ رنګ سره چې د مالونو تر پښو لاندې مېده شوي و، په تضاد کې و...د سويانو رنګ بدل شوی و، د ګېدړې خپلې څوړې پرېښې او ډاګونو کې سردانه ګرځېدلې او ځوان لېوان سپيانو ته ورته شوي وو.د ښکار خورا ښه وخت و. د ځوان رستوف سپيان چې خورا ښکاري وو، نه يوازې دا چې ډنګر شوي وو، بلکې پښې يې له چاودو ناسور شوي وې. ښکاريانو د سپيانو د دغه حالت تر کتنې وروسته پريکړه وکړه چې هغوی د درې ورځو لپاره په آرامه پرېږدي او د سپتمبر په شپاړلسمه بيا صحرا ته ورستانه شي. ښکار د دوپراوو له سيمې نه څکه پيل کړل، چې هلته د لېوانو يو ډله ليدل شوې وه. دا د سپتمبر د څوارلسمې نېټې خبرې وې.

هغه ورځ ښکاريان په کورونو کې پاتې شول. هوا سړه او ساړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوځوونکي وو، خو ماښام هوا لږ راتوده شوې و. د سپتمبر د پنځلسم په سهار چې کله ځوان رستوف د خوب کالي په ځان د کړکۍ د باندې وکتل، هوا داسې وه چې د ښکار لپاره تر دغه شان هوا نه، بلـه ښـه هوا پیدا کېدای نه شوه. داسې بریښېده چې آسمان راویلږي او دا چې باد نه لګېږي، ځمکې ته راڅڅېږي. یوازینۍ څه چې لـه هوا نـه ځمکې تـه یې راښکته کېدل د پام وړ و، هغـه راښکته کېدونکې لړې وې. د ونو پـر پڼو او څانګو د شبنم رانه څاڅکي ځلېدل او پر نویو رالوېدل شویو پاڼو څڅېدل.. نیکولای د باندې راووت. په دې وخت د ښکاریانو شر و شور واورېدل شو او د ښکاریانو مشر دانیل د کور د دیوالـه لـه شانه راتېر شو. هغه خورا ښه ښکاري و. خپل ماش و برنج ویښته یې اکرائینیانو ته ورته لکه سرچپه کاسه داسې جوړ کړي وو او یو تاو شوې متروکه یې په لاس کې وه. د هغه بې باکه کړه وړه او ګونځې ګونځې مخ د هغه د بې باک ژوند څرګندونه کوله. داسې بې پروا او بې باکه چې ګواکې په دنیا کې یې د هېڅ چا او هېڅ شي پروا نه لرله. دا هغه د ښکاریانو ځانګړې ځانګړتیا وه. خپله چیرکیسۍ (یو قام دی) خولۍ یې د خپل بادار تر مخې لوړه او په خورا سپکاوي یې هغه ته وکتل. دغه شان کتو د هغه بادار نه زوراوه، ځکه هغه په دې پوهېده چې دغه سړی چې تر نورو ځان لوړ او کبرجن ګڼي د هغه نوکر او ښکاري دی.

نیکولای غږ کړل:

- دانیلو ! هغه په ویرې دا احساس کړه چې دغه راز هوا چې هر څوک ښکار ته بولي، له دغو ښکاري سپیانو او له دغه ښکاري سره د ښکار شوق زیاتوي، انسان ښکار ته هڅوي، لکه هغه شان چې د مین په زړه کې لوېدلې مینه، د معشوقې په لیدلو لـه هغه ټول تېر خیالونه هېروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانیلو په خپل انګازین، درانه او له چغو ډک غږ سره ځواب ورکړ:
- څه وایئ عالیجنابه؟ د هغه دوې تورې ځلېدونکې سترګې له ښکته نه د خپل خاموشه بادار خوا ته ځیر شوې او داسې بریښېدې چې وایي:
- څنګه؟ صبر نه شې کولای؟
نیکولای چې له دانیلو نه خپلې پوښتنې پای ته ورسولې او په دې پوه شو چې سپیان ټول ښکار ته چمتو دي(باید وویل شي، چې خپله دانیلو هم د ښکار له شوقه لېوني و) سپارښتنه یې وکړه چې آسونه زین کړي، خو دانیلو لا له کوټې وتلی نه و چې ناتاشا په چټکو ګامونو کوټې ته راننوته. هغې لا نه کالي اغوستي و او نه یې سینګار کړی و. یوازې یې د خپلې مینځې شال په اوږو اچولی و. پیتا هم له هغې سره په تلوار راروان و. ناتاشا وویل:
- زه پوهېدم چې ته ځې، خو سونیا وویل چې نه ځې. ځکه زه پوهېدم چې نننۍ هوا چاته په کور کې د ناستې اجازه نه ورکوي.
نیکولای چې په هغه ورځ له ځانسره ټینګه وعده کړې وه چې دلېوانو ښکار به کوي، نه یې غوښتل له ځانسره ناتاشا او پیتیا بوزي، په سړه سینه یې وویل:
- ځو ،خو تاسو نه بیایو ، ځکه چې نن د لېوانو ښکار دي، تاسې ته به مزه درنه کړي او حوصله یې هم نه لري.
ناتاشا وویل:
- ته خو پوهېږې چې ښکار زما لپاره تر ټولو غوره او د خوښې لوبه ده، دا خو د وروری خبره نه ده چې آسونه زین کړې، ښکار ته لاړ شې او موږ څوک هېڅ خبر نه کړي.
پیتیا له قهره وخوټېد او وې ویل: زموږ روسانو مخه هېڅوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولی نه شي.

نیکولای ناتاشې ته مخ وروا ړاوه او وې ویل: ته تلای نه شې، مورجانې وویل چې ته ښکار ته تلای نه شئ.

خو ناتاشې په غوڅه ژبه وویل: نه، نه، دا څه وایې، زه هرومرو ځم.

مخ یې د نیکولای د سپو او آسونو ساتونکي چوپړ دانیلو ته وروا ړاوه او وې ویل: دانیلو ! ورته ووایه چې زموږ آسونه زین کړي، میخایلو ته هم ووایه چې زموږ سپیان راوباسي.

دانیل ته چې په کورکې پاتې کېدل هم ورته ګران وه او بادار له لور سره هم خوند نه ورکاوه او داسې کارو تصوریې هم نه خیال ته نه ورته.

هغه سترګې ښکته واچولې او په چټکۍ له کوټې ووت. داسې یې وانګېرله چې هېڅ یې نه دي اورېدلي، خو هڅه یې کوله چې د وتو په وخت کې تصادفا له هغې سره ونه لګېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

بوډا ګراف چې تل يې د ښکار لويې ډلې (سپيان او سړي) ساتلې وې، که څه هم د هغو واک يې اوس خپل زوی ته سپارلی و، په دغه ورځ د سپتمبر په ۱۵ سخت د ښکار شوق اخېستی و او غوښتل يې د ښکاريانو له ډلې سره يو ځای شي.

يو ساعت وروسته ټول د ودانۍ مخې ته راټول وو. نيکولای په خورا تندو او چټکو ګامونو د ناتاشا او پيتيا له مخې چې غوښتل يې ده ته څه ووايي، تېر شو او هغو ته يې داسې څرګنده کړه چې اوس د هغو د اپلتو د اورېدو وخت نه لري. هغه د سپو او ښکاريانو هر ډله جلا جلا په ځير وڅارله. يو ډله سپيان او ښکاريان يې مخې ته ولېږل او خپله پر خپل سوربخون آس سپور او د خپلو سپو پر ډلې يې غږ وکړ، وې خوځول، د درمندو له مينځه تېر شول او د دښتې له لارې د اترادنيا د ځنګله پلو وخوځېدل.

د بوډا ګراف آسوان، د هغه سور سپين يا له ويفلينسکي نومي آس چمتو او خپله ګراف له ګاډۍ سره هغه ځارځای ته چې ورته ټاکل شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، لاړ.

ټول سپيان چې ښکار ته چمتو شوي وو، شمېر يې څلورپنځوسو ته رسېده. دغه سپيان په شپږو ډلو کې، شپږو کسانو زغلول. دغه راز څلو يښت تازيان هم و، چې اتو کسانو يې لارښوونه کوله. که په ټوليزه توګه د بادارانو ځانګړي سپي هم وشمېرو، شمېر يې يو سلو دېرشو ته رسېده، چې اتو تنو ښکاريانو ځان سره مل کړي وو.

هر سپي هم خپل خاوند او هم خپل نوم پېژانده. هر ښکاري خپله دنده، ځای او هغه ته سپارل شوې سيمه پېژانده. همدا چې له کروندو او پاليزونو نه واوښتل، ټول پرته له هغه چې سره وغږېږي، ټولو په چوپتيا له نيغو او بې لارو او د ډاګونو له لارې ځان د اترادنيا ځنګلونو ته برابر کړل.

آسونه، د ډاګونو پر ګوګل لکه پر پاسته فرش داسې زغلېدل، خو کله به يې چې يو نيم ډنډ يا غوچوړی مخې ته ورغي، هر پلو ته به يې اوبه وشيندلې. وريځنی آسمان، کرار کرار او په اوډلي توګه د ځمکې پلو ته راښېوه وه. هوا توده، آرامه او کراره کراري وه. کله ناکله به د کوم ښکاري چغې، يا د کوم پرنجهاري يا د متروکو شړقهاري يا د سپيانو غپا تر غوږه شوه.

د يو ورست په واټن له کوره لرې شوي وو چې پنځه سواره له خپلو سپيانو سره مخامخ له خورو لړو نه ددوی پلو ته را روان وو. د هغو تر ټولو نه مخکې پر آس سور، يو ښکلي زړه راښکوونکي بوډا، چې ګڼ، اوږده سپين بريت يې لرل، راروان و.

نيکولای چې له بوډا سره مخامخ شو، وې ويل:

- سلام کاکاجانه!

بوډا چې د رستوف د کورنۍ، له لرې خپلوانو او يو بې وزلي سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، وویل:

- حساب پاک دی وړاندې، زه پوهېدم. زه پوهېدم، چې دې هواته تېنګېدای نه شئ. هو، حساب پاک دی وړاندې، هرومرو ښکار ته ځئ، حساب پاک دی وړاندې. (حساب پاک دی وړاندې، دا دهغه تکیه کلام و، چې هره شېبه یې کاراوه).

هغه وویل:

- ژر کوئ او کنه ایلا ګیني ښکاریان او اندیوالان یې د کورنیکیو په سیمه کې ولاړ دي، حساب پاک دی وړاندې، تر تاسې نه به مخې شي او په رښو سترګو کې به هر څه درنه یوسي.

نیکولای وویل:

- چې داسې ده، راځئ چې خپلې ډلې سره یو ځای کړو.

د سپیانو ډلې یې سره یو ځای کړې، نیکولای او کاکا جان ځنګ ترځنګ روان وو. ناتاشا چې سر په شال کې مروړلې، ځلېدونکې سترګې یې د خوشالۍ او مستۍ څپرې په منځ کې، ځلېدې. تر شایې پیتیا چې پسې رسېدای نه شو او میخایلوفنې چې له ناتاشې سره مینځتوب کاوه، هغو ته نبږدې کېدل. پیتیا په خندېدو خندېدو کې د خپل آس جلو کشاوه. ناتاشا په خورا ډاډ او ټینګه پر خپل عربي آس ناست وه... او په خپل لاس یې د آس افسار راکش او په ننداریزه بڼه یې هغه ودراوه.

بوډا کاکا جان په خوښۍ ناتاشا او پیتیا ته وکتل. د هغه دا نه خوښېدل چې ټوکې او لوبې او جدي کارونه له ښکار سره ګډ شي.

پیتیا چغه کړه: کاکا جانه! سلام! موږ هم درځو.

کاکا جان په څېره ژبه وویل: سلام! سلام! پام کوئ، چې سپي پرینبږدئ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اترادنیا ځنګلونو ته دوسوه متر لاره پاتې وه. ښکاریان ورنېږدې کېدل. رستوف او کاکا جان، خپله وروستئ پریکړه وکړه چې سپیان له کوم ځایه ښکارته ورښکاري. رستوف ناتاشا ته هغه ځای چې باید هلته ودرېږي... وروښود او خپله ځنګله ته ورشېوه شو.

کاکا جان نیکولای ته وویل: ښه کاکا جانه ! ته لېوه سره مخامخ یې پام کوه چې له لاسه دې ونه وزي.

نیکولای وویل: ګورو به چې څه کېږي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

په دې وخت کې نیکولای رستوف، په خپل ښار ځای کې ولاړ او د لېوه راتګ یې څاره. د ښارونکو ښکاریانو د رانېږدې کېدونکي شرو شور، د هغه ده ته د آشنا سپیانو غپا او د ښېلابښلو غږونو له اورېدو نه یې کولای شو دا اټکل وکړي، چې هلته څه تېرېږي. هغه په دې پوهېده چې هلته زاړه او ځوان لېوان دېره شوي دي. هغه په دې پوهېده چې ددوی ښارونکي ښکاري سپیان په دوو ډلو ویشل شوي، او کوم لېوه یې پسې اخېستي، څه ناوړه پېښه پېښه شوې ده او هره شېبه کېدای شي چې د ده تر څنګ کوم لېوه راپیدا شي. په دې خیالونو کې ډوب و چې لېوه به څنګه له کومې خوا راځي او څنګه به دی پسې اخلي. خو دم په دم یې هیله په ناهیلۍ بدلېده. څو ځله یې خدای ته دعا او هغه ته یې زاري وکړې، چې د ده ترڅنګ له شنیلیو بوټونه، د ده مخې ته لېوه راپیدا شي. هغه هماغه شان د زړه له کومې دعا کوله چې ځینې کسان یې هغه ته د ناوړه، پېښې د ورپېښېدو په وخت کې کوي. هغه خدای ته زارۍ کولې:

- دا خو نو تا ته څه ګرانه ده، چې همدا اسې شي، او لېوه زما مخې ته راپیدا کړې؟ پوهېږم چې ستا دربار لوی دی، پوهېږم چې ستا نه زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا غوښتنه لویه ګناه ده، مګر ستا له درباره څه کمېږي چې لېوه همدلته زما مخې ته راپیدا کړې...

له زر واره زیات د دغه نیم ساعت په اوږدو کې د هغه ناآرامه او له هیلو ډکې سترګې د ځنګله د چنارونو پر سر د دوو ولاړو بلوتو ونو شاوخوا ځارله...

هغه له ځانسره ویل:

- نه، زه او دومره نیکمرغي، دا نو هغه ته څه سخته خبره خو نه ده! نه، نه کېږئ! زه او دومره بخت، تل نه په لوبو او نه په جګړه، په هېڅ شي کې زما بخت نه شته.

د هغه په خیال کې په چټکۍ د اوسترلیخ او دولوخوف یادونه راتازه خو ببرته تت شول. هغه به غوږونه څک کړل، هرې خوا ته به ځیر شو، کله به یې کینې او بیابه یې ښۍ خوا ته مخ واړاوه او یو متې غږ ته به غوږ او زړه کې به یې وویل:

یوازې یو ارمان لرم چې په ژوند کې، که یو ځل هم وي، یو لوی لېوه پسې واخلم، نورله خدایه هېڅ نه غواړم. یو وار بیا یې خپلې ښۍ خوا ته وکتل او وې لیدل چې له خالي ډاګه دده خوا ته څه شي رادرومي. یو ژوره سا یې ووېسته، د داسې د یو چا ژوره سا چې ډېر وخت د کوم شي را رسېدو ته سترګې په لاره پاتې شوی وي او هغه یې تر لاسه کړی وي. هغه په زړه کې ویل: نه، دا ناشونې خبره ده! ستره نیکمرغي یې په برخه شوې ده، هغه هم پر دې ساده ګۍ، بې شروشوره، بې ډهل او نغارې! رستوف په خپلو سترګو او لیدلې حال باور نه لاره او دغه شک یوازې یوه شېبه و، لېوه مخې ته راودانګل او په خپله لاره کې یې له پراته غوچوړي نه ګام کړ. هغه زوړ عمر خوړلې لېوه وه، د شا وړۍ یې خړې، خو د ګیډې هغه یې سرې رنګه، مګر ځای ځای داغ شوې وې. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

چټکۍ وړاندې روان و. په دې ډاډه وه، چې هېڅوک یې نه ویني. رستوف سا بنده، مخ یې واړاوه او سپیانو ته یې وکتل. هغه ولاړ، پراته، لېوه یې نه لیده او له دنیا نه ناخبره وو...

رستوف شونډې وښورولې او له ځانسره یې وویل:

- اولیولیو... هې هې ! سپیان له ځایه پاڅېدل، زنځیرونه یې وربېږدېدل او غوږونه یې څک کړل. زاړه کارای، نوي شډل سپی. خپل په ډاړو وګراوه پاڅېد، غوږونه یې څک او خپله له وړیو ډکه لکۍ یې وښوروله.

په هغه وخت کې چې لېوه رانېږدې او له ځنګله لرې کېده، رستوف له ځانسره وویل:

- سپي پرې وروشکاروا و که ونه شکارو؟ ناڅاپه د لېوه حال بدل شو، وربېږدېد، هغه، هغه انساني سترګې چې ده ته ځېر وې او ولیدې، تر هغه وخته یې نه وې لیدلې، په کراره یې ښکاري ته سر وروا ړاوه او ودرېد، داسې برېښېده چې له ځانسره به یې ویلې وي:

- مخ وړاندې؟ که بېرته شاته؟ په هر حال مخ وړاندې !

په نرمه، کراره خو آزاده ځغاسته یې وړاندې تګ ته دوام ورکړ، نیکولای لکه لېونی چې رمباړې وهي، چغه کړل:

- راونیسئ !

خپل ښکلی آس یې یرغه او په چټکۍ یې ځان شیلې ته ورجوړ کړ. له چولونو او چینو ور واوښت او داسې روان و چې غواړي د لېوه لاره بنده کړي. سپو یې تر ده نه، چټک ځغاستل. نیکولای نه، خپلې چغې اورېدې او نه یې داسې احساسوله چې ځغلي. هغه نه خپل سپیان لیدل، نه هغه ځای چې ده پرې ځغاستل. یوازې ده هغه شیله او په هغه کې ځغاستونکی لېوه، چې لکه باد په یوه مخه الوته، او شېبه په شېبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې چټکي زياتېده، ليده.

تر هر څه لومړی تور خال خالي غټ کوني ميلکای نومی سپی، لېوه پسې ځان ورورساوه. نېږدې و ، چې وې داړي، خو لېوه مخ راواړاوه، هغه ته يې وکتل او ميلکای ددې پر ځای چې د تل په شان پرې ورګام کړي، لکۍ ښکته کړه او منډې يې سستې شوې.

نيکولای چغې کړې:

-رانيسه يئ !

په دې وخت سور لېوبيم نومي سپي له ميلکای نه ځان مخکې کړ، پر لېوه يې ورودانګل، د کوناټو په منځ کې يې داړې پرې خښې کړې، مګر ناڅاپه او په وحشت له هغه نه راجلا شو. لېوه يوه شېبه کېناست، داړ يې د ګوابښ په ننبه سپي ته جينګې کړې، خو بېرته پاڅېد ، وړاندې يې منډې کړې، او د ده پسې ځغليدونکي سپيان چې نور ده ته نېږدې شوي وو ،د يوه ارشين په واټن ده پسې روان وو.

نيکولای فکر وکړ: نه، نه دا ناشونې خبره ده ! هغه همداسې په ناآشنا غږ رمباړې وهلې:

- رانيسه يئ ! تا ته وايم رانيسه يئ !...

هغه خپل زوړ سپي پسې، چې د ده يوازينۍ هيله وه، دې خوا ها خوا کتل. زاړه کارای نومی سپی په خپل ټول درونـد والي او قـوت سره هغه پسې د رسېدو او د هغه د لارې د خنډ بېدو هڅه کوله، مګر لېوه لا پسې چټکېده او سپي کرار کرار، کرارېده. دا ښکاره وه چې د کارای کړه ناسم او لېوه پسې به ور ونه رسېږي. نيکولای هم ليدل چې تر ځنګله پورې هومره لاره پاتې نه وه او که لېوه ځنګله ته ننوزي، نور به رښتيا د هغه ښکارول له لاسه وتلې خبره وي. هغه يو ښکاري او د هغه سپيان وليدل چې د مخامخ لوري نه، د هغه خواته راځغلي. لا هيله

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې وه، يو ځوان اوږده غړي سپي چې نيکولای نه پېژانده، مخامخ پر لېوه ورودانګل، هغه يې وداړه او نېږدې وه چې هغه له پښو يې وغورځاوي. لېوه په داسې يوې چټکۍ چې چا له هغه نه انتظار نه درلود، پر سپي ورودانګل، د هغه د داړو غږ واورېدل شو او ځوان سپي په وينو لړلی، ځېرې شوی، په زګيروزګيرو په ځمکه ولګېد.

نيکولای په ژړغوني آواز وويل:

- پلاره! زما کارايه! د زړه سره!

... خو نيکولای هېڅ پوه نه شو چې په کارای څه شوي، خو دومره يې وليدل چې سپي يې لېوه لاندې کړی دی... کارای د لېوه په غاړه داړې خښې کړې وې... نيکولای دغه شېبې د خپل ژوند تر ټولو خوږه شېبه ګڼله.

سپيانو ،دوه نور لېوان ښکار کړي وو او درې نور هم تازيانو.

ټول ښکاريان له خپلو ښکارشويو ځناورو او کيسو سره د هغه لوی لېوه ليدو ته راټول شوي وو...لېوه ،هغه سپيانو او ښکاريانو ته چې پر ده راټول شوي وو ،کتل...ايليا اندريوويچ هم لېوه ته ورورانږدې او لاس يې پرې تېر کړ،هغه وويل:

- څومره غټ دی،هغه دنيلو نه چې دده تر څنګ ولاړو ،مخ وروااړوه او وې ويل:

- غټه بلا ده،بلا !...

-دانيل په چټکۍ خولۍ له سره پورته کړه او وې ويل:

-هو عاليجنابه !ډېر غټ دی !...

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦

بوډا ګراف کورته راستون شو، ناتاشا او پېتیا که څه هم ژبه کړې وه چې ډېر ژر به راستانه شي، خو بیا هم په ښکار کې پاتې شول. وخت ډېر و او ښکار دوام درلود. غرمې ته نېږدې یې دوه ډله سپي، هغې تنګې درې ته چې له تنکو نیالګیو ډکه وه، وروشړل. نیکولای د ریبل شویو کروندو په منځ کې ولاړ او خپل ټول ښکاریان یې لیدل. نیکولای، هغه غنمو ته کتل چې لا شنه و او د هغه یو ښکاري یوازې په یوه ویاله کې ځان پټ کړی و، دوی همدا چې د سپو ډلې ښکار پسې وشړلې، نیکولای د یو سپي غږ چې ده ته آشنا و، اورېد. دغه سپي (والتون) نومېده. نور سپي هم هغه سره همغږي شول، غږونه به یې کله په کرار او کله لوړ شول. یوه شېبه وروسته د ځنګله نه یو راتلونکی ځانګړی آواز، ګېدړې پسې د ځارنې غږ وکړ او ټول سپیان د کروندو پلو ډاګونو نه غنمو ته ورشېوه او له نیکولایه لرې شول.

ښکاریان په ځارځایو کې ځای پر ځای او خپل سپي یې وشکارل. نیکولای یوې سرې، لنډونې او عجیبې ګېدړې ته پام شو چې سترې ستومانه د غنمو منځ کې ځغلې. سپو هغه پسې اخېستې او ژر سپي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروړسېدل. ګېدړې د هغو په منځ کې چورلېدې... او لکۍ یې ښوروله... خو ناڅاپه یو سپین سپي چې نیکولای نه پېژاند پر هغې ورودانګل او بیا یو تور سپي پر هغې یرغل وکړ... سپیان له ګېدړې تاو شول، دوه ښکاریان په چټکۍ سپیانو ته راورسېدل. د یوه سور هغه، سره خولۍ پر سر وه او یو بل یې شنه کالي اغوستي و. هغه کوم پردی سړی و.

نیکولای له ځانسره وویل: دا نو لا پسې څوک دي؟ له کومې راپیدا شول؟ دا خو د کاکا جان سړي نه دي.

ښکاریانو ګېدړه له سپیانو وژغورله... خو ناڅاپه هلته یو اخ و ډب پیل شو. د نیکولای مرستندوی رامخې ته شو او وې ویل:

- هغه یو د ایلاګین ښکاري دی، چې له ایوان سره یې جوړه نه ده.

نیکولای خپل چوپړ ناتاشا او پېتیا پسې ولېږل... چې هغوی راولي...هغه یې سره روا استل...

له هغو ښکاریانو نه، چې یوه یې شر و شور ګډ کړی و، پر آس سپور و ،یوه ګېدړه تر زین لاندې ځړولې وه، له ځنګله راووت او خپل ځوان ارباب ته ورنېږدې شو... رنګ یې الوتی، سا یې بنده بنده کېده، دیوې سترګې لاندې برخه یې پشنه شوې وه، خو دی له دغه شنه والي نه خبر نه و.

نیکولای وپوښتل:

- څه خبره ده؟

- غوښتل یې چې زموږ د سپیانو ښکار رانه یوسي. زما خړ رنګې سپۍ دا ګېدړه داړې وه... ما هم دا ګېدړه پر اوربوز ووهله...

نیکولای د خپل ښکاري خبرو ته هومره پام ونه کړ، ناتاشا او پېتیا ته یې وویل چې همدلته دې ته ودرېږي او خپله د ایلاګین ښکاریانو ته ورغي، هماغه د سیالانو د اخ و ډب ځای ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بريالي ښکاري د ګڼه ګوڼې او انډيوالانو خوا ته ورغي او هلته يې د خپلو کړو غور يې پيل کړې، هغه وويل چې د ايلاګين او رستوف کورنۍ له پخوا نه په دې سيمه دعوا لري او هغوی تل هڅه کوي، چې په دې سيمه کې ښکار وکړي، چې له پخوا د رستوف د کورنۍ ګڼل کېږي. او ګواکې په هغه ورځ دوی لاسي هلته ګمارل شوي و، چېرې چې رستوف ښکار کاوه، نه يوازې ښکار او ورته ويل شوي و چې، د رستوف ښکار ترې برمته کړي.

نيکولای هېڅکله ايلاګين ليدلای نه و او تل د هغه په وړاندې له کرکې او سيالي نه ډک و... هغه يې خپل خورا لوی دښمن ګاڼه... هغه له ډېره قهره غوربده... او هرو کړو ته چمتو و...

نيکولای همدا چې د ځنګله څنډو ته وروروسېد، هغه د دښمن پر ځای پر آس سپور يو ځوان... با ادبه او مهربانه سړی وليد، چې ده ته يې هرکلي وايي او د ده له ليدو نه سخت خوشاله برېښي. ايلاګين د هغه مخې ته راروان او د هرکلي په نښه يې خپله خولۍ لږ پورته او وې ويل:

دی د دې پېښې له کبله خورا خواشينی دی، ده سپارښتنه کړې هغه ښکاريانو ته جزا ورکړل شي، چې د پرديو سپو له منګلو يې د ښکار د را اېستلو هڅه کړې ده. هغه له ځوان ګرافه هيله وکړه چې ده ته ور اوږد شوی لاس کېښکارېږي او د ده په سيمه کې ښکار وکړي.

ناتاشا په دې ډېره ويربده چې پر ورور يې کومه بده پېښه را نه شي، په خورا تلوار او ګبنې ورپسې ورغله، خو هلته يې د دوو سيالانو او دښمنانو پر ځای د دوو دوستانو په شان کسان وليدل، هغو ته ورنږدې شوه، ايلاګين د ناتاشا په ليدو د درناوي په نښه خوله د لومړي ځل نه، لا پورته کړه او په خوږه موسکا يې وويل:

- شهزادګۍ ګرافينه، هم د ښکار په زده کړې کې او هم په خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا سره چې د هغه په اړه مې ډېر اورېدلي دي، د طبیعت او ځنګلو د ساتونکي دیان (په یوناني اساتیرو کې د طبیعت او ځنګلو ملکه) ته ورته ده.

ایلاګین د خپلو ښکاریانو د تېروتنې د پور په بدل کې، ډېر ټینګار او له نیکولای نه هیله وکړه چې د ده ځانګړي ښکار ځای ته د ده بلنه ومني... نیکولای دا بلنه ومنله او له خپلو ښکاریانو سره چې اوس دوه برابره شوي وو، آ پلو وخوځېدل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

کله چې مابنام ايلاګين او نيکولای مخه ښه وکړه، نيکولای دومره له کوره لرې و چې هغه د کاکاجان دا خبره چې ښکار پرېږدي او شپه د ده په کلي، ميخايلوفکي تېره کړي، ومنله.

کاکاجان وويل:

- ښه که زموږ کره لاړ شوو. حساب پاک دی، وراندې!

هغه تر يوې ژورې سا اېستلو وروسته دوام ورکړ:

- هوا باراني او لمدبل زيات دی. لږ دمه به وکړې او کمکۍ ګرافينه به ګاډۍ کې راولې.

د کاکاجانې خبره ومنل شوه او يو ښکاري يې اترادنيا ته ګاډۍ پسې ولېږه. نيکولای، ناتاشا او پېتيا د کاکاجان کورته لاړل.

پنځه شپږ تنه لوی او واړه د ارباب د هرکلي لپاره د ودانۍ زينو ته راووتل. په لسګونه ښځينه چوپړانې، زړې، ځوانې او واړه د کور د شا زينو ته وتلي وو چې رارسېدونکو ښکاريان وګوري.

د سورو ښکاريانو په منځ کې، د ناتاشې، د يوې ښځې او ديوې مېرمنې شته والي د کاکاجان چوپړان دومره حيران کړي وو چې زياترو يې شرم هېر کړي و، هغې ته ورنږدې کېدل. په ځير ځير يې هغې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل، د هغې په مخکې یې د هغې په اړه خپلې خبرې او یادونې یادولې، ګواکې چې کومه معجزه شوې ده، یا کوم عجیبه ښاروي چا نندارې ته یې راوستی، نه ښځه چې د ځان په اړه غوښېدا واوري او پرې پوه شي.

-ارینکا! ګوره، ښه ګوره! پر آس هم په ښنګ ناسته ده، ناسته ده او لمن یې هم ځوړنده ده.

- ای خدایه! توره یې ګوره، توره یې هم اچولې ده.

- ورته ګوره، لکه تاتاره داسې ده.

یو تن چې تر ټولو زړور و، مخامخ یې ناتاشې ته وویل:

- ښنګه چې آس پورته نه رالوېږې؟

کاکاجان د باغ د ځنګله د ونو په منځ کې د خپل لرګین پناه شوي کور د مخې زینو ته له آس نه راکوز، خپلو چوپړانو ته ځیر او په لوړ او دریځوالي غږ یې نارې کړې او وې ویل چې لاړ شئ او د مېلمنو د هرکلي لپاره هرڅه جوړ کړئ.

چوپړانو سره منډې کړې. هر څوک خپل کار پسې لاړل. کاکاجان ناتاشې راکوزه کړه، له لاسه یې ونیوله او د کور پر لرګینو شورکوونکو زینو یې وروخېژوله.

د هغه د کور دیوالونه، کاګل نه درلود، لرګي نه یوازې پوښل شوي نه وو، بلکې هومره پاک هم نه وو. که څه هم دلته تنبلۍ او بې اعتنایۍ نه احساسېده خو دا احساسېده چې په دې کور کې څوک د داغونو او ګردونو د پاکولو تکل نه لري. د هلیز ته د تازه مڼو بوی راته او پر دیوالونو د لېوانو او ګېدړو پوستونو ځوړنده وو.

کاکاجان خپل مېلمانه له دهلیز نه واړه صالون ته چې مېزونه او سرې څوکۍ په کې اېښې وو بدرګه او له هغه ځایه یې بیا هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمستون ته بوتلل چې سپين د چناره د لرګي جوړ ګرد ميز په کې ايښي و او څوکيو ښايسته کړی و او بيا يې هغوی خپله د کار کوټه چې يوه زړه لاستې لرونکې څوکۍ په کې ايښې وه او نخي فرش په کې پروت و ، بوتلل. د کوټې په ديوالونو د سوروف (روسي جنرال) دده د مور او پلار ،دده خپل تصويرونه اويوه پوځي دريشي ځړوند وو. په کوټه کې د تندو تنباکو او سپي بوی هم لګېده.

کاکا جان،له مېلمنو نه هيله وکړه چې په کوټه کې کينې او وې ويل چې د خپل کور په شان آرامه واوسي او خپله ووت. اوګای نومي سپي هماغه شان په خټو ککړ کوټې ته راننوت، په کټ يې ځان واچاوه او په خپلو غاښو او ژبې د ځان په پاک کولو لګيا شو. له کوټې نه يو دهليز پيل شوی و چې په يوې پردې په دوو برخو ويشل شوی و. د ديوال ډوله پردې له شا نه د ښځو شروشور او د موسکا غږ راته.

نيکولای، ناتاشې او پېتيا چې جامې وويستې پر څوکيو کېناستل. پېتيا سر به څنګل کېښود او سمدلاسه ويده شو. ناتاشا او نيکولای چپه خوله ناست وو ، څېرې يې تکې سرې بريښېدې. دواړه ډېر وږي، خوبيا هم خوشاله وو. (ترښکار نه وروسته، په کوټه کې نيکولای، د خور په وړاندې د نارينتوب غوري نه کولې) ناتاشا خپل ورور ته سترګه کېښکوده او دواړو تر ډېره وخته پورې خندل، خو مخکې له هغه چې دوی د خپلې خندا لپاره پلمه پيدا کړي، خندا يې لا پسې زياته او په کړس کړس بدله شوه.

تر لږ ځنډ نه وروسته کاکا جان قزاقي کميس په غاړه، شين پرتوګ اغوستی او لنډې موزې په پښو کوټې ته راننوت. ناتاشا احساس کړه، همدغه جامې چې کاکا جان په اترادنيا کې اغوستې وې، غير معمولې او آن د خندا وړ بريښېدې، خو دلته هغه ددوی تر کوټونو او کميسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ښې ښکارېدې. کاکا جان خوشاله و، نه یوازې دا چې د خور او ورور له خندا نه خوابدی نه شو. (دا یې آن په زړه کې هم تېره نه شوه، چې ګواکې هغوی دې وکولای شي د ده پر ژوند وخاندي) بلکې خپله هم له هغو سره په خندا پیل سر شو...

د کاکا جان له راتګ سمدلاسه وروسته د کوټې دروازه یوې ښځې راخلاصه کړه، د پښو له غږ یې ښکارېده چې پښې یې بلې ده، څو څلوېښت کلنه ځوانه، ښکلې، سپینه سره ځلېدونکې څېره، غوښینې شونډې او ژامې لاندې هم غوښینه وه. په خورا مهربانۍ او درناوي یې هر مېلمه ته جلا وکتل او له هر څه یې د مېلمه پالنې نښې ورېدلې. په یوه مالګینه ادا یې، هغوی ته ستړې مشي وویله (دا د کاکا جان ښځه وه) که څه هم د زیاتې څوربزالي نه یې، ټټر او ګیډه وړاندې او سر یې شاته وتلی و، په خورا بې سارې چټکۍ او حیرت سره یې بوتلونه د بېلابېلو خوړو او د ډوډۍ رنګارنګ قابونه پر مېزونو اېښودل. همدا چې کار یې پای ته ورساوه، له مېزه لرې او موسکا یې پرشونډو خوره شوه. د دروازې خولې کې ودرېده او داسې برېښېده چې دغه ښځه رستوف ته وایي دا هم هغه او دا هم زه، اوس د کاکاجان د کار په رازونو پوه شوئ؟ او څنګه به څوک نه پوهېږئ؟ نه یوازې نیکولای، بلکې ناتاشا هم د کاکا جان...

انیسا فیودروفنا (د هغه ښځه) د راننوتلو په وخت کې د هغه د وروځو په برندوالي، چې د هغه د نیکمرغۍ او د ډاډمنتوب څرګندونه یې کوله، پوه شول، چې راز چېرې او په څه کې دی. په پطنوس کې یوه بوتل خوندور شراب، د میوو او شرابو ګډې اوبه، مرخېړې، په غوړو کې د تورو وړو (ګډوډلې) پتېرې، انګبین، پاخه انګبین، منې، خستکې، پنیر، مربا او په عسلو کې نغښتل شوي چارمغز، اېښي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته بیا انیسا فیودروفنا، ډول ډول مربا چې په انګبینو او بورې کې پاخه شوي وو، د لاندي غوښه او سور شوی چرګ چې هماغه شېبه برابر شوي وو، راوړل.

دا ټول د انیسا فیودروفنا د لاس کوډې وې... دا ټول دې په خپله پاخه کړي، او په هر څه کې د هغه د ښه ذوق نښې ښکاري. ټول د هغې په شان سپېڅلي، پاک او سپین او د هغې د موسکا په څېر خوندور وو. هغې به کله له دې خوړو نه او کله به یې ناتاشې ته ست وکړ چې له هغو میوو نه کومه مړۍ واخلي او ویل به یې:

- نوش جان یې کړه ناتاشا جانې، ګرافینې، نازولې!

ناتاشا ټول او هر څه په خوند خوند خوړل. هغه داسې انګېرله چې دغه شان په غوړو کې د تورو وړو پتېرې، انګبین او په عسلو کې نغښتل شوې مندکې هېڅکله هېڅ ځای نه دي خوړلي.

انیسا له کوټې ووته. رستوف او کاکا جان ماښامنۍ خوړله، له شرابو او د ګیلاسو د اوبو د یو نیم غوړپ سره سره د پخوانیو او راتلونکو وختونو او پېښو په اړه خبرې کولې او روګای نومي او د ایلاګین سپي یې هم نه هېرول. ناتاشا چې سترګې یې ځلېدلې، مخامخ دوی ته پر څوکۍ ناسته وه او هغو ته یې غوږ نیولی و. څو ځله ناتاشې هڅه وکړه چې پېتیا د ډوډۍ لپاره راویښ کړي خو هغه څه نه پوهېدونکې خبرې کولې او داسې بربښېده چې نه راویښېده. ناتاشا دې ته په دې نوي ځای کې دومره خوشاله، دومره آرامه او بې غمه وه، چې دعایې کوله، ګاډۍ ژر راونه رسېږي. په یوه شېبه کې چې ناڅاپه د دوی منځ کې چوپتیا راغله، کاکا جان د هغو کوربنو په شان چې د لومړي ځل لپاره خورا نېږدې کسان مېلمانه کوي، د هغې پوښتنې په وړاندې چې د مېلمنو په خیال کې ګرځي، وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-غواړم ټول عمر مې همداسې تېر کړم، سبا به مړ يم حساب پاک دی، وراندې... هرڅه پای ته رسېږي، ولې ځان هسې بې ځايه ګنهکار کړم؟

کله چې کاکا جان دا ويل، څېرې يې زر خبرې کولې او آن ښايسته هم وه. په دې وخت کې رستوف په غير ارادي ډول، ټولې هغه ښې خبرې او ستاينې چې د کاکا جان په اړه يې له پلار او ګاونډيو ځمکوالو نه اورېدلې وې، وريادولې. کاکا جان د خپل ولايت په ټولو سيمو او شاوخوا کې د يوه خواخوږي او بې غرضه انسان نوم ګټلی و. هغه به هر چا په هره شخړه کې روغې تهورباله، له هغه سره به يې د زړه خواله کوله، خپل رازونه به يې ورسره شريکول، د هغه پريکړه به يې منله او خبره به يې د کاڼي کرښه ګڼل کېدې. هغه تل او په ټينګار سره د رسمي دندو له منلو نه غاړه غړوله. هغه پسرلي او منې له خپل کهربايي آس سره په ډاګونو کې تېرول، ژمی به په کور کې پروت و او اوړی به د خپل باغ د بوټو په منځ کې خوندي او استراحت و.

- کاکا جانه تاسو ولې رسمي کار نه کوئ؟

- رسمي کار مې هم کاوه، خوپرې مې ښوده، د دغو کارونو حوصله نه لرم. حساب پاک دی، وراندې! د رسمي چارو په ډېرو ځانګړتياوو مې سر نه خلاصېږي. د دولت چارې بايد تاسو پوه کسانو ته وسپارې شي، خو ښکار چارې، دا بله خبره ده. دلته حساب پاک دی، وراندې! بيا يې چغه کړه:

- دا دروازه خلاصه کړئ، هغه ولې تړلې ده؟ د ده موخه هغه دروازه وه چې د دهليز په کوز سر کې وه ...دا د هغې کوټې دروازه وه چې د ښکاريانو کوټې ته ورخلاصېده او د مجردانو د کوټې نوم يې ګټلی و. کومې پښې بلې پښې په چټکۍ وخوځېدې او يوه ناڅرګنده لاس د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاريانو د کوټې دروازه خلاصه کړه. د يوه ګيتار غږ واورېدل شو، له ورايه ښکاره وه چې ګيتار کوم استاد غږوي. ناتاشا چې له پخوا نه د ګيتار آواز ته غږ وه، پاڅېده او دهليز ته د دې لپاره ووتله، چې هغه ښه واوري. کاکا جان وويل:

- دا زما ګاډيوان ميتکا دی چې دا ګيتار غږوي. ما هغه ته ښه ګيتار اخيستی، ډېر مې خوښېږي. کاکا جان عادت لاره چې کله دی له ښکاره راستنېده د مجردانو په کوټه کې به يې له هغوی سره ګيتار غږاوه. د کاکا جان، د ګيتار دغې نغمې خورا خوښېدې.

نيکولای وويل: آفرين، آفرين، څه ښکلی يې غږوئ. د هغه آواز څه سوړ غوندې و، داسې برېښېده، چې ګواکې نه غواړي ووايي چې دغه نغمې يې خوښېږي.

ناتاشې چې د ورور په خبرو کې سوړوالی اورېدلی و، د ورور د ملامتولو په نښه يې وويل:

- نه ښکلې، بلکې په بې سارې ښکلا يې غږوي.

هغې چې د کاکا جان، مرخيړې، انګبين او شراب خوښ او په دنيا کې تر ټولو غوره ګڼلي وو، اوس يې په نړۍ کې تر ټولې هرې موسيقۍ د دغه ګيتار آواز غوره او بې سارې باله. همدا چې د ګيتار غږ چوپ شو، ناتاشا د خلاصې شوې دروازې پلو ته مخ وروااړاوه او وې ويل:

- نور، نور يې هم وغږوئ، هيله کوم، هيله کوم نور يې هم وغږوئ!

ميتيکا خپل ګيتار سُر کړ او د ارباب د مېرمنې نغمه غږول يې په خورا ښکلا او خوند ښوونکي ډول پيل کړل. کاکا جان ناست و، غوږونه يې د نغمې خواته ورڅک کړي وو او په يوې ناڅرګندې موسکا يې نغمه اورېده. د ارباب د مېرمنې نغمه څه کم سل واره تکرار شوه، څو واره ګيتار سُر شو او بيا هماغه نغمه وغږوله شوه، خو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمې بيا بيا غبرګولو نه يوازې څوک نه ستومانه کول، بلکې هغوی غوښتل چې تکرار شي. آنيسا فيودروفنا کوټې ته راننوته، په څورب ځان يې دروازې ته ډډه ولګوله او په داسې يوې موسکا چې سخته د کاکا جان هغې ته ورته وه، ناتاشا ته وويل:

- غوره شئ، ته او خدای غوره شئ، څه کوډګرې ګوتې دي.

کاکاجان ناڅاپه، په خورا ټينګې خوځېدا ،لاس وخوځاوه او وې ويل:

- دغه سُر يې سم ونه غږاوه ،دلته سرونه بايد جلا او نرم شوي وای... هر څه پاک دي، وړاندې !

ناتاشا وپوښتل:

- ايا ته يې هم غبرګولئ شئ؟څه کوډګرې ګوتې دي.

کاکا جان پرته له هغه چې ځواب ورکړي،يوازې وموسېد او وروسته يې وويل:

- آنيسيو جانې ! ته وګوره چې زما د ګيتار تارونه جوړ دي او کنه؟ ډېره موده کېږي چې ګوتې مې ور وړي نه دي. هر څه پاک دي، وړاندې !

انيسا په مينې او چټکو ګامو لاړه، چې د خپل خاوند خبره پر ځای کړي او ګيتار يې راوړ. کاکا جان پرته له هغه چې چاته وګوري، له ګيتاره يې، ګردونه پو کړل او په خپلو ډنګرو اډوک ډوله منګلو يې د ګيتار له تنديِ نه يو ګرز جګ کړ. ګيتار يې سُر کړ او ځان يې په څوکۍ کې جوړ کړ. (په څو نندار يزو بڼو يې خپله چپه څنګله لږ پورته او آزاده کړه). ګيتار يې له غاړې راونيو ، انيسيا فيودروفنا ته يې سترګه کېښکوده او د ګيتار غبرګول يې پيل کړل. خو هغه د ارباب د مېرمنې ترانه نه، بلکې خورا استاد وزمه يې... او په ډېر شوق او مينې يې د (پوخو کوڅو) (په تېږو فرش شوي) نغمه وغږوله. د نغمې منځپانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هماغه نرمو مینې ښوونکو ضربو چې د انیسیا فیودروفنا لـه زړه نـه راپاڅېده، هغه سره هم مهاله يې د نیکولای او ناتاشا پـه ګوګلونـو کـې منګولې خښولې. انیسیا فیودروفنا تکه سره شوه، د سر په دستمال يې مخ پټ کړ او په موسېدو موسېدو له کوټې نه ووتـه. د کاکا جان قلمي ګوتو پـه خورا ځیـر، د ګیتـار لـه زړه نـه زړه راښکوونکې کوډګره نغمـه راوویسته، د هغه غږولو ته يې دوام ورکاوه او هغه ځای ته يې کتل چې تر څو شېبو مخکې هلته انیسیا فیودروفنا ډېره لګولې وه. نالیدونکې موسکا يې تر سپینو تورو بریتو لاندې ځان راخوراوه، خو دغه موسکا به هغه وخت لا زیاتېده چې نغمه بـه لا مستېده او ضربه بـه لا پسـې پرلـه پسې قوي کېده...

همدا چې کاکا جان نغمه پای ته ورسوله، ناتاشا چغې کړې: ښکلې ده، ښکلې ده ! کاکا جانه خورا ښکلې وه ! بیا ، بیا يې ووهه ! هیله کوم !

هغې ودانګل،له کاکا نه يې غېږ تـاو کـړه او ښکل يې کړ. هغې پـه داسې حال کې چې وروړتـه مـخ وروا ړاوه او لـه هغـه نـه يې د څه خبرو د اورېدو هیله لرله، وویل:

- نیکولای جانه ! دا څه وه، دا نغمه یادوم؟

نیکولای هم د کاکاجان له دغې نغمې نه ښه خوند اخېستي و. کاکـا جان بیا نغمه پیل کړه. انیسا فیودروفنا چې موسکا يې پرشونډو خوره وه، بیا کوټې ته راننوته او هغې پسې نور او نور خلک. کاکـا جان د «لـږ تـم، سـړو چینـو تـه بـه پـه ګـډ ځـو، زمـا ښـکلې» نغمـه وغږولـه. بیـا يـې د استادانو په چم ځان وښوراوه، اوږو ته يې ټکان ورکـړ او نغمـه يـې پـای ته ورسوله.

ناتاشې په زارۍ ډوله آواز، داسې چې ګواکې ټول ژونـد يـې د کاکـا جان په منګلو کې راګیر شوی وي، وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کاکا جانه ! د زړه سره ! ماته ګرانه، مه یې پرېږدئ، وغږوئ.

کاکا جان پاڅېد. داسې برېښېده چې په هغه کې دوه جلا کسان نغښتي دي، یو هغه چې خورا تند او جدي دی، چې پر هرڅه یې ملنډې وهلې او بل هغه چې خپله ټوکمارو او ساده و او د نڅا لپاره یې چمتووالی کاوه.

کاکا جان په هماغه لاس چې ګیتار واهه، ناتاشا ته اشاره وکړه راوې بلله او چغه یې کړل:

- نو خورځې، پاڅه !

ناتاشا ودانګل او پر اوږو پروت شال یې وارتېړه، د کاکا جان مخې ته یې ورمنډه کړل، لاسونه یې په ملا کېښودل، اوږې یې وښورولې، تر مخې یې ودرېده او نڅا یې پیل کړه.

هغه چې ورته وکتل وې ویل:

- په فرانسوي دغه کډواله، چېرې، څنګه او کله دغه روسي روح زېښلی، په خپل روح کې یې نغاړی، هغه یې پاللی، له کومه هغې دغه نښې او دغه مالګیني اداګانې چې اروپایي نڅاګرو هغه باید پخوا هېرې کړې وې، له خپلو خوځېداونه شړلې و، په ځان کې ساتلي دي؟

کاکا جان پوره همدغه بې ساری روح، همدا بې سیاله، نه پورېدونکې، نه زده کوونکې ژورې لاسي خوځېداوې، له هغې نه غوښتې. همدا چې هغې نڅا پای ته ورسوله، ودرېده، په ناز ناز وموسېده، هغه لومړنی ډار چې نیکولای او نورو کسانو، درلوده، چې هغه کوم ناوړه څه و نه کړي، له منځه لاړ او د ټولو په زړونو کې د ستاینې او مینې له احساسه پرته بل څه نه ګرځېدل.

هغې هغه څه وکړل، چې باید کړي یې وای. هغه ټول داسې په ادا او ناز تر سره کېدل، انیسا فیودروفنا چې په چټکۍ د هغې لپاره شال

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړي و هم له خوښۍ نه اوښکې تویولې، ځکه هغې لیدل چې دغې نرۍ ښکلې له نازه ډکې شهزادګۍ، دغه په وریښمنو او عطرونو کې لویه شوې نجلۍ، چې په بې ساري ډول دې ته ورته نه ده، ټولې هغه ښکلاوې، اداګانې چې د هغې په مور، پلار، ترور او بل هر روسي انسان کې نغښتې دي، دې یوازې په ځان کې رانغاړلي او پرې پوهېږي.

کله چې نڅا پای ته ورسېده، کاکا جانه په خوشالۍ وموسېد او وې ویل:

- نو ګرافینې! هر څه پاک دي، وړاندې! دغه ته خورځه وایي، اوس که خدای وکړي، چې یو ښه زوم پیدا شي، هرڅه پاک دي، وړاندې!

نیکولای وموسېد او وې ویل: وخته پیدا شوی دی.

کاکا له حیرت سرسام شو او په پوښتنیزه یې ناتاشې ته وکتل او وې ویل: اوهو؟ عجبه ده!

او ناتاشا په یوې خوږې موسکاچې د هو نښه یې څرګندوله وویل:

-هغه هم څه زوم!

خو تر دې ځواب نه وروسته سمدلاسه بیا خیالونو پر هغې یرغل وکړ، او ناتاشې له ځان سره وویل چې، کله چې نیکولای وویل چې زوم پیدا شوی دی، څه به بل څه به یې غوښتل؟ ایا هغه خوشاله وه که نا خوښه؟ داسې ورته بربښېده چې ګواکې نیکولای فکر کوي چې زما بالکونسکي به زما د دغو کړو نه زغم لاره او نه به یې منلي وای. نه، نه، هغه به هرومرو پوه شوی وای. او وایي چې اوس نو هغه چېرې دی؟...
دغه حالت څو شېبو نه زیات دوام ونه کړ او په زړه کې یې وویل:

- په دې اړه فکر مه کوه او حق هم نه لرې، فکر وکړې، هغې وخندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بېرته د کاکا جان تر څنګ کېناسته او له هغه نه یې هیله وکړه چې یوه بله نغمه وغږوي. کاکا جان بیا یوه نغمه وغږوله... او تر یوې چوپتیا نه وروسته یې په یوه ټوخي سینه صافه کړه او د خپلې خوښې د ښکاریانو سندره یې وویله:

شپه خوره او نری تــوره
واوره، وریــزي ځمکـه سپینه

کاکا جان داسې سندرې ویلې، لکه ولسي خلک یې چې وایي. په هماغې سادګۍ او ټینګې عقیدې، په دې باور چې د سندرو قوت یوازې د هغو کلماتو کې دي، او موزیک په خپل سر ورزیاتېږي. موسیقي له تورو نه پرته شتوالي نه لري او یوازې د موسیقي د نظم لپاره وي، نو له همدې کبله د هغه سندره، لکه د مرغانو په شان چې له خپلو سندریزوالي نه خبر نه وي، خورا زړه وړونکي و. ناتاشا د کاکا جان د سندرې په اورېدو، سخته جذبه پیدا کړه، پریکړه وکړه چې چنګ لرې کړي او یوازې ګیتار وغږوي. د کاکاجان ګیتار یې راواخیست او سندره یې پیل کړه.

شپه له لسو بجو اوښتې وه چې ګاډۍ او درې ساتونکي چې د ناتاشا او پېتیا په لټه پسې رالېږل شوي و، راورسېدل. یو تن ساتونکي ویل چې ګراف او ګرافینه د خپلو ماشومانو نه ناخبره پاتې شوي او ډېر ناآرامه وو.

هغو پېتیا لکه مړی داسې سره پورته او په ګاډۍ کې واچاوه، ناتاشا او نیکولای په ګاډۍ کې کېناستل. کاکا جان له ناتاشې نه یو ښه تود پتو تاو کړ او په بې ساري مهربانۍ یې له هغې سره خدای په اماني وکړه او همداسې پلی تر هغه پله پورې ورسره لاړ چې، سواره پرې تېرېدای نه شو، بلکې باید په اوبو کې ورګډ شوي وای، کاکا جان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاريانو ته سپارښتنه وکړه چې ځراغ واخلي او د هغو مخکې روان شي.

د کاکا جان غږ د شپې په توره تياره کې انګازې کولې، د خدای په امان، ګرانې لورکۍ! دا د هغه ورځني غږ نه و، چې ناتاشا پېژاند، بلکې هغه غږ و چې د واورې سندره يې ويلې وه.

په کلي کې د بل شويو اورونو سره رڼايي ځلېدله او د لوګيو زړه راښکوونکې بوی په هوا کې خورو.

کله چې هغوی لويې لارې ته ورسېدل، ناتاشا وويل:

- دا کاکا جان هم عجيبه ښه سړی دی!

نيکولای وويل:

- هو کې، ښه سړی دی، ګوره ساړه خو به دې نه کېږي؟

- نه، نه خورا ښه يم.

او په حيرانۍ يې زياته کړه:

- دومره مې خوښ شوي دي، چې نه شم کولای تا ته ووايم.

او تر ډېرې پورې دواړه چوپ پاتې شول.

شپه، تور تم او لړۍ خورې وې. آسونه نه ليدل کېدل، او يوازې د هغو د پښو آوازونه چې په ختو کې يې ښوول، اورېدل کېدل.

په دغه ماشوم وزمه او وينښ ګوګل کې چې داسې د ژوند د بېلابېلو خيالاتو د منلو تږی و، څه تېرېدل؟ دغو خيالاتو څنګه د هغه په ذهن کې ځای پيدا کاوه؟ خو په هر حال، هغه خورا نيکمرغه وه. هغه لا کورته نه وه رسېدلې، چې تر شونډو لاندې يې د واورې د سندرې په ويلو پيل وکړ. د ټولې لارې په اوږدو کې يې هڅه کوله، د هغه شعر وريادکړي، خو په پای کې هغه وريادو شوه.

نيکولای وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دریاده ده کړه؟
ناتاشا وپوښتل:
- نیکولای جانه! تا همدا اوس د څه په اړه فکر کاوه؟
د هغو دا خوښېده چې دوی یو له بل نه داسې پوښتنې وکړي.
نیکولای هڅه وکړه چې وریاد کړي د څه په اړه یې فکر کاوه او وې ویل:
- آها، غوږ شه! لومړي مې فکر وکړ، چې روګای، هغه سور سپی، ډېر کاکاجان ته ورته دي، که دغه سپي، د سپیتوت پر ځای سړی وای، تل به کاکا جان هغه له ځانسره ساته، که هغه یې د ښکار لپاره نه ساتلي، د خپل زړه د خوښۍ لپاره به یې ساته. هغه هم له دې کبله، چې دوی سره ورته وو... اوس ته راته ووایه چې تا د څه په اړه فکر کاوه؟
-ما، یو شېبه ودرېږه! هو کې! لومړي خو مې فکر کاوه چې موږ خو، موږ خو کورته ځو، خو اوس ګورم چې خدا زده په دې تیاره کې چېرې روان یو، که یو وار یو چېرته ورسېږو او وګورو چې اترادنیا نه ده، بلکې یوې کوډګرې سیمې ته رسېدلي یو. بیا مې فکر کاوه چې... نه هېڅ، هېڅ، نور مې بل د هېڅ شي په اړه فکر نه کاوه.
نیکولای وویل: پوهېږم! هرومرو دې د هغه په اړه فکر کاوه!
او ناتاشا په دې تیاره کې د هغه د غږېدا له سندریزوالي نه په دې پوه شوه چې ورور یې موسېږي.
ناتاشا ځواب ورکړ:
- نه د هغه په اړه مې فکر نه کاوه. حال دا چې هغې په رښتیا د سردار اندرې او ددې په اړه که سردار کاکا جان لیدل وای، ایا خوښ شوی به یې وای او کنه؟ او بیا یې زیاته کړه:
- او نور مې په ټوله لاره کې له ځانسره ویل او ویل چې انیسیا جانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه ورته ده، څومره ښه يې وکړل. او نيکولای د هغې د خندا له خوښۍ نه ډکې سندرېزې انګازې واورېدې.

ناتاشا ناڅاپه وويل: ته پوهېږې، زه پوهېږم چې زه به بيا هېڅکله لکه اوس داسې نيکمرغه او آرامه ونه اوسم.

نيکولای وويل: دا اپلتې، حماقت او تشې خبرې دي.

او په زړه کې يې وويل:

- دا زموږ ناتاشا هم څه ده ښکلا، ښکلا ده! هېڅکله مې د دې په شان ملګرې نه درلود او نه به يې ولرم. هغه ولې مېړه کوي؟ ښه به دا وي چې تل به داسې ګډ سره ګرځو.

ناتاشا په زړه کې وويل:

- دا نيکولای څومره بې سارې ښه دی!

هغې د کور کړکيو ته د شپې په تور تم او لړو کې ځلېدلې، اشاره وکړه او وې ويل: عجبه ده، د مېلمستون څراغونه لا تر اوسه لګېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

ګراف ایلیا اندرېویچ د سیمه ایز جرګې له مشري نه ځکه استعفا وکړه چې د غې دندې خورا زیات خرڅ درلود ،خو له کاره لرې کېدل، بیا یې هم د هغو مالي چارو ته څه ګټه ونه رسوله. ناتاشا او نیکولای به زیاتره وخت د مورو پلار هغه پټې خبرې اورېدې، چې د مسکو په ښندو کې د دوی د کورنۍ د لوی کور د خرڅېدو په اړه به یې سره کولې. که ګراف رستوف د سیمه ایزې جرګې مشر نه وای، هغه به دومره پراخو مېلمستیاوو ته اړتیا نه لرلای او په اترادنیا کې به د دوی کورنۍ ژوند هم تر پخوا نه آرامه او هوسا و، خو د هغوی په لوی کور او هغه پورې په اړونده ودانۍ کې هماغه شان د چوپړانو ګڼه ګونه او لا تر اوسه به تر شلو پورې مېلمانه د دوی پر میز ناستوو... د سارې په توګه دیملر چې سندرغاړی و او د هغه مېرمنه یُوګل، د نڅا ښوونکي د کورنۍ له غړو او یوې زړې پېغلې سره چې (بېلو)نومېده، د دوی کره له پخوا نه اوسېده. دغه راز ډېر نور کسان او له هغې ډلې نه د پېتیا ښوونکې، د ناتاشا روزونکې او ډېر نور خلک چې د خپل کور پر ځای یې غوره ګڼله د ګراف په کور کې واوسي. که څه هم د پخوا په شان ګڼې او پرتمینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمستیا او بنډارونه نه جوړېدل، خو د هغوی ژوند په هماغه بڼه دوام درلود، ځکه پرته له دې نه، ګراف او ګرافینې د خپل ژوند تصویر نه شو کولای. د نیکولای د سپیانو د ډلو، پنځوس آسونو او په پنځلسو ګاډیوانو نوکې هم څه کمي نه و راغلي، په جشنونو کې یو بل ته د قیمتي ډالیو ښنلو ته پاملرنه... لوبې، جواریو، قطعې او په هغو کې د سلګونو روبلونو بایلل ته پاملرنه، هغو پرتمینو مېلمستیاوو ته تګ راتګ چې د سیمې د بډایانو به ګډون په کې کاوه، او د ایلیا اندرېویچ هغه ته لا رنګینه ښنله لا د پخوا په شان دوام درلود.

ګراف د مالي ستونزو له امله په یوې داسې بې پایه کړۍ کې راګیر و، خو ده هڅه کوله دا ونه مني، چې دی په داسې یو نه آوارېدونکې جړې غوټې کې راګیر او ګام په ګام لا په کې را اېسارېږي. خو هغه دا احساسوله چې نه له دغې کړۍ نه د راوتلو توان لري او نه کولای شي په احتیاط سره له دغو چارو نه ځان لرې کړي. ګرافینې د زړه له کومې دا احساسوله، چې په دې توګه به یې ماشومان بدمرغه شي.او دا د ګراف ګناه نه ده او نه هغه د خپل طبیعت او خوښې په وړاندې درېدای شي. ګراف پر دغې رارسېدونکو خواریو او دیوالي کېدو پوهېده، ډېر زورېده او د ماشومانو برخلیک زوراوه (که څه هم هغه دا زورېدل پټول) ګرافینې بیا د خپل ښځینه طبیعت له مخې هڅه کوله چې له دغه حال نه د ژغورنې لپاره یوه لاره پیدا کړي. د هغې د اند له مخې، د دغې ژغورنې لپاره یوازې یوه لاره پاتې ده، هغه هم له یوې بډایې پېغلې سره ددوی د زوی نیکولای واده کول و. هغه دغه چاره، د ژغورنې وروستې هیله ګڼله او تصور یې کاوه، که نیکولای هم دغه ونه مني، په ژوند کې به بیا ددوی کار سم نه شي. دغه پېغله چې دې د نیکولای لپاره غوره کړې وه، ژولیه کاراګینا وه... هغه یوه ښکلې نجلۍ او پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

و مور يې خورا مهربانه، خوا خوږي مخور خلک وو، د رستوف کورنۍ هغه لا له ماشتوبه پېژندله. د غه پېغله او س د خپل وروستي ورور د مړيني له امله خورا بدایه شوې وه.

ګرافينې مخامخ، ګرافينې کاراګينا ته، چې په مسکو کې اوسېده، د يوه ليک په ترڅ کې وليکل چې لور يې د خپل زوی لپاره غواړي او د هر ډول ژر يې د هو ليک ترلاسه کړ. ګرافينې کاراګينا ځواب ورکړی و، چې دا ريباري په سر سترګو مني، خو يوازې خبره دا ده چې بايد د نجلۍ خوښه هم وغوښتل شي، هغه سره هغوی هم مهاله نيکولای ته بلنه ورکړه چې مسکو ته ورشي.

ګرافينې څو واره په ژړه او انګولا، له خپل زوی سره خبرې وکړې او وې ويل: اوس چې د دواړو نجونو بخت ښکاره شوی، د هغې يوازينۍ هيله دا ده چې زوی يې هم زوم شي او د ده سا په آرامه وخېژي. بيا يې زياته کړه چې، خورا ښه نجلۍ يې پيدا کړې ده. او له هغه نه يې د واده په اړه وپوښتل. هغې تر دې وروسته وويل چې ده ته يې يو ډېره ښه او ښکلې ناوې پيدا کړې ده.

دا وار او بيا يې څو ځله نور له نيکولای سره په خبرو کې، هغه نجلۍ ژوليه وستايله او له هغه يې هيله وکړه چې په اختر کې مسکو ته لاړ شي او ساعت به يې تېر شي. نيکولای تصور کاوه چې ولې يې مور غواړي چې دی مسکو ته لاړ شي او د هغې د خبرو پای چېرې رسېږي، خو ده به ځان ناګاره اچاوه، مګر يوه ورځ يې مور په ډاګه ورته وويل چې د هغوی دژوند د ژغورنې يوازينۍ لاره له پېغلې کاراګينا سره واده دی.

نيکولای ځواب ورکړ: ښه پوهېږم ! که زما کومه خواره او بې وزلې نجلۍ خوښېدلای، تاسو به زه اړولای چې خپله مينه او عزت مې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شتمنیو د لاس ته راوړلو لپاره، له بلې نجلۍ سره تر واده کولو نه ځار کړای وای...

هغه د خپلې دې پوښتنې په هغه اغېز نه پوهېده، چې دده پر مور یې کوي، خو ده یوازې خپله خپلواکي ښودله، مور وویل:

- نه، نه زما موخه دا نه وه.

هغه نه پوهېده چې خپله موخه څنګه څرګنده کړي، زیاته یې کړه:

- زه ستا له نیکمرغۍ پرته، بله هیله نه لرم.

هغې ددې خبرې په ویلو پوه شوه چې رښتیا نه وایي، ګېڅې واخېسته او په ژړا شوه.

نیکولای وویل: ادکې ! مه ژاړه، یوازې دومره راته ووایه، چې تاسو څه غواړئ، هر څه چې تاسو غواړئ زه هغسې کوم، تاسو ښه پوهېږئ زه به خپل ټول ژوند او نور هر څه تر دې نه ځار کړم چې ته آرامه شې، زه هر څه تر تا ځاروم، آن خپل احساس او مینه.

خو ګرافینې نه غوښتل چې خبره دا سې وشي، هغه له خپل زویه ځاربدل نه غوښتل، بلکې هغې غوښتل چې دا ځان له هغې نه ځار کړي، اوښکې یې پاکې کړې او وې ویل: ته مې په خبره پوه نه شوې، پرېږده، دا خبرې به بل وخت ته پرېږدو.

نیکولای له ځانسره وویل: دا څه خبره ده، کېدای شي په رښتیا ما ته کومه بې وزلې نجلۍ ګرانه وي، څنګه کولای شم، خپله مینه او عزت د کومې نجلۍ د شتمنیو د لاس ته راوړلو نه ځار کړم؟ زه دې ته حیرانه یم، چې مور مې څنګه کولای شو، ما ته دغه شان خبره وکړي. دا چې سونیا بې وزله ده، نه شي کولای را ته ګرانه وي؟ څنګه کولای شم، د هغې وفا او پاکه مینه بې ځوابه پرېږدم؟ رښتیا وایم زه به د ژولیه پر ځای چې یوه جوړه شوې سینګار شوې نانځکه ده، سونیا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيکمرغه وا وسم. هلته چې د سونيا د مينې خبره وي، زما احساس تر هر څه لوړ او پياوړی دی.

نيکولای مسکو ته لاړ نه شو. ګرافينې هم بيا له هغه سره د واده خبره ياده نه کړه. هغې په خواشينۍ او کله ناکله په قهر سره ليدل چې زوی يې پر له پسې او ورځ تر ورځې له بې وزلې او بې جهزه سونيا سره اړيکې او مينه زياتېده.

مور له دې امله ځان ښکنځه، خو له دې سره سره يې نه شو کولای سونيا سره بد وکړي. کله ناکله به يې بې له دليله هغې ته تاسو يا ګرانې ويل، دا سې رسمي خبرې له هغې سره د نه لېوالتيا ښنه وه. له سونيا سره، د مهربانې ګرافينې بد خلقي له دې کبله وه چې دا تور سترګې بد مرغه نجلۍ، دومره پاک زړې او پر حق ولاړه، دومره يې د خپلو د غو غمخور خپلوانو منت ساته او دا سې په نيکولای مينه وه، چې د هغې غندنې يا بد ويلو ته هېڅ دليل پيدا کېدای نه شو.

نيکولای خپله ټوله رخصتي د خپلو خپلوانو کره تېره کړه.

د سردار اندرې څلورم ليک رارسېدلی و. په هغه کې سردار ليکلي و که د هغې ځای د تودې هوا له کبله د ده ټپونه ناڅاپه راتازه شوي نه وای، دی به نوي کال ته خپل راتګ نه وای ځنډولای او لا د وخته به د روسيې پلو در خوځېدلای وای.

ناتاشې ته خپل کوژدن لا هماغه شان ګران و، دې ته د هغه مينه لا هماغه شان د زړه او روح آرامې او د پخوا په شان د ژوند د بناديو سرچينه وه، خو د بېلتانه د څلورمې مياشتې په پای کې و چې د دغه بېلتانه او جدايۍ غم کرار کرار دا زوروله او ددې پر زړه يې د غم دا سې څپې راخورولې چې د هغو په وړاندې دربدای نه شوه. خپل زړه يې په خپل حال سوځېده، په دې يې زړه خوږېده چې د ژوند دغه موده هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې او د هېڅ نه ځار او تېره کړې وه. هغه داسې احساسوله چې پـه دې موده کې دې ځومره د گرانښت توان لاره او ځومره يې کولای شو پـه ځان څوک مين او گرانه واوسي.

د رستوف له کورنۍ نه خوښۍ کډه کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

د مسیح د زوکړې مبارکې ورځې راورسېدې. په کلیسا کې له پرتمینو لمانځنو پرته، د ګاونډیو او کلیوالو د رسمي او غمجنو مبارکیو نه برسیره او د نویو جامو د اغوستو تر څنګ، هېڅ بل داسې څه پیښ نه شول، چې دغو ورځو ته د اختر خوشالي او رنګ وبښي.

د اختر په دریمه ورځ، تر غرمنۍ نه وروسته د هغو د کورنۍ ټول غړي هر څوک خپلو کوټو ته لاړل. د ورځې تر ټولو نه خوا شینې شېبې وې. نیکولای چې د سهار له خوا د ګاونډي کره تللی و، په خپل کټ کې ویده شو. زوړ ګراف په خپلې کوټې کې استراحت کاوه. سونیا د مېلمستون د ګرد میز شا ته ناسته او پر ټوکریې څه رسمول. مشرې ګرافینې په قطعو فال لیده. اناستاسیه ایوانوفنا د ګراف هماغه ټوکماره له دریو بوډیو سره د کړکۍ څنګ ته ناستې وې.ناتاشا کوټې ته راننوته،د سونیا خواته ورغله او د هغې د کار په ننداره شوه، بیا مور ته ورغله او پټه خوله ودرېده.

مور یې وویل:

- څه درشوي دي، ولې داسې لکه بې کوره ګرځې راګرځئ؟ څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواړئ؟ ناتاشا چې سترګې يې ځلېدلې او موسکا يې له شونډو کډه شوې وه، وويل:

- هغه غواړم، همدا اوس، همدا اوس يې غواړم!

ګرافينې سر پورته کړ او په ځير ځير يې لور ته وکتل.

- مورجانې! ما ته داسې مه ګوره، مه ګوره کنه ژړا مې راځي.

ګرافينې ځواب ورکړ: کېنه، ترڅنګه مې کېنه.

- مورجانې زه هغه غواړم، هغه غواړم، له همدې امله داسې ناهيله شوې يم.

د هغې آواز پرې او اوښکې پر ليمو راشېوه شوې، په دې هيله چې اوښکې پټې کړي، مخ يې واړاوه، له کوټې نه ووته، واړه مېلمستون ته لاړه، ودرېده، هلته لږ په خيالو کې ډوبه شوه او بيا د مينځو کوټې ته ورغله. هلته يوې زړې ښځې، يوې ځوانې هغې ته چې له باندې نه راغلې وه او د سړو نه يې سا بنده بنده کېده بنګېدله او هغه يې ښکنځله.

دغې زړې مينځې وويل: دا لوبې او سادګي بس دي، هر کار خپل وخت لري...

ناتاشا وويل:

-کاندرانيوفنا! پرېږده، څه يې کوئ.. ناتاشا دې خوا آخوا ګرځېده، ټوله ځمکه ورته د تبې په شان وه... هغه بيا د خيالونو په دنيا کې ډوبه شوه. هغې ته، هغه وختونه ورياد شول چې هغه يې ترڅنګه و او دې يې ښکلو او مينه ناکه سترګو ته کتل.

- اى کاشکې ژر تر ژره راغلي واى، خو زه ډېره ډارېږم، چې داسې به شي، خو تر ټولو لويه بدمرغي دا ده، چې زه زړېږم! بيا به هغه په ما کې،هغه څه نه وي، چې اوس شته. کېداى شي همدا نن راشي، همدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس، کېدای شي هغه راغلی وي، او هلته په مېلمستون کې ناست وي، کېدای شي، هغه پرون راغلی وي او ما هېر کړی وي، چې راغلی دي.

پاخېده او مېلمستون ته لاړه. د کورنۍ ټول غړي، ښوونکي، روزونکي او مېلمانه ټول د چای د مېز شا ته ناست وو. د هغو شا ته چوپړان او مینځې ولاړ وو، خو سردار اندرې په مېلمستون کې نه و او ژوند د پخوا په شان روان و.

ایلیا اندرېویچ کوټې ته راغله ناتاشا ولیده او وې ویل:

- هو، هغه ده، هغه! راشه، راشه ځنګ ته مې کېنه! خو ناتاشا د مور په څنګ کې ودرېده، شا و خوا یې وکتل، داسې برېښېده چې کوم شي لټوي. هغې وویل:

- مورې! هغه ما ته راکړه! مورجانې! ژر، ژر هغه راکړه او ددې خبرې سره یې ونه شو کړای د خپلې ژړا او ساندو مخه ونیسئ.

هغه هم مېز ته کېناسته، د مشرانو او نیکولای خبرو ته چې د مېز شا ته ناست و، غوږ شوه، خو له ځانسره یې ویل:

- ای خدایه! لویه خدایه! بیا هماغه څېرې، هماغه خبرې او هماغه پلار چې په هماغه شان پیاله منګلو کې نیسې او خپل چای څکي، هغې په وحشت سره داسې انګېرله چې د کورنۍ د غړو په وړاندې یې ځکه کرکه په زړه کې راوېښېږي، چې دوی هماغه شان چې و، هماغه شان دي. تر چای نه وروسته، نیکولای، سونیا او ناتاشا په واړه مېلمستون کې د خپلې خوښې هغه کونج ته لاړل چې تل به یې هلته تر ټولو پټ رازونه سره ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

کله چې هغوی واړه مېلمستون ته لاړل، ناتاشا خپل ورور نیکولای ته وویل:

- کله ته هم داسې کېږې، چې تصور کوې او درته بریښي چې بیا هېڅکله کوم څه پېښ نه شي؟ هر هغه څه چې ښه و، هغه پخوا و او هغه ټول پخوا تېر شوي او بیا هېڅکله رانه شي؟ پوهېږې دا د خواشینۍ خبره نه ده، دا یو غمرلی حالت دی؟

نیکولای ځواب ورکړ:

- ولې نه! کله کله زه داسې انګېرم چې نیکمرغه یم او هر څه ښه دي، خو د سترګو په رپ کې مې زړه ته راشي چې نور نو هر څه ستومانه کړی یم او هرڅه ما کې مري. لکه چې پوځ کې وم، یو ورځ ټول یو بنډار ته لاړل، سازو او موسیقي، خو زه ناڅاپه په غمونو کې ډوب شوم.

ناتاشا هم د هغه ټولې خبرې تاییدې کړې او وې ویل:

- زه چې لا ډېره کمکۍ وم، چې همداسې شوې وم، یادېږي به دې؟ یوه واریې زه د الوګانو له امله وښکنځلم، تاسو ټول نڅېدې او زه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبقونو په کوټه کې ناسته او له ژړا نه مې ساندې وهلې. دا سې مې ژړل چې هېڅکله به مي هېر نه شي. پوهېږم ځنګه خفه وم، په تا سو مې زړه خوږېده، پر ځان هم. پر ټولو ټولو او هر څه. تر ټولو نه لا مهمه دا وه، چې زه هېڅ ګنهکار نه وم، یاد ېږي دې؟

نیکولای ځواب ورکړ: یاد ېږي مې، ښه مي یاد ېږي، چې تا ته درغلم او بیا مې غوښتل تا تسل کړم، پوهېږې، د شرم خبره وه، او ځنګه د خند وړ وو. یاد ېږي دې؟ د لوبو یوه نانځکه دې درلوده او ما غوښتل هغه درکړم.

ناتاشا چې لږ په فکر کې ډوبه، خو موسکا یې پرشونډو وه ،وویل:

- او ستا یاد ېږي؟ دا خو ډېر پخوا و، ډېر واړه وو، کاکا جان خپلې کوټې ته ورو غوښتو. لا په پخواني کور کې و، یاد ېږي دې، تیاره وه، موږ ورغلو او ناڅاپه مو څه ولیدل؟

نیکولای په خورا خوښۍ او موسکا د هغې خبرې پرې کړې او وې ویل:

- هو کې عرب، هغه توره کۍ کاکا! ځنګه مې نه یاد ېږي؟ خو زه لا تر اوسه پورې په دې نه پوهېږم، چې هغه عرب توره کې کاکا په رښتیا هلته و، که موږ خوب لیده او یا یې چې وروسته کیسې راته کړې وې.

- یاد ېږي دې، چې د هغه د ښېرې رنګ دا سې خاورین غوندې او غاښونه یې سپین وو، همدا سې ولاړ و او موږ ته یې بیرګ کتل...

نیکولای وپوښتل:

- سونیا، ستا یاد ېږي؟

سونیا په شرم سره وویل:

- هو کې، هو کې، یو څه مې یاد ېږي.

ناتاشا وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو ما مې له پلار جان او مور جانې نه وپوښتل چې دغه تور عرب له کوم ځايه راغلی؟ او هغو وويل هېڅکله کوم تور عرب نه و، خو ګورې، دا دې ستا هم ياد ېږي.

- ښکاره خبره ده، د هغه غابنونه مې دا سې په ياد دي، ته به وايې چې همدا پرون و.

- ډېره عجيبه ده، ته به وايې چې دا ټولې خبرې په خوب کې تېرې شوې وې. زما دغه حال خوښېږي.

- ستا ياد ېږي چې د اختر رنګ کړې هګۍ مو په کوټه کې جنګولې او ناڅاپه دوې بوډۍ پيدا شوې او پر قالينو يې ځرخېدل پيل کړل. دا ټول زموږ د سترګو په مخ کې تېر شوي دي او کنه؟ ياد ېږي دې، څومره ښه وختونه وو.

- هو کې، هغه بل دې ياد ېږي، چې پلار جان په خپل شنه رنګه پوستين کې، ځنګه د زينو له سره ډزې وکړې؟

هغوی په خورا خوند او خندا ،نه دعمر خوړلو په شان په خواشينۍ، بلکې په خوند سره د خپل ماشومتوب شاعرانه او ښکلې خاطرې رايادولې... سره خندل يې او په دې نه پوهېده چې په څه شي خوشالېږي او په څه شي سره خوابدېږي.

که څه هم د هغو ټول يادونه سره ګډوډ وو، خو سونيا د هغو په رايادولو کې تر ټولو نه وروسته پاتې کېده.

سونيا ډېر هغه څه چې نورو رايادول، نه شو کولای وريا د کړي، خو که ورياد به هم شول، هغه شاعرانه احساس چې په نورو کې يې پيدا کاوه، په دې کې نه راتوخناوه، بلکې د هغو نورو له خوښۍ نه به يې خوند اخيست او هڅه يې کوله، چې له هغو سره سر وښوروي...

دوی خبرې کولې، چې ديملر وا رړه مېلمستون ته راننوت او د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنګ خواته چې د کوټې په کونج کې ایښی و ورغی، پوښ یې ترې جګ کړ او له هغه نه یې یو بې سُره غږ پورته کړ.

مشره ګرافینه له لوی مېلمستونه را پاڅېده او وې ویل: ادوارد کارلیچ، مهرباني وکړئ او زما د زړه د خوښې نغمه (نیکچورن میسو فیلده) راته وغږوئ.

دیملر چنګ را واخیست.

ناتاشې، نیکولای او سونیا ته مخ ورواړاوه او وې ویل:

- ځوانان څنګه پټه خوله ناست دي؟

ناتاشا لنډ غلچک هغه ته ورولېږه او وې ویل:

- زموږ مرکه فلسفي ده. تر یوې شېبې څنډ نه وروسته یې خپلې خبرې بېرته پیل کړې، خبرې د خوب لیدو په اړه وې. دیملر نغمه پیل کړه. ناتاشا په آرامو ګامونو میز ته ورنېږدې شوه، شمعه یې راواخېسته، هغه یې یوړه، بېرته راستنه شوه او پر خپل ځای کې آرامه کېناسته. په دې کوټه کې په تېره بیا پر هغو څوکیو چې دوی ناست و، تیاره وه، خو د ټولو کړکیو نه پر غولې باندې د بشپړې سپوږمۍ سپینه رڼا رالوېده.

دیملر چې نغمه پای ته ورسوله، هماغه شان چنګ ته ناست و، خپلې ګوتې یې په کراره د هغه په تارونو زغلولې، داسې برېښېده چې سودا کې دی، چې چنګ پرېږدي، پاڅي او یا کومه بله نغمه وغږوي.

په همدې وخت کې ناتاشا نیکولای او سونیا ته ورنېږدې شوه او په بنګهاري سره یې وویل:

- زه داسې تصور کوم، چې کله خپل یادونه او خاطرات یادوي، رایادوي او همداسې یې رایادوي، پخوانیو زمانو ته ورځي او هر څه یادوي، آن هغه څه چې تر زوکړې مخکې ورباندې تېر شوي هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وریاد پرې.

سونیا چې خپلو زده کړو کې تکړه وه او هرې زده کړې څه ورزده کول، وویل:

- دې ته تر زوکړې مخکې، روانې لېوالتیا وایي. لرغوني مصریان هم په دې باور و چې زموږ روح پخوا په ځارویو کې و او بیا هم ځارویو ته ورځي.

که څه هم موسیقي پای ته رسېدلې وه، خو ناتاشا هماغه شان په ټیټ آواز او بنګهاري وویل:

-نه، نه ! پوهېږئ، زه په دې باور نه لرم چې موږ به د ځارویو روح لاره، برعکس زه په دې باور یم، چې کېدای شي موږ به ملکې وو او دې دنیا ته هم ددې لپاره راغلي یو، چې هغه راپه یاد کړو.

دیملر دوی ته ورنږدې شو او وې ویل:

- اجازه ده چې ستاسو ترڅنګ کېنم او ستاسو په خبرو کې ګډون وکړم؟ او د هغو ترڅنګ کېناست.

نیکولای ځواب ورکړ: نه، نه یې منم، که موږ ملکې وای، نو ولې راولوېدو، نه، نه دا ناشونې خبره ده !

ناتاشې چې په ټینګ باور له هغه سره مخالفت کاوه، وویل:

- نه، نه یو رالوېدلي، چا ویل چې رالوېدلي یو؟ ولې؟ ولې؟ زه پوهېږم چې پخوا زه څه ډول ملکه وم؟ زه یوازې په دې پوهېږم چې روح ابدي او جاودانه دی.. که داسې وي چې موږ تل وو، پخوا هم وو یعنې ابدي یو...

د ګرافینې غږ پورته شو، چې ویل یې:

- ښه ناتاشې ! اوس ستا وار دی. کومه سندره راته ووایه، دا څه د دوکمارو په شان په یوه کنج کې راټول شوي یاستئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا وویل:

- مورجانې، هېڅ مې زړه نه کېږي، خو بیا هم پاڅېده.

د هغوی له ډلې نه د یوه هم، آن د پاخه منګ دیملر هم دې ته خوښه نه وه، چې د کوټې هغه تیاره کونج کې له هغه څوکۍ نه پاڅي اړ خپله خوږه مرکه پرېږدي، خو بیا هم ناتاشا پاڅېده او نیکولای ارکادیون ته کېناست. ناتاشا د تل په شان د تالار په منځ کې په هغه ځای کې ودرېده چې آواز ښه په کې اورېدل کېده او هغه سندره یې پیل کړه چې د مور یې خوښېده.

ناتاشې وویل:

- هغې نه غوښتل چې سندرې ووايي، ډېر وخت کېده چې سندرې یې نه دې ویلې او تر دې وروسته به هم په دې خوند سره سندرې ونه شي ویلای. ګراف ایلیا اندرېویچ له خپلې کوټې نه چې له میتینکا سره په خبرو لګیا و، د هغې آواز اورېده، هغه، هغه زده کوونکي ته ورته و، چې د زده کړو له پای ته رسېدو نه مخکې لوبو ته د تګ تکل لري. په خبرو کې غلطېده، ژر ژر یې چوپړانو ته سپارښتنې ورکړې او په پای کې چوپ پاتې شو. میتینکا هم پټه خوله، سندرې ته غوږ او موسکا پرشونډو د ګراف مخې ته ولاړ و. نیکولای له خپلې خوره سترګې نه لرې کولې، داسې چې د هغې له سا سره یې یو ځای سا ویسته. سونیا چې آواز ته غوږ غوږ و، په زړه کې یې ویلې، چې ددې او ملګري ترمنځ یې توپیر څمکه او آسمان دی او دا به ناشونې وي چې لږ ترلږه د هغه خوږوالي ته هم ورته شي. زړه ګرافینه نیکمرغه، خو یوه غم لړلې موسکا یې پرشونډو او اوښکې په سترګو کې راښکاره وې. کله ناکله به یې سرښوراوه. هغې د ناتاشې، د خپلې ځوانۍ او د یوې وحشتناک شي په اړه چې د ناتاشې او سردار اندرې په راتلونکې واده کې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیده، فکر کاوه. دیملر د گرافینې تر څنگه کېناست، سترگې یې پټې کړې او سندرې ته غوږ شو. هغه تر یوه ځنډه وروسته وویل:

- نه، گرافینې ! د هغې استعداد او هنر د اروپایانو په کچه دي، نورنو داسې څه پاتې نه دي، چې د هغې زده نه وي، د مهربانې، نرموالي، تاندتوب او د آواز....

گرافینه پرته له هغه چې کوم ټاکلي چا ته ووایي، وویل:

- اخ ! تصور کوئ، چې څنگه ډارېږم، څنگه مې د هغې ژوند زوروي.

د هغې مورنۍ زړه ویل چې په ناتاشا کې یو ستر ناڅرگند څه نغښتي دي، چې همدغه څه د هغې د نیکمرغۍ خنډ دي. ناتاشا لا سندره پای ته رسولې نه وه چې څلورلس کلن پېتیا کوټې ته رامنډه کړل او نارې یې کړې چې: رمضانیان ! (هغه کسان دي چې د روژې ترپنځلسمې وروسته ځانگړې جامې اغوندي او د ماخوستن له خوا په کورونو گرځي، دغه کسان په روسیه کې د نوي عیسوي کال په شپو کې دې ته ورته کار کوي) راغلل.

ناتاشې ناڅاپه سندره بس او پر وړور یې ورچغه کړه:

- احمقه !

هغې د څوکۍ پلو ورمنډه، پرهغې ځان وروارتېږه او له ژړا نه تکه شنه شوه. خو مور ته یې په خندا خندا وویل:

- هېڅ، هېڅ ،مورجانې هېڅ نه شته، یوازې پېتیا زه وډاره کړم. هغه غړېده او پر لیمو یې اوښکې راروانې وې. ستونی یې ساندو پسې اخېستی و.

دغې لوبغاړې ډلې چې په بېلابېلو کالو او سینگارونو یې له ځانه مېږ، ترُکان، بقال، ملنگ، ارباب یا کوم ځناور جوړ کړی و، په مستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندا کورته راننوتل. له هغوی سره سره خو له خوښۍ نه ډکه هوا هم کورته راتله. هغو لومړی لړ په احتیاط دهلیز کې یو بل رانیول، نندارې یې ښودلې، بیا تالار ته ورشېوه شول او کرار کرار یې مستي زیاتېده، نڅاوې یې ښکلې کېدې او سندرې یې ویلې، خورا ښه چورلېدل، پښې یې ګډولې او لاسونه یې غورځول او د حضرت عیسی د زوکړې په ویاړ نندارې ښودلې. وروسته له هغه چې مشرې ګرافینې د دغو کسانو یو تن وپیژاند او د هغه د کالو او سینګار نه په خندا شوه، د هرکلو کوټې ته لاړه. ایلیا اندریویچ په واړه تالار کې کېناست او په موسکا موسکا یې په ځلېدونکې څېرې د دغو نندارچیانو ستاینې او نندارې ته دوام ورکړ. خو په دې مینځ کې د هیچا پام نه شو، چې د کور ځوانان څه شول. د دغې نندارې د دوام نه نیم ساعت وروسته، د لوبغاړو په ډله کې یوه نوې زړه بوډۍ چې ځانګړې جامې یې اغوستې وې، راپیدا شوه (دا نیکولای و) پېتیا له ځانه ترکي پېغله جوړه کړې وه. دیملر د بدې ښځې ونډه لرله او ناتاشا د سواره پوځ د یوه پوځي په توګه کالي اغوستي و، سونیا بیا د ګڼو بریتو او وروځو په رسمولو ځان نه چرکیسي (د روسیې یو قام دی) ځوان جوړ کړی و.

لومړۍ ډله، د دویمې په لیدو هک حیران شول. د هغو په ستاینو او پالنې یې پیل وکړ. ځوانانو هم د خپلو کالو او څېرو بدلون داسې خوښ شو، چې تکل یې وکړ، چې لاړ شي او نورو خلکو ته یې هم وروښیي.

نیکولای چې ښه هوا او ښایسته لاره یې خوښ شوي وو، غوښتل یې ټول دغه خلک په خپله درې کسیزه ګاډۍ کې چکر ته بوزي، نو ځکه یې له هغو لسو تنو لوبغاړو نه هیله وکړه چې په هماغه بدلو جامو کې له ده سره د کاکا جان کره لاړ شي. مشرې ګرافینې وویل:

- نه، نه څه کوئ، ولې هغه سپین ږیری په عذابوئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله خبره دا ده چې د هغه په کور کې ستاسو د چورلیدو لپاره ځای نه شته، ښه به دا وي چې د ملیوکووا، کره ورشئ.
ملیوکوا، یوه کونډه وه چې د بېلابېل عمر ډېر ماشومان، نارینه او ښځینه ښوونکي یې لرل او د رستوف له کورنۍ نه ځلور ورسته په لرې واټن کې یې ژوند کاوه.
مشر ګراف چې له خوشالۍ نه په نڅا راغلی و، د ګرافینې دا خبره خورا غوره وګڼله او وې ویل:
- واه واه! زما ګرانې! خورا ښه فکر دې وکړ. ګورئ! صبر وکړئ، راکړئ، نورې جامې راکړئ چې ځان جوړ کړم او له تاسو سره لاړ شم او (ملیوکووا) له خوبه بې برخه کړم.
خو مشرې ګرافینې د ګراف له تګ سره مخالفت وښود او وې ویل چې څو ورځې کېږي چې د هغه پښې خوږېږي. نو ځکه پریکړه وشوه چې ایلیا اندرېوویچ په کور کې پاتې شي، خو نجونې به هغه وخت ځي چې لویزا ایوانوفا له هغو سره لاړه شي. سونیا چې تل د ټولو په منځ کې با حیا وه، په دې زیات ټینګار کاوه، چې لویزا ایوانوفنا دې، له دوی سره لاړه شي...
دوه ګاډۍ خو تل تیارې ولاړې وې او دریمه هغه هم د ګراف و... او ځلورمه هم د نیکولای ګاډۍ و، د هغې ګاډۍ آس تور، لنډ ونی، اوږد ځنې و... له هغه سره په ګاډۍ کې ناتاشا، سونیا، میرمین شوس او دوه چوپړان ناست وو. د مشر ګراف په ګاډۍ کې دیملر، د هغه ښځه او پېتیا او په درونورو ګاډیو کې چوپړان، چې بدلې جامې اغوستې وې، ناست وو.
نیکولای د پلار په ګاډیوان غږ وکړ: زاخاره ته مخکې شه! هغه یې ددې لپاره مخې ته ولېږه چې د اړتیا په وخت کې ده ته د مخکې کېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاره ورکړي.

د مشر ګراف ګاډۍ چې د يملر او څو نور ممثلين په کې ناست وو، وخوځېدل او د آسونو د غاړو زنګونو... د هغو سمونو چې په واورو کې ځنبېدل، يو عجب شغاري جوړ اوه...

نيکولای تر ټولو د مخه او بيا هغو پسې دوه نورې ګاډۍ يو په بل پسې روانې وې. د غه کاروان ګوټي، لومړۍ په نرۍ لاره کرار کرار لاړ. تر يوه وخته د باغ د ديوال خوا ته خوځېدل. په لارې د بربنډو ونو سيوري کربنې ايستلې وې... خو همدا چې د باغ له ديوالو نه تېر شول، دښتې ته ورسېدل. له واورو ډکه دښته يې د سپوږمۍ د رڼا په څپو کې ډوبه وليده... هغه داسې بربښېده چې تا به ويل د الماس دانې دي پرې شيندلې دي... په دې سړه هوا کې د ناتاشې غږ پورته شو چې ويل يې:

- د سويانو د پلونو نښې ګورئ؟ سويان څومره ډېر دي!

سونيا هم نارې کړې:

- د پښو پلونه له ورايه ښکاري، نيکولايه! نيکولای مخ واړاوه، سونيا ته ورخم شو، چې له نېږدې نه د هغې څېره وګوري. يوه نوې مهربانه څېره، تورې وروځې او نرې تور بريت چې د سپوږمۍ په رڼا کې، په خورا لرې، خو لرې واټن کې د سمورې د خولۍ له مينځه راځلېدل.

نيکولای سونيا ته تر کتنې وروسته په زړه کې وويل:

- دا څېره تر دې نه مخکې، د سونيا څېره وه. هغه وروړاندې شو، د هغې سترګو ته لا ځير شو او وې خندل.

- نيکولايه، څه شوي دي؟

- هېڅ، هېڅ نه دي شوي. بېرته يې مخ ترې واړاوه او د آسونو به ننداره شو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په چغو شو او هڅه يې وکړه چې د زاخارتر ګاډۍ نه مخکې شي.

زاخار د خپل آس قيضه لږ ټينګه غوندې کړه، خپل سر يې چې تر وروځو پورې له واورو او يخ نه پوښل شوی و ورواړاوه.

نيکولای خپل آسونه لاپسې يرغه کړل، او زاخار خپل قيضه، نيکولای مخکې شو او ده پسې يې ځان برابر کړ او وې ويل:

- ښه اربابه! خوښه دې، چې هر څه کوئ!

دوه ګاډۍ، له هر وخت نه په چټکۍ لکه باد داسې ځنګ په ځنګ، الوتلې... نيکولای له سيال نه مخکې کېدونکی و. زاخار بې له هغه چې د خپلو لاسونه حالت بدل کړي، يو لاس افسار ته ورپورته کړ او چغه يې کړل:

- اربابه، هسې ځان په عذابوې.

نيکولای خپل درې واړه آسونه يرغه او وړاندې لاړ... يو وخت، نيکولای بېرته خپل آسونه ودرول، شا وخوا يې وکتل، هرې خواته کوډې کړل شوې دښته وه، چې د سپوږمۍ د پلوشو په سيند کې ډوبه او د ستورو ګرد پرې لوېدلی و.

نيکولای په زړه کې وويل:

- زاخار ناړې وهي چې چپې خواته، چپې خواته لاړ شي، ولې چپې خواته؟ مګر موږ د مليوکووا کورته نه ځو؟ ايا د مليوکووا د کور لاره ده؟ خدای خپله ښه پوهېږي چې موږ چېرته ځو؟ او يوازې خدای پوهېږي چې پر موږ به څه راشي، هر هغه چې پر موږ راځي هم ښه دي، هم بد او بيرته يې خپلو سورلۍ ته مخ ورواړاوه او هغو ته يې وکتل. د هغو کسانو له ډلې نه چې د ده په ګاډۍ کې ناست و، د ده تر نظر يو تن پېردی خو ښکلی وبريښېده. هغه، بريتور و او ښکلې ګنې وروځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلې، ده وویل:
- هم یې بریت او هم یې ټول بانه تول له واورو سپین شوي دي.
نیکولای په زړه کې وویل: داسې برېښي چې دا ناتاشا وه. هغه بله هم که تېروتلی نه یم کېدای شي مېرمن شوس وي، خو دغه بل څوک چې له ځان نه یې چرکس جوړ کړی، ځانته یې بریتونه یې رسم کړي، نه پېژنم، خو هر څوک چې دی، په ما ښه لګي.
هغه یې وپوښتل:
- ساړه خو به مو نه کېږي؟
ځواب یې ورنه کړ، خو یوازې یې وخندل. دیملر چې شاته په بله ګاډۍ کې ناست و چغې وهلې او څه یې ویل، کېدای شي کومه ټوکه یې ویله، خو نه پوهېدل کېده، چې څه وایي.
خو یو څو له خندا نه ډکو غږونو ورته وویل:
- هو کې، هو کې. دا کوډګر ځنګلونه او د هغو نڅاګر سیوري، پر هغو ځړوند الماسي غمي، دا لړۍ په لړو مرمرینې زینې او بامونه، دا له کوډو ډکې ودانۍ او د چنارو دغه ډارونکي او غوږ زورونکي آوازونه چې هېڅ ښکاره نه و څه دي او له کومې راځي. نیکولای له ځانسره وویل:
- که دغه د ملیوکووا مېنه ده، خورا زړه راښکوونکې او تر ځنګلو نه هم کوډګره ده، داسې زړه راښکوونکې چې موږ یې هم نه پېژنو او نه پوهېدو چې چېرې روان یو، روان وو، روان و، او ناڅاپه مو کاروانګوټي د ملیوکووا مېنې ته ورسېد.
او په رښتیا هم هغه د ملیوکووا مېنه وه. یوې ډلې ښځو او نارینه مینځو او چوپړانو شمعه په لاس او خوشالۍ ددوی هر کلي ته رامنډې کړې او وې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تاسو څوک یاستئ؟

یو چا غږ کړل: د ګراف کورنۍ ده، چې په بدلو جامو کې یې له ځانه پېښنګر جوړ کړي دي، ما هغوی د هغو له آسونو نه وپېژندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

پلاگیا دانیلوفنا ملیوکووا یوه ثوربه ارقوي ښځه وه، عینکې یې اېښې وې، پراخ کمیس یې اغوستی و او د خپلو لونو په مینځ کې چې سخته ترې په تنگ شوې وه، په مېلمستون کې ناسته وه. هغې هڅه کوله چې د لونو ساعت یې ورتېر کړي. کله چې د راغلو کسانو د پښو غږونه او شروشور په دهلیز کې واورېدل شو، هغوی لا په کراره شمعونه ویلول او د هغو له څاڅکو نه یې جوړو شویو انځورونو ته کتل او په هغو کې یې خپل فالونه لیدل.

دغه نوې راغلې ډله، چې چا له ځانه سواره پوځیان، چا اغلې مېرمنې، چا کوډگر او کوډگرې یا هم ځناور او داسې نور جوړ کړي وو، هغه لوی تالار ته چې هلته چوپړانو په بېړې شمعې لگولې وې ورننوتله. دیملر له نیکولای سره چې له ځانه یې بوډۍ جوړه کړې په نڅا شو. له دغو راغلو پېښگرو نه چې خپل مخونه یې پټ کړي او جامې بدلې کړې وې، ماشومان چاپیر شوي وو، شروشور یې جوړ کړی و او د کور مېرمن ته تر درناوي او چورلیدو نه وروسته تالار ته وخوځېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وا خدايه، پېژندل يې څومره ګران دي؟ دا خو ناتاشا ده، ته ګوره چې ځان يې څه جوړ کړی دی؟ کوم څوک رايادوي. او دې ادوارد کارلېوويچ ته ګوره چې څومره ښه ښکاري! ما ونه پېژاند، چې څومره ښه ناڅي! او، پلار جانه! هغه چرکس ګوره، دې سونيا جانې ځان څومره ښه او ښکلی جوړ کړی دی. او دا بل بيا څوک دی؟ ياره چې څه خوند يې وکړ! نيکيتا، وانيا دا ميزونه راټول کړئ.

له بله پلو غږونه راپورته شول: ها، ها، ها

- د سواره پوځ افسر ته ګورئ... هو کې... کوم هلک دی... زه ښه نه وينم... هغو پښو ته يې ګوره، له خندا يې بډوډي چوي...

ناتاشا چې دمليوکووا د کورنۍ ځوانانو ته هم په زړه پورې وه، له هغو سره يو ځای د تالار د شا کوټې کې پټه او له هغه ځايه يې د نارينه کالیو او نوروشيانو غوښتنه وکړه. د نيمه چولې دروازې نه، د نجونو بربنډ لاسونه را اوږدېدل او د نارينو غوښتل شوې جامې يې غوښتې. لس دقيقې وروسته د مليوکوف د کورنۍ ټول ځوانان د دغو پېښګرو په شان جامې اغوستې وې.

پلاګييا دانيلوفنا وروسته له هغه چې د تالار د منځ د تشولو او د نويو رارسېدلو اربابانو او د هغو د چوپړانو د تاوده هرکلي سپارښتنه وکړه، هماغه شان چې عينک يې پر سترګو او موسکا يې پرشونډو وه، د دغو پېښګرو په منځ کې ګرځېده راګرځېده. هر يو ته به يې په ځير ځير کتل، خو يوه يې هم پوره پېژندلی نه شو. هغه نه يوازې د رستوف د کورنۍ ځوانان او پېغلې او ديملر ونه پېژندل، بلکې خپلې لونې يې چې د نارينو کالي او دريشۍ يې اغوستې وې، ونه پېژندل.

هغې خپلې يوې لور ته چې د تاتاري کازانو کالي يې اغوستې او د هغو پېښې يې کولې، وکتل، هغې ته ځير شو او بيا يې د خپلې کورنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یوې روزونکې نه وپوښتل:

- دا لا پسې د چا لور ده، هو، داسې برېښي چې د رستوف له ختې به وي، بیا یې ناتاشې ته ورو مخه واړوله او وې پوښتل:

- او تاسو د سواره پوځ افسره ! په کوم پوځ کې خدمت کوئ؟...

یو ساعت وروسته جامې ټولې خېرنې او ګونځې ګونځې شوې، له مالوچو او رسمونو نه جوړ شوي بیریتونه او رېبرې ولوېدې او پلاګیا دانیلوفنا کرار کرار ټول وپېژندل.. له هغو نه یې له دې کبله ډېره مننه وکړه چې د ټول وخت او ساعت یې تېر کړی دی. هغو په لوی تالار کې اربابانو او په واړه کې د هغو چوپړانو ته ډوډۍ جوړه کړه.

تر ماښامنۍ نه وروسته، د ملیوکووا په کوټنۍ کې یوې میشتې زړې نجلۍ وویل:

- د حمام فال به مو نه وي کتلی؟ ډېر وحشتناکه دی.

د ملیوکووا یوې لور وپوښتل:

-څنګه وحشتناکه دی؟

- څه وایئ، تیاره حمام ته ورتګ څه آسانه کار نه دی، زړورتیا غواړي.

سونیا غږ کړل: څه شي دي؟ زه ورځم.

د ملیوکووا دویمې لور غږ کړ:

-د هغې نجلې کیسه وکړئ چې حمام ته ننوتې وه.

زړې نجلۍ کیسه پیل کړه: هوکې، نه و نه و د خدای کړه وه، یوه نجلۍ حمام ته یوازې ننوته، یو چرګ او دوه چرې یې هم له ځانسره واخېستل، هغه څنګه چې ښایي لاړه، ننوتله او سترګه په لارې کیناستله، چې یو ناڅاپه یې واورېدل، چې څوک راروان دي، د ګاډۍ د زنګونو او راتګ غږ یې تر غوږه شو، چې رانېږدې کېږي. څوک ترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلي شول. ددې خوا ته راغي او راغي، چې ګوري يو انسان دی، لکه يو پوځي، راغي او ددې تر څنګه کېناست.

ناتاشا چې له وېرې يې سترګې وتلې وې، چغه کړل:

- وای وای، خدای دې انسان ترې ساتي.

- ښه، وايه نو، بيا يې نو څه وکړل؟ له نجلۍ سره وغږېد؟

- هو کې، هغه د يو انسان په توګه، هو کې هغه شان چې له يوه انسان سره ښايي، هغه هڅه وکړه چې هغه نجلۍ قانع کړي، نجلۍ هم بايد له هغه سره غږېدلې وای. د هغه پام يې خپلو خبرو ته رااړولی وای. هغه يې بايد تر سهاره، تر چرګ بانګه په خبرو بوخت کړی وای. خو نجلۍ شرمېده، حيا يې کوله، نو ځکه يې مخ په لاسونو پټ کړ. خو هغه پر هغې ورودانګل، مګر له نيکمرغه، د نجلۍ بخت بېدار ه و او په دې وخت کې نورې نجونې راورسېدې...

پلاګييا دانيلوفنا وويل:

- نو څه کوئ، ولې دې ډاروله؟

يو نجلۍ وويل: مورجانې، خو تا خپله فال ليده کنه؟

سونيا وويل: دغه د ګدام نومې فال يې لا ښه وي؟

- هغه داسې دی، چې ګدام ته ځې، هلته فال نيسې، که د اخ او ډب غږ اورې، دا بد فال دی، که د غنمو د ميچين غږ راشي، دا نيکمرغي ده، خو کله ناکله داسې هم کېږي چې...

- مورجانې، ښه به دا وي چې ووايئ له تا سره په ګدام کې څه پېښ شول؟

پلاګييا دانيلوفنا وموسېده او وې ويل: ورکه وه يې، زما هېر شوي دي، څه ګټه چې ووايم، ستاسو نه خو يو هم هلته نه ځي.

سونيا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ولې نه، زه ځم، پلاګییا دانیلوفنا ، اجازه راکړئ، زه ځم.
- ښه ده، که نه ډار یږې ورځه !

سونیا وپوښتل: لوییزا ایوانوفنا ! ما ته اجازه راکوئ، چې لاړ شم؟

نیکولای څه د لوبو ، څه د قطعي بازۍ او څه د وروستیو خبرو په اوږدو کې، ټوله موده په پرله پسې او ځیر سونیا څارله، هغه یې یوازې نه پریښوده او هغې ته یې په څه نوي نظر کتل. داسې بریښېده چې د همدې انځورشویو بریتونو له برکته یې د لومړي ځل لپاره لیدلې او پېژندلې ده. او په رښتیا چې سونیا دغه ماښام، په بې ساري ډول خوشاله، غوړېدلې، تانده او داسې ښکلې شوې وه، چې نیکولای هېڅکله داسې نه وه لیدلې.

نیکولای چې د هغې ځلېدونکو نیکمرغو سترګو، د هغې د بریتو په پای کې د غومبور غوچوړو ، خوږې مالګینې موسکا ، ته چې په عمر کې یې داسې نه و لیدلې، کتل، له ځانسره ویل:

- دغې ته وایئ ښکلا ! زه احمق وم احمق !

سونیا وویل:

- زه له هېڅ شي نه، نه ډاریږم. زه کولای شم، همدا اوس لاړه شم.

هغه پاڅېده، هغې ته یې د ګدام لاره وروښودله او ورته وې ویل چې څنګه باید چوپه خوله، او غوږ غوږ وي، هغې ته یې پوستین ورکړ. پوستین یې پر سر واچاوه او یو خوږ غلچک یې نیکولای ته ورولېږه.

نیکولای په زړه کې وویل:

- دا پېغلوټې څه ښکلې، زړه راښکوونکې او مالګینه ده، نه پوهېږم چې تر اوسه ما چېرته کتل.

سونیا دهلیز ته ووته او د ګدام پلو وخوځېدله. نیکولای هم په دې پلمه چې د کوټې هوا خورا توده ده، په تلوار سره د ودانۍ د زینو سر ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورووت. په رښتیا هم په کوټه کې د ګڼه ګوڼې له امله هوا توده او تنګه شوې وه.

بهر هماغه سړه، بې وږمې هوا او ځلېدونکې سپوږمۍ چې تر پخوانه لا رڼه شوې وه، ځلېدله... که څه هم آسمان غمجن او خواشینی و، مګر ځمکه له ښادیو ډکه وه.

نیکولای په زړه کې ویل:

-څه ساده او احمقه وم !آه، آه، څه احمقه ! هېڅ نه پوهېږم چې تر ننه پورې څه ته سترګه په لاره وم. پر زینو ورشېوه شو، د ودانۍ له څنډې وچورلیده او هماغه نرۍ لاره یې ونیوله چې د ودانۍ شاته رسېده. پوهېده چې سونیا به له هماغه ځایه تېرېږي... دغه نرۍ لاره ګدام ته ورغځېدلې وه. د ګدام دیوالونه د غټو ونو له لرګیو جوړ شوي وو، بام یې له واورو ډک او د سپوږمۍ تر رڼا لاندې داسې ځلېده چې ګواکې له کومې قیمتي تېږې نه تراشل شوی وي. د کومې ونې د شاخونو شغهاري واورېدل شو، خو هرڅه ژر بیرته په چوپتیا کې ډوب شول. انسان داسې انګېرله چې د سا په وخت کې نه هوا، بلکې د ځوانۍ مسته او ابدي مستي، ګوګل ته ورلېږي. د ودانۍ د شا له زینو نه چې په ځانګړې توګه د چوپړانو د تګ راتګ لپاره ځانګړې شوې وه، د ګامونو غږ واورېدل شو. د زینې پر وروستي پلې چې واوره هم پرې کوټه شوې وه، د هماغې زړې مینځې پښغلې غږ واورېدل شو، هغې ویل:

- همدا نرۍ لاره به نیسئ، مخامخ به ځئ، خو یوازینی کار چې کوئ، ګوره شا و خوا یا څنګ ته به نه ګورئ.

سونیا ځواب ورکړ:

-زه نه ډارېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په ښکلو موزو کې يې ورو نازکو پښو، پر واورې قدمونه کېښودل.له هر ګام سره واورې شغاري کاوه او سونيا په نرۍ لاره د نيکولای خوا ته ور روانه وه.

سونيا په پوستين کې ځان ښه ومروړه او مخې ته روانه وه. تر نيکولا يه رسېدو پورې لا دوه ګامه لاره پاتې وه، چې وېې ليده. هغې هم نيکولای هغه شان چې دې به تل ليده او د هغه په ليدو به يې زړه درزېده ونه ليد. هغه ښځينه کالي اغوستي و، وېښته يې جړ او پرېښانه وو، خو د خوښۍ موسکا يې پر شونډو خوره وه. داسې يوه موسکا چې د سونيا لپاره چورنوې وه. په چټکۍ د هغه خوا ته ورغله.

نيکولای د هغې څېرې ته چې د سپوږمۍ تر شغلو لاندې ځلېدله، ځير و او په زړه کې يې ويل:

- سره له هغه چې چوره بدله شوې ده، خو بيا هم هماغه سونيا ده. لاسونه يې تر هغه کوټ لاندې چې سونيا اغوستی و، ورننيستل، هغه يې ځانته راوړاندې کېښکودله او شونډې يې چې پرسکرو يې بريت پرې انځورکړي او د سوي لرګي بوی يې کاوه ښکل کړې. سونيا چې د هغه شونډې زبېښلې، د هغه لاسونه يې ورخوشې کړل او په دواړه لاسونه يې له دواړو خوا و نه، د هغه غومبوري راونيول. هغوی دواړه يوازې دومره وويل:

-سونيا... نيکولای... د ګدام خوا ته يې منډې کړې او بيا هر يو جلا د هغو زينو له لارې چې وتلي وو، بېرته راستانه شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

کله چې ټول د پلاګیبا دانیلوفنا له کوره ووتل، ناتاشا چې هر څه ښه څارلي او لیدلي و، د ستنبدو کار یې داسې جوړ کړ چې لوییزا ایوانوفنا، دیملر او دا په یو ګاډي کې کېناستل او سونیا، چوپړان او نیکولای په بله ګاډي کې سره دېره شول.

نیکولای د ستنبدو په لاره کې، نور ددې په خیال کې نه و، چې ګاډی له کومې ګاډي نه مخکې یا څنګ ته کړي، هغه آسونه یرغه او په چټکۍ روان و. په ټوله لاره کې یې د سپوږمۍ تر رڼایۍ لاندې د سونیا په سترګو سترګې خښې کړې وې. د سپوږمۍ تر دغې کوډګرې رڼایۍ لاندې، چې هر څه یې تر پخوا نه ښکلي ځلول، د سونیا په بشره کې د انځور شویو وروځو او تربڅو لاندې خپله نننۍ مینه او پرونۍ سونیا بیا موندله او پریکړه یې کړې وه، چې بیا هېڅکله له هغې نه جلا نه شي. په ځیر سره یې هغې ته کتل او دواړه سونیاګانې یې بیا پېژندلې وې. هغه ته د سوي لرګي له بوی سره، د ګډې شوې مچې خوند ورياد او د ګوګل په تل کې یې د سړې هوا سا وویسته. همدا چې تر خپلو پښو لاندې یې تېربېدونکې ځمکې او پر خپل سر پراخ شوي آسمان ته کتل، ځان یې بیا د کوډګر طبیعت په غېږه کې لیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله ناکله به يې له سونيا نه وپوښتل:

- سونيا خوشاله يئ؟

او سونيا به ځواب ورکاوه: هو کې او ته څنګه؟

د لارې په نيمايي کې يې د ګاډي جلو ګاډيوان ته ورکړ او خپله يې د يو څو شېبو لپاره د ناتاشا دوی ګاډي ته ورمنډه کړل، د هغوی د ګاډي په رکاب ودرېد او په فرانسوي ژبه يې په پټه د ناتاشې په غوږ کې ووېل:

- د سونيا په اړه مې پرېکړه وکړه.

ناتاشا ناڅاپه له خوشالۍ نه تکه سره شوه او وې پوښتل:

- تا هغې ته ووېل؟

- هی، هی چې ته له برېتو او له بڼو سره څومره ښکلې شوې يې، ګوره ناتاشا ! ته خوشاله شوئ؟

- زه داسې خوشاله، داسې خوشاله چې مه پوښته، زه نور نو له تا نه خفه وم، ته له هغې سره څومره بې رحمه وې. ستا زړه نه و، تېره و تېره. اوس ډېره خوشاله يم.

ناتاشا تر لږ شېبې څنډه وروسته دوام ورکړ:

- ما نه هم کله ناکله احمقه جوړېږي، خوزه له دې شرمېدم چې له سونيا پرته، زه نيکمرغه واوسم. ورځه، ورځه ورمنډه کړه، هغې ته ورشه.

نيکولای هغې ته ووېل:

- نه، نه، ته صبر وکړه، چې ته څومره د خندا وړ يئ.

هغه چې هغې ته کتل په خپله خور کې يې هم يو څه نوي، غير معمولي، خورا مهربان او تازه، داسې چې پخوا تر هغه يې نه وو ليدلي، ليدل. هغه زيا ته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ناتاشا لېونۍ شوې يې که څنګه؟

ناتاشا ځواب ورکړ:

- هو، خو تا ډېر ښه کار وکړ.

د نيکولای په زړه کې تېره شوه:

- که مې پخوا دغه شان چې نن شپه ده، هغه ليدلې وای، ما به هرومرو له پخوا پوښتلې وای، چې بايد څه وکړم او ټول هغه څه به مې چې هغې ته ويلي وای، هغه به مې کړي وای او هر څه به ښه وای.

- ښه نو، ته خوشاله يې او ښه کار مې کړی دی؟

- اخ نه شم ويلی چې څومره ښه کار دې کړی دی، څو موده د مخه مې، له مور سره په همدې ناندرۍ شوې. مور جانې ويل چې سونيا غواړي تا خپل اسير کړي، زه په دې نه پوهېږم چې څنګه څوک کولای شي داسې ووايي. نېږدې و چې له مور سره په دې خبره لاس او ګريوان شو، زه به هېڅکله، هېڅ چا ته اجازه ورنه کړم، چې د هغه په اړه بد فکر وکړي، ځکه په هغې کې له ښېګڼو پرته بل څه نه شته.

نيکولای وويل:

- ښه نو، نو ښه کار مې وکړ؟

او بيا ددې لپاره د خپلې خور سترګو او بشرې ته ځير شه، چې پوه شي، چې رښتيا هغه رښتيا وايي. بيا يې د هغې له ګاډۍ نه ودانګل او د خپلې ګاډۍ پلو ته يې ورمنډه کړل. موزو يې د واورو شغهاري پورته کړ. هلته هماغه نيکمرغه چرکس (سونيا په چرکسي جامو کې) هماغه موسکا، بريتور، ځلېدونکې سترګې، په پوستين کې مروړلې. هماغه شان ناست و او ده ته يې کتل. او دا چرکس سونيا وه. کېدای شوه چې سونيا د ده راتلونکې، ګرانه او نيکمرغه ښځه وه.

کله چې کورته ورسېدل، نجونو مشرې ګرافينې ته، د مليوکووا په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې د تېرشويو پېښو کيسې وکړې او بيا خپلې کوټې ته لاړې، جامې يې بدلې کړې او پرته له هغه چې پر خپلو څېرو انځور شوي، انځورونه پاک کړي، تر ډېرو پورې يې د زړه خوالې او د زړه خوږ و او خپلو نيکمرغو کيسو ته دوام ورکړ، هغوی په دې اړه چې څنګه به ودونه کوي، څنګه به د هغو مېړونو له يو بل سره ملګرتيا لري او دوی به څنګه نيکمرغې وې، وغږېدلې. او هغه هينداره چې لا له پرونه د ناتاشا لپاره چمتو کړې، دهغې پر ميز ولاړې وې.

ناتاشا پاڅېده او هينداري ته د ورنږدې کېدو په لړ کې يې وويل:

- يوازې خدای په دې پوهېږي، چې دا به کله وي؟ خو زه ډارېږم چې هېڅکله.. ځکه هغه به خورا ښه او خوږه وي.

سونيا وويل: کېنه ! کېدای شي هغه ووينې ! ناتاشا شمعې ولګولې او کېناسته. ناتاشا چې خپله څېره په هينداره کې ليده وې ويل:

- له يو بريتوره پرته بل څوک نه وينم.

هغې وويل:

- اغلې ! خاندې به نه، دا د خندا وړ خبره نه ده.

ناتاشا د سونيا او چوپړانو په مرسته هينداره داسې برابره کړه چې دې ته جوړه وې، کله چې له دې چارې نه وزګاره شوه، څېرې ته يې برنده بڼه ورکړه، چوپه شوه او تر ډېرې پورې کېناسته او په هينداري کې د شمعونو منظمه کتار ته ځير، په دې هيله ځيروه چې (د اورېدلو له مخې به) دا کوم تابوت ووينې او يا به د هينداري په وروستي تياره او موهومه څلورکنجه کې سردار اندرې رابنکاره شي. خو سره له هغه چې هغه دې ته سترګې په لاره او چمتو وه چې آن په هينداره کې کوم يو رابنکارېدونکی داغ د سړي يا د کوم تابوت په توګه وګڼي. هېڅ شي يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه لیدل. هغه و چې د هغې سترګې په رپېدو شوې، د هینداري له مخې پاڅېده او له هغو نه لرې شوه.

هغې وویل:

- دا څنګه کېدای شي، چې نور یې ویني او زه یې لیدای نه شم. ښه، نو ته راشه سونیا، راشه کښېنه! نن شپه به هرومرو کېږي او په هینداره کې به څوک ووینئ... ګوره زما په خاطر!... زه نن شپه ډېره ډارېږم...

سونیا د هینداري په وړاندې کېناسته، ځان یې برابر کړ او هغې ته په کتو شوه.

دوېناشا، په بنګهار سره، د ناتاشې په غوږ کې وویل:

- ښه، اوس به سونیا الکساندروفنا هرومرو ووینئ، خو تاسو ټول خاندئ.

سونیا دا خبره واورېده او دا یې هم واورېدل، چې ناتاشا په کراره او بنګهاري وویل:

- زه خپله پوهېږم چې هغه یې وینئ، پروسږ کال یې هم لیدلی و.

دوه درې دقیقې ټول چوپ پاتې شول، بیا ناتاشې په کراره وویل:

- هرومرو یې وینئ! خو خپله خبره یې پای ته ونه رسوله، ځکه سونیا ناڅاپه، هغه هینداره چې لاس کې نیولې و، لرې له ځانه لرې، لاسونه یې پر سترګو کېښودل او وې ویل:

- آه، ناتاشا؟...

ناتاشا هینداره بېرته واخېسته، خپل ځای ته یې راوسته، او چغه یې کړه:

- ودې لیدل؟ ودې لیدل؟ ودې لیدل؟

دونیاشا چې هینداره نیولې وه وویل:

- ما خو ویل، ما خو ویل....

(c) ketabton.com: The Digital Library

سونیا هېڅ شي نه و لیدلي. هغې غوښتل چې سترګې ورپوي او پاخې چې د ناتاشې غږ یې واورېد ، چې وویل:

- هرومرو !...

هغې نه غوښتل ناتاشا او دونیاشا تېر باسي، نور ورته ګرانه و د هینداري مخې ته کیني. هغه خپله هم په دې نه پوهېده، چې ولې او د څه له کبله یې هغه وخت چې سترګې په لاسونو پټې کړې وې، چغه کړي وه؟

ناتاشا د هغې لاس راونیو او وې پوښتل:

- هغه دې ولید ؟

د سونیا په خیالونو کې دا خیال راتاو شو.

- اوس نه ولې ونه وایم، چې لیدلی مې دی؟ ګوره نور خو یې هم وینئ. څوک کولې شي په دې پوه شي چې ما په رښتیا څوک لیدلي او که مې نه دې لیدلي؟

هغې وویل: هو کې و مې لیدل.

- څنګه؟ څنګه؟ ولاړ و که پروت و ؟

- نه، نه، ما ولیدل، لومړی هېڅ نه و ، بیا مې ولید چې پروت و.

ناتاشا چې سترګې وحشت پسې اخېستې وې، خپلې خورلنډې ته کتل او له هغې نه یې وپوښتل:

- اندرې پروت دی؟ ناروغ دی؟

-نه، نه، برعکس، خورا خوښ او خوشاله و. هغه هم مخ ما ته راواړاوه او ما ته یې راوکتل.

په هغې شېبه کې چې سونیا دا خبرې کولې، داسې یې انګېرله، چې په رښتیا یې هغه څه چې وایي، لیدلي دي.

- ښه سونیا بیا څه وشول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یو بل څه مې هم ولیدل، خو پوره مې سر پرې خلاص نه شو، پوه نه شوم، چې شین و که سور.

ناتاشا وویل:

-سونیا او کله به هغه راستون شئ؟ کله به بیا زه هغه ووینم؟ یا پاکه خدایه چې څنګه زه ډاریږم. هم پر هغه ډاریږم او هم په ځان.

هغې پرته له هغې چې د سونیا آرام بښوونکی تسل ته ځواب ورکړي، ځان یې پر کټ وارتېږه، او وروسته له هغه یې چې شمعې مړې کړې، تر ډېره پورې یې، په پرانستو خو ناخوځېدونکو سترګو د سپوږمۍ هغو پلوشو ته چې د کړکۍ له یخ وهلې اینې نه، کوټې ته رالوېدلې وې، ځیر پاتې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

تر اختره ډېره لنډه موده وروسته نیکولای په ډاګه موړ ته وویل چې سونیا ورته ګرانه ده او ټینګه پریکړه یې کړې ده چې له هغې سره واده وکړي. ګرافینې چې له پخوا نه، د نیکولای او سونیا تر منځ تېرېدونکو پېښو ته پام شوی و، د هغه دغو خبرو ورته نوی والی نه درلود، هغې په چوپه خوله هغه واورېدې مګر زوی ته یې وویل چې، هغه کولای شي له هر هغه چا سره واده وکړي چې زړه یې غواړي، خو که له سونیا سره واده وکړي، نه به ددې چې موړ ده او نه به د پلار خوښه او مبارکي ووینې.

دا لومړی ځل و چې نیکولای احساسوله چې مور یې داسې له ده نه، ناراضه او سره له هغې ټولې مینې چې له ده سره یې لري، له خپلې خبرې به وانه وړي. هغې په خورا بې پروایۍ او پرته له هغه چې زوی ته وګوري، څوک مېړه پسې واستول. کله چې ګراف راغي، هغې غوښتل چې د نیکولای تر مخې هر څه په ډاګه او په لنډه ووایي. خو زغم یې پای ته ورسېد، د خواشینۍ اوښکې یې له سترګو راشېوه او له کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وو ته. زاړه ګراف په نرمه ژبه او شک هڅه وکړه خپل زوی قانع کړي، چې له خپلې دغې پريکړې تېر شي. نيکولای ځواب ورکړ، چې دی له خپلې وعدې نه تېرېدای نه شي. ګراف د دې خبرې په اورېدو يو سوړ اسويلی وويست، خپلې هڅې يې بې ګټې وګڼلې او خپلې مېرمنې پسې لاړ. ګراف له زوی سره په خپلو ټولو شخړو کې، دا نه هېروله، چې د دې ټولو ستونزو سرچينه د ده مالي ژوبلتيا ده، نو له دې کبله يې ځانته اجازه نه ورکوله له زوی نه په دې خفه شي، چې کومې بدايې نجلۍ پرځای له سونيا سره واده کول غواړي. پلار يوازې په دې کې چرت واهه، که د ده مالي دريځ ښه وای، تر سونيا نه د ده لپاره، بله ښه ناوې پيدا کېدای نه شوه. هغه د هر څه ګناه يوازې پر ځان او پر خپل مالي استازي، ميتيکا او هغو عادتونو وراچوله چې پرېښودای يې نه شول.

پلار او مور، نور نو په دې اړه له زوی سره ونه غږېدل، خو څو ورځې وروسته مشرې ګرافينې سونيا ځانته وروبلله او په داسې ترخه ژبه چې نه دې او نه سونيا د هغې تصور کاوه، خپل خورځه له دې امله ملامته کړه چې نه يوازې يې د دوی زوی تېر ويستلی، بلکې د دې ټولې مرستې يې هم هېرې کړې دي. سونيا سربښکته اچولی و، په چوپه خوله يې د ګرافينې دا ترخې خبرې واورېدې او په دې نه پوهېده چې له هغه نه څه غواړي. هغه د هغو کسانو لپاره چې دا يې لويه کړې او ساتلې ده، د هر ډول ځانښندنې لپاره چمتو وه. د ځانښندنې حس په هغې کې تر بل هر حس نه پياوړی و، خو په دغه پېښه کې نه پوهېده، چې څه د چا نه ځار کړي. هغې نه شو کولای د ګرافينې او د رستوف د کورنۍ د هر غړي په ګرانښت سترګې پټې کړي، خو نيکولای هم ورته ګران و او داسې يې انګېرله، چې د دې نيکمرغي له همدې مينې سره تړلې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغښتې ده. هغه چوپه خوله، غمجنه او بې ځوابه وه. نیکولای ته داسې وبرېښېده چې نور د دغه حالت د زغم توان نه لري، ددې لپاره مور ته ورغي چې د زړه غوټه ورته پرانزي. کله به یې مور ته زارۍ کولې چې سونیا وبښي او له هغې سره د ده واده کول ومني، او کله به یې ګواښ کاوه، که دوی د سونیا له زوربېدو نه لاس وانخلي، هغه به سمدلاسه له دوی نه په پټه له سونیا سره واده وکړي. خو مورو هغه ته په داسې سړه او ترخه ژبه، چې نیکولای، په ژوند کې له مور نه، نه و لیدلي، ځواب ورکړ او وې ویل چې دی، خورا ښه زلمی او زوی دی، دی هم د سردار اندرې په څېر کولای شي د پلار له خوښې پرته واده وکړي، خو دا (په خپله ګرافینه) به هېڅکله دغه دوکماره (سونیا) د خپلې لور او ناوې په نامه ونه پېژني. نیکولای د دوکمارې د کلمې په اورېدو نور نو ځان ټینګ نه شو کړای او په لوړ آواز یې وویل چې، هېڅکله یې دا تصور هم نه شو کولای، چې مور یې دی د خپلې مینې او عاطفې خرڅولو ته اړ کړي، که داسې وي، دا به وروستی ځل وي چې... خو ددې وخت یې پیدا نه کړي چې هغه ګواښمنه خبره چې ګرافینې د خپل زوی د وحشتناکې څېرې په حالت کې، د هغې اورېدو ته سترګې په لاره وه، او کېدای شوه، د مور او زوی تر منځ د یوې نه هېرېدونکې ترخې خاطرې په توګه پاتې شوې وای، وو ایي.

ناتاشا په داسې حال کې چې رنګ یې الوتی او څېره یې خواشینې برېښېده له هغې دروازې نه کوټې ته راننوته چې دې د هغې تر شا د ورور خبرو ته غوږ نیولی و، هغې پر ورور چغه کړل:

- نیکولا جانه ! ته ملنډې غړوې، چوپ شه، زه درته وایم چوپ شه !

هغه په داسې لوړ آواز غږېدله، چې ګوا کې غواړي، د هغه غږ لاندې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې خپلې مور ته چې په خورا خواشینۍ یې خپلې زوی ته کتل او نېږدې و چې له قهره یې زاره وچوي، مخ ورواړوله... او وې ویل:

- ګرانې مورې، د زړه سره ! هېڅ خبره نه ده... زما مورې...

- نیکولاجانه ! ګوره مور یې زه به اوس تا ته... نیکولایه، ته د باندې لاړ شه... او بیا یې مور ته مخ ورواړاوه او وې ویل:

- ګوره مورجانې ! ته لږ راته غوږ شه ! مورکۍ !

د ناتاشا خبرو هېڅ معني نه لرله، خو بیا یې هم هغه اغېز وکړ چې دې یې هیله لرله.

ګرافینې چې له ژړا نه په ساندو وه، خپل مخ، د لور په غېږ کې ورپټ کړ، نیکولای پاڅېد، سر یې په دواړو لاسونو کې ټینګ کړ او له کوټې نه ووت...

ناتاشا د مور او د ورور د پخلاینې لپاره متې ونغاړلې، او هلوځلو یې دواړه قانع کړل، چې مور به یې سونیا نه زوروي او څه به ورته نه وایي او نیکولای به د مور و پلار نه پټ کومه پریکړه او کړه نه کوي. نیکولای د جنورۍ په لومړۍ نېټه په خورا پریشانۍ، د مور و پلار له غمه ناآرامه، او په خیالو کې د سونیا له مینې نه لېونی، کور پرېښود او د خپلې قطعې پلو وخوځېد. هغه تکل کړی و چې غوند ته به ځي، هلته به خپل اړوند کارونه پای ته رسوي، له پوځ نه به استعفا کوي، بېرته به راستنېږي او له سونیا سره به واده کوي. د نیکولای تر تګ نه وروسته د رستوف پر کور داسې غم او خواشیني لاسبره شوې وه چې پخوا یې چا ساری نه و لیدلی. مشره ګرافینه هم له روانې ستومانۍ نه ناروغه شوې وه.

سونیا د نیکولای د بېلتانه په اور کې سوځېده او تر هغه نه لا د مشرې ګرافینې ترخې ژبې او بې پایه دښمنۍ چې پرله پسې یې له دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره کوله، سخته ستومانه کړې وه. ګراف له بل هر وخت نه اوس، د هغه ناوړه مادي حالت، چې سمدلاسي پریکړې یې غوښتې، پریشانه کړی و. هغه نور نو دې ته اړ شوی و چې د ژوند د سمولو لپاره، د مسکو او د مسکو د څنډو کورونه خرڅ کړي او د دې سوداګرۍ لپاره باید مسکو ته لاړ شي، خو د ګرافینې ناروغۍ، دغه چاره ورځ تر ورځې ځنډوله او خبره له نن نه سبا ته پاتې کېده.

ناتاشا چې په لومړیو وختونو کې یې د خپل کوژدني (سردار اندرې) بېلتون په خوښي او بې پروایي زغمه، اوس یې نو ورځ په ورځ زغم او حوصله پای ته رسېدله. دغه خیال چې د ژوند خورا ښې شپې ورځې، چې دا کولی شي له مینې نه یې ځار کړي، هسې عبث تېروي. دایې ډېره او پرله پسې زوروله. د سردار اندرې د لیکنو زیاتره برخو د خوښۍ پر ځای دې ته د غم بوټي کرل. په خواشینۍ به ځان ته ویل:

- په هغو شېبو کې چې دا یوازې د خپلې کوژدنۍ په اړه فکر کوي، د دې کوژدنی ښار په ښار ګرځي، نوي ځایونو او له خلکو سره چې هغه ته په زړه پورې دي، آشنا کېږي، ځومره به چې د ده لیکونه ناتاشې ته په زړه پورې و، په هماغه اندازه به هغه زورونکي و. هغه لیکونه چې سردار اندرې دې ته لیکل نه یوازې د دې د زړه تنده نه ماتوله بلکې هغه لیکونه دې ته په یو ډول غمجنې او خواشینې دندې بدل شوي وو. هغه په دې رږدې شوې وه، هغه لیکونه ولیکي چې هغې به نه شو لیکلي، هغې ځکه نه شو لیکلي چې د هغه زوریدو نه یو هم په لیک کې نه شو انځورولی، چې دا په خپل غږ، موسکا او غلچکونو کې د هغې په انځورولو رږدې شوې وه. د هغې یو رنګه کلاسیکه او تکراري لیکونه آن د دې تر خیاله هم وچ، بې روحه او بې خونده بریښېدل، هغه به یې تر لېږلو مخکې مورته ښودل او هغې به یې املایي تېروتنې ورسمولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګرافینې د روغتیا د ښه کېدو هیله ورځ په ورځ کمېده او خبره هغه ځای ته ورسېده، چې نور ګراف نه شو کولای، مسکو ته خپل سفر وځنډوي. دوی باید د ناتاشې د واده د جهیز اخیستو لپاره د مسکو د کور خرخ کړی وای. له بله پلوه دوی مسکو ته د سردار اندرې راتګ ته ځکه سترګه په لاره وه، چې د هغه پلار سردار نیکولای اندرېوویچ سږ کال ژمی په مسکو کې میشت شوی و. او ناتاشا هم په دې ډاډه وه، چې هغه لا وخته مسکو ته رارسېدلی دی.

ګرافینه په کلي کې پاتې شوه، ګراف او سونیا له ناتاشې سره یوځای د جنوري په پای کې مسکو ته لاړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دويم کتاب

پنځمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

پېير د ناتاشا او اندرې تر بولې وروسته ناڅاپه بې له ښکاره دليله داسې احساس کړه چې نور نو نه شي کولای پخواني ژوند ته دوام ورکړي، که څه هم هغه، لا په هغو عقايدو اعتقاد درلود چې د هغه لارښود ورښودلي و، چې د هغه د روحاني هلوځلو په پيل کې د هغه لپاره د روان او روح د سپېڅلتيا هلې ځلې او کمال ته رسېدو لارې چارې د سربښندنې ورو ې، ټول او ټول، د سردار اندرې او ناتاشې د کوژدې او د يوسف الکسوويچ د مرګ له خبر نه وروسته چې ده ته په همدې وخت کې رارسېدلی و، د پخواني ژوند ټولې ښېګڼې چې د ده د خوښيو سرچينې يې جوړوي، خپله معني له لاسه ورکړه. د هغه لپاره له ژونده يوازې کالبوت پاتې و. پرتمين کور او ښايسته ښځه چې اوس له هغې سره يوه مخور چارواکې ځانګړې خواخوږي پيدا کړې وه، د پترزبورګ له ټولو مخورو سره دوستي او هغه دنده چې اوس يې په دربار کې پيدا کړې وه او سخت غمرلې تشريفات يې لرل. د غه ټولو کسانو او ټولو شيانو يو په يو او ناڅاپه د هغه لپاره خپل ارزښت بايللی و. د ورځنيو يادښتونو له ليکلو لاس په سر او د ماسون ورونو له ډله

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره يې اړيکي وشلول. بيا يې هوتلونو او کلوبونو ته تګ راتګ پيل کړ، بيا يې زيات شراب څکل، د مجردانو ډلې ته يې لاره پيدا او داسې يو ژوند يې له سره ونيو، چې ګرافينې ايلن واسيلوفنا دې ته اړ شوه، پر هغه نيوکې وکړي او هغه وغاندي. پيير دا احساس کړه چې د هغه ښځه برحقه ده، نو ځکه يې پريکړه وکړه چې د هغې د بې آبۍ د مخنوي لپاره پترزبورګ پرېږدي او مسکو ته لاړ شي.

مسکو ته په رسېدو، دی په خپل ستر، لويه حويلۍ لرونکې پرتمين کور کې چې د زړو او د زړېدو په حال کې پېغلو تر څارنې لاندې و، ميشت او ځای پر ځای شو. همدا چې ده په ښار کې د يهودي لمانځې ځای وليد، په دغه لمانځای کې تر ځړوند شمايلو لاندې بل شوي شمعونه وليدل، بيا يې د کرملين ډګر تر سترګو تېر شو چې د واورو تر سپين او لا ګام نه اېښودل شوي فرش لاندې پټ و، د وراژدک د ورانو کورونو او ماتو کراچيو بهېر يې وليد، د مسکو په کلوب کې يې د مسکو سپين ږيري يې وليدل چې نه يې څه ځانګړې غوښتنې لرلې او نه يې کوم پلو تلوار کاوه، د مسکو عمر خوړلې ښځې، د مسکو پېغلې او د مسکو بنډارونو او د مسکو انګليسي کلوب، د ټولو تر ليدو وروسته يې ځان په خپل کور کې او د خپل کور په آرامۍ کې احساس کړ. د هغه لپاره مسکو کې ژوند آرامه، مينه ناک، بې غمه او د پخوانيو عاداتونو په شان و، لکه زاړه خيرن کميس سره چې څوک رږدی شوی وي هغه ته له هغو نه بېلېدل ورته ګران و.

د مسکو ټولو مخورو، اعيانو له زړو نه نيولې بيا تر ماشومانو پورې پيير، ته د يوه دېر ګران مېلمانه په توګه چې له پخوا ورته سترګه په لاره او ددوی په منځ کې يې ځای خالي و، هرکلي ووايه. پيير د مسکو د اعيانو لپاره تر ټولو مهربانه، بارحمه، هوښيار، خوشاله،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پراخ زړی، ساده، صمیمي، روسي، نرم غاړی او ښاغلی و. د هغه جیبي بکس به ځکه تل تش و چې هغه د ټولو بکس و.

د هغه د خیر او کرم دروازه د ټولو پرمخ پرانستې وه، هېڅ چا له هغه نه د (نه) خبره نه اورېدله. هغه،د هغو نندارتونونو خرڅ چې به دده یا هغه له خوا جوړېدل، ورکاوه، کله ناکله خو یې آن ناوړه او کم ارزښته تصویرونه د یو او بل په سپارښتنه او دخوښۍ له مخې اخېستل او ټولو خیریه موسسو، ټولنو، ښوونځیو، د عیاشانو چړچو، د ماسونو ټولنو، کلیساوو، کتابتونونو او نورو نورو ته به یې د مرستې لاس ورغځاوه. که د هغه دوه اندېوالان چې د ده زیات پوروړي او ده پسې به یې څارنه کوله نه وای، ده بر ژربه دیوالي شوای وای. داسې غرمنۍ او ماښامنۍ به نه وه چې دی دې په انګلسي کلوب کې نه وي، هغه به چې دوه بوتله مارګو نومي، نوي شراب وڅکل او پر څوکۍ کې به یې ډده ولګوله، سمدلاسه به ترینه چاپیر شول، ټوکې ټکالې، خبرې او ناندرۍ به پیل شوې. هغه به هم دغو مرکو جرګو ته وررولوېد او په خپلو خوږو ټوکو او د زړه له کومې موسکا سره به یې سیالان سره پخلا کول، بل پلو له هغه نه پرته،د ماسونانو د ډلې ماښامونه بې شروشوره او غمجن وو... ټولو ځوانو ښځو او پېغلو ته ځکه ګران و چې هغه نه یوازې له یوې ښځې یا نجلۍ سره چې پر مین شي، بلکې له ټولو، په تېره بیا له ماښامه وروسته په یو اندزه مهربانه او خواخوږی و. د هغه په اړه به یې ویل چې: ښه ځوان دی، خو نارینه نه دي....

پېیر هغه شان بې وزګاره چارواکی و چې نور په سلګونو تنو په مسکو کې هغه ته ورته و. که اوه کاله مخکې کله چې هغه له بهر نه راستون شوی و، چا ورته ویلي وای، چې دې ته اړتیا نه شته چې د ژوند د تګ لوري لپاره ستونزې آوارې کړي او څه لټوي، ځکه دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تګ لاره لا د وخته ټاکل شوې ده... هغه به يې سخت حيران کړای وای.... ايا دی هماغه څوک نه و چې په روسيه کې يې د جمهوريت د راتګ غوښتنه کوله؟ ايا دی هغه څوک نه و چې غوښتل يې ناپليون شي؟ ايا ده نه غوښته فيلسوف شي؟ ايا دی هغه څوک نه و چې ځان يې هغه سپهسالار ګاڼه چې غوښتل يې پر ناپليون بری ترلاسه کړي.؟ ايا دی هغه څوک نه و چې له فساده لرې بشري ټولنې يې غوښته او د هغې لپاره يې د نويو اخلاقو د روزنې لټونه کوله او د ځان د کمال رسولو لټه پسې سرګردانه و؟ ايا دی هغه څوک نه دی چې ښوونځي او روغتونونه يې جوړول او مريپان يې آزادول؟ خو ددې ټولو سره سره، هغه دا دی اوس د يوې بې وفا ښځې بډای مېړه، يو مستعفي چارواکی، د مسکو د انګليسي کلوب غړی، د ښو خوړو او څکلو لېوال، ټولو ته ګران، د مسکو د اعيانو د ډلې يو مخور، چې تر خوړو وروسته ټنې، خلاصې او پر څوکۍ بې غمه ډډه ولګوي. په نرمۍ پر دولت نيوکې وکړي، تر ډېرو پورې دا خبره منلې شو چې دې اوس د مسکو د ټولو تر پامه، يو بې وزګار ياور دی چې اوه کاله پخوا ده هم له هغو کرکه لرله.

کله به يې ځان په دې تسلاوه چې دا دې اوس دغه شان ژوند کوي، خو بيا به نور وحشتناکو خيالونو پسې واخيست، او دې ته به يې پام شو چې ډېرو کسانو چې دغه شان ژوند پيل کړي او دا لاره يې غوره کړې، خو دی خو هغه وخت ترې وتلی دی، چې نه وېښته ورته پاتې و او نه غاښونه. د وياړنو او غرور په وخت کې به يې چې کله د ځان په اړه فکر کاوه، هغه ځان چور بل ډول بربښېده او تصور به يې کاوه، چې له هغو نورو متقاعدو ياورانو نه چې ده پخوا هغو ته په سپکه کتل ډېر توپير لري... په مسکو کې تر څه مودې ژونده وروسته يې نور خپلو هم برخليکو انډيوالانو ته په سپکه نه کتل او کرار کرار يې له هغو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه پیدا کوله، درناوي یې کاوه او پر هغوی هم د اسې زړه خوږېده، لکه پرڅان.پر پېیر نور د پخوا په شان د ناهیلو څپې او له ژوند ه د کرکې حالت نه راتـه، خو هماغه پخوانې دردونو چې کله به یې پر ده یرغل کاوه، اوس د ده پر زړه کې دیره شوې او یوه شېبه یې هم په کراره نه پرېښوده. له ځانسره به یې ویل:

- دا د څه لپاره؟ ولې؟ په دې دنیا کې ژوند څه معنې لري؟ هغه به هره ورځ څو واره او په حیرت یې له ځانه دا پوښتنې کولې، هغه د ژوند ناسپړلو اړخونو ته ځېرېده، خو څنګه چې د خپلې تجربې له مخې پوهېده چې دا پوښتنې ځواب نه لري، نو ځکه یې په تلوار هڅه کوله، په هغو سترګې پټې کړي، په دې وخت کې به یې یا کوم کتاب راواخېست یا به کلوب ته لاړ او یا به اپون نیکولاوویچ ته ورغې، چې په ښار کې د خورو شویو آوازو په اړه له هغه سره وغږېږي.

پېیر به له ځانسره ویل:

- ایلن واسیلوفنا چې هېڅکله د خپلې ښکلا نه پرته د بل هېڅ چا او هېڅ شي په اړه فکر نه کوي او په نړۍ کې یو له احمقو نه احمقه ښځه ده، خو خلک هغه یوه خورا هوښیار او ځېرکه ښځه ګڼي او د هغې په وړاندې ملا ماتوي.ناپلیون بناپارت تر هغه پورې چې یو سترنومیالی و، خلکو هغه خوار ګاڼه خو همدا چې یو بې وزګاره لوبغاړی شو، اوس د فرانسې ټولواک غواړي هغه ته خپله لور په غیر شرعي توګه ورنکاح کړي.اسپانویان د کاتولیکو کشیشانو له لارې له خدایه نه شکر کوي، چې د جون په ۱۴مه یې فرانسویانو ته ماته ورکړې ده او فرانسویان بیا د هماغه کاتولیکو کشیشانو په برکت له خدایه نه شکر کوي، چې د جون په هماغه ۱۴مه نیټه یې پر اسپانویانو بری موندلی دی.زما ماسونې ورونه په خپلو ورونو قسم خوري چې چمتو دي، خپل سر او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانه له نورو سره په مرسته کې ځار کړي، خو کله چې چا له بې وزلو سره د مرستې غږ وشي له خپل یو روبله هم تېرېدای نه شي.

... موږ ټول ځان د مسیح پیروان شمېرو، د هغه قانون موږ د نورو ښښنې او خپلو همذاتو سره مینې او هغو ته درناوي ته وربولي، هغه قانون چې موږ هغه ته درناوي په ویاړ ځلوېښت واره، ځلوېښت کلیساوي په مسکو کې جوړې کړي دي. همدا پرون له زندانه تښتېدلی سړی مو وواژه، او د همدې ګناه ښښونکي قانون چوپړ یعنې کشیش سرتېري ته صلیب ورووړاندې کړ، چې د حکم د سر ته رسولو مخکې هغه مچ کړي. پېښېر په همدې اند ښښنو کې ډوب و، که څه هم د دغه خبرو دروغ له هر ځایه او له هر چا ورته ښکاره ښکاره ښکاره څرګند شوی و، او چا ته یې نویوالی نه لاره، ده هم ورسره عادت شوی و، خو دی یې هر وار د یوه نوي شي په څېر په حیرت کې اچاوه. هغه به له ځانسره ویل:

- زما په دې دروغو او تېروتنو سرخلاصېږي، نو زه څنګه هغه ټول څه چې پرې پوهېږم، هغوی ته ووایم؟ دا کار ما په وار وار سره آزمایلی دی او هر وار په دې پوه شوی یم، چې هغوی هم زما غوندې د زړه له کومې پر دې پوهېږي خو یوازې هڅه کوي، چې څرګنده کړي چې دوی نه پوهېږي او دا ټول سم دي. خو زه څنګه وکړم؟ زه چېرته او چا ته پناه ورووړم؟

هغه د ډېرو خلکو په تېره بیا د روسانو هغه بد مرغه استعداد، چې هر څه احساسوي، ښه احساسوه، هغه استعداد چې کولی شي مهرباني او رښتیا ووینې او باور پرې وکړي. هغه استعداد چې د هغه په مرسته په ژوره توګه دروغ او ظلمت ووینې او په ځان کې په هغو کې د ګډون توان وروزي. د ژوند ټولې هلې ځلې د هغه لپاره په ظلمت او دوکې پای ته رسېدلې. هرکار ته به یې چې لاس وراچاوه، د هغه د شور او دروغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره به مخامخ کېده. هغه ته به یې خنډونه جوړول، خو له دې سره سره یې باید ژوند کړی وای او روزګار یې درلودلای. د ژوند د نه اوربدونکو جړو کړکیچ نورنو ورته د زغم وړ نه و، نو ځکه د آرامتیا هرڅه به چې پرمخ ورغلل، مخ به یې نه تړې آړاوه. هر بنډار ته یې لاره درلوده، شراب یې پریمانه څکل، انځورونه یې اخیستل او ودانۍ یې جوړولې او تر هرڅا نه یې زیات کتابونه لوستل. هرکتاب به چې په لاس ورته هغه یې لوسته، کتابونه یې په مینه او لېوالتیا لوستل. کورته به لا رسېدلی نه و، چې چوپړانو به جامې ترې واخیستې، ده به سمدلاسه بیا کتاب راواخېسته او لوسته به یې، لوسته به یې او تر هغه به یې لوسته چې وېده به شه. له خوبه وروسته بیا بنډارونه، اپلتې، کلوب، شراب، ښځې، بیا اپلتې، نانډرۍ، کتاب او خوب، دا هغه څه و چې دده په ورځنیو اړتیاوو، آن په معنوي روحاني اړتیاوو بدل شوي وو. که څه هم د زیات څورب والي له امله داکترانو هغه د شرابو له څکلو منع کړی و، خو بیا هم ده، پریمانه څکل. هغه به تر هغه چې څو جامونه پورته نه کړل، طبیعت به یې نه جوړېده او همدا اسې پرله پسې به یې څو جامونه په سر واړول، یو ډول خوښي او مهرباني به پرې راخوره شوه او له خپلو خپلوانو او آشنایانو سره ډېره خواخوږې او مینه ناک شو. هغه به په ډېره آسانه هره شخړه بې له هغې چې د خبرې اصلی هدف ته یې پام شي، آواروله. ده به چې یو دوه جامه له ستوني تېر کړل، هغه خبرې به چې تر څو شېبو مخکې ورته ستونزمنې او کړکیچنې بربښېده، خورا آسانه او آواربدونکې وبریښېدې...هغه یوازې د شرابو د نشې تر اغېز لاندې کولای شول وواېي:

- دا پرېښاني لنډ عمر ده، هرومرو یې په خوښیو بدلوم. ددې پریکړه ما پورې اړه لري، خیر که اوس وخت نه لرم بیا به یې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسېږي او هر څه به څرګند ه شي. او بیا دغه وخت هېڅکله نه را رسېږده.

سهار به یې چې نشه، والوته او ذهن به یې راتازه شو، د ژوند ټولې شخړې به یې بیا تر سترګو ناآوارېدونکې او ګوانښمنې وبرېښېدې، نو ژر به یې کتاب راواخیست او په دې به ډېر خوشاله شو، که څوک یې دیدن ته راغلي وای.

کله به هغه کیسې وریاد شوې، چې د جګړې د ډګرونو د سرتېرو په اړه یې اورېدلې وې، هغه اورېدلي و چې کله به سرتېري په خپلو سنګرونو کې د دښمن تر اور لاندې و او څه یې له لاسه نه کېږي، نو دوی هڅه کوي، ځانته لوبې پیدا کړي، چې وکولای شي دغه ګوانښ په آسانۍ وزغمي. د پېیر له انده دغه خلک ټول لکه د همدې سرتېرو په شان و، چې هڅه یې کوله، د ژوند له شره ځان وژغوري. یو د نوم او ویاړ لېونی و، یو ځان په جواریو کې هېراوه، یوه قوانین لیکل او بل به د ښځو په عیاشي کې ډوب و، یوه به هسې کومه لوبه کوله، بل به بیا آسونه زغلول، یو سیاست بایلود، بل ښکار ته لاس اچاوه، یو به په شرابو کې لمبېده او بل به ځان دولتي چارو کې بوختاوه. په دغو ټولو چاروکې باید نه د کوم سپکاوي او نه د کومې بل هغه زیات درناوي وشي. دغه ټولې چارې یو شان دي، خو غوره دا ده چې په هر ډول کولی شو، باید له ژونده ځان وژغورو. یوازې باید له ژوند سره له مخامخ کېدو او د هغه له ډاره او ګوانښ نه وتښتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

د ژمي په پيل کې سردار نيکولای اندرېوويچ بالکونسکي له خپلې لور سره مسکو ته راغي. سردار بالکونسکي د خپل تېر ويار من ژوند ، پوهې، ځانګړي او له نورو نه توپير لرونکي شخصيت له کبله او په تېره بيا چې د ټولواک الکساندر په وړاندې ټوليز راپارېدونکي خيالات کمېدونکي و ، د هغه د وطن پالنې او فرانسوي ضد خيالات له کبله د هغه ځای د مسکويانو په زړه کې ورځ تر ورځې زياتېده. هغه د دغو کړو وړو له برکته و ، چې ډېر ژر ، د ټولو د درناوي وړ او د مخالفينو په يوې غوره نښې بدل شو.

سردار په هغه کال ډېر زوړ شوی و او د زړښت نښې يې ډېر ژر ژر په کړو وړو کې راڅرګندېدې، بې وخته او ناڅاپه به ويده کېده، هره نوې پېښه به يې ژر ژر هېروله، حال دا چې پخوانۍ هغه يې ښې ياد ې وې... خو سره له دې کله به چې د غه بوډا په تېره بيا ماښام، کميس او پوستين په غاړه، خولۍ پر سر او څنې پودر وهلې، د چای څکلو لپاره له کوټې راووت او د کوم چا په لمسون به يې په غوڅه ژبه د پخوانيو پېښو نقلونه پيل کړل، يا تر هغې نه په ترخه ژبه به يې د ورځنيو پېښو په اړه قضاوت کاوه، په ټولو مېلمنو کې به يې د ځان په وړاندې په يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندازه درناوي راپاراوه. د ده د کور پرتمینه ماڼۍ، د هغې لوړ او سینګار شوي دیوالونه، له خپلو، تر انقلابه پخوانیو میزونو او څوکیو سره، له سینګار شویو چوپړانو، له دغه بوډا ، سخت زړي او د تېر قرن نه پاتې خاوند ، له دغې مهرباني او خواخوږې لور او ښکلې فرانسوي ښځې سره چې دواړه د لمانځنې تر کچې هغه ته درناوي درلود ، په میلمنو کې یو ډول درناوي او پرتم رالمسوه...

د شهزادګۍ ماریا لپاره په مسکو کې دغه کورنی ژوند خورا ګران تمامېده. هغه په مسکو کې له پاک زړو خدايي خدمتګارانو سره د مرکو، خبرو اترو او زړه خوالې نه چې په لیسه ګورې کې یې درلوده، بې برخې شوې وه. د پلازمېنې ژوند هم د هغې لپاره کوم زړه راښکون نه درلود او نه یې تنده پرې ماتېده.

هغه مېلمستیاوو او بنډارونو ته نه تله او ټول په دې پوهېدل، چې پلار یې یوازې چېرته د تګ اجازه نه ورکوي او خپله هم د خپلو روغتیا ستونزو له کبله چېرته نه تله. له دې کبله نورنو چا مېلمستیاوو، نڅاوو او بنډارونو ته نه بلله. شهزادګۍ ماریا ته نورنو د واده کولو هېڅ هیله پاتې نه وه. هغې ښه لیدل چې ددوی کورته، هغه یو نیم ځوان چې راځي او کېدای شي کوم ورځ ددې ریباري وکړي، څنګه ددې د پلار له قهر او غضب سره مخامخ کېږي. سردار نیکولایوویچ څنګه هغوی سپکوي او ښکنځي یې. هغې نه کوم دوست درلوداو نه کومه خورلنډه. مسکو ته په سفر کې له خپلو دوو دوستانو نه چې لرل یې، سخته خوابدې شوې وه. له دغو دوو نه یوه هغه یې پېغله بوري ین وه. د هغې پخوا هم هغه نه خوښېده او اوس خو یې هسې له پامه بده شوې وه. هغې تل هڅه کوله چې ځان لرې ترې وساتي. ددې بله خورلنډه، ژولیه نومېده، چې د مسکو اوسېدونکې وه. شهزادګۍ ماریا په تېرو پنځو کالو کې پرله

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې هغې ته لیکونه لیکل. اوس یې له هغې سره د یدن شوی و او په لیدو سره یې له هغه نه سخت د پردیتوب احساس کړی و. ژولیه اوس د خپلو دوو ورونو تر مرګه وروسته، یو له خورا بډایو مېړو لټوونکو پېغلو نه شوې وه، چې په مسکو کې یې سخت نوم ګټلی و. د پر ځوانان به پرې راټول وو، او هغې داسې تصور کاوه چې دغه ځوانان تازه د هغې په پوهه او هوښیارتیا پوه شوي دي. ټول به پسې روان وو. د هغې د ځوانۍ د پسرلي وروستۍ شپې ورځې وې او داسې یې انګېرله چې د واده وروستی بخت یې له لاسه وزي. هغې تصور کاوه که همدا اوس یې بخت ونه غوړېږي، بیا به ژوند کې د واده کولو نیکمرغي ور په برخه نه شي. شهزادګۍ ماریا به هره پنجشنبه په خورا خواشینۍ دا په زړه کول، چې نور نو هغې ته هېڅوک پاتې نه دي چې دا لیکونه ورته ولیکي، ځکه ژولیه خو همدلته وه، د اونۍ یو وار به یې سره لیدل، خو د هغې له خبرو اترو او د زړه خوالي نه به یې هېڅ خوند نه اخیسته.

... شهزادګۍ ماریا دلته هېڅوک نه لرل، چې ورسره د زړه خواله وکړي او پر خپل زړه د غمونو بار پېټي له هغو سره وویشي. نه یوازې دا چې پر زړه بار پخواني پېټي یې نه سپکېدل، د نویو غمونو او اندېښنو بارونه به نور هم پرې ورکوټه کېدل. د سردار اندرې د راستنېدلو او هغه د واده نېټه رانږدې کېده. هغې نه یوازې د خپل ورور سردار اندرې هغه سپارښتنې په ځای کړې نه وې، چې پلار باید واده منلو ته قانع کړي، بلکې د ناتاشې رستوف هرې یادونې، بوډا سردار لېونی کاوه او له حال یې ویسته. هغه به غضب اخیست. د شهزادګۍ پر نورو غمونو یو بل نوی غم هم وربار شوی و. دا غم هغه زده کړې وې چې دې خپل وراره کمکي شپږ کلن وراره ته ویل یې. هغې له وراره سره په خپلو کړو کې، د پلار هغه سختې او تندي موندله، چې دې ټول ژوند لیدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه. په وار وار هغې ځان ته ویل چې د زده کړې په وخت کې به وراره ته په قهر نه شي، خو هر وار به یې چې د الفبې کتاب راواخیست، له هغه سره به کیناسته، د فرانسوي ژبې الفبې به یې پرانسته او دومره به یې تلوسه شوه، چې څومره ژر کېږي، بې له هر ډول زیاره خپله ټوله پوه وراره ته چې د ترور له قهره یې وحشت درلود، په یو وار سره ورولېږدوي. ماشوم به خپله آرامي له لاسه ورکوله. شهزادګۍ ماریا به هم ورودانګل، په قهر به شوه، چغې به یې وهلې او ماشوم به یې په یوه پښه د کوټې کوم کونج کې دراوه. خو همدا چې هغه به یې په کونج کې ودراوه، خپله به په ژړا شوه او په خپله به له خپلو کړو او طبیعت نه بېزاره شوه. نیکولای جان به د هغې د اوښکو په لیدو په ژړا شو او د هغې له اجازې نه پرته به د کوټې له کونجه وخوځېد، هغې ته به ورغی، په اوښکو د هغې لامده لاسونه به یې د هغې له مخې لرې کړل او تسلي به یې کړه... که د شهزادګۍ ماریا پلار دا دې ته اړوله چې ټوله شپه په ګونډو تېره کړي، یا یې دا وهله، یا یې دې ته اړوله چې لرګي یا او به راوړي، هېڅکله به یې په زړه کې تېر شوي نه وای، چې دا کوم دروند له زغمه لرې یا له ظلمه ډک کار دی، خو دغه هرڅه ځکه ګران، زورونکي ،هو کې بې ساري زورونکي دي چې،وراره ته هغه ګران دی، نو ځکه د هغه زورولو دا هم زوروله... په دې وروستیو وختونو کې شهزادګۍ ماریا ته یو بل غم هم پیدا شوی و. دا غم، له خپلې مینځې پېغلې بوري ین سره ددې د پلار خورا زیات نږدې والی و. دغه ټوکیز ډوله خبره د لومړي ځل لپاره هغه وخت واورېدل شوه چې مشر سردار له ناتاشې رستوف سره د خپل زوی سردار اندرې د واده د تکل د خبرو ،تر اورېدو وروسته کړې وه. هغه، هغه وخت ویلي و:

- که سردار اندرې، له دغې نجلۍ سره واده وکړي، دی به هم له

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېغلې بورې ين سره واده وکړي. د هغه خپله دغه تو که ډېره خوښېدله او په دې وروستيو وختونو کې يې په پرله پسې توګه (د شهزادګۍ ماريا په اند يوازې ددې د زوروالو لپاره) ددې تر مخې پېغله بورې ين ډېره نازوله او له خپلې لور نه خوابدي به يې له هغې سره په مينه کې څرګندوله.

يوه ورځ په مسکو کې بوډا سردار، د شهزادګۍ ماريا تر مخې (هغې داسې وانګېرله، چې هغه لاسي دغه کار وکړ) د پېغلې بورې ين لاس ښکل کړ، هغه يې ځان ته ورنږدې کړه، وې نازوله او په غېږ کې يې ونيوله. شهزادګۍ ماريا سرسامه او کوټې ته وتښتېده. له دې پېښې نه لا څو دقيقې تېرې نه وې، چې پېغله بورې ين دې پسې راغله، په موسېدو موسېدو او خندا يې هغې ته د کومې خوښې خبرې پيل کړې. شهزادګۍ ماريا په چټکۍ له سترګو اوښکې پاکې او په ټينګو قدمونو پېغلې بورې ين ته ورنږدې شوه، داسې بربښېده چې خپله هم نه پوهېده چې څه کوي، په تلوار، لوړ او بې واکه غږ يې، په چغو چغو پردغې فرانسوي نجلۍ غږ وکړ:

- دا بې حيايي ده، دا بې شرمي ده، دا سپکاوي دی چې د هغه له کمزوروالي نه داسې بې ځايه ګټه...

خپلې خبرې يې لا پای ته نه وې رسولې چې ژړا او ساندو د هغې ستوني راونيو، خو هغې چغې کړې:

- ووزه، ناولې، وزه زما له کوټې نه، ووزه، د باندې ووزه.

بله ورځ مشر سردار له لور سره يوه خبره هم ونه کړه او د هغې دې ته پام شو، چې د غرمې په ډوډۍ کې هغه چوپړانو ته سپارښتنه وکړه چې د ډوډۍ ويش له پېغلې بورې ين نه راپيل کړي. تر ډوډۍ نه وروسته چې کله شربت ويشل کېده، د عادت له مخې، تر هر چا نه د مخه لومړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزادګۍ ته قهوه ورووړه، مشر سردار ناڅاپه له قهره تک سور شو، چغه یې کړې، په لېوني غږ یې د فلیپ نومي چوپړ خوا ته ور ودانګل، او سپارښتنه یې وکړه چې هغه پوځ ته ولېږئ، چې سرتېري شي.

مشر سردار چغې وهلې:

- غوږونه مو کاڼه دي، تاسو ته بیا بیا وایم، تاسو ته وایم، هغه (پېغله بوري ین) د دې کور لومړنۍ مېرمن ده، هغه تر ټولو نه ما ته نېږدې دوست دی.

هغه چې له قهره خوټېده د لومړي ځل لپاره یې په دې حال، شهزادګۍ ماریا ته مخ وروااړاوه او بیا یې چغه کړل:

- خدای مه کړه که یو ځل بیا د پرونۍ شپې په شان بیا ځان ته دا حق ورکړې او هغې ته څه ووایې، بیا به نو ګورئ او پوه به شې چې د دې کور اصلي واکمن څوک دی، څه ورکه شه، چې مردار مخ دې ونه وینم، لاړ شه او بښنه ترې وغواړه!

شهزادګۍ ماریا له امالیا افګینیفنا او له پلار نه بښنه وغوښته، هم د ځان په خاطر او هم د فلیپ په خاطر، چې له هغه یې د مینځګړیتوب هیله کړې وه. په دغه شان شېبو کې د ماریا په ګوګل کې یو ډول د ځان ښندنې ویاړ او غرور راپارېده. په همداسې شېبو کې ناڅاپه، همدا پلار چې دې په زړه کې یې هغه بې رحمه ګاڼه، غانده یې، د دې خوا ته یې لاس غځاوه چې خپلې عینکې چې د ده خپلې مخې ته پرتې وې، واخلي، لاس به یې عینکو تر څنګ دا خوا هغه خوا ځکه ښوراوه، چې ده هغه نه لیدې، یا هغه څه چې څو شېبې مخکې تېر شوي و، وریادولی یې نه شو، یا به یې پښې رېږدېدې او په لاره به تلای نه شو، یا به یې شاو خوا کتل، د ده، دغه حال چا لیدلی نه و، یا کله به چې پر میز مېلمانه نه وو، چې دی بوخت وساتي، خوب به یووړ، ناڅاپه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويده شو ، دستمال به يې له لاسه ولوېد ، رېږدېدونکی سر به يې قاب تـه ورونښويد ، نو هغه وخت به شهزداګۍ ماريا په زړه کې ويل:

- هغه زړو او ضعيفه دی او زه ځان ته حق ورکوم، هغه وغندم.

په دغه شان شېبو کې به يې له ځانه زړه بد شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

۱۸۱۱ کال و چې یو فرانسوي ډاکتر مسکو ته راغي او خورا نوم یې وګاټه. هغه جګه ونه، ښکلی، مهربانه او د زیاترو فرانسویانو په شان، هغه شان چې په ټول مسکو کې یې سره ویل، د طبابت په چارو کې بې جوړې او نوم یې متیفه و. د مسکو د مخورو او اعیانو په کورونو کې هغه ته نه د طبیب، بلکې د یو سیال په څېر هرکلی ویل کېده.

مشر سردار نیکولای اندربوویچ چې تل یې د خپلې زمانې په ډاکترانو ملنډې وهلې وې، د پېغلې بوري ین په خوښه هغه خپل کورته پرېښود او آن له هغه سره عادت هم شو. ډاکتر متیفه به، په اونۍ کې دوه واره، د هغې د لیدنې کتنې لپاره راته.

یوه ورځ چې د نیکولای د نامه ورځ و. (هر نوم خپله ورځ لري) د مسکو ټولو اعیانو او مخورو په دغه ورځ د مبارکۍ لپاره دده کور ته د ورتګ تکل کړی و او د ده د کور د ودانۍ خواته راټول شوي وو، خو مشر سردار سپارښتنه کړې وه چې یوازې هغه څوک به ده ته ورپرېږدئ او دی به یې مني، چې ده یې نوم لیکلی او شهزادګۍ ماریا ته یې سپارلی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

داکتر متیفه، چې لا سهار مبارکۍ ته راغلی و، د خپل داکتروالي په دریغ کې، ځان له دغو بندیزونه آزاد ګڼلی... او د مشر سردار مبارکۍ ته ورسېدلی و. له بده بخته هغه ورځ له سهاره د مشر سردار طبیعت خټه و او له غرمې نه مخکې یې د کور پر هر غړي کومه نیوکه کړې وه او داسې یې ښودلې وه چې ده ته دوی چې څه وایي، دی نه پرې پوهېږي او دی هم چې څه وایي نور نه پرې پوهېږي. شهزادګۍ ماریا په بشپړه په دې ډاډه وه چې د هغه د دغه شان خټه طبیعت پای، په یوه ناڅاپه غضب او لبونتوب لکه څوک چې د ډک توپک تضمین نه کوي، پای ته رسېږي. له سهاره هغه د پلار کوټې ته تله او راتله او دغه ډز ته سترګې په لارې وه. د داکتر تر راتګه پورې هر څه په خیر تېر شول. وروسته له هغه چې داکتر راغی، د مشر سردار کوټې ته ورننوت، شهزادګۍ ماریا یو کتاب راواخیست او د هرکلیو د کوټې د دروازې شاته کېناسته. دې له هغه ځایه کولی شو، هغه څه واوري چې د پلار په کوټه کې تېرېدل.

هغې لومړی د متیفه غږ واورېد، بیا یې د پلار او تر هغه وروسته دواړو غږونه غبرګ او هم مهاله د کوټې دروازه په خړس راخلاصه شوه. د متیفه وحشت اخیستې څېره سره له تور ښایسته کاکله په دروازه کې راښکاره شوه او هغه پسې مشر سردار چې خپله لوړه خولۍ یې پر سر، اوږد کمیس په غاړه، څېره یې له قهره نه پېژندل کېده، سترګې یې له خپل حاله وتلې وې، هغه پسې راووت.

سردار نارې وهلې:

- نه پوهېږې؟ خو زه ښه پوهېږم! د بناپارت چوپړه! فرانسوي جاسوسه! ورکېږه، له سترګو مې ځان پناه کړه! تا ته وایم ژر کوه! وزه له کوره مې ووزه او دروازه یې په خړس ورپسې ورپورې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

متیفه، اوږې پورته واچولې او د پېغلې بوري ين خواته، چې د سردار د چغو په اورېدو يې له ګاونډي کوټې نه راډانګلي و ، ورغی او وې ويل:

- د سردار حال خورا ښه نه دی، صفرا ، د وینې دربدل، د سکتې امکان ! مګر ښه به دا وي چې آرامه اوسئ ! تاسو مه ډاربږئ، کله وشول، سبا به بیا راشم. د چوپتیا په ښنبه يې ګوته پرشونډو کېښود او په تلوار د باندې لاړ. د دروازې له شا نه د سردار د ګامونو د ډبهاري، د شروشور او ښکنځلو غږ راته، چې ويل يې:

- جاسوسانو ، خاينینو ! هرې خواته جاسوسان خواره شوي دي ! اوس څوک په خپل کور کې هم يوه شېبه موږ په کراره نه پرېږدي، او امنيت نه لرو.

مشر سردار د متیفه تر تګه وروسته، شهزادګۍ ماریا ځانته وروغوښته او خپل زړه يې ښه پرې تش کړ. د شهزادګۍ ماریا ګناه دا و چې دغه جاسوس اجازه ورکړې وه چې دده کوټې ته ورشي. هو کې، ده خپله ويلي و ، ايا ده سپارښتنه نه وه کړې، هېڅ هغه چا ته چې نوم يې ده د مېلمنو او رابلل شويو کسانو په ډله کې نه وي ليکلی، دده د ننوتلو اجازه ورنه کړي؟ دغه احمق سړي ته چا اجازه ورکړې وه چې ده ته ورننوزي؟ دا ټول د هغې (شهزادګۍ ماریا) له لاسه دي. هغه ويل:

- تر هغه پورې چې هغه (شهزادګۍ ماریا) وي، دی به يوه شېبه هم په کراره نه وي، آن هغه نه پرېږدي چې په کراره مړ شي.

- نه لور جانې ! موږ بايد سره جلا شو ! ته په دې ښه پوهېږئ، زه نور نو د دغه شان ژوند زغم نه لرم !

بو ډا دا وويل او له کوټې نه ووت. دا سې يې وانګېرله چې ګواکې کېدای شي لور يې بيا په کوم ډول نه په کوم ډول زړه وکړي او څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ايي، بېرته راوګرځېد، هڅه يې وکړه چې آرام وبرېښي، په خورا کراره ژبه يې وويل:

- کېدای شي تصور وکړې چې دا خبرې مې له قهره کړي دي، نه، نه، دا ده، ګورئ چې آرام او کراره يم، دا خبره مې خورا په هوښيارۍ کړي دي. څه، څه لاړه شه او ځان ته کوم ځای پيدا کړه. خو آرامي يې پای ته ورسېده، په يوه ياغي قهر يې چې کېدای شي له يوه مينه ناک زړه نه را پاڅېدلی و، په داسې حال کې چې له غضب يې سوکونه تړلي و، په خورا لوړ آواز او چغه وويل:

- ولې يو لېونی نه پيدا کېږي، چې دغه وکړئ؟ دروازه يې په زوره ووهله او پېغله بوري ين يې ځانته وروغوښته. نور نو دهغه له کوټې نه کوم غږ وانه ورېدل شو.

د ماسپښين دوه بجې وې چې د ده له خوا شپږ تاکل شوي مېلمانه د غرمنۍ لپاره راغلل. دغه مېلمانه، پېژندل شوی ګراف راستوپچين، شهزاده لوپوخين سره له وراره او جنرال چاتروف چې د سردار د خدمت د دورې اندېوال و، له ځوانانو نه، يو پيېر او بل باريس دروبتڅکوي وو.

باريس چې څو ورځې مخکې، د خپلو رخصتيو د تېرولو لپاره مسکو ته راغلی و، غوښتل يې چې له سردار نيکولای اندرېوويچ سره پېژندګلوي پيدا او د هغه پام يې لا د مخه دومره ځانته وراړولی و چې د خپل عادت برخلاف چې ځوان مجردان هېڅکله خپل کورته نه وربولي، دی ده ته ورشي.

د سردار بالکونسکي کور که څه هم د اشرافي بنډار ځايونو په ډله کې نه راته، خو داسې يوه کوچنی ځای و چې هومره دبنډارچيانو د پام وړ نه و، خو هغه ته لاره موندل وياړ ګڼل کېده. په دې خبرې يوه اونۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوا باریس هغه وخت پوه شوی و، چې د سترې قوماندانۍ قوماندان د ده په مخ کې راستوپچین ته بلنه ورکړه چې د نیکولای د جشن په ورځ، غرمنۍ له ده سره تېره کړي، خو راستوپچین ورته ویلي و:

-په دغه ورځ زه تل د نیکولای اندرېوویچ درناوي ته ورځم.

ستر قوماندان ځواب ورکړی و:

ښه، ښه وبښئ،روغتیا یې څنګه ده؟

د دغه کوچنۍ ډله ،خلک چې د غرمنۍ نه مخکې، په پخواني دود جوړه شوې، لوړ چت او زړو میزو او څوکیو لرونکې کوټې کې راټول شوي وو، داسې یوې قضایي ډلې ته پاتې کېدل چې د قضا یوې پرتمینې غونډې ته راټول شوي وي. ټول چوپ و، که څوک غږېده هم خورا په کراره غږېده. سردار نیکولای اندرېوویچ په کراره، چوپه خوله،خو په جدي بڼه راووت. شهزادګۍ ماریا تر پخوا نه چوپه او با حیا برېښېده. مېلمانه په خورا احتیاط له هغې سره د غږېدا تکل کاوه، ځکه لیدل یې چې هغه له دوی سره د خبرو لپاره هېڅ ډول لېوالتیا نه ښیي. یوازې ګراف راستوپچین و چې د خبرو اترو لړۍ یې تازه ساتله، هغه له ښاري خبرونو نه راپیل، بیا تر سیاست پورې په هر څه کې غږېده.

لوپوخین او عمر خوړلی جنرال به، کله ناکله په خبرو کې ګډون کاوه، سردار نیکولای اندرېوویچ داسې غوږ نیولی و، لکه مشر قاضي چې د نورو ګزارش ته غوږ او یوازې کله کله په چوپیتیا او کله هم په کومې لنډې خبرې دا ښیي چې ده ته وړاندې شویو او اورول شویو خبرو ته یې پام دی.

له خبرو اترو نه داسې څرګندېده، چې په دې ډله کې ټول راټول شوي کسان له هغه څه نه چې په سیاسي بهیر کې کېږي، ناراضه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددوی په تصور ورځ تر ورځې هر څه د خرابۍ پلو روان دي، خو د حیرت او تعجب وړ خبره دا وه چې کله به خبره ټولواک ته ورسېده، ویاند به یا خپله یا د بل چا له خوا دربدو او چوپیتیا ته اړ کړل شو.

د ډوډۍ په وخت کې خبره وروستیو سیاسي حالاتو، د ناپلیون له خوا د (اولوینبورګ) لاندې کولو او د روسیې د دربار له خوا د اروپا ټولو دربارونو ته د ناپلیون په اړه د یو ترخه یادد ښت لېږلو ته ورسېده.

ګراف راستوپچین وویل:

- ناپلیون له اروپا سره داسې کړه کوي لکه د سمندرونو یو غل یې چې د بېړۍ د لاندې کولو لپاره کوي. هغه خپله دا خبره څو واره پرله پسې تکرار کړه:

- دا د اروپا د شاهانو اوږد صبر او په هر څه سترګې پټول، خورا حیرانونکي دي، خبره اوس د عیسویانو مذهبي مشر پاپ ته رسېدلې، ناپلیون بې له هغه چې وشرمېږي، غواړي د کاتولیکانو مذهبي مشر راوپرزوي، خو دوی ټول چوپه خوله ورته ګوري. یوازې زموږ ټولواک دی چې د اولوینبورګ د شهزاده د لاندې کولو په وړاندې یې غږ پورته کړی او هغه هم... او ګراف راستوپچین ناڅاپه چوپ شو، هغه داسې احساس کړه، چې دی هغه برید ته رسېدلی، چې نور نو له هغه اوښتل او د نیوکو اجازه نه شته.

سردار نیکولای اندرېوویچ وویل:

د لاندې شوي اولوینبورګ په ځای یې د مراسمو لپاره بل ځای ښودلی دی. هغه شان لکه ما چې خپل مرییان له لیسه ګوري نه، بوګوچارې او یا ریزان ته ولېږل، دوی هم له (شهزاده) سره همداسې کوي.

باریس چې په خورا درناوي مرکې ته راګډ شو، وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د الوینبورگ شهزاده دغه بد مرغي په عجیبه صبر او مېړانې زغمي. هغه دا خبره ځکه وکړه، چې له پترزبورگ د راتگ نه مخکې یې د شهزاده د دیدن ویاړ په برخه شوی و. سردار نیکولای اندرېوویچ دغه ځوان ته داسې وکتل، چې گواکې غوښتل یې څه ووایي، خو بیا یې دا فکر وکړ چې هغه د ده د خبرو لپاره لا ډېر ځوان دی.

گراف راستوپچین په داسې یوې ژبه چې گواکې څوک د کومې آشنا پېښې په اړه خبرې کوي وویل:

- ما د الوینبورگ د پېښې په وړاندې زموږ د سخت غبرگون یادداښت ولوست، زه د دغه یادداښت د لیکنې له انشایي ضعیفوالي نه په حیرت کې شوم.

پییر د سادگۍ په یوې حیرانتیا، راستوپچین ته کتل او په دې نه پوهېده چې د دغه یادداښت د لیکنې د انشا ضعف دی ولې حیران کړی دی، هغه وویل:

- ښاغلیه گرافه! زه په دې نه پوهېږم، چې د یادداښت د انشا ضعف څه اهمیت لري، اصل خبره په متن کې ده. متن باید غوره او معنی لرونکي وي.

گراف راستوپچین ځواب ورکړ:

- گرانه! چېرته چې پنځه سوه زري پوځ راټولوې، هغو ته به په ښه ښکلی توگه لیکل گرانه خبره نه وي. او پییر په دې پوه شو، ولې د یادداښت ناښکلې لیکنې د گراف خاطر خته کړی دی... خبرې اترې اوږدې، خو بالاخره یې وروسته له کباب شویو غوښو او کچالانو شامپاین (نرم شراب) راوړل، ټول له خپل ځایه پاڅېدل او بوډا ته یې مبارکي وویله. شهزادگۍ ماریا هم هغه ته ورنږدې شوه.

مشر سردار په ساړه او کړکیچن غلچک هغې ته وکتل او خپل له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګونځو ډک او خړيل شوی مخ يې هغې ته وروړاندې کړ. د هغه د څېرې ټول حالت لور ته ويل چې د دوی سهارنی، خبرې يې هېرې شوې نه دي، سهارنی، پريکړه په خپل ځای پاتې وه، خو يوازې او يوازې د مېلمنو له بر کته هغه او س نه غواړي د هغه په اړه وغږېږي.

تر ډوډۍ نه وروسته کله چې دوی قهوه خانې ته لاړل، ټول يو ځای کېناستل.

سردار اندرې نيکولايوويچ کې، يو شور او لېوالتيا راوپارېده او د پېښېدونکې جګړې په اړه يې خپل نظر وار اوه.

هغه وويل چې له ناپليون سره به زموږ جګړه تر هغه وخته بد مرغه او بې ګټې وي، چې موږ له المانيانو سره د ټلواله او ملګرتيا غوښتنه او د تيلزتسکي د تړون له مخې د اروپا په چارو کې ځان ته د لاسوهنې حق ورکوو. موږ بايد نه د اتريش لپاره او نه د اتريش سره جګړې ته ورګډ شو، زموږ بهرنی سياست بايد ټول په ختيځ کې پياوړی، خو د بناپارت په وړاندې يوه لار لرو، په پولو کې قوي پوځ او پياوړی سياست. په دغه شان يو دريځ کې به بناپارت هېڅکله د ۱۸۰۷ کال په شان بيا پر موږ د تېري زړه ونه شي کړای.

ګراف راستوپچين وويل:

- ښاغليه سرداره !موږ کله کولای شو ،له فرانسويانو سره وجنګېږو ؟ايا موږ کولې شو د خپلو ښوونکو او پيرانو په وړاندې ودرېږو ؟ زموږ ځوانانو ته وګوره ! زموږ پېغلو ته لږ پام وکړه ! فرانسويان زموږ خدايان او پاريس زموږ لپاره جنت دی.

هغه خپل غږ د دې لپاره لاپسې لوړاوه، چې ټول يې واوري:

- کالي مو فرانسوي دي، خيالات مو فرانسوي دي او احساسات مو فرانسوي دي ! ښه ده تاسو متيفه له څټه نيسي او له کوره يې باسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فرانسوي دی، خو پېغلې او ښځې خو هغې پسې منډې وهي او ورته په ګونډو دي. هو کې جلالتمابه سرداره! کله چې سړی دې ځوانانو ته ګوري، زړه يې غواړي چې د ستر پيتر سوټی له موزيم نه راواخلي او په روسي ډول د هغوی لاس او پښې او ډډې ښې پستې کړي، چې بيا دا ليونتوب ونه کړي.

ټول چوپ شول او مشر سردار چې موسکا يې پرشونډو خوره وه، راستوپچين ته کتل او له هغه سره يې د ملګرتيا په نښه سر ښوراوه.

راستوپچين په خپلې ځانګړې چټکۍ سره پاڅېد، لاس يې مشر سردار ته وروغځاوه او وې ويل:

- ښه، که اجازه راکړئ جلالتمابه، نور به نو درنه لاړ شو، ستاسو روغتيا او اوږد عمر غواړو.

مشر سردار د هغه لاس په خپل لاس کې کېښکود، خپله بشره يې د ښکلولو لپاره هغه ته وروړاندې کړه او وې ويل:

- ګرانه د خدای په امان! ستا دا خبرې لکه ښکلی ساز تل د زړه په غوږو اورم. او له راستوپچين سره نور هم پاڅېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

شهزادګۍ ماريا د هرکلو په کوټه کې ناسته او د بوډاګانو خبرې اترې او غيبتونه يې اورېدل.

هغې د دغو خبرو نه په يوه هم نه پوهېده او سر يې نه پرې خلاصېده. هغې يوازې د يو شي په اړه فکر کاوه او هغه دا و، نه چې مېلمانه له دې سره د پلار په خوابدۍ پوه شي. د هغې آن لا د دروبتخکوي (چې د دربيم وار لپاره د دوی کورته راغلی و) هغې مهربانۍ او خواخوږۍ ته هم پام شوی نه و، چې د غرمنۍ په وخت کې يې له دې سره کړې وه.

شهزادګۍ ماريا په پرېشان او پوښتنيز غلچک پيير ته وکتل، هغه چې موسکا يې پرشونډو خوره او خولۍ يې په لاس کې وه او د مشر سردار تر وتلو نه وروسته دواړو يوازې پاتې شوي و، هغې ته ورنږدې شو. پيير له خپل غټ ځان او ځوربوالي سره، په څوکۍ کې د هغې تر څنګ ځان وروا چاوه او وې ويل:

- اجازه ده، چې لږ نور هم کېنم؟

شهزادګۍ ماريا ځواب ورکړ: اخ، کېنه! د هغې غلچکو له هغه پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ستا هېڅ شي ته پام نه شو؟

پېير چې تر غرمنۍ نه وروسته يې طبيعت ښه جوړ و، خپلې مخې ته يې کتل، کرار کرار يې خندل او وې پوښتل:

- شهزادګۍ! تاسو دغه ځوان له پخوانه پېژنئ؟

- کوم ځوان؟

- دروبتځکوي.

- نه، ډېره وخت نه کېږي.

- ښه، هغه مو خوښېږئ؟

- هو کې په زړه پورې او ښه ځوان دی...

شهزادګۍ ماريا چې لا د خپل پلار د سهارنۍ شور په خيالو کې ډوبه وه، وې ويل:

- پوه نه شوم ځنګه مو د هغه په اړه وپوښتلم؟

- له دې کبله چې ما هغه پسې څارل او يو څه ته مې پام شو، ځکه چې د پترزبورګ يو ځوان هسې له هغه ښاره، مسکو ته د خپلو رخصتيو د تېرولو لپاره راځي، د هغه هدف دلته د يو بډايۍ ناوې پيدا کول هم دي.

شهزادګۍ ماريا وويل:

- او تاسو هغه پسې څارل؟ په زړه پورې خبرې ته مو پام شوی دی؟

پېير چې هماغه شان خندل، وويل:

- دغه ځوان پرته له دې اوس بل کار نه لري، هر چېرې چې بډايې پېغلې دي، دی همالته ښوري. زه اوس لکه کتاب پر هغه پوهېږم، اوس په شک کې دی، چې پر چا بريد وکړي، د تا پلو ته راشي او يا د پېغلې کاراګينا خواته ورشي. ځکه د هغوی کورته هم پرله پسې ځي راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- عجبه ده، د هغو کورته هم ځي راځئ؟
- هو کې ډېر زيات. تاسو د نجونو د زړونو د لاس ته راوړلو په نويو لاروچارو پوهېږئ؟
شهزادګۍ ماريا وويل: نه!
پيير وويل:
- اوس ددې لپاره چې د مسکو د نجونو خوښ شي، بايد ځان لږ شانته سودايي ښکاره کړې او د غه ځوان چې کله د پېغلې کاراګينا په مخ وي، ډېر سودايي برېښي.
شهزادګۍ ماريا چې د پيير مهرباني څېرې ته کتل او هماغه شان په خپلو غمونو کې ډوبه وه، وې ويل:
- رښتيا وايئ؟
هغې په زړه کې وويل:
- که مې دا پريکړه کولای شوای چې پر خپل زړه د بار غم پېټې له چا سره وويشم، څومره به ښه شوي وای، څومره به مې زړه غوښتل چې همدې پيير ته د زړه ټول حال ووايم، هغه څومره مهربان او زړه سواندی سړی دی. زړه به مې تش شوی وای، که هغه راته ويلي وای چې څه وکړم!
پيير وپوښتل:
له هغه سره به دې واده کړی وای؟
شهزادګۍ ماريا چې اوښکې يې له سترګو راشېوه شوې داسې چې آن دې خپله هم دراتوېدو هيله نه لرله، ناڅاپه وويل:
- اخ، د خدای لپاره ګرافه! تاسو څه وايئ؟
په ژوند کې مې کله داسې شېبې هم وې چې زړه مې غوښتل هرڅوک چې وي، زه واده ورسره وکړم. پوهېږې، دا څومره ګرانه ده چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو څوک درته ګران وي او داسې وانګېرې (په دې شېبه کې يې له ژړا نـه آواز په رېږدېدو شو) چې هغه ته پرته له خوابدي رسولو بل هېڅ نـه شـې کولای، په تېره بيا چې په دې پوه شوي چې د دغه حالت د بدلول دې هم له لاسه نه کېږي. نو هغه وخت پرته له دې بله لاره نه پاتې کېږي، چې هر څه پرېږدې... ترينه لاړ شې، خو زه به چېرته لاړ شم؟ زه هېڅوک نه لرم.

- تاسو څه وايئ، شهزادګۍ په تاسو څه شوئ دئ؟

خو شهزادګۍ پرته له هغه چې څه ووايي په ژړا شوه.

- زه نه پوهېږم نن په ما څه شوي دي، زما خبرو ته غـوږ مـه نيسـئ او هغه څه مې چې ويلي هغه هم هېر کړئ.

د پـېير ټوله خوشالي په خواشينۍ بدله شوه. په خورا پرېشـانـۍ يـې له هغې نه پوښـتنې کـولې او هيلـه وکـړه چې ده تـه خپـل زړه تـش او ټـول غمونه ورته ووايي. خو شـهزادګۍ ماريـا پرلـه پسـې خپلـه دا يـوه هيلـه تکراروله چې دده نه اورېدلې خبرې هېرې کړي او خپله يې هم په ياد نه و چې څـه يـې ويلـي دي. او دده يـوازيني غـم هـم دا دی چې د سـردار اندرې واده به، د پلار او زوی اړيکي خورا کړکيچن کړي.

شهزادګۍ ماريا دده لپاره چې خبره بل پلو واړوي، وپوښتل:

- تاسو د رستوف د کورنۍ په اړه څه اورېدلي دي؟ ما اورېدلي دي چې هغو به ژر راشي او اندرې ته هره ورځ سترګه په لاره دي. زه هيله لـرم چې هغوی دلته سره وګوري.

پـېير پوښتنه وکړه:

- هغه به اوس دې ټولو خبرو ته په کوم نظر ګورئ؟

د هغه له کلمې نه د پـېير مقصد مشرسردار او د هغه سـخت دريـځ و. شهزادګۍ ماريا پرته له هغه چې ځواب ورکړي، سر يې وښوراوه.

شهزادګۍ ماريا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه کولای شو وکړو؟

څو میاشتې وروسته یې یو کلنه موده پوره کېږي، حالت هم کوم ښه زیري نه لري. زما غوښتنه دا ده چې خپل ورور د لیدنې د لومړیو شېبو نه وژغورم. زما هیله دا ده چې ژر تر ژره راورسېږي او زه ناتاشا ووینم. ګوره! کولې شې راته ووایې، لاس دې په زړه کېږده او رښتینې خبره راته وکړه، دا نجلۍ څنګه نجلۍ ده؟ تاسو د هغې په اړه څه فکر کوئ؟ هر څه چې د هغه په اړه پوهېږې هغه ټول رښتیا راته ووایې. تاسو خو پوهېږئ، چې ورور مې، سردار اندرې څو مره لوی پېښې ته اوږه ورته کړې او د پلار د خوښې بر خلاف یې له ناتاشې سره د واده کولو تکل کړی دی، زه غواړم په هر څه پوه شم.

پېییر د یوې ناڅرګندې غریزې له مخې، داسې احساس کړه، چې د ناتاشا په اړه د شهزادګۍ ماریا دغه پرله پسې پلټنې، شک او ګمان، ددې ښه ده چې د خپلې راتلونکې وریندارې په اړه ددې په زړه کې هم ډېرې خبرې دي او هیله یې لرله چې پېییر ي دهغه د ورور دا خوښه ونه مني، خو پېییر هغې ته هغه څه وویل چې زړه یې احساسول نه دا چې د عقل تلې تلل، هغه خپله پوه نه شو، چې ولې تک سور شو، خو وې ویل:

- نه پوهېږم، ستا دې پوښتنې ته څنګه ځواب ووایم. زه چور د دغې نجلۍ له زړه نه خبر نه یم. زه د هغه په اړه هېڅ اټکل کولای نه شم، هغه خورا زړه وړونکې ده، خو په دې نه پوهېږم چې څنګه او ولې؟ نور په هېڅ نه پوهېږم، دا هغه څه و چې د هغه په اړه زه پرې پوهېږم.

شهزادګۍ ماریا یو سوړ اسویلی وکړ او د هغې بشره داسې وه چې ګواکې غواړي ووایي:

- له دې نه پرته مې د بل څه انتظار نه درلود او زه له همدې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاریدمه. هغې وپوښتل:

- هغه هوښیاره او ځیرکه ده؟

پییر په خیالو کې ډوب شو او وې ویل:

- زه تصور کوم نه، کولای شم ووایم، هو ! هغه باید ځیرکه او هوښیاره نه وي. هو کې، نه هغه زړه وړونکې ده او بس.

او شهزادګۍ ماریا د نه په نښه بیا سر وښوراوه.

- پوهیږم څومره مې زړه غواړي چې راته ګرانه واوسي، که له ما نه دې مخکې ولیده، هیله لرم چې زما له خوا دغه ورته ووایئ.

پیېر وویل: اوریدلي مې دي چې نن سبا راځي.

شهزادګۍ ماریا پیېر ته وویل:

- تکل یې کړی دی چې له خپلې راتلونکې ورینداریې سره نیږدې او خورلنډه شي او هڅه وکړي چې مشر سردار هم د هغې ګرانښت ته وهڅوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

باریس په پترزبورګ کې ځانته بډایه ناوې په پیدا کړای نه شوه، نو ځکه د دې ارمان د پوره کولو لپاره مسکو ته راغی. په مسکو کې هم هغه د دوو کورنیو او بډایو ناویو، شهزادګۍ ماریا او ژولیه په ټاکنه کې حیران پاتې شوی و.

که څه هم شهزادګۍ ماریا له خپلې ټولې ناښکلتوب سره، د باریس لپاره تر ژولیه نه ښکلې او زړه راښکوونکې برېښېده، خو د پېغلې بالکونسکې له خوا د باریس لپاره له هغه سره مینتوب داسې آسانه نه برېښېده. له هغې سره د مشر سردار د نوم پرکالیزه کې، د باریس هلوځلو په دې هیله چې ورسره وغږېږي او د زړه حال ورته ووایي، هېڅ ګټه ونه کړه او له هغې نه، د ګنګو ځوابونو نه پرته بل هېڅ څه وانه وربدل. داسې برېښېده چې هغې د باریس خبرې هېڅ اوربدلي نه وې.

ژولیه برعکس په خورا مینه او لېوالتیا د باریس هرو کړو ته په درناوي کتل او په هغو خوشالیدله.

ژولیه اوه ویشت کلنه او د خپلو دوو ورونو تر مرګه وروسته، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ټوله شتمني دې ته پاتې شوې وه، که څه هم خپله پخوانی مالګینتوب یې له لاسه ورکړی و او په پوره اندازه بدرنګه بریښېده، خو دې نه یوازې ځان د ښکلا بېلګه ګڼله بلکې تصور یې کاوه، چې له پخوا نه لا ښکلې او په زړه پورې شوې ده. ددې دا تصور له دې کبله و چې لومړی خو هغه یوه شتمنه او بډایه ناوې وه او له بله پلوه هر څومره به چې ددې عمر پخېده د نارینو لپاره له هغې سره غږېدل او آشنا کېدل آسانېدل. نارینو له هر ډول غوښتنو او شرطونو پرته کولای شول، د هغې په مېلمستیاو او بنډارونو کې ګډون وکړي... هغه ځوان چې لس کاله مخکې نه شو کولای هغه کورته چې یوه ولس کلنه پېغله ژوند کوي ورشي، ځکه هلته ورتګ به سلګونې خبرې او آن بدنامي پیدا کولې، اوس یې په خورا زړورتیا کولای شو هره شپه د هغې کره ورشي او له هغې سره نه د یوې پېغلې چې د ریبارانو په تمه وه وګوري، بلکې د ښځتوب او نارینتوب له خبرو لرې یې هغه سره ناسته ولاړه کولای شوه.

هغه ژمی، د کاراګین کور په مسکو کې تر ټولو مېلمه پال او له خوښیو ډک کور و. له مېلمستیاوو او بنډارونو نه پرته چې مېلمانه به وربلل کېدل، هره ورځ به ډېر خلک په تېره بیا ځوانان هلته راټولیدل. د شپې په دولسو بجو به یې ډوډۍ خوړله او تر دوه درې بجو به هلته پاتې کېدل. د نڅا هېڅ داسې بنډار، د تیاتر ننداره او بل د خوښۍ محفل به نه و، چې ژولیه هلته ورنه شي. د هغې جامې تل د وروستي دود سره برابرې وې. خو ددې ټولو خبرو سره سره، ژولیه ډېره ناهیله او هرچاته ویل چې هغه په هېڅ چا او شي، نه په دوستۍ، نه په مینې او نه په کومې خوښۍ، په هېڅ شي باور نه لري او یوازې په هغې دنیا کې د آرامۍ او کرارۍ په هیله ده. د هغې غږېدا او کړه وړه هغې نجلۍ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې کېدل چې يا يې کومه ستره ناهيلۍ ليدلې وې، يا يې خپل زړه تـه ګران څوک له لاسه ورکړی وي او يا هم په ژوند کې چا سختـه دوکه کړې وي. که څه هم د دغو ټولو نه يو هم دې ته ورپيښ شوي نه و ، خو هغې تـه هر چا پـه دې سترګه کتل او آن خپلـه يې هم پـه دې بـاور درلـود چې پـه ژونـد کـې يـې ډېر زغمونـه ليـدلي دي. دغـو ټولـو خبـرو ، دغـه پريشـان حالت يوه هم،نه بنداړونو او خوښيو ته او نه د دې کورته د ځوانانو تـګ راتګ ته خنډ نه پېښاوه، او نه نورو هغـو کسـانو تـه چې هر ورځ بـه يې دې د راتـګ تکل لاره، هر مېلمـه بـه دې کورتـه پـه راتـګ سره،له ژولیـه سره د هغـې پـه پريښـاني کې ځان شريک ګانه. بيـا بـه ورځنۍ خبرې اتـرې، نڅاګـانې، ډلـه ايـزې لـوبې، ذهنـي سيـالۍ، شـاعري او ټـوکې ټکـالې چـې د کـاراګين د کـور ورځنـۍ ژونـد يـې جوړاوه، کېـدې لـه ځوانـانو نـه يـوازې څو تنـو او لـه هغـې ډلـې نـه بـاريس و چـې د ژولیـه پريشانۍ او غمونه ته يې ژوره پاملرنه او خيال ساته. ژولیـه هم د نـورو په پرتله تر نورو زياتې او کله ناکله يوازې خبرې او مرکې کولې، هغوی به د دې دنيا د بې وفايۍ کيسې کولې، خپل عکسـونه بـه يې هغـوی تـه ښودل او خپلې د خاطرو کتابچې يې چې له مينـه ناکو غمجنو سفرونو او ويناوونه ډکې وې، هغوته لوستلې.

ژولیه د باريس په وړاندې خورا مهربانه وه او په ژوند کې د ناڅاپو غمونو او ناهيليو له کبله يې له هغه سره د خواخوږۍ پـه ننبـه، د خپلې کرارونکي دوستۍ وعـده ورکولـه. هغـه يې تسـلاوه او بـالاخره دا چې ويل به يې چې په خپله يې په ژوند کې ډېرې نـاهيلۍ او زغمونـه ليـدلي دي. کله چې هغې خپله د خـاطرو کتـابچـه هغـه تـه پرانسـتـه. بـاريس هلتـه دوه ونې رسم کړې او تر هغو لاندې يې په فرانسوي ژبه وليکل:

ای کليوالو ونو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسو د څانګو او پاڼو تت سايوان
پر ما د غم توري اېرې راوڅنډئ.
په بله پاڼه کې يې يو ګور (قبر) انځور کړ او ورته وې ليکل:
مرګ ژغورونکی
او مرګ آرامي ښوونکی دی
آه! چې له عذابونو د تېښتې بله لاره نه شته.
ژوليه وويل: بې ساري ښکلي دي.

هغې په خپله کتابچه کې له کوم کتاب کټ مټ دا ليکل شوي توري باريس ته ولوستل:

ای زهرو چې لېواله او حساس زړه خړوبوئ
بې له تا نه به ما نيکمرغي ليدلې نه وای
اې خوږې او مهربانې! خواشيني وزغمه
راشه، راشه او زما غملړلی زړه وپاله
او ما ته د لذت راز راوسپړه.

ژوليه به چنګ راواخيست او هغه ته به يې په شپو کې غږونکې، تر ټولو نه غمجنه نغمه (نکتورن) وغږوله او باريس به د خوارې ليزا، کتاب د هغې لپاره په لوړ آواز لوسته. هغه به په داسې خوند هغې ته دا کتاب لوسته، چې کله کله به ځکه ودرېد، چې ساندو به يې ستونی ونيو. کله به چې په لويو بنډارونو کې يا د خلکو په ګڼه ګوڼه کې سره مخامخ شول، يو بل ته به يې داسې کتل، چې تا به ويل په دغه بې غمه ډله کې، دوی يوازيني کسان دي چې يو بل احساسوي او په ناغږېدا کې پر يو بل پوهېږي.

انا ميخايلوفنا چې د کاراګين کورنۍ ته يې تګ راتګ درلود، خپله مورنۍ دنده يې تر سره کړه او د ژوليه د ولور په اړه يې پوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلومات تر لاسه کړه (هغه د روسیه په جنوب کې د پنزه په ښار کې دوه لوی جایدادونه او نیژني ګورد په سیمه کې لوی ځنګلونه او ځمکې وې) انامیخایلوفنا ځان تقدیر ته وسپاره، په دعاوو او زاریو او مینه ناک زړه یې پریکړه وکړه چې همدا شتمنه ژولیه به په خپل زوی ته کوي.

هغې خپلې لور ته وویل:

- پوهېږئ هر څه چې نه وي، زموږ ژولیه خو ښه ښکلې او خماري ده.

باریس د مور خبرو ته هم غوږ و او هم به یې له ملنډو سره مل یوه موسکا پرشوندو راخوره شوه. هغه به په کراره د خپلې مور، په دوکمارو ځانګړتیاوو خندل، خو د هغې خبرې به یې تر پایه د زړه له کومې اورېدې. هغه نه یوازې د هغې خبرو ته پام کاوه خو کله ناکله به یې د پنزې او نیژني ګورد د جایدادونو په اړه پوښتنې هم ترې کولې، او د هغې ځوابونه به یې په ځانګړې ځېرتیاوو اورېدل.

ډېره موده کېده چې ژولیه، د خپل مین او لېوال له خوا ریبارۍ ته سترګه په لاره وه. هغه چمتو وه، چې د غه ریباري ومني، خو له ژولیه نه یو ډول پټې کرکې او له مېړه کولو نه د هغې یو ډول ویرې... د باریس له خوا هغې ته د ریبارانو په لېږلو کې خنډونه جوړول. رخصتي یې ژر پای ته رسېده. که څه هم ډېرې ورځې یې له هغې سره تېرولې، هره ورځ به له ځان سره په دې اړه غږېده او خپلو کړو وړو ته یې دلیلونه جوړول. او ریباري یې ځنډوله، خو له هغې سره په مخامخ کېدو، د هغې د ګلابي څېرې او تل په پودرو سینګار شوې زنې په لیدو یې نور هر څه هېرېدل... که څه هم باریس لا پخوا ځان د پنزه او نیژني ګورد د جایدادونو او ځنګلونو خاوند ګاڼه او په خیال کې یې د هغو د کالني حاصل اندازه کوله... ژولیه به چې بیا کله د باریس شک او تردېد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وکتل، دا خيالونه به يې په زړه کې ګرځېدل، چې باريس له دې نه کرکه لري، خو سمدلاسه به يې ښځينه ځان خوښونې، دې ته ډاډ ورکاوه چې هغه ددې مينې لېونی کړی او په خپله پرېکړه کې غوڅ ګام اخېستی نه شي، خو ددې خبرو سره سره، دده پريشاني کرار کرار په خواشيني او قهر بدليدل او د باريس د تګ نه يې مخکې د يوې غوڅې پرېکړې، پرېکړه کړې وه. په هماغه وخت کې چې د باريس رخصتۍ پای ته رسېدې او هغه له مسکو نه د تګ تکل کړی و، په مسکو په تېره بيا د ژوليه دوی په مېلمستون کې اناتول کوراګين پيدا شو. ژوليه د هغې په ليدو، خپله پريشاني او غمونه هېر او سخته خوشاله او مهربانه برېښېده. هغې اناتول ته بې پايه پاملرنه ښودله. انا ميخايلوفنا زوی ته وويل:

- زه له خورا ښو ځايو نه خبره شوې يمه، چې سردار واسيلي خپل زوی مسکو ته ځکه رالېږلی دی، چې ژوليه ورته وغواړي. پوهېږم، زويه ما له ژوليه سره اوس داسې مينه پيدا کړې ده، چې ته يې تصور هم نه شې کولای، د ما هغې ته زړه خوږېږي، ته په دې اړه څه فکر کوئ، زما ګرانه؟

دغه خيال چې د ده يوه مياشتنۍ خواري، د ژوليه کورته منډې رامنډې او د هغې خدمت، د پنزې او نيژني ګورد د جايدادونو حاصل، او د هغې ويش او خرڅ چې په ذهن کې انځور کړی و، د بل چا په تېره بيا د بې عقله آناتول منګلو ته ورنه شي، باريس ډېر زوراوه. په ټينګ تکل او غوڅ دريځ د ريباري په هيله د ژوليه کره ورغې. ژوليه په ورين تندي او خورا خوشالۍ هغه ته هرکلي ووايه. هغې په ډاګه او آزاد خيال هغه د پرونۍ شپې د بنډار او نڅاوو نقل وکړ او وې ويل چې ټولو شيانو دې ته ښه خوند ورکړ. بيا يې له باريسه ددې پوښتنه وکړه چې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت خوځېږئ؟

سره له هغه چې باريس په دې تکل چې له هغې سره به په خورا خواخوږې ژبې د خپلې مينې په اړه غږېږي، لږ تند شو او خبرې يې له دې راپيل کړې، چې ښځې ځومره بې وفا دي، ښځې څومره په آسانۍ سره خپل غمونه او پريشانۍ هېروي، او ژر خوشالېږي، څومره ددوی غم او خوشالي هغه ځوان پورې تړلي دي، چې له دوی سره وي... او نور نور... دغه خبرې که څه هم په ژوليه بده ولګېده، خو هغې وويل:

- هو کې، همدا سې ده، ته رښتيا وايئ، ښځې رنګارنګ ژوند ته اړتيا لري، ځکه هغوی يو څه او يو ډول کړه وړه ډېر ستومانه کوي.

باريس غوښتل هغې ته کومه ترخه خبره وکړي، خو ناڅاپه يې دې ته پام شو چې تولـه خواري به يې اوبه يوسي. تر دې خبرې وروسته يې سترګې ددې لپاره ښکته واچولې چې د هغې له قهره ډکه څېره او برندې سترګې ونه ويني او وې ويل:

- غواړم تاسو ته يوه لارښوونه وکړم...

سمدلاسه وروسته يې وويل:

- زه ګوره دلته د شخړې او کړکيچ لپاره نه يم راغلی، برعکس زه ددې لپاره راغلی يم...

هغه ببرته د هغې سترګو ته ددې لپاره وکتل چې يوه شي کولای شي خبرو ته دوام ورکړي او کنه. هغه وليدل چې ناڅاپه د ژوليه له څېرې نه ناآرامۍ او قهر کډه کړې او د هغې پريشانه، لتونکې سترګې د هغه مينې او خواخوږۍ ته سترګه په لارې وې، باريس وويل:

- زه کولای شم تـل دا سې وکړم، چې هغه ډېره لږ ووينم، خو پيل شوی کار بايد پای ته ورسوم.

د باريس څېره وغوړېده، سترګې يې هغې ته ورپورته کړې او هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته یې وویل: تاسو زما له هغو احساساتو نه خبره یاستي، چې تاسو سره یې لرم؟

نور نو د نورو خبرو ویلو ته اړتیا نه وه. د ژولیه له څېرې نه د بري د غرور او ویاړ باران په وربېدو شو،خو هغې په خپلو اداګانو هغه دې ته اړ کړ، چې ټول هغه څه چې یوه نارینه یې په دغه شان حالاتو کې ښځو ته وایي،ووایي، هغه وروسته وویل چې هغه ډېره ورته ګرانه ده، دا چې هغه ته په ژوند کې، بل وخت او بله ښځه هېڅکله دا سې ګرانه نه وه. هغه په دې پوهېده، ژولیه د پنزې د جایدادونو او د نیژني ګورد ځنګلونو دغه شان مینه ناکو خبرو وړتیا لري او هغې هغه څه خپل کړل چې ارمان یې لاره.

ځوانو کوژدیانو ناوې او شاه نور هغه ونې چې پر دوی یې د غم اېرې وروليې هېرې کړې وې، هغوی د راتلونکي ژوند ښکلاوې انځورولې، او په پترزبورګ کې یې د پرتمینو ماڼیو د جوړولو غوټې ترلې. بیا د خپلو خپلوانو یارانو دیدنونه او یو نه هېرېدونکي او پرتمین واده ته چمتووالی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

ګراف ایلیا اندریوویچ د ناتاشا او سونیا په ملتیا د جنوري په وروستیو کې مسکو ته راغلل. مشرې ګرافینې د ناروغۍ له امله نه شو کولای له هغو سره راشي. وخت خورا کم و او نور په دې هیله چې د ګرافینې روغتیا ښه شي، انتظار کېدای نه شو، ځکه نن سبا سردار اندرې رارسېدونکی و. ددوی بله ستونزه دا وه چې د خپلې لور د واده د ولور په خاطر (په روسیه کې پخوا د نجلۍ پلار ورکاوه) د مسکو په څنډه کې خپلې څه ځمکې خرڅې کړې وای... په مسکو کې ددوی د کور د تودولو چاره، هم شوې نه وه، ځکه دوی له یوې خوا د لنډې مودې لپاره راغلي و او له بله پلوه ګرافینه هم له دوی سره نه وه. نو له دې کبله ایلیا اندریوویچ پریکړه کړې وه چې په مسکو کې د ماریا دیمیتریوفنا کره چې پخوا یې دوی رابللي و، دېره شي. د شپې ناوخته و چې د رستوف د کورنۍ څلور ګاډي د مسکو د ستارایاکانیوشنایا په واټ کې د ماریا دیمتریوفنا د حویلۍ مخې ته ودرېدې. ماریا دیمتریوفنا ځکه یوازې ژوند کاوه چې لور یې واده شوې وه او زامن یې هم هر یو خپلو کارونو او ژوند پسې تللي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د پخوا په شان هماغه شان نیغه نیغه ښوربده، په ډاګ او سپینې خبرې یې کولې، په لوړ اواز او په غوځه یې ټولو ته خپل نظر ښکاره کاوه، د خپلو ټولو نیمګړتیاوو، بې برې ژوند او پریشانۍ له کبله بې نور ملامتول او غندل. سهار وختي به یې ژیړې کورنۍ جامې او پیش بند په ځان او کورنۍ چارې سرته رسولې. بیا به د جشنونو په ورځ کلیسا او وروسته به زندانو ته تله، دې د دغه کارونو په اړه چا ته هېڅ شي نه ویل، د اونۍ په کاري ورځو کې به یې ښې جامې واغوستې، په خپل کور کې به کېناسته او رنګارنګ او د بېلابېلو دندو خلک به یې منل چې د خپلو اړتیاو د لرې کولو او سرته رسولو لپاره دې ته راتلل. بیا به یې غرمنۍ خوړله او په غرمنۍ کې به تل درې څلور تنه مېلمانه ددې په دستر خوان چې له خورا ډېرو او خوړو خوړو نه ډک وو، ناست وو. تر غرمنۍ وروسته به یې په ګډه د بوستون لوبه کوله، د شپې به یې یو څوک دې ته اړول چې دې ته ورځپاڼې یا کوم کتاب ولولي او خپله به یې څه شي ګنډل او یا یې اوبدل، کله ناکله او ډېر لږ به یو نیم چېرته تلله، هغه هم که به چېرته تلله، په ښار کې به د ډېر نېږدې او غوره پېژندل شویو کسانو کره ورتله.

هغه لا ویده نه وه چې رستوفیان راورسېدل. د کور په دهلیز کې شر اوشور جوړ شو رستوفیان او دهغو چوپړان له ډېرو سرو نه ژر ژر، کورته راننوتل. ماریا دیمتریوفنا چې عینکې یې پر پزې رالوېدلې وې، سر یې شاته نیولی و، د صالون د دروازې مخکې ولاړه وه، هغې په برندو سترګو او پریشانه حالت نویو راننوتونکو ته کتل. که په هغه شېبه کې د نویو مېلمنو دبادونو د ځای پر ځای کولو لپاره چوپړانو ته د هغې د مېلمنو ځانګړې اوله غمخورۍ ډکې سپارښتنې نه وای، کېدای شي تصور شوی وای، چې هغه د هغو له بې وخته راتګ نه ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواشيني او غواړي چې هغه وشړل شي. پرته له هغه چې له چا سره ستړي مشي خواره مشي وکړي، بارونو او پنډونو ته يې اشاره کوله او ويل يې:

- دا بکسونه، د ګراف دي، دې خوا ته يې راوړئ، د نجونو کالي هلته، کين خوا ته کېږدئ. هغې پر چوپړانو چغې وهلې:

- دا څه غوره مالي کوئ؟ هي هي ! سماوارته اور ورته کړئ !

د ناتاشا دستمال يې د هغې له يخه سرو شويو اننګو او څېرې نه لرې کړ، هغه يې ځان خواته رانېږدې کړه او وې ويل:

- څوربه شوې يئ ! ښکلې شوې يئ ! آهو ، چې څومره يخ دې شوی دی !

پر ګراف يې چې غوښتل د دې لاس ښکل کړي، لږ چغه غوندې کړې:

- ښه به دا وي چې لومړی دې کوټ وباسئ، جامې وباسه، يخ به دې شوی وي.

هغې پر چوپړ غږ وکړ:

- له چای سره لږ د رم شراب هم راوړئ.

سونيا ته يې په فرانسوي ستړې مشې وويله او په دې فرانسوي ويلو کې يې د پالنې سره سره سونيا ته د يو ډول سپکاوي غږ هم اوربدل کېده. کله چې ټولو درنې جامې وويستې، د سفر ښنې يې له ځانه لرې کړې او چای ته سره کېناستل، ماريا ديمتريوفنا په وار سره هر يو جلا مچ کړ او وې ويل:

- د زړه له کومې مو په راتګ او په خپل کور کې له پاتې کېدو نه خوشاله يم.

- هغې چې په معنا لرونکي غلچک ناتاشې ته کتل وويل:

- بوډا هلته دی او نن سبا يې زوی هم رارسېدونکی دی. بايد ، بايد

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هغه سره پېژند ګلوي وشي. هرومرو ښه ده، ورکه وه یې، په داسې حال کې چې سونیا ته یې کتل او ویل یې چې نه غواړي د هغې په مخ کې څه ووایي، ګراف ته وویل:

-ښه اوس نو غوږ شه ! سبا ته څه کوئ؟ د چا دیدن ته تلل غواړئ؟ شین شین؟

خپله یوه ګوته یې د شمېر په ننښه قات کړه او وې ویل:

- دوه، انامیخایلوفنا ! هغه له خپل زوی سره دلته ده. خپل زوی ته واده کوي. وروسته بیا غواړي بېزاوخوف هم وګورئ که څنګه؟ هو کې هغه هم له ښځې راتښتېدلی خو اوس هغه پسې راغله او همدلته ورسره ده. هغه د چارشنبې په ورځ همدلته و، د هغه نه یې موخه پېیرو. بیا یې نجونو ته اشاره وکړه او وې ویل:

- ښه اوس دوی څنګه کېږئ؟ سبا ته دوی د (ایفروسکي) لمانځتون ته بیایم او تر هغه وروسته له هغو سره فرانسوي کالیو مغازې (اوبرشالمه) ته ځم. هرومرو دوی نوې جامې غواړي کنه؟ زما کالیو ته مه ګورئ، نن سبا لستوني دغه شان نه ګنډل کېږي. څو ورځې د مخه ځوانه شهزادګۍ ایریناواسیلوفنا، زما کره راغله. خدای دې چا ته نه ښيي. داسې یې وګڼه چې دوه جامونه یې په اوږو بار کړي وي. اوس نو دودونه (مودونه) ورځ تر ورځ یې بدلېږي. بیا یې ګراف ته په څه ترخه ژبه وویل:

- ښه ده ورکه وه یې، ستا ژوند او کار څنګه دی؟

ګراف ځواب ورکړ:

- پوهېږئ، هر څه او ټول یو په یو وران شوي دي. لومړی باید دوی ته جامې راونیسم، بیا هغه د مسکو د ځنډې کورونو ته اخښتونکی پیدا شوی دی، اوس نو که ستا خوښه وي، یو ورځ به زه درنه لاړ شم خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوښې به تا ته پرېږدم... که وشوه مارینسکا یا ته به هم ورشم.

- ښه ده، ښه ده، له هغو نه بې غمه اوسه! داسې یې وګڼه چې په یو ښه روزنتون کې دي. دوی چې هر چېرې وغواړي، هلته به یې بوزم، که شیطاني وکړي، بیا به ګوري، ناز او نازولومې هم زده دي، ماریا دیمتریوفنا د دې خبرې سره هممهاله، خپلې ځېرې منګلولې د ناتاشې غومبوري ته چې هغه یې د زړه سره او د مینې لور ګڼله وروړل.

بله ورځ سهار، ماریا دیمتریوفنا نجونې لومړي د ایفروسکي لمانځتون او تر هغه وروسته د مېرمین شالمه مغازې ته بوتلې. دغه ښځه هومره له ماریا دیمتریوفنا نه ډارېده چې هغې ته به یې د سترګو په رپ کې هر ډول جامې ددې لپاره آن په تاوان هم ورکولې، چې ژر ترژره دا پرېږدي او لاړه شي. ماریا دیمتریوفنا د ناتاشې د واده د ټولو جامو سپارښتنه وکړه، او کورته لاړه. کورته د راستنېدو سره سم یې له ناتاشې پرته، ټول له خپلې کوټې وویستل او دې ته ګرانه ناتاشه یې تر خپل څنګ کېنوله او ورته وې ویل:

- اوس به سره وغږېږو! تا ته ستا د بولې (نامزدۍ) مبارکي وایم. ښه مېړه دې پیدا کړی دی. زه هغه له وړو کلونو نه (لاس ځمکې ته ورښکته کړ) پېژنم. ناتاشا له خوشالۍ نه تکه سره شوه. ماریا دیمتریوفنا دوام ورکړ:

- هم هغه، هم د هغه ټوله کورنۍ خورا راته ګرانه ده. اوس نو راته غوږ شه! ته خو پوهېږې چې بوډا سردار نیکولای هېڅ نه غوښتل چې زوی یې واده وکړي. هغه یو عصبي بوډا دی. هغه خورا اخلاقي او دودیز سړی دی. خو پروا نه لري، سردار اندرې، البته چې ښکاره خبره ده، هغه د چا خبرې نه اوري، بې له هغه نه، خپلې چارې سرته رسوي، خو بیا هم د کورنۍ له خوښې نه پرته واده کول به غوره کار نه وي. هر څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید په اندازه وي او ته هوښیاره او ځیرکه یې، هر څه کولای شي، هرڅه. ته به خپل ژوند جوړ کړای شي، مهربانه او ښکلې یې.

ناتاشا چوپه خوله.. ماریا دیمتریوفنا داسې تصور وکړ چې د ناتاشا چوپتیا د بې پروایۍ نښه ده، خو اصلاً ناتاشا نه غوښتل چې د هغې او سردار اندرې د ژوند په اړه وغږېږي، ځکه هغې داسې تصور کاوه چې د هغې مینه دومره له نورو نه توپیر لري، چې هېڅوک په هغه څه نه پوهېږي، چې دا پرې پوهېږي. هغې په تولو نړۍ کې یو تن پېژاند او هغه سردار اندرې و... هغه ته، هغه ګرانه وه او باید ژر ترژره راغلی وای، دا یې له ځانسره اخیستې وای او نور نو هېڅ هغې نه غوښتل او نه یې هیله لرله.

- ایا ته پوهېږئ چې هغه زه له پخوا پېژنم! ستا نږور (د مېره خور) ماشنکه (شهزادګۍ ماریا) هم راته ګرانه ده. هغې ما نه غوښتلي چې له تا سره یې پیژند ګلوی وکړم. ته سبا ته له پلار سره هغې ته ورځې، هغه مهربانه او خواخوږې ده، هغه تر تا مشره ده. هوکې مخکې له هغه چې هغه راورسېږي، ته به د هغه له خور او پلار سره پېژند ګلوی ولرې او هغو ته به ګرانه واوسئ. منې یې کنه؟ څه فکر کوئ، همداسې ښه ده او کنه؟

ناتاشې په ناخوښۍ ځواب ورکړ: ښه ده، ښه ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

بله ورځ ګراف ايليا اندربوويچ د ماريا ديمتريوفنا په سپارښتنه له ناتاشې سره يو ځای د سردار نيکولای اندربويچ ديدن ته ورغلل. ګراف دغه ديدن ته چندان زړه نه ښه کاوه او له سردار سره يې له کتو نه ويره درلوده. ګراف، له سردار سره خپله وروستني کتنه، وريادوله او هغه دده له خوا غرمنې ته د سردار رابلل او په ځواب کې يې دده غندنه وه. له بله پلوه ناتاشا چې خپلې تر ټولو نه ښکلې جامې اغوستې وې، سخته خوشاله او مسته بريښېده، هغې له ځانسره فکر کاوه:

- دا ناشونې خبره ده چې زه هغو ته ګرانه ونه اوسم. زه تل، ټولو ته ګرانه وم. زه د هغو لپاره هر ډول سربښندنې لپاره چمتو يم. زه به هر هغه څه وکړم، چې هغوی يې هيله لري. زه چمتويم، هغه بايد زړه ته ځکه ګران کړم، چې هغه د اندرې پلار دی، شهزادګۍ ماريا به زړه ته ګرانه کړم، ځکه چې هغه د هغه خور ده، نو ولې به زه هغو ته ګران ونه اوسم؟ هغوی ټول، د ورديژنکا په واټ کې، د هغو غم ورونکي کورته ورسېدل او د هغوی انګړته ورننوتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف په تریو تندي، خو خندا سره وویل:
- خدای دې مور ړتول وساتي !
خو د ناتاشا دې ته پام شو چې پلار یې د هرکلو کوټې ته د رارسېدو سره سم، څه وارخطا غوندې و او په حیا سره یې په کراره وپوښتل، چې ایا سردار او شهزادګۍ په کور کې دي؟
وروسته له هغه چې د هغوی د راتګ خبر ورکړل شو، ټول چوپړان یو ډول ګبنې پسې واخېستل، هغه چوپړ چې یې په چټکۍ غوښتل د کور خاوند ته دده د رارسېدو خبر ورسوي، یو بل چوپړ یې په تالار کې ودراوه او څه یې پټ پټ هغه ته وویل... داسې بریښېدل چې د سردار په اړه څه ورته وایي. په همدې شېبه کې و چې تر ټولو مشر چوپړ چې طبیعت خورا ډېر خراب و، راغی، ګراف او ناتاشا ته یې وویل چې سردار له ده سره د کتنې هیله نه لري، خوشهزادګۍ ماریا تاسو نه هیله کوي، چې هغې ته ورشئ، تر هر څه د مخه پېغله بوري ین د هغو هرکلي ته راووته، هغې په یوه ځانګړي احساس پلار او لورته هرکلي ووایه او د شهزادګۍ د کوټې پلو یې بدرګه کړل. شهزادګۍ په خورا ګبنې چې مخ یې له قهره تک سور او له ډاره ربړېدېده، له خپلې کوټې راووته او ددوی مخې ته راغله، هغې هسې بې ګټې هڅه کوله چې هغو ته ځان آرامه او خوشاله وښیي. شهزادګۍ ماریا له هماغې لومړۍ کتنې نه خوښه نه شوه. ناتاشا هغې ته، ډېر سینګار شوې، ساده ډوله، خوشاله او ځانښوونکې وبرېښېده. شهزادګۍ ماریا خپله هم په دې نه پوهېده چې د خپل ورور د راتلونکې ښځې تر لیدو مخکې یې د هغې په اړه څه ډول قضاوتونه کړي دي او د هغې پر ځوانۍ، ښکلا او نیکمرغۍ او له دې کبله چې د هغه ورور د خوښې نجلۍ ده، رخه کړې ده... له بله پلوه هغه له دې کبله هم ناآرامه وه چې پلار یې د مېلمنو د راتګ په خبر سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چغه کړي و چې هېڅ د هغو د لیدو هیله نه لري. که شهزادګۍ ماریا د هغو د لیدو هیله لري، کولای شي، هغه وګوري. هغه په ټینګه ویلي و چې ده ته څوک ورپرېنږدي. شهزادګۍ ماریا پریکړه وکړه، چې له ناتاشې او پلار سره یې وګوري، خو هره شېبه له دې ډارېده چې سردار بیا کوم څه ونه کړي، ځکه د ناتاشا او د هغه د پلار راتګ هغه سخت لمسولی و. ګراف شهزادګۍ ته د درناوي په هیله، پښې ودربولې، په خواشینۍ سایې داسې شاوخوا وکتل چې تا به ویل اوس به له کومې خوا نه ناڅاپه سردار راشي. هغه وویل:

- هوکې، دغه ده، ما مې خپله مهربانه بلبله تاسو ته راوسته.و نه پوهېږئ څومره خوشاله یم چې له تاسو سره مې پېژند ګلوي پیدا کړه. افسوس، افسوس چې د سردار روغتیا ښه نه ده

او نور یې څو نورې همداسې خبرې یې وکړې، پاڅېد او وې ویل:

- ګرانې شهزادګۍ که اجازه راکړئ، خپله ناتاشا به د یو پنځلسو دقیقو لپاره درته پرېږدم،داسې د دسا باچیا ، ترډګر پورې د اناسیمیونوفنا کتنې ته ورځم، بیا بېرته راستنېږم او دواړه به درنه لاړ شو.

ایلیا اندرېوویچ (هغه شان یې چې وروسته لور ته وویل) دا خبره یې هسې ددې لپاره جوړه کړې وه چې لور او هغې د مېره خور یوازې سره کېني، د زړه خواله او څه له نېږدې پېژند ګلوي سره پیدا کړي... خو پېغلې بوري ین د شهزادګۍ ماریا هغو کتو ته چې له هغې نه یې ددې لپاره له کوټې نه د وتلو غوښتنه کوله،چې هغې سره د زړه د خوالې لپاره یوازې پاتې شي،په خورا بې پروايۍ کتل او له کوټې نه، نه وتله. هغه نه یوازې له کوټې نه ونه وتله بلکې له هغې سره یې د مسکو د بوختیاو او تیاتر په اړه زړه خواله پیل کړه... د ناتاشا لپاره هر څه ناوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خواشینوونکي بریښېدل. شهزادګۍ ماریا یې خوښه نه شوه، هغه یې تر پامه بې عقله، شډله او ناخواخوږې ورغله. ناتاشا پرته له هغه چې پوه شي، په خبرو کې داسې ژبه غوره کړه چې ماریا یې له ځانه لا پسې لرې لرې کړه. پنځه دقیقې لا له دغو زورونکو خبرو اترو نه تېرې شوې نه وې، چې په ځپلکو کې د نغښتو پښو د ګامونو غږ واورېدل شو. داسې ګامونه چې په چټکۍ رانېږدې کېدل. د ماریا په څېره کې د ویرې او وحشت نښې راښکاره شوې. د کوټې دروازه راخلاصه او سردار چې خولۍ یې پر سر او سپین کمیس په غاړه و، رانوت. هغه وویل:

- اخ اغلې! اغلې ګرافینې! ګرافینه رستوفه! فکر کوم تېروتلی نه یم دا تاسو یاست. هیله کوم ما به وبښئ، وبه مې بښئ، زه نه وم خبر اغلې! خدای شاهد دی، چې خبر نه وم. خدای شاهد دی چې خبر نه وم، چې تاسو موږ ته د خپل دیدن ویاړ رابښئ. زه په دې جامو کې لورته رانوتم. هیله کوم چې ما به وبښئ، خدای شاهد دی... نه وم خبر.... هغه داسې دا خبره تکراروله، چې له ورایه ښکارېده چې رښتیا نه ده. هغه د خدای په کلمه ډېر ټینګار کاوه. دغه ټینګار دومره بې خونده بریښېده چې شهزادګۍ ماریا پاڅېده، سترګې یې داسې ښکته واچولې، چې نه یې ناتاشا او نه یې پلار ته، یوه ته هم د کتو توان نه لاره. ناتاشا هم پاڅېده، درناوي یې وکړ، خو نه پوهېده څه وکړي. یوازې، پېغله بوري ین د زړه له کومې خندل.

بوډا همداسې غړمبېده: هیله کوم وبښئ، هیله کوم وبښئ، وګورې خدای شاهد دی چې نه وم خبر. هغه له سره تر پښو پورې ناتاشا وڅارله او له کوټې نه ووت. پېغله بوري ین له دغه پېښې نه وروسته لومړی ځوک و چې د سردار د ناروغۍ په اړه یې خبرې پیل کړې. ناتاشا او شهزادګۍ ماریا پرته له هغه چې څه ووایي، همداسې چوپه خوله یو بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته کتل، څومره چې په چوپيتيا کې يو بل ته د غه کتل اوږد ېدل، او هغه څه چې بايد دوی يو بل ته ويلي وای او ويل يې نه شول، د هغوی کرکه يو له بله زياتېد له.

کله چې ګراف راستون شو، ناتاشې له دوده لرې بې سارې خوشالي وکړه او تګ ته يې تلوار ښوده. ناتاشا په دې شيبه کې نور نو د غه زړه، وچکۍ پېغله (شهزادګۍ ماريا) چې دا يې له داسې يو کړکيچن حال سره مخامخ کړې وه او د نيم ساعت په اوږدو کې يې آن يو خبره هم د سردار اندرې په اړه نه وه ورسره کړې، نه ليده، نه اورېده. ناتاشا په زړه کې وويل:

- نو ما خو نه شو کولای، د دې فرانسوي ګکې په مخ کې، لومړی خبرې پيل کړم. شهزادګۍ ماريا هم له ناتاشې سره همداسې په عذاب وه، لکه د دې غوندې. هغه په دې پوهېده چې بايد ناتاشې ته يې څه ويلي وای، خو کولای نه شو، د دې فرانسوۍ په مخکې چې له ناتاشې سره يې د خپلو خبرو خنډ ګڼله، خبرې پيل کړې. بيا يې وويل چې په څه علت د دې واده په هکله له ناتاشې سره د خبرو پيل داسې ګرانه وه.

کله چې ګراف، لاړ له کوټې ووت، شهزادګۍ په چټکو ګامونو، ناتاشې ته ورنږدې شوه، هغه يې له لاسه راونيوله، يو ژور اسويلی يې وويست او وې ويل:

- ودرېږه، زه بايد له تا سره...

ناتاشا له ملنډو نه په ډک غلچک هغې ته وکتل خو خپله هم په دې نه پوهېده چې د شهزادګۍ ماريا کوم کړه، د ملنډو وړ دي. شهزادګۍ ماريا وويل:

- ګرانې ناتاليا ! پوهېږم زه د زړه له کومې خوشاله يم، چې وررور مې خپل بخت موندلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزادګۍ خبرې ځکه پرې کړې، چې نه پوهېده، رښتيا نه وايي. د ناتاشې د خبرو دې پرېکېدو ته پام شو او د هغې د ناڅاپه بندېدو د علت تصور يې وکړ، په ډاډه خو په ترخه ژبه چې ددې ستونی يې کېښکود او اوښکو د راشېوه کېدو غوښتنه کوله، وويل:

- شهزادګۍ اوس به په دې اړه خبرې، خورا بې ځايه وي، خو له کوټې نه په وتلو سره يې وويل:

- ما نو څه کړي دي؟ ما نو څه ويلي دي؟

هغه ورځ، غرمه تر ډېرو پورې ناتاشې ته انتظار پاتې شول. هغه په خپله کوټې کې ناسته وه، سلګۍ يې وهلې، ژړل يې او اوښکه يې تويولې. سونيا يې تر سره پورې ولاړه وه، د هغې څنې يې نازولې او ورته ويل يې:

- ناتاشا څه خبره ده؟ ستا يې پر هغو څه؟ ناتاشې! دا ټول تېرېږي، غم مه کوه!

- نه، نه داسې نه ده، که ته پوهېږې، چې څومره زورونکې ده، تصور کوم...

سونيا وويل:

- داسې مه وايه ناتاشې! ته خو ملامته او ګرمه نه يې. د تايې څه؟ واخله، واخله مچ مې کړه.

ناتاشا سر راپورته کړ، خپله خورلنډه يې پر شونډو ښکل کړه او خپله له اوښکو ډکه بشره يې پر هغې ورکېښکودله، او وې ويل:

- زه نه شم ويلي او نه پوهېږم چې څوک ګرم دي، هېڅوک ګرم نه دي، زه خپله ملامته يم، خو هر څه خورا ګران او زورونکي وو. اخ، اخ چې ولې هغه نه راځي!

هغه په سرو سترګو غرمنۍ ته ورغله. ماريا ديمتريوفنا چې د مشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار له خوا د رستوفيانو د پلار او لور په وړاندې له کړو نه خبره وه، داسې يې ښـودله چې د ناتاشا لـه تريـو تنـدي، هـېڅ خبـره نـه ده. هغـه همداسې لـه ګراف او نـورو مېلمنـو سره پـه لـوړ آواز لـه خنـدا نـه ډکـې خنداګانې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

په دغه ماښام رستوفيان هغې اوپرا ته لاړل چې ماريا ديمتريوفنا يې تکتونه ورته پيدا کړي وو. ناتاشا نه غوښتل چې تياتر ته لاړه شي، خو د هغې پاملرنه ته په پا سره چې هغې دې ته کړې وه، نه شو کولای لاړه نه شي.

کله چې ناتاشې کالي واغوستل تالار ته ووته، هلته پلار ته د انتظار په شېبه کې هينداري ته ودرېده، په لويې هينداره کې يې خپلې ځېرې ته وکتل، وې ليدل چې ښايسته ده، ډېره ښايسته، په دې ليدو لا غمجنه شوه، خو د هغې دغه غمجن والي د مينې او لېوالتيا غم و.

په زړه کې يې ويل:

- ای پاکه پروردګاره ! که هغه دلته وای، نور به مې د پخوا په شان احمقانه حيا او شرم کې نه وای.بلکې په يو بل ډول او په خورا اسانۍ به مې مړوندونه ترې تاوول، په غېږ کې به مې نيو او دې ته به مې اړاوه چې په هماغه ځيرکو، پلټونکو او له پوښتنو نه ډکو غلچکونو چې زياتره وخت يې راته کتل. راته کتلي وای. هغه وخت به مې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندولای وای، هغه شان به مې خندولای لکه هغه وخت مې چې خنداوه... د هغه سترګې، وای وای چې څنګه زغردې مې لیدلې، زما یې دهغه پر خور او پلار څه؟ ما ته یوازې هغه ګران دی، هغه یوازې هغه، له هماغې بشره سره، له هماغو سترګو سره له هماغې موسکا سره، هماغه نارینه او له ماشوم وزمه موسکا سره... نه، نه ښه به دا وي چې دهغه په اړه فکر ونه کړم، هېر یې کړم، همدا اوس یې چور هېر کړم. زه به دا بېلتون ونه شم زغملای. هغه له هیندارې لرې شوه او ځان یې ټینګ کړ، چې ونه ژاړي. په سونیا یې سترګې ولګېدې. هغې چې جامې اغوستې او پکه یې په لاس کې وه، راننوته، د هغې په لیدو یې وویل:

- دا سونیا څنګه کولای شي، داسې په کراره او بې شرا وشوره له نیکولای سره مینه ولري، څنګه کولای شي هغه ته، دومره ډېر ځنډ کېني او سترګه په لاره پاتې شي، نه، نه هغه چور بل ډول ده، زه داسې نه شم کولای.

ناتاشا په دې شېبه کې داسې انګېرله او د نرمۍ او مهربانۍ په داسې احساس کې ډوبه وه، چې یوازې په دې چې دا مینه او پر دې پوه شي چې څوک پر دې مین دي، ددې تسل نه کېده. هغې دې ته اړتیا لرله، همدا اوس یې اړتیا لرله، چې خپل مین او ده ته ګران چا نه مړوندونه تاو کړي، له هغه سره خبرې وکړي او له هغه نه د مینې خبرې واوري، له هغې مینې او خبرو نه چې په ګوګل کې یې نه ځایېدې. اوس تر هغو چې دوی روان و او دا په ګاډۍ کې د خپل پلار تر څنګه ناسته وه، په خیالو کې ډوبه وه، د ګاډۍ د یخ وهلو ایینو تر شایې پر واټ د درېدلو څراغونو، تېرېدونکې رڼا لیدله، هغې ځان لاپسې مین او غمجن انګېره. هغه په دې مینه او غم کې دا هېره کړې وه چې هغه له چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره چېرته روانه ده. بالاخره يې ګاډی د نورو ګاډيو له کتاره سره برابره او تنګ يې آرام شو ،په لوېدلې واورې د رستوفيانو ګاډی د تياتر مخې ته ورسېده. ناتاشا او سونيا د خپلو کميسونو لمنې راټولې او په چټکۍ يې له ګاډی نه راودانګل او ګراف هم په راښکته کېدو کې چوپړانو مرسته وکړه. درې واړه د مېرمنو ، ښاغلو او د اعلان پلورونکو په منځ کې، د تياتر تالار ته تلونکي دهليز ته وربرابر شول. نور نو د تياتر دلوژ له دروازې د موسيقۍ غږ اورېدل کېده.

سونيا په بنګهاري ناتاشې ته وويل:

-نتاليا ويښتان دي !

د تياتر لارښود په خورا درناوي او په يو ځنګ د مېرمنو په وړاندې خم شو او په چټکۍ يې د تياتر د صالون دروازه ددوی پر مخ پرانسته. د موسيقۍ غږ نور نو ښه اورېدل کېده او د هغوی د سترګو په وړاندې، د تياتر رڼا شوي کتارونه، د ښځو بربنډې اوږې او مړوندونه، د هغوی ګڼه ګونه او شراوشور او د تياتر د پارتر په برخه کې ښکلې پوځي دريشيانې، وځلېدلې. يوه مېرمن چې ګاونډ لوژ ته ورننوتونکې وه، ناتاشه يې له ښځينه رخې نه په ډک غلچک وځارله. د تياتر پردې لا پورته شوې نه وې او(اوروتو) نغمه يې غږوله. ناتاشې چې هڅه کوله د خپل کميس لمن راټوله کړي، له سونيا سره يو ځای روانه او مخامخ رڼا شوي لوژ ته په کتو کتو کې په خپل ځای کې کېناسته. ډېره موده يې دغه احساس، چې په سلګونه جوړه سترګې يې بربنډې غاړې او مړوندونو ته ګوري، احساس کړی نه و. ناڅاپه يو ښکلی او يو غمجن احساس چې ددې په ګوګل کې يې بې شمېرې خوږې او ترخې خاطرې او يادونه راپارول، پر دې راخور شو.

ګراف ايليا اندرېوويچ او له هغه سره مل دوو ښکلو او خورا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښايسته نجونو چې ډېره موده په مسکو کې ليدل شوي نه وو، د ټولو پام ځانته ورواړاوه. د هغه تر څنګ ټولو د ناتاشې او سردار اندرې د بولې په اړه يوه ناڅرګنده خبرتيا اوربدلې او په دې پوهېدل چې تر هماغه بولې نه وروسته د رستوف کورنۍ په کلي کې ميشته شوې، نو ځکه يې د روسيې د يوه پېژندل شوي ژنې، کوژدنۍ ته داسې برګ برګ کتل.

ناتاشا هماغه شان چې نن ماښام ټولو هغو ته ويل، په کلي کې لا ښکلې شوې وه او هغه شپه د هغې ګبنې له امله چې دا يې پسې اخېستې وه، لا پسې ښکلې او ښکلې برېښېده. دغې ښکلا د ژوند سره لېوالتيا او شاو خوا کې تېرېدونکو حالاتو ته نه پام، د ټولو پام لا پسې ځانته راواړاوه. د هغې تورو سترګو پرته له هغه چې ځانګړې څوک ولټوي، ګڼه ګوڼې ته کتل. د هغې ډنګر او تر څنګل پورې بربنډ لاس چې پر بخمل پوښ شوي لوژ ايښي و او منګلو يې ددې له ارادې نه پرته، د موسيقي (اوورتور) له وزن سره، هم مهاله د تياتر د خپرونې پر قات شوي کاغذ، په تکرار سره کېښکودل کېده.

سونيا وويل: الينينا ته ګوره! ښکارې له مور سره راغلې ده.

ګراف وويل: وای پلار جانه! ميخاييل کيريليوويچ ته ګورئ، نور هم څورب شوی دی.

- زموږ خپلې انا ميخايلوفنا ته وګورئ! د هغې خولۍ ته ګورئ!

- د کاراګين کورنۍ او ژوليه هم دلته دي، باريس هم ورسره دی، رښتيا هم لکه شاه او ناوې برېښي.

- يعنې نيکولای دروبتځکوي، له هغې نه د واده غوښتنه کړې ده؟

شين شين چې ددوی کتار ته ورګډېده، وويل:

- نن يو نوی زيری راته رارسبدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا هغې خواته چې پلار يې کتل، وروکتل او ژوليه يې وليده.
هغه په خپله څوربه غاړه کې (ناتاشا پوهېده چې پريمانه پودر يې پرې دوړولې دي) د مرغلرو غاړکۍ په غاړه، نيکمرغه نيکمرغه د مور تر څنګه ناسته ده. د هغوی شاته باريس ليدل کېده چې خپل ښايسته سر او ښه بېمنځ شوي څڼې يې راوړاندې کړي، غوږ يې د ژوليه خولې ته نېږدې کړي، تر سترګو لاندې يې رستوفيانو ته کتل او په موسکا يې خپلې کوژدنۍ ته څه ويل:

د ناتاشا په زړه کې تېره شوه: هغه زموږ په اړه غږېږي، پرما، زما او د هغه پر اړيکو او هرومرو همدا سې هم ښکاري، چې هغه هڅه کوي، له ماسره د خپلې ښځې رخه آرامه کړي، خو هغه بې ځايه رخه او ناآرامي کوي. که هغوی په دې پوهېدای چې څنګه زه له نورو سره له اړيکو سترې او د هغو لپاره وخت نه لرم.

د هغوی تر شا انا ميخايلوفنا چې شنه بخنه خولۍ يې پر سر، زړه يې د الهي اطاعت نه آرام او له څېرې نه يې د نيکمرغۍ بنهاريزې نښې څرګندې وې، ناسته وه. د هغو په لوژ کې، د کوژدنو هغه فضا خوره وه چې ناتاشه ښه پرې پوهېده او ورته ګرانه وه. هغې شا ته مخ واړاوه او ناڅاپه د سهارنۍ کتنې ټولې سپکاوۍ او ملنډې وريادې شوې.

په زړه کې يې وويل:

- په کوم حق، نه غواړي چې زه يې د کورنۍ غړې شم؟ ورکه وه يې، ښه به دا وي چې په دې اړه هېڅ فکر ونه کړم، لږ تر لږه د هغه د راتګ پورې دا خيالونه له سره وباسم. هغې په تالار کې دې خوا، هغې خوا ته کتل، دوستان او آشنايان يې لټول. د تالار په لومړني کتار کې د ارکستر د ځای تر شا يې دولوخوف وليد چېد نندارځای د ديوالګوټې په منځني برخه کې يې ډډه لګولې، خپل ګڼ او کړې کړې وېښته يې ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړو کړيو سينګار کړي و او پارسي دريشي يې اغوستې وه. هغه د تياتر په داسې ځای کې ولاړ و، چې پوهېده د ټولو پام ځانته وراړاولی شي، هغه ددې خبرې په پوهېدو سره سره، داسې بې پروا خوځېده چې تا به ويل په خپله کوټه کې يوازې ولاړ دی. د هغه دواړو خوا وو ته د مسکو د ځوانانو تر ټولو غوره او پېژندل شوې ډلې ولاړې وې او ده د هغو په منځ کې داسې ځانښودنه کوله، چې ګواکې دی تر ټولو غوره دی.

ګراف ايليا اندرېوويچ خپل څنګ کې ناسته سونيا چې تکه سره اوښتې وه، په خندا خندا په څنګل وواهه. هغې ته يې د هغې پخوانی مين وروښود او وې ويل:

- ودې پېژاند؟ مخ يې د شين شين پلو وروا ړاوه او وې ويل:

- هغه خو ورک شوی و، له کومې را پيدا شو؟

شين شين ځواب ورکړ:

- هوکې! ورک شوی و، قفقاز ته تللی و، له هغه ځايه هم پارس ته تښتېدلی و، هلته هغه د پارس د يو شهزاده وزير شوی، د پارس د شاه ورور يې وژلی، اوس د مسکو پېغلې پسې لېونۍ شوې دي. اوس نو هغه د پارسي دولوخوف نوم ګټلی دی، ټول د هغه په اړه غږېږي او آن د هغه په نامه قسم خوړل کېږي.

شين شين زياته کړه: هوکې د هغه په سر قسم خوري، د هرې مېلمستيا وياړ او د خدای يو ډالۍ ګڼل کېږي.

اوس دولوخوف او اناتول کوراګين زموږ ټولې ښځې لېونۍ کړې دي.

ګاونډ لوژ ته يوه جګ ونې ښکلې ميرمن راننوته. د هغې ښکلې او اوږدې له سره تاو شوې کوڅۍ د هغې پر بربنډو تاندو مرمرينو اوږو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګه صدفه ته ورته غاړه چې دوه تاره مرغلرو ګاڼلې وه، لکه تاج داسې ولاړې وې. تر خپله ځایه د هغې رسېدو ځکه یو څه وخت وغوښت چې خپله پراخه اوږده وربښمینه لمنه چې شغهاري او شور یې ګډ کړی و، لږه راټوله کړي.

ناتاشا بې ارادې د هغې غاړې، اوږو، مرغلرو او کاکل ته کتل او د هغې بربنډو ښکلو اوږو او مرغلرو سره یې مینه ښودله.

کله چې ناتاشا دویم وار هغې ته وکتل، هغې په مینې سترګې راواړولې، خو کله چې یې د ګراف ایلیا اندریوویچ سره سترګې ولګېدې، هغه ته یې سروښوراوه او وموسېده.

دا ښځه شهزادګۍ بېزاوخوا د پېږیر مېرمن وه. ایلیا اندریوویچ چې له ټولو مخورو سره پېژند ګلوي لرله د هغې خوا ته ورغی او له درناوي نه وروسته یې له هغې سره خبرې اترې پیل کړې. هغه، هغې ته وویل:

- آغلې شهزادګۍ ډېره موده کېږي چې راغلې یاست؟ هرو مرو مو دیدن ته درځم، لاس مو ښکلوم. هرومرو ! زه مې د ځینو کارونو د سرته رسولو لپاره راغلی یم، خپلې لوڼې مې هم له ځانسره راوستي دي. وایي چې نن به په تیاتر کې بې ساري سیمیونوا، لوبې کوي. ګراف پیتر کیریلېوویچ هم هېڅکله نه هېرړوو، هغه دلته دی؟

ایلن چې په ځیر ناتاشې ته کتل، وویل:

- هو کې، هغه هم غوښتل چې راشي.

ګراف ایلیا اندریوویچ بېرته پر خپل ځای کېناست او په کراره یې د ناتاشا، په غوږ کې وویل:

- ډېره ښکلې ده کنه؟

ناتاشا ځواب ورکړ: د حیرت نښه ده، سړی پرې مینېږي. په دیدن یې څوک نه مړېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کې، د آوورتور تر غږېدونکې نغمې پای ته ورسېدې او د ارکستر مشر له خپلې لرګيني لښتې سره پر خپل ځای کېناست. ناوخته راغلو ښاغلو خپلو ځايو ته ځانونه ورسول او د ستيج پردې پورته لاړې.

د پردې د پورته کېدو سره... په تالار کې ګرد ناست نندارچيان چوپ، ټول نارينه زاړه او ځوانان، په دريشيو او نور جامو کې، ټولې ښځې چې په قيمتي ګاڼو يې، خپلې بربنډې اوږې غاړې او ټټرونه ګاڼلي و، په خورا تلوسې او تږو غلچکونو د ستيج پلو ته وکتل. ناتاشا هم وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

ننداره ځای یا ستیج، په سرو برابرو تختو فرش شوی و، د ځنګ دیوالونه یې پر رنګ شویو انځورونو انځور کړي وو او په وروستۍ برخه یا پای کې یې تختې چې په خمتا پوښ شوې وې، ولاړې وې. د ننداره ځای په منځنۍ برخه کې یو شمېر نجونې چې سره کالي خو سپينې لمنې یې درلودې، ناستې وې. یوه ډېره خوربه نجلۍ چې سپین وریښمین کمیس یې اغوستی و، له نورو نه جلا پر یوې لنډې څوکۍ چې شاته یې شنه کاغذي تخته سریښ وه، ناسته وه. هغوی ټولو کومه سندره ویلې. همدا چې ددوی سندره پای ته ورسېده، هماغه سپین جامې نجلۍ د سوفلور خوا ته ورننېږدې شوه او نارینه چې خورب ورنونه یې په وریښمین پرتاګه کې نښتې برېښېده، پر خوله یې یو بڼکه او توره یې تر ملا وه دې ته راورواندې شو. خپل لاسونه یې پرانستلي، د سندرو ویلو له پیل سره یې لاسونه هم ښورول. لومړی هغه نارینه چې پرتوګ یې په ورنو نښتې برېښېده یوازې سندرې ویلې، خو وروسته نجلۍ هم سندرې پیل کړې. بیا دواړو هم مهاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپ شول او ارکستر پیل وکړ، بیا نارینه د سپین جامې نجلۍ لاسونه، راونیول او له ورایه بربښېده چې له هغې سره یې د بیا ګډې سندرې ویلو په هیله د هغې پر ګوتو لوبې کولې. هغو په ګډه سندرې ویلې، په دې وخت کې په تیاتر کې ټولو نندارچیانو، د هغو د ستاینې په نښه لاسونه پړک وهل او نارې سورېې جوړې کړې. دغه نارینه او ښځې چې په نندارځای کې د مینو ښودنه کوله، خپل پرانستې لاسونه یې د منني په نښه ښورل او په خندا خندا یې ټولو ته درناوی وکړ. دغه ټول کړه وړه د ناتاشا لپاره چې له کلي نه راغلې وو او نورو په شان یې د ښاري ژوند بې پروایي نه لرله، خورا عجیب او حیرانوونکي بریښېدل. هغې نه شو کولای د اوپرا بهیر وڅاري، هغې آن د هغې موسیقي نه اورېدله، هغې یوازې پر نندارځای کې د کور (جوړه شوي ځای) لیده او یو شمېر نارینه او ښځې چې عجیب او غریب سینګار یې کړی، جامې یې اغوستې او تر رڼایي لاندې غیر عادي خوځېدا وې او خبرې یې کولې او سندرې یې ویلې لیدل. هغه په دې پوهېده چې دغه به ټول بیا د یو څه ښودنه وکړي، خو دغه ټول دومره لاسي، غیر طبیعي او له ریښتیني ژوند نه لرې و، چې کله کله دې د لوبغاړه له امله، د شرم احساس وکړ. کله ناکله به یې په زړه کې پر هغو ښه وخندل. شا او خوا به یې وکتل. نندارچیانو ته به ښه ځیر شوه، د هغوی په څېره کې به یې هماغه د سپکاوي او ملنډو نښې لټولې، چې د دې په زړه کې وې، خو د ټولو په څېرو کې به یې بې پایه ځیر او پام لیده. لیدل به یې چې ټول د ننداره په وړاندې ډوب دي، هغې د ټولو په څېرو کې د لوبغاړو لپاره د ستاینې نښې چې د دې تر پامه ټولې دروغجنې ورتلې، لوستې. په زړه کې یې وویل:

- له دې نه پرته، باید بل ډول نه وي. هرې خوا ته یې کتل، د تالار د

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځ د نندارچیانو د غوړو شویو ځلېدونکو څڼو کتارونو ته، د لوڅونو نیمه بربنډو ښځو ته، په تېره بیا په خپل ګاونډ لوژ کې ناستې ایلن ته، چې نېږدې چوربربنډه، آرامه او موسکا پرشونډو ناسته وه او په پرله پسې نندارې ته کتل،کتل... ناتاشا کرار کرار پر خپلې ځوکۍ کې دغه حالت مسته او لا مستوله. ډېره موده کېده چې هغې دغه شان یو حالت احساس کړی نه و. نو رنو ، نه پوهېده چې چېرې ،له چا سره او تر مخې یې څه تېرېږي. هغې کتل، هغې فکر کاوه او په ذهن کې یې بېلابېل خیالونه چې یوه له بل سره یې هېڅ ډول اړیکي نه لرل، ګرځېدل. کله به یې ذهن ته ورغلل چې ودانګي، نندارځای ته ورشي او هغه سندره چې سندرغاړي یې وایي، ووایي. کله یې زړه غوښتل خپله پکه د هغه بوډا پر څټ چې دې ته نېږدې ناست و ورځړونده کړي او کله به یې فکر کاوه چې د ایلن خوا ته ورکږه شي او د خندا لپاره یې وتخنوي.

په یوه شېبه کې چې په نندارځای او صالون کې چوپتیا خوره شوه او د ټول د موسیقۍ د آواز اورېدو ته سترګه په لاره و، د تالار هغې خوا ته چې د رستوف د کورنۍ غړي ناست وو، نېږدې د دروازې د راخلاصېدو آواز د اورېدو سره هم مهاله، د یو ناوخته نندارچې د ګامونو آواز هم واورېدل شو. شین شین په ټيټ آواز وویل:

- هغه دی، هغه دی کوراګین راغی !

ګرافینه بیزاوخوفه مخ راواړاوه او راغلي سړي ته وموسبده. ناتاشا هغې خوا ته چې د بیزاوخوف سترګې کتل، وکتل او یو ځوان یاور یې ولید چې خورا ښکلی، په ډاډ او د صالون نزاکت ته په پام ددوی د لوژ خوا ته روان و. دا ځوان اناتول کوراګین و، چې دوی ډېر پخوا د پترزبورګ د نڅاوو په بنډارونو کې لیدلی او هغه ته یې پام کړی و. هغه نن د یاور دریشي... اغوستې وه. هغه ډاډمن او د ځوانانو په څېر ګامونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخیستل. که د داسې ښکلې، بشره خوشاله او ساده ډوله نه وای، د خندا ور به و... که څه هم ننداره پیل شوې وه، خو په نرمو ګامونو، بې تلواره،د بوټو د اوسپنو له جرنګ و جورنګ سره، تورهٔ تر ملا، خپل عطرجن او رمبېړ یې پورته نیولی او پر فرش شوې لاره روان و. هغه ناتاشې ته وکتل او د خور خوا ته وړاندې ور روان شو. خپل په دستکش کې مروړل شوی لاس یې د هغه د لوړ تر څنګ کېښود، سر یې هغې ته وښوراوه، هغې ته ورخم شو او ناتاشا ته یې په اشاره کې څه وویل. هغه وویل:

-څه زړه راښکوونکې ده! داسې ښکارېده چې هغه ناتاشا یادوی. ناتاشا د هغه په دې خبرې نه د اورېدو بلکې د هغه د شونډو د خوځېدا نه پوه شو. تر هغه وروسته بیا اناتول، لومړي کتار ته ورغی، د دولوخوف تر څنګ کېناست. په خورا بې اعتنایۍ او بې پروایۍ یې، دولوخوف په ترخګ کې په څنګله وواهه. هغه دولوخوف چې نور ترې چارچاپیره تاوېدل او ځان ته د هغه د پام اړولو هڅه یې کوله. دولوخوف هغه ته سترګه کېښکوده، وموسېد او خپلې پښې یې د کتار مخې ته دیوال ته تکیه کړې.

ګراف وویل:

-دا خور او وروړ څومره سره ورته دي، دواړه ښکلي هم دي. شین شین د هغې پېښې کیسه پیل کړه چې کوراګین ته په مسکو کې ورپېښه شوې وه، ناتاشا یوازې له دې کبله چې اناتول هغې ته ښکلې ویلې و، خپل غوږونه لا د هغه خوا ته څک کړل.

لومړۍ ننداره پای ته ورسېده، ټول ننداره چیان پاڅېدل، سره ګډوډ شول، هرې خوا ته په قدم وهلو او وتلو شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باریس د رستوف دوی د لوژ خواته راغي، په سادګۍ یې د هغو مبارکۍ ومنلې، وروځې یې برندې کړې، اورمېږ یې هسک او په موسکا یې د خپلې کوژدنۍ له خوا ، له ناتاشې او سونیا نه هیله وکړه چې د دوی په واده کې ګډون وکړي او له لوژه ووت. ناتاشا په موسکا، خوشالۍ او ناز سره له هغه سره وغږېده، هغه ته یې، هغه باریس ته چې یو وخت پرې مینه وه او په خپل زړه کې یې ځای ورکړی و د کوژدې مبارکي ورکړه. هغې ته، په دغه مست حالت کې د دې ټول کړه هسې عادي خبرې تر نظره ورتلې.

ایلن نیمه بربنډه دوی ته نېږدې ناسته او او په یو رنګه موسکا یې ټولو ته کتل. ناتاشې هم کټ مټ دغه شان موسکا باریس ته وروښودله.

هغه لوژ ته چې ایلن په کې ناسته وه ،له هرې خوا د ښار خورا هوښیارې مخورې او پېژندل شوې څېرې راشېوه شوې، دلته د هغوی د راتګ موخه دا وه چې ټولو ته دا وښیي چې دوی له دغې مېرمنې سره پېژندګلوی لري. کوراګین په دې ټوله موده کې چې تفریح اعلان شوې وه، همالته د نندارځای تر مخې د دولوخوف ترڅنګ ولاړ او هغه لوژ ته یې کتل، چې د رستوف د کورنۍ غړي په کې ناست وو. د هغه سترګې بل هېڅ خوا ته نه غړېدلې. ناتاشا پوهېده چې د هغو ټوله غړېدا د دې په اړه ده، نو ځکه له خوښۍ نه په جامو کې نه ځایېده، آن دا چې هغې مخ داسې واړاوه چې د دې په وینا د هغې د مخ خورا وړ او ښایسته اړخ هغو ته برابر شي.

د دویمې ننداري له پیله د مخه، پېیر چې مسکو ته د رستوفیانو د راتګ له وخته تر اوسه پورې نه و لیدلی، په تیاتر کې پیدا شو. څېره یې له هغه وخت چې د وروستي ځل لپاره ناتاشا لیدلی و، ډېره غمرلې او لا څوربه شوې وه. پرته له هغه چې چاته پاملرنه وکړي، د لومړنیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتارونو خواته ورتېر شو. اناتول هغه ته ورنږدې شو ، له هغه سره يې خبرې پيل کړې او د صالون هغې خواته يې کتل او اشارې کولې ، چې درستوف د کورنۍ غړي هلته ناست وو. پيير چې ناتاشا وليدله ، وغوړېد او په تلوار سره د کتارونو په منځ کې د هغو لوژ ته ورغي. هغو ته چې ورورسېد ، ډډه يې ووهله ، وموسېد او تر ډېره پورې له ناتاشې سره وغږېد. ناتاشا د پيير سره د غږېدا په وخت کې د ګرافينې بيزاوخوفي له لوژ نه د نارينه غږ واورېد ، خداى خبر چې ولې يې هغه و پيژاند چې د کوراګين غږ و. هغې مخ واړاوه او له هغه سره سترګې په سترګه شوه. دهغه چې خوږه موسکا پرشونډو وه ،مخامخ د هغې سترګو ته وکتل او دا کتل او غلچک داسې مينه ناک او لېوالـه و ،چې ناتاشا تصور وکړ چې څنګه په داسې نږدې والي کې هغه، دې ته داسې په ډاډ ګوري، داسې د هغه خوښه شوې ده، خو بيا هم سره آشنا نه دي.

د دويمې ننداري جوړښت، اديره، قبرونه او يادګاري نښې، ديوال له خمتا جوړ شوی و او په هغه کې سوري د سپوږمي او ستوريو نښه وو، پـه ننـدارځاى کـې څـه تختـې راپورتـه او ارکسـتر خپلـې نغمـې وغږولې او له نبۍ او چپې خوا ډېر شمېر تورجامې وګړي راووتل. دغو خلکو د لاسونو په ښورولو پيل وکړ او تورو تـه ورتـه شيان يې پـه لاس کې و. وروسته نور خلک په تلوار سره راغلل او هماغه نجلۍ يې چې تر مخه يې سپينې او شنې جامې يې اغوستې وې ،سره پورتـه کړه او لـه ځانسره يې د باندې يووړه، دغه کار دوی په تلوار ونه کړ، لومړي خو يې ،ډېره موده له هغې نجلۍ سره سندرې وويلې او بيا يې په پاى کې د باندې يوړه. د پردې لـه شا نـه د کوم وسپنيز څيز درې ګوزار واورېدل شول، ټول په ګونډو شول، لاسونه يې پورته او دعـايې پيـل کړه. هغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا په سندريز توګه ويله. د هغوی دغه کړه په وار وار سره د نندارچيانو د ستاينو او لاس پړک وهلو سره مخامخ شول.

د دغو ننداړو په لړ کې، چې هر وار ناتاشې، لومړي کتار ته کتل، اناتول کوراګين به يې ليده چې سر يې اړاوی،لاس يې پر خپلې څوکۍ اچولی او ددې خواته راګوري. ناتاشه، له دې نه خوند اخيست چې هغه يې داسې په ځان لېواله کړی دی او هېڅ يې داسې نه ګڼله چې د هغې په دې کړو کې څه ناوړه او يا بد څه نغښتي دي.

کله چې دويمه ننداره پای ته ورسېده، ګرافينه بيزاوخوفه (د پيېر ښځه) پاڅېده، مخ يې هغه لوژ ته چې د رستوف د کورنۍ غړي په کې ناست وو، وروا ړاوه (ټټر يې چور بربنډ و) ګراف رستوف ته يې په دستکش اغوستي ګوتې اشاره وکړه، چې ددې پلو راشي او پرته له هغه چې ددې لوژ ته تلونکو راتلونکو کسانو ته پام وکړي، په موسکا او مهرباني يې له هغه سره خبرې پيل او وې ويل:

- هو کې، ولې مې له خپلو ښکلو نازولو لوڼو سره پېژند ګلوي نه کوئ؟ په ټول ښار کې د هغو ښکلاو آوازو خپرې دي او زه لا هغو سره پېژندګلوي نه لرم.

ناتاشا پاڅېده او د ځنګنو په خمېدو يې هغې ښکلې ګرافينې ته درناوی وکړ. ناتاشا ته د دغې ښکلې او زړه خوږونکې مېرمنې ستاينه دومره په زړه پورې وه، چې له خوښۍ نه تکه سره شوه.

ايلن وويل:

- زه هم اوس غواړم په مسکو کې ميشته شم، خو افسوس دی چې تاسو دغه خپلې د ښکلا خزانې په کليو کې پټې کړې دي.

ګرافينې بيزاوخوفې په رښتيا سره د يوې زړه راښکوونکې ښځې نوم ګټلی و. هغې په خورا آسانۍ سره هر څه ويلی شو، چې دې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصور هم نه کاوه او هغې په آسانۍ سره او خورا طبيعي ډول خلک خپلو ستاينو او پر ځان مينو لو ته هڅولي شو.
هغې وويل:
- نه ګرافه ! ښه به دا وي، چې اجازه راکړئ، او لوښي دې ماته وسپارئ. که څه هم زه د لږې مودې لپاره دلته راغلې يم او تاسو هم زيات وخت دلته نه ياستئ، زه به هڅه وکړم چې د هغوی وخت ښه تېر شي. ما لا په پترزبورګ کې ستاسو په اړه ډېرې ستاينې اورېدلي وې او زړه مې کېده، چې له تاسو سره مې له نږدې پېژند ګلوي وشي.
هغې چې خپله ښکلې او يو رنګه دايمي موسکا پرشونډو وه، ناتاشې ته وويل:
- ما له دروبتڅکوي نه ستا د ښکلا په اړه اورېدلي و، تاسو اورېدلي کنه، هغه واده کوي، هو، د خپل مېړه له ملګري بالکونسکي، سردار اندرې بالکونسکي نه مې هم ستاسو په اړه اورېدلي و.
هغې د سردار اندرې بالکونسکي نوم په ځانګړې ادا او ټينګار ياداوه، داسې يې ښوده چې ګواکې د ناتاشې او د هغه له اړيکو خبره ده. هغې له ګراف نه هيله وکړه، چې اجازه ورکړي د لا نږدې پېژند ګلوۍ لپاره د ده يوه لور د ننداري په پاتې موده کې دد ې لوژ ته راشي او ددې تر څنګ کيني. ناتاشا لاړه او ددې تر څنګ کېناسته.
د ننني ننداري دريمه برخه، يوه داسې ماڼۍ ښودله، چې ډېرې شمعې په کې بلې شوې وې او په ديوالونو يې د زړورو شهسوارانو انځورونه راځړوند شوي وو. د ننداره ځای په منځنۍ برخه کې دوه تنه چې ګواکې شاه او ملکه دي، ولاړ وو. شاه لاس وښوراوه او په حيا يې کوم آواز وويل او په يوه ارغواني رنګه کټ کېناست. هماغه نجلۍ چې په پيل کې يې سپينې، بيا شنې جامې اغوستې وې او اوس يې يوازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو كميس په ځان و ، پريشانه ځنې د تخت تر څنګ ولاړه وه. هغې ملكې ته په كتو كتو كې كومه غمجنه سندره ويله، خو شاه د ننبې په توګه، لاس په تندي وښوراوه، له دواړو خواوونه پښې بلې نارينه او ښځې راووتې او ښول په ګډه نڅېدو شول. او تر هغه وروسته كوم ګيتار يو خوږه او له خوښۍ نه ډكه نغمه وغږوله. يوه بله پېغله چې څوربې پښې او ډنګر مړوندونه يې لرل، له نورو نه جلا شوه، د پردې شاته لاړه، جامې بدلې كړې او په څټكۍ ببرته راستنه شوه، د صحنې په منځنۍ برخه كې ودرېده، په ټوپو شوه، په څټكۍ يې يوه پښه په بله وهله او نندارچيانو ټولو ورته پړک وهل او د هغې ستاينې ته يې چغې سورې سر كړې. تر هغه وروسته يو نارينه په يوه كنج كې ودرېد، ترومپټ او ټول اركستر قوت واخيست او هغه يوازې پښې بلې سړي، لوړ هوا ته ټوپونه وهل او په هوا كې پښې پر يو بل ټپولې ((دا سړی هماغه (ديوپورت) نومی هنرمندو چې كلنۍ حق الزحمه شپېته زره د سپينو زرو روبله وو)) ټول نندارچيان، په ټول تياتر كې، د تياتر په منځنۍ، په څنګونو په ټيټو او لوړو لوژونو كې د لاسونو په پړكولو او چغې سورو سره د هغه ستاينه كوله او آفرين يې ويل. هنرمند ودرېد وموسېد ، هرې خوا ته د ټولو په وړاندې د درناوۍ په ننبه خم شو، تر هغه وروسته، نورو لوبغاړي، نارينه او ښځې پښې بلې وګډېدل، بيا دوه واره شاه له موسيقۍ سره هم مهاله سندرې سر كړې او هغه سره ټولو آوازونه جګ كړل، خو يو ناڅاپه توفان پاڅېد ، اركستر او نورو غږونكو په لوړ آواز وغږېدل... ټول پاڅېدل، وخوځېدل، منډې شوې، بيا يو لوبغاړی د پردې شاته كش كړل شو او پرده راكوزه شوه. د نندارچيانو په منځ كې بيا ګڼه ګوڼه او خورا كټونكي غږونه او شر او شور جوړ شو او ټولو په خورا شوق چغې، نارې ګډې كړې، د يو پورو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديو پورو.

ناتاشې، نور نو هېڅ شي د حيرانۍ وړ نه ګڼل، هغه هم په خوښيو کې ډوبه او په خند خندا يې شا او خوا ته کتل. ايلن هغې ته مخ وروا ړاوه او وې ويل:

- رښتيا چې دا د يو پوره، عجيب سړی دی، همدا سې نه دی؟

ناتاشې ځواب ورکړ:

- هو، رښتيا دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

د ننداړو تر منځ تم وختونو کې، په هغه لوژ کې چې ایلن ناسته وه، یو سور باد را ولګېد. دروازه خلاصه شوه او اناتول چې ځان له دې کبله لږ خم کړی و چې له چا سره ټکر نه شي، راننوت.

ایلن چې غلچک له ناتاشې نه اناتول ته وراړوه وویل:

- اجازه راکړئ چې ورور مې درو پېژنم.

ناتاشا د خپلو بربنډو اوږو له سره خپل ښکلی او جوړ شوی سر وروااړاوه، وموسبده او ښکلي ځوان ته یې وکتل. اناتول، چې له نېږدې نه، د لرې په شان ښکلی و، د هغې تر څنګ کېناست او وې ویل چې له ډېرې مودې راهیسې یې له هغې سره د آشنایي هیله لرله. هو کې له هماغه وخته چې دا یې د ناریشکن د کور د نڅاوو په بنډارکې لیدلې، هېرولی یې نه شي. کاراګین له ښځو سره په کړو وړو کې تر نارینو هغو نه خورا ځیرک او مهربانه و. هغه په زړورتیا او سادګۍ خبرې کولې او ناتاشه له دې کبله حیرانه او خوشاله وه چې څومره یې د دغه ځوان د بدیو او ناوړو کړو کیسې اوربدلې وې، په هماغه اندازه دی ساده

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهربانه، خوښ طبيعته او د نيکويي سرچينه دی.

کوراګين له هغې نه د لوبغاړو په اړه وپوښتل او وې ويل چې سيميونوفنا څنګه په خپله تېره ننداره کې د لوبو په وخت پر ځمکه ولوېده، هغه ناځاپه وويل:

- پوهېږئ ګرافينې ! د هغه د غږېدا ژبه داسې وه، چې ګواکې له خپل يو خورا پخواني پېژند ګلوی سره د زړه خواله کوي... پوهېږئ ! موږ غواړو يو ننداره جوړه کړو، چې ټول به په هغو کې په بدلو جامو او څېرو کې ګډون کوي. تاسو بايد په هغې ننداره کې ګډون وکړئ، ډېر ساعت به مو تېر شي. ټول د آرخوف په کور کې راټولېږي. زه له تاسو هيله کوم چې راشئ، رښتيا او په ټينګار سره تاسو ته وايم، راشئ، څنګه؟ هغه چې غږېده، خپلې خوشاله سترګې يې همداسې د ناتاشا پر بشرې، بربنډې غاړې او لوڅو لاسونو خښې کړې وې. ناتاشا البته په دې ډاډه وه چې دغه ځوان په هغې مين شوی دی که څه هم ناتاشا په دې ډېره خوشاليده، خو په دې نه پوهېده چې ولې د هغه شتوالي، ددې لپاره کرار کرار له زغمه وزي. کله چې دې هغه ته نه کتل، دې داسې انګېرله چې هغه ددې بربنډو اوږو ته ګوري او دې به په تلوار د هغه د سترګو دغه غلا رانيوله، د سترګو په کتو کې به يې هغه دې ته اړ کړ، چې ددې سترګو ته وګوري، خو کله چې به يې د هغه سترګو ته کتل هغې په ويرې داسې انګېرله چې د ده او ددې تر منځ د شرم او حيا هغه پرده لوېدلې او ورکه شوې، چې دا يې تل د ځان او د نورو نارينو تر منځ احساسوي. هغه خپله په دې نه پوهېده چې څنګه له پنځو دقيقو وروسته، دې ځان له دغه سړي سره داسې نېږدې او خپل احساساوه. کله به چې هغې له هغه مخ واړاوه، ډاربده به چې اوس يې هغه له بربنډو مړوندو را ،ونه نيسي او بربنډه غاړه يې ورښکل نه کړي. هغوی د ډېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساده ځېږونو په اړه غږېدل، خو هغې داسې احساسوله چې له هغه سره درمره نېږدې شوې چې هېڅکله له بل یوه نارینه سره هم داسې نېږدې شوې نه وه. هغې، ایلن او خپل پلار ته داسې وکتل، چې ګواکې غواړي له هغو و پوښتي، چې دا څه معنا لري. خو ایلن له کوم جنرال سره غږېده او د هغې غلچک ته یې ځواب ونه وایې، مګر د پلار کتو هغې ته له هغه څه پرته، چې تل یې دې ته ویل، بل څه ونه ویل، د پلار کتو به تل ویل:

- نو څه دي، خوشاله او سئ، ستا خوشالي زما خوښي ده.

ددوی تر منځ په چوپیتیا کې، چې زورونکې هم وه اناتول په خپل ځیر کرار او پرله پسې کتو دې ته کتل، ناتاشا د دغه چوپیتیا د ماتولو لپاره، له هغه نه و پوښتل:

- څنګه مسکو مو خوښېږئ؟ ناتاشا چې دا پوښتنه وکړه، تکه سره شوه. هغې پرله پسې داسې انګېرله چې له هغه سره په غږېدو، کوم ناوړه کار تر سره کوي. اناتول داسې وموسېد، چې ګواکې په موسکا سره د هغې د احساساتو رښتیاوالي ته غاړه ټېټوي او وې ویل:

- لومړی مې چندان نه خوښېده او بیا وروسته، وروسته پوهېږئ ښارونه څه شي، د خوښۍ وړ ګرځوئ؟ ښارونه ښکلې ښځې، ښایسته او د پام وړ کوي، همداسې نه ده؟

او بیا یې هغې ته له معنا نه په ډکو سترګو وروکتل او وې ویل:

او اوس خو مې ډېر خوښېږي. زموږ ننداري ته راځي ګرافینې! مهرباني وکړئ هرومرو راشئ.

دا یې وویل او لاس یې د هغې پر ټټر ټمبل شوي ګل ته وروړاندې کړ او په کراره یې وویل:

- تاسو به زموږ د مېلمستیا تر ټولو نه ښکلې ښکلا و اوسئ، هیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم مهربانۍ ګرافيني ! او ستاسو د ټټر دغه ګل به زه د تضمين په توګه وساتم.

ناتاشا لکه په خپله د اناتول په شان په دې پوه نه شوه، چې هغه څه وويل:

- خو دومره پوه شوه چې په دغو نه پوهېدونکو خبرو کې، کوم ناوړه نيت نغښتی دی. خو سره له دې هم هغه نه شو کولای ځان هغه ته له کتو نه راټينګ کړي. هغه نه پوهېده چې څه ووايي، هغې له هغه نه مخ واړاوه، هغې داسې وښوده چې ګواکې هېڅ شي يې نه دي اورېدلي، خو همدا چې له هغه يې مخ واړاوه، داسې يې احساس کړه چې اناتول ددې تر شا دې ته خورا نېږدې ولاړ دی. د مخ د اړولو سره سم يې په زړه کې تېره شوه، اوس به څنګه وي؟ هغه به ګېنې اخېستی وی، خوابدی شوی به يې، بايد هر څنګه چې وي راشم که څنګه؟ هغې نه شو کولای ورونه ګوري او بيا يې ور وکتل. سترګې يې مخامخ د هغه له سترګو سره وجنګېدې، د هغه نېږدوالي، د هغه پر ځان ډاډمنتوب، د هغه مهربانۍ او د هغه خوږې موسکا دا ايل کړې وه. هغه کټ مټ د هغه په شان وموسېده او مخامخ يې د هغه په سترګو خپلې سترګې خښې کړې، هغې بيا په وحشت داسې احساس کړه چې ددوی تر منځ د نېږدوالي د خنډ هېڅ خنډ پاتې نه دي.

د تياتر پرده بيا پورته شوه او اناتول په خوښۍ او آرامۍ ددوی له لوژه لاړ. ناتاشا بېرته خپل لوژ ته چې پلار يې هلته ناست و، په هغه خيالو کې چې دا ډوبه وه، راستنه شوه. نور نو هغه څه چې ددې تر سترګو تېرېدل، ټول ورته په پوره توګه طبيعي برېښېدل، خو د ژوند، د شهزادګۍ ماريا او د کليوالو ژوند په اړه ټول خيالات ګواکې پخوا تېر شوي و، يو وار بيا هم ددې په ذهن کې راتاو شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نندارې په څلورمه برخه کې کوم شیطان د لاس اچولو په ملګرتیا بدلې ویلې او تر هغې پورې ګډ و چې د ده تر پښو لاندې یې فرش شوې تختې سره لرې کړې او دی د لاندې ولوېد. ناتاشا د نندارې د څلورمې برخې له همدې خبرې نه پرته په بل څه پوه نه شوه او له دې نه پرته هغه کومې خبرې هم زورولې او عذابولې. د دې زورېدنې او عذاب علت کوراګین و چې دې تر سترګو لاندې څاره. کله چې هغوی له تیاتره ووتل، کوراګین هغو ته ورغی، د هغوی ګاډیوان ته یې ورغږ کړ او له هغوی سره د ګاډي په ناسته کې مرسته وکړه. هغه چې کله ناتاشا په ګاډي کې کښېنوله، د هغې مړوند یې کښېکود. ناتاشا ګېڅې، وا خپسته، تکه سره شوه او په نیکمرغه غلچک یې هغه ته وکتل. د هغه سترګې وځلېدلې او په داسې حال کې خچې وړه موسکا یې پرشونډو و، هغې ته کتل.

کله چې کور ته راورسېدل، ناتاشا وکړی شول، د هغه څه په اړه فکر وکړي، چې په دې تېر شوي وو، په ځرګنده فکر وکړي او ناڅاپه دې ته سردار اندرې وریاد شو. هغه هک پک شوه، د ټولو تر مخې یې چې تر تیاتره وروسته چای ته سره ناست و، چغه کړه، تکه سره شوه او له کوټې نه وتښتېده. هغې فکر وکړ او له ځانسره یې وویل:

- لو یه خدایه تباه شوم! څنګه ما کولای شول، دا ټول پیښ شي؟ تر ډېره وخته پورې یې وازې ناسته وه، خپل سور شوي مخ ته یې لاسونه نیولې و، هڅه یې کوله ځان په ځرګنده په دې پوه کړي، چې په دې څه وشول، هغه نه په دې پوهېده چې په دې څه شوي او نه په دې چې دا څه احساسوي. هر څه دې ته تیت، وحشتناکه او ناځرګنده بریښېدل. هلته په هغه ستر صالون کې، چې پښې بلې په ځلېدونکو ګاڼو ګاڼل شوې جانې په غاړه (دیو پورو) د موسیقۍ تر نظم لاندې پر لمدو تختو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوپونه وهل او پېغلو، زړو، نورو او په آرامۍ او له غروره ډکه موسکا پرشونډو بربنډې ایلن له حیرت د آفرین نارې وهلې، هو کې هلته د ایلن تر سیورې لاندې هر څه ځرګنده او ساده بریښېدل. خو اوس چې دلته یوازې شوې، هر څه تت او ناځرګند دي، هغې په وار وار سره له ځانسره وویل:

- دا څه وشول؟ دا ویره چې زه یې، زما زړه یې له هغه احساسه وي، څه شي دئ؟ دا څه شي دئ، چې زما وجدان دا سې زوروئ؟ دا څه شي دئ؟ خو که یوازې مشره ګرافینه دلته وای، ناتاشې به کولای شو په شپه کې ورشي او په کټ کې ټول هغه څه چې ددې په زړه کې تېرېږي هغې ته وواییې. خو دا په دې پوهېده چې سونیا په خپل غوره دریځ او سختو ځانګړتیاوو چې لري یې، ددې په راز او وینا به پوه نه شي او یا به د هغې له اعترافاتو نه په وحشت کې شي. ناتاشا هڅه کوله، یوازې خپله هغه غوټه خلاصه کړي، چې دا یې زوروله.

هغې ځان نه پوښتل: ایا زه د سردار اندرې د مینې لپاره تباه شوم؟ هغې په ملنډ یزه موسکا خپله بېرته ځواب پیدا کاوه:

- دا څه احمقه یم، څه احمقانه پوښتنې؟ ما څه کړي دي؟ هېڅ هېڅ مې نه دي کړي، هېڅ ګناه مې نه ده کړې، هېڅوک به په دې خبر نه شي ،زه به هم نور هېڅکله هغه ونه وینم، نو له دې کبله دا ښکاره خبره ده چې هېڅ څه نه پېښ شوي، نه اعترافاتو ته اړتیا لیدله کېږي، بلکې کېدای شي سردار اندرې به له ما سره په همدې ډول چې یم، مینه ولري. کوم ډول؟ آه، لویه خدایه ! پاکه هغه ولې دلته نه شته؟ ناتاشا یوه شېبه د سترګو د رپ لپاره آرامه شوه، خو وروسته بېرته کوم لمسوونکې غریزې ورته ویل چې که څه هم دا هر څه سم دي او هېڅ څه پېښ شوي نه دي، خو له سردار اندرې سره د هغې پخوانۍ پاکه مینه ټوله تباه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جـګړه او سوله

او هغې ته بیا له کوراګین سره خپلې تولې خبرې ورپه زړه شوې، هغې ته بیا د هغه ښکلی او زړور ځوان، څېره او خوږه نازکه موسکا او هغه شېبه چې د ده مړوند یې کېښکود وریاد شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

اناتول په مسکو کې ځکه او سېده چې پـلار هغـه لـه پـترزبـورگ نـه راشړلی و. هلتـه هغـه د کـال شـل زره روبلـه خرڅ لاره او همدومره نـورې پیسې یې له دې او له هغه نه په بېلابېلو پلمو پوروليې او پورورړو بـه بیـا د هغه له پلاره هغه غوښتې.

پلار زوی ته پـه ډاگـه کـړه چې د وروستي ځل لپاره، د هغـه نیمـا یي پور په دې شرط پرې کوي، چې مسکـو تـه لاړ شي او هلتـه د پوځونو د ستر قوماندان یاورتوب ومني، هغـه دنده چې ده ورتـه پیـدا کـړې ده. هلته هم هڅه وکړي، چې ځانته ښه ایه ښځه پیدا کړي. هغه ورتـه د ماریـا ژولیه کارا گینا نوم وریاد کړی و. اناتول د پلار خبرې ومنلې، مسکو تـه لاړ او هلته هم د پېیر کره میشت شو. پېیر هغه لومړی زړه نـازړه ومانـه، خو وروسته ورسره عادت شو، له هغه سره بـه بنـډارونو او عیاشیو تـه، تـه او پور یې هم ورکاوه.

هغـه څـه رښـتیا شـول چې د انـاتول پـه اړه شـین شـین ویلـي و، هغـه مسکو ته تـر راتگـه وروسـته د مسـکو ټولې ښـځې پـر ځـان مینې کـړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې، هغه هم له دې کبله چې ده هغو ته پاملرنه نه کوله، او ده به تر هغو نه جتهانې او فرانسوي ښځې زياتې خوښولې. آن دا څرګنده وه چې د هغو په منځ کې يې له مېرمن پيېغلې جورج سره چې د فرانسوي لوبغاړو مشره وه ګوتې خوږې کړې وې. د دولو خوف د کور او نورو د عياشيو يو بنډار هم ترې پاتې نه و. له ماښامه تر سپېدو پورې به يې شراب څکل، په دې سياليو کې بې سيالـه و او د ټولو غوره اعيانو د نڅا او شوګيرو بنډارونو کې به ولاړ و. ويل کېدل چې د مسکو له څو ښځو سره يې آشنايي لرله او په هر بنډار کې به يې څو نوروپسې د آشنايۍ هڅې کولې. هغه له پيېغلو، په تېره بيا بډايو هغو سره چې زياتره يې څه بې عقلې غوندې وې، لېوالتيا نه ښودله. هغه دا کار له دې کبله هم نه کاوه، چې ده دوه کاله مخکې واده کړی و او له څو نږدې انډيوالانو نه پرته، د هغه له دغه رازه هېڅ څوک خبر هم نه و. دوه کاله مخکې چې کله ددوی غونډ په پولند کې ځای پر ځای شوی و، يو نه بډای پولنډي، هغه اړ کړی و چې د هغه له لور سره واده وکړي. هغه ډېر ژر هغه ښځه پرېښوده... اناتول له خپل ژوند نه راضي و. له ځانه او نورو نه. هغه په خته کې په دې باور و، چې پرته له ده نه، چې دا سې دی، بل ډول ژوند نه شي کولای او په ژوند کې د کوم ناوړه کار نه دی کړی. هغه نه د خپلو کړو او نه پر نورو د هغو د اغېز جاج اخېستو توان لاره او نه يې په دې اړه فکر کاوه، چې د ده کړه به دده لپاره څه پايلې ولري. هغه په دې باور و، لکه هغه شان چې هيلۍ د بې لپاره پيدا شوې دي چې په اوبو کې ژوند وکړي، دی هم خدای داسې پيدا کړی دی چې پر کال کې ديرش زره روبله خرڅ کړي او تل د ټولنې له غوره نه غوره وبلل شي. هغه داسې په دې خبره ټينګ باور درلود، چې هغه ته په کتو سره نورو هم په هغه باور پيدا کاوه. نه يې د هغه په غوره ټولنيز دريځ کې شک پيدا کاوه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه يې هغه ته د پيسو په ورکولو کې. هغه به چې هر چېرې او هر چا ته رسېدو پرته له هغه چې د پرې کولو په خيال کې يې وا وسي، پورونه او نور پورونه به يې اخېستل.

هغه جوار ګر نه و، لږ تر لږه هېڅکله يې د ګټلو خيال نه درلود او آن د بايللو فکر يې هم نه کاوه. هغه شهرت غوښتونکي نه و او هغه ته دې خبرې هېڅ اهميت نه لاره چې نور دده په اړه څه وايي. تر دې لا سربېره هغه کېداى شو ګناهکار او صادق واوسي. هغه څو واره د پلار د بدنامۍ او سپکاوۍ سبب شوى و، په هر څه آن نامه او عزت يې ملنډې وهلې. هغه بخيل نه و او هرچا به چې د خير لاس ورغځاوه مرسته به يې ورسره کوله. يوازينى څه چې زياته مينه يې ورسره لرله، له ښځو سره لېوالتيا وه. د هغه د اند له مخې له ښځو سره خوږوالى هېڅ بد نه لري، خو هغه د نورو لپاره د دغو اړيکو د پاى په اړه هېڅکله او هېڅ ډول فکر نه کاوه. هغه ځان د ټولو په وړاندې صادق ګاڼه، او د زړه له کومې يې د ټولو دوومخو سپکاوي يې کاوه او آرام وجدان يې تر ټولو لوړ ګاڼه.

دولوخوف سږ کال د پارس له تبعيده او هغه ته له ورپېښو شوو پېښو وروسته بيا مسکو ته راستون شوى، خپل پرتمين ژوند، عياشۍ او جوارو کې ډوب او له خپل پترزبورګي دوست کوراګين سره يو ځاى شوى، د هغه له نامه يې د ځان د ګټې، د جوارۍ او له بدو ايو ځوانانو سره د آشنا کېدو لپاره ګټه اخېستله.

اناتول، دولوخوف،د هغه ځيرکتيا او زړورتيا له کبله، د زړه له کومې خوښېده،له هغه نه يې خپلو عياشيو ته د رسېدو لپاره کار اخېسته خو هڅه يې کوله، چې هغه دده په دغه تکل پوه نه شي...

ناتاشا، پر کوراګين سخته لېونۍ اغېزه کړې وه. هغه ترتيا تره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته د ماښامنۍ په وخت کې د یو ځیرک ښکلا پېژندونکي په څېر د هغې د لاسونو، مړوندونه، اوږو، پښو او څنګو انځورونو اېستل او دولوخوف ته یې وې ویل چې تکل یې کړی دی، د هغه زړه د وړلو هڅې وکړي. اناتول هماغه شان چې د خپلو کړو پایله نه لیدله، د دې تصور یې هم نه شو کولای چې د دغې مینې پای په څه وي.

دولوخوف هغه ته وویل:

-هو کې وروره! ښکلې نجلۍ ده، خو نه زموږ لپاره.

اناتول وویل:

- زه مې خورته وایم، چې هغه د غرمنۍ لپاره زموږ کره رامېلمه کړي، څه وایئ؟

- ښه به دا وي لږ صبر وکړئ، چې هغه لومړی واده وکړي.

اناتول وویل:

- نه پوهېږئ، زه خو د نجونو غلام یم، هغه هم زما په لیدو سرسامه کېږي.

دولوخوف چې د اناتول له واده نه خبر و، وویل:

- ګوره ته خو یو وار د دې نجونو له لاسه بې آبه شولې، پند دې وانه خیست، ځان ته پام کوه.

اناتول په مهربانۍ وخندل او وې ویل:

- یو وار ولوېدم، خو بیا به دا ونه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

تر تیاتره یوه ورځ وروسته، د رستوف د کورنۍ غړي نه چېرې لاړل او نه څوک ددوی دیدن ته راغلل. ماریا دیمتریوفنا له ناتاشې نه پټه د کوم څه په اړه د هغې پلاره سره غږېده. ناتاشا اټکل وکړ چې هغوی د مشر سردار او له ستونزو نه د ژغورنې په اړه غږېدل. دغې خبرې نه یوازې د هغې خواشنه کړه بلکې ځان لپاره یې سپکاوي هم وګاڼه. هغه هره شېبه د سردار اندرې د راتګ لاره څارله او له همدې کبله یې، هغه ورځ څوکېدار دوه ځله د فازدو فیژنکه کوځې ته ددې لپاره ولېږه چې وګوري هغه رارسېدلی او کنه، هغه رارسېدلی نه و. هغې ته د راتګ د لومړیو شېبونه، دغه اوسني حالت خورا ګران او له زغمه لرې و، دغه حالت د هغې دغه بې صبرۍ او غم، له شهزادګۍ ماریا سره د هغې د کتنې ترخې خاطرې، له مشر سردار نه ویره او هغه ویره چې دا یې په علت نه پوهېده لا زیاتول. هغې ته داسې برېښېده چې سردار اندرې به یا هېڅکله بېرته رانه شي او یا که را هم شي، دا به له کوم نوغي سره مخامخ شي. هغې نه شو کولای د پخوا په شان، یوازې د هغه په اړه په آرامه او پرله پسې فکر وکړي. هر وار به یې چې د هغه په اړه فکر کاوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه له خيالو سره به د مشر سردار، شهزادګۍ ماريا او په وروستۍ ننداره کوراګين يادونه ورياد پدل. هغې ته بيا هغه پوښتنې ور په زړه شوې چې ايا د خپل کوژدنۍ په وړاندې ملامته ده؟ ايا هغې سردار اندرې ته جفا کړې ده او کنه؟ هغې بيا ځان دې ته اړ کړه، چې د هغه سرې، څېره، خوځېدا د هغه هره خبره، چې کولای شول په دې کې د غه ناپېژندل شوی او له ويرې ډک احساس راويښ کړي، ورياد کړ. ناتاشا د کورنۍ د ټولو غړو تر نظره هماغه شان چټه، ښکلې او مسته بربښېده، خو د هغې په ګوګل د غم او درد يو زوروړ توفان را الوتی و.

د يکشنبې په سهار ماريا ديمتريوفنا خپلو ټولو مېلمنو ته بلنه ورکړه چې له دې سره يو ځای، هغې کليسا ته لاړ شي، چې دا هره يکشنبه ورتله. ماريا ديمتريوفنا پر خپلو خپلواکو خيالونو ډېر نازېدله او ويل يې:

- زه د دې نويو کليساوو درناوی نه کوم، هغه مې هېڅ په زړه برابره نه دي. خدای هر چېرې حاضر او يو دی. زموږ پاپ ډېر ښه سړی دی، د نمانځنې ټول مراسم خورا ښه ترسره کوي، د هغه ټولې چارې خورا په زړه پورې او د درناوي وړ دي. د هغه مرستيال هم بد سړی نه دی. په دې ورځو کې په کليسا کې څه کنسرتونه جوړوي او بيا هغه ته د نمانځنې نوم ورکوي. دا هم د دوی سپېڅلتياوې دي، نه، نه دا مې نه خوښېږي، دا ټولې دوکه او لوبې دي.

ماريا ديمتريوفنا د يکشنبې د ورځې خورا درناوي کاوه او دغه ورځ يې د يو جشن په توګه لمانځله. هغې هره شنبه خپل کور ښه پاکاوه او د مذهبي غوښتنو له مخې به يې نه خپله کار کاوه او نه د هغه چوپړانو. ټولو به پاکې او سپېڅلې جامې اغوستې او کليسا ته به تلل... کله به چې له کليسا نه راستنه شوه، خپل هغه شال يې په اوږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اچاوه چې دې به د ځانګړو او بډايو مېلمنو د هرکلي په وخت کې په اوږو اچاوه. هغه په هغه ورځ پاڅېده او په خورا ډاډمن غږ به يې ويل چې، د مشر سردار نيکولای اندرېوويچ بالکونسکي ديدن ته ورځي، چې د ناتاشا په اړه يو دوه خبرې ورسره وکړي.

د ماريا ديمتريوفنا تر تګه وروسته ګنډونکې مېرمن شالمه راغله... او ناتاشا له هغې سره د کاليو په خونه لو لګيا شوه. کله چې يې لا خام کوک، ناګنډل شوی کم رنګه کميس چې لستوڼي يې لا کميس سره کوک شوي نه و، واغوست، او رمېږ يې د دې لپاره تاو کړ چې په هينداره کې ځان وګوري، د خپل پلار مينه ناک غږ يې واورېد، چې له يوې ښځې سره غږېږي. د دې غږ په اورېدو ،د ناتاشې رنګ تک سور شو. دا د ايلن غږ و. ناتاشا د دې وخت پيدا نه کړ، چې د اندازه کولو لپاره اغوستل شوی کميس وباسي، دروازه راخلاصه شوه او مېرمن بيزاوخوفه (ايلن د پېبير ښځه) چې خوږه موسکا يې پرشونډو خوره وه، کوټې ته راننوتله. د بخمل يو ګلابي جګ غاړی کميس يې په غاړه و.

هغې ناتاشې ته چې تکه سره اوښتې وه، وويل:

- چې څومره خوږه او مالګينه يې ! او بيا يې ايليا اندرېوويچ ته چې دې پسې راننوتلی و، وويل:

- نه ګرانه ګرافه، دا نه کېږي، څنګه په مسکو کې ژوند وکړئ او هېڅ چېرې لاړ نه شئ. زه مو نه پرېږدم، نه پېغله جورج زموږ په کور کې د موسيقۍ بنډار لري، ځينې آشنايان هم راځي، که تاسو را نه شئ او خپله دا ښکلې لور را نه ولئ، نور بيا نو زما او تاسې نه کېږي، زما خاوند نه شته، د توير ښار ته تللی دی، کنه هغه به مې درپسې درلېږی و. هرومرو به راځئ، هرومرو پوره نهه بجې... هغې پرله پسې د ناتاشې پر ښکلا آفرين وايه او د هغې ستاينې يې کولې. ايلن ګنډونکې ته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پخوا ايې پېژانده سر وښوراوه، د درناوي په نښه لږه خمه شوه، د هيندارې تر څنګ پر لاستي لرونکې څوکۍ کې کېناسته او د خپل بخمل کميس ګونځې يې په هنري ډول شاو خوا را جوړې کړې. هغه آرامه نه شوه، پرله پسې خوږه خوږه غړېده او د ناتاشې پر ښکلا يې آفرين وايه. د ناتاشې کميسونه يې وکتل، هغه يې وستايل، خپل نوی کميس يې هم چې وسپنز ډول ټوکر نه جوړ او نوی له پاريس نه ورته رارسېدلی،وستايه او ناتاشې ته يې مشوره ورکړه، چې هغه دې هم ځان ته دغه شان جوړ کړي. هغې زياته کړه هر ډول جامې په تا ښکلې ښکاري، زما ښکلې !آخ زما زړه وړونکې !

د ناتاشا له بشرې نه د خوند او لذت موسکا نه ورکېده. هغې د دغې مهربانې ګرافينې بيزاوخوفي تر ستاينو لاندې چې پخوا هغې ته يوه ځانګړې مېرمن برېښېده چې غړېدل به ورسره ګران و، ځان نيکمرغه او غوړېدونکی احساساوه. په ناتاشې د خوښۍ څپې راخورې او داسې يې انګېرله چې نږدې ده، چې پر دغې مهربانې خوږ زړې ښځې زړه بايلي. ايلن هم د ناتاشا په ليدو د بې پايه خوښۍ احساس کاوه او هڅه يې کوله، چې ناتاشا خوشاله وساتي. اناتول له ايلن نه هيله وکړه چې له ناتاشې سره يې ناسته برابره کړي، نو له همدې کبله هغه هم اوس د رستوفيانو ديدن ته راغلې و. له خپل ورورسره د ناتاشې ناسته د ناستې جوړول، هغې ته هم خوند ورکاوه.

که څه هم ايلن له ناتاشې نه په زړه کې له دې نه خوابدې وه، چې په پترزبورګ کې يې له هغې نه باريس بې لارې کړی و، خو اوس يې په دې اړه هېڅ فکر نه کاوه او د زړه له کومې يې د ناتاشې د خوښۍ هيله لرله. کله چې يې د تګ تکل وکړ، ناتاشې ته يې ورغږ کړ، سره يوې خوا ته شول او ورته وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پرون ماښام مې ورور له ما سره ماښامنۍ وکړه. ورکه وه يې له خندا نه مو نفس وخوت، څکه يې هم ونه کړه، همدا اسويلي و، اسويلي، همدا يې ويل چې ناتاشا ښکلې ده او ښکلې. پوهېږئ لېوني شوی دی، فکر کوم پر تاسو مين شوی دی، رښتيا لېونی شوی دی.

ناتاشا ددې خبرو په اورېدو له شرمه ګلابي شوه.

ايلن وويل: وای، وای ولې سره شوې، ولې سره شوې! ګرانې! هرومرو به راځئ! که پرچا مينه شوې، دا ددې دليل کېدای نه شي، چې ځان په کوټې کې زنداني کړې. آن که کوژدنۍ هم لرې، زه فکر کوم هغه هيله لرئ، چې کله هغه نه وي، بندۍ ارونو ته لاړه شې او وخت ښه تېر کړې. نه دا چې ځان د غم په کور کې زنداني کړې.

د ناتاشا په زړه کې تېره شوه:

- ښه، ښه نو پوهېږي چې زه کوژده شوې يم، يعنې هغې له خپل مېړه پيير سره له همدغه رښتني او ځيرک پيير سره په دې اړه غږېدلي او خندېدلي دي، هېڅ پروا نه لري، خير دې وي. او بيا د ايلن تر اغېز لاندې هغه څه چې پخوا ترينه وېرېده، اوس ورته ساده او دورځني ژوند خبرې وبرېښېدې. ناتاشا بيا له ځانسره وويل:

- څه غوره مېرمن ده! څومره مهربانه ده، داسې برېښي چې د زړه له کومې ورته ګرانه يم.

ناتاشا بيا په زړه کې ويل: نو ولې وخت ښه تېر نه کړم او خوښه ونه اوسم؟

هغې چې دا خبرې کولې، برند برند او په حيرانتيا يې ايلن ته کتل. ماريا ديمتريوفنا چې غرمه راستنه شوه، طبيعت يې خټه، جدي او داسې برېښېده چې له مشر سردار سره يې په مرکه کې ماته خوړلې وي. هغه، له هغه څه نه چې پېښ شوي و، لا هماغه شان نا آرامه او ګېنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخیسته وه، نو ځکه یې نه شو کولای، د پېښې کیسه په آرامه وکړي. ګراف چې له هغې نه د خبرو د پایلې پوښتنه وکړه ورته وې ویل، چې هر څه ښه دي او نورې کیسې به سبا ته وکړي. ماریا دیمتریوفنا چې د مېرمن بیزاوخوفا له راتګ او د هغې له بلنې نه خبره شوه، وې ویل:

- له بیزاوخوفې سره مې تګ راتګ نه خوښېږي او تاسو ته هم مشوره درکوم، چې مه ورځئ.

بیا یې ناتاشې ته مخ ورواړاوه او زیاته یې کړه:

- خو که ژبه دې کړې وې، لاړه شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

ګراف ایلیا اندرېوویچ خپلې لوڼې د ګرافینې بیزاو خوفې کره بوتلې. ماښامنۍ ته پوره ډېر مېلمانه راغلي وو، خو ناتاشا د هغو له ډلې نه څه کم ټولو سره پېژند ګلوي نه لرله. د ګراف ایلیا اندرېوویچ په خواشنۍ دې ته پام شو چې په دې بنډار کې راغلي ټول کسان، نارینه او ښځې په خپل منځ کې د آزادو اړیکو په لرلو پېژندل شوي کسان وو. پېغله جورج د تالار په یوه کنج کې ولاړه او ځوانان پرې ورټول وو، څو فرانسوي او د هغو په ډله کې متهویه چې مسکو ته د ایلن د راتګ نه وروسته د هغې دایمي او ځانګړی مېلمه بلل کېده. ګراف ایلیا اندرېوویچ پرېکړه وکړه چې د قطعو په لوبو کې ډوب نه شي، د خپلو لوڼو تر څنګ کېني، هغه وخاري او همدا چې د پېغلې جورج ننداره پای ته ورسېږي، سمدلاسه لاړ شي. اناتول د دروازې تر مخې یې ولاړ و او ښکاره وه چې د رستوف د کورنۍ غړو ته سترګه په لاره و. هغه سمدلاسه له ګراف سره ستړي مشې وکړه، ناتاشا ته ورنږدې او هغې پسې وروخوځېد. همدا چې ناتاشا هغه ولید، هماغه د تیاتر د شپې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شان که له یوه پلوه د انسانیت احساس له دې کبله پردې څېرې غوړولې وې، چې د هغه خوښېږي او له بله پلوه یې له دې وحشت لاره، چې د دې او هغه تر منځ اخلاقي حیا او د هغه پرده له منځه وتلې وه. ایلن ناتاشې ته بې ساری تود هرکلی ووایه او په لوړ آواز یې د هغې د ښکلا او کالیو ستاینه وکړه. د هغو د راتګ نه لږ شېبه وروسته پېغلې جورج ددې لپاره ووته، چې خپلې جامې بدلې کړي... اناتول ناتاشې ته یوه څوکۍ وروړاندې کړه او غوښتل یې چې د هغې ترڅنګ کېني، خو ګراف چې د خپلو لونو څارنه کوله، د لور ترڅنګ او اناتول د هغو تر شا کېناست.

پېغله جورج په څوربه بربنډو تیو، په څنګلو کې له ورایه لیدونکو نه جوړ شوي غوچوړو سره د ټولو پام ځانته وراړاوه، دهغې سور شال پر یوه اوږه پروت راووته او په یو غیر عادي ډول، په هغه ځای کې چې د څوکیو تر منځ ورته پریښودل شوی و، ودرېده. د ناستو کسانو له منځه یوه هیجاني شر او شور تر غوږه شو.

پېغلې جورج نندارچیانو ته برند برند وکتل او په فرانسوي د داسې شعرونه په لوستلو لګیا شو چې په هغو کې د یوې شاعرې د ګهنکارې مینې خیالونو انځور شوي وو. هغې به کله آواز لوړ، کله به یې په ساندو بدل کړ، سر به یې په ویاړ پورته کړ او کله به یې پرته له هغه چې څه ووایي، خرهاري وکړ او د سترګو ګاټې به یې د سترګو له کاسې راوویستل. له هرې خوا نه د آفرین او ستاینو غږونه پورته شول، څنګه ښکلې، څه بې سارې، معجزې کوي...

ناتاشې څوربې جورج ته کتل، خو نه یې څه اورېدل، نه یې لیدل او نه په هغه څه چې پو هېده چې د دې تر مخې تېرېدل. هغې ځان په پوره توګه بیا په لوړ، نه راګرځېدونکي او د لېونتوب په هماغه عجیبه نړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې لیده، چې راستنېدل ترې ناشونې او د هغې له خپلې وینا نه ډېر لرې و. هغه نړۍ چې هغه په هغې کې وه، دا ګرانه وه چې څوک پوه شي، چې څه ښه، څه بد، څه معقول او څه نامعقول دي. اناتول، د هغې شاته ناست و، هغې د هغه نږدوالی احساسوه او په ویرې کوم څه ته سترګې په لاره وه.

په ننداره کې تر لومړي تفریح نه وروسته، ټول پاڅېدل، له پېغلې جورج نه تاوراتاو شول او خپله حیرانتیا یې ورته څرګنده کړه.

ناتاشا چې له پلار او نورو سره یو ځای پاڅېدلې وه، د ګڼې ګوڼې په منځ کې یې ځان لوبغاړې ته ورنږدې کاوه، وویل:

- څه ښکلې ده!

اناتول چې ناتاشې پسې غبرګ روان و، هغې ته یې وویل:

- کله چې زه تاسو ته ګورم، په هغې کې ښکلا موندلی نه شم.

اناتول دا خبره هغه وخت ناتاشې ته کوله، چې یوازې هغې اورېده، هغه، هغې ته وویل:

- تاسو بې سارې ښکلې یاستئ، له هغې شېبې نه مې چې تاسو لیدلای، نور نو تاسو هېرولې نه شم...

ګراف خپلې لور پسې راستون شو او وې ویل:

- درځه چې ځو، درځه، څومره ښکلې ده!

ناتاشا چې هېڅ نه ویل، پلار ته ورغله، په حیرانتیا او پوښتنیز غلچک یې هغه ته کتل.

پېغلې جورج تر څو نندارو نه وروسته، بنده‌ار پرېښود، لاړه او ګرافینې بېزوخوفې مېلمنو ته بلنه ورکړه چې تالار ته ورشي.

ګراف غوښتل چې بنده‌ار پرېږدي، خو ایلن له هغه هیله وکړه، د نڅا هغه بزم چې له پخواني تکل نه پرته، جوړ شوی دی په خپل تګ خراب

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کړي. اناتول ناتاشې ته د نڅا بلنه ورکړه او د نڅا په ترخ کې یې د هغې ملا او لاسونه کېښکودل او ورته ویل چې سخته ښکلې او اداګره ده او له ده نه یې زړه وړی دی. تر هغه وروسته چې په ګډه (داکوسوز) نڅا پای ته ورسوله، اناتول چوپه خوله په حیرت کې پاتې و او یوازې یې هغې ته کتل. ناتاشا په دې نه پوهېده، هغه څه یې چې د نڅا په لړ کې د اناتول نه اورېدلي و، د خوب خبرې وې که د ویښتیا. تر نڅا نه وروسته اناتول دوه ځله د هغې لاسونه کېښکودل او ناتاشا په ویرې او وحشت خپلې سترګې پورته خواته ده ته ور واړولې، خو د اناتول له مینې او لېوالتیا نه په ډکو سترګو کې یې داسې نښې یې ولیدې، چې ونه یې کړای شو، هغه ته وګوري او هغه څه ورته ووایې چې ویل یې غوښتل. ناتاشې سرښکته کړ او ژر ژر یې ځواب ورکړ:

- ما ته دا خبرې مه کوه، زه خپل کوژدنۍ لرم، ما ته بل نارینه ګران دی.

اناتول که څه هم له دې ځوابه خواشینی او تعجب یې وکړ، خو وې ویل:

زما یې ستا په کوژدنۍ څه، ما ته د خپل نارینه خبرې مه کوه، زه هغه څه کوم؟ زه یوازې دومره وایم، چې لکه لېوني په تا مین شوی یم، لکه لېونی، ایا په دې کې زه ملامت یم چې تاسو زړه وړونکې یاستئ؟... بیا زمونږ وار دی، باید پاڅېږو. ناتاشا له شوره ډکه، خو ګېنهۍ اخیستې له ویرې نه په پراخو شویو سترګو، شا او خوا کتل او له عادت نه زیاته خوشاله برېښېده. هغې ته د هغه څه نه چې په ننني بنډار کې تېر شوي و، څه په یاد پاتې نه و. هغوی د اکوسوز او د ګروس فاتر ځرخوونکې نڅاوې وکړې. پلار یې د تګ غږ کاوه، خو دې هیله کوله چې صبر وکړي او پاتې شي. هر چېرې به چې دا له هرچا سره غږېدله، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کتو بار به یې په زړه احساسوه. بیا یې وریاد شول، چې له پلاره یې اجازه اخیستې وه، چې د کار کوټې ته لاړه شي او خپل کمیس ټول او جوړ کړي، او ایلن دې پسې راغلې وه او په خندا خندا له هغې سره د خپل ورور د لېونۍ مینې په اړه غږېدلې وه او دا وریادېدل چې په واړه تالار کې بیا له اناتول سره مخامخ شوې ده، ایلن یې له سترګو غږېدلی، او دوی دواړه یې یوازې پرېښې دي او اناتول د هغې لاسونه رانیولي او په خواږه مینه ناک آواز یې هغه ته ویلي و:

- زه نه شم کولای ستاسو کورته درشم، ایا بیا زه تاسو هېڅکله لیدلای نه شم؟

ناتاشا په مینه کې مې عقل له لاسه ورکړی دی، لکه د لېونو په شان درسره مینه لرم، ایا په رښتیا هېڅکله...؟ هغه چې دا وویل، د هغې لاره یې بنده کړه او خپل مخ یې د هغې مخ ته وروړاندې کړ.

د هغه ځلېدونکې غټې نارینه سترګې دومره د هغې سترګو ته ورنږدې وې چې هغې، له دغو سترګو پرته بل څه نه لیدل.

د اناتول پوښتنیز بنګهاری ږوله غږ واورېدل شو چې وایي:

- ناتالي!

او د هغې مړوند یې داسې سخت کېښکود، چې خوږ شو او وې ویل: ناتالي!

د هغه سترګو ناتاشې ته ویل:

- زه په هېڅ نه پوهېږم او د ویلو لپاره هېڅ نه لرم.

د هغه اورنۍ شونډې د هغې پر شونډو ورخښې شوې او ناتاشې په همدې شېبې کې احساس کړه چې له بنده ژغورل شوې او هغه سره هم مهاله په کوټه کې د ایلن د ګامونو او کمیس د شغهاري انګازه جوړه شوه. ناتاشې هغې ته مخ وروا ړاوه او بیا یې په سور شوي رنګ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګبنهۍ اخیستې غلچک اناتول ته وکتل او د دروازې پلو وخوځېده. اناتول غږ پرې وکړ:

- یوازې یوه خبره، د خدای لپاره یوه خبره!

هغه ودرېده، هغې دده د دغې یوې خبرې اورېدو ته سخته اړتیا لرله، ځکه دغې کلمې هغه څه ورته څرګندول چې پېښ شوي و، نه هغه څه چې ناتاشا به یې ځواب ورکړای وای.

- ناتالي، یوه خبره یوازې یوه خبره. هغه همدا یوه خبره تکراروله.

داسې برېښېده چې هغه خپله نه پوهېده، چې څه ووایي، هغه دا خبره تر هغه وخته پورې تکرار کړه چې ایلن دوی ته ور ورسېده.

ایلن او ناتاشا دواړه غبرګ د هرکلو تالار ته راستنې شوې، خو د رستوف کورنۍ ډوډۍ ته تم نه شوه او لاړل.

ناتاشه چې کورته راستنه شوه، ټوله شپه یې سترګې ورنه وړې. هغه دغې نه اورېدونکي پوښتنې زوروله او عذابوله چې څوک هغې ته ګران دي؟ اناتول که سردار اندرې؟ سردار اندرې ورته ګران و، هغې ته وریادېدل، چې څنګه یې له هغه سره لېونۍ مینه لرله، خو اناتول هم ورته ګران و. د اناتول په ګرانښت کې یې شک نه لاره، هغې ویل:

- که داسې نه وای او هغه ورته ګران نه وای، دغه څه به نه پېښېدل؟ که ما کولای شوای، تر دغې څه وروسته چې پېښ شول، د هغې د خدای په امانۍ موسکا ته په موسکا ځواب ورکړم؟ که ما اجازه ورکړه، چې دغه څه پېښ شي چې پېښ شول، داسې برېښي چې له لومړي غلچک نه په هغه مینه شوې یم. دا خبره دا معنا لري، چې هغه مهربان، پاک زړی او خورا ښه ځوان دی، چې له ګرانښته پرته بله لاره پاتې نه وه. هغه له ځانسره غږېده او نه یې شو کولای دغو زوروونکو ویرونکو پوښتنو ته ځوابونه پیدا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

سبا له خپلو غمونو او شراوشور سرهراغي.ټول پاڅېدل وخوځېدل او خبرې اترې پیل شوې. بیا ګنډونکي راغلل او بیا ماریا دیمتریوفنا ټول چای ته وربلل. ناتاشا په غټو او لا پراخو شویو سترګو ټولو ته ددې لپاره کتل چې ګواکې هغه یې کوله، په هر هغه غلچک په معنی پوه شي چې دې ته ور اوړي او خپله د تل په شان وبریښي.

ماریا دیمتریوفنا تر سهارنۍ وروسته (دا د هغه لپاره د ورځې تر ټولو نه غوره وخت و) پر خپلې څوکۍ کېناسته، ناتاشا او مشر ګراف یې ځانته وروغوښتل، هغې وویل:

- ښه ګرانو دوستانو ! ما خبره ښه او هر اړخیزه ولټوله او خپله د زړه خبره تاسو ته کوم.تاسو پوهېږئ چې پرون د مشر سردار نیکولای کره ورغلې وم.له هغه سره وغږېدم.هغه د چیغو او نارو تکل وکړ، خو تاسو پوهېږې پر ما څوک چغې وهلی نه شي، ما هم خپلې ټولې خبرې ورته په ډاګه وویلې.

ګراف وپوښتل: ښه دا سپینې خبرې نو څه وې؟

- د هغه سپینې خبرې ! هغه یو ځانستایونکی دی او د چا خبره نه اوري، ښه نو څه ووایم، ماریا دیمتریوفنا زیاته کړه:

- مور د غه خواره نجلۍ ډېره په عذاب کړه، که زما خبره منئ، خپل کارونه مو خلاص کړي او بېرته اترادنیا ته ستانه شي... او هلته سترګې په لاره شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا د زړه له کومې چغه کړه: نه، نه څه وایئ؟

ماریا دیمتریوفنا وویل:

- نه، ښه به داوي چې لاړ شي او هملته انتظار شي. که ستاسو زوم اوس دلته راشي، خبره بې شخړې او کړکیچه پای ته نه رسېږي، خو که تاسو لاړ شئ، هغه به له پلار سره کیني، له هغه سره به د زړه خواله وکړي او بیا به ستاسو دیدن ته راشي.

ایلیا اندرېوویچ د ماریادیمتریوفنا ټولې خبرې ومنلې او هغه یې خورا هوښیارې وګڼلې. کېدای شي د بوډا زړه نرم شي، بیا به یا مسکو او یا هم لیسه ګورې ته ورشئ او که رضا نه شو، نو بیا به د هغې له خوښې پرته، په اترادنیا کې واده تر سره شي. ګراف وویل:

- تاسو پوره برحق یاستئ، څه بد مې وکړل، چې د هغه دیدن ته ورغلم او هغه مې له ځانسره بوتله.

ماریا دیمتریوفنا چې په خپله وړه لاسي کڅوړه کې څه شی لټول، وویل:

- هېڅ د پریشانۍ خبره نه ده، دلته چې راغلې نو بیا څنګه هغه ته نه وای ورغلي، پوښتنه مو نه وای کړې، سترې مشې او سلام مو نه وای کړی؟ دا چې تاسو یې ونه منل یې او کتنه یې درسره ونه کړه، اوس چې تاسو د واده کالي هم اخیستي، نو بیا څه ته ګورئ؟ او هغه څه چې لا چمتو شوي نه دي، زه به یې درولېږم، که څه هم زما زړه نه کېږي چې تاسو پرېږدم، خوښه به دا وي چې لاړه شئ. هغې په خپلې کڅوړه کې هغه څه پیدا کړل، چې لټول یې، هغه یې راوویسته او ناتاشا ته یې ورکړه. دا شي، د شهزادګۍ ماریا لیک و. ماریا دیمتریوفنا وویل:

- تا ته یې لیک لیکلی دی، هغه خواره ډېره زوروېږي، چې ته فکر ونه کړې، چې ته ورته ګرانه نه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا وویل:
- هو کې، هغې ته زه ګرانه نه یم.
ماریا دیمتریوفنا چغه کړل:
- اپلتې مه وایه!
ناتاشې لیک واخیست او په زړورتیا یې وویل:
- په هېڅ چا مې باور نه راځي. زه پوهېږم چې ورته ګرانه نه یم.
کله چې یې لیک واخیست، د څېرې بڼه یې بدله شوه، په هغې کې د کرکې او خواشینۍ نښې ښکاره شوې. داسې نښې چې ماریا دیمتریوفنا په ځیر ځیر هغې ته، ځیر شوه، تندي یې تریو کړ او وې وویل:
- ادکې ته داسې ځوابونه مه وایه! هغه څه چې زه وایم، رښتیا دي، ښه به داوي چې لیک ته یې ځواب ورکړې.
ناتاشا پرته له هغه چې څه ووایي، پاڅېده او خپلې کوټې ته لاړه، چې د شهزادګۍ ماریا لیک ولولي.
شهزادګۍ ماریا لیکلي و چې د هغه نه پوهېدنې له کبله چې د دوی ترمنځ راغلې، خورا خواشینې ده. هغې لیکلي و:
- د هغې پلار چې هرڅنګه وي، وي به، خو دا خپله غواړي چې ناتاشا دا ومنئ، دا امکان نه لري، هغه څوک چې ورور یې دځان لپاره خوښه کړې، دې ته ګرانه نه وي، دا د ورور د نیکمرغۍ لپاره هر ډول سرښندنې ته چمتو ده، بیا یې لیکلي و:
- دا فکر مه کوه چې پلار یې دې ته په ښه سترګه نه ګوري، هغه زوړ او ناروغه دی، هغه باید وبښو، هغه د لوړو خیالو او مهربان سړی دی او هغه څوک به هرومرو ورته ګران وي چې د زوی نیکمرغي یې غواړي. هغې د لیک په پای کې هیله کړې وه، چې د دوی د کتنې لپاره وخت او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېټه وټاکي.

ناتاشا لیک ولوست او میز ته کېناسته، چې ځواب یې ولیکي. په خپل سر یې بې له ارادې او پرته له هغه چې فکر وکړي، په چټکۍ ولیکل:

-ګرانې شهزادګۍ ! او بیا یې قلم ودرېد. له هغه وروسته چې پرون ور پېښ شوي، نن به څه ولیکي؟ د پیل شوي لیک په وړاندې ناسته وه او ویل یې:

- هو کې، هو کې، هغه څه چې پخوا و، و، اوس هر څه بدل شوي دي. باید ځواب ورکړم؟ خپله ژبه هېره کړم؟ ایا په رښتیا بله لاره نه شته؟ او چې څومره وحشتناکه ده !... دد غو وحشتناکو خیالونو د ژغورنې په هیله پاڅېده او سونیا ته ورغله او له هغې سره یې د ګڼ په اوبدلو پیل وکړ.

تر غرمنۍ نه وروسته، خپلې کوټې ته لاړه، بیا یې د شهزادګۍ لیک راواخیست. له ځانسره یې ویل:

- ایا په رښتیا هر څه پای ته رسېدلي دي؟ په رښتیا هر څه داسې ژر، ځي راځي، بدلېږي او پخواني هر څه هېرېږي؟ له سردار اندرې سره یې خپله لېونۍ مینه په خورا مینه ناک لېونتوب وریادوله او دایې هم احساسوله، چې کوراګین هم ورته ګران دی. ځان یې په څرګنده د سردار اندرې ښځه انګېرله او له هغه سره یې د نیکمرغه ګډ ژوند انځورونه انځورول. خو کله به یې چې له اناتول سره خپلې پرونۍ کړه وړه وریاد شول، له مینې نه به یې اور واخیست...

په دا شېبه کې یوه مېنځه کوټې ته راننوته او هغې ته یې په پټه او رازه ډک آواز وویل:

- یو چا دغه لیک راکړ، هغې مینځې لیک هغې ته ورکړ او وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويل:

- يوازينۍ هيله مې دا ده چې د خداى لپاره...

ناتاشا پرته له هغه چې ځنډ وکړي، په يوې خوځېدا يې په خپل سر ليک پرانيست او د اناتول مينه ناک ليک يې ولوست. هغه د ليک په هېڅ شي پوه نه شوه، يوازې دومره پوه شوه، چې هغه د اناتول دى. د هغه ځوان ليک چې دې ته ګران دى. هو کې دې ته ګران دى، که دا سې نه واى، څنګه هغه څه پېښېداى شول چې پېښ شوي دي؟ که دې ته ګران نه واى دا څنګه کېداى شو، چې اوس د هغه مينه ناک ليک د دې په منګلو کې وي؟

ناتاشا له مينې نه ډک، مينه ناک ليک، په خپلو رېږدېدونکو منګلو کې نيولى و او هغه يې لوست او هغه څه يې په هغه کې موندل چې د دې په زړه کې تېرېدل، ليک دا سې پيل شوى و:

- له پرون ماښام نه زما برخليک ټاکل شوى دى، يا به مرم او يا به تا ته ګران و اوسم، د ربيمه لاره نه شته. بيا يې ليکلي و چې دى په دې خبر شوى دى، چې د ناتاشا کورنۍ به هغه دې ته ورنه کړي، د دغې نه ورکړې رازونه دى کولاى يوازې دې ته ووايي، خو که ناتاشې ته هغه ګران وي او يوازې وواييي چې «هو» نو بيا هغه وخت، بل هېڅ واک نه شته، چې د هغو د نيکمرغۍ خنډ شي. مينه به پر هر څه لاسبرې شي. دى به هغه پټه کړي او د دنيا بلې خوا ته به يې له له ځانسره بوزي...

ناتاشا د شلم ځل لپاره ليک ولوست، هغې، د هغه په هر توري او کلمې کې، کومه ژوره معنا لټوله، او په زړه کې يې ويل:

- هو، هو! راته ګران دى.

هغه ماښام، ماريا ديمتريوفنا د ارخارف دوى کره تله، نجونو ته يې د ملګرتيا غږ وکړ، خو ناتاشا د سردردۍ په پلمه په کور کې پاتې شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

سونیا چې ناوخته د شپې کورته راستنه شوه، کوټې ته ننوته او په حیرانتیا سره یې ولیدل چې ناتاشا له جامو سره پر څوکۍ ویده ده. له دې نه لرې لرې، پر میز د اناتول پرانستی لیک پروت و. سونیا لیک راواخیست او د هغه یې ولوست.

هغې لیک لوسته او په خوب کې د ډوبې ناتاشا بشرې ته یې کتل، کتل یې او د هغې په څېره کې یې د هغه څه نښې لټولې، چې په دې په لیک کې لوستل، خو هېڅ شي یې موندلای نه شو. د ناتاشا څېره ښکلې او خوندوره وه او د لذت نښې په کې څرګندې وې، خپل ټټر یې ټینګ کړ، ځکه انګېرله یې چې سا یې بندېږي، په الوتي رنګ، وحشت، پریښانۍ او رېږدونکي آواز پر څوکۍ کښناسته، او له سترګو یې د اوښکو باران جوړ شو، هغې ویل:

- څنګه ما هېڅ شي نه لیدل؟ څنګه دا ټول دومره مخکې تللي؟ ایا نور نو په سردار اندرې مینه نه ده؟ څنګه هغې کولای شو، دا کوراګین ځانته دومره نېږدې راپرېږدي؟ دا ښکاره خبره ده چې هغه دوکه مار او غولونکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی. که نیکولای، زما ګران او خوږ زړی نیکولای له دې خبرې نه خبر شي، څه به وايئ؟ دا ده اوس څرګنده شوه، چې دا پرون او هغه بله ورځ ولې دا سې ګبنۍ اخېستې او رنګ الوتي و، خو دا ناشونې خبره ده چې پر کوراګين مينه شوې وي. هرومره دا به نه پوهېده چې دا ليک د چا دی، هسې په تېروتنه کې يې پرانستي، هرومرو له دې نه خوابدې ده چې ولې يې هغه لوستی دی، هېڅ امکان نه لري چې دا سې وکړي.

سونيا خپلې او ښکې پاکې کړې، ناتاشې ته ورنږدې شوه او بيا د هغې څېرې ته ځير شوه.

په دا سې يو آواز يې چې متې اورېدل کېده، وويل:

- ناتاشا !

ناتاشا راوېښه شوه او سونيا يې وليدله.

- اوهو، راستنه شوې يئ؟

په خورا مهربانۍ او عاطفې يې، چې د راويښېدو د لومړنيو شېبو ځانګړتيا ده له خپله خورلنډې نه غېږ تاو کړه، خو د سونيا پريښانې څېرې ته يې پام شو، په څېره کې يې د اندېښنو او بدګمانۍ نښې راڅرګندې شوې او وې ويل:

- سونيا ليک دې ولوست؟

سونيا په کراره ځواب ورکړ: هو وم لوست.

ناتاشا له خوښۍ نه وغوړېده وموسېده او وې ويل:

- نه سونيا، نه، نور نو نه شم کولای خپل راز له تا نه پټ وساتم، ته پوهېږئ موږ يو بل ته ګران يو... سونيا، د زړه سره ! هغه ليک ليکي... سونيا !

سونيا ګواکې چې په خپلو سترګو او غوږو باور نه لاره په ويستلو سترګو هغې ته ځيره شوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

- او بالکو نسکي څنګه کېږئ؟
- آه سونیا ، اخ که ته پوهېدلای، چې څنګه بختوره یم. ته نه پوهېږې چې مینه څه ته وایئ؟
- نو ناتاشه ! ته څه وایئ، ایا له سردار اندرې سره هر څه پای ته ورسېدل !
ناتاشا په غټو او له حیرته راوتلو سترګو سونیا ته داسې کتل، چې ګواکې د هغې په پوښتنو نه پوهېږي.
سونیا وپوښتل:
- څه، سردار اندرې ته ځواب ورکوې که څنګه؟
ناتاشا ناڅاپه له قهره تکه سره شوه، له یو سختې خواشینې سره یو ځای وویل:
- غوږ شه، ته په هېڅ څه نه پوهېږې هسې ملنډې مه وایه.
سونیا تکرا کړه:
- نه، نه زما باور نه راځي، زه په دې نه پوهېږم چې پوره یو کال بل سړی درته ګران و او اوس ناڅاپه... ګوره تا خو یوازې درې واره هغه لیدلی دی، ناتاشه، زه تا هېڅ نه پېژنم، زما ستا په خبرو باور نه راځي، ټوکې به کوې، په درې ورځو کې هر څه داسې هېرول...
ناتاشا وویل:
-دا درې ورځې ما ته داسې برېښي چې ته به وایې سل کاله کېږي چې هغه راته ګران دی. داسې انګېرم چې مخکې له هغه نه هېڅوک راته ګران نه و ، سونیا ته په دې پوهېدای نه شې، ته راشه کېنه. دلته راشه ! له هغې نه یې غېږ تاو کړه، مچ یې کړه، بیا یې وویل:
- ما د داسې مینتوب اورېدلي و ، تا به هم اورېدلي وي، خو دا دې اوس یې خپله احساسوم. دا مینه، زما له پخوانۍ هغې نه ډېر توپیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري. همدا چې ما هغه ولیده، ما احساس کړه چې هغه زما بادار او زه یې مینځه یم. هره سپارښتنې چې وکړې ورته غاړه ږدم. ته خو نه پوهېږې نه پوهېږئ چې څه وکړم؟ سونیا تا ته وایم څه وکړم؟

ناتاشا چې غږېده، څېره یې بختوره، خو ویرجنه ښکارېده.

سونیا وویل:

-خو ته لږ فکر وکړه، ته څه کوئ؟ زه نه شم کولای لاس تر زنې کېنم، دا پټ لیک یې بیا څه وي؟ سونیا چې نه شو کولای خپل وحشت او کرکه پټ کړي، دوام یې ورکړه:

- آخر تا څنګه اجازه ورکوله، چې خبرې دلته را ورسېږئ؟

ناتاشا ځواب ورکړ:

- زه تا ته وایم، زه هېڅ نه شم کولای، ته ولې په دې خبره نه پوهېږئ؟ ما ته ګران دی، ګران.

سونیا چې د اوښکو باران یې له سترګو راشېوه شو، چغه کړل:

- دا سې یې کله پرېږدم، زه ځم او ټولو ته وایم.

ناتاشا وویل:

- نه، نه د خدای لپاره، که ته چا ته وواېئ، ته زما دښمنه یې، ته زما بدمرغۍ غواړې، ته غواړې چې موږ سره جلا شو.

سونیا چې د ناتاشا دا ویره ولیده، له دغه حاله یې له شرمه او هغې سره د خواخوږۍ له کبله وژړل.

سونیا وپوښتل:

-نو ستا سو تر منځ څه تېر شول؟ هغه تا ته څه وویل؟ ولې کورته نه راځي؟

ناتاشا د هغې پوښتنو ته ځواب نه وایه، خو په زاریو زاریو یې سلګۍ وهلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د خدای لپاره سونیا ! هېڅ چاته، هېڅ ونه وایې، ما به نه زوروې.
هو کې هغې په زاریو زاریو ویل:
- ته په یاد لره، په دغه شان کارونو کې هېڅ مه ورګډېږه، غواړم تا ته په ډاګه ووایم...
سونیا وپوښتل:
- نو دا رازونه د څه لپاره؟ هغه ولې کورته نه راځي؟ ولې په ښکاره ستا ریباري نه کوي؟ مګر سردار اندرې خو تا ته پوره واک او خپلواکي درکړې ده؟ خو په دې مې باور نه راځي، خو ناتاشې ! ته خپله فکر وکړه، دا پټ رازونه او دلایل به څه وي؟
ناتاشا له حیرته په ډکو سترګو سونیا ته کتل، داسې برېښېده چې دا د لومړي ځل لپاره و، چې دغه شان یوه پوښتنه اوري او هغه په دې نه پوهېده، چې دې پوښتنې ته څه ځواب ورکړي.
- په دلیلونه نه پوهېږم، خو دلایل به وي کنه.
سونیا سوړ اسویلی وویست او په ناباورۍ یې سر وښوراوه.
- که دلایل وو، نو...
خو ناتاشا چې د هغې د شک اټکل وکړ، په ډار یې د هغې خبره پرېکړه او وې ویل:
- سونیا ! ته حق نه لرې، چې په هغه شک ولرې، نه شې کولای، نه شې کولای، پوهېږې کنه؟
- ایا ته هغه ته ګرانه یې؟
ناتاشا په داسې یوې موسکا چې د خورلنډې په سادګۍ او نه پوهېدنې یې زړه سوی ښوده، تکرار کړه:
-ایا ګرانه یې؟ مګر تا یې لیک ونه لوسته، پوه نه شوې.
- که ښه سړی نه وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه شی؟ که ښه سړی نه وي؟ سونیا که ته پوهېدای.
سونیا په غوسه او ټینګ آواز وویل:
- که هغه ښه سړی دی، یا باید خپل نیت څرګند کړي او یا دې ستا سره کتنې نه کوي. که ته نه شې کولای دا ورته ووایې، د تا پر ځای به زه ورته ووایم. زه به هغه ته لیک ولیکم او پلار ته به هم ووایم.
ناتاشې چغې کړې:
- هو کې، زه بې له هغه نه ژوند نه شم کولای.
- ناتاشې، زما هېڅ په دې سر نه خلاصېږي، زه په دې نه پوهېږم، دا ته څه وایې؟ پلار درياد کړه، نیکولای ته به څه وایي.
ناتاشا بیا چغې کړې:
- زما هېڅ څوک په کار نه دی، ما ته له هغه پرته بل څوک ګران دي، څنګه کولای شې ته ووایې، چې هغه ښه سړی نه دی. ایا ته په دې نه پوهېږې چې هغه ما ته څنګه ګران دی؟
ناتاشې چې آواز یې رېږدېده، ډېر شوی وه او کرکه ترې ورېده، وویل:
- سونیا ووزه، نه غواړم له تا سره ناندری وکړم، ووزه، د خدای لپاره ووزه، ته ګورې چې زه څنګه زورېږم؟
سونیا په سلګو او ژړا له کوټې نه ووته.
ناتاشا میز ته کېناسته او پرته له هغه چې یوه دقیقه هم فکر وکړي، هغه ځواب یې چې سهار راهیسې یې نه شو کولای، شهزادګۍ ماریا ته ولیکي، ولیکه. هغې په لنډه توګه ولیکل:
- ددوی تر منځ ټولې نه پوهېدنې پای ته رسېدلي، دا د هغې د خپلواکۍ او واک نه چې سردار اندرې د تګ په وخت کې دې ته ورکړی و، ګټه اخلي او دې نه هیله کوي، چې هر څه هېر کړي او دې که د هغې په وړاندې کومه تېروتنه کړې وي، دا دې وبښي. دا نه شي کولای، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې ښځه شي.

دا ټولې خبرې په هغې شېبې کې، دې ته خورا آسانه او ساده وبرېښېدې.

ټاکل شوې وه چې د جمعې په ورځ رستوفيان کلي ته ستانه شي. ګراف د چارشنبې په ورځ له يو چا سره چې د ده د مسکو د ځنډو جايدادونه يې اخېستل، هلته لاړ.

د ګراف د تګ په هماغه ورځې سونيا او ناتاشا يو لويې غرمنۍ ته د کوراګيانو (اناتول او د هغه خور ايلن) کورته مېلمستيا ته بلل شوي وو. ماريا ديميتروفنا دوی هلته بدرګه کړل. په دې مېلمستيا کې ناتاشا او اناتول بيا سره وليدل او د سونيا دې ته پام شو چې ناتاشا له هغه سره څه ويل، خو هڅه يې کوله چې څوک يې وانه اوري. دواړه د غرمنۍ په ټوله موده کې له پخوانه لا احساساتي او نا آرامه برېښېدل. کله چې نجونې بېرته کورته را ستنې شوې، سونيا غوښتل له هغې سره وغږېږي، خو ناتاشا خپله لومړی د خبرو د سپينولو لپاره ناندرۍ پيل کړې. ناتاشې په ماته ژبې، په هغې ژبې چې ماشومان کله له چا نه د ستاينې هيله لري، پرې غږېږي، غږېده، هغې وويل:

- ودې ليدل، سونيا ! تا پر هغه ملنډې وهلې، ما له هغه سره په بل ډول سپينه کړه.

- نو څه، څه وشول؟ نو، نو هغه څه وويل؟ ناتاشا زه ځومره خوشاله يم چې ته له ما نه خوابده شوې نه يې. ووايه، ووايه ماته ټول رښتيا ووايه. هغه څه وويل؟

ناتاشا په حيرت کې لاړه.

- اه سونيا کاشکې تا هغه، هغه شان پېژندای، چې زه يې پېژنم ! هغه وويل... هغه له مانه وپوښتل چې له بالکونسکي سره مې اړيکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه دي، خو کله چې پوه شو ، چې سردار اندرې، د اړيکو په شلولو کې ما ته واک رابښلی، خوشاله شو.

سونيا د خواشيني يو سوړ اسويلی وکړ او وې ويل:

- نو ، تا خو لا له بالکونسکي سره اړيکي نه دي شلولي.

- چا تـه معلومـه ده، کېـدای شـي شـلولي مـې وي، کېـدای شـي لـه بالکونسکي سره هر څه پای ته رسېدلي وي، ولې زما په اړه داسې فکرونه کوئ؟

- زه هېڅ فکر نه کوم، زما په دې خبرو سر نه خلاصېږي.

- سونيا ته لږ صبر وکړه، په هر څه به پوه شې. ته که يو وار هغه ووينې، په رښتيا به پر هر څه پوه شې. ګوره نه د هغه او نه د ما ، زمونږ په اړه بد فکر مه کوه.

- زه د هېڅ چا په اړه بد فکر نه کوم، ټول راته ګران دي او پر ټولو مې زړه خوږېږي، ولې څه کولای شم؟

سونيا د ناتاشا د غږېدا په خواږه او نرم آوازو ،نه غولېده. څومره به چې د ناتاشا څېره هيلمنده او مهربانه کېده، په هماغه اندازه به د سونيا څېره لا پسې برنده او جدي کېده، هغې وويل:

- ناتاشا تا ماته وويل چې له ما سره مه غږېږه، زه نه غږېدم، اوس خو تا خپله خبرې پيل کړې. ګوره ناتاشا !زه په هغه باور نه لرم. دا ټولې پټې خبرې د څه لپاره دي؟ دا رازونه؟

ناتاشا زه په تا ډارېږم !

- ولې ډارېږې؟

سونيا په ډاګه وويل:

- زه په دې ډارېږم چې ځان به مړ او تباه کړې.

سونيا د دې خبرې په ويلو خپله له خپلې خبرې وډاره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ناتاشې پر ځېرې بیا د کرکې څپې راخورې شوې.

- هو کې، ځان به تباه کړم، ځان به ژر نابوده کړم، هرڅه چې کوم په تا یې څه؟ تا پورې هېڅ اړه نه لري، که تباه کېږم، زه به تباه کېږم. پرې مې ږدئ، په کرار مې پرېږدئ، تا نه هم کرکه لرم.

سونیا له ډاره په ډک آواز غږ وکړ: ناتاشا !

- تا نه کرکه لرم، کرکه ! اورې کنه؟ کرکه، ته زما ابدي دښمنه یې !

او ناتاشا په منډه د باندې ووته. هغه نور نوله ناتاشې سره ونه غږېده او هڅه یې کوله چې په مخه ورنه شي.

ناتاشا د ګبنې په هماغه حالت، په هماغه ویرجنې له خواشینې ځېرې د ګنهکارانو په څېر له یوې کوټې نه بلې او له بلې نه بلې ته سرګردانه تله راتله، یو شي به یې هسې را پورته کول او سمدلاسه به یې بېرته غورځول.

که څه هم د سونیا لپاره، دغه ټول خورا ګران تمامېدل خو بیا هم هغې خپلې خورلنډې پسې کتل او هغه یې څارله.

د ګراف د راستنېدو په درشل کې، یوه ورځ له هغه د مخه چې باید هغه راګرځېدلې وای، د سونیا پام شو چې ناتاشا ټول سهار د مېلمستون د کړکۍ خواته ناسته او څه ته سترګې په لاره ده او یوه نارینه پوځي ته چې سونیا پر هغه د اناتول ګمان وکړ، کومه اشاره وکړه. سونیا خپلې خورلنډې پسې خپله څارنه لا زیاته کړه او دې ته یې پام شو چې ناتاشا ټول وخت له سهاره تر ماښام پورې یو عجیب او ناآرامه حالت درلود ،هغې، هغو پوښتنو ته چې له دې نه کېدې، ګډوډ ځوابونه ویل، خبرې یې ناتمامې پرېښودې او په هر څه یې خندل.

ترچای نه وروسته سونیا ولیدل چې یو مینځه چې ډار پسې اخېستې وه، د ناتاشې د کوټې د دروازې شا ته انتظار وه. هغې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینځې ته اجازه ورکړه چې ورننوزي، خو خپله یې د دروازې شاته غوږ ونیو او پوه شوه، چې بیا یې هغې ته لیک راوړی دی، ناڅاپه سونیا ته ښکاره شوه چې ناتاشا د ماښام لپاره کوم ګوانښمن تکل لري. هغې دروازه ورټکوله، خو ناتاشې دروازه خلاصه نه کړه.

سونیا له ځانسره فکر وکړ:

- هغه، له هغه سره تښتي! هغه هرڅه ته تیاره ده. نن د هغې بشره په ځانګړي ډول د زړه سوي وه او د یو تکل نښې په کې لیدل کېدې. سونیا ته ورپه یاد شول، چې هغه ورځ یې له پلار سره په خدای په امانی کې وژړل. هو کې هرومرو ناتاشا له هغه سره د تېښتې تکل کړی دی. هو کې دا نور ښکاره خبره ده چې هغوی تښتي، ښه اوس نو زه څه وکړم؟ پلار جان هم نه شته! کوراګین ته لیک ولیکم، پوښتنه ترې وکړم؟ څوک به هغه دې ته اړ کړي، چې ما ته ځواب ولیکي؟ پيېر ته یې ولیکم؟ سردار اندرې ویلي و چې د کومې پېښې په وخت کې له هغه مرسته وغواړم! او یا کېدای شي په رښتیا یې له سردار بالکونسکي سره خپلې اړیکې شلولي وي. (هغې خو پرون شهزادګۍ ماریا ته لیک لېږلی دی). کاشکې، پلار جان دلته وای.

سونیا ته دا خورا ګرانه برېښېده چې په دې اړه له ماریا دیمتریوفنا سره وغږېږي، ځکه هغې په ناتاشا ډېر باور درلود.

سونیا په تیاره دهلېز کې ولاړه وه او په زړه کې یې ویل:

- اوس ددې وخت رارسېدلی، وښیم چې دا کورنۍ څومره په ما حق لري، ما ددوی ښه هېر کړي نه دي، څومره نیکولای ما ته ګران دی. آن که درې شپې هم ویده نه شم، زه به په همدې تیاره دهلیز کې ولاړه و اوسم. زه به له خپل ټول قوت نه کار واخلم او هغه به تېښتې ته پرې نه ږدم. نه، زه به اجازه ورنه کړم چې دغه کورنۍ رسوا او بدنامه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۶

اناتول په دې وروستیو وختونو کې، د دولوخوف کره استوګن شوی و. د ناتاشا د تېښتولو لاره لا څو ورځې د مخه دولوخوف جوړه کړې وه او په هماغه ورځ چې سونیا د هغې د کوټې تر شا غوږ ونیو او د هغې د ساتنې تکل یې وکړ، باید تېښتول شوې وای. ناتاشا ژبه کړې وه چې د ماښام په لسو بجو، د ودانۍ د شا له خوا ور وتلې او کوراګین هغه درې آسیزه ګاډۍ کې د مسکو په شپېته ورستۍ کې پراته کامنکا نومي کلي ته تښتولې وای. په هغه کلي کې له کلیسا نه یو شړل شوی خوابدی پاپ رابلل شوی و چې د هغوی نکاح وتړي، له هغه ځایه باید د ډاګې آسونو په مرسته د وارسا واټ ته رسول شوی او بیا له هغې سیمې نه د ډاګ په ګاډیو کې په چټکۍ بهر ته تللی وای.

اناتول پاسپورټ درلوده، لس زره روبله یې له خور نه اخیستې و او لس زره نور یې هم په ضمانت له دولوخوف نه پور کړي و. دوه شاهدان یو خوستیکوف چې پخوا یې د کاتب دنده لرله او اوس دولوخوف په جوارګرۍ او بل کوماخ و ډب کې د ناندریو لپاره له ځانسره ګرځاوه او بل مکارین چې د سواره پوځ یو متقاعد افسر و. دغه افسر ښه سړی و، مګر لږ مست غونډې ښکاریده. د هغه کوراګین ډېر خوښېده. دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه په لومړۍ کوټې کې ناست او چای يې څکه.

دولوخوف چې د سفر کالي يې اغوستي، موزې يې په پښو، د خپل کار په کوټه کې چې غولۍ او ديوالونه په پارس کې جوړو شويو قالينو، د خرس په پوستونو او ډول ډول وسلو فرش او سينګار شوي و، د هغه ميز ترشا چې... څو بنډله پيسې پرې پرتې وې، ناست و. اناتول چې تنۍ پرانستې پوځي دريشي اغوستې وه، له هغې کوټې نه چې شاهدان يې په کې ناست وو، د ودانۍ د شا کوټې له لارې چې هلته د فرانسوي چوپړيې له څو نورو تنو سره وروستي پنډونه تړل، د دولوخوف کوټې ته تګ راتګ کاوه. دولوخوف د پيسو بنډلونه شمېرل او ليکل يې، هغه وويل:

- ښه خوستيکوف ته بايد دوه زره روبله ورکړې.

اناتول وويل: نو، ور يې کړه!

دولوخوف وويل:

- خو ماکارکا (ماکارين دوی په دې نامه يادوه) بې له هغه چې څه ته سترګه ونيسي، د تا په خاطر په اور او اوبو کې ځان اچوي، بيا يې خپلو حسابونو ته اشاره وکړه او وې ويل:

- حسابونه ټول پوره شول، ښه، څنګه منځ يې کنه؟

اناتول چې ښکاره وه، د دولوخوف خبرې نه اوري، له هغې موسکا سره چې له شونډو نه يې نه لرې کېده، پر ته له هغه چې هغه ته وګوري، وويل:

- ښکاره خبره ده، چې منم يې.

دولوخوف خپل دفتر وتاړه او له ملنډو نه په ډکې موسکا يې اناتول ته وويل:

-پوهېږئ تا ته وايم، پرېږده، تر او سه لا وخت شته، دا لېونتوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږده !

اناتول ځواب ورکړ:

- احمقه، دا څه وایې، ته دا اپلتې ویل پرېږده... که ته پوهېدای، چې... خدای خپله ښه پوهېږي، چې څه به کېږي...

دولوخوف بیا وویل:

- رښتیا درته وایم، دا لېونتوب دی چې ته یې کوې، پرېږده ګوره ! دا ټوکې نه دي، ته له اور سره لوبې کوې.

اناتول وویل:

- بیا بیا مې لمسوې، بیا مې پاروې، ورکېږه بلا درپسې ! پوه شوې؟ ولې مې خپه کوې، رښتیا درته وایم، زه ستا د دې ټوکو د اورېدو وخت نه لرم.

دا یې وویل او له کوټې نه ووت. کله چې له کوټې نه وت، دولوخوف هغه پسې مهربانه خو له سپکاوي ډکه خندا وکړه.

دولوخوف ورپسې ورغږ کړ:

- تا ته وایم ودرېږه، ټوکې نه کوم، رښتیا وایم، دلته راشه، دلته !

اناتول بېرته کوټې ته راستون شو، هڅه یې وکړه، آرام او هغه ته ځیر او خبرو ته یې غوږ شي. هغه ته یې وکتل او له خپلې خوښې نه پرته یې هغه ته غاړه کېښوده.

- ګوره غوږ شه ! د وروستي ځل لپاره درته وایم، زه له تا سره ټوکې لرم؟ چې له تا سره ټوکې وکړم. تر اوسه مې د تا په وړاندې څه ویلي و؟ پاسپورت چا درته جوړ کړ؟ پیسې چا درکړې؟ پاپ چا درته راوبوله؟ له ما پرته بل څوک و، چې دا ټول درته وکړي؟

دا یې ورته وویل، له هغه نه یې غېږ تاو او ښکل یې کړ.

هو کې ما له تا سره مرستې کړې دي، خو رښتیا هم باید درته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاګه کړم. دا کار چې ته کوې، دا ډېر ګوابښمن کار دی او که لږ فکر وکړې، دا لېونتوب او حماقت دی. ښه تا هغه وتښتوله او لاړې، ډېر ښه، خو خبره دلته پای ته رسېږي؟ نه، فکر کوې، چې ته به آرامه شې؟ دا به ورته سپینه شي چې تا ښځه لرله او محکمې ته به دې خبره ورسېږي.

اناتول بیا تندی تریو کړ او وې ویل:

- چې ځومره اپلتې غږوئ! ما خو هر څه درته ویلي کنه؟ هغه په هماغه ځانګړي تعصب سره چې زیاتره باثاري او بې عقله خلک یې، له خپلې بې عقلۍ نه لاس ته راغلو پایلو لپاره کاره وي، خپل سل ځله ویل شوي دلایل بیا د دولوخوف ته واورول، هغه وویل:

- ګوره بیا هم درته وایم، ما خپله پریکړه کې ده. هغه خپل ټول امکانات او لارې یادې کړې او په داسې حال کې چې خپلې ګوتې یې شمېرلې وویل:

- که دغه واده ښه دی یا بد، زه هېڅ مسوولیت نه لرم، که ښه هم شي، ما ته کوم ارزښت نه لري، په بهر کې څوک له هغه نه، نه خبرېږي، داسې نه ده؟ نوله تا نه هیله کوم، نورې خبرې بس کړه، چوپ او په کرار مې پرېږده او خبرې مه کوه.

- رښتیا درته وایم، پرېږده، دا لېونتوب پرېږده، ته ځان ته خپله زولنې اچوې.

اناتول وویل:

- ځه ورکېږه، بلا درپسې!

خپلې څنې یې په دواړو منګلو کې کلکې کړې، بلې کوټې ته لاړ، خو سمدلاسه بېرته راستون شو، دولوخوف ته مخامخ نېږدې پر څوکۍ یې پلترۍ ووهلې، د هغه لاس یې راونیو، پر خپل زړه یې کېښود او

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې ويل:

- خداى خپله پوهېږي، چې څه خبره ده؟ ته ګوره چې څنګه وهل کوي؟ څنګه مې زړه درزېږي؟ پوهېږې څه پېښې لري؟ مهربانه ملګريه ! څه غلچکونه، ښاپېرۍ ده، ښاپېرۍ، پوهېږې؟

دولوخوف چې ښکلې او سپين سترګې، سترګې يې ځلېدلې په دې هيله يې هغه ته يو ترخه موسکا وروله، چې نور هم ملنډې پرې ووهي او وې ويل:

- نو که پيسې دې خلاصې شي، بيا به څه کوې؟

اناتول د زړه له کومې په راتلونکې د نه پوهېدو د تصور نه وړاندې خپله پوښتنه تکرار کړه:

- نو بيا به څه کوې؟ ښه؟ نه پوهېږم چې بيا به څه کوم... دا څه احمقانه خبرې دي. خپل ساعت ته يې وکتل او وې ويل:

- ښه نو ! نور يې وخت رارسېدلی دی.

اناتول پس خانې ته لاړ او پر خپلو چوپړانو يې غږ وکړ:

- نور هم ځنډېږو، که څنګه؟ دا څه شی لټوئ؟

دولوخوف د ميز له سره پيسې ټولې کړې، يوه سړي ته يې ددې لپاره ورغږ کړل، چې دوی ته ډوډۍ او شراب برابر کړي. خپله ووت او هغې کوټې ته لاړ چې ماکارين او خوستيکوف په کې ناست وو.

اناتول په کوټه کې پر ولاړې غځېدلې څوکۍ څنګل وهلې وه، سر يې لاس کې نيولی و او په داسې حال کې چې په خيالو کې ډوب و، موسېده، تر شونډو لاندې يې نرم نرم څه ويل.

دولوخوف له بلې کوټې ورته راغږ کړ:

- راځه کوم شي وخوره، يو جام پورته کړه.

اناتول چې هماغه شان موسېده، ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه، نه يې غواړم.
- ورشه بالاګا راغلی.

اناتول پاڅېد او خوړنتون ته ورننوت، بالاګا ، د درې آسيزه ګاډيو يو پېژندل شوی ګاډيوان و ، چې له شپږو کالو راهيسې يې له دولوخوف او اناتول سره انډيوالي درلوده او په خپلو درې آسيزه ګاډيو يې ددوی ډېر خدمت کړی و. کله چې د اناتول غونډ د توفير په ښارګوټي کې و ، په وار وار سره هغه، ماښامي له هغه ځايه راسپور او سپېده داغ يې مسکو ته رارسولی او سبا شپه يې بېرته هلته رسولی دی. هغه په وار وار دولوخوف د هغه له پوروړو ژغورلی و ، په وار وار دغه ګاډيوان دغه دوه انډيوالان له جټانو او خپلو ملګرونجونو سره په ښار کې ګرځولي وو... د دغو دواړو نه د هر يو په ډېرو داسې پېښو او رسواييو خبر و ، چې د هغه له امله کېدای شو ، هغوی هر يو سايبريا ته تبعيد کړای شي. هغوی به هم زياتره وخت هغه د خپلو عياشيو بنډارونو ته راباله، جامونه به يې ورسره پورته کول،له جټانو سره به يې نڅاوې کولې او د هغوی په زرګونو روبلونه به دده د لارې خرڅېدل. د هغوی په چوپړ کې هغه هر کال تر شلو وارې پورې خپل ژوند له مرګ سره مخامخاوه، تر وهلو خوړلو پورې به يې د هغو ساتنه کوله، د هغو آسونو قيمت چې ده به ددغو دوو تنو په چوپړ کې له پښو اچول، تر هغو پيسو زيات و ، چې دوی به د بالاګا د چوپړ په بدل کې، هغه ته ورکاوه، خو ده ته هغوی ګران وو. دهغو په ساعت کې تر ۱۷ ورستو پورې چټک تګ خوښېده. د هغه خوښېدل، چې د هغو په چوپړ کې خپلې ګاډۍ واړوي، ټکر يې کړي، له نورو ګاډيو نه مخکې شي او لکه باد هسې د مسکو کوڅې لاندې کړي. د هغه دا خوښېدل چې د باد په شان په چټکه ګاډيوانۍ کې د ده تر شا له ناستو نشه انډيوالانو نه دا خبرې واوري:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نور هم چټک، نور هم چټک، دا سې چټک چې نور نو نا شوني وي. د هغه خوښېدل چې په لاره په کړاو روانو بزګرو ته متروکې وروا ره کړي او په زړه کې وو ايي، دا هم د رښتينو بادارانو له خوا.

اناتول او دولوخوف ته هم بالاګا ډېر ګران و. هغه په ګاډيوانۍ کې د ښې استادۍ او هم له دې کبله چې د هغه هم څه خوښېدل چې ددوی خوښېدل. بالاګا ،به له نورو مسافرينو سره مخکې له مخې پيسې،هر دوه ساعته پنځه ويشت روبله ټاکل، ده خپله به د هغو ګاډيواني هم نه کوله، خپل زلمي ګاډيوانان به يې ورلېږل،خو ددولوخوف او اناتول لپاره، چې ده هغوی د خپلو اربابانو په نامه نومول، تل خپله چمتو و او هېڅکله به يې د خپل چوپړ په بدل کې پيسې هم نه غوښتې. هغه به يوازې، په څو مياشتو کې يو وار کله چې د هغو د چوپړانو له لارې خبر شو، چې بادا ران يې پيسې لري، نو کوم سهار تر نشې وروسته به راغي، درناوی به يې وکړ، په ملا به خم شو او ويل به يې چې پيسو ته اړتيا لري. بادارانو به هم تل نازاوه. هغه ويل:

- پلار که فيودرايوانويچه ! مرسته راسره وکړئ، يو روغ آس هم راپاتې نه دی، جيب مې تش دی، هر څه چې کولای شي هغه راسره وکړئ.

اناتول او دولوخوف به چې کله پيسې لرلې، زره، دوه زره روبله به يې هغه ته ورکول. بالاګا کليوال،د ژېړ ډوله ويښتو خاوند، سره بشره، په ځانګړي ډول څوربه غاړه، ټيټه ونه، پيته پزه درلوده او د اته ويشتو کالو په منګ ځوان و چې ځلېدونکې وړې سترګې او وړه زنه يې لرله.

هغه نرۍ شنه چپنه چې وريښمين استر يې درلوده پر لنډ پوستين اغوستې وه.

هغه په لومړۍ کوټې کې، د ځرونـد سپيڅلي شمايل په وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېد ، پر ټټر او تندي يې د صليب کرښې وويستې، د دولو خوف پلو وړاندې ورغي او خپل کوچنی تور لاس يې هغه ته ور وړاندې کړ، تر درناوي وروستې ته يې هغه ته وويل:

- فيودرا يوانوويچ !

- سترې مه شئ وروره ! راشه، دا هم هغه.

د اناتول پلو ته چې همدا اوس،د راننوتو په حال کې و، لاس ورووړاندې کړ او وې ويل:

- جلالتمابه سلام !

اناتول خپل لاسونه، د هغه په اوږو ورکېښودل او وې ويل:

-زه تا ته ګران يم او که نه؟ اوس د رښتني چوپړ وخت رارسېدلی، کوم آس دې راوستی دی؟ ها !

بالاګا ځواب ورکړ:

- هماغه چې ستا استازي ياد کړي وو، هماغه ياغي آسونه.

- نو غوږ شه بالاګا ! که ګاډی ياغي هم شي، پروا نه لري خو زه غواړم، چې درې ساعتو کې موږ ورسوئ.

بالاګا سترګې کېښکودې او وې ويل:

- که ټوټه ټوټه شي، نو څنګه به ورسېږو ؟

اناتول چې سترګې يې راوتلې وې، ناڅاپه چغه کړې:

-اوربوز به دې درمات کړم، ټوکې به نه کوې...

ګاډیوان په خندا خندا ځواب ورکړ:

- څه ټوکې ! ما تر اوسه پورې له خپل باداره څه سپمولی دی؟ تر هغه چې آسونه ژوندي وي، زغلو به.

اناتول وويل:

- چې داسې ده، کېنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولوخوف وویل:
- راځه کښېنه، ښه شو.
- نه فیودرایوانوویچه، همداسې ولاړ ښه یم.
اناتول وویل:
- راځه کښېنه او جام پورته کړه.
یو لوی ګیلاس مادیر (یو ډول خوږ ښه شراب) یې ورته واچول. د دغو شرابو په لیدو د ګاډیوان سترګې وځلېدې. هغه د نزاکت له مخې، وویل:
- نه، نه یې څکم. ولې وروسته یې په سر واړول او خپلې شونډې په هغه سره وریښمین دستمال چې له خولۍ نه یې راویستلی و، پاکې او وې ویل:
- ښه جلالتمابه! څه وخت به خوځېږو؟
اناتول، ساعت ته وکتل او وې ویل:
-هوکې! همدا اوس.
- خو بالاګا! ګوره چټک به ځې او په وخت به رسېږې، کنه؟
بالاګا وویل:
- هوکې، ګوره چې څنګه ځو، که په خیر لاړ شو، ولې به په خپل وخت نه رسېږو. ګوره ستا خو یادېږي، چې توفیر ته مې په اوو ساعتونو کې رسولې، یادېږي او کنه؟ اوس هم مه ډارېږه جلالتمابه!
اناتول خپلې خاطرې وریادې کړې او ماکارین ته یې چې په مینه مینه یې ده ته کتل، وخندل او وې ویل:
- پوهېږئ یو وار د حضرت مسیح په میلاد کې له توفیر نه راروان و، باور به دې رانه شي ماکار، موږ داسې چټک راتلو چې له ددوو ګاډیو له سره همداسې راوالوتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالاګا دولوخوف ته وکتل او دغې کیسې ته یې دوام ورکړ:

- څه آسونه وو ! دوه ځوان آسونه مې، د خپل قهري آس تر څنګ تړلي وو، باور به ونه کړې، فیودرایوانو ویچه شپیته ورسته الوتل. د هغو مخه نیول ګرانه خبره وه، ساړه وه، لاسونه مې شنډ شوي وو. ورته مې وویل، جلالتمابه ! راشه او جلو ونیسه، خپله یې د ګاډۍ په وروستي سیټ کې ځان واچاوه. آسونه داسې یاغي شوي و، څه نور د متروکو وهلو ته اړتیا نه لیدل کېده، آسونه خپله الوتل. هغوی په درې ساعتو کې ورسېدل، مګر د کیڼې خوا آس له پښو ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

اناتول له کوټې ووت او څو دقیقې وروسته پوستین په غاړه د سپین زرو ملاوستني په ملا د سمور د پوست خولۍ لکه د زلمیانو په څېر د سر په یو څنګ ایښې وه، داسې چې د هغه له ښکلي څېرې سره یې سخت اړخ لګاوه، ببرته راستون شو، هینداري ته یې وکتل او په هماغه حالت چې د هینداري په وړاندې دربدلی و، د دولوخوف په وړاندې ودرید، او د میو جامې یې پورته کړ.

اناتول وویل:

- ښه فدیا! د خدای په امان! ستا له هر څه نه مننه، د خدای په امان!

په چرت کې لاړ، بیا یې ماکارین او نورو ته مخ وروا ړاوه او وې ویل:

- ښه ملګرو! زما د ځوانۍ یارانو! د خدای په امان...

که څه هم ټول له هغه سره روان وو، داسې بربښېده چې اناتول په دې توګه غواړي د خپلو اندېوالانو په وړاندې دغو خبرو ته پارونکي او لمسوونکي بڼه ورکړي. هغه چې ټټر وړاندې ویستلی و او یوه پښه یې ښوروله، هره کلمه جلا او لوړه ویله.

هغه ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ټول مو جامونه پورته کړئ، بالاګا ته هم، نور ملګرو او زما د ځوانۍ همزولو اندېوالانو، ما او تاسو ډېرې عیاشۍ کړي، خوښۍ مو تېرې کړي او ژوند مو کړی دی، کنه؟ اوس نو خدای خبر دی چې بیا به مو څه وخت دیدن کېږي؟ زه بهر ته روان یم، د تېر ژوند په یاد مو، د روغتیا په یاد مو، هورا ! دا یې وویل او خپل جام یې وڅکه او هغه یې په ځمکه وویشت.

بالاګا، هم خپله جام وڅکه، شونډې یې په دستمال پاکې کړې، او وې ویل:

- روغ اوسئ.

ماکارین چې سترګې یې له اوښکو ډکې وې، له اناتول نه یې غېږ تاو کړه او وې ویل:

- اخ شهزاده، چې ستا دا بېلتون څومره راته ګران او غمرلی دی.

اناتول چغه کړل:

- ځۍ چې ځو، ځۍ چې ځو !

بالاګا، له کوټې نه وتونکي و، چې اناتول ورته وویل:

- نه، نه ودرېږه، دروازه پورې کړه، تر تګ نه مخکې لومړی باید کېنو (روسان سفر ته له وتلو مخکې د وتلو په وروستې شېبه کې کېني) هو کې، دغسې ! دروازه یې وتړله او ټول کېناستل.

څو شېبې وروسته، اناتول پاڅېد او وې ویل:

-اوس نو درځئ هلکانو ! درځئ !

د اناتول جوزوف نوي چوپړ، کڅوړه او توره مې هغه ورکړل او ټول دالان ته ووتل.

دولوخوف وویل:

- پوستین دې چېرې دی؟ هـای ! ایګناتکـا ! لاړ شـه ماترینـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماتو یوفنا ته ورشه، پوستین ترې وغواړه او راېې وړه، هغه سترګې کېښکودې او زیاته یې کړه:

- ما اورېدلي دي، چې کله یوه نجلۍ تښتوي، نجلۍ زړه نازړه وي، له ډاره داسې وي لکه مړې. له کوره په هماغو کالیو کې راوزي، چې په کور کې یې اغوندي. تا به لا څه ورته ویلي نه وي، اوښکې یې را روانې وي، عذر او زارۍ وي، پلار جان او مور جانه وریاد پرې. او غواړي چې بېرته کورته ستنه شي... خو ته خپل پوستین له ځان سره واخله، هغه ورواغونده، په ګاډۍ کې یې کېنوه او د خدای په امان. مینځې د ګېډړې له پوستکي جوړ ښځینه پوستین راوړ.

هغه داسې چغه وکړه چې آواز یې په کوټو کې انګازه وکړه:

- بې عقله! ما درته وویل چې د سمور له پوستکي جوړ پوستین راوړه. تاتریشکا! د سمور د پوستکي.

یوې ښکلې، په ملا چنګې، ژېړ رنګې جتې، چې توري ځلېدونکې سترګې او توري شین بخونۍ ګړګوټ څڼې یې درلودې، ښکلی سور شال یې په اوږو د سمور د پوستکي پوستین په لاس کوټې ته راوړانګل.

داسې بربښېده چې هغه له خپل باداره حیا کوي او د خپل پوستین د لاسه ورکولو له امله خوابدي کېږي، خو بیا یې هم وویل:

- څه پروا لرئ، دا زما پوستین واخلئ، زړه مې نه پسې خوږېږي.

دولوخوف هغې ته ځواب ورنه کړ، پوستین یې واخیست او د ماتروشکا پر اوږو یې ورواچوو او هغه یې ښه په کې تاو کړه... ټول په دوو ګاډیو کې ځای پر ځای شول...

بالاګا وپوښتل:

- چمتو یاستئ؟ د ګاډۍ جلو یې تر مړوند تاو او چغه یې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درځئ، او د نیکیتسکي پر واټ شېوه شول. په دې وخت کې یوازې د بالاګا او د هغه تر څنګ په ګاډۍ کې پر صندوق د ناست ځوان چغې چې آسونه یې له باد هسې زغلول، اورېدل کېدې. د مسکو د اربات په ډګر کې د دوی ګاډۍ د یوې بلې ګاډۍ سره ولګېده او د کوم شي د ماتېدو غږ واورېدل شو او ګاډۍ لکه باد هسې د اربات په واټ کې له سترګو پناه شوه. د پادنسدواټ تر وهلو وروسته، دوی خپلې چټکتیا لږه کمه کړه، راوګرځېدل او آسونه د ستاریا کانیوشینۍ په څلورلاره کې ودرېدل.

هغه ځوان د بالاګا تر څنګ ناست و، ددې لپاره یې لاندې ودانګل چې د آسونو اوربوزونه ونیسي، خو په دې کې دولوخوف او اناتول لا د وخته پلي شوي او پر لار روان وو، کله چې د کور د دروازې خولې ته ورسېدل، دولوخوف شپلکی وواهه او له هغې خوا نه هم د شپلکي ځوابي غږ واورېدل شو او تر هغه وروسته یو مینځه راووته او وې ویل:

- راځئ د ننه، کنه څوک به مو ووینې.

هغې مینځې زیاته کړه:

- اوس انګړ ته راننوزئ، وبه مو وینې.

دولوخوف د دروازې مخې ته ودرېد، اناتول مینځې پسې وخوځېد او انګړ ته ننوت، د دیواله له څنګه تېر او پورته په زینو یې منډې کړې.

د ماریا دیمتریوفنا څورب، چوپړ ګفریل د اناتول تر مخې راپیدا شو او وې ویل:

- راځئ، مهرباني وکړي اغلې ته!

دغه چوپړ چې په څورب ځان د اناتول مخې ته خنډ شو په غړمبهاري وویل:

- مهرباني، اغلې ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اناتول چې سا يې بنده بنده کېده، په پسهاري وپوښتل:

- کومه اغلې! ته څوک يې؟

- مهرباني وکړه، امر شوی، تاسو هغې ته بدرګه کړم.

دولوخوف چغه کړل:

-کوراګينه! خيانت شوی، غولول شوي يو، شاګرز! دولوخوف، له هغې پنجرې سره چې دربدلی و، له څوکيدار سره لاس او ګريوان و، څوکيدار هڅه کوله، اناتول پسې هغه پنجره ټينګه کړي چې ترې تير شوی و. دولوخوف په خپل وروستي توان څوکيدار پورې وهه، د تښتې په حال کې يې اناتول له لاسه راونيو، هغه يې له پنجرې راوويست او دواړو د ګاډۍ خواته وروځغاستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

ماریا دیمتریوفنا ولیدل، چې سونیا په دهلیز کې ژاړي، هغه یې دې ته اړ کړه چې هر څه دې ته ووایي. ناتاشا ته لیکل شوی یاددښت ،دماریا دیمتریوفنا په لاس ورغي او له دغه یاددښت سره یو ځای، د ناتاشې کوټې ته ورننوته.

هغې ناتاشا چې په حیرت،وچو او بې احساساه سترګو یې دې ته کتل، پورې وهله او ورته وویل:

- بې شرمې، بې حیا نجلۍ ! غږېږئ به نه، نه غواړم هېڅ شی واورم. د هغې کوټه یې قفله کړه او چوپړانو ته یې سپارښتنه وکړه چې هر هغه څوک چې نن شپه دوی کره راځي، انګړ ته راننباسي او پرې یې نهږدي چې بهر ته وتښتي. خپل چوپړ ته یې سپارښتنه وکړه چې هر څوک راځي، دې ته دې راولي، خپله لاړه، په مېلمستون کې کېناسته او د تښتوونکو راتګ ته سترګه په لارې شوه.

کله چې ګوریل نومې چوپړ راغي او ماریا دیمتریوفنا ته یې خبر ورکړ چې تښتوونکي وتښتېدل، هغې تندي تریو او لاسونه یې تر شا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټه کړل، تر ډېرو پورې په کوټه کې ګرځېده راګرځېده او په دې اړه یې فکر کاوه، چې څه وکړي. د ماښام اوه بجې وې چې لاس یې په جیب کې په کلي ولګېدې او د ناتاشې کوټې ته ورغله. سونیا په دالان کې ناسته او ژړل یې. هغه چې ساندو پسې اخېستې وه، په زارۍ زارۍ یې وویل:

- د خدای لپاره، هیله کوم پرې مه ږده چې ورشم.

ماریا دیمتریوفنا پرته له هغې چې ځواب ورکړي، دروازه خلاصه کړه او ورننوته. د خپل قهر د آراملو لپاره یې په زړه کې وویل:

- بې شرمه، بې حیا، بې ننګه، زما په کور کې او دا رسوایي. په پلار مې یې زړه خوږېږي. که څه هم دا به ګرانه خبره وي، خو ټولو ته سپارښتنه کوم چې په دې اړه څوک څه ونه وایي او ګراف پوه نه شي. په ټینګو ګامونو کوټې ته ورننوتله. ناتاشا پر کټ پرته وه، سر یې په منګلو کې مروړلی و او هېڅ نه ښورېده. هغه په هماغه حال پرته وه چې ماریا دیمتریوفنا هغه دلته قفل کړې او ترې وتلې وه.

ماریا دیمتریوفنا وویل:

-واه واه زیرې دې راباندې! آفرین! زما په کور کې خپل لوند سره وعدې کوې! ما به نه غولوې. دلته به دوکې او پېښې نه کوې! هر هغه څه چې درته وایم په ځیر به یې اورې. هغه یې له منګولو راونیوله او وې ویل:

- ګوره غوږ ونیسه، هر څه چې وایم اورې به یې. تا د یوې بې حیا او سپین سترګې نجلۍ په شان ځان رسوا او بدنامه کړ، زه پوهېږم چې له تا سره څه وکړم. خو په پلار مې دې زړه سوځي.

ناتاشا، هماغه شان چې پرته وه. هېڅ بدلون په کې رانغي، خو له هغې نه د نه اورېدونکې ژړا او ساندو غږ احساسېده. ماري دیمتریوفنا سونیا ته مخ وروااړاوه او پر کټ د ناتاشې ترڅنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېناسته.

ماريا ديمتريوفنا په ځبر او ډډ غږ وويل:

- بختورو چې وتښتېد ، خو زه يې پيدا كوم، ته اورې كنه، چې زه څه وايم؟

خپل ځبر او پنډ لاس يې د ناتاشا تر مخ لاندې كېښود او هغه يې خپلې خوا ته راوګرځاوه. ماريا ديمتريوفنا او سونيا د هغې د مخ په ليدو ، حيرانې شوې، د هغې سترګې ځلېدونكو خو ځاى پر ځاى وچې ولاړې وې، شونډې سره ورغلې او چاودلې او غومبوري يې لوېدلي وو.

په غضب او كركه يې د ماري ديمتريوفنا ځان وژغوره، خپله پخوانۍ بڼه يې غوره كړه او وې ويل:

- پرې مې ږدئ... څه رانه غواړئ، غواړم مړه شم.

ماريا ديمتريوفنا وويل:

- ناتاشا زه د تا خير غواړم، غواړې وېده شئ، وېده شه، همداسې وغځېږه، زه به لاس هم درنه ورم، خو خبرې مې واوره... نور زه نه وايم چې ته ګنهكاره او ملامته يې. ته خپله پوهېږئ، خو خبره په دې كې ده چې سبا دې پلار راځي، هغه ته څه ووايو؟ د هغه ځان بيا له سلګيو نه په ربړېدېدو شو.

- ټول خبرېږي، پلار دې، ورور دې، كوژدنى دې.

ناتاشا چغې كړې:

-نو ، هغه خبرېږئ، زه كوژدنى نه لرم، ما هغه ته ځواب وركړ.

ماريا ديمتريوفنا دوام وركړ:

- په هر حال هغوى خبرېږي، ته فكر كوې هغه دا خبره همداسې پرېږدي؟ ګوره ، هغه خو پلار دى، زه هغه ښه پېژنم، هغه به اناتول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئيل ته راوغواړي، دا به بيا ښه کار وي که څنګه؟

ناتاشا له کټه لږ راکږه غوندې شوه، له کرکې نه په ډک غلچک يې ماريا ديمتريوفنا ته وکتل او چغه يې کړل:

- پرې مې ږدئ! ستاسو يې زما په ژوند څه؟ ولې؟ ولې مو زما په ژوند کې لاس وواهه؟ چا تاسو نه ددې کار غوښتنه کړې وه؟

ماريا ديمتريوفنا له قهره ډکه چغه وکړه:

- تا څه غوښتل، څه شوي واى؟ په تا چا بنديز لګولى و، که څنګه؟ څوک کورته د هغه د راتګ خنډ شوي وو؟ ولې هغه غوښتل چې تا د کومې نوم ورکې جتې په شان يوسي؟ ښه دا يې ورېږي او تښتولې، نو ته څه فکر کوې، هغه به يې پيدا کړى نه و؟ ستا پلار، ورور او کوژدنى؟ هغه سپک، بې ننګه، پوهېږئ، پوه شوې او کنه؟

ناتاشا چې لږ راپورته غوندې شوه چغې کړل:

- هغه تر ټولو تاسو نه غوره دى، که تاسو د هغه خنډ شوي نه واى... اخ، لويه خدايه! دا څه شي دي؟ سونيا تا ته وايم دا څه کېږي؟ ووزئ، رانه ووزئ!

هغې داسې ساندې وهلې، داسې د ناهيلۍ، د داسې خلکو په څېر يې ژړل، چې يوازې خپله د خپل کړو په پايله پوهېږي. ماريا ديمتريوفنا بيا څه ويل پيل کړل، خو ناتاشې پر هغو ورچغې کړې! ووزئ، ووزئ، تاسو ټول له ما نه کرکه لري، او زما سپکاوي کوي او ځان يې بېرته په کټ کې وارتېږه.

ماريا ديمتريوفنا لا تر يوې مودې پورې هغې ته ددې لپاره نصيحت کاوه چې ناتاشا په دې ډاډه کړي چې دا پېښه يې له پلاره پټه کړي او هېڅوک په هېڅ شي خبر نه شي. ددې لپاره بايد په خپله ناتاشا هر څه هېر کړي او هېڅ چا ته څه ونه وايي. ناتاشا، ځواب نه وايه. هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورې سلګۍ نه وهلې او نه يې ژړل، خو له سره تر پښو پورې رپېدېده.
ماريا ديمتريوفنا د هغې ترسر لاندې، سروېږدي کېښود، دوه کمپلې يې پرې وروا چولې او په خپله يې يو زيتون ګل ورته راوړ، خو ناتاشې هغې ته پاملرنه ونه کړه.

ماريا په دې خيال چې هغه وېده ده، له کوټې نه د وتلو په وخت کې وويل:

- پرېږده چې وېده شي. خو ناتاشا وېده نه وه. رنګ يې الوتی او سترګې يې رډې رډې وتلې وې. هغه شپه تر سهاره وېښه پاتې شوه. له سونيا سره هم چې څو ځله يې د کټ سر ته راغله ونه غږېده.

له وعدې سره سم، بله ورځ سهار د وخته، ګراف ايليا اندربوويچ چې د مسکو څنډو ته تللی و، راستون شو. هغه خورا خوشاله و او د مسکو د څنډو جايداد ونه يې په ښه بيعه خرڅ شوي و او نور هېڅ شي په مسکو کې د هغه د پای ته کېدو او له ګرافينې سره چې په زړه کې د هغې د ليدو لېوالتيا پسې اخېستی و، د ديدن څنډ کېدای نه شو.

ماريا ديمتريوفنا چې هغه وليد، سمدلاسه يې ورته وويل، چې ناتاشا پرون سخته ناروغه شوې، دې ډاکتر ورته راغوښتی او نن يې روغتيا ښه ده. ناتاشا نن سهار له خپلې کوټې راونه وتله.شونډې يې وچې او چاود بدلې او سترګې يې لوېدلې وې. هغه د کړکۍ خوا ته ناسته وه او په ځير ځير يې په کوڅو کې تېرېدونکو خلکو ته کتل. کله به چې يې څوک کوټې ته راننوتل، په تلوار به يې مخ وروا ړاوه. داسې بريښېدل چې کوم خبر يا ليک ته سترګې په لاره وه.

کله چې ګراف، د هغې کوټې ته ورننوت، هغه په خورا ګبنې د هغه د نارينه ګامونو غږ ته غوږ شوه او د هغې پر څېرې بيا هماغه پخوانۍ سړه څپه او د کرکې نښې راخورې شوې. آن د پلار په ليدو هم له ځايه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته نه شوه ! ګراف وپوښتل:
- څه درشوي دي زما ښاپېرۍ؟ ناروغه يئ؟
ناتاشا چوپه شوه، خو وروسته يې وويل:
- هو کې ناروغه يم.
ګراف په خواشينۍ د هغې د داسې مات او ژوبل شوي حالت پوښتنه وکړه او وې ويل په کوژدنۍ خو به يې څه نه وي شوي. هغې ډاډ ورکړ چې هېڅ پېښه نه ده شوې او هيله وکړه چې بې غمه وي او ناآرامه نه شي.
ماري ديمتريوفنا هم د ناتاشې د خبرو ملګرتيا وکړه او وې ويل چې له ناروغۍ پرته بل څه پېښ شوي نه دي.
ګراف ته د ناتاشې دغه ناروغۍ خورا بل ډول وبرېښېده، د لور په پرېښانۍ، د سونيا او مارينا ديمتريوفنا په خواشينو څېرو کې يې له ورايه ليدل، چې څه کومه بده پېښه پېښه شوې ده. خو دغه لپاره ددې ګرانې لور ته د داسې يوې پېښې پېښېدل، چې د بې ننګۍ او بې شرمۍ سبب شي، آن په تصور کې هم وحشتناکه وه، هغه ته خپله خوشالي او آرامي داسې ګران وه، چې له نورو پوښتنو نه تېر شو او ځان يې خپله په دې ډاډه کړ، چې هېڅ ځانګړې څه نه دي پېښ شوي او کلي ته تګ به يوازې د خپلې لور د ناروغۍ له امله وځنډوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹

پيير مسکو ته د خپلې ښځې ايلن تر راتګه وروسته، هڅه کوله چې ددې لپاره کومې خوا ته مخه کړي چې له هغې سره يې ديدن ونه شي.
مسکو ته د رستوف د کورنۍ تر راتګ نه وروسته، د هغه اغېز له امله چې ناتاشا په ده کړی و، دی يې دې ته اړ کړی و، چې د خپل تکل په لاس ته راوړلو کې تلوار وکړي. هغه د يوسف الکساندرورويچ کونډې ته چې د توفير په ښار کې اوسېده، ددې لپاره ورغی چې هغې ژبه کړې وه، د خپل خدای بښلي مېړه سند ونه ده ته ورکړي.
پيير چې کله له توفير نه مسکو ته راستون شو، هغه ته يې د ماريا ديمتريوفنا هغه ليک سره ورکړ چې په هغه کې يې له ده نه هيله کړې وه چې د اندرې بالکونسکي او د هغې د ناوې په هکله د يو مهم کار لپاره ددې کره ورشي. پيير هڅه کوله چې له ناتاشا سره يې هم ديدن ونه شي. هغه ته داسې برېښېده چې د ناتاشې په وړاندې د هغه احساسات تر هغه څه نه، چې يو ښځې لرونکی سړی يې د خپل ملګري د ناوې په وړاندې لري، زيات او پياوړي دي، خو د برخليک چارو هغه دواړو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ډول نه یو ډول سره مخامخول.

کله چې یې ماریا دیمتریوفنا کورته د تګ لپاره جامې اغوستې، له ځانسره یې چرت واهه او ویل یې:

دا څه پېښ شوي؟ او دا بیا ما پورې څه اړه لري؟ ژر تر ژره به سردار اندرې راغلی وای، له هغې سره به یې واده کړی وای...

د توفیراسکایا په کوڅه کې یو آشنا غږ، غږ پسې وکړ:

- پېیره ! د ېر وخت کېږي چې راغلي يئ؟

پېیر سر پورته کړ، اناتول یې ولید چې له خپل دایمي ملګري ماکارین سره په داسې یوه ګاډۍ کې چې دوو خړو آسونو کشوله، ناست وو، خورا چټک روان وو، هره خوا یې د واورو غونډه کې وارول. اناتول د پوځیانو په شان ځانښودونکی او نیغ ناست و او سر یې لږ مخې خواته خم کړی و. زنه یې لږ شانتې د پوستین په غاړه کې پټه کړې وه. څېره یې تکه سره او خوشاله وه او خپله په ښو سینګار شوې خولۍ یې داسې کږه ایښې وه چې غوړې شوي څڼې یې چې د وارو دانې پرې پرتې وې، له ورایه ښکارېدې.

پېیر په هغه رخه کوله او په زړه کې یې ویل:

- رښتیا هم دا یو رښتینی هوښیار دی ! د ژوند د اوسنۍ شېبې له خوند پرته بل هېڅ نه ویني. ددې شېبې له خوند نه پرته بل خیال نه لري، نو له همدې کبله تل خوښ او خوشاله دی. چمتو یم، خپل هر څه لرم ور کړم، چې همداسې شم.

په دهلیز کې چې چوپړ د پېیر له اوږونه پوستین اخیست ورته وې ویل چې ماریا دیمتریوفنا هیله کړې وه چې د هغې د خوب کوټې ته تاسو بدرګه کړو.

پېیر همدا چې د صالون دروازه خلاصه کړه وې لیدل، چې ناتاشا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړکۍ خوا ته ناسته ده. رنګ الوتي، غومبوري یې لوېدلي او خپله په قهر ده. پيير ته يې وکتل، سترګې يې برندې کړې او په خورا غمېزلې بڼه له تالار نه ووته.

پيير چې ماريا ديمتريوفنا ته ورسېد، وې پوښتل: څه خبره ده؟

ماريا ديمتريوفنا ځواب ورکړ:

- ښه خبره ده! اته پنځوس کاله مې ژوند کړی دی، خو داسې رسوايي مې ليدلې نه وه.

وروسته له هغه چې له پيېره يې قسم واخېست چې دغه اورېدل شوې خبرې به هېڅکله هېڅ چا ته نه وايي، ماريا ديمتريوفنا هغه ته وويل چې ناتاشا د مور او پلار له مشورې پرته خپل کوژدني ته ځواب ورکړي. هغې ورته وويل چې ددې ځواب علت اناتول کوراګين و. هغه کوراګين چې د پيير ښځې له ناتاشې سره د هغه پېژند ګلوي کړې وه او ناتاشا غوښتل، هغه وخت چې پلار يې نه يې، له هغه سره وتښتي او په پټه واده سره وکړي.

پيير اوږې پورته نيولې وې او د هغو خبرو له اورېدو خوله وازه پاتې وه چې ماريا ديمتريوفنا ورته کولې، هغه داسې څه اورېدل چې باور يې نه پرې راته. د هغه باور نه راته چې څنګه کېدای شو، د سردار اندرې کوژدنې، مهرباني ناتاشا رستوفې چې بې اندازې هغه ته ګرانه وه، دغه بې عقل اناتول چې واده يې هم درلود، (پيير د اناتول له پټ واده نه خبر و) تر بالکونسکي نه غوره وګڼي او داسې پرې مينه او د هغه لېواله شي او له هغه سره وتښتي؟ پيير نه په دې پوهېده او نه يې تصور کولای شو. هغه ښکلی تصور چې ده، د ناتاشې له ماشومتوبه په خپل خيال کې انځور کړی و، د هغې سپکې او سخت زړې نجلۍ له نوي تصوير سره نه جوړېده چې اوس ماريا ديمتريوفنا ورته انځور کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيير ته خپله ښځه (ايلن) ورياده شوه. هغه په زړه کې وويل، دوی ټول له يوې ډلې نه دي ! او خيال ته ورغلل، چې يوازې دی نه دی، چې له داسې يوې ناپاکې سپکې ښځې سره يوځای کېدل يې په برخه شوي دي... هغه په دې نه پوهېده چې د ناتاشا روح له شرم نه خوځېږي او دا ددې ګناه نه وه چې د هغې بشرې آرامه کراري خپله کړې وه.

پيير د ماريا ديمتريوفنا د خبرو په اورېدو وويل:

- ولې؟ هغه څنګه کولای شي واده وکړي، هغه خو بله ښځه لري، واده نه شي کولای.

ماريا ديمتريوفنا وويل:

- سپکه، سپکه، دا دې لا بله سپکه ! دم په دم نوي ګلان راغوړېږي. عجيب ښه ځوان دی. دا سپک. دې بلې ته يې وو ايه، هغه يې لا سترګه په لاره ده. دا دوه ورځې کېږي چې لارې ته ګوري.

ماريا ديمتريوفنا چې له پيير نه د اناتول د ښځې ټول حال واورېد، په ښکنځلو ښکنځلو يې خپل زړه تش کړ او هغه ته يې وويل چې د څه لپاره يې راغوښتی و. هغې وويل چې دا ډارېده چې هر شېبه دا شونې ده چې ګراف او بالکونسکي راورسېږي او له دغې پېښې نه چې دې يې د پټولو هڅه کوله، خبر شي، هرومرو به اناتول ته بلنه ورکړي، چې په دوئيل کې يې سره سپينه کړي. نو له دې کبله يې له پيير نه وغوښتل، چې له خپل اوښي (اناتول) نه وغواړي له مسکو نه ووزي. پيير چې سردار اندرې او ګراف ته د ورپېښې ګواښ په ګواښ پوه شو، ژبه يې وکړه چې د ماريا ديمتريوفنا دغه هيله تر سره کړي. ماريا ديمتريوفنا چې خپل زړه ورته تش کړ، پيير يې د هرکلو کوټې ته بدرګه کړ او ورته وې ويل:

- ګوره پام کوه چې ګراف له هيڅ څه خبر نه دی او نه يې هم داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وښيي چې له کوم څه نه خبر يې. او زه به اوس ناتاشې ته ورشم او ورته وبه وايم، چې هسې تش انتظار مه باسه، هو، که دې خوښه وي کولای شې، غرمه له مور سره پاتې شئ.

پيېر له زاړه ګراف سره وليدل،هغه خورا پريشانه او خواشينی بربښېده. هغه ورځ سهار ناتاشا هغه ته ويلي و چې له بالکونسکي سره خپل اړيکي شلولي او ځواب يې ورکړی دی.

ګراف پيېر ته وويل:

- څه بد مرغي ده، لويه بد مرغي ! له دې بې موره نجونو سره په څه بدمرغۍ اخته شوي يم. پوهېږئ دلته له راتګ نه ډېر پښېمانه يم. غواړم له تا سره په سپينه وغږېږم. تا به هم اورېدلي وي؟ پرته له هغه چې له چا سره مشوره وکړئ، خپل کوژدنۍ ته يې ځواب ورکړئ، که څه هم هېڅکله زما دې واده ته خوښه نه وه، خو بيا هم سردار اندرې بد ځوان نه دی، په هر حال هغه د پلار له خوښې پرته دا کار کړی و. د پلار له خوښې پرته کار، ښه پای نه لري. ناتاشا هم بې کوژدنې نه پاتېږي. خو پر دې بولې ډېره موده تېره شوې وه. او بيا يې هم د مور او پلار له خوښې پرته دا کار کړي او هغه ته يې ځواب ورکړی دی. اوس ناروغه پرته ده او خدای خبر چې څه پرې شوي دي. ښاغليه ګرافه ! حال ډېر خرابه دی. د بې موره نجلۍ ساتنه خورا ګران کار دی... پيېر ليدل چې ګراف خورا پريشانه دی. هڅه يې وکړه چې خبرې بل پلو بوزي، خو ګراف به ببرته د خپل غم کيسه راپيل کړه. سونيا په خورا خواشينۍ د هرکلو کوټې ته راننوته، او وې ويل:

- د ناتاشا ناروغي خورا کرکيچنه ده، هغه په خپلې کوټې کې ده، که ستاسو خوښه وي،هغه ستاسو د ليدو هيله لري. ماريا ديمتريوفنا له هغې سره ده، هغه هم هيله لري چې تاسې هلته ورشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف پيير ته وويل:
- هو کې رښتيا تاسو خو هم له بالکونسکي سره نږدې ملګرتيا لرئ، هرومرو ناتاشا غواړي هغه ته کوم زيري ولېږي. آه خدايه، څنګه هر شي ښه و، خپلې منګلويې په خپلو سپينو څنګو کې خښې کړې او له تالار ووت.
ماريا ديمتريوفنا ناتاشا په دې خبره کړې وه چې اناتول ښځه لري، خو ناتاشا په هېڅ ډول د هغې خبره نه منله او هيله يې کړې وه چې پيير دې ته رښتيا وو ايي. دغه خبره پيير ته هغه وخت سونيا کړې وه چې هغه دهغې پلو وررروان و.
ناتاشا چې رنګ يې الوتی و، په خورا حيرانه او جدي بڼه د ماريا ديمتريوفنا تر څنګ ناسته وه، د هغې ځلېدونکې ټيټې نيولې سترګې لا د دروازې په خوله کې په پيير ورولګېدې او په پوښتنيزه توګه يې هغه ته وکتل. هغه، نه ورته وموسېده او نه يې سر ورته وښوراوه، خو همداسې په ځير او پرله پسې يې په سترګو کې له هغه نه وپوښتل:
- ايا دی د اناتول ملګري دی، که د نورو په شان هغه ته په بده سترګه ګوري؟ خورا ښکاره ده چې خپله د پيير شته والی يې نه احساساوه.
ماريا ديمتريوفنا چې پيير ته اشاره کوله، ناتاشې ته وويل:
- هغه په هر څه پوهېږي، پرېږده چې درته وو ايي، چې ما رښتيا ويلي که درواغ؟
ناتاشا لکه ويشتل شوی له ښو پاتې ځناور، چې د ښکاريانو او تازيانو رانږدې کېدل يې ليدل، کله يوه او کله بل ته کتل.
پيير چې پر هغې يې سخت زړه خوږېده، سترګې يې ښکته واچولې او له هغه شهادت نه چې له ده نه غوښتل شوی و له کرکې سره سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل:

- نتاليا ايليچنا ددې خبرې رښتيا او نه رښتيا بايد ستا لپاره يو شان وي ځکه...

- نو دا رښتيا نه ده چې هغه ښځه لري؟

- ولې؟ رښتيا ده.

بيا يې وپوښتل: ښځه يې لرله؟ له پخوانه؟ قسم وخوره !

او پېير قسم وخوړ، چې له پخوا نه يې ښځه لرله.

ناتاشا په تلوار وپوښتل:

- هغه لا په مسکو کې دی؟

-هو کې، په مسکو کې دی. دا نيم ساعت مخکې مې وليد.

داسې بربښېده چې نور نو هغې د خبرو توان نه درلود او لاس يې په دې نښه وښوراوه چې يوازې يې پرېږدئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

پيير غرمنۍ ته پاتې نه شو او سمدلاسه له کوټې نه ووت او لاړ. هغه په دې هيله ښار ته لاړ چې کوراګين ولټوي. د هغه د پيدا کولو په خيال کې و. په همدا خيال يې ټوله ورځ په زړه کې داسې را ايشېدله، چې اوس سا ايستل يې هم له ستونزو سره مخامخېدل. هغه يې هر ځای ولټاوه، په غونډيو کې له جټانو سره، په کومونو (په مسکو کې د ساعتېرۍ يو ځای و) کې، هېڅ ځای نه و. پيير بيا کلوب ته لاړ. په کلوب کې هر څه په خپل حال روان و. هغه مېلمانه چې د غرمنۍ لپاره راغلي وو، ډله ډله ناست او له پيير سره يې روغبړ وکړ. هغوی د ښاري ژوند په اړه غږېدل. هغه چوپړ چې ده ته يې هر کلی وو ايه، نه يوازې د هغه انډيوالان پېژندل، بلکې د هغو له عاداتو سره هم آشنا و، ورته وويل چې ده ته په واړه خوړنتون کې ميز چمتو دی، شهزاده زاخارويچ په کتابتون کې دی او پاول تيموفيويچ لا راغلی نه دی. د پيير يوه آشنا د خبرو اترو په لړ کې له هغه نه وپوښتل چې د کوراګين له خوا د ناتاشا رستوفې د تښتېدلو په اړه چې اوس يې په ټول ښار کې آوازې خورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، څه او رېدلي او کنه؟ دا آوازې رښتيا دي که هسې آوازې دي؟ پېير وخندل او وې ويل:

- دا هستې تشې ملنډې دي، ځکه دی همدا اوس د رستوف په کور کې و. کراره کراري وه.

هغه له ټولو نه د اناتول پوښتنه کوله، يوه وويل چې لا راغلی نه دی، بل بيا وويل چې نن به غرمنۍ ته راشي. پېير په حيرانتيا سره د غو آرامو او آسوده خيالو، خلکو ته چې د ده په ګوګل کې له تېرېدونکي توفان نه خبر نه و، کتل. هغه د کلوب په ټولو صالونو کې وګرځېد، ودرېد چې ټول راټول شي، له اناتول نه پرته ټول راغلل، دی هم نور انتظار نه شو او پرته له هغه چې ډوډۍ وخوري، کورته لاړ.

اناتول چې دی يې په لټولو بوخت و، د غه ورځ غرمه د دولوخوف سره غرمنۍ کوله او دوی په دې اړه غږېدل، چې د دغې ورپېښې بدنامۍ غم څنګه وخوري. د هغه په اند ددې کار لپاره بايد هرومرو ناتاشا وګوري. مابښام هغه ددې لپاره د خور کره (د پېير ښځه ايلن) ورغي، چې په دې اړه له هغې سره وغږېږي، چې څنګه او له کومې لارې ناتاشې سره د ده کتنه وشي. کله چې د ټول ښار د بې ثمره لټولو نه وروسته پېير بېرته کورته راورسېد، د هغه يو چوپړ ده ته خبر ورکړ، چې شهزاده اناتول واسيلوويچ له ګرافينې ايلن سره د هرکلو په صالون کې ناست دي. د هرکلو په صالون کې د مېلمنو ګڼه ګونه وه.

پېير چې مسکو ته له راتګ نه وروسته خپله ښځه (په دې شېبه کې له بل هر چا نه زيات، هغه له خپلې ښځې ايلن نه کرکه کوله) ليدلې نه وه، بې له هغه چې له هغه سره سلام او روغبړ وکړي، صالون ته تر ننوتلو وروسته يې اناتول وليد او مخامخ هغه ته ورغي.

ګرافينه ايلن د خپل مېړه خوا ته راغله او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- آه ! پېيره ! ته پوهېږې چې اناتول له څه ستونزو سره لاس او ګريوان دی؟

خو همدا چې د خپل مېړه ښکته سر، له قهره ډکې ځلېدونکې سترګې، د هغه ټينګ ټينګ ګامونه، او له لېونتوب نه ډکه پياوړتيا يعنې هغه څه چې دې په هغه کې له دولوخوف سره د دوئيل په وخت کې ليدلي وو، وليدل، ځای پر ځای ودرېده.

پېير خپلې ښځې ته وويل:

- هر چېرې چې ته يې، هلته شر او رسوايۍ شته.

بيا يې اناتول ته مخ ورواړاوه او په فرانسوي ژبه يې ورته وويل:

- اناتول، درځه درځه، زه غواړم درسره وغږېږم.

اناتول خورته وکتل، په نرمه غاړه پاڅېد او چمتو شو چې پېير پسې وخوځېږي.

پېير هغه له لاسه راونيو، ځانته يې راکش کړ او له صالون نه ووتل.

ايلن په ټيټ آواز وويل:

- که ځانته اجازه ورکړې چې زما په مېلمستون کې... خو پېير پرته له هغه چې د هغې ځواب ووايي، له مېلمستون نه ووت.

اناتول، په خپله عادي بڼه، لکه د ځان ستاينکو زلميانو په شان هغه پسې روان و، خو د هغه په څېره کې د ناآرامۍ نښې له ورايه څرګندې وې.

کله چې پېير خپل دفتر ته ننوت، دروازه يې قفل کړه، پرته له هغه چې اناتول ته وګوري، هغه ته يې وويل:

- تاسو ګرافينې رستوفې ته وعده ورکړې چې واده ورسره وکړې؟ د هغې د تښتولو تکل مو کړی و؟

اناتول په فرانسوي ژبه (هغوی تل په فرانسوي غږېدل) وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زما ګرانه! زه ځان اړ نه ګڼم، هغو پوښتنو ته چې په داسې ترخه ژبه له مانه کېږي، ځوابونه ووايم.

د پيير بشره چې لا د مخه رنګ تري الوتی و، په لېوني غضب کې ډوبه شوه. هغه اناتول په خپلو شډلو لاسونو د دريشۍ له ګرېوان نه راونيو او تر هغه يې له يوې خوا نه بلې خوا ته خوځاوه، چې په څېره کې يې د ډار او وحشت نښې راڅرګندې شوې.

پيير تکرار کړه:

- درته مې وويل، غواړم در سره وغږېږم...

اناتول چې د ګرېوان په شليدلې ځوړندې تڼۍ لاس واهه، وويل:

- حماقت دی، وايه څه وايې، خبره دې وکړه.

پيير وويل:

- ته لڇک او سپک انسان يې، نه پوهېږم څه شي زما مخه نيسي او ستا د سر د چېتېدو له خونده مې بې برخې کوي (هغه د ميز له سره د کاغذونو درنه دوسيه راپورته او تر ګوابنه وروسته يې سمدلاسه بېرته کېښوده) هغه زياته کړه:

- وعده مو ورکړې وه چې واده ورسره وکړئ؟

- ما، ما، ما فکر نه کاوه، چې... ما هېڅکله وعده نه وه ورکړې، ځکه چې...

پيير د هغه خبرې پرې کړې، ورووړاندې شو او تکراره يې کړه:

- د هغې ليک تا سره شته؟ تا سره يې ليک شته؟

اناتول هغه ته وکتل، سمدلاسه يې لاس پر جيب ومانډه او يو کاغذ يې راوويست.

پيير هغه ته ورکړ شوی ليک واخيست، ميز يې لرې پورې واهه او په کټ ډوله څوکۍ کې يې ډډه ولګوله. په دې وخت کې وليدل چې اناتول

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يوې ځانګړې خوځېدا له ډار سره پټ کړ، هغه ته يې وويل:
- زه هېڅ نه درسره کوم، ډار بېږه مه!
بيا يې په داسې يو ژبې چې ګواکې له ځانسره لوست تکراروي، وويل:
- لومړي ليکونه... دويم... تر يوې شپې چوپتيا نه وروسته، هغه بيا دوام ورکړ. بيا پاڅېد او په ګرځېدو شو. دويم تاسو بايد له مسکو نه ووزي.
- نو زه څنګه کولې شم...
- درېيم دا چې، پېير پرته له هغې چې د هغه خبرې واوري، دوام ورکړ: تاسو بايد هېڅکله د هغه څه په اړه چې د تاسو او ګرافينې ناتاشا تر منځ تېر شوي دي، يوه کلمه هم هېڅ چېرې او هېڅ چا ته ونه وايئ. البته زه پوهېږم، ستا د ژبې مخه نيولی نه شم، خو که لږ تر لږه که ستا په وجدان کې د رښتيا يو سپخنکي هم پيدا شي...
پېير چوپه خوله، څو ځله په کوټه کې ښکته پورته لاړ.
اناتول په تريو تندي د ميز شاته ناست او خپلې شونډې يې ژوولې.
پېير وويل:
- تاسو نه شي کولای پوه نه شئ، چې بالاخره ستاسو له خوښې پرته هم نور خلک د نيکمرغۍ او آرامۍ حق لري، تاسو نه شې کولای پوه نه شي چې په خپلې يوې شپې خوشالۍ د نورو ټول ژوند بربادوی. تاسو خپلې عياشۍ، له داسې ښځو سره وکړئ، لکه زما د ښځې په شان ښځو سره، هغوی پوهېږي چې تاسو له هغو څه غواړئ. هغوی ستاسو د عياشي او بې لاري لپاره پوره په هماغه شان بې لارۍ اخته دي، لکه تاسو چې اخته ياست، خو يوې نجلۍ ته د واده وعده ورکول، د هغې غولول او بيا د هغې تښتول... څنګه نه پوهېږئ، چې ستاسو دغه کار د

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه بوډا او يا يو ماشوم وهلو او زورولو ته ورته دی.

پيير چوپ شو، اناتول ته يې وکتل، اناتول ته د هغه کتلو، نور د قهر نه بلکې پوښتنيزه بڼه پيدا کړې وه.

څومره به چې د پيير قهر او خواشيني سړېده، په هماغه اندازه به د اناتول زړورتيا زياتېدله، هغه وويل:

- پوهېږئ، په دې نه پوهېږم، نه پوهېږم او نه غواړم پوه شم.

هغه چې لاندنۍ ژامه يې رېږدېده، پرته له هغه چې پيير ته وګوري، دوام ورکړ:

- پوهېږئ ماته څه وويل، تاسو ما ته داسې خبرې، لکه سپک، لچک او دې ته ورته نورې وويل، هغه څه مو وويل چې زه د يوه درانه او مخور انسان په توګه هېڅ چا ته اجازه نه ورکوم، چې ما ته يې ووايي.

پيير په حيرت هغه ته کتل، خو دا توان يې نه درلود، چې هغه له ده نه څه غواړي.

اناتول دوام ورکړ:

- که څه هم موږ يوازې و او ستا خبرې چا وانهورېدې، خو زه نه شم کولای...

پيير له ملنډو نه په ډکه ژبه وويل:

پوه نه شوم، تاسو له ما نه څه غواړئ؟

- که غواړئ چې زه ستاسو هيله تر سره کړم، لږ تر لږه خپلې دا خبرې بېرته واخلئ، څنګه؟

پيير وويل: خپلې خبرې، خپلې خبرې بېرته اخلم، او هيله کوم چې ما وبښئ!

پيير د هغه شليدلې تنۍ ته وکتل او زياته يې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- که سفر لپاره مو پیسې په کار وي.

اناتول وخندل.

پيير د اناتول،لـه ډار او ملنډو ګډې خندا نـه چې ده پـه وار ،هغـه خپله ښځه همدا اسې ليدلې وه، بېرته په غضب شو او وې ويل:

- څه سپکه او بې رحمه خټه ده.

دا يې وويل او له کوټې نه ووت.

او بله ورځ اناتول د پېترزبورګ پلو وخوځېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۱

پيير، ماريا ديمتريوفنا ته ورغي چې د هغې هيلې د سرته رسېدو نه يې خبره کړي، چې کوراګين بايد له مسکو نه وشړل شي. ټول کور په ويره او ګبنۍ کې ځپې وهلې. ناتاشا ډېره ناروغه وه، ماريا ديمتريوفنا په پټه پيير ته خبر ورکړ، چې کله پرون شپه ناتاشا د اناتول له ښځې خبره شوه، د هغو درملو (د موږک د وژلو دوا) په خولو چې په پټه يې پيدا کړي وو، د ځان وژنې هڅه کړې ده. هغې درمل لږ خوړلي او بيا ډاره شوې ده، سونيا يې راويښه کړې ده او ورته ويلي دي چې څه يې کړي دي، خو په هر حال اوس خورا ناتوانه ده او کلي ته د هغې د لېږلو تصور هم نه شي کېداى. نو ځکه يې يو څوک لېږلي چې د هغې مور مشره ګرافينه مسکو ته راولي. پيير وليدل، چې ګراف ډېر غمجن او سونيا په ژړا ژړا ژاړي، خو ناتاشا يې ونه شوه ليدلاى.

پيير هغه ورځ په کلوب کې غرمنۍ وخوړه او اورېدل يې چې هر پلو، د کوراګين له خوا د ناتاشا رستوفې د تښتولو کيسې او خبرې روانې دي. هغه په ټينګار دغه آوازې ناسمې بللې او ويل يې چې رښتيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره دا ده چې اوښې يې د ناتاشا ريباري کړې ده او هغه يې نه ده ورکړې. پيير دا خپله دنده بلله چې دغه خبره پټه وساتي او د رستوف د کورنۍ پت او عزت بېرته پر ځای کړي.

هغه، په خورا تلوسې د سردار اندرې رارسېدو ته سترګې په لاره و او هره ورځ به د هغه په اړه د نويو خبرونو د لاس ته راوړلو لپاره د زاړه سردار کورته ورته.

سردار نيکولای اندرېوويچ د پېغلې بوري ين له لارې د ښار له ټولو آوازو خبرېده او هغه ليک يې چې ناتاشې په هغه کې له سردار اندرې سره د خپلو اړيکو د شلولو خبر ورکړی و، لوستی و. هغه تر ورځني ژوند خوشاله برېښېده او په بې حوصلګۍ يې د زوی د راتګ لاره څارله.

له مسکوه د اناتول د تګ نه څو ورځې وروسته، پيير د سردار اندرې له خوا يو ليک ترلاسه کړی و، په هغه ليک کې يې هغه ته د خپل راتګ خبر ورکړی و او ده نه يې هيله کړې وه، چې د ده ديدن ته ورشي.

مسکو ته په رارسېدو سره مشر سردار، د سردار اندرې مخې ته د ناتاشا هغه ليک کېښود، چې په هغه کې ناتاشا له اندرې سره د خپلو اړيکو د شلولو خبر ورکړی و. (دغه ليک پېغلې بوري ين له شهزادګۍ ماريا نه غلا کړی او مشر سردار ته يې ورکړی و) او د اناتول له خوا د ناتاشا د تښتولو کيسه يې په هر اړخيزه ډول او لا زياتې ښه ورته کړې وه. سردار اندرې ماښام رارسېدلی و او پيير بل سهار د هغه ديدن ته ورغی. هغه دا تصور لاره، چې سردار اندرې هم د ناتاشا په شان په خراب طبيعت او غمجن حالت کې ووينې. خو کله چې دی د هغه مېلمستون ته ورننوت، له دې نه يې تعجب وکړ چې د کار له دفتره يې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لوړ او داسې تاند غږ چې په پترزبورګ کې د يوې دوکې د سپينېدو په اړه غږېده، واورېد. د ده له غږه سره د مشرسردار او د بل کوم چا غږ ورګډېده. شهزادګۍ ماريا د پيېر هرکلي ته راووته. هغې يو سوړ اسويلي وويست او د سترګو په کېښکودو سره يې د هغې کوټې دروازې ته اشاره وکړه، چې سردار اندرې په کې ناست و، داسې بربښېده چې په دې ډول غواړي، له هغه سره په ورپېښ شوي غم کې ځان ورګډ کړي، خو د پيېر دې ته پام شو چې د شهزادګۍ ماريا په بشره کې د دغې پېښې او د کوژدنۍ له خوا ددې ورور ته د خيانت له امله د ورور په غبرګون کې، د خوښۍ نښې ښرګندې وې، هغې وويل:

- ورور مې وويل چې ده د دغه شان يوې پېښې انتظار لاره، زه پوهېږم چې د هغه غرور ده ته اجازه نه ورکوي چې په دې هکله خپل احساسات ښرګند کړي، خو په هر حال، هغه په خورا زغم له هغه نه زيات چې ما يې هيله لرله دغه پېښه وزغمله، داسې ښکاري چې تقدير به داسې و...

پيېر وويل:

- ولې، په رښتيا هر څه پای ته رسېدلی دی؟

شهزادګۍ ماريا په حيرانتيا ، پيېرته وکتل، هغه آن په دې نه پوهېده چې څنګه کېدای شي داسې پوښتنې وشي. پيېر د سردار اندرې د کار دفتر ته ورننوت. اندرې ډېر بدل شوی و او د هغې تاندې ښرې دا ښودله چې هغه خورا ښه شوي ده، خو يوه نوې ګونځه يې په تندي کې زياته شوې وه. ولسي جامې يې په غاړه وې او د خپل پلار او شهزاده ميشيرسکي تر مخې ولاړ و، په خورا لېوالتيا يې خبرې کولې او په تندۍ يې سر او لاس ښورول.

خبرې ټولې د سپرانسکي د ناڅاپي تبعيد او د هغه د خيانت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

آوازو په اړه وې چې نوې مسکو ته رارسېدلې وې.

سردار اندرې ویل:

- نن هغه کسان هغه غندي چې یوه میاشت پخوا یې، سره له هغه چې د هغه په موخه نه پوهېدل، هغه نه آفرین ویل. د یوه پرزیدلي غندنه او پر ګنهل خورا آسانه کار دی او په آساني سره کېدای شي. ټولې تېروتنې آن د نورو پر هغه وروتپل شي. زه وایم که زمونږ د اوسني ټولواک په وخت کې کوم ښه کار شوی وي، دا د هغه او یوازې د هغه له برکته و... پېیر چې رانئوت او د سردار اندرې سترګې په هغه ولګېدې، له خبرو پاتې شو. په بشره کې یې رېږدېدا راڅرګنده او سمدلاسه په کې د خواشینۍ نښې راپیدا شوې، هغه خپله وینا په دې خبرو پای ته ورسوله:

- راتلونکې به په هغه قضاوت وکړي، دا یې وویل او مخ یې پېیر ته وروااړاوه، هغه هماغه شان په لېوالتیا وویل:

- ښه، ته خپله څنګه یې؟ همداسې څوربېږئ او څوربېږئ !

هماغه نوې پیدا شوې ګونځه یې په تندي کې لا ژوره شوه او د پېیر پوښتنې ته یې د ملنډو سره مل ځواب ورکړ:

- زه روغ یم، د پېیر په اند د هغه د ملنډو معنا دا وه چې:

-هو کې زه ښه یم، خو زما د صورت روغتیا د چا په ګټه نه ده. وروسته له هغه چې یو څو خبرې یې د پولند له پولو نه دد دې خوا د لارو د خورا بدې ورانۍ او خرابۍ په اړه وکړې، د پېیر د هغو آشنایانو په اړه چې په سویس کې یې لیدلي و، وغږېد او بیا د ښاغلي دوسال(د اندرې د زوی استاد) په اړه چې د خپل ماشوم د روزو لپاره یې له بهره له ځانسره راوستي یو څه هغه ته وویل او بېرته یې له دوو بوډاګانو سره چې د سپرانسکي د خیانت په اړه غږېدل، خبرې پیل کړې. هغه په توده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژبه او لېوالتيا وويل:

- که په رښتيا خيانت شوی وي او له بناپارت سره هغه پټ اړيکي لرلای، بايد په رسمي بڼه ټول پرې خبر شوي وای. زه خپله له سپرانسکي سره کومه ځانګړې مينه او لېوالتيا نه لرم او پخوا مې هم نه لرله، خو زه د عدالت مينه وال يم، پيير په خپل ملګري کې هغه ځانګړتيا بيا موندله چې ده پخوا په هغه کې پېژانده...

کله چې شهزاده ميشيرسکي لاړ، سردار اندرې، پيير له مړونده راونيو او هغې کوټې ته يې بدرګه کړ چې ده ته ځانګړې شوې وه. هلته يې کټ هم ورته اېښې و، هلته څو صندوقونه او بکسونه هم اېښي وو. سرونه يې پرانستي وو. سردار اندرې د يوې کځوړې خواته ورغي، يوه بله وړه کځوړه يې له هغې نه راوويستله، بيا يې له هغه نه يو بنډل کاغذونه راوويستل. دغه ټول کار يې په خورا چټکۍ او چوپيتيا تر سره کړ، بيا پاڅېد او په يوه ټوخي يې غاړې خلاصې کړې. تندي يې تريو شو، شونډو يې سره وزبېښلې او وې ويل:

- ما به وبښئ چې ستاسو د ناآرامۍ سبب شوي يم.

پيير پوه شو، چې سردار اندرې غواړي له ده سره د ناتاشې په اړه وغږېږي او د هغه په پراخه بشره کې د غم او خواشينۍ نښې راڅرګندې شوې. د پيير د څېرې دغه بڼې سردار اندرې خپه کړ. په غوڅه او بې خونده لوړ غږ يې دوام ورکړ:

- ګرافينه رستوفې زما سره له واده کولو نه ډډه کړې ده، زمونږ د بولې ژبه يې ماته کړې ده او اورېدلي مې دي چې ستا اوښۍ د هغې ريباري کړې او داسې څه نورې خبرې، ايا دا رښتيا دي؟

پيير ځواب ورکړ:

- هم رښتيا دي او هم نه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې د هغه خبره پرې کړه او وې ویل:
- نو راشه دا یې لیکونه او دا هم د هغې تصویرونه. هغه یو بنډل کاغذونه له میزه راپورته او پېير ته یې ورکړل.
- که دې له ګرافينې سره دیدن وشو، دا به ورکړې.
پېير وویل:
-هغه سخته ناروغه ده.
سردار اندرې وویل:
- نښه تر اوسه لا دلته ده؟ او په چټکۍ یې بیا وپوښتل:
- شهزاده کوراګين څنګه؟
- کوراګين لا پخوا تللی دی، نېږدې وه چې ناتاشې مړه شي...
سردار اندرې وویل:
- له دې کبله خورا خواشینی دی چې هغه ناروغه شوې ده.
د پلار په څېر په خورا ترخې او له دښمنۍ نه په ډکې ژبې غړېده او د هغه له ملنډو ډکې موسکا ،دهغه د پلار موسکا رایادوله.
سردار اندرې وویل:
- نو په دې ډول ښاغلي کوراګين ګرافينه رستوفه د خپل ښځتوب وړ ونه ګڼله؟ دا یې وویل او څو ځله وپرنجېد.
پېير وویل:
- هغه واده نه شو کولای، هغه ښځه لرله.
سردار اندرې یوه بې خونده خندا چې د پلار خندا یې رایادوله وکړه او وې ویل:
- کولای شو پوه شو، اوس ستاسو دا اوښي چېرې تشریف لري؟
پېير وویل:
- پیتر ته لاړ، که څه هم پوره نه پوهېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې وويل:

- نو ښه ده، اوس پروا نه لري، زما له خوا ګرافينې رستوفې ته ووايې چې هغه آزاده وه او اوس هم آزاده ده او زه د هغې نيکمرغي غواړم.

پيير د ليکونو يو بنډل راواخيست. سردار اندرې د هغو کسانو په شان چې نه پوهېده څه وايي، انتظار پاتې شي چې پيير هغه ته څه ووايي، په ځير ځير يې هغه ته کتل.

پيير وويل:

- ګوره، هغه په پترزبورګ کې دی، زموږ خبرې دې ياد ېږي، تا ته وايم ياد ېږي دې !...

سردار اندرې په چټکۍ ځواب ورکړ:

- ياد ېږي مې، ډېرې ښې مې ياد ېږي، ما ويل چې ګنهکاره ښځه بايد وبښل شي، خو ما ونه ويل چې زه کولای شم ګنهکاره ښځه وبښم، نه، نه يې شم کولای،

پيير وويل: دغه شان پرتله کول امکان لري؟

سردار اندرې د هغه خبره پرې کړه او په زوره يې چغه کړل:

- هو کې، بيا يې بايد ريباري وکړم، د هغې په وړاندې مهربانه واوسم او دې ورته نورې خواخوږۍ؟ هو کې دا خورا د خير خبره ده، خو زه نه شم کولای، ددې ښاغلي ميراث خور شمه او که ته غواړې چې زما ملګری واوسې، نور هېڅکله... هېڅکله په دې اړه له ما سره مه غږېږه. ښه، د خدای په امان، زما خبرې به همداسې چې ما وويل، همداسې به يې ورسوئ.

پيير د هغه له کوټې ووت، له هغه ځايه مشر سردار او شهزادګۍ ماريا ته ورغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا تر هر وخته تاند او خوشاله برېښېده. شهزادګۍ ماريا داسې وه لکه د تل په شان. پيير د هغې په څېره کې له ناتاشې سره د ورور د جلاکېدو له امله يو ډول پټه خوشالي احساسوله. هغه چې کله هغوی ته کتل، ټولو د رستوف کورنۍ په خواشينۍ او سپکاوي يادوله....

د غرمنۍ په لړ کې خبرې اترې د جګړې په اړه وې. د هغې جګړې په اړه چې رارسېدل يې نور ټولو ته څرګند شوي و. سردار اندرې پرله پسې غږېده، کله به يې پلار او کله به يې له دوسال، سويسي روزونکي سره خبرې کولې، دی له عادي حال نه تازه او لېوال برېښېده، هماغه لېوالتيا چې پيير د هغه په رواني علتونو ښه پوهېده.

-۲۲-

په دغه ماښام پيير د رستوفيانو کره راغی، چې خپله ورسپارل شوې دنده تر سره کړي. ناتاشا په بړستن کې وه، ګراف په کلوب کې و، پيير ليک سونيا ته ورکړ او خپله ماريا ديمتريوفنا ته ورغی. هغه غوښتل يې په دې پوه شي، چې سردار اندرې ددې خبرو په وړاندې څه غبرګون ښودلی دی. لس دقيقې وروسته سونيا ماريا ديمتريوفنا ته راغله او وې ويل:

- ناتاشا غواړي هرومرو له پيتر کريلويچ سره وګوري.

ماريا ديمتريوفنا وويل:

- پوه نه شوم، څه وايئ، غواړئ هغه خپلې کوټې ته بوزئ؟ هلته ګډوډي نه ده؟

سونيا وويل:

- نه، هغې جامې واغوستې او مېلمستون ته راووته.

ماريا ديمتريوفنا يوازې اوږې پورته واچولې، مخ يې پيير ته ورواړاوه او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کله به دغه ګرافینه راشي، زه خو دغې نجلۍ ډېره په عذاب کړې یمه. ګوره پام کوه که راشې، چې ټول حال ورته ونه وایې... ډېر مې زړه ورته خوږېږي.

ناتاشا په ډنګره شوې، رنګ الوتې څېرې او تریو تندي، د پېیر له خیاله لرې، له هر ډول حیا او شرمه پرته، په مېلمستون کې ولاړه وه. کله چې پېیر راننوت، هغه یوډول ګبنۍ واخیسته، داسې بریښېده ،هغه زړه نا زړه او په دې خیال کې وه چې د هغه پلو ورشي، که ودرېږي، چې هغه ددې خوا ته راشي.

پېیر په تلوار د هغې خوا ته ورغی. هغه فکرکاوه چې ناتاشا به د تل په شان ده ته لاس ورکړي، خو هغه چې کله ده ته رانېږدې شوه، ودرېده، په سختۍ یې سا وویستله او لاسونه یې لکه د شنډ لاسونو په شان ځړونـد وو. د هغې درېدل، هغه درېدو ته ورته و، چې د سندرو ویلو لپاره به د مېلمستون په منځ کې درېده. خو اوس یې څېره چور بل ډول بریښېدله.

هغې په چټکۍ خبرې پیل کړې او وې ویل:

- پیتر کېریلیچ ! سردار بالکونسکي ستاسو ملګری و، بیا یې خپله خبره راسمه کړه، هو او اوس هم ستاسو ملګری دی. (هغه داسې انګېرله چې هر څه و، هغه پخوا و او اوس هر څه بدل شوي دي). هغه، هغه وخت ماته ویلي و چې کومه ستونزه وي، له تاسو نه مرسته وغواړم...

پېیر هغې ته کتل او ژوره ژوره سا یې ایستله. تر هغې شېبې پورې هغه، ،هغه په خیال کې پړه ګڼله، خو اوس یې تر سترګو داسې د زړه سوي ورغله چې په زړه کې یې د ملامتۍ یوه نښه هم پاتې نه شوه.

- هغه اوس دلته دی، هغه ته ووایئ چې ما وبښئ... ما وبښئ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې یوه ښځه، ما دې وبښئ. هغه ودرېده، سا ویستل یې لا زیات شول، خو ژړل یې نه.

پېیر وویل:

هو کې، زه به ورته ووایم، خو... هغه نه پوهېده چې څه ورته ووايي.

داسې برېښېده، چې هغه له هغه خیاله ډارېږي، چې د پېیر خیالو ته به ورشي.

او په چټکۍ یې وویل:

- زه پوهېږم، چې هر څه پای ته رسېدلي، نه، نه دا نور هېڅ امکان نه لري، خو ما هغه عذاب زوري چې ما هغه ته رسولی دی. زما یوازینۍ هیله داده چې هغه ته ووایئ چې زما هیله ومنئ او ما د ټولو ګناهونو په خاطر وبښئ، وبښئ، وبښئ او وبښئ.

د هغې ټول ځان په رېږدېدا شو او پر څوکۍ کېناسته.

د پېیر زړه له دې نه مخکې، هېڅکله د داسې زړه خوږې احساس نه و لمسولی، هغه وویل:

- هغه ته به ووایم، هر څه به بیا ورته ووایم، خو... په یو څه غواړم پوه شم...

د ناتاشا غلچکو نو، له هغه نه وپوښتل:

- په څه شي غواړې پوه شې؟

- هیله مې لرله، پوه شم، ایا... هغه... تاسو ته ګران و؟

پېیر نه پوهېده چې اناتول (خپل اوښی) په څه نامه یاد کړي. د هغه د نامه په یادېدو تک سور شو او وې ویل:

- ایا تاسو ته دغه احمق ګران و؟

ناتاشا وویل:

- هغه ته احمق مه وایئ، خو زه په هېڅ څه نه پوهېږم، نه پوهېږم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه بیا په ژړا شوه.

د زړه خوږې، خواخوږې او میني احساس له پخوا لا زیات د پېیر پر زړه منګولې خښې کړې، داسې یې انګېرله چې تر عینکو لاندې یې اوښکې راشېوه شوي دي او دا هیله یې لرله، چې د چا ورته پام نه شي.

پېیر وویل:

- زما ملګرې! نور به په دې اړه خبرې نه کوم.

د هغه دغه په زړه پورې، مینه ناک غږ چې د خواخوږې نښې په کې نغښتې وې ناڅاپه د ناتاشا په غوږو کې عجیبې انګازې او پر زړه یې حیرانوونکې اغېز وکړ.

- په دې اړه به نه غږېږو ګرانې! زه به هغه ته هر څه او ټول ووایم. خو له تاسو نه هیله لرم چې ما خپل وګڼۍ او که زما مرستې یا مشورې ته مو اړتیا پیدا شوه او یا که مو غوښتل چې له چا سره د زړه خواله وکړې، نه یوازې اوس، بلکې هر وخت مو چې خوښه وي په ربښتیا، ما مه هېروئ.

د هغې لاس یې راونیو، هغه یې ښکل کړ او وې ویل:

- ډېر به ځان نیکمرغه وګڼم که وکولای شم چې...

پېیر ونه شو کولای، خپلې خبرې پای ته ورسوي.

ناتاشې چغې کړل:

- له ما سره داسې مه غږېږئ، زه د هغه څه سیاله نه یم، چې تاسو یې وایئ.

ناتاشا غوښتل چې له کوټې نه ووزي، خو پېیر د هغې لاس راونیو او د تګ خنډ یې شو او غوښتل یې چې څه ووایي. خو کله چې یې وویل، هغه خپله دې ته حیران او هک و پک شو چې څنګه یې هغه ویلي دي.

پېیر هغې ته وویل: بس کړې، بس کړې، ستاسو ټول ژوند تر مخې دی.

ناتاشې په ډېر شرم او خورا حیا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه، زما لپاره، نه، نه زما لپاره، ژوند پای ته رسېدلی دی.

پېير د هغې خبرې تکرارې کړې:

- زما لپاره ژوند پای ته رسېدلی دی؟ که زه، زه نه وای، بلکې د نړۍ تر ټولو ښکلی، هوښیار او ښه سړی وای او خپلواک وای، زه به همدا اوس، ستا په وړاندې ګونډه شوی وای او په خپله به مې تا ته د خپلې مینې ویلې وای او د ځان لپاره به مې ستا سو ریباري کړې وای.

له ډېرې مودې نه وروسته د لومړي ځل لپاره د ناتاشې له سترګو نه د مننې او ښکې راشېوه شوې، په خواخوږۍ یې پېير ته وکتل او له کوټې نه ووته.

پېير هم د هغې پسې نژدې د هلیز ته منډه کړې، هڅه یې کوله د نیکمرغۍ او خواخوږۍ هغه اوښکې او ساندې راټینګې کړي چې د هغه غاړه یې کېښکودله. خپل پوستین یې چې لستوڼۍ یې نه شو پیدا کولای واغوست، په ګاډۍ کې کېناست او لاړ.

ګاډیوان وپوښتل:

- اوس کومې خواته! چېرته د تګ سپارښتنه کوئ؟

- چېرته؟ پېير له ځانه وپوښتل: چېرته کولای شو لاړ شو؟ کلوب ته یا مېلمستیا ته؟ د هغې مینې، احساس او خواخوږۍ په پرتله چې ده په خپل ګوګل کې احساسوله او د هغه غلچک په پرتله چې د وروستي ځل لپاره ناتاشا د اوښکو د پردې له شا ده ته کتلي و، ټول خلک د ده تر سترګو خورا د زړه سوي او خوار ورتلل.

د لسو درجو سړو سره سره یې، د خنځیر له پوسته د جوړ شوي پوستین تنۍ یې پرانستې، خپله پراخ او په ساه ابستلو کې ډوب ټټر یې پاکې هوا ته وړ ډالۍ کړ او چیغه یې کړل:

- کور ته به لاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوا سړه او ښه رڼه وه. پر ناولو او تیارو واټونو او تیارو بامونو شین خو له ستورو ډک آسمان وزرونه خواره کړي وو. پیېر یوازې دغه پاک آسمان ته په کتو کتو کې، هغه سپکاوی او ځمکنۍ بې ننګي نه احساسوله چې پر لوړو څوکو یې د ده روح ګرځېده. پیېر چې کله د اربات ډګر ته ورسېد، له ستورو نه د ډک تیاره آسمان ستره پراخه لمنه، د هغه د سترګو په وړاندې وغوړېده.

د دغه آسمان څه کم په نیمایي کې د پریچینسکایا واټ پر سر د ۱۸۱۲ کال لوی، ځلېدونکی سپین، اوږده، پورته نیولې لکۍ لرونکي ستوري چې، تر ټولو ستورونه ځمکې ته نېږدې او له هرې خوا نورو ځلېدونکو ستورو را ایسار کړی وو، ولاړ و. هماغه لکۍ لرونکی ستوری چې ویل کېدل، د بدو بلاوو او قیامت زیری یې راوړی دی، خو دغه ځلېدونکی روڼ او اوږدې لکۍ لرونکی ستوری، د پیېر په زړه کې هېڅ ډول ویره نه راپاروله، بلکې برعکس په خوشالۍ او له اوښکو نه په لمدو سترګو دغه روڼ ځلېدونکی ستوري چې، په نه اندازه کېدونکې چټکۍ، په دې بې پایه فضا کې ده ته په ټاکلي بهیر کې الوت، خو ناڅاپه، لکه په خاوره کې دویشتل شوي غشي په څېر د رانه آسمان په تور زړه کې، چې ځانته یې ټاکل شوي ځای غوره کړی و، ودرېد او هلته ننوت او لکۍ یې په هماغې چټکۍ، بېرته پورته تللې او دادی د نورو ستورو په منځ کې یې د وړانګو په څېرولو پیل کړی دی. پیېر ته داسې وبرېښېده چې، دغه ستوری، له هغه څه سره ښه اړخ لګوي چې، نوي ژوند ته د ده په غوړېدونکي او زړور شوي روح کې تېرېږي.

د دویم ټوک پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library